

Giới thiệu Vũ Đạp Bát Hoang Convert

Cơ duyên bên trong, chiếm được hai cái đặc biệt hạt châu, hạt châu bên trong dĩ nhiên gởi lại hai cái võ đạo cường giả, từ đây Nhiếp Thiên Minh đi lên này tu luyện con đường.

Trong lúc vô tình đạt được một khối Toán Hạch, dĩ nhiên đề hấn võ đạo trong tu luyện có thêm quá nhiều không giống..

Không nhiệt huyết, không nam nhi! Đối mặt cường quyền ngăn cản, Nhiếp Thiên Minh quát to: "Người cản ta, hấn phải chết! Mệnh ta do ta, không do trời..."

Mỹ nhân không nhiều, nhưng là tuyệt đối cực phẩm!

Đem nhiệt huyết tiến hành đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 01: Giác mơ quỷ dị

"A!"

Một tiếng hét chói tai truyền ra, một thiếu niên sợ hãi ngồi dậy, trong chăn nhiệt khí toàn bộ hết mức tán đi, thiếu niên chỉ là ngo ngắc ngồi ở chỗ đó.

"Là ác mộng..."

Nửa ngày qua đi, thiếu niên này mới ý thức tới đây là một giấc mộng, một hồi gần như chân thực mộng.

Thiếu niên ha ha rét run tay, tí mỉ hồi tưởng vừa nãy mộng cảnh.

Đây là một gia tộc bị diệt môn mộng, cái cuối cùng thân chịu trọng thương đại hán, trong lòng ôm một cái tiểu hài, vọt ra.

Vốn là đây là một cái cực kỳ bình thường mộng, thế nhưng đại hán cuối cùng dừng lại nơi dĩ nhiên là chỗ ở mình Tiểu Ngu thôn, tại cửa thôn cự tảng đá lớn trên lưu lại to lớn Huyết thủ ấn.

Thế nhưng trong mộng, hấn rõ ràng có thể cảm giác được vị đại thúc kia nóng bỏng huyết dịch, thậm chí có nhiệt độ...

Mà cái kia cự thạch xác thực lại một cái rất lớn dấu tay, bất quá có người nói đã có hơn mấy trăm năm lịch sử, biết chuyện này lão nhân, cũng đã từ thế.

Chính mình vẫn thường thường cầm chính mình tay nhỏ, đi so tài ...

"Vì sao lại làm như vậy mộng?"

Đây thực sự là mộng sao?

...

...

***

Ngày này Tiểu Ngu thôn bên ngoài bay lên tiểu tuyết, thế nhưng không tới một canh giờ, hoa tuyết dần dần lớn lên, phong cũng trở nên càn rỡ lên. Cuồng phong đã bắt đầu cuốn lên hoa tuyết, trên không trung cuồng loạn bay múa, từng mảnh từng mảnh hoa tuyết vừa rơi xuống trên đất, lại bị cuồng phong cuốn lên, tuyết lớn tràn ngập, cơ hồ xem không Thanh Viễn nơi đó vật. Tuyết cứ như vậy kéo dài rơi xuống, phong cái toàn bộ ngoài khơi, trên biển cũng mất đi ngày xưa sóng lớn lẫn lộn khí tức. Đại tuyết vẫn rơi hai ngày, mới dần dần giảm nhỏ. Đến ngày thứ ba đêm khuya, tuyết mới rút cục dừng lại nó điên cuồng như vậy hành vi.

Tuyết hậu ánh mặt trời muốn hiện ra đặc biệt gai nhãn, toàn bộ màu trắng thế giới đều là khắp nơi óng ánh, càng ngày càng sạch sẽ, không có một chút ô nhiễm.

"Tuyết ngừng, mẹ, tuyết ngừng." Một cái hơi chút non nớt bé trai kích động la to.

"Thiên Minh, đừng chạy xa." Lúc này một vị tuổi trẻ mà khuôn mặt đẹp phụ nhân, nhìn tuyết địa bên trong ngoạn chính hăng say dạo Thiên Minh, nàng

chính là mẹ của Thiên Minh, Lê Y.

"Thiên Minh cũng không phải là ba tuổi em bé, từ nhỏ ở chỗ này lớn lên, không có việc gì." Trong phòng chính đang may vá lưới đánh cá Nhiếp Khiếu cười nói.

Làm cái mặt quỷ, nghịch ngợm nói rằng: "Mẹ ta biết rồi." Nhưng là hắn mới vừa nói dứt lời liền đã quên Lê Y dặn, lúc này hắn nhìn chăm chú vào một con thỏ hoang. Nam hải trời sinh hiếu động, lúc này há có thể bỏ qua như thế cơ hội tốt, liền bắt đầu liều mạng truy đuổi này con thỏ hoang. Con kia con thỏ rừng màu xám, cơ cánh chạy trốn, nhưng mà tuyệt lại làm cho nó mất đi hay nhất bí mật, hơn nữa mấy ngày này đói bụng, nó tựa hồ chạy rất vất vả, nhưng đảo mạng bản năng điều động nó không ngừng mà né tránh. Thiên Minh liều mạng đuổi, trên trán tất cả đều là mồ hôi, khuôn mặt đã nhiệt độ hồng hồng, hắn đơn giản đem mũ cầm trong tay, nhanh chóng truy đuổi đã qua.

Nhưng là mỗi lần chỉ lát nữa là phải nắm lấy lúc, con thỏ kia nhưng dù sao có thể may mắn giống như trốn ra Nhiếp Thiên Minh bàn tay, bất tri bất giác, đã đuổi tới đi một lần nhà chỗ rất xa. Hắn sinh ở cạnh biển, từ nhỏ bang trong nhà đại nhân làm việc, thể chất khác người thường giống như được, chạy xa như vậy, cũng chỉ là cảm nhận được uể oải. Thở hổn hển, xoa xoa mồ hôi trên mặt, mà con thỏ này ngay chính mình trước mặt trước mắt, xem ra này con thỏ hoang cũng nhanh sức cùng lực kiệt, hắn càng nỗ lực hơn địa hết tốc lực truy đuổi con thỏ này.

"A..."

Đột nhiên mất tối sầm lại, Nhiếp Thiên Minh lọt vào trong một cái động, lúc đó liền đã hôn mê. Không biết qua bao lâu, khi hắn tỉnh lại thời gian, sờ sờ chính mình đau đớn đầu, cực lực hồi tưởng vừa nãy phát sinh cái gì, ngẩng đầu nhìn coi trọng diện cửa động mới biết được xảy ra chuyện gì.

"Ta chân..."

Lúc này hắn mới cảm giác được đau đớn, vuốt chảy máu đùi phải, Nhiếp Thiên Minh thống khổ cắn chặt răng, trên mặt chảy đậu đại mồ hôi hột, chậm rãi hướng về vách núi tới gần.

Đùi phải bị cành cây vẽ ra một cái không miệng nhỏ, vết thương không ngừng mà chảy máu...

Vừa dùng lực, Nhiếp Thiên Minh từ áo choàng trên xé ra một khối bố, cực kỳ cẩn trọng băng bó vết thương, chỉ chốc lát sau, máu tươi rốt cục không chảy.

Giương mắt lần thứ hai tỉ mỉ nhìn phía trên, cửa động không lớn, nhưng là ở đâu cách cửa động, đủ có mấy chục mét. Chu vi vách đá bóng loáng như ngọc, thụ thương trước hắn, cũng không thể phản leo đi lên. Xem ra chỉ có thể chờ đợi người khác tới cứu hắn, sờ sờ phía sau, chính mình cái mông dưới đây là dày đặc lá cây, lá rụng hạ là một gốc cây đại cảnh khô, như không có thiên nhiên này cái đệm, hắn lúc này đã đi đòi nhà ma.

"Đại nạn không chết! ..."

Hắn thở dài một cái, âm thầm vì mình may mắn, chính mình từ cao như vậy địa phương té xuống dĩ nhiên không chết, không có quá nhiều vui vẻ, trước mắt chính mình vẫn nằm ở tuyệt cảnh bên trong.

Nhẹ nhàng đỡ vách núi, Nhiếp Thiên Minh lợi dụng chân trái chống đỡ chậm rãi đứng lên, ngẩng nhìn bốn phía, trong sơn động cũng chỉ có lá rụng, này không công tuyết, còn có vừa nãy cứu hắn liều mạng mà cành cây, lá rụng đã hiện ra màu vàng, phía dưới lá cây cũng đã rửa nát!

"Làm sao đi ra ngoài?"

Hắn rơi vào tuyệt cảnh, nơi này cách nhà có ít nhất mấy chục dặm đường, cha mẹ tìm tới ta thời điểm, khả năng ta đã chết ở chỗ này...

Làm sao bây giờ...

Lần thứ hai ngồi xuống bên cạnh lá rụng trên, lá rụng có chút mềm mại, thể nhưng không quá thư thái, cũng không quá ẩm áp, hắn không khỏi nghĩ đến trong nhà cái kia lò lửa, ánh lửa tại hắn nhớ nhúc nhích, chỉ là có vẻ mềm yếu vô lực.

Chậm rãi nằm xuống, không thể làm chút gì, hắn chỉ có thể nằm xuống, chỉ có mười bốn tuổi, vốn đang có rất trường đường có thể đi, vốn đang có rất trường thanh xuân chờ hắn đi thể nghiệm, lúc này lại chỉ có thể chờ chết ở đây.

Đây là ông trời cùng mình mở vui đùa sao?

Giương mắt nhìn này duy nhất một khối thiên, có vẻ đặc biệt lam, lam đến thuần khiết. Bầu trời không nên nhỏ như vậy, thể nhưng chính là cái này nhỏ nhỏ cửa động nhưng đem chính mình vây chết ở chính giữa.

Bình tĩnh một chút, vuốt vuốt hơi đỏ lên con mắt, một tia nước mắt nỗ lực muốn tràn mi mà ra, hắn mạnh mẽ đứng lên, chăm chú nắm tay nhỏ, dùng sức nói rằng: "Không thể khóc, Nhiếp Thiên Minh ta nhất định sẽ đi ra ngoài."

...

...

"Cha, người xem, đó là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh chỉ vào trên mặt biển lộ ra một góc, tò mò hỏi.

"Là tiểu đảo, ... Không tốt... Là quái ngư..." Nhiếp Khiếu cả kinh kêu lên, trên thuyền tất cả mọi người khẩn trương nhìn nơi nào.

"Nhanh, nhanh trở về hoa..." Trương thôn quay về người ở bên cạnh cấp thiết quát.

Ào ào rào...

Thuyền tưởng tại trong nước biển nhanh chóng hoa , cấp tốc hướng về phía sau thối lui...

Quái ngư tựa hồ phát hiện bọn họ, lộ ra đáng sợ thân thể, điên cuồng truy đuổi ...

"Cha, không xong, nó muốn đuổi tới ..." Nhiếp Thiên Minh sợ hãi lôi vạt áo Nhiếp Khiếu, lo lắng nói rằng.

"A!"

Quái ngư triển khai cái miệng lớn như chậu máu, đường kính cắn về phía hấn lại đây, Nhiếp Thiên Minh nhắm hai mắt lại sợ sệt hét to một tiếng...

"Khè khè..."

Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai khi mở mắt ra, mình đã nằm ở an toàn khu vực, thế nhưng quái ngư cắn trúng Nhiếp Khiếu chân, ra sức hướng biển bên trong kéo...

"Cha..."

"Cha..."

Nhiếp Thiên Minh sợ sệt tới cực điểm, chỉ biết là tan nát cõi lòng gào thét...

"Xi xi..."

Ngư xoa của trưởng thôn mạnh mẽ xen vào quái ngư trong thân thể, quái ngư càng điên cuồng hơn kéo Nhiếp Khiếu, Nhiếp Khiếu ôm lấy cây cột cũng sắp tuột tay .

"Xi xi..."

Lại có sáu, bảy cái cá xoa mạnh mẽ cứng rắn xen vào quái ngư trong mura, quái ngư rốt cục không chịu đựng được thống khổ, buông lỏng ra Nhiếp Khiếu, lên vào hải lý ...

Trên mặt biển một mảnh đỏ chót, tản ra nồng nặc mùi máu tươi...

Nhiếp Thiên Minh trốn ở thuyền một góc, ôm thật chặt chính mình nhỏ yếu thân thể, bắt lực nước nở .

"Hừ!"

Trưởng thôn nhẹ nhàng xé ra vết thương, Nhiếp Khiếu kêu rên một thoáng, chăm chú cắn cánh tay, quái ngư muốn đi Nhiếp Khiếu trên đùi một miếng thịt, máu tươi nhuộm đỏ boong tàu...

"Thiên Minh, lại đây... Đến đây với cha."

Nhiếp Khiếu trên mặt tái nhợt lộ ra vẻ mỉm cười, chính đang hướng về Nhiếp Thiên Minh ngoắc.

"Cha..."

Nhiếp Thiên Minh vọt ra, tập trung hấn ôm ấp, nước mắt lần thứ hai xọch xọch nhỏ đến trên bong thuyền...

"Thiên Minh, nhớ kỹ, người đàn ông chỉ có thể chảy máu, sẽ không rơi lệ. Những người đánh cá như chúng ta, càng không thể rơi lệ. Ai cũng không thể cướp đi mạng sống của chúng ta, bao quát cái này sóng lớn mãnh liệt biển rộng, mạng sống của chúng ta thuộc về mình, nhớ lấy sao? ..."

"Cha, Thiên Minh nhớ lấy..."

"Đây mới là đứa con tốt của Nhiếp Khiếu ta..."

...

...

Nhiếp Thiên Minh lẳng lặng tựa ở trên vách núi đá, chậm rãi hồi ức nhiều năm trước đây một việc, nghĩ lại tới lúc đó Nhiếp Khiếu kiên nghị ánh mắt.

Một đứa trẻ mười bốn tuổi lúc này đang chống lại vận mệnh, hấn không tin mình sẽ vấp chết ở chỗ này...

Đã ba ngày qua đi, thế nhưng không có một chút tiến triển, cái bụng lúc này không có khí lực lại kêu, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy thân thể cực kỳ suy yếu, tùy thời đều có ngã xuống nguy hiểm.

Thậm chí đã không cảm giác được đùi phải đau đớn, Nhiếp Thiên Minh dùng đầu lưỡi liếm liếm phát khô môi, lần thứ hai ra sức bò dậy.

"Lẽ nào Nhiếp Thiên Minh ta thật sự phải chết ở chỗ này sao?"

"Không, ..., mạng của ta há là các ngươi có thể tuyệt, coi như là ngươi, cũng không được."

Tàn nhẫn mà chỉ chỉ bầu trời, miễn cưỡng nhấc lên một hơi, Nhiếp Thiên Minh kéo sắp tới sụp đổ thân thể cùng lại lại chảy máu đùi phải, lần thứ hai chậm rãi tìm kiếm.

Trước đó vẫn ảo tưởng cha mẹ thật có thể tìm tới nơi này, cứu ra bản thân. Hiện tại hấn triệt để tuyệt vọng rồi, nếu là muốn sống sót, liền phải tự mình tìm ra đường.

Cường đại cầu sinh niềm tin lại cho hấn mới hi vọng, vừa cẩn thận đem mặt đất sờ soạn một mảnh, ở một cái chỗ tầm thường, Nhiếp Thiên Minh tìm thấy một chút ẩm ướt lá rụng, những địa phương khác đều là cứng rắn nham thạch, chỉ có nơi này là ẩm ướt, giương mắt tỉ mỉ nhìn tới, có một ít thủy là từ cách mặt đất có cao hai thước trên vách động chảy xuống, chỉ là không quá rõ ràng mà thôi.

Trong lòng ngẩn ra, tay run rẩy tốc độ cũng tăng nhanh gấp đôi, cũng bất chấp thân thể đau đớn. Nguyên lai nơi này là nhiều năm lá rụng tụ tập đóng long hình thành, hấn càng hướng bên trong lọt, lá rụng liền càng ngày càng triều, đột nhiên tìm thấy một khối lạnh lạnh đồ vật.

"Tuyệt, là tuyệt..."

Hung phấn kêu to, khắp khễnh đi lấy cây kia cây khô cành, Nhiếp Thiên Minh dùng sức trên người hết thảy khí lực đem tuyết thống đi ra bên ngoài.

"Oanh..."

Động ngoài truyền tới to lớn âm thanh, tuyết từ không trung hướng về đáy cốc tả hạ, Nhiếp Thiên Minh đuổi đầu vừa nhìn, phát hiện một viên cổ thụ, cổ thụ thật là thô to, Nhiếp Thiên Minh xưa nay chưa từng thấy to như thế thụ, muốn bốn cái chính mình e sợ mới có thể đem thụ làm thành một vòng, cành cây đưa vào không trung, dày đặc vô cây, tràn đầy tang thương. Thụ đỉnh gần như so với cửa động muốn cao mấy mét, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc đem cửa động tuyết thanh trừ.

Thật dài hít một hơi, hô hấp này mới mẻ không khí, trong không khí còn kèm theo tuyết mùi vị, cảm thụ trước mặt đến phong, sinh mệnh là xinh đẹp như vậy, như vậy làm người cảm động, này cũng chỉ có tại bên bờ tử vong đi qua người mới có thể rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 02: Hai hạt châu

Lúc này mới xem xét tỉ mỉ này viên cổ thụ, cổ thụ sinh trưởng ở trên nham thạch, sờ sờ nham thạch cực kỳ cứng rắn, Nhiếp Thiên Minh một mặt vô cùng kinh ngạc. Thiên Minh lại sờ sờ đại thụ, một cỗ rõ ràng khí tức từ trên cây truyền tới Nhiếp Thiên Minh trong thân thể, Thiên Minh cảm thấy bỗng cảm thấy phấn chấn, quét qua vừa này một mẻ cảm giác, dĩ nhiên mấy ngày qua mệt nhọc đều biến mất rồi.

Nếu có thể quản no liền tốt hơn... Nhiếp Thiên Minh lúc này bất đắc dĩ cười khổ một cái, mở mắt lên chính mình vui đùa.

Lần thứ hai tỉ mỉ nhìn một cái này viên cổ thụ, này che kín dày đặc nếp nhăn vô cây, trong lúc nhất thời dĩ nhiên không biết lấy cái gì từ để hình dung nó, chỉ cảm thấy nó cùng thiên địa cùng sinh.

Đột nhiên phát hiện tại thụ gốc rễ có hai cái động, phát sinh cực kỳ hào quang nhỏ yếu, nếu không phải hấn tỉ mỉ quan sát, căn bản phát hiện không nhỏ.

Vươn ngón tay chạm vào trong động, hấn lập tức cảm thấy có loại điện giật cảm giác, ngón tay cũng có chủng loại tê tê cảm giác, lập tức rút ra ngón tay. Loại này cảm giác kỳ quái cũng thoáng qua liền qua. Có chút ngạc nhiên, liền lại lần thứ hai đuổi tiến vào, lần này có thể so với lần trước đến mãnh liệt hơn nhiều, liền ngay cả toàn bộ cổ thụ đều vì thế mà chấn động, nham thạch cũng theo chấn động lên, nhất thời cảm thấy có loại trời đất sụp đổ cảm giác.

Nhưng vào lúc này, "Chi" một tiếng, một viên hạt châu màu đen từ thụ bên trong bay ra, toàn bộ đại thụ lần thứ hai bị năng lượng mạnh mẽ kéo chấn động lên. So với lúc trước càng kịch liệt hơn, vừa nảy chấn động tỉnh ra, không bằng hiện tại một nửa. Hắn bắt đầu có chút lo lắng cái này cô thụ có thể hay không bị như thế năng lượng mạnh mẽ hủy hoại.

Ngay sau đó, lại "Chi" một tiếng, một viên khác hạt châu màu vàng kim cũng bay ra, hai hạt châu năng lượng chồng chất, đã đem cô thụ cái từ nam thạch bên trong rút lên, đây là năng lượng khổng lồ đến chừng nào, hắn nhìn ra, hai hạt châu mới chỉ thả ra một phần nhỏ năng lượng, nhiều nhất bất quá hắn như muối bỏ bể. Nếu để cho chúng nó toàn bộ thả ra, này thật sự không là hắn dám tưởng tượng, bất quá hủy diệt cái này cô thụ cũng tuyệt đối là một cái chuyện dễ dàng.

Không kịp nghĩ nhiều, trong đó một viên hạt châu màu đen đã hướng về Nhiếp Thiên Minh bay tới, màu đen càng ngày càng đậm, đen khiến người ta đáng sợ, tràn ngập quỷ dị khí. Trong lòng kêu to không tốt. Này mới ra hang sói lại tiến vào hang hổ, nếu là bị này hạt châu màu đen công kích được, chính mình không chia năm xẻ bảy mới là lạ. Ngấm lại vừa nảy cô thụ chấn động kịch liệt trình độ, hắn lưng không khỏi bốc lên mồ hôi lạnh, khăn trương trình độ không cần nói cũng biết.

Bản năng sinh tồn điều động, Nhiếp Thiên Minh vội vàng né tránh, hạt châu màu đen dĩ nhiên đại chuyển biến theo hắn. Hắc khí dần dần nhấn chìm hắn thân thể, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy có vật gì có thể có như vậy bạo ngược quá, liền cảm thấy toàn thân có loại nói không ra sự phần nộ.

"Hồng!"

Tầng tầng rống giận một tiếng, con mắt bị hắc khí tràn ngập đã sưng đỏ lên, trên người mỗi thốn da dẻ cũng bắt đầu chấn động lên. Tranh khi Nhiếp Thiên Minh lo lắng cho mình có thể hay không nổ tung lúc, mặt sau này viên kim châu cấp tốc xuyên qua hắc khí, tiến vào hắn trong thân thể, còn chưa kịp phản ứng, này viên hạt châu màu đen cũng bay vào trong thân thể.

Lúc này cảm thấy thân thể sắp nổ tung giống như vậy, thân thể như sét đánh giống như thống khổ, Nhiếp Thiên Minh không ngừng trên mặt đất lăn lộn, muốn giảm nhẹ hơn một chút đau đớn. Nhưng là nhưng không hề có một chút hiệu quả, trên mặt đất lăn lộn sau gần mười phút, rốt cục cũng nhận không được nữa, hai vừa nhắm mắt, nằm ở cô thụ bên cạnh bất động.

Trong bóng tối, hắn thấy được, hắc châu cùng kim châu đang không ngừng mà va chạm, mỗi lần va chạm, hắc khí cùng kim quang liền yếu bớt một điểm, hắn thân thể là tốt rồi chịu điểm, cuối cùng hai viên hạt châu an tĩnh lại, không ở có bất kỳ tranh đấu, lặng lẽ sống ở chỗ kia.

Đau đớn cuối cùng kết thúc, này vốn không nên thuộc về này mười bốn tuổi đau, cuối cùng kết thúc, trong hôn mê Nhiếp Thiên Minh đã không có bất kỳ tri giác.

Tại trắng như tuyết trong thế giới, còn có một người trong thôn tại lo lắng tìm kiếm, tìm kiếm này hài tử đáng thương. Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh... Trên núi vang vọng mọi người tiếng kêu gào.

"Thiên Minh,... Thiên Minh,... Người ở đâu?"

Giọng của Lê Y, từ lâu khàn khàn, con mắt cũng đã sưng đỏ, cả người nhân có vẻ già nua đi rất nhiều.

...

...

Chẳng biết lúc nào, hắn đã tỉnh, chỉ cảm thấy mệt chết đi, hắn nỗ lực địa đứng lên, phát hiện bên người này viên cô thụ dĩ nhiên không thấy, Nhiếp Thiên Minh vừa cẩn thận quan sát chu vi, chính mình dĩ nhiên không ở vừa nảy té xỉu địa phương. Đối với tất cả những thứ này, cũng chỉ có thể trợn mắt hốc mồm, hắn không biết phát sinh cái gì, hắn cũng không biết muốn làm cái gì.

Ngồi ở đây hồi lâu, hắn dùng sức đánh một cái chính mình, thương hắn rõ ràng cảm nhận được đau, đau không hợp như vậy lý, nhưng là như vậy chân thực, Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói: "Đây không phải là mộng, không phải!"

Lần thứ hai nhớ nhà, mấy ngày này không biết bao nhiêu lần nghĩ tới nhà, muốn từ bản thân cha mẹ, mấy lần muốn roi lệ, đều bị hắn nhận được. Lúc này không phải hắn gào khóc thời điểm, cũng không phải là hắn mềm yếu thời điểm.

Thế nhưng lúc này tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là rúc vào cha mẹ trong lòng, như vậy chuyện đơn giản lại có vẻ như vậy xa xôi. Nhiếp Thiên Minh nhìn chu vi, cách đó không xa có chút hơi ánh sáng cản trở hướng bên kia tới gần, mới nhìn rõ ràng nguyên lai đây là một cái hộp phát sinh quang.

Mở ra hộp, bên trong có một tảng đá, lấy được tảng đá, tảng đá dĩ nhiên cũng có thể phát quang, tảng đá phát sinh lực quang nhân nhật, đồng thời tàn mất ra nhân nhật mùi hoa. Phát sinh quá nhiều lúc, quá nhiều không thể nào sự, sợ hãi không còn, kinh ngạc không còn, có chỉ là mờ mịt.

Theo Vô Danh tảng đá phát ra ánh sáng Nhiếp Thiên Minh thấy được một quyển sách, cầm lấy quyển sách kia, tên sách là 《Phong Thần》. Hắn nhẹ nhàng mở ra sách bìa ngoài, sách bên trong từ thứ nhất thỉnh linh viết đến:

Thân là gốc rễ, khí vì đó bắt đầu;

Lòng sinh vạn vật, duy thần độc không;

Vạn vật tất có hắn phát triển quy luật,

Tất có hấn mãnh khỏe, đọc hấn mãnh khỏe,

Đã có thể nắm giữ hấn hướng đi.

Tất có thể phá chi, phong kỳ thế, ức hấn khí.

Tâm khó tu chi, hưởng với thần từ!

Trọng trục giả ngưng trệ mà làm địa,

Thanh dương giả bạc mỹ mà làm thiên,

Hàm âm dương, sau đó hỗn độn tứ cấp;

Đến địa đạo giả, thì lại địa duy có thể tuyệt vậy,

Đến thiên đạo giả, thì lại trụ trời có thể gãy vậy.

Nhảy lên hư khuếch, nghịch thiên mà Phong Thần yên.

Tuy rằng xem không rõ, nhưng nhìn đến này vài câu, cảm giác cả người trở nên tinh thần dâng trào lên, mệnh mông thiên địa, chỉ có chính mình một người tồn tại, "Nghịch thiên mà Phong Thần yên" đây là cỡ nào khí phái, cỡ nào đồ sộ, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lâm vào mơ màng bên trong, quyền sách trên tay cũng tại hấn thất thần thời gian từ trong tay lướt xuống.

Từ mơ màng bên trong trở lại hiện thực, vội vàng từ trên mặt đất đem sách nhặt lên, phát hiện có một phần tin, Nhiếp Thiên Minh cảm lên, mở ra đọc nói: "Chung Hạo Thiên ta, một đời đại hi đại bi, si với vũ học, đến một thánh vật, nhiên cũng bị hủy bởi này thánh vật bên trên. Dư bảy tuổi tập chi, chín tuổi đột phá Tu Thể năm tầng tiến vào Ngưng Khí cảnh giới, mười tuổi đột phá Ngưng Khí đến Luyện Tâm sơ cấp, mười ba tuổi đến Địa Tinh lực, mười bảy tuổi đến Thiên Nguyên lực, tiến vào Thiên Nguyên sơ kỳ. Hai mươi tuổi nhảy một cái nhập Thiên Nguyên Thần cảnh giới, cùng tuổi trong lúc đó, ít có địch thủ. Hai mươi lăm tuổi, lấy hàm âm dương. Mà đứng chi niên đã nhập hỗn độn một cấp. Tiếc rằng địa đạo khó tìm, thiên đạo càng không thể, cái gọi là hư khuếch, nghịch thiên mà Phong Thần yên, bỏ ra sức lực cả đời, chỉ từ không biết. Ai có thể đọc này tin, có duyên với ta, sách này biểu tặng chi, ta vì làm đọc Thánh môn người, ứng cực lực dương ta môn, nại tạo vật trên người, ta vọng người có thể thành ta chi chưa tùy theo nguyện, ai thần, tuyệt bút."

Đọc xong hậu, một mặt sùng kính, ngăn ngăn mấy dòng chữ, Nhiếp Thiên Minh đọc được nhưng là một đoạn quát tháo Phong Vân Truyền Kỳ, nhất thời cảm thấy thoả thuê mãn nguyện, nhiệt huyết sôi trào. Nhưng nghĩ đến vị tiền bối này, hấn lão nhân gia bảy tuổi liền bắt đầu tập chi, vẫn là một cái khoáng cổ thiên tài, mà mình đã mười bốn, cái gì cũng không hiểu, e sợ cả đời này đều không đạt tới hấn như vậy độ cao.

Không khỏi thở dài một hơi, mới vừa nhô lên hùng tâm trong khoảnh khắc cũng tiết.

"Kẻ nhu nhược!" Đột nhiên một cái rất nhỏ âm thanh truyền tới chính mình trong tai, Nhiếp Thiên Minh lập tức khẩn trương lên, tỉ mỉ ngắm nhìn bốn phía, phát hiện cũng không có người, trong lòng thâm nghĩ, chính mình nghĩ thần nghĩ quỷ.

Lập lại đọc vài câu "Kẻ nhu nhược", Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nói rằng: "Ta không phải kẻ nhu nhược, không phải, mãi mãi cũng không phải."

Hấn chán ghét cái từ này, hấn là biển rộng nhĩ tử, biển rộng nhĩ tử không có kẻ nhu nhược, có chỉ là không ngừng khiêu chiến tâm, cho dù to lớn hơn nữa sóng gió. Cũng không có thể dễ bộn hấn khiếp đảm, trong lòng âm thâm thê, chung có một ngày mình cũng muốn cùng vị tiền bối này như thế, viết chính mình Truyền Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 03: Lập chí tu luyện

Cầm tảng đá tiếp tục đi về phía trước, trong bóng tối, này nhàn nhạt chỉ có điểm âm áp.

"Đỉnh! ..."

Một trận lạnh lẽo thanh âm dễ nghe truyền đến, Nhiếp Thiên Minh kéo thương tàn đùi phải, chậm rãi hướng về tiếng vang ra di chuyển.

Định thần nhìn lại, ánh sáng xanh lục chiếu ở phía trước cách đó không xa một cái cổ trên đao. Cổ đao cắm ở trên nham thạch, đồng phát ra leng keng âm thanh, Nhiếp Thiên Minh đi từ từ quá khứ, hần ti mỉ quan sát đao, đao không đặc biệt gì. Bất đồng duy nhất chính là, đao là màu đen, da đen nhem, không có đao phong mang, không nhìn ra bất kỳ huyết tính, nó tựa như đồn củi sài đao, lẳng lẳng ở nơi nào.

Nhiếp Thiên Minh chân trái dùng sức đập mặt đất dùng hết toàn thân khí lực đi rút đao, có thể là bất kể như thế nào, chính là không nhổ ra được. Đao vẫn là vẫn không nhúc nhích xuyên ở nơi nào. Hần vây quanh đao quay một vòng, đột nhiên nghe thấy chỉ một tiếng, hần giẫm đến cái gì, đao từ nham thạch bên trong bắn ra, bay lên, sau đó kịch liệt truy xuống, hần né tránh không kịp, đao phá vỡ hần cánh tay hậu, rơi xuống, yên tĩnh nằm ở nơi nào.

Máu chậm rãi chảy xuống, thuận cánh tay chậm rãi chảy tới trên đất, Nhiếp Thiên Minh cầm lên đao, không có đặc biệt gì.

"Không biết đao này thật khó dùng?"

"Bành!"

Nhiếp Thiên Minh cầm đao dùng sức bỏ tới bên cạnh lộn xộn nham thạch, nằm ngoài sự dự liệu của hần, nham thạch lại bị hần bỏ ra.

"Ồ, sắc bén như vậy?"

Nhiếp Thiên Minh tự nhủ, hiển nhiên hần không tin, cái này xem ra rất đột đao, dĩ nhiên có thể bỏ ra nham thạch.

"Bành, ... Bành..."

Hần có lung tung chém mấy lần, trên nham thạch lần thứ hai phát sinh "Bùm bùm" đống lửa âm thanh.

"Quả nhiên là một thanh đao tốt..."

Có thể là mấy ngày liên tiếp đói bụng mệt nhọc, thêm vào mất máu, kinh Nhiếp Thiên Minh như thế lung tung giống như điên cuồng chế, hần thậm chí có điểm hư thoát, hai mắt cũng càng ngày càng nặng.

Cảm giác trên người có sức lực đã bị dùng hết, Nhiếp Thiên Minh rốt cục không chống đỡ nổi, đến xuống. Đao cũng rơi xuống ở bên cạnh.

Trong mộng Nhiếp Thiên Minh thấy được cha mẹ, mộng người một nhà ở chung một chỗ, mộng chính mình tại bờ sông chờ cha đánh cá trở về, mộng thấy mình nằm nhoài tảo trên đài xem mẹ nấu ăn! Mộng thật sự rất dài rất dài, mộng nhưng thủy chung là muốn tỉnh, cứ việc mọi người không muốn tỉnh lại.

Mộng...

...

...

Không biết qua bao lâu, Nhiếp Thiên Minh tỉnh, đao rất yên tĩnh nằm ở chính mình thân thể. Đứng lên cầm lên đao, Nhiếp Thiên Minh dựa vào dùng Vô Danh tăng đá phát sinh tia sáng chỉ dẫn, tiếp tục đi đến phía trước.

Dần dần phía trước có thấp sáng quang, Nhiếp Thiên Minh tiếp tục đi, phía trước không xa ra có cái lối ra, nhanh chóng na đã qua, đi ra, lại vẫn có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

"Hồng! ..."

Hần dùng sức hét lớn một tiếng, tiếng gào tại cả toà sơn cốc vang vọng lên.

Giương mắt nhìn lên, phía trước là một cái to lớn rừng rậm. Hần khắp khấn đi tới, đi tới vùng rừng rậm này trước. Toàn bộ sâm lâm Nhất cổ âm u, sợ hãi, Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh một thoáng tâm tình, tráng đánh bạo tiếp theo đi vào bên trong.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm rú, hần phóng tầm mắt nhìn, là một con sói ác, nanh sói thật là sắc bén, có hai cái răng đã càn nhưng đã có dài nửa thước. Dĩ nhiên là Sơn Nha Lang, vừa nhìn liền biết này con Sơn Nha Lang tuyệt đối hung ác, liền bằng trước mặt mình trình độ, phóng chừng rất khó đi ra mảnh này rừng cây.

Lại chậm rãi lui đi ra, không có khiến cho con kia Sơn Nha Lang chú ý. Nhiếp Thiên Minh lại đi những địa phương khác nhìn một chút, cái khác hai mặt đều là núi lớn, xem ra muốn đi ra ngoài chỉ có thể xuyên qua vùng rừng rậm này, như vậy ác chiến cũng đang nói khó tránh khỏi.

Nghĩ đến Sơn Nha Lang đáng sợ hàm răng, sắc bén móng vuốt, tâm tình của hần lần thứ hai trở nên hạ lên, chậm rãi trở lại mở đầu địa phương.

"Ta muốn đi ra..."

"Ta nhất định phải đi đi ra ngoài..."

Hắn mạnh mẽ cầm nắm đấm, ở trước ngực vỗ hai lần, ra sức nói rằng.

"Ta muốn tu luyện, ta muốn tu luyện..."

"Ta muốn đánh bại những này ngăn trở ta về nhà yêu thú..."

Tầng tầng huy nhúc nhích một chút nắm đấm, Nhiếp Thiên Minh móc ra quyển sách kia...

Tu luyện, giờ khắc này là Nhiếp Thiên Minh duy nhất hi vọng, chỉ cần hắn biến thành một cường giả, hắn liền có thể lao ra vây ở hắc rừng rậm, ...

Cường giả, cường giả...

Đối với hắn mà nói, chính là làm sao làm cho mình biến thành một cường giả...

"Đề cao sức mạnh của bản thân, nhất định phải đề cao sức mạnh của bản thân." Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh lại tâm tình, lầm bầm nói.

Mở ra quyển sách kia, hắn nhưng là chậm rãi nghiên cứu.

Hắn giống như đối nhìn, trong lòng không ngừng tự hỏi. Đầy đủ bỏ ra hai giờ, Nhiếp Thiên Minh đem chỉnh quyển sách đại khái xem lướt qua một lần.

Đây là hắn mới biết được tu luyện chi gian nan, Võ đạo cao...

"Mặc kệ khó khăn đến đâu, cao bao nhiêu, chỉ cần người khác có thể làm được, Nhiếp Thiên Minh ta cũng nhất định phải làm đến..."

Thông qua quyển sách này, Nhiếp Thiên Minh đối với tu luyện có nhất định hiểu rõ. Tiền kỳ tu luyện chia làm, Tu Thể cảnh giới, Ngưng Khí cảnh giới, Luyện Tâm cảnh. Sau khi tiến vào Địa cảnh hậu là có thể Địa Tinh lực, đến Địa Tinh lực, cũng mới toán chân chính tu luyện.

Đột phá hậu Địa cảnh hậu, tiến vào Thiên Nguyên cảnh là có thể đem Địa Tinh lực tăng lên tới Nguyên lực. Như có thể đột Phá Thiên nguyên hậu, có thể ngưng kết Thiên Nguyên Thần, tiến vào Thiên Nguyên Thần cảnh giới, mới có thể nói nhảy một cái trở thành tu luyện cường giả. Thiên Nguyên Thần mặt sau cảnh giới, Nhiếp Thiên Minh tạm thời cũng không dám nghĩ, muốn cũng nghĩ không ra, dù sao vẫn là có điểm xa xôi, vẫn không biết bao lâu có thể tu luyện tới nơi nào.

Từ trong sách cũng hiểu rõ đến, như muốn mau sớm đề cao sức mạnh của bản thân, nhất định phải không ngừng bổ sung thảo dược, phẩm cấp càng cao, hiệu quả càng tốt. Đương nhiên lúc bắt đầu, bổ sung phẩm cấp cao thảo dược cũng là một loại lãng phí.

Lúc này cái bụng lúc này bắt đầu cô Lỗ Lỗ kêu, phát sinh kháng nghị âm thanh, Nhiếp Thiên Minh nhún vai, lầm bầm lầu bầu nói rằng: "Xem ra chỉ có ăn no mới có thể tu luyện, ngàn vạn không thể bạc đãi chính mình cái bụng."

Rất nhanh đi tới phía trước một cái hồ sâu, Nhiếp Thiên Minh hướng về hồ sâu nhìn tới, hắc đen, cái gì cũng nhìn không thấy. Hắn nhìn một chút hồ sâu, suy nghĩ một chút, lạnh như thể thiên, hạ thủy khẳng định không chịu nổi, thế nhưng ai có thể bù đắp được trụ đối bụng đây?

Hắn tìm hai tảng đá, tìm điểm cỏ khô, lá rụng, thô mộc cành cây, điểm một đồng lửa trại, sau đó cởi quần áo ra.

Cắn răng một cái, nhanh chóng nhảy xuống nước đi, thủy tận nhiên hơi nóng, Nhiếp Thiên Minh có hơi thất vọng, như vậy nước ấm nhất định sẽ không có cá. Thế nhưng hắn không hề từ bỏ, vẫn là lại thử một chút, thử thời vận.

Đột nhiên, hắn thân thể bị cái gì đụng tới một thoáng, hắn lập tức trở nên hưng phấn.

"Cá, có cá..."

Từ nhỏ tại cạnh biển lớn lên, mò cá đối với hắn mà nói rất đơn giản, rất nhanh hắn liền tìm thấy vài con cá.

...

...

Lên bờ mặc quần áo xong hậu, hắn phát hiện cá lớn chính mình xưa nay đều chưa từng thấy. Cũng không ranh suy tính, hắn cầm cây đao đen thui này, xử lý cá. Cá xử lý sạch sẽ, tỉnh trí, sau đó, dùng cành cây xuyên lên, chờ hóa tất.

Nhớ tới trước đây mẹ nói cho hắn biết, cá nướng không muốn trực tiếp dùng ngọn lửa kháo, dùng thô gỗ kháo, ứng chờ hỏa tất sau đó bắt đầu kháo. Hắn trước tiên dùng Tiểu Hỏa hơi cho khô hơi nước, sau đó, phóng tới lửa than kháo. Một lúc nữa, thịt cá trắng loáng như ngọc chi, có thịt cá hương, Nhiếp Thiên Minh cái bụng lại réo lên không ngừng. Năm giữ thời gian, kháo thời gian dài, thịt liền không nộn. Hắn xem màu sắc, vừa được, hắn lập tức đem cá bắt, hương vị phân tán, nhưng đáng tiếc không có gia vị, nếu không chính là cực phẩm.

Ăn, liền ngay cả xương cá đều đều lộ ra một cỗ hương vị. Nhiếp Thiên Minh đem cá ăn sạch sẽ, đã lâu không ăn đến đẹp như vậy vị thực phẩm, trong miệng vẫn lưu lại vừa nãy mùi cá vị, cái bụng rốt cực thoát khỏi đối bụng đầy dứa.

Cạnh biển, Nhiếp Thiên Minh trong nhà thỉnh thoảng truyền ra đã mang khăn khăn tiếng khóc, người trong thôn đã không lại tìm, đã mất tích bảy ngày. Mọi người bỏ qua, bỏ qua bọn họ không muốn từ bỏ hi vọng.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh đã bình tĩnh rất nhiều, trong mắt xuất hiện vốn không nên có kiên nghị, này phân cứng cỏi, tuyệt đối không thuộc về mười bốn tuổi hài tử.

Một cái cường đại niềm tin chống đỡ Nhiếp Thiên Minh, tà dương chậm rãi biến mất rồi, thiên dần dần đen, hần nhen lửa một đồng lửa trại, tại lửa trại bên cạnh, ôm chính mình đầu gối, nhìn nhảy lên ngọn lửa, nghĩ chính mình nhà nhân. Mãn Thiên Tĩnh thần, cũng không bao giờ có thể tiếp tục nằm ở cha mẹ trong lòng, mấy ngày trên tỉnh tỉnh. Bất tri bất giác, hần lại ngủ thiếp đi.

Trời đã sáng, bất luận cỡ nào hắc ám dạ, nó đều có lúc kết thúc.

...

...

Bắt đầu hần sinh sống, hần cảm hần này thanh mặc đao, đi xem xem có cái gì có thể tới duy trì sinh hoạt, hần cảm mặc đao chế một chút củi, đao lạ kỳ nhanh, trên căn bản không phí khí lực gì, hần liền chặt rất nhiều củi, có bò đến trên núi, thái một chút quả dại, mùa đông tới, quả dại cũng không bao nhiêu. Không có biện pháp hần lại đi bắt chút cá, lúc này mới đuổi chính mình đói bụng.

"Tu luyện!" Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói.

Trước đó hần xưa nay cũng không tiếp xúc qua tu luyện, chỉ là tình cờ theo cha mẹ đến Hồ Bạ trấn chợ mua chút mình thích đồ vật, bình thường cũng rất ít tiếp xúc người ở phía ngoài, cho nên đối với những này tự nhiên không hiểu rõ lắm, càng không có cơ hội mở mang tầm mắt.

Như thế nào Tu Thể, Tu Thể chính là để thân thể lần thứ hai phát dục, để tổ chất thân thể cùng thể trạng trở nên mạnh mẽ cường tráng, là mặt sau tu luyện đặc đạo cơ bản nhất bảo đảm, Tu Thể giai đoạn có thể chia làm năm tầng, tức Thối Cốt, Thanh Mộc, Thông Nhĩ, Hoán Phủ, Ngưng Huyết. Những người khác tu luyện đều là tại sự phụ hoặc giả cha chỉ đạo hạ chậm rãi quá độ, Tu Thể dù sao cũng là rất thống khổ quá trình, nhu phải không ngừng dùng nhất phẩm linh dược đến bổ sung không ngừng tiêu hao năng lượng.

Hần có thể hưởng không chịu nổi nhiều như vậy ưu việt điều kiện, tại này hoang tàn vắng vẻ trong sơn cốc, có thể sống sót đã là kỳ tích. Nhiếp Thiên Minh cũng không nghĩ nhiều như thế, biết Tu Thể chính là thống khổ điểm, cái khác cũng không cái gì, vừa ngoan tâm, tu luyện.

Kéo thụ thương đùi phải, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu điên cuồng làm ra và hít đất, đầy đủ làm một ngàn cái hậu, hần hơi làm nghỉ ngơi hậu, bắt đầu luyện tập chân sau nhảy lên.

"Một bước..."

"Hai bước..."

"Ba bước..."

...

...

Vì Tu Thể, những này cơ bản luyện tập nhất định phải làm. Động tác tuy rằng cực kỳ khô khan, đối với vừa mới bắt đầu tu luyện người mà nói, chuyện này quả thật liền là một loại thân thể cùng tâm lý dẫn vật.

Một mặt mồ hôi, Nhiếp Thiên Minh cũng không kịp chà xát, lúc này hai cái vai đã bắt đầu chết lặng, hần chỉ nhớ rõ phải không ngừng luyện xuống, luyện xuống...

Nhiếp Thiên Minh đầy đủ luyện mười ngày, thân thể rốt cục bắt đầu trở nên mạnh mẽ lên, trong cơ thể tràn đầy lực đạo, sờ sờ đùi phải, vết thương dĩ nhiên cũng khép lại, trước đó vẫn khép khểnh, hiện tại đã không lại đau đớn.

Nhảy nhảy, không có bất kỳ không khỏe, Nhiếp Thiên Minh lại sờ sờ đùi phải, mừng rỡ như điên cười nói.

"Được rồi! Rốt cục được rồi..."

Thương giữa trưa, chỉ nghe thấy "Cạc cạc cạc" xương triển khai âm thanh, Nhiếp Thiên Minh chà xát lau mồ hôi trên mặt thủy, hi hi cười lên, hần biết mình đã hoàn thành Thối Cốt.

Không nghĩ tới chính mình mới vừa tu luyện không tới mười ngày thiên, càng nhưng đã đột phá tầng thứ nhất, nếu để cho cùng thể hệ người biết chuyện này phỏng chừng có thể đem bọn họ xấu hổ chết rồi, có người dùng nhất phẩm linh dược cũng muốn thời gian một tháng mới đột phá tầng thứ nhất.

Đương nhiên Nhiếp Thiên Minh đang hút thu hai viên thần bí hạt châu lúc, thân thể liền phát sinh ra biến hóa, xương bên trong đã truyền vào một tia năng lượng. Tuy rằng không nhiều, thế nhưng muốn xông ra Tu Thể tầng thứ nhất đây chính là việc nhỏ như con thỏ.

"Tầng thứ nhất, ha ha ha..."

"Ta đột phá tầng thứ nhất ..."

Dưới ánh mặt trời, cái kia thiếu niên anh tuấn hài lòng cười.

"Ha ha ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 04: Thiết Quyền

Tu luyện tới Tu Thể tầng thứ hai hậu có thể kết hợp một ít vũ học đồng thời tu luyện, có thể đạt đến làm ít mà hiệu quả nhiều hiệu quả. Lấy trước mắt hần thủy phẩm vẫn chưa thể tu luyện những này cao cấp vũ học, coi như là nhất phẩm đã tính là cao.

Mạnh mẽ tu luyện cao phẩm vũ học, sẽ đối với thân thể tạo thành một ít không biết thương tổn. Đây như một người, vốn là chỉ có ba chén tửu lượng, nhưng hết lần này tới lần khác muốn uống ba mươi bôi tửu.

Hắn rốt cục thấy được một cái rất thấp vũ học, thậm chí nửa phẩm đều không có đạt đến, thế nhưng đối với Nhịếp Thiên Minh mà nói, này đã vậy là đủ rồi.

"Thiết Quyền, không có phẩm cấp, ưu điểm lớn nhất là gần người đánh lộn, có rất mạnh tính chất công kích..."

Hắn có thể quán không được nhiều như vậy, phải biết đây là hắn lần thứ nhất tiếp xúc đến vũ học, muốn so với mình mà luyện hảo nhiều. Then chốt học được vũ học hậu, là có thể cùng những yêu thú kia đánh nhau, nếu như chỉ dựa vào mạn lực, vĩnh còn lâu mới có được tăng cao. Vũ học liền tương đương với về nhà bảo đảm, cho nên trong lòng rất là kích động, không khỏi nở nụ cười. Tỉ mỉ đọc mỗi một chữ, rất sợ đồ vào một chữ, không hiểu chỗ liền dừng lại tự hỏi. Ngăn ngắn một trang giấy, hắn dĩ nhiên đọc một buổi trưa.

Thiết Quyền chú ý "Ai, dựa vào, linh", cái gọi là ai, chính là phát lực với gót chân, hành với eo nhỏ, quán đầu ngón tay, trong khoảng thời gian ngắn chế địch.

Dựa vào, "Thiếp Sơn Khảo", hạ bàn cùng eo phát lực.

Linh, linh hoạt đa dạng, tận dụng mọi thứ, có kích tức xuyên, không nhận tội không giá, gặp chiêu đánh chiêu.

Khó nhất tu luyện thuộc về với linh, hắn nhu phải không ngừng tích lũy kinh nghiệm tác chiến.

Căn cứ chiêu thức, Nhịếp Thiên Minh từng bước từng bước lục lọi, vì luyện tập hạ bàn phát lực, hắn mỗi ngày kiên trì đứng hai giờ trung bình tấn.

Liên tính mồ hôi trán nhỏ đến trong đôi mắt, hắn không ngừng lại xoa một chút, hiện tại hắn nhất định phải đối với mình tàn nhẫn, chỉ có như vậy hắn mới có thể sớm một chút trở lại.

Trải qua năm ngày luyện tập, Nhịếp Thiên Minh hai chân bắp thịt cực độ phát đạt, sờ lên có điểm sắt thép cảm giác.

"Dừng!"

"Dừng!"

Nhịếp Thiên Minh dùng sức đá trong núi đại thụ, phát sinh nặng nề âm thanh.

Lúc mới bắt đầu, Nhịếp Thiên Minh dùng sức đá đi, đại thụ vẫn không nhúc nhích, bây giờ mỗi một chân đá đi tới, đại thụ không khỏi run rẩy mấy cái.

Có thể đá đá đại thụ, Nhịếp Thiên Minh lập tức đối với trên chân lực lượng rất hài lòng, lại bắt đầu luyện tập nắm đấm.

Thiết Quyền, như như sắt thép kiên cường nắm đấm.

...

...

Tại cao cường như vậy độ luyện tập hạ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục cảm nhận được mệt nhọc, thế nhưng hấn nhưng lựa chọn kế tục luyện tập. Chỉ cần mình còn có thể bắt thịt tê đại, này đã nói lên không có thể năng cực hạn, chỉ có đến liên đau nhức cùng uể oải đều không cảm giác được thời điểm, thân thể cơ năng mới đạt tới cực hạn.

"Bành!"

"Bành!"

Kiên cố mà mạnh mẽ nắm đầm tầng tầng đánh vào trên cây to, cả toà sơn cốc đều nghe thấy loại này bành bành tiếng vang.

Thiên dần dần tối sầm, một vòng cong cong mặt trăng chậm rãi bay lên, trong bóng tối, thiếu niên này vẫn như cũ không ngừng mà luyện tập, luyện tập...

Rốt cục Nhiếp Thiên Minh liền giờ tay khí lực cũng không có, cũng không cảm giác được dù cho một tia đau nhức, hấn biết đến chính mình cực hạn, chậm rãi nằm xuống, vừa nhắm mắt lại, rất nhanh sẽ ngủ thiếp đi.

Từ ban đêm, kèm theo một trận đau đớn, Nhiếp Thiên Minh rốt cục bị đau tỉnh. Xem ra thân thể cơ năng có phản ứng, trên người mỗi một khối bắp thịt đều mang theo đau đớn.

Loại này gần như điên tu luyện, nếu như không có phẩm chất thấp linh dược làm bổ sung, cuối cùng sẽ dẫn đến thân thể cơ năng cực độ mệt nhọc, xuất hiện không tương được hậu quả, đương nhiên nếu như luyện tập lượng bất bí chuẩn xác lúc, đạt được thành quả cũng là tương đương hiển nhiên.

Bị buổi sáng ánh mặt trời đâm tỉnh, trên người cảm giác mệt nhọc vẫn không có tiêu trừ, chỉ là không lại giống như tối hôm qua như vậy thương đau đớn. Nhiếp Thiên Minh cắn răng một cái, lập tức bò dậy, thái một chút quả đại đảm nhiệm điểm tâm, lại luyện tiếp tập, ngày hôm qua hấn chỉ là luyện tập một phần nhỏ.

Lại liên tục luyện tập mấy ngày, Nhiếp Thiên Minh rốt cục có chút ít thành, hai chân phát lực với gót chân, quán đầu ngón tay, hấn tụ tập khí lực tầng tầng đánh ở trước mắt trên cây, thụ nhánh liệt run rẩy. Một quyền này tiếp tục đánh, có thể tới hiệu quả như thế này, hấn cảm thấy phi thường hài lòng. Như là trước kia, không phải thụ suýt chút nữa bẻ gãy, mà là tay muốn gãy xương.

Bởi Thiết Quyền phát lực là chỉnh thể phát lực, Nhiếp Thiên Minh nhất định phải đem cả người tung đến, hơn nữa kinh lực là do cả người do bên trong hướng ra phía ngoài phát sinh trong nháy mắt bộc phát ra, thân thể mỗi cái vị trí độ cao phối hợp, đồng thời phát động, đầy đủ kích phát rồi thân thể bên trong tiềm năng, khiến cho trong nháy mắt hướng ra phía ngoài bộc phát ra, tạo thành Thiết Quyền kinh lực cương mãnh bạo liệt bá đạo đặc điểm. Tại thực dụng lúc uy lực vô cùng lớn, rất có lực sát thương, cho dù là đơn giản nhất trụ cột nhất chiêu thức cũng rất có thực hiệu tính.

Đương nhiên Nhiếp Thiên Minh còn chưa tới loại trình độ này, hấn cũng chỉ là học Thiết Quyền hình thức, Thiết Quyền chân chính quyền ý còn cần Nhiếp Thiên Minh hảo hảo phỏng đoán.

Và lại Thiết Quyền chính là cương nhu lẫn lộn, hư thực tương sinh. Thiết Quyền kinh lực nhìn như cương mãnh, mà ở súc kính cùng kinh lực vận hành trong quá trình lại muốn làm được nhu thuận tự nhiên, nhanh mà không cương, nhu mà không ngừng, nhanh chóng đứng chỗ hậu đột nhiên phát lực.

Quá trình của nó nhu thuận cùng phát lực cương mãnh, đầy đủ thể hiện Thiết Quyền kinh lực kết hợp cương nhu đặc điểm, nhu thuận quá trình vì làm phát lực cương mãnh sáng tạo hài lòng điều kiện, cung cấp đầy đủ bảo đảm.

Loại này kết hợp cương nhu kinh lực làm cho Thiết Quyền chiêu thức tại ứng dụng lúc có thể hư thực tương sinh, mỗi một chiêu mỗi một thức đều có thể thực hư, không phát lực là giả, phát lực tức là thực, không tới vị là giả, đứng chỗ hậu tức biến thành thực, bởi vậy có thể làm cho nhân hư thực khó biện, chân giả khó phân.

Cho nên Thiết Quyền công lực hoàn toàn phát huy ra lúc, có thể sẽ đạt đến nhất phẩm vũ học uy lực.

...

...

Thân thể đã xuất hiện tiêu hao tình huống, như vậy phương thức tu luyện tiêu hao quá to lớn. Nhiếp Thiên Minh cũng không có dám đột phá cái này độ, lập tức quyết định trước tiên đem thể lực khôi phục như cũ, tại luyện tiếp tập. Lặng lặng mà nằm ở chính mình bầy sản giường, không ngừng tự hỏi, việc tu luyện, không phải là chỉ dựa vào蛮 lực, nếu không hiểu suy nghĩ sẽ làm nhiều công ít.

Có lẽ là bởi vì quá mức mệt nhọc, Nhiếp Thiên Minh nghĩ, nghĩ, hai mắt bất tri bất giác khép lại, ngủ thiếp đi.

...

...

Thiên lần thứ hai sáng choang, Nhiếp Thiên Minh vuốt vuốt còn có chút cay cay cánh tay, đưa ánh mắt tập trung vùng rừng rậm kia.

Nhiếp Thiên Minh thầm nói, nhất định phải tìm một vài thứ đến kích thích chính mình tiềm năng, vừa mới có thể đột phá. Hắn thì thầm tự nhủ: "Như muốn nhanh chóng làm cho mình tăng lên, nhất định phải đem chính mình đưa vào chỗ chết, mới có trọng đại đột phá."

Quyết định chủ ý hậu, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu chuẩn bị tiến vào mảnh này âm u khủng bố rừng rậm.

"Đi!"

Hắn lấy hết dũng khí, "Tăng" một thoáng xông vào rừng cây, cũng không lâu lắm, liền cảm thấy một cổ cảm giác chèn ép, chỉ ít so với mình yêu thú cường đại. Rất hiển nhiên không phải ngày đó đầu kia Sơn Nha Lang, hắn chậm chậm đi vài bước, nhìn thấy một con Sơn Nha Lang, chỉ là đây là một con tuổi thơ Sơn Nha Lang.

Tuổi thơ Sơn Nha Lang, da lông cả người biến thành màu đen, ánh mắt tiết lộ sát khí, này hai viên mạng tính tiêu chí biểu trưng nanh sói vẫn không có triệt để lớn lên, bất quá như trước thả ra máu tanh hào quang. Nhiếp Thiên Minh nhìn toàn thân tiết lộ thú tính Sơn Nha Lang, hắn từ trên trán xông ra. Tuy rằng đột phá tầng thứ nhất, Thiết Quyền cũng có tiểu thành, thế nhưng đối mặt này con tuổi thơ Sơn Nha Lang, hắn tâm vẫn là bay nhảy bay nhảy nhảy.

"Sớm muộn đều muốn đánh."

Nhiếp Thiên Minh chà chà nhà, hít sâu một hơi, hướng về Sơn Nha Lang nhìn.

Sơn Nha Lang mở ra huyết hồng miệng lớn, hướng về Nhiếp Thiên Minh đập tới, tốc độ nhanh chóng, vượt qua hắn phòng chừng. Sơn Nha Lang móng vuốt trên toả ra huyết hồng khí tức, cũng không dám cùng nó liều mạng, không thể làm gì khác hơn là né tránh. Sơn Nha Lang một thấy mình vô hụt, lập tức xoay người lại, tiếp theo đánh tới.

Đây cũng là Nhiếp Thiên Minh lần thứ nhất cùng hung ác như vậy yêu thú động thủ, khẩn trương tình khó có thể nói nên lời.

Thiết Quyền tuy rằng thiên về với tiến công, thế nhưng phòng thủ phương diện cũng làm tốt vô cùng.

Thân thể lập tức co rút nhanh một đoàn, chậm mầu chờ phân phó, nhìn thấy lợi trao chớp tới hậu, thuận thế lóc lên, Nhiếp Thiên Minh lập tức lấy quyền luân để lực điểm, do trên đi xuống cái, đập phá xuống.

"Dừng!"

Thiết Quyền tầng tầng đánh trúng Sơn Nha Lang trên eo, Sơn Nha Lang phát sinh thê thảm tiếng kêu, trên mặt đất lăn ba, bốn quyền, nhanh chóng bò dậy, lập tức hung ác nhìn chăm chăm Nhiếp Thiên Minh.

"Trở lại..."

Nhiếp Thiên Minh vung lên nắm đấm hướng về phía Sơn Nha Lang rống giận, kể tục khiêu khích nó.

Sơn Nha Lang bị triệt để chọc giận, lợi trao trên mặt đất bào hai lần, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, cắn lại đây.

"Được!"

Nhiếp Thiên Minh phát lực với gót chân, hành với eo nhỏ, quán đầu ngón tay, lực lượng toàn bộ tập trung đến hữu quyền, mãnh liệt quất tới.

"Bành!"

Nắm đấm cùng Sơn Nha Lang móng vuốt chạm vào nhau lúc, phát sinh kịch liệt tiếng vang. Nhiếp Thiên Minh lui một bước, cánh tay dĩ nhiên hơi tê tê, vội vàng vuốt vuốt hổ khâu.

Sơn Nha Lang bị đẩy lui ba bước, từ bỏ công kích hắn, đảo mắt này con Sơn Nha Lang quay về trong rừng rậm rống giận ba tiếng.

"Hồng... Hồng... Hồng..."

Nó đây là làm gì? Chẳng lẽ là viện binh...

"Không tốt! ..."

Khác một con Sơn Nha Lang, hơn nữa còn là thành niên Sơn Nha Lang, hắn bắt nạt này con ấu tể, này con thành niên há sẽ bỏ qua cho chính mình.

Hắn thực lực nhiều nhất có thể đánh vừa này con kia tiểu Sơn Nha Lang, đối với này con thành niên Sơn Nha Lang, hắn cũng không có cái gì tự tin.

"Tùy cơ ứng biến, có thể chạy bỏ chạy." Nhiếp Thiên Minh nhắc nhở chính mình, đây không phải là thể hiện thời điểm, bảo mệnh là vị thứ nhất.

Con kia Sơn Nha Lang hung ác liếc mắt một cái, nhãn lộ hung quang, lập tức phát động công kích, vẫn như cũ toàn lực đánh về phía hắn.

"Thật lớn lực đạo!" Nhiếp Thiên Minh âm thầm than thở, biết không có thể theo chân nó đánh chính diện, cho nên lập tức hướng về bên cạnh lăn quá

khứ, né tránh Sơn Nha Lang công kích.

Lăn ra ngoài 1 mét hậu, Nhiếp Thiên Minh lập tức bò dậy, giơ lên hai cái nắm đấm, chuẩn bị bất cứ lúc nào đánh trả.

Sơn Nha Lang vừa nhìn một đòn không trúng hậu, lập tức tóm tới, hai cái móng vuốt trào càng ngày càng nhanh, Nhiếp Thiên Minh tuy rằng lăn mất cũng rất nhanh, thế nhưng vẫn bị nó bắt được mấy chỗ.

Máu tươi chậm rãi từ trên bả vai chảy xuống, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ, tầng tầng hít một hơi, may là nhiều là bị thương ngoài da, tu dưỡng mấy ngày sẽ không chuyện.

Lúc này Sơn Nha Lang lệ khí rất nặng, hai con mắt bắn ra luồng bố hàn quang, nanh sói hiện ra hồng quang. Nhiếp Thiên Minh hiểu nếu là bị nó cắn được một cái, cũng không phải là tu dưỡng mấy ngày đơn giản như vậy, cho nên cũng là vô cùng cẩn trọng.

"Vào vào..."

Hai đạo hồng quang mãnh liệt vô tới, lần này Sơn Nha Lang dùng hết khí lực toàn thân, gần như là một đòn trí mạng.

Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn tuyệt đối không tránh thoát, lập tức sử dụng Thiết Quyền toàn bộ uy lực, thân thể như kéo dài cung như thế, chứa đầy kinh lực, sau đó đem cả người sức mạnh truyền lại đến tứ chi mà thả ra.

"Bành!"

Nắm đấm cùng Sơn Nha Lang lợi trào đụng nhau, Nhiếp Thiên Minh bị chấn động đi ra ngoài ba mét, Sơn Nha Lang cũng lui về phía sau nửa bước.

Sơn Nha Lang hiển nhiên không nghĩ tới cái này mười bốn tuổi hài tử nắm đấm như vậy mạnh mẽ, cũng không có lập tức lần thứ hai công kích đi tới, chỉ là hung ác nhìn hắn.

"Chạy đi! Lại không chạy liền không còn kịp rồi..."

Nhiếp Thiên Minh hướng về phía nó múa múa quả đấm hậu, lập tức xoay người nhanh chân bỏ chạy.

Mặt sau Sơn Nha Lang lập tức phản ứng lại, cấp tốc đuổi tới, tốc độ càng ngày càng nhanh, rất nhanh trong bọn họ cự ly trở nên càng ngày càng đoan.

"Không tốt, gia hỏa này muốn đuổi tới..."

Cũng biết muốn chạy ra này một con Sơn Nha Lang truy đuổi gần như là không thể nào, Nhiếp Thiên Minh rơi vào cảnh khôn khéo. Hắn nhắc nhở chính mình bình tĩnh, bình tĩnh mới có thể nghĩ ra hảo chủ ý. Cao tốc như vậy chạy trốn, muốn có cái gì biện pháp hay, cũng thật là một cái khó khăn việc.

Đột nhiên hắn nghĩ tới rồi chính mình ở lại cái khác hồ sâu, nếu là trốn ở trong hồ sâu, này hai con Sơn Nha Lang tất nhiên không có cách nào. Có thể là ở đầu cự ly hồ sâu quá xa, mới vừa tới đó lúc, chính mình sớm đã bị này hai con Sơn Nha Lang đuổi tới.

Thấy bên cạnh đại thụ, thăm mắng mình ngu dốt, đơn giản như vậy phương pháp, mình tại sao không nghĩ tới đây? Nhiếp Thiên Minh hai chân dùng sức đạp địa, nhanh chóng bay đến trên cây. Nắm chặt thân cây, nhìn xuống phía dưới xem.

Sơn Nha Lang thật là không cam lòng, dưới tàng cây không ngừng mà rống giận. Cầm lợi trào công kích đại thụ, đại thụ tại cường đại công kích hạ, không ngừng mà lay động. May là đại thụ rất tráng kiện, nếu là tề một điểm thụ, thật là có điểm nguy hiểm.

Trên tàng cây ở lại một canh giờ, này hai con Sơn Nha Lang mới là không cam rồi khỏi. Lúc này mới trường thở phào nhẹ nhõm, từ trên cây phi đi, cấp tốc rời khỏi này nguy hiểm rừng cây. Một đường lao nhanh, cuối cùng đã tới chỗ ở. Cởi quần áo ra, chăm chăm thanh lý vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 05: Trong mộng?

Nhiếp Thiên Minh hiểu, hiển nhiên lấy hắn thực lực trước mắt, khẳng định không có thể đối phó con kia Sơn Nha Lang, xem ra còn không ngừng hơn đề cao sức mạnh của bản thân mới là trọng yếu nhất.

Nhiếp Thiên Minh lựa chọn kế tục luyện tập, hiện tại thân thể so với trước phải cường hoành rất nhiều, thế nhưng cự ly Ngưng Khí cảnh giới còn có con đường rất dài cần phải đi.

"Lại trường, Nhiếp Thiên Minh ta cũng muốn đi..."

Nhiếp Thiên Minh lập tức lại luyện lên, chân sau khiêu cùng hít đất mỗi hạng lại nhiều bỏ thêm một ngàn cái...

"Năm mươi bước..."

"Một trăm năm mươi bước..."

...

...

"Chịu đựng, còn có cuối cùng năm mươi bước..."

"Hai ngàn bước..."

Tuy rằng hai chân từ lâu mất đi trực giác, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh lập tức lại tập trung vào trung bình tấn luyện tập, muốn thu được đột phá, nhất định phải không ngừng mà luyện tập...

Một ngày...

Hai ngày...

...

...

Mười ngày...

Tầng thứ nhất, Thối Cốt...

Tầng thứ hai, Thanh Mộc, ...

Tầng thứ ba, Thông Nhĩ, ...

Tầng thứ bốn, Hoán Phu, ...

Tầng thứ năm, Ngưng Huyết...

Nhiếp Thiên Minh bắt tri bắt giác lại đột phá, hiện tại hần thân thể càng ngày càng rắn chắc, bắp thịt cũng trở nên càng ngày càng cứng rắn, thế cho nên hần bắt đầu hoài nghi tại như vậy luyện xuống, chính mình bắp thịt có thể hay không trở thành một khối khối thép.

Không ngừng luyện tập Thiết Quyền, Thiết Quyền uy lực cũng càng ngày càng to lớn, tuy rằng vẫn chưa thể đánh bại con kia thành niên Sơn Nha Lang, nhưng là đối với con kia tuổi thơ Sơn Nha Lang, Nhiếp Thiên Minh tuyệt đối có lòng tin tại trong vòng một phút đem nó đánh đổ. Hần nắm đầm huy động càng lúc càng nhanh, cơ hồ có thể sản sinh một trận yếu ớt phong.

"Băng!"

Nhiếp Thiên Minh một quyền tầng tầng đạt đến trên cây to, thậm chí có một cái nhọt nhạt quyền ấn...

Quãng thời gian này, Nhiếp Thiên Minh an tâm tu luyện, cũng không tiếp tục đến trong rừng rậm đi tới.

Sau một tháng, Nhiếp Thiên Minh thân thể đạt đến trước nay chưa từng có cường tráng, hần cũng rốt cục đạt đến Ngưng Khí cảnh giới, hần cảm giác hiện tại liền ngay cả xương bên trong đều tràn đầy lực lượng.

Hồi tưởng một tháng này khổ cực, cùng hiện tại đột phá, Nhiếp Thiên Minh hài lòng vung lên nắm đầm, kích động gào thét.

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh đã đạt đến Ngưng Khí cảnh giới, Thiết Quyền hiển nhiên không thể phát huy hần uy lực lớn nhất, cho nên Nhiếp Thiên Minh thử nghiệm học tập mới vũ học...

Lật mấy chục tờ, Nhiếp Thiên Minh cũng không có tìm được một cái vũ học nhất phẩm, chỉ tìm được một cái vũ học nhị phẩm.

Bát Cực Quyền, vũ học á cấp nhị phẩm, vẹn vẹn so với vũ học chính cấp nhị phẩm thấp một cái cấp bậc.

Bát Cực Quyền muốn so với Thiết Quyền mạnh mẽ hơn nhiều, dù sao hai người chênh lệch gần nhất phẩm nửa, cho nên uy lực có thể tưởng tượng được

ra.

Bát Cực Quyền lấy đầu đủ vì làm Càn Khôn, vai đầu gối khuỷu tay khó vì làm tứ phương, cánh tay trước sau hai đối lập, đan điền Bảo Nguyên, trung ương vì làm sáng môn tâm ý. Lấy ý linh khí, lấy khí tòi lực, ba bàn sáu giò trong ngoài hợp nhất, khí thể bàng bạc, bát phương phát lực toàn thân là nhân, cả người là tay, động thì lại biến, biến thì lại hóa, hóa thì lại linh, kỳ diệu vô cùng.

Nó chiêu thức muốn so với Thiết Quyền khó học hơn nhiều, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh từ buổi sáng đến buổi tối, đã học được nhất thức.

Như vậy tốc độ đã so với hán học Thiết Quyền mau hơn, có thể là bởi vì hán học Thiết Quyền cho hán đặt xuống rất tốt cơ sở, cho nên học lên Bát Cực Quyền cũng có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Liên tục luyện tập tám ngày, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên đem này bản vũ học nhị phẩm hết thầy chiêu thức đều học được, như vậy tốc độ này có thể nói kinh người. Vũ học nhị phẩm, đặt ở một ít tiểu nhân : nhỏ bé gia tộc cũng đã tính được là không sai vũ học .

Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh tổng thể cảm giác mình không có phát huy ra Bát Cực Quyền uy lực, hán chỉ học đến hán thức, thế nhưng thông cảm khí thể, nhưng làm sao cũng đánh không ra.

Lặng lặng nằm trên mặt đất trên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời, tự hỏi tất cả những thứ này...

Trong mộng, hán té ngã sâu sắc Hắc Uyên bên trong, chính mình đứng lên, nhìn đi tới bên cạnh. Một cái kỳ quái địa phương, bốn phía đen kịt một màu. Có thể chưa từng có mơ tới loại này mộng, hán kéo uể oải thân thể kể tục đi về phía trước.

Rốt cục thấy được một tia tia sáng , liền này một tia tia sáng, trong bóng tối, này một tia yếu ớt kinh khí không ngừng tăng vọt, hai đạo kinh khí không ngừng vũ động, Nhiếp Thiên Minh nhận được đó là Bát Cực Quyền, chỉ là uy lực so với mình phải lớn hơn gấp mấy lần.

Trên nắm tay Từ Quang tán mát ra mạnh mẽ khí thể, cự ly xa như vậy dĩ nhiên cũng cảm nhận được áp lực. Dần dần khí thể trở nên yếu đi, toàn bộ động tác cực kỳ chậm chậm, đột nhiên truyền đến một trận âm thanh: "Quyền tựa như Lưu Tinh nhãn tựa như điện, eo như xà hình chân như xuyên; lư vĩ công chính thần quán đỉnh, cương nhu viên sống được hạ liền; thể từng bên trong có thần nội liễm, đầy người kinh lý đỉnh đầu huyền; âm dương hư thực cấp biến hóa, mệnh ý cội nguồn tại bên hông, đây là Bát Cực Quyền yếu quyết."

Nghe thanh âm này có điểm quen tai, Nhiếp Thiên Minh nhất thời nghĩ không ra, thế nhưng Thiết Quyền yếu quyết đều đã gần nhớ rồi, còn mất một khác không ngừng mà nhìn chăm chăm phía trước.

Quyền càng lúc càng nhanh, khí thể lần thứ hai tăng vọt, uy lực càng ngày càng to lớn , chu vi vũ vũ vang vọng, Nhiếp Thiên Minh định thần nhìn lại, phát hiện đánh quyền là một lão già. Thanh âm mới vừa rồi nghe tới chỉ ít cũng hơn trăm tuổi , thế nhưng hơn trăm tuổi lão già làm sao có khả năng đánh ra quyền nếu như vậy có quyết đoán đây? Cũng không nghĩ nhiều, dù sao đây chỉ là một mộng, tại sao có thể dùng bình thường ánh mắt đến xem đây?

Lão già nắm đấm đột nhiên liên tục đánh ra một quyền, nhưng là bởi vì tốc độ cùng lực đạo quá nhanh, Nhiếp Thiên Minh loáng thoáng nhìn thấy là ba quyền, ba đạo tàn quyền.

"Một chiêu ba dùng, ba pháp, ba lực, mà một lần thành công." Nhiếp Thiên Minh lẩm bầm lầu bầu nói rằng.

Thầm nghĩ, nếu để cho chính mình đạt đến loại trình độ này, ít nhất phải tu luyện một tháng. Vừa nãy lão già nắm đấm phát ra khí thể, thực sự là hùng hổ dọa người.

Lão già cũng không hề dừng lại, đột nhiên trái phải hai quyền tương giao, xác nhập thành một đạo càng mạnh mẽ hơn nội kinh, cường thế một đòn, trong nháy mắt đánh nát toàn bộ hắc ám. Trong nháy mắt vừa đen xuống, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy đau đầu không ngớt, bên tai lại vang lên này thanh âm già nua: "Đây mới là Bát Cực Quyền."

Âm thanh lần nữa biến mất , chu vi tất cả đều là hắc ám, cùng mộng bắt đầu như thế, liền dường như thiên địa chưa từng tách ra quá.

Nỗ lực mở mắt, thiên chẳng biết lúc nào đã sáng rồi.

Vẫn là cảm thấy đầu có điểm đau, nhưng nghĩ đến đêm hôm qua mộng, Nhiếp Thiên Minh tinh thần lập tức tới. Hán trở mình một cái bò dậy, đi tới phía trước hồ sâu, khiêu tiến vào.

Mấy ngày này tu luyện cực kỳ thống khổ, Nhiếp Thiên Minh từ trong hồ sâu bắt được mấy cái cá tới, nhóm một đồng lửa, khảo lên. Sau khi com nước xong, cảm thấy thân thể cùng tinh thần tốt rất nhiều, lại bắt đầu tu luyện Bát Cực Quyền, lần này hán uy lực có rất lớn tăng cao, toàn thân lực đạo, thân thể vận vạo, nắm đấm lực đạo đều so với ngày hôm qua cao một cái cấp bậc.

Nắm đấm trên khí thể cũng trở nên mạnh mẽ , nắm đấm kéo chu vi không khí. Nhiếp Thiên Minh vung đầu nắm đấm hung ác đánh tới bên cạnh đại thụ, đánh trên tàng cây phát sinh "Đùng" một tiếng. Chờ mong nhìn tới, đại thụ cũng chỉ là rung động mấy chục lần, có chút khô lão vỏ cây bị chấn động hạ xuống, dấu cũng chỉ là so với Thiết Quyền sâu một điểm mà thôi.

Tuy nói Nhiếp Thiên Minh đã dùng hết toàn lực, thế nhưng hiệu quả nhưng không có như vậy rõ ràng. Nhưng là rõ ràng so với trước mạnh rất nhiều.

Không có cảm thấy thỏa mãn, hán biết Bát Cực Quyền lợi hại, đây chỉ là Bát Cực Quyền một nửa uy lực mà thôi, kể tục tu luyện Bát Cực Quyền.

"Bát Cực Quyền, ta nhất định sẽ luyện tốt."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 06: Sơ thành

Bát tri bát giác đã qua mười ngày, trong vòng mười ngày, Nhiếp Thiên Minh khắc khổ tu luyện, thế nhưng vẫn cứ phát huy không ra Bát Cực Quyền uy lực lớn nhất, thậm chí liền "Một chiêu ba dùng" cũng không đạt đến, có chút sốt ruột, dù sao mình đã rời nhà nhiều ngày như vậy. Cũng không biết cha mẹ thế nào rồi.

...

...

Lại luyện ba ngày, vẫn cứ không có một chút biến hóa.

"Lại đi tìm này một con Sơn Nha Lang, lần này ta không phải mạnh mẽ đánh người..."

Nhiếp Thiên Minh ha ha nở nụ cười, nhanh chóng hướng về rừng rậm chạy đi.

"Ta lại tới nữa rồi, bọn người chết đi! ..."

Nhiếp Thiên Minh nhìn phía trước hung hãn Sơn Nha Lang, cười lớn lên, chỉ ít lấy hấn thực lực trước mắt, hẳn là sẽ không bại rất chặt vật.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng bôn quá khứ, trên nắm tay tràn đầy lực lượng, Sơn Nha Lang phần nộ rống giận, đánh tới.

Hai trào uy lực cùng Nhiếp Thiên Minh nắm đấm khí thể hung ác đụng vào nhau, đều lui về phía sau hai bước.

Rất hiển nhiên Sơn Nha Lang uy lực rõ ràng phải lớn hơn với Nhiếp Thiên Minh, nếu không phải hấn xuất kỳ bất ý, Nhiếp Thiên Minh cũng sẽ không chỉ lui về phía sau hai bước.

"Hổng!"

Sơn Nha Lang lập tức lại đánh tới, lần này uy lực muốn so với vừa nãy đánh hứa hơn nhiều. Nhiếp Thiên Minh không dám khinh thường, lập tức một lần nữa sử dụng Bát Cực Quyền, nắm đấm kinh đạo chậm rãi tạo thành một đạo mỏng manh khí tường, nỗ lực chống đỡ này hai trào công kích.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh khí tường bị đâm xuyên qua. Hấn cũng bị chấn động đi ra ngoài hai mét, tăng tăng ngã tại địa phương.

Lực đạo lần thứ hai tụ tập, hiển nhiên muốn so với trước đó cường đại hứa hơn nhiều, nắm đấm đến nơi, trong không khí có hơi tiếng vang. Nhiếp Thiên Minh hiểu chính mình lại tiến bộ không ít, thế nhưng muốn đối phó trước mắt con yêu thú này, đây là không đủ. Lần thứ hai công kích Sơn Nha Lang, Sơn Nha Lang toàn thân toả ra hắc khí, không ngừng chống lại Từ Quang công kích.

Không tới hai phút, Nhiếp Thiên Minh liền cảm thấy lực công kích rõ ràng giảm xuống, hắc khí không ngừng công kích hấn, không thể không rút về một tia năng lượng, tại chính mình trước mặt hình thành một tầng bảo hộ bình phong, hắc khí bị chống đối ở bên ngoài, tại cùng này con Sơn Nha Lang liền như vậy giăng co.

Đột nhiên cảm thấy một tia áp lực, tại chính mình phía trước có một chút dị dạng âm thanh, Nhiếp Thiên Minh có thể nghe được khác một con Sơn Nha Lang cũng tại hướng về nơi này vừa tới. Trong lòng thầm kêu không tốt, mới vừa nói xong, quả nhiên lại tới nữa rồi một con Sơn Nha Lang.

Hai con Sơn Nha Lang, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy sống lưng lập tức bốc lên mồ hôi lạnh, một con Sơn Nha Lang liền làm cho mình chặt vật như vậy, hai con Sơn Nha Lang chính mình ứng phó như thế nào lại đây. Lập tức quyết định vẫn là trước tiên rút khỏi đến, chờ thực lực tăng mạnh hậu lại trở về.

Này hai con Sơn Nha Lang tựa hồ nhìn ra Nhiếp Thiên Minh tâm tư, lập tức tách ra ngăn chặn hấn con đường quay về. Tại nhìn hai con Sơn Nha Lang,

lúc này đã hình thành kỷ giác tư thế. Cấn rắng một cái, vung đầu nắm đấm lần thứ hai hướng về hai con Sơn Nha Lang đánh tới. Sơn Nha Lang cũng không yếu thế, trực tiếp đánh tới. Trên nắm tay lực đạo bị này hai con yêu thú dễ dàng cho đánh tan.

Bốn đạo khí tức mạnh mẽ, trong nháy mắt đã đến Nhiếp Thiên Minh trước người, khí tức cường đại như vậy, hắn biết mình không chống đỡ được.

"Làm sao bây giờ? ..."

...

...

"Như thế món ăn, còn dám xông loạn..." Một thanh âm ở bên tai của hắn vang lên.

"Ai? Quý quý túy túy..." Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ quát.

Đối phương cũng không trả lời, giống như mặc kệ hắn, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể hạt châu phát sinh ra biến hóa, trong đó một viên hạt châu chậm rãi xoay chuyển vài vòng.

"Khè khè..."

Trong cơ thể xảy ra một tia biến hóa, thân thể cũng theo biến hóa, nắm đấm lực lượng so với trước muốn đánh rất nhiều.

Kinh hi không có kéo dài lâu lắm, này bốn đạo huyết quang đã bay tới. Nhiếp Thiên Minh có thể nhìn ra Thanh Thanh Sở Sở bốn đạo hào quang phương vị, lập tức lập tức khởi động Bát Cực Quyền, trái phải hai quyền tầng tầng đánh ra hai quyền.

"Một chiêu ba dùng, ba đạo tàn ảnh." Nhiếp Thiên Minh kinh hi nói rằng.

"Đùng đùng đùng đùng..."

Vang lên bốn tiếng va chạm thân, Nhiếp Thiên Minh thân thể chấn động, còn lại hai đạo tàn ảnh kính bắn thẳng về phía này hai con Sơn Nha Lang, hai con Sơn Nha Lang cũng bị trước mắt đột nhiên xuất hiện biến hóa phát sợ.

"Đùng!"

"Đùng!"

"Hồng hồng..."

Hai tiếng thê thảm tiếng kêu qua đi, này hai con yêu thú chật vật chạy trốn...

"Ha ha ha..."

"Ta đuổi theo ..."

...

...

Thở hổn hển, trận chiến này tiêu hao Nhiếp Thiên Minh rất nhiều thể lực.

Thế nhưng trận chiến này cũng làm cho hắn rõ ràng, luyện tập cùng thực chiến có rất lớn khác biệt. Huấn luyện lúc, cũng không phải là mỗi cái thần kinh đều căng thẳng, không còn sinh tồn áp lực, cũng là không đạt tới cực hạn. Thế nhưng thực chiến nhưng không như thế, không chỉ có muốn khống chế chính mình lực đạo, càng trọng yếu là phòng ngừa đối phương một đòn trí mạng, tiêu hao thể lực sẽ càng nhiều.

Đồng thời thực chiến bắt buộc từ đầu đến cuối nhất định phải bảo trì độ cao tập trung, đối với chân khí tiêu hao cũng là to lớn, trình độ lớn nhất khiêu chiến chính mình cực hạn.

Đương nhiên thực chiến tăng lên năng lực tốc độ cũng không phải là bình thường huấn luyện có khả năng so với, cái gọi là cao thành phẩm ra thành tích tốt. Nằm ở trong hồ sâu chậm rãi ngâm, mỗi khi Nhiếp Thiên Minh cảm thấy mệt nhọc lúc cũng sẽ ở trong hồ sâu ngâm một hồi, làm cho mình thân kinh thả lỏng.

Nhắm mắt lại, lộ ra vẻ thoải mái mỉm cười. Chính mình tại Bát Cực Quyền trên cũng có trọng đại đột phá, chính mình khổ luyện thời gian mười mấy ngày, cuối cùng đem "Một chiêu ba dùng, ba đạo tàn ảnh" hoàn thành.

Tại trong hồ sâu ngâm một canh giờ, cảm giác mệt nhọc vẫn như cũ hay là không có một điểm yếu bớt. Nhiếp Thiên Minh rõ ràng như muốn tiến một bước tăng cao, như vậy linh dược là tuyệt đối không thể thiếu. Vừa mới bắt đầu, không dùng linh dược còn có thể miễn cưỡng duy trì. Nhưng tiến vào Ngung Khí cảnh giới hậu, nếu là không có thuốc trợ giúp, tu luyện đều sẽ cực kỳ khó khăn.

Lập tức làm ra quyết định, trước tiên tạm thời đình chỉ tu luyện, thử tìm một ít nhất phẩm thảo dược, nếu như tìm tới nhị phẩm thảo dược này không thể tốt hơn. Nhiếp Thiên Minh lại đang trong đầm sâu nhiều tới hai giờ, rồi mới từ trong đầm sâu đi ra. Thân thể vẫn có chút chật dẹt, thế nhưng thể lực đã khôi phục một nửa.

Quyết định chủ ý hậu, bắt đầu khắp nơi tìm kiếm thảo dược, Nhiếp Thiên Minh thuận tiện cũng giẫm một chút quả dại. Tìm một buổi trưa, cũng chỉ là tìm tới vài cây Ngân Diệp Thảo, loại thảo dược này miễn cưỡng xem như là nhất phẩm thảo dược. Thảo dược muốn tinh luyện ra linh dược, liền cần chế thuốc kỹ thuật.

Mình cũng không phải một cái Luyện Dược sư, đương nhiên sẽ không tinh luyện. Xem ra này nhất phẩm linh dược, chính mình vẫn là vô phúc tiêu thụ, Nhiếp Thiên Minh tự giễu nói rằng.

Không phải loại dễ dàng kia từ bỏ người, huống chi thật vất vả tìm tới thảo dược. Cho nên Nhiếp Thiên Minh lấy mặt khác một loại phương thức, hần học trong thôn lang trung, đem thảo dược ngao thành chén thuốc, tuy nói hiệu quả sẽ yếu bớt, thế nhưng tổng thể so với không có muốn tốt hơn nhiều. Không nỡ bỏ lãng phí thảo dược, dù sao thảo dược quá khó tìm.

Nhân lúc dược lực bắt đầu phát tán lúc, phải nắm chặt huấn luyện. Thiên rất nhanh sẽ đen, Nhiếp Thiên Minh liền phát lên một đồng lửa trại, tiếp theo huấn luyện Bát Cực Quyền.

"Oanh" Nhiếp Thiên Minh nắm đầm tầng tầng đánh vào đại thụ trên người phát sinh to lớn tiếng vang, uy lực không nhỏ.

Có thể cảm giác dược này viên đại thụ cũng là mấy ngày này khả năng cũng sẽ bị tự tay đánh gãy.

"Một chiêu ba dùng, ba đạo tàn ảnh" Nhiếp Thiên Minh càng ngày càng thuần thực luyện, chỉ ít hiện tại chính mình thực lực cùng hai con thành niên Sơn Nha Lang thực lực không kém nhiều.

Có nhất phẩm linh dược Ngân Diệp Thảo dược lực tác dụng, Nhiếp Thiên Minh tu luyện tiến bộ không nhỏ, ngăn ngắn trong vòng mười ngày, chính mình Bát Cực Quyền lại có rất lớn tăng cao.

Liền Nhiếp Thiên Minh chính mình có lúc đều hoài nghi mình tốc độ tu luyện, nhưng nghĩ đến có thể mau chóng rời khỏi nơi này về đến trong nhà, hần liền cảm thấy cả người tràn ngập lực lượng.

Rốt cục chống cự không nổi mê hoặc, lần thứ hai tiến vào mảnh này không lồ rừng cây. Có lần trước giao thủ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục trong lòng có một phần sức lực, lần này giết chết trong đó một con tuyệt đối thừa sức. Trực tiếp hướng bên trong đi đến, đi gần một dặm đường, vẫn cứ không có phát hiện Sơn Nha Lang tung tích. Nhiếp Thiên Minh cảm thấy rất kỳ quái, mỗi lần chính mình đi vào không tới nửa dặm đường, chuẩn có thể gặp được nó.

Bắt đầu cảnh giác lên, bước chân cũng bắt đầu chậm rãi chậm lại, tỉ mỉ quan sát chu vi biến hóa. Bởi tiến vào Ngưng Khí cảnh giới, phạm vi mười mét tiếng vang đều chạy không thoát Nhiếp Thiên Minh lỗ tai. Chu vi lạ kỳ yên tĩnh, lại hướng bên trong đi không tới nửa dặm đường, nghe thấy một trận ngủ say âm thanh.

Thầm nghĩ trong lòng, chẳng trách không nhìn thấy người, nguyên lai người trốn ở chỗ này ngủ. Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng bước qua, nhưng nhìn thấy một màn máu tanh tình cảnh. Hai con hung tàn Sơn Nha Lang dĩ nhiên đều là ở nơi nào, chỉ là đã chết, máu thịt be bét. Xác định đây chính là cùng mình giao thủ hai con Sơn Nha Lang. Nhất thời cả kinh, đến cùng là yêu thú nào có thể có thực lực như thế.

Định thần nhìn lại, nhất thời tê cả da đầu, là một con Thiên Ưu Bảo con. Chớ xem thường đây là Thiên Ưu Bảo con, lực công kích của nó chỉ ít đạt đến Luyện Tâm cảnh sơ cấp trình độ, thành niên Thiên Ưu Bảo lực công kích thậm chí có thể đạt đến hậu Địa cảnh sơ kỳ. Nhiếp Thiên Minh hiểu con yêu thú này không phải là dễ chọc.

Sơn Nha Lang chỉ ít tương đương với Ngưng Khí cảnh giới cao thủ, hai con Sơn Nha Lang cũng là không kém, thế nhưng đến Thiên Ưu Bảo trước mặt thực sự là không đỡ nổi một đòn. Nhiếp Thiên Minh rón ra rón rén lui ra ngoài, bỗng nhiên con kia Thiên Ưu Bảo con mở mắt, nhìn hần. Có thể cảm nhận được Thiên Ưu Bảo trong mắt cái cổ này lạnh lẽo sát khí, trên người không khỏi đánh rùng mình một cái.

Cũng không phải là loại nhát gan kia người, gặp Thiên Ưu Bảo tình liền làm xong phòng ngự công tác. Lấy hần hiện tại trình độ, muốn chạy đi cũng không phải là quá khó khăn, Nhiếp Thiên Minh liền động muốn cùng Thiên Ưu Bảo giao thủ ý nghĩ. Thiên Ưu Bảo đột nhiên đứng lên, dùng miệng liếm liếm chính mình móng vuốt, móng vuốt lộ ra mảnh mẽ hàn quang.

Không có chờ Thiên Ưu Bảo công kích, lập tức xông lên trên, nắm đầm cấp tốc đánh hướng về Thiên Ưu Bảo. Thiên Ưu Bảo gặp Nhiếp Thiên Minh hướng về chính mình đánh tới, nhãn lộ ra hung quang, rống lớn một tiếng, đường kính cần quá khứ, như tia chớp màu đen bình thường chạy về phía Nhiếp Thiên Minh. Toàn bộ không khí đều bị này con Thiên Ưu Bảo con khí thể động lại.

Nhanh chóng vọt đến một bên, toàn bộ động tác sạch sẽ mà ngắn gọn, không có nửa điểm dây dưa dài dòng cảm giác. Thiên Ưu Bảo vô hự, thế nhưng hai trào sản sinh uy lực sinh sôi tại Nhiếp Thiên Minh đứng thẳng địa phương lấy ra một cái không nhỏ khanh. Không cho Thiên Ưu Bảo xoay người lại, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đánh sang, nắm đầm tầng tầng đánh vào Thiên Ưu Bảo cái móng.

"A" một tiếng, lại bị bắn ra hai mét. Thiên Ưu Bảo xoay người lại, lộ ra hung tàn hàm răng, trên lợi trào sản sinh vài đạo hàn quang, trực tiếp hướng về Nhiếp Thiên Minh chạy tới. Hàn quang tốc độ quá nhanh, hần không thể không xây lên một đạo khí tường.

"Đùng, đùng, đùng, đùng, đùng..."

Chặn lại rồi ngó đạo hàn quang, chỉ là còn có một đạo hàn quang xuyên qua Nhiếp Thiên Minh phòng ngự, trực tiếp bắn vào Nhiếp Thiên Minh trên bả vai.

Máu trong nháy mắt chảy xuống, Thiên Ưu Báo nghe thấy được máu tanh chỉ vị hậu, càng hưng phấn hơn.

"Lại đi ra đã gây họa..."

Một cái thờ dài âm thanh truyền đến, Nhiếp Thiên Minh cũng không muốn hỏi thăm.

Sạch sẽ Thánh Châu lại lần thứ hai xoay tròn, Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể khí tức càng ngày càng nhiều. Cả người đều trở nên hưng phấn, toàn bộ huyết dịch dường như sôi trào giống như.

"Hồng!"

Nhiếp Thiên Minh chống cự không nổi không lồ như vậy năng lượng, hướng về bầu trời rống giận một tiếng.

Thiên Ưu Báo cũng bị khí thế như vậy bằng bạc tiếng gào sợ hết hồn, về phía sau đẩy nửa bước, hung ác nhìn hấn. Nhiếp Thiên Minh cảm thấy trên người dường như bị đốt cháy giống như vậy, thậm chí có thể nghe gặp cháo thịt nướng mùi vị. Trên người da dẻ lập tức biến thành màu đen.

Bên trong thân thể lửa giận không thể nào phát tiết, Nhiếp Thiên Minh không thể làm gì khác hơn là vung đầu nắm đấm hướng về Thiên Ưu Báo đánh tới.

"Ầm!"

Một ánh lửa tránh qua, Thiên Ưu Báo bị chấn động ra nửa mét bên ngoài, trên người cũng nổi lên hỏa, vội vàng chạy trốn.

Vẫn là cảm giác trên người nhiệt lượng không chỗ phóng thích, Nhiếp Thiên Minh hận không thể muốn đem chính mình da dẻ trao mở, đem này đoàn nhiệt khí phát tán ra.

"Ai! Không không chế tốt..." Cái kia thanh âm quen thuộc lần thứ hai truyền đến...

Sau khi nói xong, nhiệt lượng bắt đầu chậm chậm yếu bớt. Khoảng chừng sau mười phút, Nhiếp Thiên Minh khôi phục bình thường, nhanh chóng chặt vật chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 07: Bia đá kỳ lạ

Trên người toả ra mùi khét, thực sự để Nhiếp Thiên Minh có điểm dở khóc dở cười. Nếu không phải cố năng lượng này, mình tại sao có thể tại Bát Cực Quyền trên có đột phá, đạt đến hiện tại độ cao. Nhìn phát tiêu da dẻ, trong lòng nghĩ đến, xem ra trước tiên đem da dẻ trị liệu hảo.

Ở tại trong hồ sâu, ẩm áp nước ẩm để Nhiếp Thiên Minh rất là hưởng thụ. Hấn tại trong hồ sâu ngâm gần sau một giờ, phát hiện trên người mùi khét trở thành nhạt. Từ trong đầm sâu đi ra, bắt đầu ở bốn phía tìm một ít trị thương thảo dược. Tuy rằng nhất phẩm linh dược khó tìm, thế nhưng chữa thương thảo dược nhưng khắp nơi đều là.

Không nhiều một hồi, Nhiếp Thiên Minh liền tìm đến vài chủng loại trị thương thảo dược. Hấn bắt đầu đem da dẻ đốt cháy khét địa phương đồ trên thảo dược chất lỏng, nếu là những này Luyện Dược sư biết Nhiếp Thiên Minh như vậy sử dụng những này nhất phẩm thảo dược, không biết làm cảm tưởng gì? Hấn cũng không nghĩ nhiều như thế, chỉ cần có thể đối với vết thương có trợ giúp, cũng không để ý biện pháp gì.

Mỗi ngày tìm một ít thảo dược đồ tại phát tiêu trên da, sau đó liền đi trong hồ sâu ngâm một canh giờ. Phát hiện tại trong hồ sâu ngâm dĩ nhiên so với đồ trên thảo dược còn có trợ giúp, Nhiếp Thiên Minh suy đoán trong hồ sâu có có chút đặc biệt thành phần, loại này đặc biệt thành phần đối với da dẻ khôi phục có giúp đỡ rất lớn.

Bất tri bất giác lại qua mười ngày, này mười ngày Nhiếp Thiên Minh quá vẫn tính thoải mái, tu luyện tới hiện tại cũng gần bốn tháng rồi, chính mình chưa từng có như vậy nhàn rồi. Xem trên cánh tay da dẻ màu đen cũng dần dần mà phai màu, quá sau mười ngày, trên người mình thương khỏi hấn.

Bắt đầu tìm kiếm khắp nơi quả đại, chu vi quả đại dần dần thiếu rất nhiều. Nhiếp Thiên Minh mỗi ngày huấn luyện lượng quá to lớn, cho nên thực nhập

quả đại lượng cũng phi thường kinh người. May là hần thường thường từ trong hồ sâu bộ mấy cái cá, loại cá này giá trị cực cao, như là đem nó xem thành thảo dược, chỉ ít cũng là nửa phẩm linh dược, cho nên thân thể lúc này mới không xuất hiện cái vấn đề lớn gì.

Ngày này, tại tìm thực vật : đồ ăn lúc, trong lúc vô tình phát hiện vách núi không thấy được địa phương có rất nhiều bạch khuẩn. Liền hái một chút, nghe nghe bạch khuẩn, có một loại nồng đậm thảo dược vị. Hần lập tức mừng rỡ như điên, loại này không biết tên bạch khuẩn hẳn là nhị phẩm linh dược.

Thực sự là đập phá thiết hại vô mịch xử, chiếm được toàn không uống công phu, không nghĩ tới dễ dàng như vậy liền tìm đến nhiều như vậy đến nhị phẩm linh thảo. Nhiếp Thiên Minh đem quả đại cùng bạch khuẩn đều dẫn theo xuống, tuy nói trước đó cũng phục dụng Ngân Diệp Thảo, thế nhưng dược lực còn thiếu rất nhiều cường đại. Ngân Diệp Thảo số lượng cũng có hạn, mỗi lần cũng không dám nhiều dùng. Thế nhưng lần này nhưng không như thế , chuyện này quả thật chính là tiến vào linh dược nhà kho , quấy nhiễu hồi lâu vấn đề giải quyết.

Gấp không thể chờ chạy vội trở về, vẫn là lấy lần trước lấy ra Ngân Diệp Thảo biện pháp tinh luyện loại này nhị phẩm linh dược. Nghe này toả ra nồng đậm mùi thuốc chén thuốc, Nhiếp Thiên Minh uống một hơi cạn sạch, có thể là dùng quá nhiều duyên cớ, trên người phát sinh nóng bỏng nhiệt lượng. Tuy rằng không có lần trước trong rừng cây như vậy khô nóng, thế nhưng vẫn để cho hần khó có thể chịu đựng.

Cũng cố không Liều Liều, lần thứ hai nhảy vào hồ sâu. Chu vi đầm thủy dĩ nhiên sôi trào lên, huyết dịch lần thứ hai nhảy lên, chỉ là không có lần trước như vậy lệ khí. Nhiếp Thiên Minh cắn chặt răng, để này đoàn nhiệt khí ở trong thân thể của mình tán loạn. Khoảng chừng sau mười phút, huyết dịch rốt cục đình chỉ sôi trào. Có một chút lành lạnh khí tức tại trong máu lưu động, lúc này cảm thấy thân thể xuất hiện xưa nay không có nhẹ nhàng khoan khoái.

Trong máu cái cổ này giàu có sinh cơ khí tức mang đến cho hần trước nay chưa bao giờ có sáng khoái. Ngẫm lại chính mình chưa tới nửa năm liền tiến vào Ngưng Khí giai đoạn.

"Chẳng lẽ là bên trong thân thể hai cái Thánh Châu..."

Ý thức được trong thân thể hai viên Thánh Châu có thể là chính mình tại trong vòng nửa năm đột phá Tu Thể cảnh giới to lớn nhất công thần, Nhiếp Thiên Minh cảm nhận được áp lực mạnh mẽ. Nhớ đến lúc đầu vị tiền bối kia luyện hai năm mới đột phá Tu Thể, hần nhưng là khoáng thế tài năng, nếu là đổi thành những người khác thật không biết muốn tu luyện bao lâu. Như là người khác biết trong thân thể của mình có hai viên như vậy hạt châu, toàn bộ Bát Hoang nhất định sẽ nhắc lên một hồi một trường máu me tranh đoạt.

Mà Nhiếp Thiên Minh chính hần cũng nhất định là to lớn nhất vật hy sinh, biết việc này việc có quan hệ trọng đại, đối với bất kỳ người nào cũng không thể đề cập. Hiện tại hần thực lực vẫn chưa thể bảo hộ này hai viên Thánh Châu, chỉ có ẩn dấu.

Nhiếp Thiên Minh quyết định chủ ý hậu, trường thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lần thứ hai lộ ra này xán lạn mỉm cười. Hần thực sự quá là vui, lấy hiện nay tốc độ tu luyện, đi ra mảnh này rừng cây cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nói cách khác chính mình nhìn thấy cha mẹ thời khắc, sẽ không quá xa.

Lại trải qua mười ngày tĩnh dưỡng, Nhiếp Thiên Minh da dẻ toàn bộ khôi phục như cũ . Không chỉ có như vậy, toàn bộ thể da như tân sinh giống như giàu có co dãn, toàn bộ vết thương khỏi hẳn. Hần tự như: "Là thời điểm lần thứ hai huấn luyện."

Lúc này Nhiếp Thiên Minh Bát Cực Quyền đã tu luyện tới mới tầng thứ, tuy nói không có đến lô hòa thuần thanh mức độ, thế nhưng cũng cách biệt không xa. Đặc biệt là hai quyền hợp hai làm một lúc phát sinh uy lực, uy lực tương đối lớn.

Tự tin tràn đầy lần thứ hai bước chân vào mảnh này tràn ngập nguy cơ rừng cây, đi gần mười phút, Nhiếp Thiên Minh vẫn cứ không có thấy Thiên Ưu Bảo. Dù cho liền một tia vết tích đều không có phát hiện, kể tục hướng bên trong đi đến. Trong rừng cây, âm khí càng ngày càng nặng, tia sáng cũng càng ngày càng mờ.

Vốn định trở lại, thế nhưng có một chút lực lượng điều khiển chính mình. Nhiếp Thiên Minh bất tri bất giác đi về phía trước, này một tia lực lượng cũng càng ngày càng to lớn. Tại âm u trong rừng cây, lại đi nửa giờ, nhìn thấy một khối bia đá. Trên bia đá ghi chép lít nha lít nhít ký tự, có thể khẳng định chỉ dẫn hần đi tới nơi này chính là khối này bia đá phát sinh này một cỗ năng lượng.

Muốn đưa tay đi mò, đột nhiên nghe thấy ong ong âm thanh. Nhiếp Thiên Minh hiểu nơi này tất nhiên có yêu thú, lập tức cảnh giới lên. Không nhiều một hồi, dĩ nhiên thấy một con thành niên Thiên Ưu Bảo mang theo một con Thiên Ưu Bảo con.

Thấy rõ con kia Thiên Ưu Bảo con, trên người có từng bị lửa thiêu vết tích, biết nhất định là lấy trước kia chỉ. Nhiếp Thiên Minh lại nhìn một chút con kia thành niên Thiên Ưu Bảo, toàn thân tản ra hắc khí, trong ánh mắt bạo bắn ra khủng bố nộ quang. Không cần nói cũng biết, này con thành niên Thiên Ưu Bảo lực công kích muốn so với con kia Thiên Ưu Bảo con cao hơn gấp đôi.

"Quá cố gắng, dĩ nhiên là hai con yêu thú." Nhiếp Thiên Minh thất vọng nói rằng.

Như thế một con Thiên Ưu Bảo con, cũng vẫn có thể ứng phó. Thế nhưng đối diện này con thành niên Thiên Ưu Bảo, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nhũn mảy, bàn tay cũng chảy ra mồ hôi.

Thế nhưng con kia thành niên Thiên Ưu Bảo vẫn chưa lập tức công kích Nhiếp Thiên Minh, nó chỉ là nhìn Nhiếp Thiên Minh hậu, trực tiếp đi tới bia đá nơi nào.

"Khè khè..."

Trên bia đá dĩ nhiên hướng về này con thành niên Thiên Ưu Bảo truyền tống năng lượng, nhìn ra Thiên Ưu Bảo vô cùng hưởng dụng.

Có một chút kích động muốn thu được phần này năng lượng, đặc biệt khi hắn nhìn thấy trên bia đá ký tự liên tục biến hóa lúc, loại dục vọng này liền càng cường liệt hơn. Nhiếp Thiên Minh cũng không biết vì sao lại sản sinh loại vọng động này, loại vọng động này liền dường như bản năng.

Thành niên Thiên Ưu Bảo tựa hồ nhìn thấu Nhiếp Thiên Minh ý nghĩ, gầm rú một tiếng, chu vi lập tức run lên. Nhiếp Thiên Minh hiểu Thiên Ưu Bảo là tại cảnh cáo chính mình, đây là đồ vật của nó. Con kia Thiên Ưu Bảo con phần nộ nhìn hắn, rồi lại không dám nhào lên, phòng chừng lần trước bị hắn oán khí choáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 08: Mơ ước

Trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, bia đá tản mát ra năng lượng, đều là để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tâm thần không yên. Tâm liền dường như bị nắm nạo giống như khó chịu, hắn lập tức quyết định bí quá hoá liều.

Âm thầm đã quyết định, một đòn không trúng liền lập tức lui lại, dù sao này con thành niên Thiên Ưu Bảo thực lực đặt ở đẳng kia, nếu là thật sự chọc giận nó, thật không tốt kết cuộc.

...

...

Đang đứng ở phần khôi trong trạng thái Nhiếp Thiên Minh tâm yên tĩnh lại, nhìn phía trước hai con yêu thú.

Quyết định trước tiên thăm dò chúng nó một chút thực lực, Nhiếp Thiên Minh từ trên mặt đất lượn hai cái cứng rắn tảng đá dùng sức đánh hướng về con kia Thiên Ưu Bảo con mắt. Con kia Thiên Ưu Bảo lập tức nổi giận, không ngừng gầm thét lên.

"Hồng!"

Tảng đá lại bị Thiên Ưu Bảo phát ra khí thế cản trở lại, lại hướng về phía Nhiếp Thiên Minh rống giận.

"Ba đạo tàn ảnh!"

Bát Cực Quyền lực công kích vốn là không kém, thêm vào Nhiếp Thiên Minh thực lực lại có tăng cao, ba đạo tàn ảnh trong nháy mắt đến Thiên Ưu Bảo trước mắt.

Thiên Ưu Bảo né tránh Nhiếp Thiên Minh ba đạo quyền Phong Hậu, lập tức phản kích lại, một đạo huyết hồng trào quang cấp tốc bay tới. Nhiếp Thiên Minh hiểu này trào uy lực, sử dụng vừa lĩnh ngộ Bát Cực Quyền lợi hại nhất chiêu thức. Hai quyền xác nhập, phát sinh chít chít âm thanh, ầm một tiếng, va về phía Thiên Ưu Bảo tình thế bất buộc một trào.

"Bành!"

Nắm đám khí thế cùng hồng quang đụng nhau trong nháy mắt, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, này hai cỗ lực lượng mạnh mẽ dĩ nhiên để Nhiếp Thiên Minh chu vi 1 mét địa phương sản sinh to lớn chấn động. Mặt đất cũng dĩ nhiên nứt ra một ít tinh tế cái miệng nhỏ, có thể thấy được năng lượng to lớn. Những này ngược lại là không khiến cho hắn chú ý, hắn hiểu kỳ chính là, này một cỗ năng lượng mạnh mẽ lan đến gần bia đá lúc, dĩ nhiên quý thân xui khiến biến mất rồi, toàn bộ bia đá vẫn không nhúc nhích.

Thiên Ưu Bảo đã phản ứng lại, nổi giận gầm lên một tiếng, hai cái móng vuốt lấy tốc độ nhanh nhất nhắm phía Nhiếp Thiên Minh. Cũng không thể để như thế năng lượng mạnh mẽ nhích lại gần mình, quanh thân lần thứ hai bị mạnh mẽ quyền kinh bao quanh, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều bị một tầng mỏng manh khí tức bao phủ.

Đồng thời cũng đang nhanh chóng di động tới, một tiếng lanh lảnh để nghe nghiêng nát âm thanh, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy chính mình hình thành phòng ngự cường trong khoảnh khắc đã tiêu tán. May là hắn sớm di động, bằng không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Thiên Ưu Bảo lại há tha cho hắn chạy trốn, thú trên vuốt lần thứ hai tụ tập lại năng lượng mạnh mẽ.

"Đừng!"

Năng lượng mạnh mẽ lần thứ hai đánh vào Nhiếp Thiên Minh vừa thành lập bảo hộ trên tường, hắn chỉ cảm giác mình đụng vào kiên cố sắt thép trên giống như vậy, toàn thân kịch liệt đau đớn, trước mắt Kim tinh loạn bốc lên, thân thể đang kịch liệt va chạm về sau bay ra ba mét bên ngoài, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy trong cơ thể một trận khí huyết cuộn cuộn.

Hắn lần thứ hai đứng lên, Thiên Ưu Bảo không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh có thực lực như vậy, dĩ nhiên tại tình huống như vậy hạ còn có thể đứng lên, lập tức lần thứ hai đánh tới. Hắn biết mình không phải Thiên Ưu Bảo khi đối thủ, tiếp tục đánh xuống, chính mình không phải chết ở chỗ này không thể, vội vàng chạy trốn.

Thiên Ưu Bảo chỉ là đuôi không tới mười mét, liền lập tức trở về đi tới. Điều này làm cho Nhiếp Thiên Minh rất là bất ngờ, chính mình cũng không kịp nghĩ nhiều, cấp tốc chạy trốn trở lại.

Hắn biết nếu muốn đánh bại con kia Thiên Ưu Bảo, liền cần không ngừng tu luyện. Mặc dù mình tiến vào Ngưng Khí giai đoạn, thế nhưng nếu muốn đánh bại nằm ở hậu Địa cảnh Thiên Ưu Bảo, quả thực là người ngốc nói mê.

Lập tức quyết định trước tiên đem thương dưỡng cho tốt, sau đó liền bắt đầu tiếp theo tu luyện, Ngưng Khí giai đoạn gian nan nhất địa phương chính là đã thông trên người kỳ kinh bát mạch. Đốc mạch cùng nhâm mạch khó nhất đã thông, như phải không ngừng trùng kích, mới có thể mở ra.

Kỳ kinh bát mạch, đều thuần âm thần bế mà không ra, duy lấy dương khí xông ra, có thể đắc đạo, tám mạch giả một mạch chi tổ. Nếu như có thể thuận lợi đã thông này kỳ kinh bát mạch, đem đối với mặt sau hấp thu Địa Tinh lực có to lớn trợ giúp, kinh mạch hấp thu tốc độ lại há lại là miệng tị hấp thu có khả năng so với. Trên thông bị đất, truyền đạt dâng lên tuyền, chân khí tập tán, châu lưu một thân, khí hợp tự nhiên, cho nên Ngưng Khí cảnh giới then chốt chỗ vừa là mở ra kỳ kinh bát mạch.

Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh lại tâm tình, khoan chân mà ngồi, bắt đầu điều tức chính mình chân khí, chậm rãi trùng kích chính mình cái thứ nhất kinh mạch. Hắn rõ ràng ngồi hai giờ, mồ hôi trên trán không ngừng mà hướng phía dưới đi. Sắc mặt có chút trắng xám, rất hiển nhiên tiêu hao chân khí quá nhiều, rốt cục tại liên tục bốn giờ liên tục trùng kích vào, rốt cục đã thông cái thứ nhất kinh mạch.

Chậm rãi mở mắt, miệng lớn thở dốc, trên người chân khí toàn bộ đều hoa tại đã thông đạo thứ nhất kinh mạch lên. Nhiếp Thiên Minh thử muốn đứng lên, thế nhưng toàn thân uể oải không thể tả, một điểm khí lực cũng không có.

Nhẹ nhàng nằm xuống, trong lòng nghĩ đến, đây mới là cái thứ nhất kinh mạch liền khó có thể như vậy đã thông, này mặt sau sáu cái kinh mạch thì lại làm sao đã thông đây?

Hắn nhưng không biết, lúc trước Chung Hạo Thiên đã thông cái thứ nhất kinh mạch dùng ròng rã mười ngày, Nhiếp Thiên Minh lạng yên đã xoát mới mới ghi chép, chỉ là chính bản thân hắn không biết tình huống mà thôi.

Rất nhanh thiên lại âm đạm đi, Nhiếp Thiên Minh miễn cưỡng đứng lên, lược một vài thứ ăn. Lại ăn vào một chút nhị phẩm linh dược chén thuốc, lúc này mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Lần thứ hai khi mở mắt ra, lại là một ngày mới, Nhiếp Thiên Minh ăn một chút điểm tâm. Liền nhảy vào trong hồ sâu ngâm lên, bởi gần nhất tu luyện cực kỳ gian khổ, liền ngâm khí lực đều không có, cho nên hắn quyết định sau đó buổi sáng tại trong đầm sâu ngâm một canh giờ.

Mệt nhọc thân thể trải qua một đêm khôi phục được rồi rất nhiều, tại trong đầm sâu Nhiếp Thiên Minh không ngừng hồi ức ngày hôm qua cái khối này bia đá, còn có trên bia đá những này kỳ quái ký tự, có này một cỗ dẫn dắt hắn năng lượng, tất cả những thứ này cũng làm cho Nhiếp Thiên Minh tràn ngập hiếu kỳ.

Quyết định lại hai ngày nữa nhất định phải lại đi xem xem, vừa nghĩ tới bia đá cái khác con kia thành niên Thiên Ưu Bảo, Nhiếp Thiên Minh liền cảm thấy đau đầu. Xác thực là một con vương tay chân yêu thú, Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới đây, lắc lắc đầu.

Rất nhanh lại qua thời gian hai ngày, Nhiếp Thiên Minh đã hoàn toàn khôi phục như cũ. Lập tức cũng không tiếp tục đã thông cái thứ hai kinh mạch, Nhiếp Thiên Minh muốn bảo lưu thể lực lần thứ hai đi xem xem cái khối này sinh khí bia đá.

Lần thứ hai tiến vào mảnh này rừng cây, trải qua nhiều lần như vậy qua lại, hắn đối với mảnh này thụ Lâm Khả là tương đương quen thuộc. Xe nhẹ chạy đường quen, rất nhanh liền phải đến bia đá phụ cận, Nhiếp Thiên Minh trở nên rón ra rón rén. Chỉ cần có một cái động tác lớn, Nhiếp Thiên Minh dám cam đoan con kia hung ác Thiên Ưu Bảo nhất định sẽ ra hiện tại bia đá bên cạnh.

Thế nhưng vẫn để cho Nhiếp Thiên Minh thất vọng, con kia thành niên Thiên Ưu Bảo chính mang theo Thiên Ưu Bảo con ngủ say. Hai con Thiên Ưu Bảo đem toàn bộ bia đá cho vây lại, hắn oán hận nói rằng: "Chờ ngày nào đó ta trở nên mạnh mẽ hậu, nhất định đem các ngươi hai người này yêu thú làm thịt rồi."

Cũng chỉ có thể làm gấp, hắn lần này cũng không dám tại dễ dàng công kích con kia thành niên Thiên Ưu Bảo.

"Còn nhiều thời gian, khối này bia đá sớm muộn là ta." Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói.

Xoay người lại, vội vã rời khỏi. Nhiếp Thiên Minh hiểu hiện tại chuyện trọng yếu nhất chính là đề cao sức mạnh của bản thân, chỉ ít có thể cùng con kia thành niên Thiên Ưu Bảo liều mạng. Lập tức quyết định chủ ý hậu, lại tiếp theo tu luyện.

Trải qua gần hai mươi ngày địa tu luyện, Nhiếp Thiên Minh đã thành công đã thông bốn cái kinh mạch, chỉ còn lại cuối cùng bốn cái kinh mạch. Lúc này hắn cảm thấy chân khí trong cơ thể cường đại dị thường, muốn so với Tu Thể cảnh giới cường đại gấp mấy lần. Vì càng tốt hơn địa tu luyện liền cũng

không còn đi bìa đá nơi nào.

Thế nhưng bìa đá đều là Nhiếp Thiên Minh một cái tâm bệnh, nó thỉnh thoảng gãi hần tâm, toàn bộ tâm trở nên ngứa. Lần thứ hai định chỉ tu luyện, bởi vì hần mỗi đá thông một cái kinh mạch, bìa đá liền đối với hần thêm một phần hấp dẫn. Cảm thấy cái khối này bìa đá đối với mình đem phi thường trọng yếu, lập tức lần thứ hai định ra kế hoạch đi vào khảo sát.

Rất nhanh liền đã tới bìa đá nơi nào, lần này hai con Thiên Ưu Báo đều không ở. Nhiếp Thiên Minh trong lòng thật là vui sướng, suy đoán Thiên Ưu Báo khẳng định cho là hần sẽ không trở lại cho nên thả lỏng cảnh giác. Hần âm thầm cười bò, lúc không ta chờ, còn chờ cái gì, nắm chặt động thủ. Tay đặt ở trên bìa đá, có vài màu vàng kim điện đóm lửa tại Nhiếp Thiên Minh cùng bìa đá trong lúc đó sản sinh.

Tay lập tức đã tê rần, vội vàng đem tay thu lại rồi. Tất cả lại trở về bình thường. Đang lúc này Nhiếp Thiên Minh nghe được hai bên ngoài mười mét có Thiên Ưu Báo đi lại âm thanh, không dám ở này nhiều trì hoãn, vội vàng rút lui. Hần biết nếu để cho chúng nó lần thứ hai nhìn thấy chính mình, như vậy lần sau đến bìa đá nơi này đều sẽ càng khó.

Nhanh chóng rút ra mảnh này rừng cây, trở lại chính mình chỗ ở. Lần này cũng coi như có thu hoạch, chỉ ít chính mình tìm thấy cái khối này để hần ăn ngủ bất an bìa đá. Chỉ là cảm giác là lạ, còn là nơi nào là lạ, liền Nhiếp Thiên Minh mình cũng nói không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 09: Mảnh ngọc nhỏ quý dị

Trở lại chính mình chỗ ở, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu điều trị chính mình khí tức. Con kia thành niên Thiên Ưu Báo thật sự là quá hung hãn, thế nhưng con kia Thiên Ưu Báo giống như rất sợ sệt cái khối này bìa đá bị những yêu thú khác chiếm trước, dĩ nhiên cả ngày sống ở chỗ kia.

Xem ra nếu muốn chiếm vì bản thân có, còn cần nhiều tìm chút thời giờ cùng tính lực, Nhiếp Thiên Minh ở trong lòng tính toán đến.

Âm thầm cười lên, không nghĩ tới đường đường nhân loại lại muốn cùng những yêu thú kia tranh đoạt đồ vật, này xác thực để hần cảm thấy buồn cười. Nhiếp Thiên Minh quyết định gần nhất vẫn là trước tiên huấn luyện, tạm thời trước tiên không thêm quan tâm cái khối này bìa đá, đợi được nghĩ đến một cái vẹn toàn đôi bên biện pháp hậu, lại đi cũng không muộn.

Chủ ý đã lấy chắc, Nhiếp Thiên Minh lại lần thứ hai đem tu luyện đồ vật chuẩn bị xong, nhị phẩm linh dược cùng quả đại chơ tu luyện chuẩn bị đồ vật đều chuẩn bị cực kỳ sung túc. Căn cứ đã thông lần trước kinh mạch thời gian suy đoán, lần này chỉ ít cần thời gian năm ngày, như tính cả khôi phục thời gian e sợ sẽ càng dài, cho nên Nhiếp Thiên Minh chuẩn bị đầy đủ mười ngày đồ vật.

Mỗi lần muốn tụ tập trên người hết thấy chân khí không ngừng trùng kích kinh mạch, như vậy mới có thể đã thông. Gian khổ cùng trình độ khó khăn có thể tưởng tượng được ra, tại đã thông kinh mạch phương diện, thiên phú chiếm rất trọng yếu một bộ phận, thế nhưng khắc khổ tu luyện cũng đồng dạng trọng yếu. Nhiếp Thiên Minh lúc này nhắm chặt hai mắt, mỗi lần trùng kích nhất định mang đến trên thân thể muôn vạn thống khổ.

Chính cái gọi là mười năm mài một chiều kiếm, dày tích mà bạc phát, đây là nhất định phải kinh nghiệm quá trình, mỗi người đều không ngoại lệ, bao quát những này tuyệt thế thiên tài.

Mồ hôi thấm thấu Nhiếp Thiên Minh quần áo, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt. Trong mắt có một chút ngưng trọng, đệ Ngũ Căn kinh mạch đã thông cự ly dĩ nhiên không tới một phần mười, đây là hần kém cỏi nhất ghi chép.

Tại đã thông phía trước bốn đạo kinh mạch lúc, vậy chính là cái thứ tư kinh mạch tiêu hao thời gian hơi dài một chút, thế nhưng đệ tấn công một đòn liền hoàn thành một phần năm cự ly.

Xoa xoa mồ hôi trên mặt, thở hồn hển, lắc lắc đầu. Nhiếp Thiên Minh thầm nói, mình đã điều đến toàn thân chân khí, thêm nữa sau đó đã thông bốn cái kinh mạch hần là không đến nỗi chậm như vậy. Chính mình nhưng không biết như vậy tốc độ tu luyện không phải chậm, là nhanh, nhanh khó mà tin nổi. Liền ngay cả Chung Hạo Thiên như vậy người đều tu luyện một năm mới đột phá Ngưng Khí cảnh giới, những người khác chỉ ít cần hai người mới có thể đạt đến. Mà hần chỉ là tại ngăn ngắn thời gian một tháng cũng đã đã thông cái thứ tư kinh mạch, đây là cỡ nào quý dị tốc độ.

Thật dài đến thở phào nhẹ nhõm, đem bên cạnh chuẩn bị kỹ càng nhị phẩm linh dược ngao thành chén thuốc đổ vào trong miệng. Chén thuốc chậm rãi ở trong người lưu động, bao quát cái kia mới vừa đã thông một phần mười kinh mạch. Nhiếp Thiên Minh cảm thấy toàn thân có loại cảm giác nói không ra lời, loại cảm giác này tựa như nóng bức mùa hè đột nhiên quất lên một chén băng châm nước ô mai. Cảm giác mệt nhọc trong nháy mắt xóa hơn phân nửa, âm thầm than thở, quả nhiên là đồ tốt.

...

...

Chỉ là hơi làm nghỉ ngơi hậu, lại tập trung trong tu luyện. Đệ Ngũ Căn kinh mạch, Nhiếp Thiên Minh đầy đủ tu luyện mười lăm ngày, vừa mới đã thông bên người đồ vật đã sớm dùng hết rồi. Lần thứ hai mở mắt, hắn có thể cảm giác được chính mình trong kinh mạch có chân khí ở bên trong qua lại lưu động. Cả người tinh thần không có bởi vì mười mấy ngày gian khổ tu luyện mà uể oải, ngược lại có loại sống lại cảm giác.

Đứng lên, khoe miệng toát ra vui sướng vẻ mặt. Nhớ tới Nhiếp Thiên Minh đã thông bốn vị trí đầu cái kinh mạch lúc, cả người đều nằm ở cực độ mệt nhọc bên trong, mà hiện tại hắn có thể cảm thấy chân khí ở trong thân thể lưu động, khí tức càng cường đại hơn, không có nửa điểm mệt nhọc cảm giác.

Thanh khiếu một tiếng, cả toà sơn cốc đều quanh quẩn này hùng hậu tiếng hú. Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai nhảy vào trong hồ sâu, thoả thích hưởng thụ này tâm tình vui sướng.

Quá một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh từ trong đầm sâu đi ra, hắn có kiện việc trọng yếu muốn đi xử lý. Cái khối này bia đá, hắn đã chờ đợi không nhẫn được, liền tại trong quá trình tu luyện, lần thứ hai cảm nhận được thần bí bia đá triệu hoán. Hắn lấy chắc chắn, trước tiên giám thị này hai con Thiên Ưu Bảo, sau đó đang tìm kiếm cơ hội thích hợp ra tay.

Tuy rằng Thiên Ưu Bảo lực sát thương đã đạt đến hậu Địa cảnh, thể nhưng thông minh nhưng xa xa không có loài người cao siêu như vậy. Nhiếp Thiên Minh bắt được điểm ấy, thực thi chính mình kế hoạch. Chuẩn bị một ít lương khô, vội vã tiến vào rừng cây. Tại bia đá không xa một cái bí mật địa phương che dấu, giám thị hai con Thiên Ưu Bảo hành tung.

Để Nhiếp Thiên Minh lo lắng sự, con kia tuổi nhỏ Thiên Ưu Bảo đã lớn lên, tuy rằng không có đến nó thời kỳ đỉnh cao, nhưng là công kích lực chỉ ít đề cao một cái cấp bậc. Hắn nhắc nhở chính mình, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể cùng chúng nó phát sinh trực tiếp va chạm. Xác thực một con thành niên Thiên Ưu Bảo đã khiến người ta đau đầu không ngớt.

Vẫn không nhúc nhích sống ở chỗ kia, thậm chí liền hô hấp đều cẩn thận từng li từng tí một. Hai con yêu thú cũng không có phát hiện Nhiếp Thiên Minh tồn tại, hai con Thiên Ưu Bảo cơ hồ không rời đi bia đá, mỗi ngày đứng giờ hấp thu bia đá tản mát ra năng lượng.

Liên tiếp quan sát bốn ngày, dĩ nhiên không có một chút thu hoạch. Nhiếp Thiên Minh bắt đầu không kiên trì được, cũng không phải thể lực không chống đỡ nổi, chủ yếu nhất là tâm lý dày vò, Nhiếp Thiên Minh mỗi ngày nhìn này hai con Thiên Ưu Bảo thay phiên ra đi tìm đồ ăn, ăn xong đồ ăn hậu lại ngủ tiếp.

Vẫn kiên trì hạ xuống, đến ngày thứ bốn buổi tối, hai con Thiên Ưu Bảo rốt cục đồng thời chậm chậm rời khỏi bia đá, này có thể là lần đầu tiên.

Không biết chúng nó nhu muốn thời gian bao lâu trở về, cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng không có tùy tiện hành động, vạn nhất bị chúng nó phát hiện mình đánh khối này bia đá chủ ý, đến lúc đó lại muốn động thủ sẽ càng khó khăn hơn. Đại khái quá hai giờ, hai con Thiên Ưu Bảo lại trở về bia đá bên cạnh ngủ tiếp.

Âm thầm chờ đợi, trong lòng nghĩ đến, xem ra chỉ có thể ở quan sát bốn ngày, trong lúc Nhiếp Thiên Minh cũng trở về đi chợ mất một phen, lại vội vã trở lại.

Cứ như vậy lại liên tiếp quan sát bốn ngày, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đợi được hai con Thiên Ưu Bảo lần thứ hai chậm chậm lúc rời đi. Nhiếp Thiên Minh hiểu đây là chúng nó sinh hoạt quy luật, liền yên tâm từ ẩn dấu địa phương bò đi ra, nhanh chóng đi tới bia đá trước. Lần này hắn lại thời gian hai giờ đi nghiên cứu nó, Nhiếp Thiên Minh tay nhích tới gần bia đá, xác thực có một chút năng lượng đặc biệt truyền vào Nhiếp Thiên Minh trong thân thể.

Vốn là liên tiếp tám ngày giám thị để Nhiếp Thiên Minh đại não mơ màng, lúc này lại cảm thấy đại não đột nhiên trở nên tỉnh táo rất nhiều. Xem ra này một tia năng lượng xác thực rất đặc biệt, Nhiếp Thiên Minh âm thầm nói rằng.

Lấy tay lần thứ hai đặt ở trên bia đá, bia đá cùng hắn trong tay lần thứ hai sản sinh cường đại điện đóm lửa, Nhiếp Thiên Minh chịu đựng, cũng không hề lấy tay lấy ra. Một cơ hội này thực sự quá hiếm có, liên tục giám thị tám ngày, cũng không phải là ai cũng có thể làm đến.

Điện đóm lửa kéo dài sắp tới sau năm phút, rốt cục biến mất rồi. Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy bia đá thần bí ký tự đang nhanh chóng biến hóa, biến hóa càng ngày càng nhanh, nhanh để Nhiếp Thiên Minh đều thấy không rõ. Ký tự chậm rãi từ trên bia đá di động đi ra, tạo thành một khối nửa khối bàn tay to nhỏ mảnh ngọc.

Màu xanh lục mảnh ngọc, trên không trung không ngừng xoay tròn, phát sinh leng keng âm thanh, không khí xuất hiện một tầng dường như sóng nước văn nhảy lên, không trung hào quang màu xanh lá từ từ biến sáng. Tất cả những thứ này để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy kỳ lạ, kỳ lạ, vẫn là kỳ lạ. Hắn cặp kia tràn ngập kinh ngạc trong ánh mắt xuất hiện một tia khó có thể phát hiện hưng phấn.

Một vòng lại một vòng ký tự lấy mảnh ngọc làm trung tâm, hướng chu vi tán đi, ký tự nhu hòa mà ôn hòa. Nhiếp Thiên Minh thậm chí có thể nghe được ký tự mà sát không khí mang ra tiếng sần sật âm.

Mảnh ngọc phát sinh thuần khiết ánh sáng xanh lục, sáng sủa mà không điên cuồng, có thêm rất nhiều cơ trí. Nhiếp Thiên Minh hiểu này nhất định là một loại thần kỳ bảo vật.

Mảnh ngọc nhẹ nhàng tại Nhiếp Thiên Minh chu vi xoay tròn, Nhiếp Thiên Minh có thể cảm nhận được mảnh ngọc mang đến mềm nhẹ cảm giác.

Đột nhiên hào quang màu xanh lá tăng vọt, mảnh ngọc ký tự cấp tốc biến hóa, chu vi không khí phảng phất bị mảnh ngọc hào quang nhuộm đậm giống như vậy, lập tức cũng theo xoay tròn, Nhiếp Thiên Minh sinh ra cực kỳ đặc thù địa ảo giác. Hẳn rõ ràng nhìn thấy nhiều tia năng lượng từ chung quanh truyền vào đi, lại từ mảnh ngọc bên trong truyền ra.

Bị nhanh như vậy xoay tròn tốc độ nhiều có điểm đầu vầng mắt hoa, Nhiếp Thiên Minh vươn tay ra nhẹ nhàng địa trấn an chu vi ký tự, Nhiếp Thiên Minh có thể cảm thấy từng chữ phù đều giàu có cơ duyên.

Nhiếp Thiên Minh trong lòng thâm nghĩ, đến cùng đây là cái gì, thật là nó chỉ dẫn chính mình đi tới nơi này sao?

Mảnh ngọc chậm rãi rơi xuống Nhiếp Thiên Minh trong tay, mảnh ngọc dĩ nhiên như như là hoa tuyết dung nhập rồi Nhiếp Thiên Minh trong thân thể. Liên cảm thấy nó tại chính mình trong kinh mạch tán loạn, cuối cùng dừng lại tại một cái nhưng chưa đã thông kinh mạch trên. Lúc này bìa đá đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nguyên lai Cổ lão mà dày nặng bìa đá, lập tức mất đi nó màu sắc, biến thành một khối phổ thông không thể lại phổ thông bìa đá .

Bìa đá đã mất đi sinh cơ , đương nhiên những này kỳ quái ký tự đã rời khỏi bìa đá tiến vào Nhiếp Thiên Minh trong thân thể, toàn bộ quá trình kéo dài gần một canh giờ.

Lập tức cấp tốc trở lại, nếu là này hai con Thiên Ưu Bảo trở về, lại không biết sẽ chuyện gì phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sơ thiệp Toán Hạch

Một hơi chạy ra mảnh này nguy hiểm rừng rậm, Nhiếp Thiên Minh vừa nghĩ tới, này hai con đàn độn Thiên Ưu Bảo sau khi trở lại, thấy bìa đá cũng không bao giờ có thể tiếp tục tản mát ra năng lượng toả ra lúc cái loại này không biết làm sao về mặt. Nhiếp Thiên Minh không khỏi ha ha cười lên, nếu như cho bọn nó biết là chính mình làm ra, có thể hay không từ trong rừng cây đuổi theo ra, giết mình?

Đương nhiên đây đều là hấn mù nghĩ ra được, Nhiếp Thiên Minh hiểu chỉ bằng này hai con Thiên Ưu Bảo thông minh khẳng định không biết trong đó phát sinh cái gì.

Đã lâu không vui vẻ như vậy , ghi nhớ hơn một tháng đồ vật cuối cùng cũng đến tay , không cái gì so với cái này càng vui vẻ hơn. Nhiếp Thiên Minh một đường vui vẻ chạy, hấn vừa tựa hồ trở lại trước đây, hấn xác thực là một đứa bé. Đây là nhiều như vậy sự dễ hấn trở nên so với một cái đại nhân còn lạnh hơn tinh. Đương nhiên gặp phải hải lòng sợ, đương nhiên còn có thể như hải tử bình thường vui vẻ la to.

Bất quá hải đồng thời đại đã muốn sắp tới rồi, sang năm Nhiếp Thiên Minh cũng đã năm tròn mười sáu tuổi , mười sáu tuổi liền muốn cử hành lễ thành nhân lễ.

Nhanh chóng trở lại chính mình chỗ ở, hiện tại Nhiếp Thiên Minh tối nhiệm vụ trọng yếu chính là mau chóng tu luyện, sớm ngày về nhà.

Còn có cuối cùng ba cái kinh mạch cần đã thông, không nghi ngờ chút nào cái này cũng là khó nhất đã thông ba cái kinh mạch. Từ đệ Ngũ Căn kinh mạch đã thông độ khó có biết, mặt sau ba cái kinh mạch chỉ ít cần thời gian hai tháng. Nhiếp Thiên Minh trong lòng không ngừng tính toán, bởi vì nhị phẩm linh dược e sợ không đủ để chống đỡ hấn tu luyện tới hai tháng .

Trong lòng thâm nghĩ, như thế không có nhị phẩm linh dược điều dưỡng, tu luyện liền khó càng thêm khó . Nhiếp Thiên Minh quyết định trước tiên đánh thông trước hai cái kinh mạch, xem còn sót lại nhị phẩm linh dược còn có bao nhiêu quyết định đón lấy tu luyện phương thức. Chế định hảo kế hoạch, lập tức vui đầu vào trong tu luyện đi.

Không ra Nhiếp Thiên Minh sở liệu, này hai cái kinh mạch đầy đủ đánh một tháng, cuối cùng thành công đã thông. Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai cảm thấy cường đại tự tin, tất cả đều tại chính mình trong lòng bàn tay. Xem ra thoát đi cái này địa phương quý quái thời gian cũng sẽ không quá dài , nghĩ tới đây, hấn lần thứ hai lộ ra xán lạn mỉm cười.

Ti mi tính toán còn lại nhị phẩm linh dược, xác định không tới mười ngày liều lượng. Dùng điểm ấy nhị phẩm linh dược đi trùng kích cuối cùng một cái kinh mạch, độ khó quá lớn. Nhiếp Thiên Minh chạy khắp cả cả toà sơn cốc, chỉ là lại tìm được vài cây Ngân Diệp Thảo, không có cái khác thu hoạch. Chính là đem hết thầy linh dược đều để ở đó bên trong, nhiều nhất, nhiều nhất có thể kiên trì mười ngày.

Xác thực không có cái gì biện pháp tốt, Nhiếp Thiên Minh ở lại hồi lâu, nghĩ tới một cái kỳ quái ý nghĩ.

Chính mình sao không thử mở ra mảnh này mảnh ngọc đây? Hay là đối với mình sẽ có trợ giúp, Nhiếp Thiên Minh lập tức tỉnh thần tỉnh táo, khoanh chân mà ngồi, điều động trên người chân khí đi tìm khối ngọc kia phiến. Hết thầy chân khí truyền vào mảnh ngọc bên trong, mảnh ngọc lần thứ hai phát sinh ánh sáng xanh lục.

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh cảm giác được có một cái Thánh Châu đang chậm chậm chuyển động.

Không rõ, chính mình rõ ràng khởi động chính là khối ngọc này phiến, thế nhưng như thế sẽ cảm ứng được những đồ vật khác đây?

Đột nhiên, Nhiếp Thiên Minh mất tối sầm lại, ngã xuống. Trong bóng tối, lần thứ hai đi tới nơi kia cái kỳ quái không gian. Lần này Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai nhìn thấy người kia, vị kia xem ra vẫn tính hiền lành lão nhân.

"Lão nhân gia, ta đây là ở nơi đâu?" Nhiếp Thiên Minh vội vàng hỏi.

"Ha ha ha..."

"Ta vì sao phải nói cho ngươi đây?"

Lão sắc mặt người đột nhiên biến đổi, nghiêm túc nói.

"Bởi vì... Bởi vì..."

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh không biết nói cái gì cho phải, không thể làm gì khác hơn là lấp bắp mấy cái bởi vì.

"Ha ha... , Lão đầu tử cũng không làm khó ngươi . Nơi này là thế giới hư không, ta chính là chủ nhân của thế giới hư không này, ngươi liền gọi ta Hư Không Lão Nhân đi." Hư Không Lão Nhân mỉm cười nói rằng.

"Ta làm sao sẽ tới đây đây?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

Hư Không Lão Nhân run lên lông mi, thần nhiên nói: "Tuy nói ta là vùng hư không này thế giới chủ nhân, nhưng là cả Thánh Châu vẫn nhất định phải dựa vào ngươi thân thể, cho nên ngươi là cả chủ nhân của Thánh Châu, ngươi tiến vào nơi này cũng là rất bình thường."

Suy tư gật đầu, Nhiếp Thiên Minh một mặt tò mò nhìn Hư Không Lão Nhân.

Hư Không Lão Nhân nói tiếp: "Ngươi cũng thật gan to, liền khối ngọc kia phiến đều không biết là cái gì liền dám khởi động, nếu không phải Lão đầu tử giúp ngươi một tay, phỏng chừng ngươi sẽ chân khí tiêu hao hết mà chết."

Lập tức sợ hết hồn, Nhiếp Thiên Minh vội vàng hỏi: "Này rốt cuộc là thứ gì?"

Hư Không Lão Nhân ha ha nở nụ cười nói rằng: "Ngươi không biết là cái gì, làm sao dám đem nó mang vào thân thể đây?"

Kính Hư Không Lão Nhân vừa hỏi, cũng không biết nói cái gì là được, lúc trước xác thực là cái khối này bìa đá phát sinh năng lượng chỉ dẫn chính mình tìm được nó.

"Hư Không Lão Nhân, hiện tại ta cũng không biết này hai viên Thánh Châu là cái gì, Thánh Châu cũng không tại trong cơ thể ta sao?" Nhiếp Thiên Minh cười hì hì nói.

Hư Không Lão Nhân ngậy ra một lúc thần, tiện đà ha ha cười lớn lên. Nhiếp Thiên Minh thấy Hư Không Lão Nhân cười lớn lên, cũng theo cười lên, bởi vì hắn cảm thấy ngoại trừ cười to thật không biết còn có thể làm cái gì những chuyện khác.

Hư Không Lão Nhân chỉ trỏ, vẻ mặt tươi cười nói rằng: "Cũng coi như tiểu tử ngươi may mắn, này mảnh ngọc chính là nhiều năm không xuất thế Toán Hạch."

Nhiếp Thiên Minh thì thảo lập lại nói: "Toán Hạch, Toán Hạch, Toán Hạch là vật gì vậy?"

Hư Không Lão Nhân nói rằng: "Đừng suy nghĩ, Toán Hạch chỉ ít cần Địa Tinh khí vừa mới có thể khởi động. Ta nhìn ngươi khối này Toán Hạch thật là đặc biệt, cho dù có Địa Tinh lực, cũng còn có thật nhiều đường phải đi."

Nhiếp Thiên Minh hỏi: "Tại sao muốn đợi được nắm giữ Địa Tinh lực lúc mới có thể mở ra? Còn có này Toán Hạch đến cùng là cái gì?"

Hư Không Lão Nhân nói rằng: "Ngày hôm nay lão nhân gia tâm tình ta tốt, nhiều nói cho ngươi biết một điểm, phòng ngừa lần sau lần thứ hai lung tung mở ra."

Nhiếp Thiên Minh vui lòng nói rằng: "Đa tạ Hư Không Lão Nhân."

Hư Không Lão Nhân khoát tay áo nói tiếp: "Bởi Toán Hạch vận hành thời điểm, cần đại lượng năng lượng. Chỉ ít cũng phải Địa Tinh lực, phủ lại sẽ xuất hiện trong nhảy mất chân khí tiêu hao hết hiện tượng, mà loại hiện tượng này là cực kỳ nguy hiểm. Trên người của ngươi các vị trí tại cao tốc vận hành, đột nhiên năng lượng toàn bộ biến mất, ngươi nói sẽ dẫn đến cái gì hậu quả."

Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Thân thể có thể sẽ xuất hiện khô cạn, thân thể các vị trí sai vị. Từ vọng khả năng đều là không thể tránh được." Nhiếp Thiên Minh sau khi nói xong gọi thẳng chính mình may mắn, chính mình tại ngộ mở ra dưới tình huống dĩ nhiên có thể còn sống, xem ra làm phiền Hư Không Lão Nhân thế giới hư không.

Hư Không Lão Nhân gật đầu nói tiếp: "Tiểu tử ngươi chính là may mắn. Cho nên nhất định phải nắm giữ Địa Tinh lực mới có thể mở ra nó, bằng không hậu quả khó mà lường được, nhớ kỹ không phải mỗi lần ta đều có thể cứu ngươi, lần sau nhất định phải cẩn thận một chút."

Nhiếp Thiên Minh liều mạng gật đầu, nói rằng: "Yên tâm đi, ta cũng không phải người ngu sẽ không làm như vậy chuyện ngu xuẩn."

Hư Không Lão Nhân nói rằng: "Có làm hay không là chuyện của ngươi, còn Toán Hạch chứ, danh như ý nghĩa tính toán chi hạch. Bình thường tu luyện người chỉ có dựa vào đại não xử lý trên người các loại năng lượng phân phối, thế nhưng có một loại người bọn họ nắm giữ Toán Hạch, có thể nhanh chóng đạt đến phương án tối ưu. Cho nên loại này nhân cũng là đáng sợ nhất, bọn họ bị thế nhân gọi là Toán sư. Hơn nữa bọn họ tinh thần lực không chế thập phần cường đại, cùng Nguyên lực không kém bao nhiêu."

Nhiếp Thiên Minh nói thầm, Toán sư, Toán sư, tò mò hỏi: "Có phải hay không đoán mệnh đại sư?"

Hư Không Lão Nhân nghe xong sau đó bắt đầu cười ha hả nói rằng: "Ngươi là tìm lão nhân gia hài lòng, đoán mệnh đại sư, cũng thiết thòi ngươi nghĩ ra được. Toán sư chính là Toán sư, hẳn có đẳng cấp phân chia. Một cấp là nhất thấp, Thông Toán là tối cao, bọn họ cùng đoán mệnh đại sư có thể không hề có một chút nào quan hệ a. Nhớ kỹ trên con đường tu luyện có hai loại người không thể đắc tội."

Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi: "Là cái nào hai loại người?"

Hư Không Lão Nhân ho khan một tiếng, nói tiếp: "Một loại người là Luyện Dược sư, bọn họ nghề nghiệp quyết định bọn họ địa vị. Toàn bộ tu luyện quá trình, như không có đan dược giúp đỡ, có thể nói khó khăn tầng tầng. Cao cấp Luyện Dược sư không những được luyện lấy linh dược, còn có thể lấy ra thiên Địa Âm dương tinh hoa, cái này đối với hậu kỳ tu luyện người mà nói, thực sự là lợi ích khổng lồ. Cho nên toàn bộ Bát Hoang, Luyện Dược sư giao thiệp rộng nhất, không dễ chọc nhất. Nếu là đắc tội, đem sẽ chết rất thê thảm, mà loại này tiền lệ cũng không phải số ít."

Nhiếp Thiên Minh gật đầu biểu thị tán thành, Hư Không Lão Nhân ho khan một tiếng, nói tiếp: "Còn có một loại nhân, bọn họ nghề nghiệp chính là Toán sư. Ngươi không biết hẳn sẽ mang đến cái gì không tưởng được đồ vật, bọn họ cũng thần bí nhất. Đối với Toán sư ta cũng chỉ là hiểu rõ nhiều như vậy, thế nhưng ta tin tưởng qua không được bao lâu, ta là được rồi như lòng bàn tay."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trở ngại

Thế giới hư không vẫn là như thường ngày như thế yên tĩnh mà an lành, thế nhưng bất an tĩnh chính là Nhiếp Thiên Minh tâm, hẳn tựa hồ không rõ vừa này Hư Không lão sư.

Nhiếp Thiên Minh một mặt mờ mịt, Hư Không Lão Nhân nhìn Nhiếp Thiên Minh biểu hiện trên mặt nói rằng: "Xem ra ta chỉ có thể trì một chút thời gian mới biết được."

Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi: "Đây là vì cái gì?"

Hư Không Lão Nhân chỉ chỉ Nhiếp Thiên Minh, thì thào nói rằng: "Ngươi đã có khối này Toán Hạch, ta nghĩ qua không được bao lâu ngươi liền có thể biến thành một cái Toán sư, đến lúc đó ta là có thể gần cự ly quan sát khối này Toán Hạch, gần cự ly quan sát ngươi. Ta nói liền ngươi thông minh này dĩ nhiên có thể bị khối này Toán Hạch coi trọng, ta Lão đầu từ cũng chỉ là phục rồi nó."

Nghe được Hư Không Lão Nhân, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cắn môi dưới, cúi đầu trầm tư mấy.

Hư Không Lão Nhân nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh trên tức nói rằng: "Nói như thế nào ngươi vài câu trong lòng mất hứng? Chủ yếu ta là nắm ngươi và ta thông minh so với, dĩ nhiên có thể đồng thời hấp thu hai viên Thánh Châu người dĩ nhiên, thông minh cũng kém không đi nơi nào."

Cũng không biết nên vui vẻ hay là nên khổ sở, Nhiếp Thiên Minh trong lòng trầm nghĩ, nhìn ngươi này số tuổi, cái gì chưa từng thấy, ta một đứa bé có thể so sánh sao? Hư Không Lão Nhân lần này "Tán dương" cũng xác thực có điểm để Nhiếp Thiên Minh chịu không được.

Hắn khổ cười khổ nói: "Không phải là không vui vẻ, này xem liền ta hiện tại trình độ liền Ngưng Khí đều không đột phá, nếu muốn đến hậu định cảnh giới, e sợ muốn đến bao giờ. Ta xem ta cả đời này cũng làm không được Toán sư."

Hur Không Lão Nhân cười nói: "Người sẽ không tưởng loại này sơ cấp tiểu nhi khoa tu luyện đều cần ta Hur Không Lão Nhân hỗ trợ, vậy người còn có cái gì tiền đồ. Chính mình tu luyện đi, đây là một cái quá trình, ta cũng không muốn can thiệp."

Đặt lời kéo đầu, Nhiếp Thiên Minh ánh mắt có một chút bi thương.

Hur Không Lão Nhân nói rằng: "Làm sao chê ta không giúp người? Ta cho người biết, đây là một cái quá trình, là bồi dưỡng người tu luyện phẩm chất quá trình, nếu như điểm ấy tu luyện vị đẳng đều ăn không hết, đến mặt sau càng gian khổ tu luyện, đến thời điểm người làm sao có thể có càng to lớn hơn đột phá. Lời này ta cũng không nhiều lời, chính người ước lượng đi!"

Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu nói rằng: "Ta cũng không phải là sợ tu luyện khổ cực, chỉ là ta đã rời nhà này nhiều ngày. Cha mẹ không biết nên có bao nhiêu lo lắng, tuy nói nam nhi chí ở bốn phương, nhưng là nếu không thể cho cha mẹ báo cái bình an, hại cha mẹ lâm tường ta chết, bị thống thương thân, ta này làm thiệp bối chính là to lớn nhất bất hiếu."

Hur Không Lão Nhân gật đầu, cười nói: "Hiếm thấy người có mảnh này lòng hiếu thuận, người cũng đừng lo lắng, người chuyện cần làm liền là nhanh chóng tu luyện, sớm một chút đi ra ngoài, sớm một chút nhìn thấy cha mẹ, so với cả ngày khổ não mạnh hơn nhiều."

"Nhưng là nhị phẩm linh dược đã không hơn nhiều, vẫn không biết mảnh này trong rừng cây còn có cái gì..." Nhiếp Thiên Minh thất vọng nói rằng.

Nói chuyện nói rừng cây, hần lập tức nhất thời mặt mày hớn hờ lên, nói không chắc trong rừng cây có thật nhiều linh dược. Hur Không Lão Nhân nhìn mặt mỉm cười Nhiếp Thiên Minh, cũng ha ha cười lên, nói rằng: "Mọi việc nhiều động động suy nghĩ, mới có thể muốn người khác không dám nghĩ, làm người khác không dám làm, còn có đừng ảo vọng người khác trợ giúp."

Hần liễu mạng gật đầu, Hur Không Lão Nhân nói tiếp: "Người khôi phục cũng không kém nhiều nữa, cũng cần phải trở về."

Hur Không Lão Nhân tay vừa thu lại, Nhiếp Thiên Minh trong nháy mắt trước đen kịt một màu, tiếp theo đã ngủ mê man rồi.

Cũng không biết quá bao lâu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, cảm giác được đầu có điểm trọng. Hơi chút điều tức một thoáng, chân khí đã khôi phục đến chín phần mười, lập tức cũng không đang lo lắng. Nghĩ tới Hur Không Lão Nhân, quên hỏi liên quan với này hai viên Thánh Châu chuyện, hần nhắc nhở chính mình nếu như lần sau lại đi vào thế giới hư không, nhất định phải đánh nghe rõ ràng.

Trải qua ngắn ngủi nghỉ ngơi hậu, hần thể lực rốt cục hoàn toàn khôi phục như cũ. Nhiếp Thiên Minh đã chuẩn bị xong, quyết định lại tiến vào một lần rừng cây. Hần tin tưởng có thể có như thế yêu thú cường đại tồn tại, này linh dược cũng nhất định không thể thiếu.

...

...

Chính trực buổi trưa, ánh mặt trời vẫn tính mãnh liệt, nhưng là rừng cây nhưng vẫn là giống nhau âm u, tia sáng muốn xuyên thấu này rậm rạp rừng cây cũng là không dễ dàng. Nhiếp Thiên Minh trong rừng cây tỉ mỉ tìm kiếm, bình thường chính mình đi vào chỉ là vì tìm ra đường, hoặc là tăng lên chính mình lực chiến đấu, lần này nhưng là phải tìm được trân quý linh dược. Cho nên hần đương nhiên không muốn đụng tới những này như Thiên Ưu Bảo như vậy yêu thú, tìm đại khái sau mười phút, Nhiếp Thiên Minh quả nhiên phát hiện một ít nhất phẩm thảo dược Ngân Diệp Thảo.

Kiên định có thể tìm tới thảo dược tự tin, tiếp theo hướng về rừng cây nơi sâu xa đi đến. Khoảng chừng đi không tới nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh lại đang một chỗ khác tìm tới một ít nhị phẩm linh thảo Ngân Huyết Thảo, hơn nữa Ngân Huyết Thảo số lượng tương đương khả quan, chỉ ít đầy đủ chống đỡ năm ngày tu hành. Thế nhưng cảm thấy lượng vẫn có chút thiếu, liền liền tiếp tục thâm nhập sâu rừng cây tìm kiếm.

"Tam phẩm thảo dược..."

Nhiếp Thiên Minh suýt chút nữa kêu lên, thật sự là quá kinh ngạc.

Dĩ nhiên tại một chỗ cực kỳ bí mật địa phương phát hiện một mảnh nhỏ tam phẩm linh thảo Thần Cức Thảo, Nhiếp Thiên Minh không thể không mạnh mẽ áp chế chính mình tâm tình vui sướng, phải biết ở mảnh này rừng cây bất luận là một động tác nào đều có khả năng đưa tới như Thiên Ưu Bảo như vậy yêu thú, nếu là thật sự đưa tới chúng nó, đừng nói thảo dược, liền ngay cả mệnh khả năng đều giữ không được.

Tuyệt đối không thể để cho vui sướng phá tan đầu óc, Nhiếp Thiên Minh cẩn thận từng li từng tí một vật hái trân quý như vậy tam phẩm linh thảo. Trong lòng cũng tại người không ngừng tính toán, thêm vào một mảnh này Thần Cức Thảo, dược lực chỉ ít có thể chống đỡ một tháng nửa tu luyện. Hần tương đương tự tin, một tháng nửa thời gian tuyệt đối có thể đã thông cuối cùng một cái kinh mạch.

Lập tức cũng không tiếp tục tìm, dù sao này đã tiến vào rừng cây nơi sâu xa. Vạn nhất thật đụng tới một, hai cái hung hãn yêu thú, đến thời điểm thật không dễ dàng toàn thân trở ra, Nhiếp Thiên Minh thấy đỡ thì thôi. Lại lại muốn so với tìm kiếm nhanh chóng nhiều, trên căn bản chỉ là thoai tìm kiếm nửa giờ rồi rời đi mảnh này âm u rừng cây.

Trở lại chỗ ở hậu, chuẩn bị kỹ càng tất cả hậu, bắt đầu hướng về cuối cùng một cái kinh mạch trùng kích. Lần trước đã thông không tới một phần mười, lúc mới bắt đầu, Nhiếp Thiên Minh tu luyện cũng vẫn tính thuận lợi, trong vòng hai ngày lại đã thông không ít cự ly, tất cả đều tại hần nắm trong bàn tay.

...

...

Mười ngày trôi qua, kinh mạch đã đã thông một nửa. Như vậy tốc độ liền ngay cả Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng cảm thấy khó có thể tin, theo hần suy đoán, đã thông một nửa thời gian chỉ ít cần mười hai ngày, rõ ràng đề cao hai ngày. Tất cả những thứ này để hần cảm thấy hưng phấn, dựa theo hiện nay tốc độ, nhiều nhất một tháng nhất định sẽ đã thông cuối cùng một cái kinh mạch.

Phải biết đã thông cuối cùng một cái kinh mạch hậu, chính mình liền tiến vào Luyện Tâm cảnh, cự ly hậu định cảnh giới còn kém một cấp. Đương nhiên muốn đột phá Luyện Tâm cảnh đến hậu định cảnh giới còn cần rất nhiều thứ, Nhiếp Thiên Minh lần thứ nhất cảm giác mình cách hậu định cảnh giới gần như vậy. Một loại đặc biệt tâm tình vui sướng từ trong lòng sản sinh, liền dường như mỹ thực nhà thường thức đến hần yêu thích đồ ăn.

Ngày thứ mười một, thoả thuê mãn nguyện Nhiếp Thiên Minh lại bắt đầu tu luyện. Chỉ là ba tiếng trôi qua, nhưng không có nửa điểm thu hoạch, toàn bộ chân khí đều chặn ở nơi nào không có cách nào đi tới.

"Lại thử một lần..." Nhiếp Thiên Minh không hề từ bỏ, vẫn cứ nỗ lực thử.

"Vẫn thì không được..."

...

...

"Xem ra là nơi nào có vấn đề..."

Nhệ nhàng thì thầm, hần rốt cục cũng đã ngừng hạ, dựa theo trước đó tốc độ tu luyện, hiện tại đã có thể đã thông một khối nhỏ. Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ tự hỏi, hần cũng không hề mù quáng trùng kích. Suy tư hồi lâu, hần rốt cục ý thức được là nguyên nhân gì.

"Là mảnh ngọc..."

Dẫn đến hần bị nghẹt đồ vật dĩ nhiên là khối ngọc kia phiền, Hư Không Lão Nhân trong miệng Toán Hạch. Đây có thể khó làm, nếu là trong lúc vô tình ngộ mở ra Toán Hạch, để Toán Hạch lần thứ hai hút đi chính mình năng lượng, kém cỏi nhất kết quả chính là chính mình lại muốn hoa hao thời gian mấy ngày khôi phục, nghiêm trọng là chính mình còn có thể hay không thể lần thứ hai may mắn sống sót.

Hư Không Lão Nhân vẫn ở trong đầu quanh quẩn, bởi Toán Hạch vận hành thời điểm, cần đại lượng năng lượng. Chỉ ít cũng phải Địa Tinh lực, phủ lại sẽ xuất hiện trong nháy mắt chân khí tiêu hao hết hiện tượng, mà loại hiện tượng này là cực kỳ nguy hiểm. Trên người của người các các vị trí tại cao tốc vận hành, đột nhiên năng lượng toàn bộ biến mất, hậu quả khó mà lường được. Nhiếp Thiên Minh cười khổ một cái, xem ra Toán Hạch cũng tính được là xa xỉ phẩm, chỉ ít nó có thể trong nháy mắt tiêu hao toàn thân năng lượng.

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh cũng không có quá biện pháp hay, chỉ có thể đình chỉ tu luyện. Không khỏi lại cười khổ một phen, ngày xưa mình là bởi vì chân khí không chống đỡ nổi mới đình chỉ tu luyện, không nghĩ tới hiện tại chính mình toàn thân khí tức no đủ lúc, không được không dừng lại tu luyện. Đây là ông trời cùng chính mình mở đến vui đùa sao?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Phương pháp kỳ diệu

Thời gian tại một giây một giây trôi qua, mặt trời cũng lần thứ hai hạ xuống. Hắc ám chậm rãi thống trị thế giới này, cả toà sơn cốc cũng chỉ có Nhiếp Thiên Minh trước mặt lửa trại phát sinh chói mắt hào quang.

Lẳng lặng ngồi ở lửa trại bên cạnh, tự hỏi làm sao giải quyết như vậy vướng tay chân vấn đề. Nhiếp Thiên Minh đã suy tư gần một canh giờ, vẫn cứ không có cái gì biện pháp hay. Vừa mới bắt đầu, có điểm oán giận khối này Toán Hạch. Sau đó suy nghĩ một chút, Toán Hạch có thể coi trọng mình cũng là của mình phúc khí, nếu như ngay cả vấn đề này đều giải quyết không xong thì lại làm sao không có lỗi Toán Hạch đây?

Coi nó là làm Toán Hạch đối với mình thử thách, cả người cũng chậm rãi yên tĩnh lại. Nhiếp Thiên Minh nằm xuống, nhìn trên trời đầy sao, mệnh mệnh không, ấn dấu quá nhiều người môn không biết đồ vật. Cho nên mỗi khi gặp phải vấn đề, đều sẽ nhìn trên trời đầy sao, hi vọng đạt được một ít gợi ý.

Một đạo bạch quang xẹt qua, Nhiếp Thiên Minh nhận được đó là đầy sao. Hần không có nhắm mắt lại hứa nguyện, bởi vì nguyện vọng vẫn tàng ở trong lòng của hần, hần muốn dựa vào chính mình thực hiện nó. Lưu Tinh lưu lại một cái vết tích, nhìn chăm chăm cái kia vết tích nhìn, đột nhiên bốc lên một

cái lớn mật ý nghĩ.

Trong não lập tức xuất hiện Lưu Tinh xẹt qua quá trình, Nhiếp Thiên Minh hưng phấn nghĩ đến nếu là Lưu Tinh từ trái ngược hướng về xẹt qua cũng không phải lưu lại này nói vết tích sao? Dĩ nhiên kinh mạch từ hạ hướng về trên có thể đánh thông, từ trên đi xuống không cũng nên có thể không?

Đột nhiên nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng, cả người đều trở nên hưng phấn. Nhiếp Thiên Minh càng ngày càng xác định đây là một cái biện pháp khả thi, thế nhưng không có ngay lập tức sẽ tu luyện mà là nằm xuống quy hoạch kế đồ kế hoạch.

Xác thực không cái gì so với một cái tình tảo đại não còn có tác dụng, lúc trước hấn sở dĩ dám ăn cắp khối ngọc này phiền, chính là dựa vào chính mình có so với Thiên Ưu Bảo càng tình tảo đại não.

Xem ra càng là khó khăn thời gian, càng phải bình tĩnh. Nhiếp Thiên Minh đã đem đại thể phương án muốn cái tám chín phần mười, sau đó nằm xuống ngủ thiếp đi.

Ngày mai, mặt trời đã cao hơn đỉnh đầu, Nhiếp Thiên Minh lên. Bắt đầu từ hôm nay, một cái càng thêm gian khổ, càng khó khăn hơn tu luyện liền muốn bắt đầu. Làm sao cũng không nghĩ tới, toàn bộ tu luyện Bát Hoang, không có một người như hấn như vậy tu luyện.

Từ cuối cùng hướng về bắt đầu đoạn đả thông, nói dễ dàng, chân chính bắt tay vào làm, khó khăn tầng tầng. Ròng rã một ngày, Nhiếp Thiên Minh mới đả thông từng chút từng chút cự ly. Liên một tí tẹo như thế cự ly đã để hấn rất hài lòng, dù sao mình tìm được biện pháp giải quyết, lại gian nan hấn đều không sẽ dừng lại.

Mười ngày trôi qua, Nhiếp Thiên Minh chỉ là đả thông không tới một phần ba cự ly. Bất quá để hấn kinh hỉ sự, chính mình chân khí muốn so với trước đây càng cường hoành hơn. Loại tu luyện này phương thức đối với chân khí cùng thể chất bồi dưỡng muốn so với lúc trước ưu tú vài lần.

Cái thứ hai mươi ngày lại qua, Nhiếp Thiên Minh cự ly trở ngại địa phương chỉ có không tới một phần ba.

Tự tin mười ngày sau đó chính mình nhất định có thể nghịch đảo tới đó, Nhiếp Thiên Minh đem thảo được một lần nữa thống kê một phen, vẫn đủ cuối cùng mười ngày nỗ lực, lập tức cũng yên lòng, toàn lực đả thông cuối cùng một đoạn cự ly.

Lại một cái mười ngày trôi qua, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, trên mặt không có toát ra vốn nên là hài lòng nụ cười, cướp lấy chính là trầm trọng. Dựa theo chính mình kế hoạch, hấn xác thực tại ngày thứ mười lúc kết thúc đem kinh mạch đả thông đến trở ngại địa phương. Chỉ là lại hướng phía dưới mở ra lúc, gặp phải một tháng trước vấn đề.

Đi vòng một vòng lại đi vòng về đến điểm bắt đầu, có thể tưởng tượng được ra, lúc này Nhiếp Thiên Minh lúc này tâm tình nặng nề. Nguyên tưởng rằng chỉ cần đem hai bên đều đánh tới đây, kinh mạch dĩ nhiên là thông suốt. Một mặt phiền muộn, chậm rãi đứng lên, thì thảo làm bầm lẫu bẫu nói rằng: "Xem ra cái này phương pháp kỳ diệu cũng không được, này nên làm thế nào cho phải?"

Một điều cuối cùng kinh mạch chính mình ròng rã đánh thời gian nửa tháng, cuối cùng vẫn là lại kẹt lại. Nhiếp Thiên Minh hiểu oán giận cũng vô dụng, nhay đến trong đầm sâu thả lỏng một thoáng khẩn trương thần kinh.

Bình thường lúc tu luyện cảm thấy tuy rằng có điểm gian khổ, thế nhưng cũng không cảm thấy tẻ nhạt. Đột nhiên, Nhiếp Thiên Minh nhàn rồi dĩ nhiên không biết mình muốn làm mà. Cười khổ lắc lắc đầu, cảm này thanh đen như mực đao tiếp theo đón cùi đi.

Một canh giờ liền chặt gần nửa tháng cần thiết cùi gỗ, xác thực hấn bây giờ lại há lại là lúc trước cái kia ngày thơ hải tử có khả năng so với.

Quyết định tại tiến vào trong rừng cây, lần này tranh thủ có thể nhiều tham càng nhiều lộ trình. Nhiếp Thiên Minh trên lưng đao, tiến vào trong rừng cây, mảnh này rừng cây mình đã tới không dưới 100 lần.

Kỳ quái chính là nửa năm qua, rừng cây không có bất kỳ biến hóa nào. Giẫm trên mặt đất lá rụng, chậm chậm cất bước, rất nhanh Nhiếp Thiên Minh liền đến trước đây bia đá bên cạnh. Chỉ là lần này lại cũng không nhìn thấy này hai con Thiên Ưu Bảo, bia đá vẫn cùng trước đó như thế. Dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa một thoáng bia đá, tiếp theo đi về phía trước.

Đi đại khái không tới nửa giờ, dừng lại. Trải qua mấy tháng này đến tu luyện, Nhiếp Thiên Minh quan sát cùng năng lực nhận biết lại tăng cao một bước. Hấn xác thực cảm thấy có một chút sát khí mạnh mẽ trên không trung phiêu tán, có thể để xác định chỉ ít so với Thiên Ưu Bảo còn hung mãnh hơn yêu thú.

Cũng không còn to lớn như vậy hiểu kỳ đi quan sát này là kiểu gì yêu thú, Nhiếp Thiên Minh vội vàng trở về triệt, triệt đến một cái hấn cho rằng an toàn khu vực. Xem ra nếu là muốn từ nơi này lao ra, chỉ ít cần đến Thiên Nguyên cảnh mới có thể an toàn rời khỏi mảnh này rừng cây. Thiên Nguyên cảnh, Nhiếp Thiên Minh tạm thời còn không dám nghĩ, dù sao mình hiện tại liên Ngưng Khí đều không có đột phá.

Mà ở Ngưng Khí cảnh giới tới chỗ mấu chốt, dĩ nhiên tạp một cái đòi mạng Toán Hạch. Nhiếp Thiên Minh không dám thái lấy vật gì quá kích biện pháp, làm không cẩn thận chính mình mạng nhỏ cũng là khai báo. Vừa nhìn không có biện pháp tại đi về phía trước, liền bắt đầu tìm chút linh thảo trở lại, dù sao mặt sau tu luyện còn muốn dùng đến chúng nó.

Nhất phẩm linh thảo, Ngân Diệp Thảo; nhị phẩm linh thảo, Ngân Huyết Thảo; tam phẩm linh thảo, tam phẩm linh thảo Thần Cứu Thảo, Nhiếp Thiên Minh lại thái một chút, chậm rãi trở về.

Khối ngọc kia phiền không phải kẹt ở kinh mạch trên, ngược lại là kẹt ở Nhiếp Thiên Minh trong lòng. Làm lên chuyện gì đều không có cảm xúc mạnh

mẽ, tâm tình cũng không lớn : cũng không lắm được, cả ngày đàn độn chẻ một chút củi còn có lại đi thái điểm thảo dược.

Tối hôm đó, Nhiếp Thiên Minh rất sớm liền ngủ. Trong giấc mộng, lần thứ hai đi tới thế giới hư không, thấy Hư Không Lão Nhân chính ngồi ở chỗ đó.

Nhiếp Thiên Minh vội vã tiến lên đi đánh một tiếng bắt chuyện, Hư Không Lão Nhân mí mắt sụp xuống, xa cách hỏi: "Củi chém xong?"

Nhiếp Thiên Minh nghe được Hư Không Lão Nhân nghĩa bóng, cấp nói gấp: "Thiên Minh khẩn cầu Hư Không Lão Nhân cho ta chỉ cái đường sáng."

Hư Không Lão Nhân lúc này mới giờ lên nhãn, cười nói: "Người làm cho ta cho người chỉ cái đường sáng, chuyện cười, ai cho ta chỉ cái đường sáng, chuyện này còn phải cần nhờ chính người. Nếu như ngay cả chuyện này đều giải quyết không xong tương lai làm sao điều động Toàn Hạch."

Gật đầu lia lịa , còn này hai viên Thánh Châu, Nhiếp Thiên Minh lập tức cũng không dám hỏi thăm, cái này cổ quái lão đầu hành vi thật sự khó có thể đoán được.

Hư Không Lão Nhân nói tiếp: "Tương lai nếu không thể điều động nó, bị khổ có thể chính là người, cho nên hiện tại nhiều một chút đau khổ đối với người mới có lợi."

Nhiếp Thiên Minh hỏi: "Hư Không Lão Nhân, này hai viên Thánh Châu đến cùng là cái gì?"

Hư Không Lão Nhân nhìn chằm chằm Nhiếp Thiên Minh nhìn mấy lần, nói rằng: "Việc này nên người biết không? Trước tiên đem trước mắt chuyện làm hảo , còn này hai viên Thánh Châu, người sớm muộn sẽ biết. Ta nhìn người tiểu tử này còn là một đáng làm tài năng, nhớ kỹ cũng đừng làm cho ta thất vọng."

Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ đến, đáng làm tài năng, người ngược lại là giúp ta đáng làm một thoáng, muốn không thể nào có thể gọi đáng làm tài năng đây. Có thể không dám nói ra, lão đầu này quá quật , chính mình vẫn là theo hẩn một điểm.

"Thiên Minh ghi nhớ Hư Không Lão Nhân giáo dục." Nhiếp Thiên Minh cấp vội vàng gật đầu, nói rằng.

Hư Không Lão Nhân nói tiếp: "Đừng cả ngày mặt mày ủ rũ, như vậy cũng nghĩ không ra biện pháp, then chốt vẫn ảnh hưởng Lão đầu từ tâm tình của ta. Gặp phải sự tình kiên trì đối đãi, tổng thể có thể tìm tới biện pháp."

Nhiếp Thiên Minh gật đầu, Hư Không Lão Nhân ngón tay hơi điểm nhẹ, một tia cực nhược năng lượng truyền tới Nhiếp Thiên Minh trong thân thể. Đây một tia năng lượng quá yếu, vừa tới Nhiếp Thiên Minh trong thân thể liền lập tức biến mất rồi.

Còn chưa kịp hỏi, Hư Không Lão Nhân tay vừa thu lại, Nhiếp Thiên Minh bị "Cản" ra khỏi thế giới hư không .

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kiến tha lâu đầy tổ

Sờ sờ có điểm đau đớn đầu, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu tỉ mỉ hồi tưởng Hư Không Lão Nhân . Một lát về sau, vẫn như cũ tìm không ra bất luận biện pháp gì.

Hết đường xoay sở, Nhiếp Thiên Minh cảm cảnh cây trên mặt đất lung tung đổ, tâm tình có vẻ buồn bực rất nhiều.

Hắn không khỏi nghĩ đến cuối cùng Hư Không Lão Nhân truyền một tia cực nhược năng lượng cho mình, đây có gì ngụ ý?

Đối với loại này như Hư Không Lão Nhân như vậy yêu thích nói chuyện câu chuyện một nửa người, Nhiếp Thiên Minh vẫn thật không biết hẩn ngụ ý là cái gì?

Một tia năng lượng nhỏ yếu, đến cùng có thể làm gì? Hư Không Lão Nhân tuy rằng làm sự thực tại khiến người ta sờ không tới biên, thế nhưng mỗi sự kiện giống như lại có hẩn mục đích tính. Cho nên Nhiếp Thiên Minh mới kết luận Hư Không Lão Nhân cho mình một ít ám chỉ, mà cái này ám chỉ đến cùng là cái gì? Chính mình phải nên làm như thế nào? Đây tựa như một điều bí ẩn ngữ, rất hiển nhiên Hư Không Lão Nhân muốn cho chính hẩn đoán được.

"Hư Không Lão Nhân cũng thật đúng vậy, biết rõ rằng biện pháp giải quyết chính là không tự nói với mình." Nhiếp Thiên Minh cười khổ nói rằng.

Cũng chỉ có thể một mặt bắt đắ dĩ, chơi đoán chữ, Nhiếp Thiên Minh lắ lắ đầu.

Đây thật là một cái rất khó đoán được câu đố, cho dù Nhiếp Thiên Minh đã đoán đúng cũng không cách nào đạt được chứng thực, xem tới vẫn là bình tĩnh lại tâm tình hạo hạo tự hỏi.

Lặng lạng khoanh chân mà ngồi, Nhiếp Thiên Minh bị trước mắt tình hình hấp dẫn.

Cái này tình cảnh Nhiếp Thiên Minh lúc còn rất nhỏ liền xem qua, nhưng là hôm nay nhưng có bất đồng cảm giác.

Trước mắt đen ngịt một đám con kiến, nhanh chóng hướng về phía trước xương bò tới. Những này con kiến bắt đầu gặm nhấm chính mình ăn qua xương cá đầu, lít nha lít nhít con kiến không tới thời gian mười phút liền đem này cái xương cá đầu cho gặm.

"Thật cấp tốc a! ..."

"Hư Không lão sư có phải hay không nhắc nhở chính mình, muốn như con kiến như thế, công phá cái cửa ải khó khăn này."

Bỗng nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai đáp án ở chỗ này. Nhiếp Thiên Minh rõ ràng Hư Không Lão Nhân dụng ý, lúc trước chính mình sở dĩ không dám mạnh mẽ đã thông, chính là sợ năng lượng quá to lớn sẽ bị Toán Hạch hấp thu, tạo thành nghiêm trọng hậu quả. Hiện tại chỉ cần dùng tinh tế năng lượng chậm rãi đã thông nó tiếp xúc địa phương, chỉ cần có thể số lượng lớn đủ tiêu, nhỏ đến không thể để cho Toán Hạch mở ra, như vậy Toán Hạch liền sẽ không hấp thu năng lượng.

Này một tia năng lượng chỉ cần chậm rãi gặm tương đương với hết thấy con kiến cái này tiếp theo cái kia chậm rãi gặm, rốt cục sẽ đem nó đã thông. Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới biện pháp hậu đón lấy liền đơn giản hơn nhiều, hiện tại cũng không cần quá nhiều năng lượng, lắ lắ nằm ở trên giường, chậm rãi không chế đi vào đã thông kinh mạch chân khí lực đạo.

Toàn bộ quá trình tương đương ung dung, Nhiếp Thiên Minh đến lúc sau cơ bản không cần khống chế, chân khí lực đạo đã bắt bí phi thường chuẩn xác. Chỉ là chính là thời gian hơi dài, đây đủ đánh ngủ thiên tài đem chu vi chỗ hồng mở ra kém không cũng. Nhiếp Thiên Minh cũng biết việc này không vội vàng được, cái gọi là chậm công ra việc tinh tế.

Ngày thứ sáu lúc, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm giác được trong thân thể khối ngọc kia phiền phát sinh chuyển động, toàn bộ mảnh ngọc tại trong kinh mạch không ngừng mà chấn động, cuối cùng dĩ nhiên lần thứ hai hoà với trong kinh mạch. Hắn đột nhiên cảm thấy tinh thần đại chấn, có loại nói không ra vui sướng, biết mình đột phá tới chỗ mấu chốt, đã tiến vào đến Luyện Tâm cảnh.

"A! ..."

"Hồng..."

"..."

Nhiếp Thiên Minh rống giận, phát tiết nhiều ngày đến trong lòng này tia khó chịu ác khí, cả toà sơn cốc lại vang lên Nhiếp Thiên Minh tiếng gào cùng vui cười âm thanh.

Toàn bộ Ngưng Khí giai đoạn, Nhiếp Thiên Minh bỏ ra không tới thời gian ba tháng, như vậy tốc độ phóng tới toàn bộ Bát Hoang, đây tuyệt đối là nhanh nhất.

Thế nhưng ba tháng này đến, Nhiếp Thiên Minh chịu đựng gian khổ cùng trả giá nỗ lực cũng tuyệt đối sẽ không so với những người khác thiếu. Liền là mảnh này nho nhỏ mảnh ngọc, liền đem Nhiếp Thiên Minh dẫn vật khô không thể tả, trong đó còn bao gồm nghịch hướng đã thông kinh mạch ý nghĩ, cùng với nó mang đến độ khó.

Thế nhưng tất cả những thứ này, tất cả đều theo cuối cùng một cái kinh mạch đã thông cũng đã hồi phi yên tâm đi, Nhiếp Thiên Minh không ngừng cảm kích Hư Không Lão Nhân, nếu là ở đi vào nhất định phải ngay mặt cảm kích hắn. Nếu không phải hắn nhắc nhở, e sợ chính mình phải bỏ ra đã lâu mới có thể giải quyết cái vấn đề này.

Cả người đều nằm ở phần khởi trạng thái, Nhiếp Thiên Minh nghĩ đến nếu là ở gặp phải con kia thành niên Thiên Ưu Bảo, chính mình phần thắng nắm chắc sẽ đại rất nhiều. Phải biết Ngưng Khí giai đoạn cùng Luyện Tâm cảnh mặc dù chỉ là cách biệt một cái giai đoạn, thế nhưng Luyện Tâm cảnh người chỉ ít tương đương với năm cái Ngưng Khí giai đoạn hậu kỳ người.

Thế nhưng con kia Thiên Ưu Bảo chỉ biết là thù hộ bia đá, cho nên mới phải dễ dàng như vậy liền để Nhiếp Thiên Minh trốn thoát. Thực chiến ra trình độ, đây là Nhiếp Thiên Minh chính mình tổng kết ra. Liền giống với trào cá, chỉ có tự mình động thủ mới biết được làm sao đi bắt cá.

Tự nhiên nghĩ tới mảnh này rừng cây, nơi nào nghiêm nhiên trở thành hắc sơn huấn luyện. Nhiếp Thiên Minh cũng tại trong thực chiến học được không ít tri thức, trong công kích lực đạo khống chế, làm sao phòng ngự, vẫn có như thế nào chạy trốn. Hắn lại có một loại kích động, muốn lần thứ hai đi đến rừng cây, thử xem năng lực của chính mình.

Lần thứ hai bước chân vào mảnh này rừng cây, chỉ là lần này hắn lựa chọn con đường cùng trước đây toàn bộ cũng khác nhau. Này mấy cái đường đều đi hơn trăm lần, liền Nhiếp Thiên Minh đều cảm thấy phiền chán. Cho nên Nhiếp Thiên Minh đi một cái toàn con đường mới, hy vọng có thể đụng tới tự mình nghĩ đụng tới đối thủ.

Con đường tuy rằng không giống nhau, nhưng âm u trình độ cách biệt nhưng không nhiều, Nhiếp Thiên Minh đi đại khái nửa giờ. Rốt cục nghe thấy một tia ngủ say âm thanh, từ ngủ say âm thanh phán đoán ra con yêu thú này thực lực hẳn là không quá mạnh, chỉ ít không có đạt đến Thiên Ưu Bảo thực lực.

Nhìn kỹ nguyên lai cũng là một thớt chó sói, chỉ có phải hay không Sơn Nha Lang.

"Băng Lang..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói, một con Băng Lang thực công kích muốn viễn lớn hơn nhiều so với Sơn Nha Lang. Hắn tỉ mỉ suy tư một phen, trong lòng thầm nghĩ, này con Băng Lang cùng mình gần như thực lực.

Liền hắn cảm lên một cái cục đá khiêu khích giống như đập tới. Tất cả những thứ này không khỏi để hắn nghĩ tới rồi khi còn bé, hắn cũng thường thường cầm nho nhỏ cục đá đánh lên hàng xóm nhà đại hoàng chó. Bất quá mỗi lần đại hoàng chó chỉ là trợn mắt, vừa nhìn là hắn, lại ngủ thiếp đi.

Chỉ là này con Băng Lang cũng không có con kia đại hoàng chó thân mật, nó lập tức đứng lên, ánh mắt hung ác, hận không thể muốn đem hắn ăn đi.

Băng Lang, nhưng không hổ là là tối tham lam hung tàn yêu thú một trong, đầu chịu nổi như vậy khiêu khích. Một cái huyết hồng huyết hồng đầu lưỡi, liếm liếm đao nhọn giống như hàm răng cùng cương đao giống như móng vuốt, toàn thân run lên hai run, tùy thời chuẩn bị công kích Nhiếp Thiên Minh.

Vừa nhìn nó dữ tợn vẻ mặt liền biết mình đem nó chọc giận, Nhiếp Thiên Minh lẳng lặng chờ Băng Lang công kích. Băng Lang rốt cục tiến công, sắc bén móng vuốt nhanh chóng vung vẩy không khí đến Nhiếp Thiên Minh trước mắt. Hắn sớm cũng không phải là tại Tu Thể cảnh giới lúc Nhiếp Thiên Minh, Băng Lang như vậy thực sát thương, hắn cũng cũng không sợ.

Thân thể như kéo dài cung như thế, chứa đầy kinh lực, sau đó đem cả người sức mạnh truyền lại đến tứ chi mà thả ra, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy toàn thân tản ra cường đại nhiệt khí. Khởi động Bát Cực Quyền, song quyền trên hiện tại thực công kích đã tăng lên mấy chục lần.

"Dừng "

Cùng Băng Lang chính diện giao phong, Băng Lang móng vuốt trên hàn Quang Hòa hắn nắm đấm chạm vào nhau một khắc, Băng Lang khí thế trong khoảnh khắc liền tản đi, mà trên nắm tay tuy rằng mất đi hơn nửa uy lực, thế nhưng vẫn là tầng tầng đánh đến Băng Lang trên người.

Băng Lang bị đánh cho lui cách xa ba mét, cấp tốc bò dậy, hung thần ác sát nhìn Nhiếp Thiên Minh.

"Không phục?"

Nhiếp Thiên Minh kể tục khiêu khích, hắn muốn đem Băng Lang hết thấy tức giận đều kích phát ra, như vậy mới có thể đề cao mình trình độ.

Băng Lang lần thứ hai công kích lại đây, Nhiếp Thiên Minh càng làm nó đánh ra. Hắn lúc này trên mặt treo đầy nụ cười, đây là hắn lần thứ nhất nhanh như vậy toàn thắng đối thủ. Mặc dù đối với phương chỉ là một thớt Băng Lang, nhưng là đầy đủ Nhiếp Thiên Minh hưng phấn một tiểu trận, trước đây đều là chính mình đánh không lại bỏ chạy, nho nhỏ Sơn Nha Lang là có thể đem chính mình đuổi tới khắp cây lâm chạy, cuối cùng bắt buộc dĩ chạy trốn tới trên cây, xem ra này một đoạn khứu sự muốn trở thành lịch sử.

"Áo..."

Nhưng mà hung mãnh Băng Lang lại há có thể như vậy chịu thua, rít gào một thoáng, lần thứ hai hung ác đánh tới, toàn bộ hàm răng lộ ra làm người phát lạnh ánh sáng lạnh, toàn bộ trên người tản mát ra lạnh lẽo hàn khí, không khí trong nháy mắt cũng lạnh rất nhiều. Nhiếp Thiên Minh vội vàng tránh được nó hung hãn bỏ một cái, coi chính mình đã né tránh lúc, Băng Lang đuổi dĩ nhiên quăng lại đây.

Liền cảm thấy một đạo hàn quang hướng về chính mình bay tới, Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể huyết dịch sôi trào, chân phải mạnh mẽ giẫm một cái mặt đất, làm đất mặt đất thoáng run rẩy. Hắn đem trong nháy mắt lực trùng kích tăng cao đến to lớn nhất, quát to một tiếng, "Chịu chết đi!" Ba đạo kinh khí tàn ảnh tầng tầng đánh ra.

Tay run lên một thoáng, không nghĩ tới băng đuôi chó sói trên lực đạo dĩ nhiên to lớn như vậy, dĩ nhiên đem hắn tàn ảnh đánh văng ra hai cổ.

Cuối cùng một đạo tàn ảnh tầng tầng đánh vào Băng Lang trên người, Băng Lang bị ngang trời đánh ra 1 mét, cuối cùng hạ rơi xuống mặt đất.

"Dừng!"

"Oa..."

Không chờ Băng Lang bò dậy, Nhiếp Thiên Minh lại nhanh chóng bù đắp một quyền, Băng Lang trong nháy mắt đi đòi nhà ma.

Hắn biết nếu không phải là mình tiến vào Luyện Tâm cảnh, Băng Lang dùng đuôi quét ngang cái này không tưởng được công kích, Nhiếp Thiên Minh cảm giác mình rất khó tránh thoát, coi như là chính mình tránh thoát, cũng không có thực lực đem nó đánh chết.

Toàn bộ quá trình không tới năm phút đồng hồ, cái này cũng là Nhiếp Thiên Minh ngắn nhất một lần chiến đấu, cũng là thắng được tới triệt để một trận chiến đấu.

Nhiếp Thiên Minh đứng ở đầ chết Bắg Lang đứng trước mặt đã lâu, thờ dài một hơi.

"Đánh chết này con Bắg Lang thì lại làm sao, chính mình vẫn là đi không ra vùng rừng rậm này, không về nhà được."

Nhẹ nhàng cắn lập tức môi, Nhiếp Thiên Minh chậm chậm xoay người lại, đi về, nên đi gặp Hư Không Lão Nhân .

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vẫn còn lối thoát

Trở lại chỗ ở, dần dần chờ thiên tối xuống, Nhiếp Thiên Minh dự định chủ động liên hệ Hư Không Lão Nhân, thế nhưng đáng thương chính là hắn dĩ nhiên không biết nên như thế nào liên hệ, cái này Hư Không Lão Nhân xác thực quá mức cổ quái, chính mình sẽ không dám hỏi dò hắn, mình tại sao mới có thể chủ động tìm tới hắn?

"Làm sao bây giờ... ?"

Hắn nhẹ nhàng mà vuốt vuốt cằm, thì thảo nghĩ đến.

Suy đoán nếu Hư Không Lão Nhân ở tại Thánh Châu bên trong, chính mình chỉ phải không ngừng quấy rầy Thánh Châu, Hư Không Lão Nhân hẳn là có thể cảm giác được.

"Tạm thời thử một lần đi!"

Lông mi nhẹ nhàng run lên, hắn quyết định chủ ý hậu, lẳng lẳng nằm ở trên giường, cùng gian ngoài đoạn tuyệt tất cả liên hệ, trên người khí tức không ngừng tại con kia Thánh Châu trước mặt xoay tròn.

"Tại sao không có phản ứng đây?"

Hắn thì thảo tự nhủ, trong lúc nhất thời không còn biện pháp, hắn lại tiếp tục cố gắng .

Lại qua mười phút, không có một chút phản ứng, thậm nghĩ lẽ nào chiều này không có tác dụng, đón lấy nên làm thế nào cho phải.

"Khái khục..."

Ngay Nhiếp Thiên Minh cảm thấy thất vọng lúc, đột nhiên nghe thấy Hư Không Lão Nhân nẩy tiếng ho khan âm thanh, biết chiều này có hiệu quả . Hắn bị Hư Không Lão Nhân mang vào thế giới hư không bên trong.

Cực độ hưng phấn, trước đây tuy rằng đã tới, thế nhưng đều là đang ở trong mộng, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tất cả những thứ này đều là hư huyền, thế nhưng lần này không giống nhau, tất cả những thứ này đều thật sự là.

Hư Không Lão Nhân lại ho khan một tiếng nói rằng: "Tiểu tử, ngươi có chuyện gì không?"

Nhiếp Thiên Minh cười hì hì nói: "Thiên Minh cố ý đến trí tạ, đa tạ ngươi nhắc nhở mới để cho ta vượt qua cửa ải khó, vừa nãy không quấy rối ngươi nghỉ ngơi đi."

Hư Không Lão Nhân ha ha cười nói: "Ta nói tiểu tử ngươi, dĩ nhiên có thể nghĩ đến dùng quái dị như vậy phương pháp đã thông kinh mạch. Xem ra ta trước đây xác thực xem thường ngươi , một người ngọc lâu, đầu đều rỉ sắt ."

Nhiếp Thiên Minh một mặt kinh ngạc hỏi: "Đã thông kinh mạch không phải Hư Không Lão Nhân ngài giao cho ta phương pháp sao? Đúng là ngươi lúc trước truyền cho ta một tia khí tức nhỏ yếu, ta mới sẽ nghĩ tới cái biện pháp này."

Hư Không Lão Nhân cười nói: "Cũng đừng cho ta lão nhân gia trên mặt thiếp vàng . Ban đầu ta truyền cho ngươi chính là một tia Địa Tinh lực, ta nguyên bản muốn cho ngươi không chế này yếu ớt Địa Tinh lực đem Toán Hạch bắt đầu khởi động, như vậy kinh mạch tự nhiên đã thông, lúc đó ta cũng không thêm nói rõ, nghĩ đến ngươi tên tiểu tử này sẽ rõ. Không nghĩ tới tiểu tử ngươi ngược lại tốt, bày đặt này một tia Địa Tinh lực không cần, dĩ nhiên dùng như thế đặc biện pháp khác giải quyết, bất quá này cũng có thể xem ra tiểu tử ngươi tạo hóa không cạn a!"

"Dĩ nhiên là có chuyện như vậy..."

Nhiếp Thiên Minh bắt đầu dĩ quơ quơ đầu, lẩm bẩm nói.

Giờ mới hiểu được chuyện gì xảy ra, nguyên lai dĩ nhiên là chính mình lý giải xuất hiện sai lầm, thế nhưng là sai lệch một trời một vực giải quyết này một vấn đề khó giải quyết, biết lúc này Nhiếp Thiên Minh mới hoàn toàn bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hư Không Lão Nhân cười nói: "Liên từ gần nhất vài món sự đến xem, trẻ nhỏ dễ dạy vậy, trẻ nhỏ dễ dạy vậy. Cũng khó trách Toán Hạch có thể coi trọng người, liền ngay cả lão già kia cũng xem đề lên người, xem ra người xác thực không đơn giản, không đơn giản."

Đột nhiên bị cái này Quái lão đầu như vậy khích lệ, hấn cảm giác cả người không dễ chịu. Nhiếp Thiên Minh mặt có điểm nở, đỏ chót nói rằng: "Hư Không Lão Nhân người cũng đừng khen ta, người xem ta hiện tại thân ở nghịch cảnh, tu vi cũng rất bình thường. Tại sao có thể chống lại người lão nhân gia khích lệ."

"Khái khục..."

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh vẻ mặt, Hư Không Lão Nhân lại ho khan mấy tiếng, nói tiếp: "Nghịch cảnh thì lại làm sao, tu vi thấp thì lại làm sao, chỉ cần người có một viên hùng tâm, một loại phẩm chất, một loại tu dưỡng, những này mới thật sự là trọng yếu đồ vật."

Nhiếp Thiên Minh hoang mang nói rằng: "Nhưng là nếu là ta muốn trở về, ta nhất định phải muốn vượt qua này một rừng cây. Mà trong rừng cây yêu thú tu vi thực sự lợi hại, chính mình chỉ ít đạt đến Thiên Nguyên cảnh mới có thể toàn thân trở ra."

"Ngạc... Ừm..."

Hư Không Lão Nhân gật đầu cũng không có nói gì, xác thực nếu như hấn muốn thành công đi ra mảnh này rừng cây, ít nhất phải là Thiên Nguyên cảnh cao thủ. Mà thiếu niên ở trước mắt vừa đột phá Ngưng Khí cảnh giới, như muốn nhanh chóng đến Thiên Nguyên cảnh, này vốn là không thể nào sự, xem ra rồi nơi này còn cần bàn bạc kỹ càng.

"Ai! ..."

Hư Không Lão Nhân khẽ thở dài một hơi, loại này có thể cấp tốc tăng cao tu luyện biện pháp hấn có thể không nghĩ ra được, dù sao tu luyện là dựa vào chính mình không ngừng nỗ lực chiếm được. Ai cũng không thể trực tiếp nhảy qua quá trình này, trở thành cường giả.

Cường giả không chỉ có cường tại tu vi trên, càng mạnh hơn tại ý chí trên, loại ý chí này chính là dựa vào người tu luyện không ngừng mài giũa.

Cường giả, hoặc hứa hiện tại thiếu niên này vẫn không đạt tới, thế nhưng hấn tin tưởng chung có một ngày thiếu niên này sẽ bước vào cường giả hàng ngũ.

Cường giả...

...

Nhìn Hư Không Lão Nhân trầm mặc không nói, Nhiếp Thiên Minh cũng biết hấn không có cái gì biện pháp hay. Chẳng lẽ mình nhất định phải ở chỗ này cái đáy cốc, mãi đến tận chính mình đột phá Thiên Nguyên cảnh sao?

Nhiếp Thiên Minh tự mình biết, như muốn ở chỗ này đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, này căn bản là không thể nào. Nơi này tài nguyên cực độ thiếu thốn, liên tính linh được cũng phải muốn đến rừng cây nơi sâu xa đi hái, vạn vừa gặp phải yêu thú cường đại, e sợ tự mình nghĩ trốn cũng trốn không thoát.

Mặc dù mình đã lấy tốc độ cực nhanh tu luyện đến Luyện Tâm cảnh, thế nhưng cự ly Thiên Nguyên cảnh còn kém thật xa, chỉ sợ cũng không phải một, hai năm liền có thể đạt đến.

Nhiếp Thiên Minh nhìn một chút Hư Không Lão Nhân, có chút ừ ừ nói rằng: "Ta còn là trở lại tự mình nghĩ đi."

Nhìn có chút khổ sở Nhiếp Thiên Minh, Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng vỗ một cái hấn vai, mỉm cười nói rằng: "Vui vẻ điểm, vui vẻ mới có thể nghĩ đến biện pháp hay."

Hấn khe khẽ gật đầu, Hư Không Lão Nhân đem hấn đưa ra thế giới hư không. Trở lại thế giới hiện thực, không nghĩ tới chính mình thật sự muốn vậy ở chỗ này, Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới chính mình cha mẹ.

"Cha mẹ, Thiên Minh cho các người lo lắng ..."

Vừa nghĩ tới chính mình mẫu thân không tìm được chính mình đáng đáp, Nhiếp Thiên Minh liền không nhịn được muốn khóc, thế nhưng vẫn là nhịn được.

Quá hồi lâu, Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm lầu bầu nói rằng: "Lại khó khăn ta cũng muốn đi ra."

Nhiếp Thiên Minh nắm chặt nắm đấm, chỉ cần vẫn có hi vọng, vẫn có hi vọng...

Loại này hi vọng cho hấn cường đại chống đỡ lực. Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tất cả những thứ này đều không có kết thúc, nho nhỏ sơn cốc là ngăn cản

không được chính mình, cũng không người có thể ngăn cản chính mình.

...

...

Nhìn mặt trời chậm rãi bay lên tới, Nhiếp Thiên Minh một đêm không có chợp mắt, trong lòng thầm nghĩ, mặt trên thế giới hẳn là vẫn là náo nhiệt như vậy đi.

Hừng hờ nhìn chăm chăm mặt trời nhìn tới, đột nhiên Nhiếp Thiên Minh phát hiện một cái cửa ra. Xác thực là một cái cửa ra, chỉ có phải hay không trên mặt đất, mà là ở không trung.

Nguyên lai lối thoát vẫn đều tại...

Hắn lập tức nhảy lên, cho tới nay chính mình cũng cho rằng xuyên qua mảnh này rừng cây mới là của mình lối thoát, nhưng không chú ý ở trên không đồng dạng có một lỗ hổng. Chỉ cần mình phân nham đi tới cũng không phải là dễ dàng rồi rồi đi sao?

"Ha ha..."

Hắn mừng rỡ như điên nở nụ cười mấy tiếng, lập tức thu thập đồ vật, chuẩn bị kỹ càng tất cả hậu bắt đầu phân nham. Vừa mới bắt đầu một đoạn vẫn không tính là chót vót, đến cuối cùng hai mươi mét, vách núi gần như là thẳng tắp. Nhiếp Thiên Minh không thể không sử dụng Bát Cực Quyền khắp nơi vách núi đánh một cái có một cái quyền ấn làm chống đỡ, từng bước từng bước bò lên.

Rốt cục bò đi ra, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lau chùi mồ hôi trên trán, hướng phía dưới nhìn, cái này bị nhốt chính mình đã lâu sơn cốc.

Hắn xoay người lại, đột nhiên lớn tiếng la lên nói: "A! Ta còn sống đi ra."

Nhiếp Thiên Minh điên cuồng kêu, đao điên cuồng quơ, phát tiết ở trong sơn cốc cô độc, bắt đầu đi! Hắn dùng sức bỏ về phía một viên thụ, thụ hết lên rồi ngã gục. Không có cái gì từ có thể hình dung Nhiếp Thiên Minh giờ khắc này tâm tình. Là kiếp sau sống lại, vẫn là...

Lần thứ hai nghe thấy được hải mùi vị, cái loại này nói không ra quen thuộc, nó gánh chịu khi lúc vui cười. Đây quen thuộc đường, quen thuộc hoàn cảnh, quen thuộc tất cả. Tất cả, tất cả, tất cả kiềm chế đều theo Nhiếp Thiên Minh leo xuất cốc một khắc kia, toàn bộ tan mất.

Nhà, về đến nhà, xác thực trở lại. Không phải đang ở trong mộng, cũng không phải là tại trong tưởng tượng.

Thật sự nhà, nhà không cái gì quá biến hóa lớn, duy nhất biến hóa chính là ít đi mấy phần náo nhiệt, nhiều hơn mấy phần quanh quẩn.

"Ai?" Mang theo khăn khăn âm thanh truyền ra, Nhiếp Thiên Minh nhìn chính mình mẫu thân, tóc có một chút tóc bạc, thân thể hiện ra mệt mỏi.

"Mẹ, mẹ..." Nhiếp Thiên Minh cũng lại không chế không được, nước mắt từ trong mắt bay ra, nhanh chóng chạy vội quá khứ, cùng Lê Y ôm lấy đến, thống khổ, không người nói chuyện, chỉ còn lại tiếng khóc, kiềm chế đã lâu tưởng niệm, theo nước mắt lưu đi!

...

...

Không lâu Nhiếp Thiên Minh cha Nhiếp Khiếu cũng trở lại, một nhà ba người ôm đầu khóc rống, kiên cường hơn nữa người, giờ khắc này cũng chảy xuống nước chảy.

Đây không phải là nhu nhược, đây là vui sướng, trong thôn cư dân đều đến vì hắn chúc mừng.

Vì không cho trong nhà nhân lo lắng hắn chưa hề đem hắn tạo ngộ đối với cha mẹ nói ra. Nhiếp Thiên Minh cha mẹ cũng không hỏi nữa, dù sao chuyện gì cũng không sánh bằng Nhiếp Thiên Minh sống sót trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hồ Bạ trấn

Nhà cảm giác, vĩnh viễn là ám áp, náo nhiệt nhà, này liền Nhiếp Thiên Minh là tuổi ấu thơ sâu nhất ký ức.

"Thiên Minh, đi xem xem cha người đánh ngư quy tới rồi sao?" Lê Y quay về bên cạnh mang thượng mang hạ Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Mẹ, ta hiện tại liền quá khứ." Nhiếp Thiên Minh đáp ứng, vô cùng phấn khởi hướng biển biên chạy đi.

Nhìn trên biển, bình tĩnh như vậy, xanh thẳm nước biển ở phía xa cùng thiên nói liền cùng một chỗ. Nhiếp Thiên Minh đợi đã lâu, chung Vu Hải biên xuất hiện mười mấy chiếc thuyền đánh cá, lúc ở trong biển ẩn lúc hiện. Đứng lên, nhìn quanh, sau mười phút, thuyền đánh cá chạy tới.

Ngày hôm nay lại là được mùa lớn, vớt lượng là bình thường gấp hai, Nhiếp Thiên Minh lập tức chạy đến cha bên người, giúp đỡ cha vận chuyển ngày hôm nay cá.

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh thân cao muốn so với lúc trước cao hơn nửa con, trong ánh mắt lập loè một tia tự tin hào quang, trên mặt cũng nhiều một tia thành thực cùng lạnh lùng.

"Thiên Minh, người cũng nhanh thành niên, ngày hôm nay cùng cha đồng thời tiến vào Hồ Bạt trấn đi!" Nhiếp Khiếu nhìn có chút thành thực Nhiếp Thiên Minh nói rằng, Nhiếp Khiếu biết lại quá mấy cái Nguyệt Thiên minh liền không phải là đứa bé, hẳn trên người muốn gánh chịu rất nhiều trách nhiệm.

Hắn lộ ra tự hào về mặt, mình cũng muốn trở thành gánh vác gia đình gánh nặng trọng yếu một thành viên. Nhiếp Thiên Minh vui lòng gật đầu, nói rằng: "Cha, Thiên Minh hiểu."

Nhiếp Khiếu thoả mãn gật đầu, từ khi Thiên Minh lần này trở về, hẳn phát hiện Thiên Minh muốn so với làng chài bên trong cùng tuổi tiểu bối cường tráng hơn rất nhiều lần. Càng làm cho hắn vui vẻ chính là, Nhiếp Thiên Minh biểu hiện ra cùng tuổi tiểu bối chưa từng có bình tĩnh cùng thành thực, xem ra mất tích một năm này phát sinh sự đối với hắn có rất tốt mối giữa.

Về đến trong nhà, Lê Y đã đem com nước bung đi ra, Nhiếp Thiên Minh vội vàng tá đi trên người gì đó, tẩy rửa tay ngồi ở trước bàn diện chờ ăn com. Đã lâu không có ăn Lê Y làm com, tuy rằng hiện tại hắn thiếu đốt kỹ thuật đã xa xa vượt qua hắn mẫu thân. Thế nhưng cái loại này nhà mùi vị nhưng cũng không phải là Nhiếp Thiên Minh có thể làm ra.

"Thiên Minh hẳn mẹ, ngày hôm nay ta muốn dẫn Thiên Minh cùng đi Hồ Bạt trấn." Nhiếp Khiếu nhìn chính đang thịnh com Lê Y nói rằng.

Lê Y nhìn một chút Thiên Minh, bất tri bất giác Thiên Minh đã trưởng Thành đại nhân. Lê Y hồi tưởng lại mười lăm năm trước cái kia tảng sáng, khi đứa bé này cất tiếng khóc chào đời thời điểm, mặt trời vừa vụt từ cạnh biển bay lên. Nhiếp Khiếu liền cho hắn nổi lên cái này Nhiếp Thiên Minh tên. Không nghĩ tới chính mình nhi tử chỉ chớp mắt liền trưởng thành to lớn như vậy.

Lê Y nghĩ tới đây khóe mắt đã ươn ướt một điểm, cao hứng nói: "Tốt, vừa vận mạng theo Thiên Minh đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm một phen."

Lê Y cho Nhiếp Thiên Minh thu thập một thoáng đồ vật, lại nhiều nhét một chút tiền tiêu vặt cho Thiên Minh. Nhiếp Thiên Minh mình cũng đem hắn hết thảy dự trữ đều mang ở trên người, lần này không chỉ có muốn đi theo cha đi ra ngoài, còn có một mình đi tìm điểm linh dược. Về nhà tu luyện mười mấy ngày bên trong, Nhiếp Thiên Minh đã đem mang ra tam phẩm linh dược toàn bộ tiêu hao hết.

Thế nhưng liền này trong thời gian thật ngắn, lại tăng lên một cái cấp bậc, hiện tại hắn ít nhất phải tiếp cận Luyện Tâm cảnh trung kỳ.

Vừa vận cũng không có thảo dược, Nhiếp Thiên Minh cũng đành chỉ tu luyện, cái gọi là một tâm một thi, cái này độ hắn nắm chặt vẫn là tương đương thích hợp. Thân thể cũng không xuất hiện dị thường gì biến hóa, tất cả đều tại đầu vào đẩy tiến hành bên trong.

Hiện đang ở Tiểu Ngư thôn lệ thuộc vào Hồ Bạt trấn, đừng xem chỉ là một cái trấn. Thế nhưng Hồ Bạt trấn diện tích ít nhất là một đại thành một phần tư, chợ trên cái gì cũng có bán. Nhớ tới mỗi lần chính mình theo cha mẹ đi tới Hồ Bạt trấn lúc, đều là nấn nỉ bọn họ mua cho mình một ít ăn ngon hòa hảo ngoạn.

Bất quá bây giờ này một vài thứ đều không ở để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy hứng thú, theo cha cho các nhà quán rượu lớn đưa lên chính mình mới vừa bắt được cá. Hắn vừa nhìn cá đưa xấp xỉ rồi, liền quay về bên người Nhiếp Khiếu nói rằng: "Cha, hài nhi có một số việc muốn đi biện, đến thời điểm ta ở nơi này chờ người."

Nhiếp Khiếu bản muốn ngăn cản, vừa nghĩ Thiên Minh lập tức liền mười sáu tuổi, cũng là nên một mình rèn luyện rèn luyện, liền gật đầu. Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn cha đáp ứng, đem trên người gì đó để xuống. Nhiếp Khiếu cảm râm vài câu, khe khẽ gật đầu, hắn rồi rồi đi.

Rời khỏi Nhiếp Khiếu, Nhiếp Thiên Minh liền bắt đầu cấp tốc tìm kiếm giao dịch phường. Tại Hồ Bạt trấn nếu là muốn tìm đến thượng đẳng linh dược, vậy cũng chỉ có hai nơi. Một cái chính là Hồ Bạt trấn to lớn nhất giao dịch phường, một cái khác chính là Hồ Bạt trấn duy nhất cũng là to lớn nhất phòng đấu giá phòng đấu giá Phạm Giai.

Đặc biệt là phòng đấu giá Phạm Giai, tại toàn bộ Hồ Bạt trấn địa vị đều tương đương cao. Liền ngay cả Hồ Bạt trấn ba đại gia tộc đều muốn cho bọn hắn phòng đấu giá Phạm Giai to lớn mặt mũi. Ai cũng không dám đắc tội phòng đấu giá, chỉ cần phòng đấu giá hơi chút giờ trò lừa bịp, cũng đừng nghĩ đạt được những này thượng đẳng vũ học bí tịch, còn có thượng đẳng linh dược.

Hiện tại vẫn không có thực lực này đi lại còn mua những đồ vật này. Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đi vào, cực đại giao dịch phường thực sự là không ít người. Tỉ mỉ quan sát, mới vừa vào giao dịch phường này đoạn cự ly, chỉ là thấy được một ít nhất phẩm cùng nhị phẩm linh dược, thế nhưng này một ít nhất phẩm nhị phẩm linh dược đã viễn còn lâu mới có thể thỏa mãn chính mình tu hành, hắn hiện tại cần nhất chính là tam phẩm linh dược.

Tiếp theo hướng phía trong đi đến, quả nhiên đi tới giao dịch phường hậu nửa bộ phận, rốt cục xuất hiện tam phẩm linh dược. Tam phẩm linh thảo Thần Cức Thảo, này đúng là mình muốn tìm đồ vật, Nhiếp Thiên Minh lại vẫn thấy được tam phẩm linh thảo Thần Cức Thảo tinh luyện đan dược.

Nhiếp Thiên Minh chậm rãi bước qua, hướng về vị kia mua thuốc lão giả dò hỏi: "Này tam phẩm linh thảo Thần Cức Thảo giá tiền là bao nhiêu?"

Lão giả nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, nói rằng: "Tam phẩm linh thảo Thần Cức Thảo giá tiền là năm cái Hoang tệ, bình đan dược này là mười cái Hoang tệ."

"Ngũ... Cái Hoang tệ..."

Năm cái Hoang tệ? Đây là đánh cướp, chính mình nhiều năm như vậy đến hết thấy dự trữ cũng bắt quá hai cái Hoang tệ hai mươi cái Thiên tệ mà thôi, chính mình Hoang tệ vẫn là từ từng cái từng cái Thiên tệ tích lũy lên, năm cái Hoang tệ chẳng phải là năm trăm cái Thiên tệ, thật mẹ kiếp giá trên trời. Nhiếp Thiên Minh đã gạt mình đến nói năng lộn xộn.

Lần này mình và cha đi tới Hồ Bạt trấn, bán đi hết thấy cá mới bắt quá một cái Hoang tệ mà thôi, đây là hay nhất một lần. Như là trước kia đừng nói một cái Hoang tệ, tám mươi cái Thiên tệ cũng đã cảm ơn trời đất.

Không nghĩ tới dĩ nhiên chỉ có thể mua được tam phẩm linh thảo Thần Cức Thảo một mảnh Diệp Tử. Phòng chừng này viên tinh luyện đan dược, khổ cực mấy ngày đánh tới cá bán tiền, cũng chỉ có thể đủ nghe nghe này tam phẩm đan dược mùi vị.

Chính mình trước đây chẳng phải là mỗi ngày ít nhất phải tiêu hao năm cái Hoang tệ, như vậy toán đến chính mình tại một năm này bên trong tiêu hao Hoang tệ đều có thể xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Lão giả kia nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh đang trầm tư, liền nói nói: "Không nữa nắm chặt mua, một lúc nữa sẽ phải mua xong."

Nhiếp Thiên Minh ngượng ngùng nói: "Ta nhìn lại một chút, nhìn lại một chút."

Sau đó lúng túng trốn thoát, năm cái Hoang tệ, đánh chết hán cũng không dám nghĩ tới giá cả. Nếu như thu hoạch hảo, mỗi Niên Gia bên trong có thể tiết dư đến hai mươi cái Hoang tệ, nếu như trên biên thu hoạch không tốt, trong một năm có thể tiết dư năm cái Hoang tệ liền tính hơn nhiều.

Mà một năm thu vào dĩ nhiên không đủ vài cây tam phẩm linh dược tiền, này cường đại tương phản sâu sắc chấn động Nhiếp Thiên Minh tâm linh. Chẳng trách tu luyện là nhu phải cường đại tư bản, Hồ Bạt trấn tại sao ba đại gia tộc hậu sinh tu là tối cao.

Như bọn họ như vậy không tính giàu có nhân gia muốn tu luyện, quả thực chính là hoạt thiên hạ trò cười lớn, mà Nhiếp Thiên Minh lúc này chính đang hoạt thiên hạ trò cười lớn.

Nhiếp Thiên Minh lắc đầu, cười khổ đi ra ngoài. Rất nhanh hán liền đã tới cùng Nhiếp Khiếu hẹn cẩn thận địa điểm. Nhiếp Khiếu Đại lão viễn đã nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh tinh thần uể oải suy sụp, cùng chi phía trước lúc tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Nhiếp Khiếu lo lắng hỏi: "Thiên Minh, xảy ra chuyện gì?"

Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu, miễn cưỡng cười cười, nói rằng: "Cha, không có việc gì. Chúng ta lúc nào trở lại?"

Nhiếp Khiếu nói rằng: "Đại khái còn muốn một canh giờ mới trở lại."

Yên lặng gật đầu, không nói chuyện. Lúc đó hán ở trong sơn cốc cho là mình như ở nơi nào, cả đời đều sẽ không đột phá đến Thiên Nguyên cảnh. Bây giờ nhìn lại nếu là bắt đầu liền ở chỗ này tu luyện, e sợ liền hậu Địa cảnh đều rất khó đạt đến. Nhiếp Thiên Minh không khỏi cười khổ một cái, không nghĩ tới chính mình ở tại sơn cốc dĩ nhiên là một loại may mắn.

May mắn, Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự giễu nói...

"Không có cái gì có thể ngăn trở ta..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Được quan tâm

Nói đến tiền, thật có thể nói là một phần tiền khó đến anh hùng hảo hán, huống chi vẫn là khổng lồ như vậy con số. Từ hiện tại bắt đầu, Nhiếp Thiên Minh vì tiền bận tâm. Nghĩ tới đây, hắn liền cảm thấy đầu có điểm đau.

Đối với kiếm tiền, Nhiếp Thiên Minh trong lúc nhất thời cũng thật sự nghĩ không ra cái gì biện pháp hay.

Nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy vẫn là bán linh dược kiếm tiền nhanh nhất, hắn cũng không tiếp tục muốn đi vào sơn cốc kia. Liền tính hắn có thể thu được những thảo dược kia, mình cũng không phải Luyện Dược sư, luyện chế không ra hảo đan dược. Chính mình thuốc vẫn là dựa vào cái loại này khó đăng đường nhập thất phương pháp tinh luyện, cho nên con đường này cũng đi không thông.

Nghĩ đến Hồ Bạt trấn có tiền có thể gia tộc hỗ trợ, nhưng là loại phương pháp này thật sự là không thể làm. Nhà ai có thể thuê nổi một ngày liền cần năm cái Hoàng tệ người, đây không phải là cổ nhân ngược lại giống như tại đường một cái Đại thiếu gia. Trong nháy mắt Nhiếp Thiên Minh đã phủ định mấy chục loại phương pháp.

Hắn thế mới biết kiếm tiền là cỡ nào không dễ dàng, Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới chính mình cha, mỗi ngày đi sớm về tối ra biển đánh ngư, cũng bắt tài tránh đến điểm này điểm Hoàng tệ. Xem ra như vậy tu luyện quả thực có khó khăn, lẽ nào cả đời đều muốn ở chỗ này ngư trong thôn, mỗi ngày đánh ngư, sau đó sẽ đi buôn bán sao?

Xác thực có điểm không cam lòng, Nhiếp Thiên Minh cảm giác mình hắn là đi ra ngoài xông xông, chỉ ít biết này Bát Hoàng đến cùng lớn bao nhiêu.

Đương nhiên còn có mặt khác một loại phương pháp, chính là làm ăn. Chuyện làm ăn cần cường Đại Thương nghiệp đầu óc, còn có một cái có thể được phương án, Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ tự hỏi.

"Có vẻ như đều không có..."

"Giống như có thể thử một lần."

Đột nhiên nghĩ đến mình còn có một môn tay nghề, có thể dùng đến thử một lần.

Khả năng này là Nhiếp Thiên Minh duy nhất lối thoát, nhân một đời khả năng cứ như vậy mấy lần cơ hội, khi cơ hội tới lâm thời điểm, làm sao có khả năng để nó tại chính mình mí mắt để chuẩn mất.

Nắm chặt nắm đấm, Nhiếp Thiên Minh đối với mình nói rằng: "Chỉ phải bắt được một lần cơ hội, chính mình sinh mệnh sẽ là khác một phần đặc sắc."

Tuyệt đối sẽ không để nó chuẩn mất, tuyệt đối sẽ không...

...

...

"Hồ Bạt trấn, Độc Nhất Xứ, Thiên Minh thiêu đốt, Thiên Hạ Vô Song..."

"Hồ Bạt trấn, Độc Nhất Xứ, Thiên Minh thiêu đốt, Thiên Hạ Vô Song..."

"Hồ Bạt trấn, Độc Nhất Xứ, Thiên Minh thiêu đốt, Thiên Hạ Vô Song..."

Có một đám hải đồng tại toàn bộ Hồ Bạt trấn kêu gọi, trong lúc nhất thời toàn bộ Hồ Bạt trấn đều bị toàn bộ quảng cáo đầy rẫy.

Nhiếp Thiên Minh ngồi ở một gian cũng coi như xa hoa điểm diện bên trong, toàn bộ điểm diện tuy rằng không tính hoa lệ, nhưng là phi thường tinh xảo, có thể nhìn ra được mỗi một kiện bài biện đều là trải qua tỉ mỉ thiết kế quá.

"Độc Nhất Xứ" ba cái cứng cáp mạnh mẽ tự thành linh đứng sững ở bảng hiệu trên, điểm phía trước treo một tấm bảng, mặt trên viết: "Bản điểm Giai chúc tinh phẩm, tinh xảo cá nường năm cái Hoàng tệ một cái, số lượng hai mươi cái; tinh xảo gà nường hai cái Hoàng tệ năm mươi cái Thiên tệ một con, số lượng mười lăm con; tinh xảo vịt nường hai cái Hoàng tệ năm mươi cái Thiên tệ một con, số lượng mười lăm con. Thụ xong mới thôi, mỗi người mỗi ngày hạn mua một lần, vẫn xin xem xét."

Trong lúc nhất thời toàn bộ điểm diện vì đầy người, vốn là lại đây rất nhiều người, thế nhưng vừa nhìn thấy này tấm bảng đều run lui trở lại. Nhiếp Thiên Minh vẫn như cũ mặt không biến sắc ngồi ở chỗ đó, nhìn điểm phía trước lại đi người, ngược lại cũng không lo lắng.

Thương giữa trưa, trong lúc nhất thời toàn bộ Hồ Bạt trấn đều đang bàn luận nhà này kỳ quái điểm, cùng với cái này kỳ quái thiếu niên. Nghiễm nhiên thiếu niên này đã biến thành Hồ Bạt trấn to lớn nhất tiêu điểm, thành vì bọn hắn trả dư tửu hậu đàm luận đối tượng. Mọi người đồn dập đoán được để thiếu niên này có chỗ đặc biệt gì, dĩ nhiên đem đơn giản đồ vật yết giá đến cao như vậy.

Nhắm hai mắt lại, này phân bình tĩnh để rất nhiều người trưởng thành đều thẹn thùng, trong lòng hắn rõ ràng, chỉ có như vậy mới có thể làm cho Hồ Bạt trấn ánh mắt của mọi người đều tập trung vào nơi này. Đối với nhân lòng hiếu kỳ, Nhiếp Thiên Minh xưa nay sẽ không hoài nghi, những này có tiền có thể người cũng tuyệt đối sẽ không quan tâm này mấy cái Hoàng tệ, ngược lại sẽ càng thêm kích thích bọn họ hiếu kỳ.

Hắn biết lại đây người quan sát phần lớn đều là sẽ không đi vào, nhưng là bọn hắn sẽ đi bình luận, nhuộm đậm càng dày đặc, hiệu quả càng tốt. Đối với như vậy tuyên truyền, có thể so với thuê một ít hải đồng hiệu quả muốn hảo. Bọn họ có thể đem tin tức kia truyền đạt đến nhà nhà, mà Nhiếp Thiên Minh

cũng liền cần như vậy tuyên truyền.

Vốn là những đồ vật này cũng không phải là bán cái bọn họ, như vậy xa hoa mỹ thực, một cái liền bù đắp được bọn họ một năm thu vào, ai có thể cam lòng đem một năm dự trữ bỏ ra, chỉ là vì thưởng thức một phen này nói mỹ thực.

Coi như là chính mình, cũng không nỡ lòng bỏ tốn tiền nhiều như vậy đi ăn một bữa mỹ thực.

...

...

Lúc chạng vạng, rốt cục có một mình vào đây. Chậm rãi mở mắt, cũng là một thiếu niên, nhiều nhất so với hắn lớn hơn một tuổi. Nhiếp Thiên Minh đứng lên, mỉm cười nói rằng: "Vị khách quan này, người cần thiết cái gì?"

Thiếu niên kia lạnh lùng nói rằng: "Một cái tinh xảo cá nướng, bắt quá thoải trước tiên để ở chỗ này, nếu như không đáng cái giá này, người sau đó cũng là đừng ... nữa cái này Hồ Bạ trấn ở lại."

Nhiếp Thiên Minh cười nói: "Nếu ta dám bán được cái giá này, thì có cho người móc ra phần này tiền đồ vật."

Nhìn một chút điểm diện, lúc này đã vì đầy người, Nhiếp Thiên Minh hiểu có mấy người là chuyên môn đến xem chính mình chuyện cười. Bởi vì việc này bản thân tựa như một chuyện cười, chỉ là bị hắn diễn dịch đi ra.

Sau mười phút, một cái tinh xảo mâm đã bùng lên, thiếu niên kia nghe nghe, dĩ nhiên không có nửa điểm mùi cá vị, chăm biếm giống như nói rằng: "Cứ như vậy đồ vật, bốn thiếu gia đầu bếp có thể làm ra mấy chục nói, thậm chí ngay cả cơ bản hương vị đều không có. Y theo bốn thiếu gia xem ra, nhà này điểm cũng là đóng đi!"

Nhiếp Thiên Minh cười lạnh nói rằng: "Thiếu gia không ngại ngồi xuống, chậm rãi thưởng thức lại nói không muộn."

Thiếu niên kia cầm đĩa lên, vừa xé ra cá bì, đã nghe đến một cỗ thanh âm cực kỳ mùi cá vị. Hương vị theo mũi chậm rãi chảy tới trong thân thể, thiếu niên kia cảm thấy cả người khoan khoái, chưa từng có như vậy hưởng thụ quá. Mà hết thấy này vẫn chỉ là bắt đầu, chỉ là cá tẩm ướp ra hương vị mà thôi.

Thiếu niên kia gấp một thoáng miếng thịt cá, chậm rãi đặt ở trong miệng, hắn không dám nhanh chóng nhai, sợ chính mình động tác làm bản như vậy mỹ vị. Nhai thịt cá tẩm ướp ra hương vị dĩ nhiên so với bắt đầu hương vị trả hết nợ mới, thiếu niên kia liền như vậy chậm rãi nhai, cuối cùng liền cá xương đều không có buông tha.

Sau khi ăn xong, thiếu niên kia dĩ nhiên sau hai phút mới chậm rãi mở mắt. Khóe miệng tà tà địa nở nụ cười, biết này cá đã mắc câu, Nhiếp Thiên Minh hiểu chỉ cần câu đến một cái, tự nhiên có thể câu đến một mảnh lớn.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hỏi: "Vẫn hài lòng không?"

Thiếu niên kia liếc mắt gật đầu, nói rằng: "Quá đẹp vị, trở lại một cái."

Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu nói rằng: "Nhà này điểm đặc điểm lớn nhất chính là Độc Nhất Xử, số lượng mỗi người mỗi ngày chỉ có thể hạn mua một cái."

Thiếu niên kia một mặt ồ lên, hắn nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có như vậy bán đồ vật, nhưng trước mắt người này nhưng làm như vậy.

Thiếu niên hỏi: "Ta có thể mang về cho ta cha sao?"

Hắn lần thứ hai lắc lắc đầu, đầy mặt mỉm cười nói rằng: "Thực sự xin lỗi, nói vậy khách quan cũng biết, này cá to lớn nhất chỗ đặc biệt chính là hương vị. Nếu như dẫn theo trở lại, ta không dám bảo đảm đây là hay nhất, không phải hay nhất, đây không phải là đập ta bằng hiệu sao? Mong rằng khách quan thứ lỗi, thứ lỗi."

Nói Nhiếp Thiên Minh đem cái kia cực hạn mâm thu rồi xuống, sau đó nói: "Khách quan nếu như còn muốn đến, có thể ngày mai trở lại, thế nhưng ta không dám cam đoan, người là tại năm mươi vị trí đầu tên bên trong."

Thiếu niên kia thất vọng đem năm cái Hoang tệ ném đến trên bàn, Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Cảm tạ khách quan, người đi thông thả."

Không nghĩ tới phần thứ nhất tiền đến dễ dàng như vậy, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đem tiền phóng tới trên người. Năm cái Hoang tệ, ha ha, chính mình vẫn xưa nay không nắm quá nhiều tiền như vậy đây?

Không tới mười phút, toàn bộ Độc Nhất Xử lại tiến vào năm người, Nhiếp Thiên Minh mừng rỡ trong lòng, sau một giờ, Nhiếp Thiên Minh ước lượng ước lượng. Ba mươi Hoang tệ, này cũng quá nhanh đi, so với bán thảo dược còn nhanh hơn.

Trong điểm dứt quãng lại người đến, không tới hai giờ liền đem Nhiếp Thiên Minh chỉ định đồ tốt toàn bộ bán xong, Nhiếp Thiên Minh tính toán một chốc, dĩ nhiên là một trăm bảy mươi lăm cái Hoang tệ, bỏ năm cái Hoang tệ thành phẩm tiền, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên kinh doanh có lãi một trăm bảy mươi cái Hoang tệ, đây là bọn hắn nhà cả đời đều kiếm không tới tiền.

Hắn một ngày thu vào dĩ nhiên theo kịp toàn bộ Tiểu Ngự thôn một năm thu vào, xem ra sau này tu luyện tốn hao không cần tiếp tục phải sầu, dĩ nhiên đối với những này Hồ Bạt trấn đại gia tộc mà nói, chút tiền kia thật sự không đủ bọn họ nhét hàm răng.

Nhiếp Thiên Minh bắt đầu tự hỏi ngày mai, ngày mai tình huống thì lại làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vị khách đặc biệt

Không nghĩ đánh chính mình tại sơn cốc học được tay nghề dĩ nhiên cử đi đại công dụng, Nhiếp Thiên Minh cũng không nhận được muốn cảm tạ khối ngọc kia phiến, trước đó chính là bởi vì hắn trong vòng năm ngày không ngừng mà dùng cực nhược khí tức đã thông kinh mạch, mới làm cho mình có tốt như vậy lực không chế.

Mà thiêu đốt kỹ thuật khó nhất không chế chính là loại này hỏa chương không, Nhiếp Thiên Minh đem cái này kỹ thuật dùng đến mỹ thực trên, cuối cùng nghĩ đến thông qua cả nướng kiếm tiền cái này phương án. Đương nhiên Nhiếp Thiên Minh không dám bởi vì kiếm tiền mà làm lỡ tu luyện, tu luyện mới là chính mình muốn làm đại sự.

Trời đã sáng rồi, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng mở ra cửa tiệm, dĩ nhiên phát hiện cửa đứng đầy người, hơi phỏng chừng một thoáng có bốn mươi cái nhân.

"Nhiều như vậy?"

Hắn thì thảo nói một tiếng, trong lòng vừa nghĩ, cái này điểm diện nhiều nhất cũng chỉ có thể chứa được mười người, nếu là bốn mươi cái nhân toàn bộ đi vào, này căn phòng này cũng là nổ tung.

Chậm rãi đi ra, Nhiếp Thiên Minh nở nụ cười nói rằng: "Cho vị xin lỗi, Thiên Minh ở chỗ này cho các vị xin lỗi, bởi điểm tiểu mà nhiều người, cho nên mỗi lần chỉ có thể dung nạp mười người, mong rằng các vị bao dung. Thiên Minh ở chỗ này khẩn cầu các vị xếp thành hàng ngũ, mười người một tổ. Thiên Minh chân thành hi vọng các vị phối hợp một thoáng."

Phía dưới lập tức ồ lên, lẫn nhau chen chúc, ồn ào, trong nháy mắt loạn thành hỗn loạn. Đương nhiên là có một ít là ba đại gia tộc con cháu, bọn họ vị trí có thể không ai dám với bọn hắn tranh. Cho nên trước mấy vị đi vào đều là ba đại gia tộc tiểu bối, tuổi tác cũng Nhiếp Thiên Minh cũng đều gần như, thế nhưng bày ra kiêu căng có thể để hắn không dám khen tặng.

Cũng biết những này nhân một cái cũng không có thể đắc tội, những này nhân ngược lại là đối với Nhiếp Thiên Minh cũng rất tôn kính. Dù sao ai cũng muốn ăn như vậy mỹ vị đồ vật, nhân sinh một đời, ngoại trừ tu luyện mang đến tên cùng lợi ở ngoài, mỹ thực đương nhiên muốn xếp hạng tại hàng đầu. Bọn họ những này nhân tại toàn bộ Hồ Bạt trấn có thể nói hô phong hoán vũ, địa vị cùng danh lợi tự nhiên không cần nhiều lời.

Còn có một cái trọng yếu nguyên nhân chính là phản so với, Nhiếp Thiên Minh quá yêu thích đồ vật này, nó quả thực chính là to lớn thương cơ a. Tới đây đến một nửa là vì biểu hiện chính mình địa vị tôn quý, nửa kia chính là vì mỹ thực. Rất tốt nắm lấy hai điểm này, cho nên mới để tất cả những thứ này nước chảy thành sông.

Đương nhiên đồ vật cũng nhất định phải được, không phải mỹ thực, ai vui vẻ làm oan Đại Đầu?

Mới vừa hầu hạ đi một nhóm này các thiếu gia cùng đại tiểu thư môn sau khi rời đi, đi tới ngoài phòng, dĩ nhiên phát hiện có người cổ nhân xếp hàng. Mười cái Thiên tề bài một lần đội, Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu, âm thầm tự giễu nói: "Này thật là không ngờ rằng."

Ngoài quán người trên căn bản không có cái gì giảm thiểu, lại đưa đi một nhóm, Nhiếp Thiên Minh đưa đi năm tốp hậu dĩ nhiên phát hiện còn có người ở chỗ này.

Nhiếp Thiên Minh ngượng ngùng xin lỗi nói: "Các vị thực sự ngượng ngùng, ngày hôm nay đồ vật đã bán xong, hi nhìn các vị lần sau sớm một chút được." Nói xong cũng đem cửa tiệm đóng lại, Nhiếp Thiên Minh nhìn một chút chỉ ít còn có năm mươi cái nhân.

Trong lòng nghĩ đến, năm mươi cái đây là to lớn nhất cực hạn, cũng là đối với mình quy định. Dù sao vật lấy hi vì làm quý, nếu là đều để bọn hắn thường thức đến, lâu dần phải dựa vào này ba loại mùi vị, làm sao có khả năng lưu lại bọn họ.

Chỉ có những này bọn họ không chiếm được đồ vật mới có thể để bọn hắn càng thêm quý trọng, Nhiếp Thiên Minh cũng không có dự định lâu dài mở xuống, dù sao tu luyện mới là chính đạo. Chờ kiếm được rồi tiền, Nhiếp Thiên Minh sẽ không chút lưu tình đem nhà này Độc Nhất Xử cho đóng.

Hiện tại chuyện cần làm, chính là lập tức chạy tới giao dịch phường, mua một ít tam phẩm đan dược. Hắn bây giờ cũng tính được là nửa cái người có tiền, cho nên hắn một lần mua mười bình tam phẩm đan dược, một trăm Hoang tệ, Nhiếp Thiên Minh cuối cùng lấy sáu mươi Hoang tệ thành công đem bọn hắn mua.

Sáu mươi Hoang tệ, nếu là đặt ở trước đây, đánh chết hắn cũng không bỏ ra nổi được. Nhiếp Thiên Minh mua xong chính mình cần thiết đồ vật hậu lập tức rời khỏi giao dịch phường, dù sao hiện tại hắn đã danh tiếng truyền xa.

Lợi dụng đoạn này còn lại thời gian nắm chặt tu luyện, tam phẩm đan dược muốn so với Nhiếp Thiên Minh trước đó dùng chén thuốc muốn tốt rất nhiều, trước đó dùng tam phẩm thảo dược chỉ có thể coi là nhị phẩm linh dược, cho nên tu luyện cũng sắp rồi rất nhiều. Cũng không có liều mạng như vậy tu luyện, dù sao bây giờ là kiếm tiền Cao Phong kỳ, hắn không biết như vậy Cao Phong kỳ còn có thể kéo dài thời gian bao lâu, thế nhưng chỉ ít thời gian một tháng vẫn phải có.

Thiên lần thứ hai sáng choang, Nhiếp Thiên Minh mở ra cửa tiệm, cửa tiệm. Vẫn như cũ đứng không dưới năm mươi người. Cái vỉ cùng đánh nhau vẫn là lúc đó có phát sinh, hắn không thể không tại cửa lại treo một tấm bảng: "Đánh nhau già giống nhau không bán."

Quả nhiên ở ngày thứ 3 buổi sáng, loại này cái vỉ cùng đánh nhau không có ở xảy ra, nói tóm lại tất cả đều vẫn tính bình thường.

Ngày thứ bốn buổi sáng, Nhiếp Thiên Minh mới vừa mở ra cửa lớn, đã nhìn thấy một cái mỹ nữ duyên dáng đứng ở cửa, cứ việc xem ra vẫn cũng chưa tới mười sáu tuổi, thế nhưng phát dục đến cùng người trưởng thành. Một con đen thui xinh đẹp tóc dài, hoàn mỹ đường cong vóc người. Đây một tia lạnh lùng khuôn mặt, suýt chút nữa để Nhiếp Thiên Minh trong nháy mắt nghệt thở, tâm không ngừng mà nhảy loạn.

Nuốt xuống một nước bọt, biết mình thất lợi, vội vàng hỏi: "Mời hỏi cô nương có chuyện gì?" Hỏi xong Nhiếp Thiên Minh cảm giác có điểm lúng túng, này còn dùng hỏi sao? Đi tới nơi này ai không phải là vì ném thử chính mình tay nghề, vẫn là chuyên môn đến xem lễ nào hắn Nhiếp Thiên Minh sao?

Mỹ nữ kia khỏe miệng thoáng mang một chút mỉm cười, nói rằng: "Nghe nói công tử trù nghệ khiếp sợ Hồ Bạt trấn, được xưng Thiên Hạ Vô Song, ngày hôm nay cố ý đến thưởng thức."

Kính mỹ nữ trước mắt một khoa, nhất thời cảm thấy hồn đều sắp bay đến cửu thiên, Nhiếp Thiên Minh vội vàng dùng mơ màng, nói rằng: "Đa tạ cô nương thưởng quang, xin mời vào."

Mỹ nữ kia đi vào, bên ngoài lại nổ tung, "Không nghĩ tới Phương tộc trưởng thương yêu nhất tôn nữ cũng đi tới nơi này, Độc Nhất Xử lần này mặt mũi lại lớn phát tài rồi."

"Không phải là, phải biết Phương Vũ Yến tiểu thư đối ẩm thực vô cùng có chú trọng, bình thường đại sư tác phẩm cũng khó khăn nhập nàng pháp nhãn, không biết lần này Độc Nhất Xử có thể hay không làm cho nàng thất vọng." Những người bên cạnh theo phụ họa.

"Ta nhìn ngươi không có ăn qua Độc Nhất Xử mỹ thực mới có thể nói ra nói đến đây, nếu như ăn qua, ta tin tưởng ngươi tuyệt tích sẽ không nói ra vô tri như vậy." Người kia phía trước người nói rằng.

"Ngươi nói ai vô tri?" Người kia phần nộ nói rằng.

"Nghĩ như thế nào một mình đầu sao? Bất quá đừng ... nữa nơi này, ngươi không nhìn thấy Độc Nhất Xử quy định sao? Ấu đã già giống nhau không bán. Chờ đi ra nơi này lại chọn cũng không muộn." Phía trước người phản kích nói.

...

...

Hắn cũng không tâm tình nghe bọn hắn cãi vã thân, cũng không thể thất lễ mỹ nữ trước mắt, Nhiếp Thiên Minh cười nói: "Phương cô nương, ngươi ở nơi này chờ chút lát." Phương Ngọc Yến khẽ khẽ gật đầu.

Nói xong Nhiếp Thiên Minh tiến vào bên trong, khoảng chừng mười phút, Nhiếp Thiên Minh đã bùng lên, nói rằng: "Mời Phương cô nương thưởng thức."

Đây là từ trước tới nay dài nhất thưởng thức, một con cá, Phương Ngọc Yến dĩ nhiên thưởng thức sắp đến một giờ. Liền Nhiếp Thiên Minh đều cảm thấy quá dài, ngoài quán người không ngừng mà đích nói thầm, thế nhưng không người nào dám làm càn.

Phương gia ở cái này Hồ Bạt trấn thực lực là xếp hạng đệ nhất vị trí, đón lấy mới là Lương gia, cuối cùng là Vạn gia. Phương tộc trưởng hiểu rõ nhất vậy chính là cái này tôn nữ, thậm chí vượt qua chính mình tôn tử. Có thể thấy được Phương Ngọc Yến tại toàn bộ Hồ Bạt trấn địa vị, cho nên khi Phương Ngọc Yến đến thời điểm, mới sẽ khiến cho to lớn như vậy oanh động."

Rốt cục đợi được Phương Ngọc Yến thưởng thức xong thời điểm, Nhiếp Thiên Minh cẩn thận từng li từng tí một hỏi: "Phương cô nương, vẫn tính hài lòng không?"

Phương Ngọc Yến trầm mặc một hồi lâu, Nhiếp Thiên Minh toàn bộ tâm đều lơ lửng, muốn nói để những này con nhà giàu rút lui vậy cũng quá dễ dàng, thế nhưng trước mắt Phương Ngọc Yến bất luận từ phương diện nào đều là cùng tuổi tiểu bối bên trong người xuất sắc, làm cho nàng thoải mái xem ra có điểm độ khó.

"Thượng đẳng."

Phương Ngọc Yến rút cục xem. Nói chuyện, chỉ nói là hai chữ "Thượng đẳng", liền hai chữ này để Nhiếp Thiên Minh toàn bộ tâm đều để xuống.

"Vù vù..."

Hắn nhẹ nhàng mà hô một hơi, cuối cùng cũng coi như qua cửa ải.

Phương Ngọc Yến từ trên người lấy ra năm mươi Hoàng tệ, nói rằng: "Xin lỗi, làm lỡ Thiên Minh công tử chuyện làm ăn, đây là năm mươi Hoàng tệ, coi như là tạ bồi thường."

Hắn trong lòng nghĩ đến, có như người vậy nhân vật làm tuyên truyền, ta nơi nào còn dám thu người tiền, Nhiếp Thiên Minh từ chối không muốn.

Phương Ngọc Yến thân nhiên nói: "Đây là người nên nắm, chúng ta Phương gia không thích nợ tiền của người khác, ta càng không thích hơn."

Biết như không nữa đem tiền nhận lấy, Nhiếp Thiên Minh thì có điểm có vẻ đáng vẻ kệt cỡm, dù sao hắn mở cửa tiệm mục đích chủ yếu chính là vì kiếm tiền, lập tức cũng không có ở khách khí, thu rồi xuống.

Nhiếp Thiên Minh nhận lấy năm mươi cái Hoàng tệ hậu, lại tự mình đem nạng đưa ra cửa tiệm, lúc này mới an bài xuống một nhóm người, mà Phương Ngọc Yến đến cũng làm cho Độc Nhất Xử danh tiếng đạt đến trước nay chưa từng có độ cao.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nữ nhân yêu diễm

Từ khi Phương Ngọc Yến đã tới sau đó, Độc Nhất Xử mỗi ngày đều có thể nói người đông như mắc cửi, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đi đem số lượng từ năm mươi đã biến thành bảy mươi, ngay cả như vậy, vẫn không thể thỏa mãn Hồ Bạt trấn người có tiền.

Hắn này mới phát hiện Hồ Bạt trấn người có tiền nhiều lắm, có thể là tự trách mình nghèo quá, Nhiếp Thiên Minh tự giễu nói.

Độc Nhất Xử đã mở ra gần một tháng, hắn càng làm bên cạnh gian phòng cùng mua, như vậy địa phương cũng lớn lên, Nhiếp Thiên Minh lại thuê hai cái cơ linh hòa kế.

Mỗi cách mười lăm ngày, Nhiếp Thiên Minh liền về nhà một chuyến, mỗi lần đều đưa một trăm Hoàng tệ, đây cũng là toàn gia mười mấy năm thu vào. Cho nên hiện tại Nhiếp Khiếu cũng không đi biển, dù sao hàng năm đều sẽ gặp bão táp.

...

...

Tu luyện dù sao vẫn là chuyện trọng yếu nhất, hắn Luyện Tâm cảnh đã sắp đến phá tan giai đoạn, nếu là phá tan Luyện Tâm cảnh tiến vào đến hậu Địa cảnh, này chính mình cũng đã tính cả chân chính tu luyện người.

Lần thứ hai bước chân vào giao dịch phường, lần này Nhiếp Thiên Minh không phải đến mua tam phẩm linh dược, mà là hướng về phía vũ học bí tịch. Hiện tại chính mình vũ học bí tịch chính là Bát Cực Quyền, cùng mình nội công tâm pháp so với, thực sự là như gặp sư phụ. Cho nên hắn quyết định từ giao dịch phường bên trong đào một quyển vũ học bí tịch, thế nhưng cũng không có báo quá to lớn hi vọng.

"Ồ?"

Hắn nhẹ nhàng nói một tiếng, tại sở giao dịch một chỗ so sánh với bí mật địa phương phát hiện một quyển bí tịch, Nhiếp Thiên Minh cầm lên nhìn một chút.

Đơn từ trên tờ giấy đến xem, bộ bí tịch này có tuổi rồi. Hắn mở ra thư tịch vừa nhìn, toàn bộ đều là một ít không có ý nghĩa con số, thế nhưng trực giác nói cho hắn biết đây tuyệt đối cùng Toán Hạch có quan hệ, hắn cũng đứng lúc muốn biết Toán Hạch, Nhiếp Thiên Minh lại hỏi: "Đây là cái gì bí tịch? Làm sao tất cả đều là liti nha liti nhit tất cả đều là xem không hiểu con số?"

Người bán nhìn một chút hần, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng nói rằng: "Nói thật, ta cũng không hiểu được, đề ở chỗ này có chút lâu năm, nếu như khách quan yêu thích, tiện nghi điểm bán cho người."

Nhiếp Thiên Minh hững hờ hỏi: "Bao nhiêu Hoang tệ?"

Người bán vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh hỏi dò sách giá cả, lập tức cười nói: "Tiện nghi điểm một trăm Hoang tệ."

"Một trăm Hoang tệ? Loại này phá sách cũng là giá trị mười cái Hoang tệ, ta nếu không phải đối với này trên con số cảm điểm hứng thú, tặng không ta cũng không muốn. Nếu như một quyển tam phẩm vũ học chứ, ta đến có thể ra một trăm Hoang tệ. Còn quyển sách này một trăm Hoang tệ, chính người giữ đi!" Nhiếp Thiên Minh cực kỳ bất mãn nói, rất rõ ràng gia hỏa kia tại khanh lừa gạt mình.

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh liền đem này bản sách cũ tiện tay ném đi, dự định rời khỏi.

"Đạt được, hai mươi Hoang tệ bán cho người." Vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh không muốn mua, người bán vừa ngoan tâm đem giá cả đè ép xuống. Bộ tịch này xưa nay đều không có ai hỏi đến, ngày hôm nay thật vất vả có một người tới hỏi, mình tại sao có thể làm cho hần trốn.

Nhiếp Thiên Minh miễn cưỡng nói rằng: "Được rồi, hai mươi Hoang tệ thành giao." Vốn định đem nó áp đảo năm mươi Hoang tệ liền mua, không nghĩ tới người bán dĩ nhiên chính mình dạ đến hai mươi Hoang tệ, này đương nhiên không thể tốt hơn.

Cầm này bản cũ nát thư tịch, Nhiếp Thiên Minh lại chuyển động, lại bỏ ra một trăm cái Hoang tệ mua một cái bên người bao, cũng không còn phát hiện thích hợp đồ vật của chính mình hậu rồi rời đi.

...

...

"Phòng đấu giá Phạm Giai..."

Hần nhẹ nhàng thì thầm một thoáng, phòng đấu giá Phạm Giai, còn giống như xưa nay chưa tiến vào quá, to lớn như vậy phòng đấu giá, mình tại sao có thể bỏ qua đây? Nhiếp Thiên Minh quyết định chú ý hậu, trực tiếp bước qua.

Phòng đấu giá Phạm Giai, Hồ Bạt trấn to lớn nhất sân đấu giá, nó thực lực tại toàn bộ Phong Vân Hoang đều có thể bài đến hàng đầu.

Không chỉ có như vậy, tại toàn bộ Bát Hoang, có ít nhất hơn phân nửa phòng đấu giá là phòng đấu giá Phạm Giai, nếu bàn về của cải, phòng đấu giá Phạm Giai tuyệt đối có thể xếp đến năm vị trí đầu.

Phòng đấu giá Phạm Giai chủ nhân, Mạc Lạc Đa đại gia tộc, quan hệ có thể nói là rắc rối phức tạp, các nhà Hoang chủ đều mua nhà bọn họ mặt mũi.

Có loại cường lực này hậu trường, cho dù sân đấu giá lợi nhuận lại làm sao làm cho người thêm nhỏ dãi, những người khác cũng chỉ có thể đỏ mắt.

Đi ra khỏi giao dịch phường hậu, Nhiếp Thiên Minh xuyên qua ba cái ngõ nhỏ, đi tới phòng đấu giá Phạm Giai.

Vừa vào phòng đấu giá, Nhiếp Thiên Minh bị xanh vàng rực rỡ cung điện choáng rồi, lúc này hần cảm giác mình chính là mới vừa vào thành quê mùa, một hồi lâu mới hoàn quá thân, mắng thầm, bây giờ mình cũng là người có tiền, không như vậy không có tiền đồ.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua phòng khách, sau đó Nhiếp Thiên Minh trực tiếp hướng về sân đấu giá thất đi đến.

"Không nghĩ tới Hồ Bạt trấn hot nhất Niếp công tử đối với chúng ta cũng bán đấu giá đồ vật có hứng thú." Quyển rũ đến khiến người ta xương có chút tê dại âm thanh từ phía sau truyền đến.

Lông mày không khỏi nhíu nhíu, Nhiếp Thiên Minh xoay đầu lại, phát hiện một tên một thân màu bạc quần bào nữ tử trẻ tuổi, nữ tử vóc người cao gầy, gò má tuy có chút gầy, nhưng lại là một tấm hiếm thấy mỹ nhân mặt, da thịt trắng nõn như tuyết, mặt mày như họa. Đặc biệt này một đôi tròng mắt, tàn mắt ra câu nhân hôn phách khí tức.

Nhìn hai mắt, Nhiếp Thiên Minh liền lập tức đem cúi đầu được. Phương Ngọc Yến tản ra một loại lãnh đạm khí chất, mà nữ nhân này toàn thân đều toả ra nóng bỏng mị lực, khiến người ta không khỏi mơ tưởng viễn vông.

Nhìn Nhiếp Thiên Minh đem đầu thấp xuống, nữ tử kia phát sinh nũng nịu tiếng cười, nói rằng: "Niếp công tử làm gì cúi đầu xuống, nhìn thấy tỷ tỷ ngưng ngưng sao?"

Nhiếp Thiên Minh không dễ chịu đem đầu giơ lên, con mắt không dám hướng về nàng nhìn tới.

Vị này rung động lòng người nữ nhân chính là phòng đấu giá Phạm Giai thủ tịch người bán đấu giá, Tịch Diễm Đình.

Nàng vừa đi ngang qua phòng khách vốn là muốn đi đối diện gian phòng nắm một ít tư liệu, không nghĩ tới dĩ nhiên đụng phải Nhiếp Thiên Minh.

Tịch Diễm Đình từ trước đến giờ lấy ánh mắt lão lạt nổi tiếng, bằng không nàng cũng không thể nào còn trẻ như vậy liền đến vị trí này. Nàng một chút liền có thể phán đoán ra trước mắt Nhiếp Thiên Minh không phải người bình thường, nếu không phải là như thế, bằng nàng thủ tịch người bán đấu giá địa

vì sao chịu hạ mình phản ứng thiếu niên ở trước mắt đây?

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh trầm mặc không nói lời nào, Tịch Diễm Đình lần thứ hai ha ha cười lên, "Xem Niếp công tử cũng không giống như vậy thẹn thùng người nội, bằng không tại sao có thể tại trong vòng một ngày, để Độc Nhất Xử nghe tên với Hồ Bạt trấn đây."

Đối với với cô gái trước mắt, Nhiếp Thiên Minh ít nhiều gì vẫn là hiểu rõ điểm. Dù sao cùng những này quý công tử chung sống một quãng thời gian, đối với Hồ Bạt trấn nhân vật cũng biết một, hai.

"Thiên Minh tiểu thủ đoạn cùng Tịch tỷ tỷ so với, quả thực là không đáng giá nhắc tới. Mong rằng Tịch tỷ tỷ không muốn lấy Tiểu Thiên minh. Ta là tới nhìn, được thêm kiến thức." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Ai u, vẫn cùng tỷ tỷ khách khí như vậy, đến, đến, đến, tỷ tỷ mang ngoi đi vào." Nói xong, Tịch Diễm Đình lôi kéo Nhiếp Thiên Minh tay liền đi vào trong nhà.

Mặt đã tu đỏ lên, Nhiếp Thiên Minh lần thứ nhất bị như thế nữ nhân xinh đẹp nắm tay, mới vừa vào thời kỳ trưởng thành hấn, trong lòng không khỏi muốn dập dòn một phen, bất quá rất nhanh hấn liền đem rục rà rục rịch tâm áp chế tiếp.

Trần ngập mê hoặc môi đỏ hơi mở ra, phun ra tô dính nũng nịu, cùng trên người toả ra thành thực mùi thơm của nữ nhân vị, điều này cũng thực tại để Nhiếp Thiên Minh không chống đỡ được.

Bị kéo đến bán đấu giá thất xếp sau, Tịch Diễm Đình ngồi một thoáng, Nhiếp Thiên Minh cũng ngồi xuống.

Hiện tại chính đang đấu giá một bình nhị phẩm linh dịch, đây cũng là không phải giao dịch phưởng tam phẩm đan dược có khả năng so với, đừng xem chỉ là nhị phẩm linh dịch, thế nhưng nó được tính ôn hòa, cực lợi cho thân thể hấp thu, 9% thập được lực sẽ bị hấp thu. Mà như vậy hấp thu suất là phi thường cao.

Một bình nhị phẩm linh dịch dĩ nhiên đấu giá được một trăm Hoang tệ, theo cuối cùng một chuy quyết định, toàn bộ bán đấu giá kết thúc.

Phát sinh tất cả những thứ này để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy giật mình, Tịch Diễm Đình nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh giật mình về mặt, cười nói: "Làm sao không thể tin được? Đây mới gọi là bán đấu giá."

Xem ra dự định ở chỗ này đào đến một quyển nhị phẩm đạo pháp nguyên vọng muốn rơi vào khoảng không, Nhiếp Thiên Minh không khỏi thờ dài một hơi, hơi lắc lắc đầu.

Nhiên mà hết thấy này làm sao có thể tránh được lão lạt Tịch Diễm Đình đây?

"Muốn được cái gì?" Tịch Diễm Đình dùng nàng mê người giống như mỉm cười hỏi nói.

"Không, không muốn được cái gì?" Nhiếp Thiên Minh không thể không bội phục Tịch Diễm Đình độc ác, vèn vèn liếc mắt nhìn liền biết mình ý nghĩ.

"Tỷ tỷ cũng gọi, vẫn theo ta khách khí như vậy, tại khách khí như vậy, tỷ tỷ liền muốn tức giận."

Nhìn Tịch Diễm Đình này quyền rũ mỉm cười, Nhiếp Thiên Minh làm sao cũng không nghĩ ra sinh khí Tịch Diễm Đình là kiểu gì về mặt, hấn chỉ là cười khổ lắc lắc đầu.

"Xem ngươi tu vi bây giờ, hấn là sắp đến rồi hậu Địa cảnh, xem ra không phải đến mua linh dược, chính là đến đập vũ học bí tịch." Tịch Diễm Đình xem Nhiếp Thiên Minh trầm mặc không nói, liền đơn giản đem hấn ý nghĩ nói ra.

Xem xem mỹ nữ trước mắt, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai cảm nhận được nàng mị lực, hấn cũng không làm tiếp làm, đơn giản nói rằng: "Ta lần này đến chủ yếu muốn lấy được một quyển nhị phẩm đạo pháp, mà toàn bộ giao dịch phưởng đều không có ta muốn đạo pháp. Tỷ tỷ nơi này có hay không loại này vũ học bí tịch?"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không có tới cho kỳ ngộ

"Đạo pháp, đạo pháp... Tỷ tỷ nhớ kỹ, nếu như có thích hợp bí tịch, tỷ tỷ định sẽ thông báo ngoi." Tịch Diễm Đình mỉm cười nói rằng.

Một tia nói không ra cảm kích vọt tới trong lòng, Nhiếp Thiên Minh nhìn trước mắt Tịch Diễm Đình, nhẹ nhàng nói: "Đa tạ Tịch tỷ tỷ."

Tịch Diễm Đình lại tiếp theo ha ha cười lên, "Đi, bồi tỷ tỷ uống chén trà đi!"

Hắn cũng không tiện chậm lại, không thể làm gì khác hơn là đứng lên, theo Tịch Diễm Đình đi ra khỏi nàng phòng công tác.

Đến trong phòng hậu, Tịch Diễm Đình bang Nhiếp Thiên Minh rót một chén trà, mình cũng đến một chén.

Tịch Diễm Đình bùng lên chén trà, nhọt nhạt nhấp một miếng, hướng về phía Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng: "Không biết Thiên Minh đệ đệ sau này có tính toán gì không?"

Hắn hơi suy tư một phen, Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu, biểu thị chính mình vẫn không có kế hoạch hảo.

Dù sao từ nhỏ tại Tiểu Ngư thôn lớn lên, mười mấy năm qua gặp gỡ lớn nhất địa phương chính là Hồ Bạ trấn. Hiện tại để hắn nói mình dự định, thật sự khó nói.

"Khó nói, khó mà nói..." Nhiếp Thiên Minh thì thào nói thầm hai câu.

"Ta nhìn ra, là không muốn đối với tỷ tỷ nói mà thôi, mặc kệ ngươi có muốn hay không nói, chỗ này của ta có một cái kiến nghị, ngươi có muốn hay không nghe?" Mặc dù là đơn giản mấy câu nói, không có bất kỳ vật gì. Thế nhưng từ Tịch Diễm Đình trong miệng nói ra, cũng đã không cho đối phương cơ hội cự tuyệt.

Không hổ là thủ tịch người bán đấu giá, Nhiếp Thiên Minh không khỏi than thở, đầu nhẹ nhàng chỉ trỏ.

"Còn có không tới thời gian hai tháng, tại Thiên Hải thành đều sẽ cử hành mỗi năm một lần chọn lựa đại tài."

"Chọn lựa đại tài?" Nhiếp Thiên Minh trong lòng chấn động, không khỏi tò mò hỏi.

"Đến thời điểm toàn bộ Thiên Hải thành đem tụ tập chúng bao nhiêu năm tuổi kiệt, bọn họ đều là hi vọng mình có thể tiến vào Phong Vân môn." Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng nói.

Phong Vân môn, là cả Phong Vân Hoang chống đỡ, hắn bồi dưỡng ưu tú đệ tử nhiều vô số kể, Phong Vân môn cùng Phong Vân Hoang Hoang chủ quan hệ cực cũng vì mật thiết. Tiến vào Phong Vân môn, thì bằng với đi vào một toà tu luyện Thánh Địa, này là tất cả tu luyện thiếu niên tha thiết ước mơ sự.

Phong Vân môn chọn lựa, này ngược lại là hắn lần đầu tiên nghe nói, bất quá này cùng phòng đấu giá Phạm Giai có quan hệ gì đây?

Trong lòng tính toán một phen, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói: "Tịch tỷ tỷ có tính toán gì không không ngại nói ra."

"Quả nhiên là cái quỷ Tinh Linh, tỷ tỷ liền thẳng thắn nói, hàng năm phòng đấu giá chúng ta đều sẽ đề cử một vị thiếu niên tham gia chọn lựa, đương nhiên cũng là vì tăng cao phòng đấu giá chúng ta địa vị." Tịch Diễm Đình nhìn trước mắt Nhiếp Thiên Minh cười nói.

"Như vậy năm nay, tỷ tỷ hi vọng ta đi tham gia chọn lựa đại tài, nếu như ta may mắn thắng cấp, ta cùng phòng đấu giá đem phải nhận được song thắng thu hoạch." Nhiếp Thiên Minh rót cuộc hiểu rõ nàng có ý gì, chậm rãi nói được.

Thế nhưng vẫn có một điểm, hắn không rõ phòng đấu giá Phạm Giai đại thể như vậy lực, làm sao sẽ coi trọng chính hắn một không đáng chú ý người đâu?

"Tỷ tỷ quả nhiên không nhìn lầm ngươi, ta liền biết ngươi há không phải vật trong ao, nhỏ nhỏ Hồ Bạ trấn tại sao có thể nhốt lại ngươi đây?" Tịch Diễm Đình tán dương nói rằng.

Nghe Tịch Diễm Đình nói như thế, Nhiếp Thiên Minh trên mặt có điểm ứng đỏ.

"Tịch tỷ tỷ ngươi, thực sự để Thiên Minh cảm thấy bất an, ta chỉ là một cái tiểu hài, nơi đó là không phải vật trong ao." Nhiếp Thiên Minh khách khí nói.

"Hi vọng, Thiên Minh đệ đệ tương lai thắng chức rất nhanh thời điểm, nhưng đừng vong ngươi cái này tỷ tỷ." Tịch Diễm Đình thoả mãn nhìn Nhiếp Thiên Minh.

"Hôm nay Tịch tỷ tỷ như thế để mắt Thiên Minh, chỉ cần tương lai ta huy hoàng, nhất định sẽ không quên Tịch tỷ tỷ." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ ngực, chăm chú nói rằng.

"Ha ha, ... Thật giống như là tại biểu quyết tâm." Tịch Diễm Đình cười dài nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh cũng cười theo tiểu, hai người lại tiếp tục nói chuyện mấy chục phần chuông.

"Tỷ tỷ, Thiên Minh phải đi về với chính mình chuyện làm ăn, xem ra muốn thất cùng với." Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Ân, có cơ hội tỷ tỷ nhất định phải đi ủng hộ người chuyện làm ăn." Tịch Diễm Đình nói rằng.

"Nhiều tạ tỷ tỷ." Nhiếp Thiên Minh cười cười, lui ra ngoài.

Rời khỏi phòng đấu giá, Nhiếp Thiên Minh thật dài thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp hướng về Độc Nhất Xử đi đến.

Phong Vân môn, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng liếm liếm miệng, yên lặng thì thầm.

Đối với phòng đấu giá Phạm Giai chủ động lấy lòng, Nhiếp Thiên Minh cũng không có suy nghĩ nhiều, song thẳng sách lược đi ở nơi đâu đều là tốt nhất phương án.

Mà hiện tại tối nhiệm vụ chủ yếu chính là đề cao sức mạnh của bản thân, thực lực mới là vương đạo.

Chậm rãi đi trở về Độc Nhất Xử, Nhiếp Thiên Minh nằm tại hậu viện ổ nhỏ bên trong chăm chú tự hỏi.

Hắn ước lượng một chốc lúc tu luyện, không có gì bất ngờ xảy ra gần nhất mấy ngày này đem muốn đột phá luyện tâm giai đoạn. Một khi đến hậu Địa cảnh, thu được Địa Tinh lực, chính mình là có thể thử mở ra Toán Hạch.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh đem mới vừa đào đến thư tịch lấy ra, tùy ý lật xem, lật nha lật nhút con số xác thực cùng bình thường bí tịch không giống nhau lắm.

Bây giờ còn là trước tiên tu luyện tới hậu định cảnh giới tại làm mới dự định, quyết định chú ý hậu, Nhiếp Thiên Minh đem thư tịch hảo hảo cất dấu hảo.

Thu thập xong đồ vật, Nhiếp Thiên Minh nhấc theo một cái bọc nhỏ trực tiếp hướng về Hồ Bạt trấn ngoại thành phía đông đi đến.

Tại Hồ Bạt trấn ngoại thành phía đông, có một chỗ cực kỳ bí mật địa phương, cực lợi cho tu luyện.

Sau một giờ, Nhiếp Thiên Minh đến nơi đây.

Luyện tâm, danh như ý nghĩa, tu luyện chính là một trái tim, cái gọi là dục đến lực lượng của đất trời, bắt buộc Đại Thừa chi tâm.

Hít sâu một hơi, Nhiếp Thiên Minh ngồi ở hạ xuống, chậm rãi trấn an trong cơ thể cái cỗ này tuôn ra chân khí.

Thế giới hư không xuất hiện lần nữa, Hư Không Lão Nhân nói rằng: "Chi cần người có thể tránh thoát không trung hết thấy lá rụng công kích, liền chân chính đột phá Luyện Tâm cảnh."

Không trung lá cây đang không ngừng cao tốc xoay tròn, có một mảnh lá rụng nhanh chóng công kích Nhiếp Thiên Minh.

Thân thể cực độ vận vẹo, đem trước mặt mà đến một mảnh lá rụng tránh né ra.

Thân thể vẫn không có hồi phục lại đây, lại có ba mảnh lạc điệp bay tới.

Né tránh cái thứ nhất lá rụng, Nhiếp Thiên Minh dùng sức trên mặt đất bỗng nhiên đạp xuống, thân thể bắn ra đến gần ba mét trên không, thành công tránh được mặt khác hai mảnh lá rụng liền hoàn công kích.

Rơi xuống đất trong nháy mắt, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai nhìn thấy năm mảnh lá rụng muốn chính mình bay tới, bắt đắc dĩ lại nhanh chóng lướt ngang đến vài mét, tránh thoát phía trước năm mảnh lá rụng.

Lần này biến thành tám mảnh lá rụng công kích lại đây, Nhiếp Thiên Minh đầu hơi chấn động, vội vàng trốn tránh ra.

Một mảnh lá rụng kề lấy phía bên phải khuôn mặt, cấp tốc bay qua.

Nhanh chóng như vậy tốc độ, như là trước kia Nhiếp Thiên Minh, e sợ chỉ có thể cũng miễn cưỡng tránh thoát năm mảnh lá rụng liền hoàn công kích. Bây giờ tám mảnh lá rụng công kích Nhiếp Thiên Minh tuyệt tích không tránh thoát.

Xem ra quãng thời gian này huấn luyện, Nhiếp Thiên Minh tốc độ di động, đã đề cao sắp tới gấp ba.

Trong nháy mắt, lá rụng đã biến thành mười mảnh, mười mảnh lá rụng liền hoàn công kích, để Nhiếp Thiên Minh không thể tả.

Điện quang trong lúc đó lại may mắn tránh thoát mười mảnh lá rụng công kích, Nhiếp Thiên Minh không ngừng thở hổn hển, trong lòng nhảy loạn.

"Tâm như chi thủy, mới có thể phân rõ hư thực, chân giả."

Không trung đột nhiên truyền đến Hư Không Lão Nhân thanh âm già nua, Nhiếp Thiên Minh tâm hơi chút bình tĩnh một ít.

Mười hai mảnh lá rụng lần thứ hai gào thét mà đến, sắc bén âm thanh không khỏi để Nhiếp Thiên Minh hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đừng" tuy rằng tránh thoát mười một mảnh lá rụng, thế nhưng vẫn bị thứ mười hai phiến lá rụng đánh trúng, trong nháy mắt hết thấy lá rụng toàn bộ biến

mất.

Kèm theo "Ai" một tiếng trầm thấp thờ dài âm thanh lần thứ hai truyền đến, Hư Không Lão Nhân lần thứ hai hiện ra chân thân.

Nhìn Hư Không Lão Nhân, Nhiếp Thiên Minh chỉ thật trầm mặc không nói.

Hư Không Lão Nhân nói rằng: "Ta nói ngươi lực lĩnh ngộ cũng không kém, làm sao luôn rơi vào trong ngõ cụt đây?"

Một mặt ngạc nhiên, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai trở mặt nhìn Hư Không Lão Nhân.

Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng lắc đầu nói rằng: "Dừng dừng loại này ánh mắt xem ta, ta cũng sẽ không lại chỉ đạo ngươi."

Dùng sức cắn cắn môi, trong lòng thầm nghĩ lẽ nào ta là lý giải sai rồi.

Chính đang nhẹ nhàng thờ dài lúc, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt đột nhiên biến đổi, một cỗ khí tức mạnh mẽ nhanh chóng bắn về phía chính mình.

Một mảnh lá rụng, Nhiếp Thiên Minh rõ ràng thấy được là một mảnh lá rụng, nhưng trong nháy mắt mảnh này lá rụng liền biến mất rồi, đồng thời biến mất còn có này cỗ khí tức mạnh mẽ.

Hư Không Lão Nhân nói tiếp: "Cảm nhận được cái gì? Lĩnh ngộ đến cái gì?"

Ngoại trừ bất đắc dĩ lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh cũng không có cái khác có thể làm.

Hư Không Lão Nhân nói rằng: "Xem ra còn không là tối thời cơ thích hợp, cũng lạ ta, người khác muốn một, hai năm mới có thể lĩnh ngộ đến đồ vật, ta nhưng muốn cho ngươi một, hai tháng liền lĩnh ngộ ra được. Xem ra xác thực có điểm nuông chiều cho hư."

Nghe được Hư Không Lão Nhân mang theo thất vọng lời nói, Nhiếp Thiên Minh nuốt một cái nuốt bọt, thầm nói, ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi thất vọng.

Lần sau, lần sau, chính là ta đột phá thời điểm.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hôm nay ta vui

Ngoại thành phía đông tế phong chậm rãi trôi, Nhiếp Thiên Minh tuy rằng không có đột phá qua, thế nhưng vẫn không có ảnh hưởng hấn tâm tình tốt.

Thiên dần dần tối xuống, nằm ở trên giường hấn có chút ngủ không được, liền đơn giản ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ bầu trời, tự hỏi đến cùng chỗ đó có vấn đề.

Sáng sớm hôm sau, hấn rất sớm lên. Tái diễn ngày hôm qua thao tác, Nhiếp Thiên Minh rất nhanh lại bán xong đồ vật, lại vội vã chạy tới ngoại thành phía đông.

Hư Không Lão Nhân cũng không có nói nhiều, trực tiếp đem hấn mang tới ngày hôm qua trong không gian hậu, lần nữa biến mất.

Theo Hư Không Lão Nhân biến mất, không khí thoáng sáng chấn động, lá rụng lần thứ hai nhảy lên.

Cùng ngày hôm qua so với, ngày hôm nay Nhiếp Thiên Minh tại thứ mười bốn phiến lá rụng trước mặt lần thứ hai bại đi, cuối cùng một mảnh Diệp Từ uyển như dao găm giống như vậy, tăng tăng gai nhọn Nhiếp Thiên Minh trên bả vai, nhất thời lưu hạ một đạo vết máu.

Từng đợt nóng rất đau đón chui thẳng nhập tâm, mạnh mẽ cắn môi một cái, Nhiếp Thiên Minh song quyền nắm chặt, phần nộ hiện lên đến trong lòng trên, không phải đau đón kịch liệt mang đến thống khổ, mà là một loại không cam lòng, không cam lòng...

Kèm theo vài tiếng tiếng ho khan, Hư Không Lão Nhân xuất hiện lần nữa, nhìn tầm kia ngậm lấy phần nộ khuôn mặt, bình tĩnh nói: "Thiên Minh, y theo tốc độ như vậy luyện xuống, ngươi nhiều nhất có thể né tránh bao nhiêu phiến lá rụng?"

Khuôn mặt hơi co quắp một thoáng, nói rằng: "Nhiều nhất mười tám mảnh."

Hư Không Lão Nhân khe khẽ gật đầu, hỏi tiếp: "Thế nhưng nếu là lên tới hàng ngàn, hàng vạn lá rụng, ngươi nên như thế nào né tránh?"

"Ta, ta, không biết..." Nhiếp Thiên Minh ấp úng hồi đáp.

Hư Không Lão Nhân nói tiếp: "Nếu như không làm được tâm như chỉ thủy, lá rụng lại đâu chỉ lên tới hàng ngàn, hàng vạn, hay là ta từng nói câu nói kia, tâm như chỉ thủy, mới có thể phân rõ đối trá."

Tâm như chỉ thủy, tâm như chỉ thủy... Nhiếp Thiên Minh không biết mặc niệm mấy ngàn lần, nhưng vẫn là không được ý nghĩa, này cùng lá rụng đều cái gì liên hệ.

Nhìn rơi vào trầm tư Nhiếp Thiên Minh, Hư Không Lão Nhân chậm rãi rời khỏi.

Tí tách, tí tách, thời gian một giây một giây trôi qua...

Đột nhiên gò má hiện lên một nụ cười, miệng hơi giật giật, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, trong con ngươi tán mát ra một tia yên tĩnh khí tức.

"Hư Không Lão Nhân, lại cho ta một lần cơ hội, lần này ta sẽ không lại cho ngươi thất vọng." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai khôi phục ngày xưa tự tin.

"Rất tốt, rất tốt." Hư Không Lão Nhân mang trên mặt một vệt vui mừng ý cười, khe khẽ gật đầu đi ra.

"Hư Không Lão Nhân, ta chuẩn bị xong." Nhiếp Thiên Minh quay về xuất hiện lần nữa Hư Không Lão Nhân nói rằng.

Hư Không Lão Nhân thân thiết nhìn Nhiếp Thiên Minh, chợt bàn tay nâng lên một chút, cái không gian kia xuất hiện lần nữa.

Nhẹ nhàng hít một hơi, đối mặt phía trước công kích lá rụng, Nhiếp Thiên Minh lựa chọn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lúc bắt đầu trái tim tại bay nhảy, bay nhảy nhảy, dần dần mà thậm chí liên tiếng tim đập đều không đang nghe được.

Nguyên lai cái gọi là lá rụng chỉ là Hư Không Lão Nhân chế tạo giả tượng, toàn bộ đều là giả dối hư ảo, tâm càng là buồn bực, nhảy lên càng là lợi hại. Lá rụng số lượng cũng sẽ từ từ gia tăng, tốc độ cũng sẽ càng ngày càng nhanh.

Cho dù Nhiếp Thiên Minh né tránh nhanh hơn nữa, cũng không bằng lá rụng biến hóa tốc độ, chỉ có chân chính tâm như chỉ thủy người, mới là không sẽ cảm giác được lá rụng.

Tu Đại Thừa chi tâm, cảm ngộ thiên địa khí...

Nhiều tia rõ ràng khí tức từ đan điền chậm rãi truyền tới, chảy qua trên người hết thấy mạch lạc cùng huyết vị, thân thể cũng tại lặng yên phát sinh biến hóa, Nhiếp Thiên Minh cảm giác có một cỗ đặc biệt mát mẻ từ ngoại giới truyền đến, khí tức muốn so với trước đây mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần.

Lẽ nào ta tiến vào hậu định cảnh giới, đây chính là Địa Tinh lực?

Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự nhủ.

Lông mi hơi run run, một lát sau, mở mắt ra, hấn lộ ra vẻ xán lạn mỉm cười, Nhiếp Thiên Minh xác định mình đã tiến vào hậu định cảnh giới, một tu luyện giả ranh giới cảnh giới.

"Không sai, ngươi thông qua ta khảo nghiệm, hiện tại ngươi được cho ta đệ tử. Ta nguyên tưởng rằng ngươi còn muốn chờ trên thập thiên mới có thể tiến nhập hậu định cảnh giới. Xem ra ngươi vẫn là so với trong tưởng tượng của ta muốn ưu tú, từ hiện tại bắt đầu ngươi liền trở thành một cái chân chính người tu luyện." Hư Không Lão Nhân thoải mái nói rằng.

Vừa nghe đến Hư Không Lão Nhân muốn thu chính mình làm đệ tử, hấn lập tức nhếch miệng hài lòng nở nụ cười, dựa vào Hư Không Lão Nhân kiến thức, sau này mình tu luyện còn không là như cá gặp nước, Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới đây, vội vàng kích động nói: "Đa tạ lão sư."

Hư Không Lão Nhân khoát tay áo, nói tiếp: "Ngươi cũng biết con người của ta, nhân thời điểm muốn vội, vội thời điểm lại muốn rảnh rỗi, cho nên cũng đừng bảo quá to lớn hi vọng."

Con mắt chuyển động, chợt nở nụ cười, Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Lão sư yên tâm đi, ta sẽ không quấy rối ngươi thanh tu."

Đương nhiên vội thông thả là lão sư sự, đánh không quấy rầy mới là của mình sự, dĩ nhiên thu rồi ta đệ tử này, ngươi thanh tu cũng là tạm thời cáo biệt một quãng thời gian, Nhiếp Thiên Minh xấu xa cười.

"Được rồi, ngươi cũng cần phải trở về, ngươi Độc Nhất Xử đều hai ngày không khai trương, ta nghĩ lúc này toàn trấn lại đang bàn luận ngươi cái này kỳ quái thiếu niên." Hư không ha ha nở nụ cười.

"Hai ngày rồi! Mẹ ta ơi!"

Nhiếp Thiên Minh hét to một tiếng, hai ngày muốn tổn thất bao nhiêu, sắp tới ba trăm cái Hoang tệ, vội vàng cùng Hư Không lão sư tố cáo một tiếng biệt, vội vã đi ra.

Nhanh chóng chạy trở về Độc Nhất Xử, lúc này Độc Nhất Xử tụ đầy bình thường đến khách nhân, Nhiếp Thiên Minh chỉ có thể xin lỗi bọn họ khoát tay áo.

Mọi người vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh trở lại, lập tức vây quanh lại đây, thất chủ bất thiết hỏi Nhiếp Thiên Minh tại sao gần nhất hai ngày không ra trường.

Hắn chỉ có thể xin lỗi cười cười, nói rằng: "Bởi vì có điểm tư nhân sự tình, cho nên tạm thời rời khỏi Hồ Bạt trấn, bất quá các vị yên tâm, ta đem toàn lực bù đắp hai ngày này ghi nợ đến số lượng."

Người ở bên cạnh không khỏi đều kích động lên, chờ đợi tâm tình khó có thể thuyết minh.

Nhiếp Thiên Minh khoe miệng co quắp một thoáng, lập tức khôi phục lại yên lặng, mỉm cười nói rằng: "Bắt đầu từ hôm nay, liên tục ba ngày mỗi ngày cung cấp một trăm."

"Một trăm?"

Toàn trường lập tức sôi sùng sục, xem ra số lượng tiêu thụ xác thực đưa đến không nhỏ hiệu quả.

"Được rồi, dĩ nhiên đại gia cao hứng như vậy, ta liền lại thêm một ít kinh hỉ cho các ngươi."

Ánh mắt của mọi người lần thứ hai tụ lại đây, Nhiếp Thiên Minh cố ý dừng lại chốc lát, lúc này mới kích động nói: "Toàn trường đem giống nhau giảm giá chín phần."

"Tốt!"

Số lượng lại nhiều giá cả lại tiện nghi, có ai mắt hứng, Nhiếp Thiên Minh cũng cùng theo một lúc hoan hô nhảy nhót lên, toàn trường đạt đến ồn ào .

Một trận sôi trào qua đi, Độc Nhất Xử có vẻ yên tĩnh rất nhiều, Nhiếp Thiên Minh cần phải thời gian đến chuẩn bị, lập tức phân phó hai cái hỏa kế chạy tới chợ đi mua tài liệu, mình cũng công việc lu bù lên. Vì thực hiện vừa hứa quá hứa hẹn, hắn cũng khoát đi ra ngoài, thiếu chế một trăm cái tiêu hao năng lượng cũng không ít.

Sở dĩ dám đem số lượng tăng cao đến một trăm con, cùng mình mới vừa tiến vào hậu Địa cảnh phân không ra. Từ khi sau khi tiến vào Địa cảnh, cả người trở nên khoan khoái rất nhiều, cũng vui vẻ rất nhiều.

Đạt đến hậu Địa cảnh hậu, lực công kích trước tiên không nói , chỉ ít cái này thiếu chế muốn so với ban đầu ung dung hơn nhiều.

Không tới hai giờ, hết thảy nguyên vật liệu toàn bộ chuẩn bị đầy đủ, Nhiếp Thiên Minh làm nóng người đi tới hậu viện, khoe miệng vung lên một nụ cười. Mỗi khi chính mình thiếu chế thời điểm, luôn có một loại cảm giác đặc biệt, bên trong đất trời phảng phất đều núp ở bên trong.

Bởi thiếu chế kỹ thuật ngày càng hoàn thiện, bây giờ Nhiếp Thiên Minh trong vòng một giờ liền có thể thiếu chế hai mươi cái, cùng lúc trước so với rỗng rã đề cao gấp đôi.

Toàn bộ sau khi hoàn thành, Nhiếp Thiên Minh cảm giác mình vai có điểm chết lặng, trong cơ thể khí tức ngược lại là không có bất kỳ biến hóa nào, tựa hồ so với thường ngày càng thêm cụ có sức sống, nhìn đầy phòng người, hắn hồng hào khuôn mặt, hiện ra nụ cười sáng lạn.

...

...

Cự ly chọn lựa đại tái còn có nửa tháng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi tính toán, Độc Nhất Xử chuyện làm ăn cũng khôi phục bình thường, đón lấy nên nghiên cứu một chút Toán Hạch .

Toán Hạch liền ngay cả Hư Không lão sư đều không phải rất thông hiểu, có thể thấy được nó xác thực quá thần bí.

"Àm, âm, âm..."

Tâm không ngừng mà nhảy loạn , hắn muốn thử lần thứ hai mở ra Toán Hạch, có lần thứ nhất giáo huấn, lần này hắn cẩn thận từng li từng tí một khởi động .

Trong thân thể mảnh ngọc lần thứ hai phát sinh đậm hào quang màu xanh lá, tuy rằng không có phát sinh lần trước trực tiếp đem chính mình năng lượng tiêu hao hết hiện tượng, thế nhưng là không có phát sinh bất luận là biến hoá gì. Đây cùng Nhiếp Thiên Minh suy nghĩ sự hoàn toàn khác nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết bây giờ nên làm gì.

Xem ra thật sự không là một sớm một chiều sự, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi rút ra Toán Hạch bên trong năng lượng, khuya hôm nay lại đi quấy rầy lão sư một phen, quyết định chủ ý, trên mặt cũng khôi phục lại yên lặng .

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cảm giác vi diệu

"Niếp công tử, Phương gia đại tiểu thư tại Hoán Sa Uyển mời người uống trà."

Một tên làm thuê vội vã chạy vào, quay về vẫn đang nghiên cứu đồ vật Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Phương Ngọc Yến, nàng mời ta uống trà?" Nhiếp Thiên Minh trong đầu lập tức hiện lên này phó cao quý tôn vinh, cùng với ăn cá nướng say sưa giống như vẽ mặt, còn có này đầy đủ một canh giờ chờ đợi.

Đây là Hà mục đích, có thể hay không có hảo cảm với ta ? Nhiếp Thiên Minh suy nghĩ lung tung một phen, thu thập một thoáng, vội vã ra ngoài .

Hoán Sa Uyển cự ly Độc Nhất Xử cũng không tính quá xa, đi qua mấy cái ngõ nhỏ liền nhìn thấy toà này Hoán Sa Uyển.

"Hoán Sa Uyển."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng niệm một thoáng, địa phương này xem ra cực kỳ yên tĩnh, cũng là vì làm không nhiều thượng đẳng quán trà.

Sửa sang lại một thoáng ý vật, Nhiếp Thiên Minh đi thẳng vào, có một tên làm thuê vội vã dò hậu, lập tức đem hắn dẫn tới lầu hai một chỗ nhả .

Giương mắt vừa nhìn, Phương Ngọc Yến lúc này chính ngồi ở chỗ đó, loay hoay chén trà, Nhiếp Thiên Minh trùng nàng mỉm cười nói rằng: "Để đại tiểu thư đợi lâu."

Phương Ngọc Yến thấy hắn đi vào hậu, đứng lên, khe khẽ gạt đầu, hơi mỉm cười nói rằng: "Niếp công tử tới, mời ngồi."

Hai người lẫn nhau nhún nhường một phen, lần lượt ngồi xuống.

Phương Ngọc Yến bung lên trước mắt chén trà, nhọt nhạt nhấp một miếng, cũng không hề mở miệng nói chuyện.

Lông mi hơi run run, Nhiếp Thiên Minh há miệng, muốn nói chút gì, nhưng cũng sợ sệt phá hoại lúc này bầu không khí, đơn giản cũng trầm mặc không nói.

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút lúng túng, nhưng lại có vẻ cực kỳ mỹ hảo...

Hồi lâu, Phương Ngọc Yến nhắc lên nhân, hơi vọng trước mặt anh tuấn thiếu niên, chậm rãi hỏi: "Gần nhất chuyện làm ăn có khỏe không?"

Ngắn gọn sau khi tự hỏi, Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười nói: "Nhờ đại tiểu thư phúc, Thiên Minh chuyện làm ăn so với trước muốn thật nhiều."

Nàng cũng biết Nhiếp Thiên Minh nghĩa bóng, lập tức nhẹ nhàng cười cười, gạt đầu, nói tiếp: "Này Niếp công tử có tính toán gì không? Có phải hay không dự định kế tục khoách món làm ăn lớn, để Độc Nhất Xử nghe tên khắp cả Thiên Hải thành?"

Thoáng chần chờ một thoáng, Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu, hắn trả lời rất kiên quyết: "Không biết."

Hắn cái này trả lời cũng tại Phương Ngọc Yến trong ý liệu, nàng cũng không có phát sinh cái gì kinh nghi âm thanh.

Hơi địa hấp Liều Liều khẩu khí, Nhiếp Thiên Minh khước miệng co rúm một thoáng, chậm rãi nói rằng: "Ta nếu là còn muốn mở Độc Nhất Xử, cũng chỉ sẽ đem nó làm được càng ngày càng nhỏ."

Bất quá lần này Phương Ngọc Yến có chút giật mình , trong lòng mắt toát ra nghi hoặc thần tình, chờ mong Nhiếp Thiên Minh đón lấy giải thích.

Chậm rãi nhấp một miếng trong tay trà, Nhiếp Thiên Minh nói tiếp: "Liên tính để Độc Nhất Xử nghe tên khắp cả Bát Hoang, ta nhiều nhất xem như là một cái đỉnh cấp đầu bếp. Mà ta mục tiêu tuyệt không đúng không đúng cái này." Nói đến đây, trong đôi mắt to tản mát ra một tia hỏa diễm.

Phương Ngọc Yến chăm chú nhìn chăm chăm hắn, trong con ngươi có loại dị dạng tình cảm, gò má hiện lên một vết ửng đỏ, rất nhanh lại biến mất .

Nàng có thể cảm giác được trước mặt thiếu niên này mang đến không bình thường khí chất, giữa hai lông mày cái cổ này bình tĩnh cùng lão luyện, rất khó để nàng muốn đến thiếu niên ở trước mặt mới bất quá mười sáu tuổi.

"Tháng sau sắp sửa tại Thiên Hải thành cử hành chọn lựa đại tái, chuyện này người nên nghe qua đi." Phương Ngọc Yến nhẹ giọng nói rằng.

Hơi lỏng ra từng khuôn mặt cứng ngắc bắp thịt, Nhiếp Thiên Minh khước miệng di động, mỉm cười nói rằng: "Nghe nói, tháng sau ta cũng đi chuẩn bị tham gia chọn lựa."

"Vậy người có người đề cử sao? Có cần hay không chúng ta Phương gia hiệp trợ một thoáng?" Phương Ngọc Yến thần nhiên nói.

Phương Ngọc Yến sờ dĩ dùng hiệp trợ, chính là sợ tổn thương Nhiếp Thiên Minh lòng tự ái.

Khước miệng lần thứ hai vung lên ý cười nhàn nhạt, Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Đa tạ phương đại tiểu thư, Thiên Minh đã có người đề cử."

Một tia hơi thất vọng phù hiện ở trên mặt, Phương Ngọc Yến hững hờ nhấp một miếng trong chén trà.

Bầu không khí lần thứ hai trở nên lúng túng lên, bất quá cũng không phải Nhiếp Thiên Minh muốn này phân lúng túng bầu không khí, hắn vội vàng đem đề tài chuyển hướng, vẻ mặt tươi cười nói rằng: "Nghe người khác nói, phương đại tiểu thư đối với mỹ thực đặc biệt có nghiên cứu."

"Ha ha, cũng không phải là đặc biệt có nghiên cứu rồi, ta chỉ là đặc biệt thích ăn mỹ thực mà thôi." Phương Ngọc Yến ngậm lấy ôn nhu mỉm cười nói.

Hồi tưởng lại ngày đó Phương Ngọc Yến say mê vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lén lút nở nụ cười một thoáng, xác thực là như vậy.

Phương Ngọc Yến sau khi thấy, tò mò hỏi: "Niếp công tử cười cái gì?"

Tự nhiên không thể nói cho nàng biết thật tình, Nhiếp Thiên Minh bắt đắc dĩ vầy vầy tay, nói rằng: "Nghĩ tới khi lúc một cái chuyện lý thú, nhin cười không được một thoáng, phương đại tiểu thư chớ trách móc."

Phương Ngọc Yến nhẹ nhàng lắc lắc đầu, con mắt đưa mắt nhìn Nhiếp Thiên Minh chỉ chốc lát sau, chậm rãi nói rằng: "Thời gian cũng không còn sớm, làm trễ nãi Nhiếp công tử không thiếu thời gian, hy vọng có thể tại Thiên Hải thành lần thứ hai gặp lại."

Hơi thở ra một hơi, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng: "Đa tạ phương đại tiểu thư trà ngon, Thiên Minh liền đi trước, hôm nào ta mời người uống trà."

Phương Ngọc Yến khe khẽ gật đầu, đứng lên, nhìn theo Nhiếp Thiên Minh rời khỏi.

"Cảm giác không sai, ha ha..."

Ra khỏi Hoán Sa Uyển, Nhiếp Thiên Minh có loại cảm giác nói không ra lời, thậm chí có một loại rất chờ mong hưng phấn. Hắn thổi Tiểu Khúc, vui vẻ đi trở lại.

Vừa tới chính mình tiểu điểm không lâu, hòa kế lần thứ hai tìm hắn, phòng đấu giá Phạm Giai thù tịch người bán đấu giá Tịch Diễm Đình thỉnh Nhiếp Thiên Minh quá đi một chuyện.

"Quái, làm sao ngày hôm nay toàn tìm ta?"

Nhẹ nhàng đích thì thầm một tiếng, hắn lần thứ hai bước ra Độc Nhất Xử, thẳng đến phòng đấu giá Phạm Giai mà đi. Sau mười phút, Nhiếp Thiên Minh đến phòng đấu giá Phạm Giai, một cái người hầu gái đem hắn dẫn tới Tịch Diễm Đình trước mặt.

Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng quét mắt Nhiếp Thiên Minh, lộ ra yêu diễm mỉm cười.

Hắn bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh suy đoán như vậy mê người quyến rũ, trên đời không có mấy cái người đàn ông có thể đem nắm được.

"Thiên Minh đệ đệ, kim Thiên tỷ tỷ có tin tức tốt phải nói cho người." Cặp kia hồng hào cái miệng anh đào nhỏ nhắn lên hớp trong lúc đó, lần thứ hai tàn mát ra câu nhân hôn phách âm thanh.

Hắn cơ thể hơi ngậy ngốc, Nhiếp Thiên Minh kinh hi hỏi: "Có phải hay không đao pháp có mặt mày?"

"Người chính là điểm này để tỷ tỷ yêu thích, ngày hôm qua phòng đấu giá chúng ta trùng hợp có một người đến bán đấu giá đao pháp, tỷ tỷ liền giúp người cho tiết hạ xuống." Nói xong Tịch Diễm Đình từ trên bàn đem bộ bí tịch kia lấy ra, giao cho Nhiếp Thiên Minh.

Vui lòng nhìn bộ bí tịch này, Nhiếp Thiên Minh vội vàng mở ra vừa nhìn, "Nhị phẩm đao pháp, Toàn Phong Lãnh Nguyệt, ý niệm tập trung, tay chân phối hợp phối hợp, giống như lâm trận chiến đấu khí thế. Hư thực giao nhau, tiến vào bên trong có lùi, dục tiến vào trước tiên lui, bao vây nghiêm mật, khép mở có độ.

Luyện chí đại thành, đao như gió xoáy, quang tựa như Lãnh Nguyệt, uy lực có thể đạt tới tam phẩm vũ học!"

Nhẹ nhàng đọc, so với Bát Cực Quyền uy lực còn to lớn hơn chút, Nhiếp Thiên Minh không khỏi hi trên đuôi lông mày, cao hứng nói: "Đa tạ Tịch tỷ tỷ, bộ bí tịch này bao nhiêu Hoàng tệ?"

"Mấy cái Hoàng tệ mà thôi, toàn khi tỷ tỷ đưa cho người." Tịch Diễm Đình nhìn Nhiếp Thiên Minh đang kích động, cười nói.

Mấy cái Hoang tộ? Chỉ ít cũng phải muốn năm mươi cái Hoang tộ, Nhiếp Thiên Minh âm thầm địa nghĩ đến, xem ra phần này nợ nhân tình chính mình muốn bồi định, hẳn cũng không có ý định chối từ.

"Đa tạ Tịch tỷ tỷ." Nhiếp Thiên Minh cảm kích nói.

Bắt được bí tịch, Nhiếp Thiên Minh cũng không muốn ý tứ ngay lập tức sẽ đi, lại bồi tiếp Tịch Diễm Đình ở lại nửa giờ mới có thể thoát thân.

Ra khỏi phòng đấu giá Phạm Giai hậu, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đuổi trở lại.

Trở lại chính mình ở nhỏ, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai mở ra bí tịch, chậm rãi nhìn. Ngay hẳn tập trung tinh thần đọc sách thời điểm, Hư Không Lão Nhân đột nhiên vội ho một tiếng, hẳn cảm thấy hết sức kinh ngạc, một quyển nhị phẩm đạo pháp còn không đến mức khiến cho Hư Không lão sư hứng thú đi, xem ra lão sư có những chuyện khác tìm chính mình. Nghĩ tới đây, hẳn đem sách vội khép lại, nhắm mắt lại, đi tới thế giới hư không.

"Lão sư, ngươi sẽ không đối với này bản nhị phẩm đạo pháp có hứng thú chứ?" Nhiếp Thiên Minh cẩn trọng hỏi.

"Đừng nói hẳn nhị phẩm, chính là ngũ phẩm vũ học, Lão đầu tử ta cũng sẽ không nhìn nhiều." Hư Không Lão Nhân hơi hợt nói rằng.

Ngũ phẩm vũ học đều không để ý, ta không phải là ngươi, này bản vũ học nhị phẩm vẫn là thật vất vả đạt được, Nhiếp Thiên Minh trong lòng nghĩ đến.

"Lão sư, là chuyện gì cho ngươi như thế cảm thấy hứng thú?" Nhiếp Thiên Minh song tha thiết mong chờ nhìn Hư Không lão sư, tò mò hỏi.

"Ngươi đã đến hậu Địa cảnh, có thể thử nghiệm mở ra Toán Hạch. Nếu như ngươi có thể tại Toán Hạch trên có đột phá, sẽ mang đến cho ngươi vô hạn chỗ tốt." Hư Không lão sư nhẹ nhàng nói.

"Nguyên lai còn có lão sư cảm thấy hứng thú đồ vật, lần này Thiên Minh có thể coi là mở mang hiểu biết." Nhiếp Thiên Minh trêu tức giống như nói rằng.

"Tiểu tử ngươi, hiện tại vui đùa cũng dám lão sư trên người, muốn ăn đòn..." Hư Không Lão Nhân oán hận nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Con số tinh thần

Thế giới hư không bên trong, một mảnh tĩnh lặng.

Nhiếp Thiên Minh nhìn Hư Không Lão Nhân, hi vọng đạt được một ít gợi ý.

"Nói thật, ta đối với Toán Hạch đồ vật này hiểu rõ cũng không nhiều lắm. Toán Hạch không là thứ tầm thường, ta cảm thấy nó hẳn là có mở ra phương pháp, đơn giản thông nhập năng lượng có thể sẽ không lớn bao nhiêu tác dụng." Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói được.

"Nhưng là rốt cuộc muốn dùng phương pháp gì mới có thể chân chính mở ra nó đây?" Nhiếp Thiên Minh một mặt nghi ngờ hỏi.

"Cái này... Năm đó Lão đầu tử không có một cái Toán sư, cho nên đối với cái này thật sự không biết!" Hư Không Lão Nhân bắt đầu lắc lắc đầu.

"Cái vấn đề này vốn là nên chính ngươi tự hỏi, đừng chuyện gì đều hi vọng ta lão tử..."

"Ta... Ta..."

Kỳ thực Nhiếp Thiên Minh muốn nói, ta thật sự rất vô tội, không thể làm gì khác hơn là nhún vai, một bộ ra vẻ vô tội treo ở hẳn trên mặt.

"Lão sư giáo huấn chính là, điểm ấy việc nhỏ, làm sao dám phiền phức lão sư, ta lập tức trở về đi tự mình giải quyết." Nhiếp Thiên Minh một mặt thành khẩn nói rằng.

"Được, rất tốt, nhớ tới tìm hiểu đi ra hậu muốn đúng lúc hồi báo." Hư Không Lão Nhân khóe miệng giật giật, mỉm cười nói rằng.

Lần thứ hai bắt đầu lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh thối lui ra khỏi thế giới hư không trở lại thế giới hiện thực.

Sắc trời đã triệt để tối sầm, hắt đốt bên trong phòng ri sét loang lổ đồng thau ngọn đèn, ánh lửa nhẹ nhàng nhảy lên một thoáng, khôi phục vững vàng.

Từ bên người bao bên trong móc ra này bản kỳ quái thư tịch, lật nha lật nhit con số thực tại khiến người ta sờ không tới manh mối, Nhiếp Thiên Minh không thể không một tia một tia chỉnh lý mặt trên con số.

Bất quá không ra một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh quả nhiên tìm tòi ra đến quy luật, đây quả nhiên là khởi động tâm pháp, hắt dùng tay chỉ nhẹ nhàng tại then chốt con số trên tìm tòi.

"Đem chúng nó đều nhớ kỹ."

Hắt đứng lên, ở bên trong phòng tìm một cây bút cùng một trang giấy, chậm chậm làm ra vẽ bút ký.

Gặp phải kỳ quái địa phương, liền dừng lại tỉ mỉ tự hỏi, ngăn ngăn một tờ con số, đã rờng rã nhìn hai giờ, cuối cùng liền đầu đầu có điểm phạm vụng.

Mồ hôi hột từ cái trán nhô ra, Nhiếp Thiên Minh bắt đắc dĩ ngừng lại, rót một chén trà thủy, xâu một tiếng uống một hơi cạn sạch.

Hắt dùng chính mình tương đối rộng lớn tay áo, lau chùi mồ hôi trên trán, nghỉ ngơi một lát sau lại tiếp theo tập trung vào bên trong.

Ba giờ, cứ như vậy tí tách, tí tách đi xong..

Thật dài địa thờ phào nhẹ nhõm, Nhiếp Thiên Minh khoe miệng rớt cục vung lên này một tia thoả mãn mỉm cười.

"Quá kỳ diệu rồi!"

Hắt không khỏi đứng lên, nguyên lai quyển sách này bên trong ẩn dấu nhiều như vậy đồ vật, nhìn mình đề lấy ra con số, Nhiếp Thiên Minh kinh hi kêu.

Một tờ một tờ con số sắp xếp ra, Nhiếp Thiên Minh lại ở phía sau viết đến chú thích, mỗi một tờ đại biểu là có ý gì, lúc này mới đem thư tịch khép lại.

"Đón lấy bây giờ nên làm gì?"

Hắt vừa vẫn vô cùng phấn khởi, thế nhưng chợt lại lâm vào một loại khác cảnh khôn khó, làm sao khởi động nó, thế nào mới có thể đem những đồ vật này truyền đến Toán Hạch bên trong?

Một loạt vấn đề lại lần thứ hai quấy nhiễu hắt, nghĩ tới Hư Không Lão Nhân, trầm tư chốc lát, lại lắc đầu, cái vấn đề này chỉ có thể dựa vào chính mình để giải quyết.

Toán Hạch nhất định phải có năng lượng đặc biệt đến khởi động, nếu như chủ nhân muốn sử dụng Toán Hạch, nhất định phải ụng có nhất định thực lực, phương có khả năng sử dụng.

Liền dường như luyện đan giống như vậy, như muốn luyện ra thượng phẩm đan dược, Luyện Dược sư phải không ngừng đề cao mình chế thuốc kỹ thuật. Muốn luyện thành tam phẩm linh dược, Luyện Dược sư bản thân cũng nhất định phải đạt đến tam phẩm thủy phẩm.

Cho nên như muốn đem chính mình không lồ ý nghĩ truyền cho Toán Hạch, liền muốn cầu Toán Hạch chủ nhân cũng muốn đạt đến nhất định thủy phẩm.

Đương nhiên cũng không phải là tất cả mọi người có thể trở thành Toán sư, thiên phú cùng kỳ ngộ thiếu một thứ cũng không được.

"Tạm thời trước tiên thử xem đi!"

Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự nhủ.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đem ngày hôm nay mới vừa đạt được nhị phẩm đao pháp bí tịch lấy ra, nhìn hiệu quả.

Ánh đèn tàn ảnh, hắt xoa xoa mồ hôi trên trán, tiếp theo suy tính, bất tri bất giác thiên dĩ nhiên sáng choang, không khỏi ngáp một cái, lười biếng giã ra một thoáng vai.

Thu thập xong đồ trên bàn, đi ra khỏi chính mình phòng nhỏ, lúc này hỏa kế đã đem nguyên liệu chuẩn bị xong, Nhiếp Thiên Minh phản phó một tiếng đem cửa tiệm mở ra, bắt đầu làm ăn.

Vội bận bịu vừa lên ngõ lại qua, Độc Nhất Xử lần thứ hai đóng lại điểm diện. Hơi làm nghỉ ngơi hậu, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai tập trung trong nghiên cứu.

Lúc chạng vạng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đứng lên, trải qua thập mấy giờ phá được, hắt rớt cục hoàn thành bí tịch xử lý.

"Tinh thần con số..."

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh trong đầu nhớ lại cái chữ này dạng, đây là hắt hai ngày này nghĩ tới nhiều nhất đồ vật.

"Làm sao mới có thể nắm giữ tinh thần con số đây?"

Nhiếp Thiên Minh chậm rãi lần thứ hai lật ra sách, tinh tế tuần tra . Rốt cục tại một chỗ thấy được liên quan với nó giới thiệu.

"Tinh thần mật đạo, mười đạo kinh mạch..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nghĩ, xem ra đốn lấy ở bên trong thân thể hình thành những này con số, đã biến thành hần nhiệm vụ thiết yếu, còn có mười đạo rất khó đã thông kinh mạch cần đã thông.

Cũng đã thông những này kinh mạch, phương mới có thể sản sinh trong bí tịch nhắc tới tinh thần con số. Mười cái kinh mạch, Nhiếp Thiên Minh không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Tính toán bên cạnh tam phẩm đan dược số lượng, chỉ ít có thể cung cấp một tháng, lập tức cũng yên lòng, chuyên tâm đã thông thần kinh kinh mạch.

Một canh giờ qua đi, Nhiếp Thiên Minh đầy mặt là hần, trên người quần áo cũng đã thấm thấu , như vậy tu luyện so với lúc trước kinh mạch đã thông muốn khó khăn rất nhiều.

Ba giờ qua đi, chân khí tiêu hao cực đại, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên xuất hiện ngán ngủ thể lực không chống đỡ nổi hiện tượng, hần vội vàng ngừng lại, phục dụng một viên tam phẩm đan dược, thân thể lúc này mới đạt được giảm bớt.

Hơi nghỉ ngơi một lát sau, lại tiếp theo tu luyện, thiên hơi sáng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng cười cười, không nghĩ tới trong một đêm dĩ nhiên đã thông hai cái thần kinh kinh mạch.

Như vậy tốc độ liền chính hần đều không hề nghĩ rằng đến, lúc trước chính mình tại Ngưng Khí giai đoạn lúc, một cái kinh mạch ít nhất cần một ngày, một điều cuối cùng dĩ nhiên cần hai tháng.

Thế nhưng lần này tu luyện mang đến ảnh hưởng cũng là rõ ràng, xem ra hôm nay Độc Nhất Xử đừng hy vọng mở rộng cửa , Nhiếp Thiên Minh chỉ có bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Phân phó xong hỏa kế hậu, hần lần thứ hai trở lại hậu viện ổ nhỏ, thư thư phục phục nằm ở trên giường, lĩnh hội này hiếm thấy hưu nhàn.

Lúc chạng vạng, hần từ trong giấc mộng tỉnh lại, sờ sờ chính mình phát đau đầu, lẩm bẩm nói: "Như vậy tu luyện có thể hay không lưu lại cái gì di chứng, nếu như như vậy thì có chút thiệt thòi bản."

"Hảo tiểu tử, tốc độ rất nhanh, không nghĩ tới này hai, ba ngày, ngươi dĩ nhiên liền tìm thấy manh mối. Không sai, không sai." Trong đầu lần thứ hai truyền ra cái kia thanh âm già nua .

Xem ra lão sư cho ta đi chuyển đến thành quả , trong lòng ám thầm nghĩ. Hần không dám thất lễ, lập tức tiến vào thế giới hư không, Hư Không lão sư đã ở chỗ kia chờ hần.

Nhìn Hư Không lão sư vẻ mặt tươi cười, liền biết lão sư đối với mình lần này đột phá phi thường hài lòng.

"Lão sư, ta biết rồi, ..." Nhiếp Thiên Minh hưng phấn nói.

"..."

"Những này ta cũng đều biết , bất quá này con đường tu luyện ta nhưng là không giúp được ngươi , bất quá gặp phải không hiểu vấn đề, Lão đầu từ vẫn là có thể căn cứ kinh nghiệm nhiều năm giúp đỡ ngươi." Hư Không lão sư khe khẽ gật đầu.

"Thiên Minh hiểu, như loại này việc nhỏ Thiên Minh tự mình giải quyết là được, thế nhưng Thiên Minh còn có kiện đại sự cần lão sư trợ giúp." Nhìn thấy Hư Không lão sư mỉm cười về mặt, trong lòng cũng dễ xuống, thoáng trầm tư chốc lát, chậm rãi nói đến.

Nếu như có lão sư trợ giúp, này tu luyện thật có thể nói là là, làm ít mà hiệu quả nhiều.

"Nói đi, Lão đầu từ ta có thể giúp tận lực giúp đi, không thể giúp vậy coi như xong." Hư Không lão sư cũng không dám bảo đảm, nếu là phổ thông Võ đạo tu luyện, hần có thể nói một điểm vấn đề đều không có. Thế nhưng cái khác, hần cũng không dám như vậy tự tin.

Nhìn thấy cơ hội không cho bỏ qua, Nhiếp Thiên Minh cấp nói gấp: "Lão sư, đệ tử tại đã thông này mấy cây kinh mạch lúc tiêu hao nội lực thực sự quá to lớn, cả đêm thời gian đều dùng đến nghỉ ngơi, lão sư có thể có cái gì biện pháp hay?"

"Ha ha ha... , nguyên lai là chuyện này việc rất nhỏ, xem ở ngươi tu luyện khổ cực tình cảm trên, ta liền giúp ngươi giải quyết." Hư Không Lão Nhân cười nói.

"Đa tạ lão sư!"

Hưng phấn nói, nếu như theo lão sư từng nói, chính mình có thể tiết kiệm quá nhiều thời gian , Nhiếp Thiên Minh một mặt chờ mong nhìn Hư Không Lão Nhân.

"Ngươi đi về trước đi, chờ ngươi đến sức cùng lực kiệt thời điểm rồi hãy tới tìm ta." Hư Không lão sư phất phất tay.

"Ân, vậy ta liền trở lại tu luyện."

Vui vẻ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng rời khỏi thế giới hư không.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vui mừng liên tiếp hai lần

Thối lui ra khỏi thế giới hư không, Nhiếp Thiên Minh không có ở suy nghĩ nhiều, lão sư nếu nói như vậy, nhất định có hần đạo lý, đối với cái này cổ quái lão sư, hần chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Lập tức khoanh chân mà ngồi, lập tức tiến vào tu luyện trạng thái, ba giờ nhanh chóng đã qua, Nhiếp Thiên Minh lại thành công đã thông một cái kinh mạch.

"Vù vù..."

Hần miệng lớn thở hổn hển, như vậy tu luyện thật sự là quá tiêu hao tinh lực. Đối mặt suy yếu thân thể, hần chỉ thật nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thì thảo thấp giọng nói rằng: "Chỉ có thể đi tìm lão sư."

Lần thứ hai tiến vào thế giới hư không, lúc này lão sư đang nằm tại trên ghế, cái ghế chậm rãi lay động, có vẻ cực kỳ nhàn nhã.

Hần chậm chậm bước qua, nhẹ giọng nói rằng: "Lão sư, đệ tử tới tìm người hỗ trợ."

Hư Không Lão Nhân cũng không nói gì, thậm chí liền con mắt đều không mở, ngón tay khẽ nhúc nhích, chỉ chỉ bên cạnh cái ghế, ra hiệu hần dưới trưởng.

Khe khẽ gật đầu, không cần cùng lão sư khách khí, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp toà đi tới, trên ghế truyền đến một tia lạnh lạnh khí tức, thân thể nhất thời có loại mát mẻ cảm giác, quét qua trước đó uể oải cảm giác.

Hư Không Lão Nhân này mới chậm rãi mở mắt, mỉm cười nói rằng: "Toà được rồi, nắm chặt cái ghế, nhắm mắt lại."

Dựa theo yêu cầu, tất cả chuẩn bị sắp xếp hậu, hần gật đầu, ra hiệu Hư Không Lão Nhân chuẩn bị xong.

Hư Không Lão Nhân bàn tay vung nhẹ, Nhiếp Thiên Minh cái ghế lập tức cao tốc xoay tròn, trên ghế liễu lĩnh màu lam nhạt giống như đốm lửa, một cỗ to lớn năng lượng từ trên ghế cuộn cuộn không ngừng truyền vào đến hần thân thể, thỉnh thoảng phát sinh "Chít chít" âm thanh. Lúc này chính cái ghế nghiêm nhiên thành làm một người to lớn năng lượng cầu, tại cao tốc bay lộn.

Khoảng chừng sau mười phút, Hư Không Lão Nhân ngón tay nhẹ chút, cao tốc xoay tròn cái ghế trong nháy mắt im bất đi. Nhìn ngủ say Nhiếp Thiên Minh, Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng vỗ một cái hần.

Mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện lão sư chính tại mỉm cười nhìn chính mình, Nhiếp Thiên Minh quơ quơ đầu, thanh tỉnh một ít, cảm giác trên người khí tức muốn so với trước đó mạnh rất nhiều.

"Được rồi!" Nhiếp Thiên Minh chậm rãi vận may, lẩm bẩm nói.

Hần nhanh chóng đứng lên, cao hứng nói: "Đa tạ lão sư."

"Quên đi, quên đi, người cũng là đừng cảm tạ, ai bảo ta là lão sư người đây!" Hư Không Lão Nhân khoát tay áo, nhẹ nhàng nói.

Xoay người lại, Nhiếp Thiên Minh tò mò nhìn vừa nãy cái ghế, sờ sờ nó.

Hư Không Lão Nhân gặp lại hần sống ở chỗ kia, nói rằng: "Vẫn không đi trở về tu luyện, Lão đầu tử cũng không muốn muốn cùng người."

Hơi cảm ngạc nhiên, một lát sau hần phục hồi tinh thần lại, Hướng lão sư xin cáo lui, ra khỏi thế giới hư không.

"Cái thứ bốn ..."

Lập tức lại lần thứ hai hết tốc lực tu luyện, lần này vẹn vẹn hai giờ liền đã thông cái thứ bốn kinh mạch, như vậy tốc độ thật là có điểm khó mà tin nổi.

Nhẹ nhàng lau lau rồi mở huyệt trên mặt châu, này kinh mạch càng đi về phía sau, hẳn là càng khó đã thông, phung phí thời gian cũng sẽ càng ngày càng dài, thế nhưng này kinh mạch xác thực chỉ dùng hai giờ, Nhiếp Thiên Minh hiểu tại thế giới hư không bên trong đã hấp thu không ít năng lượng có quan hệ.

Lần thứ hai tiến vào thế giới hư không, ngồi xuống này một cái năng lượng trên ghế, hẳn lại mơ mơ màng màng ngủ mười phút, sau mười phút, lần thứ hai bị lão sư chạy ra.

...

...

"Vù vù..."

"Rốt cục toàn bộ đã thông..."

Trải qua sáu lần ra ra vào vào, hẳn rốt cục ở ngày thứ 2 lúc chàng vạng đem hết thầy kinh mạch toàn bộ đã thông.

Hẳn thật dài địa thử phảo nhẹ nhàng, đứng lên, hẳn có thể cảm thấy thân thể cùng lúc trước rõ ràng không giống, tinh thần con số tại mới đã thông tinh thần trong mặt đạo cực kỳ mạnh mẽ nhảy lên, chúng nó truyền tới khí tức cường độ dĩ nhiên có thể cùng Địa Tinh lực cùng sánh vai.

"Vù, ..."

Ngay hẳn đã thông những tinh thần này mặt đạo thời gian, thân thể Địa Tinh lực cũng gấp tốc biến hóa, bên trong đan điền Địa Tinh lực tùy theo tăng cường, không ngừng lần.

"Dĩ nhiên đột phá hậu Địa cảnh tầng thứ nhất."

Cái này xác thực để hẳn có điểm giật mình, có điểm giống niềm vui ngoài ý muốn. Tỉ mỉ hồi tưởng vừa nãy toàn bộ quá trình, Nhiếp Thiên Minh suy đoán có thể là liên tục tu luyện, kích phát rồi thân thể to lớn nhất tiềm năng. Hơn nữa tại thế giới hư không bổ sung nhiều như vậy năng lượng, lúc này mới khiến cho hẳn đột phá.

Bất quá tất cả những thứ này tựa hồ đến quá nhanh, thế cho nên hẳn có điểm phản ứng không kịp.

"Song hỷ lâm môn, ha ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng chờ một thoáng bên trong khí, Địa Tinh lực nhanh chóng bắt đầu lưu động, trong đan điền đi ra khí tức muốn so với trước đó hùng hậu hơn nhiều.

Hẳn xác định không có lầm hậu, rốt cục không kiềm chế nổi tâm tình kích động, không khỏi thấp giọng gầm rú một thoáng, hồi lâu mới ngưng lại.

"Này muốn cảm Tạ lão sư, nếu không phải hẳn, mình cũng không thể nhanh như vậy đã đột phá."

Trong lòng yên lặng thì thầm, hẳn biết như không có lão sư hỗ trợ, chỉ ít còn muốn thời gian sáu, bảy ngày mới có thể đạt tới mức này.

Khỏe miệng nhẹ nhàng vung lên một nụ cười, ngón tay khẽ nhúc nhích, một tia yếu ớt khí lực ở trên người thân kinh bên trong sản sinh, lúc này tinh thần con số trở nên yên tĩnh hứa hẹn nhiều, loại này con số nhảy lên mang mang đến cho hẳn một cảm giác, có điểm giống ban đầu ở sơn cốc bia đá truyền đến cảm giác, thế nhưng là không Đại Tướng cùng.

Lại trải qua một ngày tu luyện, Nhiếp Thiên Minh cuối cùng đem bộ bí tịch kia tu luyện xong, so với từ bản thân lúc trước tu luyện Bát Cực Quyền, loại tốc độ này mau hơn.

Khi đó Nhiếp Thiên Minh chỉ là xuất phát từ tu luyện giai đoạn sơ cấp, hiện tại hẳn đã đạt đến hậu Địa cảnh, tốc độ tu luyện tự nhiên không giống nhau.

"Ta thử xem nó uy lực?"

Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự nhủ, nếu mình đã đã thông hết thầy kinh mạch, ngưng kết thành tinh thần con số, hẳn bốc lên muốn thử nghiệm mở ra Toán Hạch ý nghĩ, nhìn chính mình nhọc nhằn khổ sở tu luyện đến đồ vật, uy lực đến cùng làm sao.

"Được!"

Nhiếp Thiên Minh chăm chú nắm lập tức nắm đấm, quyết định thử một lần.

Theo Địa Tinh lực truyền đến Toán Hạch bên trong, tinh thần con số thông qua kinh mạch nhanh chóng lái vào Toán Hạch bên trong, Nhiếp Thiên Minh cảm thụ một cỗ cường đại khí tức sản sinh.

Địa Tinh lực tựa hồ so với ban đầu cường đại rất nhiều, hấn lật bàn tay một cái, bắt được chuỗi này mặc đao, cấp tốc sử dụng gian phòng, nhảy vào hậu viện, nhị phẩm đao pháp, Toàn Phong Lãnh Nguyệt.

Cao tốc xoay tròn lưỡi dao phát sinh âm u hàn quang, toàn bộ trong sân không khí cũng theo cao tốc bắt đầu lưu động, như một đạo lốc xoáy, thoáng chốc một cỗ năng lượng mạnh mẽ từ trên người truyền vào đao găm, Nhiếp Thiên Minh gầm nhẹ một tiếng.

"Toàn Phong Lãnh Nguyệt..."

Một đạo mạnh mẽ hắc khí hung ác bổ xuống, trong nháy mắt trong sân không khí ngưng lưu động, một cỗ cực kỳ bàng bạc địa lực lượng đáng sợ ở trong không khí bộc phát.

"Băng!"

Kèm theo một tiếng nặng nề nổ vang. Không khí bị xé ra, trong sân kiêu căng đều bị đánh nứt, mặt đất xuất hiện một cái tinh tế câu ngân. Nhiếp Thiên Minh thân thể cũng bị chính mình phát sinh cỗ năng lượng kia rung ra vài mét có hơn.

Cuối cùng trong không khí chỉ còn lại đạo kia cực nhanh màu đen tàn ảnh, còn có này nổ tung mùi vị, thật lâu chưa tiêu tán.

Hắn từ kinh ngạc bên trong giật mình tỉnh lại, chậm rãi bò dậy, Nhiếp Thiên Minh miệng lớn thở hổn hển, không khỏi cảm thán đến, như vậy uy lực cũng quá lớn.

Vừa nảy một đao, Nhiếp Thiên Minh có thể cảm giác được toàn bộ Địa Tinh lực đều vừa đúng dung hợp đến một đao kia lên.

"Quá cường hãn rồi!"

Nhiếp Thiên Minh có điểm ngờ ngạc nói rằng, tất cả những thứ này đều vượt qua hấn trí tưởng tượng.

Tuy nói lợi dụng Toán Hạch, có thể đem lực công kích trong nháy mắt tăng lên đạt đến to lớn nhất, thế nhưng khuyết điểm cũng lần thứ hai bộc lộ ra, từ tối ngày hôm qua đến hiện tại, hấn đã phục dụng ba hạt tam phẩm đan dược, nội lực tiêu hao cực đại, nếu không phải lão sư hỗ trợ, chính mình hay là chân khí tiêu hao hết mà chết.

Nhìn như đơn giản động tác, thần kinh con số tiêu hao năng lượng nhưng là phổ thông tu luyện gấp ba, cho nên chính mình thờ hồng học cũng không thể tránh được.

Cho nên như vậy tu luyện kỳ thực cũng không so với bình thường tu luyện đến đơn giản, thậm chí muốn khó khăn rất nhiều.

Trải qua Toán Hạch hậu, bất kể là vũ học lực sát thương, vẫn là Địa Tinh lực phân phối, đều là đạt đến tối ưu.

Mà vừa nảy một đao lực sát thương tuyệt đối muốn vượt quá đồng loại vũ học nhị phẩm, thậm chí có thể cùng tam phẩm vũ học cùng sánh vai.

"Không sai, có ít nhất chính mình tuyệt chiêu. Sau đó đánh nhau, chính mình cũng không mất mát gì..."

Có một chiêu này đòn sát thủ, chính mình tại rơi vào tuyệt cảnh bên trong liền nhiều hơn mấy phần phần thắng, Nhiếp Thiên Minh thoả mãn cười.

Chỉ là, khởi động Toán Hạch tiêu hao năng lượng thật sự là quá to lớn, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ mấy phút đồng hồ.

Đại khái tính toán một chốc, cự ly chọn lựa đại tái còn có không tới mười ngày, mình đã tiến vào hậu Địa cảnh tầng thứ hai, Nhiếp Thiên Minh tự tin muốn ứng phó Phong Vân môn chọn lựa đã thừa sức, lập tức cũng không có không cần điều mạng tu luyện.

Bởi quá hưng phấn, hấn cũng không có ý định ngay lập tức sẽ nghỉ ngơi, tỉ mỉ nghĩ lại, tới Hồ Bạt trấn có một hồi lâu, dĩ nhiên không ở cái này lúc đoạn từng đi ra ngoài, lập tức quyết định đi ra ngoài thả lỏng chốc lát.

Đi ra khỏi chính mình gian phòng, Nhiếp Thiên Minh liền trực tiếp chạy về phía Hồ Bạt trấn phồn hoa nhất một lối đi, dạ hạ Hồ Bạt trấn có loại đặc biệt mùi vị.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Người khó chịu, liên quan gì tới chuyện của ta?

Tuy rằng Nhiếp Thiên Minh là Hồ Bạt trấn người, thế nhưng dạ hạ như vậy cảnh sắc, hẳn cũng rất ít nhìn thấy. Ở trong ký ức của hắn, mỗi khi sắc trời hắc lên, toàn bộ làng rất sớm tắt đèn nghỉ ngơi.

Mà Hồ Bạt trấn, hiện tại mới là náo nhiệt khúc nhạc dạo.

Ở trong đám người chậm rãi tản bộ bước chân, cảm thụ chu vi náo nhiệt bầu không khí.

Không nhiều một hồi, liền gặp được trong điểm mấy cái thường đến khách hàng, những này nhân nhiệt tình mời hắn, Nhiếp Thiên Minh chỉ hơi hơi cười cười, khéo léo từ chối.

Cùng nhau đi tới, rất nhiều người qua đường đều tại chỉ chỉ chỗ chỗ, xem ra chính mình tại Hồ Bạt trấn đã biến thành công chúng nhân vật, hắn hài lòng cười cười tiếp tục đi về phía trước.

Mỗi người đều hi vọng trở thành muôn người chú ý người, đặc biệt là như Nhiếp Thiên Minh to lớn như vậy thiếu niên.

"Người chính là Nhiếp Thiên Minh!" Có chút thành thực âm thanh từ phía sau truyền đến, trong thanh âm có mấy phần xem thường.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng xoay đầu lại, ngưng mắt nhìn người đến, nhìn qua tuổi tác ước tại thập khoảng bảy, tám tuổi, thân thể thon dài kiên cường, cũng coi như anh tuấn, trên khuôn mặt tràn trề tự tin nụ cười.

Ti mi suy nghĩ một chút, trong đầu không có người này ấn tượng, Nhiếp Thiên Minh lập tức nói rằng: "Không sai, ta chính là Nhiếp Thiên Minh, các hạ là ai? Có chuyện gì không?"

"Không cái gì, chính là nhìn người khó chịu!" Thiếu niên kia lạnh lùng nói.

"Khó chịu!"

Này mẹ kiếp cái gì lý do, Nhiếp Thiên Minh âm thầm mắng, đây không phải là tìm cơ sao?

"Ta còn sống lại không phải là vì cho người sáng khoái, không có việc gì, ta đi trước!"

Nhiếp Thiên Minh cũng không muốn cùng loại người này nói nhiều, rõ ràng cho thấy đồ kị chính mình, hắn cũng không thèm để ý người kia.

Người sượng hay không sượng, ăn thua gì đến chuyện của ta...

Nhiếp Thiên Minh đầu xoay một cái, không muốn xem thêm người kia một chút, đường kính đi về phía trước.

"Tiểu tử, người đứng lại đó cho ta, ta cho người đi rồi chưa?" Người phía sau vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh như vậy nói chuyện cùng hắn, nhất thời phần nộ nói rằng.

"Đường ở dưới chân ta, ta thích đi thì đi, thích ở thì ở, quân người đánh rắm..."

Nhiếp Thiên Minh quay mặt lại, hững hờ nhìn hắn hai mắt lườm nhác nói rằng.

Sau khi nói xong, lần thứ hai xoay đầu lại đi về phía trước, đối với loại này khiêu khích, hắn lần thứ hai lựa chọn không nhìn.

Mặt sau thiếu niên khi nào chịu quá như vậy khuất nhục, lập tức quát lên như sấm nói rằng: "Người cái này gã sai vật, lại dám đối với ta vô lễ như vậy, muốn chết."

Người chung quanh lập tức đều vây xem lại đây, có một cái hảo tâm người nhắc nhở: "Niếp công tử, người đã gây họa, hắn nhưng là Hồ Bạt trấn Lương Hàn thiếu gia, vừa từ Phong Vân môn trở về."

"Ồ, Phong Vân môn trở về, Phong Vân môn trở về liền ghé góm! Người khác sợ hãi hắn, ta cũng không sợ."

Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng thì thầm, khoe miệng méo xệch, giương lên một tia xem thường.

"Làm sao, gã sai vật. Sợ chưa! Chỉ cần người thành tâm muốn ta xin lỗi, ngày hôm nay ta sẽ tha cho người." Lương Hàn kêu ngạo càng kêu ngạo hơn nói rằng.

Hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, khinh bỉ nhìn Lương Hàn, lạnh nhạt nói: "Người cái nào con mắt nhìn ra ta sợ, ta chỉ là xem thường."

"Người... , người, ta ngày hôm nay muốn hảo hảo giáo huấn người."

Lương Hàn thật sự nổi giận, toàn thân khí tức tăng vọt, một tia Địa Tinh lực từ hắn trên người truyền ra.

Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nhìn một chút Lương Hàn, gia hỏa này quả nhiên có chút thực lực, dĩ nhiên cũng đến Địa Tinh lực, xem ra còn cao hơn mình.

Những người bên cạnh bắt đầu nghị luận, lo lắng nói rằng: "Thậm, Lương Hàn vốn chính là Hồ Bạt trấn ưu tú nhất tiểu bối, hai năm trước đã bị Phong Vân môn nhìn trúng, mười lăm tuổi tiếp tiến vào Phong Vân môn, đây là Hồ Bạt trấn mới ghi chép."

"Ai, xem ra ngày mai Độc Nhất Xử lại phải đóng cửa, ..."

Cũng không có để ý này một ít, hần chỉ là miễn cưỡng giãn ra một thoáng cánh tay, ánh mắt lần thứ hai trở lại đối phương giận dữ trên khuôn mặt.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh chuẩn bị kỹ càng, tùy thời ra tay, hần không có mười phần nắm chặt thắng Lương Hàn. Thế nhưng Lương Hàn cũng không thể nào dễ dàng thắng rồi chính mình.

"Lương Hàn, Niếp công tử là chúng ta Phương gia khách nhân, không cho ngươi động thủ với hần." Một cái mạnh mẽ rồi lại ôn nhu âm thanh nhẹ nhàng lại đây.

"Ồ?"

"Nguyên lai là ngươi cái này cô gái nhỏ, càng dài càng tinh xảo, đều nói nữ đại mười tám biến, quả nhiên không giả. Ngươi xem này khuôn mặt nhỏ bé cùng này phần ngực trường, ta đều sắp không nhìn nổi muốn đi cắn tới một cái." Lương Hàn gần như trần trụi hèn mọn nói rằng.

"Tiểu sắc lang, lại dám đối với bản tiểu thư vô lễ, ta sẽ để ngươi trả giá thật nhiều." Phương Ngọc Yến oán hận cắn răng bạc, phần nộ nói rằng.

Lương Hàn lần thứ hai hèn mọn cười cười, nói rằng: "Cái gì hậu quả ta đều nguyện gánh chịu, chỉ cần ngươi cho ta cơ hội." Sau đó mặt liền biến sắc, nói tiếp: "Ngày hôm nay bản thiếu gia trước tiên giải quyết tên tiểu tử này lại nói, chúng ta sự sau đó lại nói, bất quá ngươi hay nhất tránh ra, bằng không ta không cần thận tổn thương ngươi, ta đã có thể tính ghê gớm."

"Ha ha ha..." Chu vi lần thứ hai truyền đến Lương Hàn vô si tiếng cười.

Phương Ngọc Yến gò má lần thứ hai hiện lên tức giận, nói rằng: "Ta cũng muốn nhìn ngươi một chút tại Phong Vân môn thực lực có hay không giảm xuống."

Lương Hàn ha ha đùa giỡn nói rằng: "Phương tiểu ni tử, ngươi có phải hay không yêu thích tên tiểu tử này, ta sẽ ghen."

Phương Ngọc Yến xinh đẹp khuôn mặt hiện lên một vết ửng đỏ, u oán nhìn Lương Hàn, quát lên: "Lương Hàn, ngươi còn dám nói vậy, ta xé nát ngươi miệng."

Lương Hàn dù sao đối với Phương Ngọc Yến sau lưng Phương gia có lo lắng, lập tức cũng là không lại kích thích Phương Ngọc Yến, chuyển hướng phía sau nàng Nhiếp Thiên Minh, miệt thị nói rằng: "Này, ngươi này phá tư, trốn ở nữ nhân mặt sau toán nam nhân nào, có loại đi ra, có dám hay không tiếp thu ta khiêu chiến."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng duỗi ra một cái tay, đem Phương Ngọc Yến đẩy ra, Phương Ngọc Yến kinh ngạc nhìn hần, hần chỉ hơi hơi gạt đầu, biểu thị cảm tạ, tiện đà lại hướng về Lương Hàn cảm tức quá khứ.

Khóe miệng hơi co rúm, chăm chú cảm nắm đấm, Nhiếp Thiên Minh lạnh giọng nói rằng: "Ngươi không phải không biết cái gì gọi là nam nhân sao? Không phải không biết cái gì gọi là có loại sao? Ngày hôm nay liền để cho ta tới nói cho ngươi biết cái gì mới gọi người đàn ông, cái gì mới gọi có khí phách."

Con mắt hơi giãn, song quyền khinh cầm, xương cốt phát sinh nổ nứt cách cách tiếng vang, Lương Hàn phần nộ nói rằng: "Câu nói này hần là có ta mà nói."

Nhìn thấy như tình hình này, Phương Ngọc Yến trên mặt lập tức toát ra vẻ lo lắng, Lương Hàn tại hai năm trước liền bước chân vào Luyện Tâm cảnh, thêm vào tại Phong Vân trong môn phái tiến tu hơn một năm, e sợ bây giờ thực lực đã sớm bước chân vào hậu Địa cảnh. Hậu Địa cảnh, đây là bọn hần bọn tiểu bối này tha thiết ước mơ. Nhiếp Thiên Minh lấy cái gì cùng Lương Hàn chống đỡ được đây?

"Đừng "

Lương Hàn đơn chương đã gấp gấp hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới, chương trong gió, nồng nặc ánh sáng lộng lẫy cấp tốc phun trào, mạnh mẽ kinh phong, một cỗ mãnh liệt kinh khí để người chung quanh không dám nhích tới gần.

Những người bên cạnh vừa nhìn thật sự động thủ đến tới, vội vàng đều lui về phía sau mấy bước, sợ bị thương thể của bọn hần đến.

Nắm đấm khẽ nhúc nhích, một tia Địa Tinh lực nhanh chóng tụ lại lên, Nhiếp Thiên Minh hét lớn một tiếng, tầng tầng đánh tới Lương Hàn chương trên.

Hai người đồng thời lui hai bước, ở đây không ít người đều quảng tới ánh mắt kinh ngạc, Nhiếp Thiên Minh chẳng qua là mười lăm mà thôi, dĩ nhiên có thể ngăn cản Lương Hàn cường thế một chương.

Lương Hàn sờ sờ bàn tay, tê tê cảm giác, kinh ngạc nói: "Địa Tinh lực, không nghĩ tới ngươi cái này tiểu tạp chủng cũng đến hậu Địa cảnh, chẳng trách dám kiêu ngạo như thế."

"Thật mạnh kinh khí!"

Hầm răng gắt gao cắn môi, Nhiếp Thiên Minh không nghĩ tới Lương Hàn Địa Tinh khí dĩ nhiên cường hãn đến mức độ như vậy, nếu không phải là mình dùng mười tầng lực đạo, chỉ sợ cũng không biết lui về phía sau hai bước .

Hậu Địa cảnh, lại một cái hậu Địa cảnh, Phương Ngọc Yến nhìn Lương Hàn, lại nhìn chăm chăm Nhiếp Thiên Minh nhìn một chút, hơi thở dài một hơi, nghĩ đến vừa nãy chính mình lại vẫn vì làm Nhiếp Thiên Minh bất bình dùm

"Mẹ kiếp!"

Cường đại cảm giác về sự ưu việt trong nháy mắt bị mất, chính mình làm toàn bộ Hồ Bạt trấn kiệt xuất nhất tiểu bối, lại bị so với mình còn nhỏ tiểu tử đánh lui hai mét, đây là bao lớn sỉ nhục.

Lương Hàn chương trên lại nổi lên tụ tập khí tức mạnh mẽ, cả người tản mát ra sát khí khủng bố, con mắt đã toát ra sát khí.

Đơn quyền lần thứ hai cường thế xuất kích, lần này cần so với lần trước cường đại mấy lần.

"Ba đạo tàn ảnh "

Nhiếp Thiên Minh cũng không có yếu thế, đơn quyền phát ra ba đạo tàn ảnh, ba đạo tàn ảnh đánh vào đối phương kính quyền bên trên hậu, bị tầng tầng văng ra , thế nhưng Lương Hàn quyền uy cũng chưa hề hoàn toàn biến mất, nắm đấm vẫn là tầng tầng đánh vào Nhiếp Thiên Minh trên người.

Bị rung ra hai mét, Nhiếp Thiên Minh hạ rơi xuống mặt đất, hàm răng gắt gao cắn môi, vết máu từ môi nơi đặt lưu mà xuống.

Lúc trước mọi người thật sự cho rằng Nhiếp Thiên Minh có thể một mình đấu Lương Hàn, không nghĩ tới mới quyền thứ hai, Nhiếp Thiên Minh đã bị đánh ngã.

Mọi người trên mặt không khỏi toát ra vẻ thất vọng, ai cũng có thể nhìn ra, ai mạnh ai yếu .

"Ai! Xem ra Niếp công tử ngày hôm nay muốn gặp vận rủi lớn..."

...

Đơn chương chống đỡ địa, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đứng lên, lau lau khoé miệng huyết dịch, trên gương mặt loé lên một tia sát khí, chột lại biến mất .

"Ha ha ha..."

"Tiểu tạp chủng, lại vẫn dám đứng lên. Hậu Địa cảnh tầng thứ hai liền dám cùng bốn công tử tầng thứ bốn liều mạng, xem ngươi sau đó còn dám hay không cùng bốn thiếu gia kiều ngạo. Ngày hôm nay không phải đem ngươi đánh cho quỵ xuống đất cầu xin tha thứ không thể." Lương Hàn cuồng ngạo nói rằng.

Lương Hàn cái loại này ngông cuồng tự đại, đem bất luận người nào đều đạp ở dưới lòng bàn chân về mặt, thực tại để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy căm ghét.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hai ngày ước hẹn

"Này, tiểu rác rưởi, vẫn không kết thúc, kêu gào cái rắm a!" Lần thứ nhất dùng như vậy thô lỗ ngôn ngữ mắng, Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng cảm thấy ngán ra, nhưng xác thực có loại đặc sắc khoái cảm giác.

Uốn lượn chỉ có thêm một viên Hoang tệ, toàn bộ về mặt tràn đầy đối với Lương Hàn xem thường.

"Tốt, ngươi cái này tiểu tạp chủng, dám chửi : mắng nhà ngươi thiếu gia, kim Thiên thiếu gia không phải phí đi ngươi không thể." Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh trên mặt toát ra xem thường về mặt hậu, Lương Hàn lập tức tức giận đến mức cả người run run.

Chính mình rõ ràng đã đem hấn đánh ngã, không nghĩ tới tên tiểu tử này vẫn không chịu thua, Lương Hàn nghĩ tới đây càng tức giận hơn.

Nhiếp Thiên Minh lại há có thể bị như vậy đe dọa dọa ngã, hấn tiếp theo cười nhạo nói: "Ta nhìn ngươi cũng lớn hơn so với ta hai tuổi, làm sao công lực liền so với ta cao điểm ấy, nếu là ta ngươi, đã sớm đập đầu chết tại đậu hũ lên."

Bất được Lương Hàn lòng hư vinh, Nhiếp Thiên Minh lại há chịu buông tha, lại thêm mắm dặm muối mắng.

"Được, hảo..."

"Có phải hay không nói ta mắng hảo? Kỳ thực ngươi không nói, ta biết." Nhìn thấy tức đến nổi phổi Lương Hàn, đoạt trước nói.

Phương Ngọc Yến không khỏi quăng tới ánh mắt khác thường, thầm nghĩ trong lòng, này cũng không giống như là Nhiếp công tử tác phong, bất quá có thể đem này Hồ Bạt trấn đề nhất hỗn đản khí thành như vậy, cũng là một cái hải long sự.

Ngón tay cái viên này Hoang tề bị hấn nhẹ nhàng nảy lên, lại rơi vào đến hấn trong lòng bàn tay, đối với ở trước mắt Lương Hàn, hấn trực tiếp lựa chọn không nhìn.

Lương Hàn tức giận hết lớn: "Xú tạp chủng, để mạng lại." Nói xong, chân trái tăng tăng đá lại đây, nhìn khí thế không phải đem Nhiếp Thiên Minh đá chết mới giải hận.

"Tiểu rác rưởi, thẹn quá thành giận đi, không lời nào để nói đi." Nhanh chóng né tránh Lương Hàn tăng tăng một đòn, trêu tức cười nói.

Muốn né tránh Lương Hàn công kích, đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói cũng không phải việc khó, cho nên hấn không ngừng mà né tránh, không ngừng mà mở mả.

Lương Hàn thấy hấn luôn né tránh, ngừng lại, mặt căn đến mức đỏ bừng, nói rằng: "Cẩu tạp chủng, nếu là ngươi cái người đàn ông cũng đừng trốn, ai tại trốn, người đó chính là kẻ nhu nhược."

Uốn lượn chỉ cái viên này Hoang tề trong nháy mắt ngưng, sắc mặt do vừa nảy cột nhả trở nên âm trầm lại, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói: "Ngươi lớn hơn so với ta hai tuổi, cảnh giới lại so với ta cao hai tầng, đừng cho là ta chỉ sợ ngươi. Ngày hôm nay nhiều người địa phương cũng tiểu, không bằng sau hai ngày, chúng ta tìm một cái đại vài chỗ, khi đó Nhiếp Thiên Minh ta lại trốn, ta chính là kẻ nhu nhược."

"Hai ngày liền hai ngày, liền để ngươi nhiều quá hai Thiên Thư phục thán ngày." Lương Hàn không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên chủ động dám đối với hấn hạ khiêu chiến thư, lập tức cực kỳ sáng khoái đáp ứng.

Khiêu chiến thư nhưng bất đồng ở hôm nay như vậy trò đùa trẻ con, ngày hôm nay nếu là đem Nhiếp Thiên Minh đánh cho tàn phế, Phương Ngọc Yến nhất định trách tội cùng hấn. Thế nhưng nếu là có khiêu chiến thư, liền tính đem hấn đánh chết, cũng không có ai nói cái gì, Lương Hàn trong bóng tối đắc ý.

"Ngươi làm sao dám hạ khiêu chiến thư đây?"

Phương Ngọc Yến lo lắng nói rằng, hiện tại Nhiếp Thiên Minh tuyệt đối không phải Lương Hàn đối thủ, sau hai ngày nhất định chịu khổ độc thủ. Coi như mình muốn cứu cũng là không tới.

"Tình nguyện đứng tử, không muốn quỷ hoạt, hôm nay phương đại tiểu thư tình nghĩa, Nhiếp Thiên Minh nhớ lấy, ngày sau nhất định trả lại."

Nhiếp Thiên Minh hướng về nàng cảm kích nói rằng, sau khi nói xong, nhanh chóng biến mất ở trong đám người.

...

...

"Hai ngày, chỉ có hai ngày, ..."

Nhiếp Thiên Minh nắm thật chặt nắm đấm, hấn muốn trong hai ngày đạt đến Lương Hàn ngang nhau cấp độ.

Một đường lao nhanh, Nhiếp Thiên Minh đi tới Độc Nhất Xử, sau khi vào phòng, liền bắt đầu hung ác luyện tập.

"Hai ngày..."

Nhiếp Thiên Minh thời khắc nhắc nhở chính mình, đây là hấn tu luyện động lực.

"Đừng!"

"Đừng!"

...

...

Toàn bộ trong sân khắp nơi là có thể nghe được Nhiếp Thiên Minh đánh quyền âm thanh, cùng với há mồm thờ dốc âm thanh.

Trời tờ mờ sáng, trong sân vẫn như cũ có thể nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh cô đơn tu luyện thân ảnh.

Trước đó hắn đã cùng hai cái hòa kếp nói, hai ngày này đình chỉ doanh nghiệp, nếu như hắn có thể an toàn trở về, tại trọng tân khai trương.

"Uy lực vẫn là không đủ!"

Nhiếp Thiên Minh nhìn vừa bay lên mặt trời, bất mãn nói.

Một đêm liều mạng tu luyện, đã để Nhiếp Thiên Minh cảm giác được có điểm hư thoát, hắn từ bên người bao bên trong móc ra một hạt tam phẩm đan được để vào trong miệng, lại tiếp tục luyện tập .

Nhiếp Thiên Minh mình cũng biết, vừa đột phá đến tầng thứ hai, như muốn trong hai ngày đạt đến tầng thứ bốn, sau khi tiến vào Địa cảnh trung kỳ gần như là không thể nào.

Lập tức chỉ có mức độ lớn nhất phát huy ra chính mình lực lượng lớn nhất, mới có thể bảo toàn chính mình.

"Khái khục..."

Đột nhiên Hư Không lão sư ho khan mấy tiếng, hắn rốt cục dễ kích động .

"Lão sư, ta muốn như thế nào mới có thể đánh bại hắn?" Nhiếp Thiên Minh ngừng lại hỏi.

"Nói thật, chỉ bằng mượn trước mắt ngươi hậu Địa cảnh, nhiều nhất chỉ có ngũ thành cơ hội. Thế nhưng nếu như ngươi sử dụng Toán Hạch, tuyệt đối có chín phần mười nắm chắc, chỉ là không biết ngươi có thể chống đỡ đến khi nào." Hư Không lão sư chậm rãi nói rằng.

"Lão sư nói đúng, lúc trước ta sợ dĩ không dám sử dụng Toán Hạch, chính là sợ sệt thân thể đột nhiên không chống đỡ nổi." Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng.

"Ngươi hiện tại liền nghĩ biện pháp đem sử dụng Toán Hạch thời gian hơi chút kéo theo lâu một chút." Hư Không lão sư vỗ vỗ hắn vai, chậm rãi nói rằng.

"Ân, ..."

...

...

Thiên tối sầm, lại lần thứ hai sáng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đứng tại Triều Dương hạ, hai mắt che kín tơ máu, khuôn mặt cực kỳ tiêu tụy.

Mặt trời lần thứ hai xuống núi lúc, Nhiếp Thiên Minh phải đi cùng Lương Hàn tỷ thí.

"Trước tiên ngủ ngủ đi! ..."

Hư Không lão sư thỏa mãn vỗ vỗ hắn vai, ít nhất Nhiếp Thiên Minh đã đem chính mình tăng lên tới cực hạn .

Hư Không lão sư không khỏi hồi tưởng lại đêm qua, Nhiếp Thiên Minh vô số lần ngã xuống lại đứng lên.

Này một cỗ không chịu thua sức mạnh, lần thứ hai chống đỡ lấy Nhiếp Thiên Minh một lần nữa đứng thẳng lên.

...

...

Mặt trời chậm rãi rơi xuống, chỉ để lại mặt đông một vệt tà dương.

Tại Hồ Bạ trấn bên trong một cái tiểu bi trường thi bên cạnh, rất nhiều mười sáu, mười bảy tuổi thiếu niên chính đang nghỉ chân vây xem.

Ánh mắt của mọi người đều dừng lại tại hai người trên người, Nhiếp Thiên Minh, Lương Hàn.

So với Lương Hàn hăng hái, Nhiếp Thiên Minh cũng có vẻ hơi chán chường , cứ việc ngủ một ngày, thế nhưng vẫn không có triệt để khôi phục như cũ.

Trong đám người, Phương Ngọc Yến cắn chặt móng vuốt phấn môi, lo lắng nhìn người ở bên trong.

Trận tỉ thí này, liền ngay cả mình cha đều cho rằng Nhiếp Thiên Minh phải thua không thể nghi ngờ, khinh giả tay chân bị cắt đứt, trọng giả trực tiếp bị đánh gục.

Bất quá dựa theo Lương Hàn tác phong, người sau độ khả thi càng to lớn hơn, Phương Ngọc Yến lúc này mới như vậy lo lắng.

"Tiểu tử thú, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn cho ta khải ba cái đập đầu, ta sẽ tha cho ngươi. Mới vừa rồi còn có người xin tha cho ngươi, nói ngươi thiêu chế cá không sai." Lương Hàn đầy mặt châm chọc cười nói.

"Người đàn ông dưới gối có hoàng kim, hưởng chi ngươi đây?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

Lương Hàn nhất thời mặt liền biến sắc, ai cũng có thể nghe được, hẳn Lương Hàn tại Nhiếp Thiên Minh trong mắt chẳng qua là nhảy nhót thăng hê mà thôi.

"Ngươi, không quý, ta đánh cho ngươi quý..." Lương Hàn đã biết Nhiếp Thiên Minh thực lực, tới trực tiếp xuống tay ác độc.

Lương Hàn song quyền lực đạo đã đạt đến mười phần, hẳn mục đích rất rõ ràng, trong vòng một phút giải quyết Nhiếp Thiên Minh, tuyệt đối không cho hắn thở dốc cơ hội.

Cho nên hẳn mỗi một quyền đều là hướng về phía Nhiếp Thiên Minh trọng yếu huyết vị đánh tới, Nhiếp Thiên Minh bằng vào đối với Bát Cực Quyền sử dụng, cũng chống lại Lương Hàn mấy lần nguy hiểm công kích.

Thế nhưng ai cũng có thể nhìn ra, Nhiếp Thiên Minh là đang ở hạ phong. Chính như Hư Không lão sư từng nói, Lương Hàn cũng chỉ có ngũ thành nắm chặt toàn thắng chính mình.

"Đừng!"

Lương Hàn lúc này có vẻ hơi thẹn quá thành giận, chính mình đến hiện tại vẫn không có giải quyết đi Nhiếp Thiên Minh, chẳng phải là quá mất mặt. Hẳn nhưng là Hồ Bạt trấn công nhận kiệt xuất nhất tiểu bối, há có thể liền một cái Nhiếp Thiên Minh đều thu thập không xong.

"Được, đây là ngươi bức ta giết ngươi, cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác." Lương Hàn phần nộ hỏa, đến trước đó chính mình mấy tiểu bối cầu tình, không muốn đánh tử Nhiếp Thiên Minh, như vậy bọn họ liền không có cơ hội ăn nữa cá nướng. Mà Lương Hàn cũng chỉ là muốn cho Nhiếp Thiên Minh ở trên giường nằm một, hai tháng mà thôi.

Thế nhưng hiện tại hẳn thay đổi ý nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhục nhân giả, nhân hăng nhục chi

Trong sân bầu không khí lập tức phát sinh ra biến hóa, ai cũng có thể đoán được Lương Hàn muốn giết chết Nhiếp Thiên Minh.

Lương Hàn con mắt toát ra giết người tức giận, ngón tay hơi cong, một tia thô bạo khí trong nháy mắt sản sinh.

"Thật lớn khí tràng, làm sao dĩ nhiên cùng vừa nãy người như hai người khác nhau?" Nhiếp Thiên Minh cũng khản trương lên.

"Tuyệt Mệnh Băng Chương "

Lương Hàn hét lớn một tiếng, rốt cục sử dụng hẳn tất Sát Kỳ, song chương mang theo từng tia từng tia tiếng xé gió nộ bỏ về phía Nhiếp Thiên Minh. Nhiếp Thiên Minh đột nhiên có loại cảm giác nghẹn thở, không khí chung quanh như là bị này đôi chương mang đi một phen, chỉ có Băng Thiên Tuyệt Địa hơi lạnh thấu xương.

Hắn biết đây là Lương Hàn tất Sát Kỳ, Nhiếp Thiên Minh nếu là mình mạnh mẽ nghênh tiếp, nhất định muốn bị thương nặng. Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh không có mười phần nắm chặt từ thủ hạ của hắn chạy trốn.

"Tiểu tử, còn chờ cái gì!" Hư Không lão sư nhắc nhở.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đem tinh thần con số truyền vào Toán Hạch bên trong, Toán Hạch bắt đầu chậm chậm vận hành.

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng phi thân dọc không trung, thân thể bị bắn ra cao hơn một mét, sau đó đầu dưới chân trên hướng phía dưới phóng đi,

ngón tay như cứng rắn cương đao nhanh chóng tìm lại đây.

"Hồng!"

Lương Hàn tròn tròn đôi mắt, hần vạn lần không ngờ này tình huống như thế hạ Nhiếp Thiên Minh lại vẫn có thể chạy trốn, chính mình nhưng là tiêu hao hết rất nhiều nội lực mới sử dụng một chiêu này.

"Hảo tiểu tử, dám ăn đầu thực lực." Lương Hàn cũng rất cực cảm thấy sợ, mạnh mẽ nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh đột nhiên một chiêu này, để Lương Hàn sống lưng trực đổ mồ hôi lạnh, không thể làm gì khác hơn là dùng đem hết toàn lực chống đối.

Đang khi nói chuyện, Nhiếp Thiên Minh ngón tay đã tầng tầng chọc vào Lương Hàn trên năm tay.

"Xi xi..."

"Băng!"

Lương Hàn nắm đầm lập tức phun ra máu tươi, Lương Hàn cấp tốc hướng về Nhiếp Thiên Minh tầng tầng đánh tới.

"Được, ngươi làm cho ta không dễ chịu, ta cũng làm cho ngươi không thoải mái." Nhiếp Thiên Minh hét lớn một tiếng, Bát Cực Quyền đi chặn lại Lương Hàn nắm đầm, mà là lựa chọn tầng tầng đánh vào ngực Lương Hàn.

"Dùng "

"Dùng "

Hai tiếng cực kỳ nặng nề âm thanh truyền bỏ ra, tràng hạ bị đột nhiên xuất hiện biến hóa sợ ngây người.

"Chuyện này quả thật là không muốn sống đánh trả!"

Phương Ngọc Yến vội vàng bưng kín chính mình., sợ mình đại gọi ra.

Hai người đồng thời rơi xuống tới trên mặt đất, to lớn nội lực trùng kích làm cho Nhiếp Thiên Minh ngũ tạng lục phủ dồi sông lấp biển giống như vậy, đau đớn khó nhịn.

Nhiếp Thiên Minh nhìn Lương Hàn, sắc mặt trắng bệch, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, xem ra cũng không tốt hơn chính mình chịu.

"Đứng lên..."

Nhiếp Thiên Minh đối với mình quát, liền dường như ngày hôm qua buổi tối giống như vậy, hần vô số lần té ngã, rồi lại vô số lần đứng lên.

Hần rốt cực cực kỳ gian nan đứng lên. Nắm trong tay Hoang tề tại ngã sắp trên đất trên Lương Hàn quơ quơ, miễn cưỡng bỏ ra mỉm cười nói: "Tự vị không sai đi!"

Lương Hàn lần thứ hai ới ra một ngụm máu tươi, lần này là bị Nhiếp Thiên Minh tức giận.

"Tự xưng là... Hồ Bạt trấn đệ nhất tiểu bối Lương Hàn, ... Cũng chỉ có như thế, xem ra sau này muốn cho vị cho Nhiếp Thiên Minh ta đi!" Nhiếp Thiên Minh cực kỳ vất vả nói rằng.

Tình huống như thế hạ Nhiếp Thiên Minh vốn nên là lập tức điều tức khí tức, thế nhưng hần vẫn là lựa chọn kế tục dùng từ ngôn công kích. Loại này đả kích, đối với như vậy tâm cao khí ngạo, ngông cuồng tự đại người, có thể so với thân thể thống khổ còn khó chịu hơn, sau đó chính mình sẽ là hần ác mộng.

Rốt cực Lương Hàn cũng nhịn không được nữa, miệng lớn, miệng lớn máu tươi từ trong miệng phun ra, trực phun về phía không trung.

Gặp lại hần ngã ngất đi, Nhiếp Thiên Minh miễn cưỡng nói rằng: "Lương gia đại công tử đều ngã, các ngươi còn không mau đi đem hần nhắc trở lại trị liệu."

Lúc này trong lòng rất rõ ràng, nếu là Lương Hàn chết rồi, chính mình nhất định trở thành Lương gia to lớn nhất kẻ thù, hần có thể đem chính mình giết chết, nhưng là mình nhưng không thể đem hần giết chết.

Đây chính là thế lực...

Mấy cái Lương gia con cháu vội vàng đem Lương Hàn mang tới trở lại.

Nhìn đi xa Lương Hàn, cường chế trụ máu tươi cũng phun ra đến, chính mình chịu đựng thương cũng không thể so Lương Hàn khinh, nhưng chỉ là vì đả kích Lương Hàn kiêu ngạo, chính mình tuyệt không có thể ở trước mặt hần ngã xuống.

Trong tay Hoàng tề "Tì tách" một tiếng rơi xuống đất, Nhiếp Thiên Minh thuận thế ngã xuống, mắt đi trực giác.

...

...

Chờ lần thứ hai mở mắt thời gian, phát hiện mình ngủ ở một tấm cực nhuyễn trên giường, bên cạnh thậm chí có một mỹ nhân ngồi ở bên giường, Nhiếp Thiên Minh định thần nhìn lại, là Phương Ngọc Yến.

Đen bóng tóc dài xõa, hoạt. Nộn da thịt như mỡ đông bình thường sáng loáng, gần như vậy cự ly tiếp xúc đến như vậy mỹ lệ nữ tử, chính mình vẫn là lần đầu tiên.

Không nhịn được nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhẹ nhàng quét mắt nàng, ưu nhã khuôn mặt, ngạo nhân hai vú.

Chỉ chớp lát sau, Nhiếp Thiên Minh đỏ mặt, rồi lập tức đưa ánh mắt thu lại rồi. Hắn không khỏi mắng thầm, người khác như vậy cứu người, người nhưng lòng sinh ác ý.

"Như vậy điểm phúc, tiểu tử người không hưởng thụ?" Truyền đến thanh âm trầm thấp, Nhiếp Thiên Minh vừa nghe cũng biết là tiếng của lão sư.

"Lão sư người liền chó giễu cợt ta ." Nhiếp Thiên Minh đỏ mặt lúng túng nói rằng.

"Ai, tình yêu nam nữ vốn chính là thiên kinh địa nghĩa việc, người xem tiểu tử người, còn tưởng rằng người làm chuyện thương thiên hại lý, vẫn là quá trẻ tuổi, quá còn trẻ." Hư Không lão sư lại cười nhạo một phen.

"Lão sư, người cũng dừng lại nơi này nói móc ta ." Bị lão sư như vậy nói chuyện, mặt càng thêm hồng, lúng túng nói rằng.

"Được rồi, người xem tiểu tử người chính là có sắc tâm không sắc đảm. Trên người thương cũng đừng lo lắng, không chết được, dưỡng mấy ngày là tốt rồi." Hư Không Lão Nhân thần nhiên nói.

Sờ sờ ngực, Nhiếp Thiên Minh thực tại còn có chút đau đớn, này như lão sư từng nói, không có vấn đề gì quá lớn.

Phương Ngọc Yến lười nhác duỗi một thoáng cánh tay, trong lúc vô tình đụng phải hắn, chậm rãi mở mắt, phát hiện Nhiếp Thiên Minh chính tại nhìn mình.

Phương Ngọc Yến vội vàng chỉnh lý một thoáng y vật cùng một tia ngồn ngang tóc, mỉm cười nói rằng: "Người tỉnh rồi!"

Hắn diện mỉm cười dung gật đầu, nói rằng: "Thừa Mông tiểu thư chiếu cố, Thiên Minh thực sự vô cùng cảm kích."

"Không có chuyện gì, nơi này là chúng ta Phương gia tại Hồ Bạ trấn một chỗ khác trạch viện, người hiện ở chỗ này hảo hảo dưỡng thương, không ai dám đối với người như vậy. Còn có không tới mười ngày liền muốn đến chọn đại tái , nhiều dưỡng cho tốt thân thể." Phương Ngọc Yến nhu tình nói rằng.

"Cái gì? Còn dư lại mười ngày ? Ta ngủ đã bao lâu?" Khóe miệng mãnh liệt đánh vào một thoáng, Nhiếp Thiên Minh ngạc nhiên hỏi.

"Hai ngày hai đêm ." Phương Ngọc Yến bưng một chén nước trà, đưa cho hắn, mỉm cười nói rằng.

"Hai ngày hai đêm?" Trong tay chén nước không khỏi chấn động một thoáng, nói như vậy trước mắt Phương Ngọc Yến chẳng phải là chiếu cố chính mình hai ngày hai đêm.

"Người này toán hảo , ta nghe gia gia nói rằng cái kia du côn các kẻ Lương Hàn ít nhất cũng phải hôn mê ba, bốn ngày." Nghĩ tới đây, Phương Ngọc Yến trên mặt không khỏi toát ra xán lạn mỉm cười.

Lương Hàn gia hỏa này không phải vật gì tốt, nằm nhiều ngày như vậy cũng là nên phải vậy.

"Niếp công tử, người biết không? Người ngày đó đem Lương Hàn mị liền ói ra mấy cái máu, ta cảm thấy đặc biệt đã nghiệm. Xưa nay không ai dám thống cái này tổ ong vô vể, không nghĩ tới người không chỉ có chọc vào, vẫn đem hắn gai cho rút, thực sự là sáng khoái." Nhiếp Thiên Minh đã gấp nằng nói rằng sau đó đều sắp mặt mày hơn hờ .

Quay đầu sang, con mắt nhìn chăm chú vào tinh thần phấn chấn Phương Ngọc Yến, khóe miệng vung lên về mỉm cười.

Chính gian phòng bên trong đều trần ngập Phương Ngọc Yến này thanh âm dễ nghe, Nhiếp Thiên Minh cũng đã quên trên người đau xót.

Rất khó tưởng tượng này dĩ nhiên là Phương Ngọc Yến, lần thứ nhất nhìn thấy nàng thời điểm, mang đến cho hắn một cảm giác chính là cao cao tại thượng, thậm chí cuối cùng nàng nói hai chữ: thượng đẳng, đều cho rằng là xa xỉ phẩm, nghĩ tới đây, hắn cay đắng cười cười.

Phương Ngọc Yến cũng ngừng lại, nàng cũng không biết ngày hôm nay vì sao lại nhiều lời như vậy, bình thường tại mẫu thân trước mặt mình cũng không có như vậy sinh động.

Nhẹ nhàng uống một ngụm trà bồi bên trong thủy, chẳng biết lúc nào, trà nước trong chén đã uống xong, hần thử muốn ngồi dậy, thế nhưng trong lòng vẫn là không ngừng đau đớn.

Phuong Ngọc Yến vội vàng tiếp nhận chén trà, giúp hần đồ đầy hậu đưa cho hần, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai gạt đầu biểu thị cảm tạ.

Ngắm lại nhân gia một cái đường đường Phuong gia đại tiểu thư, Hồ Bạt trấn Phong Vân chân chính nhân vật, dĩ nhiên khuất thân chiếu cố chính mình, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lòng sinh cảm động.

"Đại tiểu thư, đại tiểu thư, ta có thể vào không?" Ngoài phòng đột nhiên truyền tới một thị nữ âm thanh.

"Vào đi." Phuong Ngọc Yến thoáng bình tĩnh một thoáng, rồi mới nói.

"Cột kẹt..."

Thị nữ nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, phát hiện Nhiếp Thiên Minh đang hướng về nàng gạt đầu, cấp nói gấp: "Niếp công tử đã tỉnh, đại tiểu thư, Niếp công tử đã tỉnh."

"Ta biết rồi, cho người mua đan dược mua được sao?" Phuong Ngọc Yến lại khô khan nói chuyện thần tình.

"Đại tiểu thư, Tiểu Hồng làm việc người còn lo lắng sao? Tam phẩm linh dịch, mới từ phòng đấu giá Phạm Giai mua được, chỉ là phòng đấu giá Phạm Giai thủ tịch người bán đấu giá giống như đối với Niếp công tử rất quan tâm a!" Tiểu Hồng nghi hoặc nói rằng.

Phuong Ngọc Yến trừng Tiểu Hồng một chút, nói rằng: "Quản hảo người chuyện của chính mình, những chuyện khác thiếu quản."

Hần bắt đầu dĩ cười cười, xem ra lòng của phụ nữ khó hiểu nhất, tam phẩm linh dịch, nhớ tới lần trước tại phòng đấu giá Phạm Giai thời điểm, đấu giá một trăm Hoang tệ.

Tiểu Hồng gạt đầu, đem thuốc đưa cho Phuong Ngọc Yến hậu, liền vội vã lui xuống.

"Đây là tam phẩm linh dịch, đối với khôi phục nội lực phi thường có trợ giúp." Phuong Ngọc Yến nhẹ giọng nói rằng.

Nhìn trước mắt Phuong Ngọc Yến, Nhiếp Thiên Minh khóe miệng nhẹ nhàng hơi động, chậm rãi nói rằng: "Nhiều tạ đại tiểu thư."

Tại Phuong gia trong trạch viện lại ở lại không tới hai ngày, trên người hần thương hoàn toàn khỏi rồi. Từ Phuong Ngọc Yến trong miệng biết được, Lương Hàn du côn các kẻ cũng tại ngày hôm qua tỉnh, Nhiếp Thiên Minh xấu xa cười cười, xem ra chính mình đem hần tức giận đến không nhẹ a.

Ngày thứ bốn, Nhiếp Thiên Minh hướng về Phuong Ngọc Yến cáo biệt, Phuong Ngọc Yến khe khẽ gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ngày cuối cùng, toàn trường chiết khấu ba phần

Nhún vai, Nhiếp Thiên Minh đi ra khỏi Phuong gia trạch viện, đột nhiên xoay người lại, thấy được Phuong Ngọc Yến trong mắt không muốn ánh mắt, nói rằng: "Ngày mai, Độc Nhất Xử ngày cuối cùng doanh nghiệp, toàn trường chiết khấu ba phần, đến lúc đó nhất định phải đến thăm a!"

Phuong Ngọc Yến ngẹn ngào một thoáng, gạt đầu lia lia.

Xoay người lại, Nhiếp Thiên Minh cũng không quay đầu lại, chỉ là hướng không khí khoát tay áo, gia tốc rời khỏi.

Bởi đối với Phuong gia cùng phòng đấu giá Phạm Giai lo lắng, Lương gia cũng không hề đối với Nhiếp Thiên Minh ra tay, Độc Nhất Xử vẫn cùng lúc trước chính mình rời khỏi như thế.

Vừa tới Độc Nhất Xử, hần liền phân phó hòa kế đi nhiều thuê một ít nhân thủ, nói cho bọn họ biết ngày mai là ngày cuối cùng doanh nghiệp .

Ngày mai, Độc Nhất Xử rất sớm liền mở ra cửa tiệm, cửa tiệm trước thình linh viết: "Ngày cuối cùng, toàn trường chiết khấu ba phần, không số lượng!"

Không tới một canh giờ, tin tức kia lần thứ hai truyền khắp toàn bộ Hồ Bạt trấn, từ khi cùng Lương Hàn một trận chiến hậu, Nhiếp Thiên Minh liền nhảy

một cái thành vì làm Hồ Bạ trấn có tiềm lực nhất người mới.

Bây giờ hấn lực hấp dẫn cùng so với trước so với, càng là chỉ có hơn chứ không kém, toàn bộ Độc Nhất Xứ bị vây quanh nước chảy không lợ. Xưa nay Nhiếp Thiên Minh, đã có thể đạt đến một canh giờ thiếu chế hai mươi lăm chỉ tài nghệ.

Từ sáng sớm tám giờ mở rộng cửa đến tám giờ tối, ròng rã mười hai giờ, khách nhân chưa từng có từng đứt đoạn.

Buổi tối chín giờ hậu, hết thầy khách hàng đều rời khỏi, Nhiếp Thiên Minh thanh toán xong hòa kế tiền lương hậu, cũng phải bọn họ đi.

Gian phòng trống rỗng bên trong chỉ còn lại chính mình, Nhiếp Thiên Minh thở dài, chính mình kinh doanh mấy tháng Độc Nhất Xứ cũng đi tới nó phần cuối, trong lúc nhất thời thốn thức không ngớt.

Thoáng chần chờ chốc lát, Nhiếp Thiên Minh đứng lên, tự tay đóng lại này nói cửa lớn.

...

...

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Thiên Minh rất sớm thu thập tất cả, mở cửa phòng ra.

Nhẹ nhàng hô hấp : hít thở một thoáng mới mở không khí, Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn Đông Phương ánh bình minh.

Chân trời bị nhiễm đỏ chói, Nhiếp Thiên Minh đã lâu không có xem mặt trời mọc , đặc biệt là trên biển mặt trời mọc.

Cũng không cần lại mở môn làm ăn, thu thập xong hậu, hấn trực tiếp Hưởng gia bên trong hết tốc lực chạy đi.

Mỗi lần đều là về đến nhà hậu, lập tức lại lần thứ hai trở về, trở lại Hồ Bạ trấn.

Lần này nhất định ở nhà ở lâu thêm hai ngày, đi lần này lại không biết bao lâu mới có thể lại về đến này quen thuộc làng chài, trở lại cha mẹ bên cạnh.

Sau một giờ, Nhiếp Thiên Minh trở lại trong nhà, tất cả không có biến hoá quá lớn.

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa viện, phát hiện mẫu thân chính ở trong sân làm việc nhà, hấn khước mắt hơi run lên, nhẹ giọng nói rằng: "Mẹ, Thiên Minh trở lại."

Lê Y ngẩng đầu lên, Nhiếp Thiên Minh thỉnh linh đứng ở cửa, kích động hỏi: "Làm sao bây giờ trở về tới? Dĩ vãng không đều là buổi tối mới trở về sao?"

"Không là đã xảy ra chuyện gì đi! Gần nhất hai ngày luôn tâm thần không yên." Chợt Lê Y lo lắng nói rằng,

Hấn nụ cười xán lạn , nhanh chóng đi tới Lê Y phía trước, nói rằng: "Có thể xảy ra chuyện gì, người xem con người không phải sống sờ sờ trở về rồi sao? Là bởi vì vì làm Hồ Bạ trấn chuyện làm ăn đã kết thúc, rồi mới trở về ."

Lê Y vui lòng gật đầu nói rằng: "Đóng cũng tốt, kiếm được tiền đủ hoa vài đời ."

"Mẹ, hài nhi về nhà lần này chỉ có thể trụ hai ngày nhất định phải trở lại Hồ Bạ trấn, khả năng đi lần này phải kể là năm ." Hấn có điểm khổ sở nói rằng, dù sao nhi hành ngàn dặm mẫu lo lắng.

Chần chờ một lát sau, Lê Y gật đầu, vui vẻ mà nói rằng: "Nhi tử trưởng thành, cũng nên ra đi va chạm xã hội, đừng cả đời đều chôn ở này Tiểu Ngư thôn."

"Ân, mẹ ta một có cơ hội trở về tới thăm các người." Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

Thời gian như thời gian qua nhanh, huống chi ngăn ngăn thời gian hai ngày, nhớ kỹ cha mẹ giáo dục hậu, hấn lần thứ hai bước lên đi tới con đường..

...

...

Lần thứ hai bước vào Hồ Bạ trấn, Nhiếp Thiên Minh cảm giác đã kinh biến đến mức có không giống, hấn không có lưu lại chốc lát, trực tiếp chạy về phía phòng đấu giá Phạm Giai, hấn phải thấu hiểu toàn bộ chọn lựa quá trình.

Tịch Diễm Dĩnh vẫn là như vậy quyến rũ, vừa nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh tới tìm hấn , ngậm ngậm tiểu lập, ngậm lấy cảm động nụ cười.

"Tịch tỷ tỷ hảo." Hấn thân thiết kêu lên, dù sao tại Hồ Bạ trấn Tịch Diễm Dĩnh đối với mình rất tốt.

"Ai ư, chúng ta Hồ Bạ trấn, có tiềm lực nhất thiếu niên chính là không bình thường, không bình thường." Tịch Diễm Dĩnh này mềm yếu âm thanh lần thứ hai ở bên tai của hấn vang lên.

Khóe miệng nhẹ nhàng co rúm một thoáng, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng: "Đa tạ Tịch tỷ tỷ khích lệ, đây đều là Thiên Minh may mắn."

"May mắn, ha ha... Được lắm may mắn a! Làm sao tỷ tỷ lại không thể có cái này may mắn đây? Không chỉ có đánh bại được xưng Hồ Bạt trấn đệ nhất thiên tài thiếu niên Lương Hàn, hơn nữa còn bắt tù binh Hồ Bạt trấn tiểu nữ nhân Phụng Ngọc Yên tâm, Thiên Minh đệ đệ, như vậy may mắn, thực tại đệ tỷ tỷ không ngừng hâm mộ." Tịch Diễm Đình trêu tức trêu chọc nói.

"Nói, có phải hay không gần nhất hai ngày đều cùng cái kia cô gái nhỏ sống chung một chỗ. Đều không đến xem tỷ tỷ, Tịch tỷ tỷ sẽ xảy ra tức giận nga!" Tịch Diễm Đình mỉm cười nói rằng, thế nhưng chính là không nhìn thấy nửa điểm sinh khí đáng đáp.

"Tịch tỷ tỷ, ta cùng phụng đại tiểu thư chỉ là bằng hữu bình thường, không phải như người nghĩ." Hân vội vàng giải thích.

"Không phải như vậy, là loại nào?" Tịch Diễm Đình trên mặt xuất hiện lần nữa này mê người mỉm cười, dự định bảo căn vặn đề.

"Nếu Tịch tỷ tỷ như vậy cho rằng, Thiên Minh cũng không thể nói gì hơn." Đối với Tịch Diễm Đình như vậy nữ nhân lợi hại, hân biết càng nói càng hắc, đơn giản không ở tranh luận.

"Tịch tỷ tỷ, chọn lựa thi đấu là thế nào giờ lên?" Vì phòng ngừa Tịch Diễm Đình lần thứ hai không nghe theo không buông tha truy hỏi, Nhiếp Thiên Minh chuyển hướng đề tài, hỏi chính mình mục đích tới nơi này.

"Ồ, chuyện này, người không cần lo lắng, tỷ tỷ đã sớm giúp người sắp xếp xong xuôi!" Nói xong Tịch Diễm Đình từ trên bàn lấy ra một phần tin, giao cho hân.

"Nơi này có một phần thư, người đến Thiên Hải thành hậu tìm tới phòng đấu giá Phạm Giai hậu, đem phần này tin giao cho bọn họ, còn những chuyện khác, người đến thời điểm dĩ nhiên là sẽ biết." Tịch Diễm Đình tiếp theo cười dài nói rằng.

"Đa tạ Tịch tỷ tỷ." Tiếp nhận tin hậu, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, cao hứng nói.

"Yên tâm đi, dựa vào Thiên Minh đệ đệ bản lĩnh, thông qua chọn lựa, dễ dàng. Đáng tiếc tỷ tỷ không có cách nào chứng kiến người phong thái." Tịch Diễm Đình trên mặt toát ra một tia tiếc nuối, chậm rãi nói rằng.

Lại cùng với Tịch Diễm Đình toà một hồi, hân rồi mới từ phòng đấu giá Phạm Giai đi ra, đi ra hậu, Nhiếp Thiên Minh cầm lá thư này, khoe miệng lần thứ hai vung lên vẻ mỉm cười, lần này hân mỉm cười bên trong tràn đầy tự tin.

"Thiên Hải thành, ta đã đến rồi..."

"Phong Vân môn, ta đã đến rồi..."

Nắm thật chặt nắm đấm, Nhiếp Thiên Minh thấp giọng rống lên hai câu, lại nhanh chóng rời khỏi phòng đấu giá.

Hồ Bạt trấn còn có một nơi khác, Nhiếp Thiên Minh nhất định phải đi, đó chính là Phụng gia đại trạch.

Đổi qua mấy cái ngõ nhỏ, đã đến Phụng gia đại trạch, tuy rằng hân cũng tính được là Hồ Bạt trấn một vị tiểu danh nhân, thế nhưng tại Phụng gia nhân trong mắt, cũng chẳng qua là một đứa bé con mà thôi.

Không có hiển hách bối cảnh, dưới cái nhìn của bọn họ cũng chỉ là cái loại này phù dung chớp nở. Nhiếp Thiên Minh cũng không nghĩ đem loại này cự ly rút ngắn ý nghĩ, đối với quyền quý, hân ước ao, cũng không nịnh bợ. Hân muốn dùng chính mình nỗ lực để cho người khác gấp lại hân tồn tại, liền hân tại cửa qua lại tản bộ bước chân.

Khoảng chừng quá mười phút, từ Phụng gia ra tới một người thị nữ, hân định thần nhìn lại, dĩ nhiên là Tiểu Hồng, hân vội vàng đem nàng kéo đến một cái hẻm lách địa phương.

Thị nữ vừa nhìn là Nhiếp Thiên Minh, kích động nói: "Nguyên lai là Niếp công tử, gần nhất tại toàn bộ Hồ Bạt trấn đều không thấy được bóng dáng người, nhà ta đại tiểu thư còn tưởng rằng công tử đã xảy ra chuyện."

Hơi ngây ngốc, Nhiếp Thiên Minh chợt cười cười, nói rằng: "Ha ha... Tại Hồ Bạt trấn ngốc lâu, đồ đầy hơi tiền vị, về nhà hô hấp hô hấp không khí mới mẻ."

"Niếp công tử thật biết nói đùa, người là tìm đến tiểu thư nhà ta đi." Thị nữ Tiểu Hồng nhẹ giọng nói rằng.

"Thì cũng thôi, cũng không phải là. Chủ yếu là vì cảm tạ người, tùy tiện cảm tạ các người một chút nhà tiểu thư ân cứu mạng." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười.

"Niếp công tử lại nói đùa, người chờ, ta đi nói cho tiểu thư đi." Tiểu Hồng xoay người còn muốn chạy trở lại.

"Quên đi, cũng đừng phiền toái, người giúp ta truyền một câu nói, ngày hôm nay liền khởi hành đi Thiên Hải thành, hi vọng còn có thể Thiên Hải thành gặp lại." Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu, chậm rãi nói rằng.

"Được rồi, ta nhất định chuyển đạt, Niếp công tử một đường Thuận Phong a!" Thị nữ nhẹ nhàng hướng về hân vẫy vẫy tay, chậm rãi nói rằng.

Hơi gật đầu, hần công lấy bao quần áo hướng về Thiên Hải thành phương hướng chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thiên Hải thành

Màn đêm dần buông xuống, trải qua hai ngày bốn ba, rốt cục tại muộn chút thời gian đạt tới Thiên Hải thành.

Giờ lên nắm đấm dùng sức vung vẩy hai lần, đại cát bước đi vào. Bời chọn lựa đại tái cử hành, trong thành to to nhỏ nhỏ lầu quán cũng đã chật ních.

Tìm đã lâu, rốt cục tại một góc hẻo lánh phát hiện một cái cũ nát tiểu lầu quán, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng chạy tiến vào, chuyện may mắn, còn có một Gian Khách phòng.

Tiểu nhị dẫn hần sau khi tiến vào, Nhiếp Thiên Minh mới hiểu được tại sao còn có thể còn lại một gian, nơi này đã không thể dùng đơn sơ để hình dung.

Tổng thể so với ngủ ở đầu đường muốn mạnh hơn nhiều, lập tức cũng không có tính toán, thu thập một thoáng, trụ tiến vào.

Nhẹ nhàng rên lên cười nhỏ, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Thiên Minh vẫn còn đang mộng đẹp bên trong.

Nhẹ nhàng lật một người, Nhiếp Thiên Minh chỉ nghe thấy "Oanh" một tiếng, chậm rãi mở mắt, phát hiện giường dĩ nhiên sụp.

Cái này cũng là đường đường Thiên Hải thành lầu quán, thật chưa từng thấy kém như vậy lầu quán, hần ngồi dậy, mắng: "Mẹ kiếp, phòng ở phá coi như xong, giường cũng nên làm cho rắn chắc điểm. Thực sự là hắc tâm chủ quán."

Quá không lâu, một tên làm thuê tiến vào để xem một chút xảy ra tình huống nào, vừa vào cửa hòa kè liền vui vẻ.

Nhìn thấy hòa kè, hần lên liền không đánh một chỗ đến, nổi giận nói: "Ngươi xem một chút, thế này sao lại là giường?"

Hòa kè cười làm lành nói: "Khách quan ngươi cũng đừng nóng giận, ngày hôm qua tiền thuê cũng không muốn ngươi."

Nghe đến mấy cái này, hần cũng không tiện nói gì, chỉ có thể hừ hừ.

"Khách quan, ngươi cũng đừng nóng giận, căn phòng này vốn là phải báo phế bỏ, gần nhất đuổi tới tuyển cử đại tái, bị bắt đắ dĩ mới đem nó chỉnh lý một thoáng..." Hòa kè mặt mỉm cười nói rằng.

"Quên đi, quên đi, ta cũng là không tính đến." Đối mặt về mặt tươi cười hòa kè, hần tức giận cũng toàn bộ tiêu.

Thu thập một thoáng đồ vật, rửa mặt một thoáng, đi ra khỏi nhà này phá lầu quán.

Đại khái đi không tới mười phút, Nhiếp Thiên Minh thấy được phồn hoa đường phố, Thiên Hải thành thật to lớn, đây là hần ấn tượng đầu tiên.

Nhớ tới khi còn bé, lần thứ nhất đến Hồ Bạt trấn thời điểm, hần ngây thơ nhận vì làm Hồ Bạt trấn là trên đời này to lớn nhất trấn, không nghĩ tới Thiên Hải thành muốn so với Hồ Bạt trấn lớn hơn vài lần.

Uốn lượn chỉ xuất hiện lần nữa cái viên này Hoang tề, từ lần trước cùng Lương Hàn giao thủ hậu, hần đột nhiên rất yêu thích ngón tay cái này Hoang tề, mỗi khi nó tại chỉ qua lại chuyển động lúc, có một loại rất khoan khoái cảm giác.

Chậm rãi chuyển động bên trong cái viên này Hoang tề, Nhiếp Thiên Minh tản bộ nhanh chân, tràn vào đến trong dòng người.

Thiên Hải thành thật sự không là Hồ Bạt trấn có thể so sánh, nhìn trên đường bán đồ vật, muốn so với Hồ Bạt trấn tinh xảo thật nhiều lần.

Đương nhiên những này đều không phải hấp dẫn hần địa phương, cảm thấy hứng thú nhất địa phương vẫn là giao dịch dưới đất phường, nơi nào có thể có thật nhiều Hồ Bạt trấn không có bảo bối.

Ở trong đám người không ngừng mà xuyên qua, Nhiếp Thiên Minh rốt cuộc tìm được Thiên Hải thành giao dịch phường, đại khái nhìn ra một thoáng, ít

nhất là là trong trấn giao dịch phường đại ba, bốn lần.

Cái viên này Hoang tề nhanh chóng bắt đầu chuyển động, hần vượt nhanh chân, đi vào.

Mới vừa vào đi không có mấy chục mét, trước mắt nhất thời sáng ngời, tam phẩm thảo dược khắp nơi, số lượng vẫn tương đương kinh người, hần nuốt một cái nuốt bọt, con mắt lộ ra nét mừng.

Tại hướng bên trong đi vài chục bước, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên thấy được tam phẩm linh dịch, loại đồ vật này tại Hồ Bạt trấn chỉ có phòng đấu giá mới có thể mua được đồ vật, nơi này dĩ nhiên cũng có.

Chậm chậm di chuyển bước chân, con mắt một khắc không ngừng mà quét mắt chu vi bảo bối.

Đương nhiên cũng không dám tùy tiện mua, dù sao mình trên người Hoang tề cũng không phải là rất sung túc, cho nên khi hạ quyết định gặp phải thích hợp nhất bảo bối tại hạ tay cũng không muộn.

Lại hướng bên trong đi đến, tình cờ có thể phát hiện tứ phẩm linh dược, thế nhưng ngũ phẩm thảo dược, Nhiếp Thiên Minh đến không nhìn tới.

Hiện tại hần trình độ, tam phẩm linh dược đã đầy đủ thỏa mãn tu luyện cần thiết dược lực, cho nên đối với tứ phẩm linh dược, hần tạm thời cũng không có ý định mua.

Con mắt vô ý quét đến một cái quầy hàng, quầy hàng trên không chỉ có tứ phẩm linh dược, còn có chút bí tịch, hiện tại hần khuyết chính là vũ học bí tịch.

Nhẹ nhàng lật lên quầy hàng trên bí tịch, thậm chí có hai bản tứ phẩm vũ học, đây tuyệt đối là đồ tốt.

Vừa hỏi giá cả, Nhiếp Thiên Minh nhất thời trợn tròn mắt, ba ngàn Hoang tề, trong tay cái viên này Hoang tề cũng kém điểm rớt xuống. Ba ngàn Hoang tề, trên người hần tổng cộng mới bắt quá năm ngàn Hoang tề mà thôi. Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh đem bí tịch để xuống.

Quầy hàng lão bản cười nói: "Người trẻ tuổi, vừa nhìn ngươi chính là tới tham gia tuyển cử đại tái. Tuy nhiên cái giá tiền này có điểm quý, thế nhưng nếu là có thể tiến vào Phong Vân môn, chút tiền kia lại tính là gì, còn có Phong Vân trong môn phái bí tịch lại đâu chỉ tứ phẩm vũ học. Nếu như ngươi thông qua bọn họ kiểm tra, cái này chút ít tiền lại tính được là cái gì."

Khóe miệng hơi vừa kéo, uốn lượn chỉ cái viên này Hoang tề lần thứ hai xoay tròn, trên mặt hần cũng lộ ra xán lạn mỉm cười, nhẹ giọng nói rằng: "Đa tạ lão bản nhắc nhở, quyển sách này ta không mua."

Sau khi nói xong xoay người lại, rên lên Tiểu Khúc, bước nhanh chân trực tiếp đi ra ngoài. Lưu lại mặt xạm lại quầy hàng lão bản.

Phong Vân môn có nhiều như vậy thư tịch, ta làm sao lại không nghĩ tới đây?

...

...

Đi ra giao dịch phường, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt lười nhác hướng về trong đám người quét mắt một phen, lập tức quyết định đi trước phòng đấu giá Phạm Giai.

Hơi chút hơi thăm một thoáng, hần rất nhanh liền đã tới tại Thiên Hải thành phòng đấu giá Phạm Giai, thoáng chần chờ, Nhiếp Thiên Minh bước nhanh chân đi vào.

Hần nói rõ ý đồ đến hậu, rất nhanh sẽ được lĩnh đến một cái tiểu phòng khách, không nhiều một hồi, một cái cực mỹ nữ tử, chân thành ngọc bước, trước mặt hướng về hần đi tới.

Một thân màu xanh quần bào chăm chú kẻ sát ở linh lung thân thể mềm mại bên trên, có vẻ lồi lõm có hứng thú, cực kỳ mê người. Tuổi tác nhiều nhất so với hần đại hai, ba tuổi, thế nhưng so với Phụng Ngọc Yến muốn gọi cảm một ít, so với Tịch Diễm Đình muốn thanh thuần một ít.

Chậm rãi đứng lên, tay trái hơi nắm chặt cái viên này Hoang tề, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng: "Ta là Hồ Bạt trấn phòng đấu giá Phạm Giai đề cử tới tham gia tuyển cử thi đấu, Nhiếp Thiên Minh, đây là Tịch tỷ tỷ làm cho ta cho ngươi thư."

Đại mi hơi nhú lại, xuân thông ngón tay ngọc chậm rãi tiếp nhận trong tay của hần tin, nằng ti mi đọc một lần, lúm đồng tiền tiểu toà ra, ôn nhu nói: "Nếu là Tịch tỷ tỷ đề cử ngươi, Thượng Quan Nhã ta đương nhiên phải hảo hảo chiêu đãi."

Hơi cười cười, trong lòng nghĩ đến chỉ cần không phải tầm kia phá giường là được, Nhiếp Thiên Minh lập tức cảm kích nói rằng: "Đa tạ Thượng Quan tỷ tỷ."

Thượng Quan Nhã ôn nhu vì nói: "Tỷ tỷ trước tiên an bài cho ngươi một chỗ nơi ở, những chuyện khác, tỷ tỷ giúp ngươi xử lý."

Thượng Quan Nhã chân thành ngọc bước, đi ra khỏi tiểu phòng khách, Nhiếp Thiên Minh cũng theo mặt sau chậm chậm cất bước.

Không nhiều một hồi, nàng nhẹ nhàng mở ra một Gian Khách cửa phòng, tay ngọc chỉ tay, mềm nhẹ nói rằng: " trước hết trụ bên này đi, người xem một chút vẫn cần muốn những thứ gì."

Hơi chút quét mắt một vòng, Nhiếp Thiên Minh nhún vai, mỉm cười nói rằng: "Không có, đều đình đầy đủ hết, Thiên Minh đa tạ Thượng Quan tỷ tỷ."

"Cũng tốt, nếu là cảm thấy mệt nhọc, trước hết vào nhà nghỉ ngơi chốc lát, ta còn có những chuyện khác phải xử lý." Thượng Quan Nhã hơi gật đầu nói.

Nhiếp Thiên Minh nụ cười xán lạn nói: "Ân, mấy ngày này còn phiền toái hơn Thượng Quan tỷ tỷ, Thiên Minh lần thứ hai cảm tạ."

Thượng Quan Nhã vẫn tự vẫy nhẹ, mỉm cười nói rằng: "Đây đều là tỷ tỷ nên làm, người nghỉ ngơi cho tốt đi."

Nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Nhiếp Thiên Minh đem trên người đồ vật đều để xuống, nằm ở mềm mại trên giường, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

...

...

Vừa nghĩ tới còn có không tới một Thiên Phong Vân Môn liền bắt đầu chiêu tân , hấn trong lòng rất là kích động. Ước mơ cuộc sống mới, mới tu luyện, nghĩ tới đây, hấn nhất thời cảm thấy thoải mái thỏa thuê.

Đang đầu giả hành có điểm trầm đến hoảng, cùng Thượng Quan Nhã đánh một cái bắt chuyện hậu, Nhiếp Thiên Minh một mình đến đến đường lớn trên, cảm thụ phần hoa Thiên Hải thành.

Ngày hôm nay trên đường cái muốn so với hai ngày trước náo nhiệt hơn nhiều, trong đó phần lớn đều là Nhiếp Thiên Minh to lớn như vậy thiếu niên, hơn phân nửa là vì Phong Vân môn chiêu tân mà đến.

Đi dạo không tới nửa giờ, hấn bị một trận tiếng ồn ào hấp dẫn lấy.

Định thần nhìn lại, nguyên lai là hai cái mỹ nữ tại cãi vã, cũng khó trách sẽ khiến cho nhiều người như vậy quan sát, hấn cũng hiếu kì đi về phía trước mấy bước.

"Nam Cung Huyền, khối ngọc bội này là ta trước tiên nhìn thấy, ngoan ngoãn gọi nó ra đây, ta Ôn Thiên liền không làm khó dễ ngươi." Nữ tử kia chỉ vào phía trước nữ tử lạnh lùng nói.

"Ngươi trước tiên nhìn thấy, nhưng là ta mua trước. Lão bản, ngươi nói có đúng hay không?" Nam Cung Huyền dùng tay chỉ vào lão bản mỉm cười hỏi.

Lão bản đầu tiên là gật đầu, tiếp theo thấy Ôn Thiên khí hung hăng ánh mắt, lại vội vàng lắc đầu, đến cuối cùng chính mình cũng không biết nên lắc đầu vẫn là gật đầu.

Nhìn một chút Nam Cung Huyền trong tay ngọc bội, cũng không phải là thượng đẳng địa ngọc bội, Nhiếp Thiên Minh hiểu chuẩn là này hai nhà tiểu thư vì mặt mũi mới cãi vã.

"Ai, nữ nhân này a..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói rằng.

"Sẽ không lại cho, ta có thể muốn động thủ." Ôn Thiên khí hung hăng nói rằng.

"Bộp bộp bộp..."

"Chúng ta Nam Cung người lúc nào sợ quá loại này uy hiếp..." Nam Cung Huyền xem thường cười nhạo nói.

"Ngươi, ngươi..." Ôn Thiên không biết nói cái gì cho phải.

Như nếu như so với mạnh mẽ, Ôn Thiên tuyệt đối so với bất quá trước mắt Nam Cung đại tiểu thư, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lên lút một nhịp, kể tục trong triều nhìn lại.

Có đôi khi hai cái mỹ nữ cãi nhau cũng là một cái đình chuyện thú vị..

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cuốn vào phong ba

Tại phồn hoa trên đường cái, hai cái mỹ nữ cãi nhau xác thực không thường thấy, thế cho nên không người nào nguyện ý rời khỏi.

Nhìn Ôn Thiên vẫn như cũ từ từ nhìn mình chăm chăm, Nam Cung Huyền lần thứ hai lộ ra vẻ mỉm cười.

"Nghe nói, người Dung Thần ca ca từ Phong Vân môn trở lại, cho nên người mới dám lớn lối thật sao? Bất quá bốn tiểu thư nói cho người biết, ta có thể không sợ người Dung Thần ca ca." Nam Cung Huyền mỉm cười nói rằng, trong giọng nói mang theo vài phần xem thường.

"Ha ha ha..."

"Nguyên lai là Nam Cung muội tử, này Dung Thần nhất định phải hảo hảo lĩnh giáo một phen, cũng muốn nhìn người một chút đến cùng tiến bộ không có?" Đột nhiên một đạo cười gượng vang lên, một bóng người nhanh chóng đi tới đoàn người trước.

"Dung Thần..."

"Thực sự là Dung Thần..."

Chu vi khiến cho không nhỏ gây rối, bắt đầu nghị luận sôi nổi.

"Dung Thần thật sự trở lại."

"Không phải là, Nam Thành một mảnh này không có ai không biết Dung Thần thực lực."

"Dung Thần, hửn nhưng là này Ôn Thiên vị hôn phu, được xưng Nam Thành tiểu bối bên trong người số một a!"

...

...

"Nguy rồi, hửn vẫn đúng là tới..."

Nam Cung Huyền thầm nói, lấy Dung Thần thực lực, tuyệt đối có thể tại Thiên Hải thành tiểu bối bên trong bài đến năm vị trí đầu. Chỉ là không biết hửn thực lực lại tăng thêm bao nhiêu.

"Ha ha, xem ra lần này Nam Cung Huyền muốn ăn thiệt thòi."

Nghe chu vi nghị luận sôi nổi, Nhiếp Thiên Minh không khỏi hướng về Dung Thần nhìn hai mắt, nhẹ nhàng cười nói.

Dung Thần tuổi tác nhìn qua ước tại thập khoảng tám tuổi, dáng dấp khá là anh tuấn, trên khuôn mặt này một cỗ tự tin nụ cười, xác thực có nam nhân mỹ lực.

"Dung Thần, người quả nhiên trở lại. Nói cho người biết, Nam Thành cũng không phải là các người Dung gia cùng Ôn gia định đoạt, Nam Cung gia chúng ta có thể không sợ các người." Nam Cung Huyền nói chuyện sức lực lập tức trở nên yếu đi, dù sao nàng đánh không lại Dung Thần, nói chuyện cũng không dám khiêu khích.

"Rất tốt, ..."

"Nếu là Nam Cung muội tử ngày hôm nay ngoan ngoãn đem ngọc bội giao ra đây, đồng thời hướng về nhà ta Thiên muội nói lời xin lỗi, cũng bảo đảm sau đó cũng không dám nữa cùng với nàng đối nghịch, ta liền tha người." Dung Thần gần như mệnh lệnh ngữ khí, lạnh lùng nói.

Hửn ngữ khí liền dường như trưởng bối giáo dục tiểu hài, Nam Cung Huyền vừa nghe liền cảm thấy phản cảm, không phải là tại Phong Vân thành ở một hai năm sao? Có cái gì có thể kiêu ngạo.

"Ha ha... Người không phải muốn ngọc bội sao? Ta cho người..." Nói xong một đạo ánh sáng xanh lục từ Nam Cung Huyền trong tay bay ra thẳng đến hướng về Ôn Thiên.

Dung Thần lòi một thoáng Ôn Thiên, né tránh Nam Cung Huyền tập kích, ngọc bội từ Ôn Thiên bên người xẹt qua, trực tiếp bay về phía Nhiếp Thiên Minh.

Thoáng nhú nhú mày, chậm rãi ngẩng đầu lên, đưa tay phải ra hai cái ngón tay nhẹ nhàng vừa thu lại, ngọc bội bình yên đến hửn trong tay.

Uốn lượn chỉ biến thành khối này nho nhỏ ngọc bội, hửn nhìn một chút Nam Cung Huyền, cười cười, khẽ lắc đầu.

Nam Cung Huyền đầu tiên là ngẩn ra, tiện đà mỉm cười nói rằng: "vị thiếu niên này, bốn tiểu thư ngọc bội liền đưa cho người, hảo hảo cất dấu, ta có thể không dễ dàng tặng đồ ác!"

"Quá độc ác! ..."

Trên mặt hắn có điểm hơi giận, tự nhiên rõ ràng Nam Cung Huyền ý tứ, nàng đắc tội Dung Thần, không giải quyết được, liền đẩy lên trên người mình.

"Thật giáo hoạt cô nàng..."

"Này, tiểu tử thú, mau đưa ngọc bài đưa tới cho ta." Ôn Thiên vênh mặt hất hàm sai khiến nói rằng, có Dung Thần cho mình chỗ dựa, nàng cũng không cần sợ Nam Cung Huyền.

Thoáng chần chờ một phen, Nhiếp Thiên Minh nhắc lên nhãn, lười nhác nhìn một chút một mặt xem thường Ôn Thiên, nhẹ nhàng thờ dài, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, cũng không để ý tới nàng.

"Ta nói, vị thiếu niên này, khối ngọc bội này là ta đưa cho ngươi. Hiện tại sẽ là của ngươi, ngươi nếu để cho người khác ta cũng không có ý kiến." Nam Cung Huyền nhàn nhạt cười nói.

"Còn không mau điểm, đừng làm cho ta không chờ được nữa..." Dung Thần vừa nhìn là không nhận ra người nào hết thiếu niên, nhất thời mất kiên trì, lạnh lùng nói.

Hắn đương nhiên rõ ràng Dung Thần ý tứ trong lời nói, nếu như tại phiên phiên nhiều nhiều, liền muốn xuống tay với chính mình.

Đối với loại này gần như trần trụi uy hiếp, Nhiếp Thiên Minh đương nhiên không sẽ để ý, hắn mới lười cho Dung Thần mặt mũi. Thế nhưng vừa nhìn thấy Nam Cung Huyền tại lên lút cười xấu xa, Nhiếp Thiên Minh trừng trừng nàng.

Trong lòng thầm nghĩ, muốn cho ta rút lui, không cửa! Nhiếp Thiên Minh mỉm cười đối với Dung Thần nói rằng: "Ngượng ngùng, đây là Nam Cung cô nương đưa cho ta đính ước đồ vật, ta nghĩ ta còn là chính mình giữ đi! Bằng không làm mất đi mỹ nhân, cũng không có nhân bội ta."

"Ngươi, ngươi..."

Nam Cung Huyền vừa định chia về phía hắn mắng. Thế nhưng vừa nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh một mặt bình tĩnh vẻ mặt, chỉ có thể oán nhìn Nhiếp Thiên Minh, trên gương mặt hiện lên một tia tức giận đỏ bừng, nàng thực sự nghĩ không ra hắn lại dám nói như vậy.

Nam Cung Huyền miệng hơi giương ra, phát hiện không biết nói cái gì cho phải, đồ vật xác thực chính mình đưa đi. Không thể làm gì khác hơn là âm thầm nuốt xuống cơn giận này, lần thứ hai trừng trừng Nhiếp Thiên Minh.

"Muốn chơi ta, ha ha..."

Âm thầm cười cười, lập tức cũng không lại để ý tới Nam Cung Huyền ánh mắt, ngọc bội tại chính mình tay trái ngón tay bên trong cao tốc xoay tròn.

"Đừng ... nữa làm cho ta nói lần thứ hai..." Dung Thần trên mặt lập tức lộ ra khó chịu tâm ý.

Nhún vai, Nhiếp Thiên Minh làm ra vẻ mặt vô tội, lắc đầu nói rằng: "Không phải ta cố nghịch Dung Thần thiếu gia, nhưng này là Nam Cung cô nương đưa cho ta đính ước đồ vật, nếu là Nam Cung cô nương muốn ta đem đồ vật này đưa cho Dung Thần thiếu gia, ta cũng tuyệt không hai lời."

Càng làm cái vấn đề khó khăn này đổ cho người khác xướng Nam Cung Huyền, nàng lập tức cũng không tiện phát tác, nếu để cho hắn đem ngọc bội đưa cho Ôn Thiên, sẽ cùng cho nàng hướng về Ôn Thiên cúi đầu nhận sai.

Nam Cung Huyền khô sở cười nói: "Ta đưa đi đồ vật, há có thể cho nữa lý lẽ."

Vẫy vẫy tay, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười nói: "Không phải ta không cho, nếu là ta cho, chẳng phải là đắc tội nhà chúng ta Huyền muội. Ta nhìn ngươi nhà Thiên muội so với Huyền muội muốn ôn nhu hơn nhiều, ngươi hờ hết nàng là được."

"Đây là một lần cuối cùng..." Dung Thần một mặt tức giận nói rằng.

"Chỉ sợ ngươi Dung Thần cũng không phải là đối thủ của hắn." Nam Cung Huyền lần thứ hai ở bên cạnh hí ngược nói rằng.

Vừa nhìn thấy Nam Cung Huyền cái loại này e sợ cho thiên hạ không loạn vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh khi liền không đánh một chỗ đến, lại trừng nàng vài lần, Nam Cung Huyền cũng không để ý, cười hi hi nhìn hắn.

Dung Thần cuồng ngao hỏi: "Ngươi cho là hắn có tư cách này sao?"

"Dung công tử nói quá đúng, giống như ngươi vậy nên cười ôn đại tiểu thư, ta loại tài nghệ này chỉ xứng yêu thích như Nam Cung Huyền như vậy." Nhiếp Thiên Minh tà tà nhìn Nam Cung Huyền, xấu xa nở nụ cười.

Kỳ thực so với Ôn Thiên, Nam Cung Huyền muốn mỹ lệ hơn nhiều, Nhiếp Thiên Minh nói như vậy cũng là vì kích thích nàng một chút.

Nam Cung Huyền dậm chân, thờ phỉ phò nói rằng: "Ngươi... Ngươi..."

Không ai nữ nhân kia yêu thích nghe chính mình không bằng những nữ nhân khác đẹp đẽ, liền tính đây là sự thực, cũng không được.

Khóe miệng hơi giật giật, trong lòng thầm nghĩ, Nhiếp Thiên Minh tiếp theo chuyển lên trong tay ngọc bội, lẳng lặng chờ đợi chuyện kế tiếp.

"Nam Cung Huyền, người liền tìm như vậy người đàn ông, như vậy kẻ nhu nhược người đều muốn, ta thật thế các người Nam Cung gia mất mặt." Ôn Thiên nắm miệng, cười nhạo nổi lên Nam Cung Huyền.

"Ôn đại tiểu thư, người nói lại lần nữa xem thử xem?" Trong tay ngọc bội ngừng lại chuyển động, trong ánh mắt đột nhiên tránh qua một đạo tinh quang, nhẹ giọng quát lạnh nói.

"Nói liền nói, Nam Cung Huyền như vậy mặt hàng điều này có thể phối như người vậy kẻ nhu nhược..."

"Đừng "

Ngọc bội từ trong tay của hắn bay ra, tăng tăng đánh vào Ôn Thiên trên mặt, Ôn Thiên đầu tiên là sửng sốt, chợt phản ứng lại, nàng khi nào chịu quá to lớn như vậy sỉ nhục, lớn tiếng mắng: "Dám đánh bổn tiểu thư, ta không phải đem người cái này tiểu cả chón tay chém không thể." Thế nhưng là cũng không còn lúc trước như vậy cao ngạo ngang ngược .

Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nhìn Ôn Thiên, chính mình làm thấp đi chính mình, đó là tự giễu. Nàng Ôn Thiên làm thấp đi liền gọi sỉ nhục, đối với sỉ nhục, hắn từ trước đến giờ không nương tay, bất kể là nữ nhân vẫn là nam nhân, kết cục đều là như thế.

Lúc này Dung Thần sắc mặt lập tức âm trầm lại, mắt lộ sát khí, ngay trước mặt mình sỉ nhục chính mình nữ nhân, loại này khí hắn tại sao có thể chịu đựng được.

"Đáng đánh, đáng đánh, người có tư cách gì đi mắng hắn." Nam Cung Huyền chỉ vào Ôn Thiên lớn tiếng quát lớn nói, này hí phần nhưng là làm đủ .

"Người muốn chết..." Cả người tràn đầy sát khí, Dung Thần hung ác nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tĩnh như xử nữ, động như bội phu

Nam Cung Huyền hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh sẽ làm như vậy, lập tức không khỏi lo lắng.

"Dung Thần nếu là người dám giết hắn, Nam Cung gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho người."

Vừa nhìn thấy cả người sát khí Dung Thần, Nam Cung Huyền biết mình khả năng muốn đã gây họa.

Nam Cung Huyền nhanh chóng di động đến Nhiếp Thiên Minh bên người, kẻ sát ở hắn lỗ tai bên nhanh chóng nói rằng: "Nếu là người đánh không lại bỏ chạy đi, ta giúp người muốn ngăn một thoáng."

Hắn đột nhiên vươn tay ra ôm Nam Cung Huyền bé nhỏ eo thon, làm ra thân mật động tác, tiện đà lạnh lùng nhìn Dung Thần, thế nhưng không có một chút sợ hãi.

Nam Cung Huyền khi nào bị nam tử như vậy ôm, đừng xem nàng bình thường bình thường hung ba ba, thế nhưng lúc này trên mặt đã sớm xoa xấu hổ, liền gáy ngọc đều đỏ.

Nàng muốn đem Nhiếp Thiên Minh đẩy ra, Nhiếp Thiên Minh ôm chặt lấy, dĩ nhiên không có tránh thoát đi.

Nhẹ nhàng kẻ sát ở Nam Cung Huyền bên tai nói rằng: "Đây chính là kết cục, nói cho người biết, Dung Thần không dễ chọc, ta ta càng không dễ chọc hơn." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh mới đem Nam Cung Huyền thả ra.

Lúc này Nam Cung Huyền mặt cười đỏ bừng, nàng khi nào tại nhiều như vậy nhân trước mặt bị một nam nhân ôm, trên mặt ngấm lấy tức giận nhìn hắn.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhún vai, không ở xem tức giận Nam Cung Huyền .

"Được rồi đi! ..."

Nói xong, Dung Thần nhanh chóng tụ lại chân khí, cường đại Địa Tinh lực từ hân trên người tản mát ra.

Nam Cung Huyền không khỏi lau một vệt mồ hôi, tuy nói lúc này đối với Nhiếp Thiên Minh hận thấu xương, rồi lại từ trong lòng không hi vọng hân có chuyện.

Lại là một hậu Địa cảnh trung kỳ cao thủ, Địa Tinh lực cùng Lương Hàn cường xê xích không nhiều, Nhiếp Thiên Minh thầm nói.

Dung Thần lòng bàn chân dùng sức đập xuống mặt đất, thân thể nhanh chóng di động đến Nhiếp Thiên Minh trước mặt, tả quyền bên trên, nòng nặc ánh sáng lộng lẫy cấp tốc tụ hợp, mạnh mẽ kinh phong, đâm vào những người bên cạnh đau đớn.

"Địa Sát Quyền "

Kèm theo một tiếng gầm dữ dội, Dung Thần nắm đầm tầng tầng đánh lại đây.

Nhìn thấy Dung Thần tốc độ như vậy nắm đầm, Nhiếp Thiên Minh mặt lộ vẻ vẻ ngưng trọng, thầm nghĩ trong lòng, xem ra nếu như cùng hân liều mạng nhất định muốn tiêu hao rất nhiều thời gian.

"Được, ..."

Trong tay trái Hoang tề ngừng lại, tinh thần con số nhanh chóng tiến vào Toán Hạch bên trong, trên người Địa Tinh lực lập tức tụ lại, đạt đến uy lực lớn nhất.

Không khí chung quanh trong nháy mắt xoay tròn, hình thành từng cái từng cái tiểu vòng xoáy, tựa hồ muốn thôn phệ tất cả.

Địa Sát Quyền hết thấy lực lượng đều bị nho nhỏ vòng xoáy hấp thu, liền dường như tham ăn xà giống như nuốt lấy toàn bộ đồ ăn.

"Địa Sát Quyền, ta xem là bệnh miêu quyền. Làm sao, chơi xong? Nên này đến lượt ta đi." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười cười.

Hoang tề theo nhanh tay trái tốc bắt đầu vũ động, trong không khí lần thứ hai bắt đầu vận vẹo, trong không khí phát sinh nóng bỏng nhiệt khí.

"Được rồi, cũng nên kết thúc." Khóe miệng hơi vừa kéo, Nhiếp Thiên Minh phát sinh xem thường tiếng cười.

"Toàn Phong Lãnh Nguyệt "

Như thế nào gió xoáy, như thế nào Lãnh Nguyệt?

...

Hân hét lớn một tiếng, tay trái ngón trỏ cùng ngón giữa trong lúc đó mang theo Hoang tề tàn nhẫn mà bỏ tới, trong phút chốc, trong không khí xẹt qua một cái tia sáng, nhanh chóng bỏ tới Dung Thần nắm đầm.

Nếu Lương Hàn đều tránh không thoát, ngươi Dung Thần làm sao có thể né tránh đây?

Tại hai người quyền cùng Hoang tề tiếp xúc một điểm, phát sinh xì xì luồng khí xoáy âm thanh.

Vừa nãy Nhiếp Thiên Minh một đòn, từ lực bộc phát đến lực công kích đã vượt xa khỏi Dung Thần một quyền này.

"Hừ!"

Nhiếp Thiên Minh hừ nhẹ một tiếng, dù sao Toán Hạch lực công kích là tiêu hao hân quá nhiều năng lượng đổi lấy, hân tự tin đủ để đánh tan Dung Thần.

"A!"

Dung Thần kêu thảm một tiếng, máu tươi trên tay bỏ đi ra, thân thể tùy theo cũng bị chấn động đi ra ngoài.

Trong không khí chỉ để lại bất được Hoang tề lưu lại đường vòng cung, còn có chính là ma sát sản sinh đốt cháy khét mùi vị.

Dung Thần cắn chặt hàm răng, Ôn Thiên sắc mặt trắng bệch chạy tới, nâng dậy đến hân, vội vàng từ trên người lấy ra nhị phẩm chữa thương linh dược cho hân ăn vào.

Mọi người trong lúc nhất thời dĩ nhiên không có phản ứng lại xảy ra chuyện gì, Nhiếp Thiên Minh nhìn Dung Thần con mắt, nhàn nhạt cười cười.

Khóe mắt nhẹ nhàng hơi động, Nhiếp Thiên Minh lười nhác lại nhìn hân một cái, chậm rãi nói rằng: "Nếu là không phục, tiếp theo một mình đấu."

Dung Thần gần như tuyệt vọng nhìn mình cánh tay, nếu không phải là mình toàn lực chống đối, e sợ cánh tay này cũng đã phế.

"Đây là Nam Thành tiểu bối người số một Dung Thần sao?"

"Thậm chí ngay cả đôi phương một chiêu đều tiếp không được..."

Nam Cung Huyền ánh mắt lộ ra kinh hãi, nàng vụn vụn không nghĩ tới trước mặt thiếu niên dĩ nhiên có thể như vậy dễ dàng liền đánh bại Dung Thần.

Chẳng bao lâu sau, Dung Thần như một ngọn núi lớn như thế che ở chính mình trước mặt, nàng Nam Cung Huyền tại mộng bên trong đều muốn đánh bại gia hỏa này. Thế nhưng bị hán Địa Sát Quyền đánh bại người đếm không xuể. Thực lực không ăn thua người, thậm chí tại chỗ tử vong.

Những này phát sinh ở hán không đi Phong Vân môn trước đó chuyện, từ Phong Vân môn sau đó sau đó, Nam Thành tiểu bối bên trong, liền cũng lại không ai dám khiêu chiến hán.

"Dung Thần, ngươi một ngày nào đó sẽ bị ta siêu việt..." Nam Cung Huyền thì thảo tự nhủ.

Nhìn trước mắt Nhiếp Thiên Minh, Dung Thần sắc mặt cực độ trắng bệch. Thiếu niên ở trước mắt bất quá mười lăm, mười sáu tuổi, càng nhiên đã đạt đến hậu Địa cảnh, thực lực dĩ nhiên vượt qua chính mình. Chính mình thậm chí liền hán là ai vậy đều không biết.

Đây không phải là đơn giản thất bại, đối với hán mà nói, đây là niềm tin sụp đổ!

Một tu luyện giả, niềm tin là trọng yếu đến mức nào, đem quyết định bước vào loại nào mức độ...

Dung Thần cũng không còn vừa này kiệt ngạo giống như vẻ mặt, cướp lấy, là hoảng sợ sợ hãi, trong mắt xẹt qua một vệt sợ hãi, e sợ chỉ có chính hán mới biết.

Tay trái uốn lượn chỉ Hoang tề lần thứ hai xoay tròn, chậm rãi nói rằng: "Nhớ kỹ, ta gọi Nhiếp Thiên Minh, cùng ngươi không giống nhau, ta càng không dễ chọc hơn!"

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh vừa chỉ chỉ Ôn Thiên, hơi nói rằng: "Kỳ thực ta giác cho các ngươi đỉnh xứng, thật sự."

Ôn Thiên sắc mặt do bạch biến thanh, trong mắt thả ra ăn thịt người nộ quang, Nhiếp Thiên Minh quơ quơ trong tay trái Hoang tề, cười cười, xoay người lại.

Chỉ nghe thấy "Oa" một tiếng, mặt sau Dung Thần phun ra một ngụm máu tươi, Nhiếp Thiên Minh cũng không thèm quay đầu lại nhìn, trực tiếp đi về phía trước.

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi chờ, ta sẽ để ngươi trả giá thật nhiều, ngươi chờ..." Ôn Thiên ở phía sau hung ác nói rằng.

Khỏe miệng lần thứ hai vung lên vẻ mỉm cười, Nhiếp Thiên Minh đưa lưng về phía bọn họ, về phía sau đưa ra một cái ngón tay cái, chậm rãi đứng chống ngược hạ xuống...

Một cái so với Dung Thần thấp hai tuổi thiếu niên, dĩ nhiên đem cái này Nam Thành tiểu bối người số một Dung Thần đánh tới thổ huyết, loại này chấn động đủ để khiến người ta sôi trào, mọi người có lý do tin tưởng đi xa bóng lưng sẽ sáng tạo hán chính mình Truyền Kỳ...

"Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh..." Nam Cung Huyền thì thảo thì thầm.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng cảm giác chịu khổ sở, trong cơ thể mình nội lực đều bị tiêu hao hết, đây chính là Toán Hạch khuyết điểm, mục phía trước nói là to lớn nhất khuyết điểm.

Chậm rãi thở ra một hơi, trên mặt lần thứ hai toát ra xán lạn mỉm cười, khuyết điểm sợ cái gì, một ngày nào đó chính mình muốn cho cái này khuyết điểm biến mất.

Nhẹ nhàng rên lên cười nhỏ, uốn lượn chỉ Hoang tề lần thứ hai chậm chậm chuyển lên.

Nhìn đạo kia có chút đặc biệt bóng lưng, nàng này mới ý thức tới cái này gọi Nhiếp Thiên Minh trên người thiếu niên tản ra không bình thường khí chất, Nam Cung Huyền lập tức nhanh chóng đuổi theo.

"Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh, ngươi chờ một chút..." Nam Cung Huyền ở phía sau lớn tiếng kêu, nhanh chóng đuổi tới.

Hán ngừng lại, lười nhác xoay người lại, nhìn đuổi theo Nam Cung Huyền, tà tà nở nụ cười nói rằng: "Huyền muội, còn muốn ta dạy ai?"

Nàng ngọc xi khẽ cắn phần môi, trên gương mặt hiện lên một vệt đỏ bưng, u oán nhìn Nhiếp Thiên Minh, hoạt thoát thoát một con nụ hoa dục thả Hoa Lôi, này cùng vừa này Nam Cung Huyền hình thành cực đại tương phản.

"Ha ha ha..."

Nhìn thấy Nam Cung Huyền bộ dạng này, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nở nụ cười, lộ ra một cái trắng như tuyết địa hàm răng, nụ cười tràn đầy một cổ dị dạng địa xán lạn.

"Tĩnh như xử nữ, động như giới phụ! !!"

Không biết nghĩ như thế nào, Nhiếp Thiên Minh bật thốt lên.

Nam Cung Huyền oán hận nhìn trước mắt cười tiền phủ hậu ngưỡng Nhiếp Thiên Minh, nói rằng: "Nhiếp Thiên Minh, ta yêu thích ngươi."

Trong nháy mắt Nhiếp Thiên Minh nụ cười động lại, hắn làm sao cũng sẽ không nghĩ đến đối phương sẽ nói như thế, dù sao hắn còn là một ra đời chưa sâu thiếu niên, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Sửng sốt một hồi lâu, Nhiếp Thiên Minh mới chậm rãi thu hồi này cứng ngắc nụ cười.

"Ha ha ha... Ngươi dĩ nhiên tin." Nam Cung Huyền đột nhiên cười tiền phủ hậu ngưỡng lên.

"Làm ta sợ muốn chết, ta cũng bởi vì ngươi nói là sự thật." Bụng chính mình ngực, thật dài địa thở ra một hơi.

"Ngươi có phải hay không cũng nên cho ta một cái đính ước đồ vật?" Trong nháy mắt, Nam Cung Huyền lại nghiêm trang hỏi.

Đều nói nữ nhân tâm dò kim đáy biển, Nhiếp Thiên Minh ngày hôm nay có thể coi là lãnh giáo, Nhiếp Thiên Minh cười cười, cầm trong tay trái cái viên này Hoang tề lấy ra, nói rằng: "Ngươi có thể chờ xem thường hắn, đây cũng là có kỷ niệm giá trị, nó chứng kiến ta đánh bại các ngươi Nam Thành tiểu bối người số một. Đưa cho ngươi coi như kỷ niệm đi!"

Nói xong cũng đem cái viên này Hoang tề đổ cho Nam Cung Huyền, lạy quỳ lạy, xoay người rời đi.

Nhìn đi xa bóng lưng, Nam Cung Huyền trong lòng mắt hàm có một chút ưu thương, nắm thật chặt cái viên này Hoang tề.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Khiếp sợ

Rất cực chờ đến ngày đó, Nhiếp Thiên Minh rất sớm đã thức dậy, theo Thượng Quan Nhã đi tới Thiên Hải thành duy nhất chỗ ghi danh.

Chỗ ghi danh bị vây đến nước chảy không lọt, thật có thể nói là người ta tập nập, đàm luận âm thanh, vui cười âm thanh, dường như tới tết bình thường náo nhiệt.

Như phòng đầu giá Phạm Giai địa vị tự nhiên không dùng tại bên ngoài xếp hàng, Thượng Quan Nhã chỉ là đưa cho một tấm bảng, liền mang theo Nhiếp Thiên Minh vì làm những này danh môn vọng tộc sắp xếp quý khách khu.

Rất nhanh hai người liền đến một cái phòng nhỏ bên trong, gian phòng vẫn tĩnh tĩnh xảo, Thượng Quan Nhã cực kỳ tự nhiên ngồi xuống, vừa chỉ chỉ Nhiếp Thiên Minh ra hiệu hắn cũng dưới trưởng.

Từ buổi sáng lên đến hiện tại, hắn cảm thấy toàn thân đều đang sôi trào, thật có thể nói là nhiệt huyết sôi trào. Vốn là coi chính mình có thể bình tĩnh đối đãi chuyện này, thế nhưng vừa nghĩ tới sắp muốn đi vào Phong Vân môn, liền không tự chủ được kích động lên. Tiến vào Phong Vân môn, liền mang ý nghĩa chính mình tu luyện đem đạt được rất lớn tăng cao.

Thượng Quan Nhã nhìn hưng phấn bên trong Nhiếp Thiên Minh, hơi mỉm cười nói: "Có phải hay không đặc biệt kích động? Chờ ngày mai danh sách xác định, ngươi sẽ càng cao hứng hơn!"

Hắn nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, có chút lúng túng nói rằng: "Thượng Quan tỷ tỷ chế nhạo ta."

Thượng Quan Nhã nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cười nói: "Tỷ tỷ mới không dám chế nhạo ngươi đây? Có thể bị Tịch tỷ tỷ đề cử, đương nhiên sẽ không kém đi nơi nào. Dựa theo trước đây thông lệ, chỉ cần ngươi đánh tới Luyện Tâm cảnh, bằng cho chúng ta mượn phòng đầu giá Phạm Giai thực lực, ngươi liền nhất định sẽ được trúng tuyển."

Lúc này, hắn mới ý thức tới nguyên đến chính mình nhất được tiện nghi lớn, bất quá chính là lấy hắn hiện tại thủy phẩm, trúng tuyển Phong Vân môn tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Lập tức bình tĩnh tâm tình, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nhấp một miếng trà, lắng lặng mà chờ tin tức.

Quá sau một giờ, rốt cục có một cái thị nữ tiến vào, ra hiệu bọn họ có thể đi tham gia chọn lựa.

Trước kia cho rằng chọn lựa là tại trên lời đài đánh nhau chết sống, cuối cùng người thắng có thể thăng cấp, cuối cùng phát hiện chọn lựa kỳ thực vô cùng đơn giản, đơn giản đến chỉ cần đi một thoáng tình tự là được.

Bọn họ theo thị nữ đi tới chọn lựa bên trong, Nhiếp Thiên Minh dùng Dư Quang quét mắt bốn phía.

"Đây chính là chọn lựa tái?"

Nhiếp Thiên Minh không thể tin được, dù sao nơi này xác thực quá đơn sơ. Bên trong chăm chú đặt ba cái đo lường năng lượng đá thủy tinh. Ba cái đá thủy tinh cũng là lần lượt tăng lớn, chọn lựa quá trình cũng vô cùng đơn giản, chỉ cần Nhiếp Thiên Minh có thể thông qua cái kia nhỏ nhất đá thủy tinh đo lường, liền có thể hoàn thành chọn lựa.

"Thượng Quan cô nương, chúng ta đã lâu không gặp!" Trong đó một cái kiểm tra nhân viên, mỉm cười nói rằng.

"Ha ha... Đây là bởi vì các người bận quá. Đây là chúng ta phòng đấu giá Phạm Giai năm nay tiến cử người, hi vọng các vị chiếu cố một thoáng!" Thượng Quan Nhã mỉm cười nói rằng.

Trong đó một cái phụ trách chọn lựa nhân viên nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, cười cười nói rằng: "Yên tâm đi, có thể bắt đầu."

"Vù vù..."

Khóe miệng hơi co rúm một thoáng, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi đi tới nhỏ nhất đá thủy tinh trước mặt, tay phải tụ tập hồng dầy nội lực, nhẹ nhàng cầm đá thủy tinh.

"Đình..."

Đá thủy tinh biểu hiện thông qua, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thả ra, thở ra một hơi, cười cười.

Thượng Quan Nhã thoả mãn gật đầu, quay về Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Lại thử cái kia trung đẳng đá thủy tinh đi!"

Nhìn đối diện ba người kia, Nhiếp Thiên Minh gấp lại bọn hắn gật đầu hậu, chậm rãi đi tới trung đẳng đá thủy tinh, lần thứ hai nhẹ nắm trụ đá thủy tinh.

"Đình..."

Kết quả không có chút hồi hộp nào, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai thành công thông qua đá thủy tinh kiểm nghiệm.

Ba người nhìn nhau, gật đầu, thoả mãn nói rằng: "Thông qua."

Thượng Quan Nhã quay về ba vị nhân viên phụ trách gật đầu, mỉm cười nói rằng: "Đa tạ các vị, có thời gian đi chúng ta phòng đấu giá Phạm Giai uống điểm trà."

Trong đó lớn tuổi một vị cũng mỉm cười nói: "Thượng Quan cô nương, khách khí, khách khí."

"Thượng Quan tỷ tỷ, ta có thể hay không thử xem cái kia to lớn nhất đá thủy tinh?" Nhìn Thượng Quan Nhã, Nhiếp Thiên Minh thăm dò hỏi.

Thượng Quan Nhã nhất thời ngăn ra, dĩ vãng nàng mang đến rất ít người có thể thông qua cái thứ hai, nguyên nhân cũng rất đơn giản, bị bọn họ coi trọng nhiều vài đều là không có có bối cảnh thiếu niên, không có bối cảnh thiếu niên có thể đạt đến Luyện Tâm cảnh đã là rất tốt, lại càng không hi vọng hắn đạt đến hậu Địa cảnh.

Nếu là cái nào đại gia tộc con cháu, cũng không cần bọn họ đề cử, trực tiếp liền có tư cách.

Coi như là danh môn vọng tộc về sau, cũng rất ít có tại hắn tuổi tác là có thể đạt đến hậu Địa cảnh.

"Ha ha ha..."

"Người có biết, này đệ một cái Thủy Tinh Cầu nhất định phải đến Luyện Tâm sơ cấp giai đoạn mới có thể thông qua, cái thứ hai nhưng là đến trung kỳ mới có thể thông qua, thế nhưng cái thứ ba nhất định phải đạt đến hậu Địa cảnh vừa mới có thể thông qua, không phải là Luyện Tâm cảnh hậu kỳ." Trong đó một cái kiểm tra nhân viên mỉm cười nói rằng, hiển nhiên hắn không tin Nhiếp Thiên Minh có thể làm được.

"Kim Thiên Tông buổi sáng đến hiện tại, cũng chỉ có người có thể thông qua cái thứ hai, phía trước hảo mấy người miễn cưỡng thông qua cái thứ nhất." Những người bên cạnh nói tiếp.

Xem ra không có ai tin tưởng hắn có thể làm được...

"Không thể thử một lần sao?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Đương nhiên, đương nhiên có thể, chúng ta vẫn cầu cũng không được đây?" Cái kia lớn tuổi kiểm tra nhân viên mỉm cười nói rằng.

Hơi chút hoạt động một chút cánh tay, Nhiếp Thiên Minh thật dài dãi thả ra một hơi, tự tin đi tới cái thứ ba đá thủy tinh trước mặt, lần thứ hai nhẹ nắm đá thủy tinh.

"Đình..."

"Ồ?"

"Thông qua ? ..."

"..."

Đá thủy tinh lần thứ hai biểu hiện thông qua, lần này ở đây mọi người đều kinh hãi, thiếu niên ở trước mắt bất quá mười sáu tuổi mà thôi, nhưng đã đạt đến hậu định cảnh giới, đây là đáng sợ đến mức nào tốc độ tu luyện.

Cái kia lớn tuổi nhân viên phụ trách hơi chút bình tĩnh một thoáng, hỏi tiếp: "Ngươi là vài tuổi bắt đầu tu luyện ?"

Dựa theo hần suy đoán, mười sáu tuổi đạt đến hậu Địa cảnh, chỉ ít cũng nhất định phải tại năm tuổi thời điểm liền bắt đầu tu luyện. Thế nhưng năm tuổi tu luyện nguy hiểm hệ số quá cao, thân thể có thể có xuất hiện sớm suy kiệt, dẫn đến chung thân bại liệt. Người bình thường nhà đều lựa chọn bảy tuổi bắt đầu tu luyện, đây là một cái thích hợp nhất tuổi tác.

Hơi trầm tư chốc lát, Nhiếp Thiên Minh lập tức quyết định, hoang xưng chính mình mười tuổi mới bắt đầu tu luyện, chậm rãi nói rằng: "Thiên Minh tu luyện hơi trễ, mười tuổi mới bắt đầu tu luyện."

"Cái gì?"

Trong đó một cái người phụ trách chén trà trong tay trượt xuống dưới, trên mặt bắp thịt đã chấn kinh đến cứng ngắc trình độ.

Nhiếp Thiên Minh hai con mắt nhẹ nhàng nhìn quét một vòng, vẻ mặt cũng không ngoài như vậy, xem ra bị chính mình đáng sợ tốc độ tu luyện kinh sợ.

Hiện tại làm được bản thân cũng có chút lúng túng, biết sớm như vậy nên lại sớm báo mấy năm, Nhiếp Thiên Minh cười khổ một tiếng, bắt đắc dĩ lắc đầu.

Quá một hồi lâu, mọi người mới từ kinh ngạc bên trong tỉnh thần hồi phục, nói rằng: "Thiên tài, thiên tài."

"Không phải kỳ tài, là Quý Tài, này có Quý Tài mới có thể có như vậy tốc độ tu luyện." Bọn họ bị trước mắt khiếp sợ đến đã nói năng lộn xộn.

Khiếp sợ! Khiếp sợ, vẫn là khiếp sợ...

Lập tức lúng túng cười cười, Nhiếp Thiên Minh lông mi nhẹ nhàng run lên, lễ phép nói rằng: "Ta có thể đi rồi chưa?"

"Ngươi là gọi Nhiếp Thiên Minh." Vị kia lớn tuổi người phụ trách còn chưa từ trong cơn khiếp sợ đi ra, lần thứ hai xác nhận một thoáng.

"Ân, tiểu tử chính là." Nhiếp Thiên Minh lễ phép hồi đáp.

"Ồ..."

Người kia sững sờ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh ló một thoáng Thượng Quan Nhã quần áo, lễ phép lui ra ngoài.

Hai người đi ra, hần thật dài dãi thả phào nhẹ nhõm, cười nói: "Thượng Quan tỷ tỷ, thật không nghĩ tới đơn giản như vậy."

Thượng Quan Nhã cũng không trả lời, hần nhẹ nhàng quơ quơ nàng, Thượng Quan Nhã lúc này mới lần thứ hai tỉnh thần hồi phục.

"Mới vừa nói cái gì? Tỷ tỷ không nghe thấy." Thượng Quan Nhã lúng túng nói rằng, trên mặt đã mất đi trước đây thành thực cùng ôn trọng.

"Ta nói, thật sao nghĩ đến sẽ dễ dàng như vậy liền thông qua." Nhiếp Thiên Minh cười lại lặp lại mới vừa nói quá.

"Vâng, ta cũng không nghĩ tới, ta làm sao cũng không ngờ tới càng là như vậy kết quả. Ngươi thực sự là mười tuổi mới bắt đầu tu luyện?" Thượng Quan Nhã lần thứ hai hỏi này nhìn như đơn giản vấn đề.

Thoáng nhú nhú mày, hần bắt đắc dĩ cười khổ một cái, hơi gật đầu, xem ra chuyện này xác thực để bọn họ khiếp sợ không thôi.

Hần biết mình tốc độ tu luyện xác thực nhanh, thế nhưng dựa vào vẻ mặt của bọn họ trung được đến cũng không phải nhanh, là kinh thiên khủng bố.

Nếu là bọn họ biết mình kỳ thực chỉ tu luyện một năm rưỡi, không biết lại sẽ có cảm tưởng thế nào? Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh lắc đầu.

"Kim Thiên tỷ tỷ mời khách, nói muốn ăn cái gì ăn ngon?" Thượng Quan Nhã vẻ mặt tươi cười nói rằng.

Có thể ra một, hai cái hậu Địa cảnh thiếu niên, vốn là ngạc nhiên, như Nhiếp Thiên Minh như vậy số tuổi đạt đến hậu Địa cảnh cơ hồ không có, này vẫn

không có cân nhắc đến hấn làm người nghe kinh hải tốc độ tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Có chuyện vui nên tinh thần thoải mái

Từ Thiên Hải thành nổi danh nhất Mỹ Thực Lâu đi ra hậu, Nhiếp Thiên Minh hướng về Thượng Quan Nhã cáo biệt, muốn một mình một người tại Thiên Hải thành trên đường cái đi dạo.

Vốn là Thượng Quan Nhã còn muốn nhắc nhở hấn hai câu, sau đó vừa nghĩ, hấn đã đạt đến hậu Địa cảnh, cũng sẽ không lỗ lã.

Trúng tuyển Phong Vân môn đã không có bất cứ vấn đề gì, lúc này tâm tình vô cùng vui vẻ, tay trái uốn lượn chỉ Hoang tặc lần thứ hai cao tốc xoay tròn.

Chậm rãi nhìn người đi trên đường, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng rên lên Tiểu Khúc, một người cũng có vẻ hơi nhàn nhã tự đắc.

Khoảng chừng sau một giờ, đi dạo đến đông thành, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được có điểm khát nước, sẽ theo liền tìm một nhà quán trà ngồi xuống.

Bưng chén trà lên, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nhấp một thoáng, nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy một thiếu niên chính đang đang nhìn mình.

Hấn lông mi hơi run run, hướng về phía người kia cười cười, thiếu niên kia cũng cười tiếu, Nhiếp Thiên Minh đơn giản đứng dậy, đi tới thiếu niên kia bên người, hỏi: "Một người uống trà sao?"

Thiếu niên giương mắt lại đánh giá cẩn thận hấn một phen, nhẹ nhàng lắc đầu nói rằng: "Không phải, ta đang đợi ta tỷ tỷ."

"Không ngần ngại ta ngồi xuống uống chung trà đi!" Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Àn, đương nhiên không ngần ngại, ngươi là đến Thiên Hải thành tham gia chọn lựa chứ?" Thiếu niên kia nhẹ giọng hỏi.

Nhiếp Thiên Minh hơi gật đầu, nói rằng: "Vâng, ngươi cũng thật sao?"

Thiếu niên lắc đầu, mỉm cười nói rằng: "Không phải."

Thiếu niên kia đột nhiên hướng về Nhiếp Thiên Minh phía sau nhìn tới, trong ánh mắt chảy ra tâm tình vui sướng, hấn theo ánh mắt nhìn lại, một nữ tử đang từ từ hướng về bọn họ đi tới.

Nữ tử kia thân mang một thân quần áo màu đen, như trắng lưỡi liềm bình thường đôi mi thanh tú, duyên dáng mũi ngọc, dáng người uyển chuyển tinh tế, chỉ là đôi mắt sáng lưu động ra một tia lạnh lẽo.

Thiếu niên kia đứng lên, vội vàng đi tới nàng trước người, sốt ruột hỏi: "Tỷ tỷ, như thế nào a?"

Tên thiếu nữ kia hơi cười cười, nhẹ giọng nói rằng: "Lão sư nói vấn đề không lớn."

Thiếu niên suyt chút nữa hoan hô kêu lên, thiếu nữ nhẹ nhàng xoa xoa hấn đầu, hấn lúc này mới an tĩnh lại.

"Gặp việc vui không ngừng chính mình một cái..."

Nhiếp Thiên Minh khước miệng giương lên vẻ mỉm cười, thì thảo làm bầm lẫu bầu nói rằng, lại nhẹ nhàng nhấp một miếng trà.

Tên thiếu nữ kia chân thành ngọc bước, khoan thai mà đến, Nhiếp Thiên Minh đứng lên, khe khẽ gật đầu.

Thiếu nữ đầu tiên là ngẩn ra, thiếu niên kia vội vàng giới thiệu: "Vị này là đến Thiên Hải thành tham gia Phong Vân môn chọn lựa, tiểu đệ vừa vận dụng tới."

Nhiếp Thiên Minh khước miệng vì đánh, nhẹ giọng nói rằng: "Ta gọi Nhiếp Thiên Minh. Xin hỏi hai vị đại danh?"

Thiếu nữ thoáng chần chờ chốc lát, chậm rãi nói rằng: "Điều Viện Lam, đó là của ta đệ đệ, Điều Quan."

"Nhiếp Thiên Minh, cái tên này làm sao như thế quen tai ?" Cái kia gọi Diêu Quan thiếu niên nói rằng.

"Ta nhớ ra rồi, là cái kia đánh bại Nam Thành tiểu bối bên trong đệ nhất cái kia Nhiếp Thiên Minh sao?" Diêu Quan hưng phấn nói.

Diêu Viện Lam cũng toát ra hiếu kỳ ánh mắt, bất quá trong ánh mắt lộ lên một tia hoài nghi, chớp mắt là qua.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng: "Đó là Thiên Minh may mắn, may mắn mà thôi."

"Như vậy xem ra Niếp công tử cũng thuận lợi thông qua chọn lựa ." Diêu Viện Lam rất nhanh sẽ từ hiếu kỳ bên trong khôi phục như cũ, thần nhiên nói.

Nhiếp Thiên Minh hơi gật đầu, chợt hỏi: "Không biết hai vị vì sao sự mà đến, mới vừa mới nhìn đến bọn hắn có chút sốt ruột?"

Diêu Quan ha ha cười, nói rằng: "Kỳ thực chúng ta là vì mặt khác một hồi chọn lựa mà đến."

Diêu Viện Lam thần nhiên nói: "So với Phong Vân môn chọn lựa, chúng ta tham gia chọn lựa không đáng giá được nhắc tới."

Từ Diêu Viện Lam trong khi nói chuyện, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được cái này chọn lựa tuyệt đối không phải không đáng giá được nhắc tới, lập tức tới hứng thú, hỏi: "Không biết cô nương phương không tiện tiết lộ một thoáng?"

Trầm tư chốc lát, Diêu Viện Lam nói rằng: "Kỳ thực cũng không phải là cái gì đại chọn lựa, chỉ là chọn những này tại Toán sư phương diện so sánh với có thiên phú thiếu niên mà thôi."

"Toán sư?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai biểu hiện ra kinh ngạc.

"Nghĩ đến Niếp công tử cũng chưa từng nghe qua, toàn bộ Phong Vân Hoang cũng bất quá chỉ là mấy ngàn người mà thôi, không biết cũng không kỳ quái." Diêu Viện Lam nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh khiếp sợ vẻ mặt cho là hắn không có nghe từng nói, liền vội nói rằng.

Hơi chút chần chờ chốc lát, hắn nhắc lên nhãn, hai con mắt nhìn chăm chú vào Diêu Viện Lam, hỏi: "Không biết cô nương đến không tới Toán sư cấp một?"

Lần này đã biến thành Diêu Viện Lam giật mình, dùng một loại ánh mắt khó mà tin nổi nhìn hắn, chợt chậm rãi nói rằng: "Một cấp, nơi nào dễ dàng như vậy, ta hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là cất bước mà thôi."

"Cất bước?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Người đã nghe qua Toán sư, tự nhiên biết Toán Hạch, Toán Hạch là Toán sư căn bản. Toán Hạch lại chia làm bản mạng thiên hạch, bản mạng tâm trái đất, bản mạng Huyền Hạch còn có bản mạng hoàng hạch. Toán Hạch hình thành quá trình cực kỳ khó khăn, muốn dựa vào chính mình không ngừng tu hành, có thể nói tuyệt đối muốn so với tu luyện tới hậu Địa cảnh muốn khó khăn nhiều." Diêu Viện Lam chậm rãi hồi ức nói.

Từ nàng hồi ức thần tình có thể suy đoán, tu luyện xác thực không dễ, mặc dù mình tu luyện cực kỳ nhanh, thế nhưng không có nghĩa là đơn giản, lập tức gật đầu lia lịa, biểu thị đồng ý.

"Bản mạng hoàng hạch cũng là hay nhất hình thành, ta từ năm tuổi tu luyện tới hiện tại ròng rã mười năm, rốt cục ngưng kết thành cực kỳ yếu ớt hoàng mệnh Toán Hạch, tiểu đệ phỏng chừng gần nhất ba, bốn năm cũng sẽ ngưng kết thành hoàng mệnh Toán Hạch." Lập tức Diêu Viện Lam lộ ra tự hào mỉm cười.

"Cái này vài loại Toán Hạch có gì khác nhau?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai tràn đầy khát vọng hỏi.

"Đương nhiên là càng hướng lên trên càng tốt, cụ thể làm sao được, ta cũng xưa nay không có nghe lão sư nói qua, mình cũng sẽ không xin hỏi quá." Diêu Viện Lam nói rằng.

Hơi chút cảm nhận được vẻ thất vọng, hắn lần thứ hai hỏi: "Này Toán Hạch có tác dụng gì sao? Ta chỉ là biết nó có thể tăng mạnh lực công kích."

"Ta cũng chỉ là biết nó từng chút từng chút công năng,, những chức năng khác, ta cũng không quá rõ ràng. Bất quá nghe lão sư nói những này cao cấp Toán sư có thể di động bên người năng lượng." Diêu Viện Lam ước ao nói rằng.

"Di động năng lượng?" Đây tuyệt đối là lần đầu tiên nghe từng nói, không khỏi thì thầm lặp lại nói.

"Đúng, di động năng lượng, người có thể thông qua Toán Hạch nhen lửa bên người ngọn nến, đương nhiên đây là đơn giản nhất kỹ năng." Diêu Viện Lam nói rằng.

"Thiên Minh còn có một cái chuyện nhỏ muốn thỉnh giáo, ta nhớ được Toán Hạch cần năng lượng điều động, nghe nói chỉ ít cũng đạt được Địa Tinh lực, nhưng là các người không có Địa Tinh lực, làm sao khởi động Toán Hạch?"

"Ban đầu ở tu luyện Toán Hạch thời điểm, trong cơ thể sẽ hình thành một loại năng lượng đặc biệt, dùng để cung cấp Toán Hạch cần thiết năng lượng. Loại này đặc thù năng lượng cũng là có lực công kích, cùng các người tu luyện Địa Tinh lực, đều có cường đại lực sát thương." Thiếu nữ chậm rãi nói rằng.

"Dựa theo người nói như vậy, Địa Tinh lực cũng không thể khởi động Toán Hạch, thật sao?" Nhiếp Thiên Minh không giải thích được nói.

"Cái này ta cũng không quá rõ ràng. Khả năng tinh lực có thể khởi động, thế nhưng vấn đề lớn nhất chính là tu luyện tới Địa Tinh lực, chỉ ít cũng phải thời gian mười năm, muốn tại mười năm này bên trong tức tu Địa Tinh lực, lại tu Toán Hạch, gần như là không thể nào sự." Điều Viện Lam chậm rãi nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ mũi, cũng không có nói gì, hẳn không thể nào nói cho nàng biết, vẫn có nhân có thể đồng thời làm được.

"Ta cảm thấy, Địa Tinh lực cùng tu luyện Toán sư đạt được lực lượng tinh thần không giống nhau, nếu như mạnh mẽ khởi động, tiêu hao chân khí hẳn là sẽ rất lớn, rất lớn." Điều Viện Lam tỉnh tở nói đến.

Nghe xong Điều Viện Lam hậu, Nhiếp Thiên Minh lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, khó tự trách mình mỗi lần mạnh mẽ dùng Toán Hạch thời điểm, chân khí tiêu hao đều sẽ lớn như vậy.

"Như vậy nếu như không có đặc biệt năng lượng, làm sao khởi động Toán Hạch đây?" Nhiếp Thiên Minh phát triển hỏi để phẩm cách.

"Niếp công tử, người vấn đề đều rất kỳ quái. Toán Hạch là chính mình tu luyện, loại năng lượng kia dĩ nhiên là gốc ở trong người, làm sao sẽ không có đây?" Điều Viện Lam tò mò nhìn Nhiếp Thiên Minh.

Khẽ thở dài, chậm rãi cúi đầu, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, trầm thấp nói rằng: "Ta chính là có điểm hiểu kỳ, vạn nhất chính mình tu luyện cái loại này năng lượng đặc biệt bị mất, lại nên như thế nào giải quyết?"

"Này, này, ta xác thực không biết, ta nghĩ lão sư có thể có thể biết đi, tương lai người đến Phong Vân thành hẳn là sẽ có cơ hội nhìn thấy hẳn, đến thời điểm người có thể tự mình hỏi hẳn." Điều Viện Lam an ủi.

Chậm rãi ngừng đầu lên, nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói rằng: "Đúng, chỉ cần đi tới Phong Vân môn, rất nhiều vấn đề đều sẽ giải quyết dễ dàng."

Phong Vân môn, lần thứ hai ở trong lòng la lên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lời đồn ở xung quanh

Ngày mai, ánh mặt trời lần thứ hai chiếu ở này phần hoa Thiên Hải thành, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, đi ra.

Gần nhất hai ngày phòng đấu giá Phạm Giai rất bận, lập tức trào vào nhiều như vậy con nhà giàu, phòng đấu giá tự nhiên cũng bận tới mảy mòi mảy.

Từ khi ngày hôm qua tách ra hậu, Nhiếp Thiên Minh vẫn chưa từng thấy Thượng Quan Nhã, mỗi người đều có chuyện của chính mình, cho nên hẳn liền một mình đi ra.

"Niếp công tử..."

Vừa đi đến cửa., chỉ nghe thấy có người gọi hẳn, hẳn xoay người lại, phát hiện là một cái thị nữ.

Lông mi hơi run run một thoáng, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng: "Không biết tỷ tỷ tìm ta có chuyện gì?"

Thị nữ cười nói: "Ngày hôm nay hẳn là đi chỗ ghi danh gặp thấy mình lão sư, đúng lúc gặp chúng ta Thượng Quan người bán đấu giá có việc, nàng liền phân phó ta mang người tới."

Khỏe miệng hẳn giương lên vẻ mỉm cười, khe khẽ gật đầu, nói rằng: "Nhiều tạ tỷ tỷ, gần nhất phòng đấu giá có nhiều như vậy chuyện làm ăn, người vẫn là lưu lại trợ giúp Thượng Quan tỷ tỷ đi, một mình ta đi là được."

Nói xong lễ phép tính khoát tay áo, Nhiếp Thiên Minh xoay người hậu trực tiếp hướng về ngày hôm qua địa phương đi đến.

Ngày hôm nay người rõ ràng muốn ít đi rất nhiều, thậm chí liền một phần mười cũng chưa tới, này còn bao gồm người xem náo nhiệt, hẳn cũng không để ý đến, trực tiếp đi vào,

"Niếp công tử, Niếp công tử..." Mặt sau đột nhiên truyền tới một trận thanh âm quen thuộc, hẳn thuận thế quay đầu nhìn lại, là Phương Ngọc Yến.

Hắn nhẹ nhàng cười, khoát tay áo, tại to như vậy Thiên Hải thành có thể tìm tới chính mình quen thuộc người cũng vẫn thật không dễ dàng, lập tức cảm thấy rất thân thiết, nói rằng: "Phương đại tiểu thư, người khi nào đến ?"

"Ta là ngày hôm trước vừa tới, xem ra Niếp công tử tại toàn bộ Thiên Hải thành lại đem muốn danh tiếng truyền xa , sáng sớm đến hiện tại hết thấy người mới đều đang bàn luận người này cái thiên tài." Phương Ngọc Yến đặc biệt hài lòng, hiếm thấy lộ ra như vậy nụ cười sáng lạn.

"Xem ra phương đại tiểu thư cũng được trúng tuyển, chúc mừng, chúc mừng." Hắn cười nói.

"Ài, so với người, chúng ta những người này đều tự ti mặc cảm." Phương Ngọc Yến nhẹ nhàng thở dài nói rằng.

"Quán nhiều như vậy làm gì? Người cũng không phải được trúng tuyển sao? Người nhìn người năm kinh nhẹ nhàng như vậy liền được trúng tuyển, tiền đồ vô lượng a." Niếp Thiên Minh cố ý học lão nhân phát sinh thanh âm già nua nói rằng.

Phương Ngọc Yến hài lòng gật đầu, không nghĩ tới trong ngày thường có chút lạnh lẽo nàng, cũng sẽ cười vui vẻ như vậy, xem ra có thể bị Phong Vân môn trúng tuyển xác thực là một kiện đại sự, Niếp Thiên Minh chậm rãi thở ra một hơi.

"Niếp Thiên Minh, Niếp Thiên Minh..." Có một nữ tử âm thanh từ bên tai truyền đến, hắn định thần nhìn lại, trong lòng than thở, nàng sẽ không cũng được trúng tuyển chứ?

"Đây không phải là Huyền muội sao? Có phải hay không người cũng được trúng tuyển?" Niếp Thiên Minh chợt nhả nói rằng.

Đối với thiếu nữ trước mắt, vẫn có chút hiểu rõ. Tuy rằng miệng có điểm độc, thế nhưng tâm địa ngược lại là rất tốt. Bất quá Niếp Thiên Minh tuyệt đối không cho nàng trước tiên cơ hội nói chuyện, lập tức nhiệt tình nói rằng.

"Bộp bộp bộp..."

"Lại vẫn có thể nhận thức ta, ta cho rằng người trong một đêm trở thành Thiên Hải thành đệ nhất Thần Thoại hậu, liền không nhận ra ta ." Nam Cung Huyền cười hi hi nói.

"Nào dám, nói không chắc người lại đắc tội cái nào khó chơi hảo thủ, đến thời điểm lại đẩy lên chỗ này của ta, vậy ta chẳng phải là lại thảm." Hắn cười hi hi phản kích nói rằng.

"Ai u, nhanh như vậy nhận thức xinh đẹp như vậy mỹ nữ, không đơn giản a!" Nam Cung Huyền vỗ hắn một thoáng vai, tiếp theo trêu chọc nói.

Lén lút nhìn một chút Phương Ngọc Yến, sắc mặt do bạch biến hồng, Phương Ngọc Yến lập tức nhẹ nhàng nói: "Ta cùng Niếp công tử là cùng một cái trên trời, chúng ta rất sớm liền biết."

"Niếp Thiên Minh, người sẽ không đối với nàng thú vị đi!" Nam Cung Huyền đột nhiên hỏi, thần tình xem ra có điểm nghiêm túc.

Hắn nơi nào sẽ nghĩ đến Nam Cung Huyền sẽ hỏi như thế lúng túng vấn đề, cái này cô gái nhỏ thực sự là không giữ mồm giữ miệng, lập tức lườm nàng một cái, cấp nói gấp: "Chớ nói lung tung, ta cùng phương đại tiểu thư chỉ là bằng hữu."

Nam Cung Huyền thoải mái gật đầu, trêu chọc nói rằng: "Chính là, giống như người vậy tiểu tử, nhân gia cũng nhìn không nổi người."

"Cũng không có ai..."

"Người chính là Niếp Thiên Minh?"

Niếp Thiên Minh vốn là muốn nói, cũng không có ai coi trọng người, thế nhưng bị đột nhiên xuất hiện câu hỏi làm rối loạn.

Ngày hôm nay làm sao nhiều người như vậy, hắn nhìn người đến một chút, mỉm cười nói rằng: "Vâng, có chuyện gì?"

"Có chuyện gì? Đương nhiên cùng người cái này được xưng Thiên Hải thành đệ nhất thiên tài tỷ thí một phen, đến cùng phải hay không đệ nhất thiên tài, so với xong lại nói." Thiếu niên kia lạnh lùng nói.

"Thật là té nhạt..." Niếp Thiên Minh thì thầm nghĩ đến, cùng mỹ nữ nói chuyện phiếm, muốn cùng người tỷ thí đến thú vị hơn nhiều.

Vừa nghe thấy có tỷ thí, nhất thời có người vây quanh lại đây, mới biết được nguyên lai Niếp Thiên Minh cũng ở nơi đây.

Mọi người ánh mắt đều tụ tập đến hắn trên người, chu vi lập tức bắt đầu nghị luận.

"Hắn thực sự là được xưng Thiên Hải thành tiểu bối bên trong đệ nhất thiên tài Niếp Thiên Minh sao?"

"Không phải đệ nhất thiên tài, là đệ nhất Thần Thoại, nghe nói hắn mười tuổi mới bắt đầu tu luyện, mười lăm tuổi đã đột phá hậu Địa cảnh."

"Nam Thành Dung Thần nhân vật cỡ nào, dĩ nhiên ở dưới tay hắn không tới mười chiêu liền học máu."

...

...

Nghe chu vi lời truyền miệng lời đồn, Nhiếp Thiên Minh chỉ có thể lắc lắc đầu, rốt cuộc biết tại sao có người hướng về hắn khiêu chiến, như vậy khoa sự thực lớn, hiện tại đến cùng truyền tới mức độ nào, coi như là mình cũng có hứng thú với hắn tỷ thí một phen.

"Nhiếp Thiên Minh, có dám hay không? Có dám hay không?" Thiếu niên kia kể tục khiêu khích.

Đối với loại này khiêu khích, hắn vốn định không nhìn, thế nhưng người chung quanh càng ngày càng nhiều, tiếp tục như vậy, khiêu khích người sẽ càng ngày càng nhiều. Lập tức tàn nhẫn quyết tâm đến, quát lạnh nói: "Đây là người chính mình tìm, cũng đừng trách ta."

"Ít nói lời vô ích, bắt đầu đi!" Thiếu niên kia hung ác nói rằng.

"Đều lui lại." Theo Nhiếp Thiên Minh một tiếng gầm nhẹ, trong phạm vi xung quanh một mét người lùi sạch sẽ.

Thân hình khẽ nhúc nhích, hắn lần thứ hai đánh giá thiếu niên ở trước mắt, chỉ ít so với hắn lớn hơn một tuổi.

Uốn lượn chỉ Hoang tề lần thứ hai xoay tròn, đột nhiên ngưng, hắn kẹp lấy Hoang tề, tại thiếu niên kia trước mặt quơ quơ, miệng hơi mở ra, chậm xa xôi nói: "Thấy được sao? Ta đem nó bỏ đến không trung, nếu như không thể tại nó rơi xuống đất trước đem người đánh bại, liền tính ta thua."

Tại mọi người cười vang bên trong, thiếu niên kia thẹn quá thành giận, cất lực xé gọi kêu: "Tiểu tử, đừng kiêu ngạo, đợi lát nữa liền biết nhà người thiếu gia lợi hại."

Chu vi lần thứ hai oanh động lên, mỗi người đều chờ mong này giao thủ một khắc...

"Tiểu tử, gọi người xem một chút Bá Thiên quyền của thiếu gia ta."

Dứt lời, thiếu niên khí thế trên người đột nhiên ngưng tụ dường như sóng lớn ngập trời giống như tuôn ra mà ra, thân thể lập tức bắn ra đến, nắm đấm hung ác đánh lại đây.

Một quyền này tuyệt đối tụ tập thiếu niên hết thảy nội lực, tại Nhiếp Thiên Minh đâm chọc hạ, không phát rõ cũng là không thể nào. Nhìn thể tới hung hăng nắm đấm, người phía sau cũng không khỏi vì làm Nhiếp Thiên Minh đổ mồ hôi hột.

Nắm đấm trong nháy mắt vọt qua vài mét cự ly, trực tiếp hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, chỉ là lông mi nhẹ nhàng chọn một thoáng, khóe miệng vung lên vẻ mỉm cười, tay trái Hoang tề cũng vào thời khắc này bị hắn dùng sức gây đến không trung.

Giờ tay phải lên, nhẹ nhàng nắm chặt, chu vi lập tức bị quyền thế bao quanh. Người chung quanh có thể cảm thấy khí tức trên mang theo một cỗ cường đại lực sát thương, nếu là một quyền này đánh xuống, đó chính là...

Chu vi hai cái nắm đấm hai lần ngưng tụ, tay phải của hắn dùng sức đánh ra, trong nháy mắt phá vỡ không khí chung quanh, tầng tầng đánh vào đối phương trên nắm tay.

"Bát Cực Quyền "

Lấy cường đối với cường...

Lấy nhanh đối với nhanh...

"Đừng!"

"A!"

Trong không khí truyền đến một tiếng cực kỳ tiếng kêu thảm thiết, trên mặt đất đã xuất hiện mấy chục cái to to nhỏ nhỏ vết rạn.

Hai chân tách ra đứng trên mặt đất, vươn tay trái ra, chậm rãi tiếp theo rơi xuống Hoang tề, lúc này Hoang tề lần thứ hai tại hắn ngón tay xoay tròn được.

Mà vừa nãy cái kia ngưng cuồng tự đại thiếu niên còn như cuồng phong bên trong một mảnh lá rụng, mang theo một mảnh khủng bố, xa xa bay ra ngoài.

Chu vi tiếng ồn ào đột nhiên im bất đi, mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời cảm thấy cái kia thân thể nho nhỏ bên trong tràn đầy một loại làm người sờn cả tóc gáy lực lượng.

"Chuyện này..."

"Thực lực này thật sự không là thôi ra..."

"..."

Người chung quanh đều là Phong Vân môn lần này chọn lựa người xuất sắc, chỉ ít cũng đạt tới Luyện Tâm cảnh, vừa nãy vị kia ít nhất phải đạt đến Luyện Tâm cảnh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ. Thực lực chỉ ít có thể xếp vào những này nhân hàng đầu, thế nhưng...

Chỉ cần một quyền người kia liền bại đi, mọi người không khỏi suy đoán Nhiếp Thiên Minh hẳn hiện tại đến cùng đến loại nào mức độ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đồ kỵ là một thanh đao

Tình cảnh một lần an tĩnh rất nhiều, Nhiếp Thiên Minh lười nhác nhìn thiếu niên kia, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, xoay người đi ra.

"Nhiếp Thiên Minh, xem ra ngươi nội lực lại tăng cường không ít, chẳng trách được xưng Thiên Hải thành hàng tiểu bối người số một, quả nhiên danh bất hư truyền." Nam Cung Huyền theo ở phía sau cười hi hi nói.

Mặc dù là tán thưởng, thế nhưng từ nàng trong miệng nói ra, tổng thể cảm giác là lạ, có điểm giống châm chọc nói móc.

Dừng bước, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi xoay người lại, cười híp mắt nói rằng: "Nếu ai cười đến như ngươi vậy nữ nhân, vậy hẳn đã có thể hưởng phúc." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh xấu xa nở nụ cười, xoay người lại, tiếp theo đi về phía trước.

"Ngươi..." Nam Cung Huyền ở phía sau dậm chân một cái, có chút tức giận nói nói.

"Là ai được xưng Thiên Hải thành hàng tiểu bối người số một?" Đột nhiên một cái vang dội âm thanh tại trên quảng trường vang lên.

Hắn lông mi hơi run run, khóe miệng vì đánh, xoay người lại, phát hiện là một thanh niên nam tử, thân cao muốn so với hắn cao hơn nửa con, mày kiếm mắt sáng, Nhiếp Thiên Minh lười nhác nhìn hắn hậu, cũng không để ý đến hắn.

"Này còn dùng hỏi sao? Đương nhiên là Nhiếp Thiên Minh." Nam Cung Huyền chỉ chỉ hắn, lớn tiếng nói.

Trùng Nam Cung Huyền một chút, trong lòng thầm nghĩ, cái này cô gái nhỏ làm sao lại như thế yếu nói sao, hắn không thể làm gì khác hơn là cười khổ một cái, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Ta ngược lại thật ra ai đó? Nguyên lai là cái kia tự xưng mười tuổi bắt đầu tu luyện, mười lăm tuổi đạt đến hậu Địa cảnh Nhiếp Thiên Minh, chẳng trách dám tự xưng người số một?" Nam nhân kia trong giọng nói tràn đầy xem thường cùng hoài nghi.

"Ta nhìn ra, ngươi là đồ kỵ nhà ta Thiên Minh ca ca thiên phú, cũng khó trách ngay cả ta đều đồ kỵ, không có cách nào, thiên phú đồ vật này không phải ngươi muốn có thì có." Nam Cung Huyền cười hi hi châm chọc nói.

"Ha ha, ta sẽ đồ kỵ một cái tân sinh, ha ha, chỉ bằng hắn cũng xứng làm cho ta đồ kỵ." Nam nhân kia lần thứ hai phát sinh xem thường cùng cười nhạo âm thanh.

Hai con mắt lần thứ hai nhìn quét nam nhân kia, Nhiếp Thiên Minh con mắt đột nhiên loé lên một tia tinh mang, tay trái uốn lượn chỉ Hoang tộ lần thứ hai cao tốc chuyển lên.

"Ngươi là ai?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng quát lạnh nói.

Nam tử kia đầu tiên là ngẩn ra, không nghĩ tới hắn dám dùng như vậy ngữ khí nói chuyện cùng hắn, chợt lạnh lùng cười nói: "Ta chính là phụ trách Thiên Hải thành tân sinh kỷ luật tiểu tổ trưởng, Từ Ly Sách."

"Nguyên lai là chúng ta Từ sư huynh, hạnh ngộ, hạnh ngộ." Phương Ngọc Yến vừa nhìn thế cuộc đối với Nhiếp Thiên Minh bất lợi, vội vã tiến lên giúp hắn giải vây.

"Ai u..."

"Không nghĩ tới năm nay còn có xinh đẹp như vậy tiểu sư muội, xem ra năm nay chiêu sinh không sai." Từ Ly Sách mặt lộ vẻ vui mừng nói rằng.

Nhìn thấy Từ Ly Sách trên mặt vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hừ một tiếng, không muốn nhiều hơn nữa liếc hán một cái .

"Tiểu sư muội, ngươi tên là gì?" Từ Ly Sách nhu tình hỏi.

"Từ sư huynh, ta gọi Phương Ngọc Yến." Phương Ngọc Yến nhẹ giọng trả lời.

"Tên rất hay, Ngọc trong băng thanh ngọc khiết; yến, hoạt bát linh động, tên rất hay." Từ Ly Sách lần thứ hai tán dương .

"Ai, ngươi hồng phần tri kỷ cũng bị nhân nhanh chân đến trước , ngươi liền không lấy điểm biện pháp?" Nam Cung Huyền ở bên cạnh nhẹ nhàng trạc Nhiếp Thiên Minh, trêu tức nói rằng.

Nộ lườm nàng một cái, nhìn lúng túng bên trong Phương Ngọc Yến, Phương Ngọc Yến là vì mình giải vây mới mang đến phiền não như vậy, nhẹ nhàng nói: "Từ sư huynh có không biết, này giới tân sinh bên trong xinh đẹp nhất đương nhiên thuộc về bên cạnh ta vị mỹ nữ này."

"Được kêu là Nam Cung Huyền, tên bên trong liền tiết lộ ra một cổ thanh tân khí chất thoát tục." Nhiếp Thiên Minh nói tiếp.

Từ Ly Sách nhìn kỹ một chút, Nam Cung Huyền tư sắc xác thực không thua cho Phương Ngọc Yến, chỉ là Nam Cung Huyền có thêm một tấm lợi hại miệng, Từ Ly Sách cười nói: "Dĩ nhiên, Nam Cung sư muội của chúng ta cũng là rất đẹp."

Nam Cung Huyền thật không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh sẽ bắt nàng cho tung đến, tầng tầng ở trên người hán ngắt một thoáng, cười hi hi nói: "Từ sư huynh, ngươi tuy rằng trường không sai, thế nhưng cùng bên cạnh ta Thiên Minh ca ca so với, e sợ còn muốn kém một đoạn."

"Nhiếp Thiên Minh, ..."

Xem ra hôm nay không cho ngươi điểm giáo huấn, tương lai tiến vào Phong Vân môn, chẳng phải là muốn bỏ đến chính mình trên đầu, lập tức chậm rãi nói rằng: "Nghe nói Dung Thần sư đệ cũng bãi ở dưới tay ngươi."

Lông mi vì run, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt chìm xuống, biết vừa nãy Nam Cung Huyền đã kích Từ Ly Sách lòng tự ái , cho nên hán cố ý đề Dung Thần, chính là muốn tìm cớ mà thôi.

"Từ Ly Sách, ngươi nếu là muốn một mình đấu liền nói ra, đừng tìm cớ gì. Yên tâm ta sẽ không nói ngươi ý lớn hiệp nhỏ." Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng quát lạnh nói.

"Ngươi, hảo tiểu tử, đây cũng là ngươi tự tìm." Từ Ly Sách trướng đỏ mặt, giận dữ nói.

Nhiếp Thiên Minh xác thực một chút mặt mũi cũng không có cho hán lưu, đối với Từ Ly Sách, Nhiếp Thiên Minh cũng thực sự không muốn cho hán lưu, làm cho mình đi lấy lòng loại người này, quả thực chính là nằm mơ.

"Từ Ly Sách, ngươi chỉ ít so với hán lớn hơn bốn tuổi, đánh như vậy không công bình, muốn ta nói, ta cho ngươi họa một vòng, ngươi chỉ có thể ở trong vòng công kích hán, ra quyền liền tính thua, như thế nào?" Nam Cung Huyền vừa nhìn thật muốn đánh lên, rõ ràng Nhiếp Thiên Minh muốn ăn thiệt thòi chút, cái khó ló cái khôn nói rằng.

Từ Ly Sách ha ha cười to nói: "Đừng nói một vòng, chính là làm cho ta nguyên mà bất động, Từ Ly Sách ta cũng không sợ."

Trong tay cao tốc xoay tròn Hoang tề lập tức ngừng lại, hán đưa tay phải ra, đình chỉ vẫn muốn tiếp tục nói chuyện Nam Cung Huyền, nhẹ giọng quát lên: "Nam tử hán đại trượng phu, muốn so với thí liền đường đường chính chính, thua cũng phát ra tôn nghiêm."

"Được, được, ta ngược lại muốn xem xem ngươi này được xưng Thiên Hải thành tiểu bối người số một đến cùng phải hay không có tiếng không có miếng?" Từ Ly Sách chột lớn tiếng quát.

Trong lòng hán tự nhiên rõ ràng, Từ Ly Sách đương nhiên không phải Dung Thần hạng người có thể so sánh, Nhiếp Thiên Minh đương nhiên cũng có chính mình dự định, thông qua hòa hảo tay đôi chiến, mới có thể càng nhanh hơn đề cao mình tu luyện trình độ.

Thông qua khiêu chiến so với mình cao người đến mức độ lớn nhất phát huy chính mình tiềm năng, hán cũng không phải lần đầu tiên trải qua.

Nhiếp Thiên Minh thoáng nhíu nhíu mày, mặt lộ vẻ vẻ ngưng trọng, trong tay xoay tròn Hoang tề dừng ở trong tay, trực giác nói cho hán biết, Từ Ly Sách chỉ ít ở phía sau Địa cảnh hậu kỳ, như vậy hảo thủ, hán tự nhiên không dám khinh thường.

"Đừng..."

Vài tiếng lạnh lạnh thanh âm vang dội từ Từ Ly Sách trong thân thể phát ra, Từ Ly Sách giãn ra một thoáng xương cốt, chuẩn bị sửa chữa hán.

Lườm nhác lỏng ra từng cánh tay, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lắc lắc cổ, thế nhưng ánh mắt lại không ngừng mà nhìn chăm chăm Từ Ly Sách.

"Nhiếp sư đệ, ta muốn ra tay rồi..."

Vừa dứt lời, Từ Ly Sách thân hình Như Yến tử giống như linh hoạt, một cái thả người lập tức chạy như bay đến hán bên cạnh người nhẹ nhàng một chưởng, tựa hồ là không có nửa phần lực đạo.

Thế nhưng ra ngoài Nhiếp Thiên Minh dự liệu chính là, này nhìn như nhẹ nhàng vỗ một cái, dĩ nhiên mang đến cuồng nộ sát khí.

Đương nhiên Nhiếp Thiên Minh cũng không cam lòng yếu thế, lập tức quyền trên quyền khí tăng vọt, sử dụng Bát Cực Quyền, Bát Cực Quyền vốn là lấy cương mãnh bạo liệt nổi tiếng, đối với tiên thân công kích cực có hiệu quả.

Quyền phong cùng chưởng lực chạm vào nhau, hai thân thể người đồng thời vì khẽ chấn động, Nhiếp Thiên Minh hiểu Từ Ly Sách chỉ là trước tiên thăm dò chính mình, thế nhưng vừa nẩy một chưởng kia, nội lực chỉ ít ở phía sau Địa cảnh một tầng trái phải uy lực.

"Quả nhiên đột phá hậu Địa cảnh, xem ra đồn đại cũng không phải là giả tạo." Từ Ly Sách trầm nói.

Từ Ly Sách thân thể run lên, dưới chân phát lực, dường như như tia chớp hướng về Nhiếp Thiên Minh chạy vội mà đến, bàn tay phải trên tụ tập khí thế, muốn so với trước đó cường nhiều gấp đôi, mượn vọt tới trước lực, thoáng qua đi tới hần trước mặt.

Dường như một cái quạt ba tiêu, dùng sức hướng về Nhiếp Thiên Minh quạt lại đây, hần cũng không dám khinh thường, thân hình xoay một cái, dưới chân bước tiến không khỏi tăng nhanh rất nhiều, vọt đến Từ Ly Sách phía sau.

Tầng tầng giảm chân một cái, nội lực do đan điền chảy ra, quyền hăng hái khí lần thứ hai tụ lại, Nhiếp Thiên Minh đương nhiên sẽ không lãng phí như vậy cơ hội tốt, nâng quyền liên tầng tầng đánh đi tới.

Từ Ly Sách lại há lại là dễ dàng như vậy đã bị công kích được, ngay hần quyền phong vừa đến lúc đó, Từ Ly Sách thiết chưởng đã hoàn toàn vỗ lại đây.

Lạnh lùng nở nụ cười một tiếng, Nhiếp Thiên Minh cánh tay biến đổi, không thiết đến chưởng lực mặt sau, tầng tầng đánh ở tại Từ Ly Sách trên cánh tay, Bát Cực Quyền chú ý chính là tận dụng mọi thứ, có kích tức xuyên, không nhận tội không giả, gấp chiêu đánh chiêu. Không nghi ngờ chút nào, hần đã hoàn toàn lĩnh ngộ.

Từ Ly Sách chà xát đi về phía trước hai bước, mới đỡ xuống Nhiếp Thiên Minh quyền trên lực đạo.

"Sẽ không liên chút bổn sự ấy đi, vậy cũng thật liên không có ý nghĩa." Nhiếp Thiên Minh nhìn lão đạo Từ Ly Sách, cười nhạo nói rằng.

"Tiểu tử, đừng cao hứng quá sớm. Cười nói cuối cùng người, mới là người thắng." Từ Ly Sách sắc mặt không khỏi mà ngưng trọng, trên người lần thứ hai tuôn ra hỏa như thế sát khí.

Trong lòng rõ ràng, nếu không phải vừa nẩy Từ Ly Sách khinh thị chính mình, mình cũng không thể nào dễ dàng như vậy phải tay, đón lấy mới là trọng điểm.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết..."

Từ Ly Sách quyết định xuống tay ác độc, song chưởng trực tiếp hướng về trái tim của hần vỗ tới.

Đập đập lui hai bước, Nhiếp Thiên Minh song quyền duỗi một cái, thân thể né tránh song chưởng, Bát Cực Quyền chú trọng công phòng kỹ thuật, lập tức hần cũng không có bị công kích được.

Tại Từ Ly Sách hung ác công kích hạ, hần tuy rằng ở vào hạ phong, thế nhưng công phòng chuyển đổi tương đương trôi chảy, trong lúc nhất thời Từ Ly Sách dĩ nhiên cũng không được đến nửa điểm tiện nghi, hơi không chú ý, còn bị Nhiếp Thiên Minh đánh lên một thoáng.

Từ Ly Sách răng cắn chặt chít hường, song chưởng hận không thể đem hần đập chết, hần không hề có một chút nào sự huynh đáng về.

Trên mặt ứng đỏ, mồ hôi nóng không khỏi từ trên trán bốc lên, bất tri bất giác, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên cùng Từ Ly Sách đánh nhau mười lăm phần chưởng.

Nam Cung Huyền tâm vẫn đều lơ lửng, đặc biệt có mấy lần, chỉ lát nữa là phải hần bị Từ Ly Sách đánh trúng, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh đều là tại bước cuối cùng khó mà tin nổi hóa giải.

Dần dần mà Nhiếp Thiên Minh đánh cho càng ngày càng tùy ý, Bát Cực Quyền tại tiến công bên trong chú ý lấy ý lĩnh khí, lấy khí tột lực, ba bàn sáu giờ trong ngoài hợp nhất, khí thế bàng bạc, bát phương phát lực toàn thân là nhãn, cả người là tay, động thì lại biến, biến thì lại hóa, hóa thì lại linh, kỳ diệu vô cùng. Lúc này Bát Cực Quyền đã bị hần phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Chương 35: Không phải chém người khác, chính là chém chính mình

Một cho tới giờ khắc này, Nhiếp Thiên Minh trở nên càng đánh càng hăng, từ hấn quyền phong bên trong tựa hồ cũng có thể cảm ứng được cái loại này không ngừng tăng cường áp bách thức khí thế, quyền pháp càng ngày càng thành thạo.

Từ Ly Sách làm cho bộ này chương pháp mặc dù là tam phẩm vũ học, thế nhưng tiêu hao nội lực muốn so với quyền pháp đại nhiều, hấn chương pháp theo đuổi duy nhanh không phá, lấy nhanh nhịp điệu công kích thay thế phòng thủ.

Mà Nhiếp Thiên Minh Bát Cực Quyền nhưng là lấy tĩnh chế động, tĩnh giả dưỡng khí, động thì lại một chiêu chế địch.

Mỗi lần quyền cùng chương đụng nhau, đều sẽ mang đến chấn động đồm đũa.

Từ Ly Sách chau mày, lúc trước cho rằng dựa vào chính mình hậu Địa cảnh tầng thứ sáu nội lực, quyết định Nhiếp Thiên Minh còn không là thừa sức, hiện tại mới phát hiện, chính mình có điểm bất cập, không ngờ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên cũng cường hoành như vậy, trên nắm tay kinh đạo mãnh liệt đụng phải chính mình chương khí, thân thể đều sẽ không khỏi chấn động.

Chẳng trách Dung Thần có thể bại ở dưới tay hấn, tiểu tử này quả nhiên có điểm trình độ, Từ Ly Sách thầm nói.

Người chung quanh lần thứ hai quăng tới ngạc nhiên ánh mắt, trước mắt Nhiếp Thiên Minh ứng kinh đã biến thành bọn họ mục tiêu mới.

"Chuyện gì xảy ra?" Một đạo ôn nhu nữ tử âm thanh từ đằng xa truyền đến.

Mọi người tìm theo tiếng vừa nhìn, một tên cô gái áo xanh, một bộ mỹ lệ mặt cười trên, ngậm lấy lo lắng khuôn mặt, sóng mắt lưu chuyển, tản ra một loại thành thực mỹ lực.

Nữ nhân kia phía sau vẫn theo một cái cô gái áo đỏ, tuổi tác cùng Phương Ngọc Yến các nàng không kém bao nhiêu, khuôn mặt cũng coi như xinh đẹp, chân thành ngọc bước, khoan thai mà đến.

"Ngưng Hiểu lão sư, thậm chí có nhân có thể cùng Từ sư huynh chống đỡ được." Cô gái áo đỏ giật mình nói nói.

Ngưng Hiểu lão sư mau chóng bước qua, trong lòng không khỏi có chút vui sướng, thậm chí có người mới có thể cùng Từ Ly Sách như vậy đối công, xem ra lần này Thiên Hải thành hành trình quá đáng giá.

Từ Ly Sách nhìn thấy Ngưng Hiểu lão sư, vội vàng mỉm cười nói rằng: "Ngưng Hiểu lão sư, vừa nãy cùng vị tiểu sư đệ này tỷ thí một thoáng, mong rằng lão sư không nên trách tội Ly Sách."

"Được rồi, ta cũng không trách ngươi. Dù sao đều là sư đệ của ngươi sư muội, liền để bọn hấn một điểm." Ngưng Hiểu lão sư mỉm cười nói rằng, thế nhưng là có một tiếng trách tội Từ Ly Sách.

"Ngưng Hiểu lão sư giáo huấn chính là, Ly Sách biết rồi." Từ Ly Sách mỉm cười nói rằng, chỉ là trong lòng âm thầm mắng, như không phải Nhiếp Thiên Minh, chính mình cũng không trở thành tại lão sư trước mặt như vậy mất mặt.

Ngưng Hiểu lão sư gật đầu, hỏi: "Ly Sách, ngươi cũng đừng tự trách. Sau đó nhiều chiếu cố chiếu cố bọn họ."

Vừa nghĩ tới vừa nãy Từ Ly Sách ra tay nặng, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói: "Từ sư huynh, chỉ là muốn giáo dục giáo dục ta này không hiểu chuyện tân sinh mà thôi, Ngưng Hiểu lão sư ngươi không cần treo ở trong lòng."

Nhìn thấy Từ Ly Sách mới vừa mới có hơi chật vật đáng đáp, Ngưng Hiểu lão sư nhẹ nhàng thở dài, trong lòng nghĩ đến, thật không biết là ai dạy dục ai.

"Ngươi chính là Nhiếp Thiên Minh?" Ngưng Hiểu lão sư lần thứ hai đầu đề thường thức ánh mắt.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ mũi, gật đầu.

"Được rồi, chuyện ngày hôm nay liền đến đây chấm dứt, hai ngày nữa chúng ta nhất định phải muốn trở lại Phong Vân môn, cho nên có chuyện gì, nắm chặt giải quyết. Đầu tán ra đi!" Ngưng Hiểu lão sư nhẹ giọng nói rằng.

"Nhiếp Thiên Minh, chờ đến Phong Vân môn, sư huynh nhất định phải cẩn thận mà chiêu đãi ngươi." Nói xong, Từ Ly Sách âm hiểm cười cười.

Khóe miệng vì đánh, Nhiếp Thiên Minh ánh mắt lười nhác nhìn hấn một chút, khinh bỉ cười cười, nói rằng: "Đa tạ sư huynh, chỉ sợ sư huynh ngươi mời không nổi."

Nói xong cũng không thèm nhìn hấn một cái, xoay người rồi rời đi, Từ Ly Sách oán hận nhìn hấn bóng lưng, nhẹ nhàng nói: "Ngươi chờ, ngươi sẽ vì ngày hôm nay tất cả trả giá thật nhiều."

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi chờ một chút ta." Nam Cung Huyền ở phía sau sốt ruột kêu.

Chậm rãi xoay người lại, phát hiện Phương Ngọc Yến cũng tại ngưng mắt nhìn chính mình, nhún vai, đối với Nam Cung Huyền nói rằng: "Ngươi lại muốn thế nào?"

"Mời ngươi ăn cơm." Nam Cung Huyền cột nhà nói rằng.

"Tại sao?" Nhiếp Thiên Minh nghi hoặc mà hỏi.

"Ngươi xem, ngươi cho ta dài ra bao lớn mặt mũi, ta không được vì ngươi khánh công sao?" Nói lời Nhiếp Thiên Minh cánh tay đã muốn đi.

Nhìn một chút Phương Ngọc Yến, chân chờ chốc lát, Nam Cung Huyền quay về Phương Ngọc Yến nói rằng: "Phương cô nương, có muốn hay không cùng đi?"

Thoáng trầm tư chốc lát, Phương Ngọc Yến chậm rãi lắc đầu, nói rằng: "Các ngươi đi thôi, một hồi cùng cha có chút việc muốn đi biện."

Lông mi nhẹ nhàng run lên, khe khẽ gật đầu, xoay người lại hậu, khẽ thở dài, quay về Nam Cung Huyền nói rằng: "Đi thôi. Ngày hôm nay ta nếu không đem ngươi ăn thành nghề rớt mòng toi, Nhiếp Thiên Minh ta sau đó muốn ngược lại đi."

"Chỉ bằng ngươi, ha ha ha, cười chết ta mất..."

Hai người thân ảnh rất nhanh biến mất ở mệnh mông trong đám người, Phương Ngọc Yến ngọc xi khinh khẽ cắn môi đỏ, sâu sắc nhìn hai người biến mất phương hướng..

...

...

"Tiểu tử ngươi cũng thực sự là xa xỉ, một bữa cơm, ngươi liền ăn một trăm cái Hoang tệ." Nam Cung Huyền nhìn cười xấu xa Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Làm sao, Huyền muội ngươi mời không nổi a, được rồi, ta đến phó, như thế nào?" Nhiếp Thiên Minh hí ngược nói rằng.

"Một trăm cái Hoang tệ, ta trả không nổi, ngươi cũng quá đầu, đừng nói này một trăm cái Hoang tệ, chính là từ lâu này, ta Nam Cung Huyền chớp đều không nháy mắt liền có thể mua lại." Nam Cung Huyền khinh thường nói.

"Tiểu phú bà, có tiền tiểu phú bà." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai cười nhạo cười cười.

"Còn dám nói một lần, còn dám nói một lần, đừng tưởng rằng ngươi đánh bại Từ Ly Sách liền ghê gớm, nói cho ngươi biết, ta muốn ra tay, hần Từ Ly Sách đã sớm không đứng lên nổi." Nam Cung Huyền vung lên nắm đấm, giờ giờ nói rằng.

"Điểm ấy ta đã sớm nhìn ra, nếu không ngươi làm sao luôn đề ta và hần tỷ thí, chính là sợ ngươi vừa ra tay, liền nháo chết người." Nhiếp Thiên Minh nịnh hót nói một câu.

"Ra đi từ." Nam Cung Huyền thu hồi nắm đấm, cao hứng nói.

Đối với cái này một giây đồng hồ có thể sản sinh mấy ngàn cái ý đồ xấu Nam Cung Huyền, hần cũng không phát hiện có cái gì quá biện pháp hay ứng phó, nhẹ nhàng lắc đầu, cười khổ một tiếng, tiếp theo đi về phía trước.

"Huyền muội, Nam Cung gia tộc các ngươi tại toàn bộ Thiên Hải thành địa vị hần là không thấp đi!" Nhiếp Thiên Minh thoáng trầm tư chốc lát, hỏi.

"Vậy cũng không, Nam Cung gia chúng ta tộc thực lực làm sao cũng có thể bài đến năm vị trí đầu." Nam Cung Huyền tự hào nói rằng.

"Đã có mạnh mẽ như vậy thực lực, vậy còn tất yếu đi Phong Vân môn tiến tu sao?" Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hỏi.

"Ai, ngươi này liền không biết đi, Phong Vân môn làm Phong Vân Hoang coi trọng nhất địa phương, ai không muốn tại Phong Vân môn chiếm một chỗ đứng." Nam Cung Huyền giải thích.

Khe khẽ gật đầu, chậm rãi nói rằng: "Nguyên lai các nhà đều mang theo như vậy tâm tính, xem ra Phong Vân môn cũng không tính thái bình."

Nam Cung Huyền lắc đầu, nói rằng: "Phong Vân môn vẫn tính thái bình, chỉ ít ai cũng không dám tại Phong Vân môn làm càn, dù sao nó phía sau còn có Phong Vân Hoang Hoang chủ ở nơi nào bày."

"Phong Vân Hoang Hoang chủ?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Dĩ nhiên, làm Phong Vân Hoang người thống trị, Phong Vân Hoang Hoang chủ liền tượng trưng cho tuyệt đối thực lực, toàn bộ Phong Vân Hoang đều phải nghe theo hần." Nam Cung Huyền ước ao nói rằng.

"Không phải là một cái Hoang chủ chứ, không đến nỗi như vậy đi!" Nhiếp Thiên Minh nhìn Nam Cung Huyền, lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói rằng.

"Người nói cái gì? Không phải một cái Hoang chủ à? Đại ca, người cũng không muốn nghĩ, này Bát Hoang bên trong có thể có mấy người Hoang chủ, Hoang chủ phía dưới hoang kỳ, càng là cao thủ Như Vân. Nếu như mỗi cái trong gia tộc có thể có một vị tại hoang kỳ bên trong hiệu lực, đây chính là Vô Thượng vinh quang a!" Nam Cung Huyền lần thứ hai toát ra ánh mắt hâm mộ.

"Xem tôi vẫn là thật có điểm tới đầu." Dùng sức nuốt vào một cái nuốt bọt, chậm rãi nói rằng.

"Bằng người tư chất, ta tin tưởng người nhất định có thể tiến vào hoang kỳ." Nam Cung Huyền nhìn hắn, than thở nói rằng.

"Xem ra lần này không thể không tin tưởng người một lần." Hắn chậm rãi nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Lại trang điểm..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phong Vân thành, ta đã đến rồi

Rất sắp đến rồi xuất phát thời gian, Nhiếp Thiên Minh rất sớm lên, phát hiện Thượng Quan Nhã chính tại chờ đợi mình, mỉm cười nói rằng: "Đa tạ Thượng Quan tỷ tỷ ngày gần đây đến đối với Thiên Minh chiếu cố, Thiên Minh vô cùng cảm kích."

Thượng Quan Nhã dịu dàng nở nụ cười, nói rằng: "Lại cùng tỷ tỷ khách khí, ngày hôm qua Tịch tỷ tỷ ký cho ta một phần tin, nhắc nhở ta nhất định thể năng cho người tiền đưa."

Đầu tiên là ngăn ra, trên mặt lần thứ hai toát ra tâm tình vui sướng, đối với Tịch Diễm Đình, hắn thật đến hào hào cảm tạ nàng, đúng là nàng đề cử chính mình lại đây, lúc này mới có cơ hội.

"Phiền phức Thượng Quan tỷ tỷ thay ta chuyển đạt một thoáng, liền nói Nhiếp Thiên Minh ta ghi nhớ Tịch tỷ tỷ ân đức." Nhiếp Thiên Minh cảm kích nói rằng.

"Yên tâm đi, ta sẽ nói cho nàng biết. Thời gian cũng không còn sớm, nên lên đường, sau đó chính người cũng muốn nhiều chú ý một điểm." Thượng Quan Nhã ôn nhu dặn dò.

Khe khẽ gật đầu, lần thứ hai hướng về Thượng Quan Nhã biểu đạt cảm tạ tâm ý hậu, hắn nhẹ nhàng đẩy ra phòng đầu giá Phạm Giai cửa hông, trực tiếp đi ra.

Chăm chú cảm nắm nắm, lúc này mới nhanh chóng đi tới, đi tới tụ tập địa.

Nhẹ nhàng ước lượng một chốc nhân số, thêm vào Ngưng Hiểu lão sư, gần như vượt qua năm mươi người.

Nhiếp Thiên Minh còn chưa tới, chỉ nghe thấy Nam Cung Huyền hô hắn tên.

Bất đắc dĩ cười cười, hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nhanh chóng bước qua.

Ngưng Hiểu lão sư nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh tới, tiểu lập mỉm cười nói: "Tới."

Nhẹ nhàng sờ sờ mũi, Nhiếp Thiên Minh cười ha hả nói: "Ngưng Hiểu lão sư, không đến muộn đi!"

Ngưng Hiểu lão sư nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hắn vội vàng tiến vào trong đội ngũ, đi tới Nam Cung Huyền bên người, nhẹ giọng nói: "Người có thể hay không cho ta chờ chút đơn độc thời gian?"

Nam Cung Huyền lấy ánh mắt trừng hắn một thoáng, chợt cười híp mắt nói rằng: "Có thể a, bất quá đến xem ta có cao hay không hưng."

Chỉ thật bất đắc dĩ cười khổ một cái, hắn hai mắt quét mắt chu vi một vòng, thật là nhiều người đều tại nhìn chăm chú vào chính mình, khi đụng tới Từ Ly

Sách ánh mắt lúc, hẳn có thể cảm thấy nồng đậm cừu ý.

Cũng không có suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt đưa ánh mắt xoay chuyển quá khứ, chỉ là quét đến Phương Ngọc Yến lúc, hẳn dừng lại chốc lát, Phương Ngọc Yến trong mắt xuất hiện lần nữa trước đây cái loại này lạnh lẽo, hẳn hơi cười cười, đưa ánh mắt thu lại rồi .

Từ Ly Sách bước nhanh đi tới Ngưng Hiểu lão sư bên người, nhẹ giọng nói rằng: "Ngưng Hiểu lão sư, nếu này to lớn nhất bài người đã tới, chúng ta là không phải có thể lên đường?"

Vừa nghe đến Từ Ly Sách âm thanh, hẳn thì có chủng loại muốn đánh hẳn kích động, phỏng chừng Từ Ly Sách cũng có loại vọng động này, lập tức cười cười, cũng không nói gì.

Ngưng Hiểu lão sư ôn nhu nói: "Ly Sách, ngươi thông báo xuống, chuẩn bị lên đường."

Nam Cung Huyền tại Nhiếp Thiên Minh bên tai nhẹ nhàng nói: "To lớn nhất bài người, xem ra Từ Ly Sách đối với ngươi rất đồ kị a, Thiên Minh ca ca, sau đó ngươi có quả đáng từ ăn."

Trắng Nam Cung Huyền một chút, Nhiếp Thiên Minh trách cứ nói rằng: "Này không đều là nhờ ngươi hồng phúc chứ, nếu không ta cũng không có bực này phúc khí."

"Không có chuyện gì, điểm ấy tiểu ân tiểu Huệ, ta sẽ không nhớ tới." Nam Cung Huyền hi hi nở nụ cười.

"Nhớ lấy..."

Tự giễu một tiếng, Nhiếp Thiên Minh liền không nói gì nữa.

Thiên Hải thành cùng Phong Vân trong thành cự ly xem như là khá xa , mệnh mông cuồn cuộn đội ngũ đuổi ba ngày đường mới tới Phong Vân thành.

Nhẹ nhàng ngáp một cái, nhìn chu vi kiến trúc, Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói: "Lẽ nào đây chính là Phong Vân thành sao?"

So với Thiên Hải thành, Phong Vân thành muốn hào Hoa Đại tức giận hơn nhiều, mạnh như thác đổ, phòng ốc chằng chịt có hứng thú, quả nhiên có Phong Vân Hoang đại thành phong độ.

Làm Phong Vân Hoang trọng yếu thành trì, Phong Vân thành thể hiện lịch sử nội tình tuyệt đối không phải những thành trì khác có thể sánh được.

Nhiếp Thiên Minh vị trí hải quận theo sát phía sau, trong đó Thiên Hải thành nổi danh nhất, hàng năm đều có thể cho Phong Vân môn chuyển vận rất nhiều có tiềm lực tiểu bối.

"Phong Vân thành, Nhiếp Thiên Minh ta tới, nơi nào sẽ lưu hạ ta dấu chân." Lấy tay thả ở xung quanh kiến trúc trên, nhẹ nhàng xoa xoa, lẩm bẩm nói.

"Mấy năm không có tới , này Phong Vân thành biến hóa rất lớn." Nam Cung Huyền nhìn chu vi phòng ốc cùng đường phố nhẹ giọng nói rằng.

Đoàn người nhanh chóng xuyên qua phần hoa đường phố, hướng về phía trước cao to cung điện đi đến.

Từ Ly Sách chỉ vào phía trước khí thế rộng rãi kiến trúc đặc ý nói: "Các ngươi đã đi tới Phong Vân Hoang thần thánh nhất địa phương, Phong Vân môn, đây là Phong Vân môn ngoại viện vị trí. Sau đó có cái gì không hiểu, cứ đến hỏi ta."

Xa xa nhìn tới, Nhiếp Thiên Minh đã nhìn thấy một cái to lớn bia đá, trên đó viết ba chữ to: Phong Vân môn, thật có thể nói là khí thế bàng bạc.

Rất nhanh đám người bọn họ liền đã tới trước tấm bia đá, Nhiếp Thiên Minh nhìn, khối này bia đá sắp tới cao năm mét, thực sự quá đồ sộ , trên bia đá hiện ra cổ thanh ý nhị.

Thô bạo lộ ra ngoài, thiên địa chi linh, liền dường như khối này bia đá!

"Này là Phong Vân môn chúng ta linh thạch, chớ xem thường khối này bia đá, nó đã có hơn ngàn năm lịch sử." Ngưng Hiểu lão sư ôn nhu nói.

"Ngưng Hiểu lão sư, ta đem bọn họ mang đi sắp xếp dừng chân ." Từ Ly Sách đối với Ngưng Hiểu lão sư cười nói.

Ngưng Hiểu lão sư hơi gật đầu, quay về bên người cô gái áo đỏ nói rằng: "Cầm Hồng, ngươi theo Ly Sách cùng đi trợ giúp bọn họ sắp xếp nơi ở."

Hồng y thiếu nữ gật đầu, lạnh lùng quay về Từ Ly Sách nói rằng: "Từ sư huynh, có thể đi đi!"

Nói xong, cũng không tiếp tục xem Từ Ly Sách một chút, trực tiếp đi về phía trước, Từ Ly Sách lúng túng cười cười.

Nhìn thấy tất cả những thứ này, Nhiếp Thiên Minh cũng cười tiểu, xem ra không phải một mình hắn chán ghét cái này Từ Ly Sách gia hỏa, cũng trực tiếp theo tới.

Nhìn Nhiếp Thiên Minh, Từ Ly Sách trong mắt lần thứ hai toát ra bất mãn, ho khan một tiếng, quay về những người còn lại nói rằng: "Đều đuổi tới đi!"

Nam Cung Huyền chạy chậm vài bước đuổi theo Nhiếp Thiên Minh, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng hỏi: "Ngươi nói nam nữ có thể hay không ở tại cùng một cái nhà trọ a?"

Vô cùng kinh ngạc nhìn Nam Cung Huyền hai mắt, dùng con dấu trạc nàng đầu, bắt đắc dĩ lắc đầu nói rằng: "Ngươi trong óc đến cùng xếp vào chút gì? Thiệt thòi ngươi nghĩ ra được."

Nam Cung Huyền trên mặt hiện lên một vết táo hồng, nắm đấm nhấc lên, cắn giận nói rằng: "Đầu óc ngươi cũng muốn những thứ này bản đồ vật."

Khoát tay áo, nhẹ giọng nói với nàng: "Coi như ta ngộ giải ngươi, bắt quá loại lời nói này ngươi cũng đừng nói với ta a, tốt xấu ta cũng vậy cái nam tử. Ngươi làm cho ta không muốn oai, khả năng sao?"

Rất nhanh bọn họ đến phía trước một mảnh so sánh với lùn nhà ký túc xá, Cầm Hồng ngừng lại, quay về trong đội ngũ nữ tử vẫy vẫy tay, trong đội ngũ tám cái thiếu nữ đều hướng về Cầm Hồng tụ lại, Cầm Hồng cùng các nàng nhỏ giọng nói thăm mấy câu, sau đó cùng rời đi.

Từ Ly Sách quay về những người còn lại nói rằng: "Nhìn thấy sao? Phía trước tầng kia tiểu lâu chính là các ngươi trụ sở mới, đều cùng ta vào đi!"

Bởi đắc tội Từ Ly Sách, Nhiếp Thiên Minh phân đến được tức không được tốt lắm, lập tức cũng không để ý, đem trên người bao quần áo một thả, nằm xuống bên trong ngủ.

...

...

Lúc chạng vạng, Nhiếp Thiên Minh từ trong giấc mộng tỉnh lại, cảm giác cả người tràn ngập tỉnh thần, lập tức bò dậy.

"Tùng tùng tùng" ngoài phòng đột nhiên nhớ tới một trận tiếng gõ cửa, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy kỳ quái, mới đến, ai về tới tìm hắn.

Lập tức sửa sang lại quần áo, nhẹ nhàng mở cửa ra, vừa nhìn dĩ nhiên là Nam Cung Huyền, hắn bắt đắc dĩ cười nói: "Ngươi làm sao tùy tiện đi vào người đàn ông lãnh địa?"

Nam Cung Huyền hướng bên trong nhìn, tiếp theo cười hì hì nói: "Làm sao còn có người có thể bắt ta cho ăn?"

"Cái này, vẫn đúng là không ai dám." Nhiếp Thiên Minh xấu xa nở nụ cười một thoáng, nhẹ giọng nói rằng.

"Đi ra ngoài đi dạo đi." Nam Cung Huyền nói xong kéo hắn liền đi ra ngoài.

Hai người nhàn xoay chuyển hơn nửa canh giờ, Nhiếp Thiên Minh cảm khái nói: Phong Vân môn chỉ ít so với Tiểu Ngư thôn đại mười mấy lần.

Trong đó có hai lần địa Phương Thâm sâu địa hấp dẫn hắn, một chỗ chính là Tầng Thụ Các, một chỗ khác chính là phòng luyện công.

Hai toà tháp cao hấp dẫn lẫn nhau, mỗi toà tháp cao đều có mười tầng, kiến tạo phi thường đặc biệt, cùng cái khác kiến trúc hình thành sự chênh lệch rõ ràng.

Hít sâu một hơi, chậm rãi nói rằng: "Chờ, ta muốn bò đến mười tầng."

Nam Cung Huyền gạt đầu, ngậm ngậm cười nói: "Ta muốn đứng ở đỉnh tháp trên."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Muốn chơi ta?

Ngày mai, ngày mới mới vừa sáng, chỉ nghe thấy một trận "Tùng tùng tùng" tiếng gõ cửa, Nhiếp Thiên Minh một nghĩ sẽ không lại là Nam Cung Huyền cái này cô gái nhỏ đi, vội vàng mặc quần áo xong, mở mở ra cửa phòng.

"Ngươi là?"

Nguyên lai là một cái xa lạ nam tử, vóc người so sánh với khô ngô, Nhiếp Thiên Minh nhìn hắn một chút, mỉm cười nói rằng.

"Ha ha..."

"Người được, ta là ta là Cao Giác, bắt đầu từ hôm nay, các người đem tiền vào học trước huấn luyện, các người huấn luyện người phụ trách là ta cùng Từ sư huynh." Nam tử kia mỉm cười nói rằng.

"Từ sư huynh?" Nhiếp Thiên Minh vừa nghe thấy họ Từ liền biết chắc là Từ Ly Sách, thật có phải hay không oan gia không tự đầu a!

"Chính là ngày hôm qua Từ Ly Sách Từ sư huynh." Cao Giác lần thứ hai xác nhận Nhiếp Thiên Minh suy đoán.

"Cái gì gọi là học trước huấn luyện?" Nhiếp Thiên Minh lần đầu tiên nghe được cái danh xưng này, không khỏi hiếu kỳ hỏi một thoáng.

"Học trước huấn luyện, bao quát thuộc lâu Phong Vân môn môn quy giới luật, còn có chính là đối với ý chí bồi dưỡng." Cao Giác chậm rãi nói rằng.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi: "Ngày lúc nào kết thúc?"

"Rất nhanh, đại khái sau một tháng." Cao Giác hồi đáp.

"Sau một tháng, vậy ta chẳng phải là muốn nhìn hấn một tháng..."

...

...

Rất nhanh bọn họ những này tân sinh lập tức tập kết xong xuôi, Từ Ly Sách phát phát tay, Cao Giác đem bọn hấn dẫn theo hướng sau núi.

Toàn bộ phía sau núi um tùm bạc trắng, diện tích so với toàn bộ Phong Vân môn còn lớn hơn, phía sau núi mặt trái là một mảnh rừng rậm, âm u khủng bố. Phía sau núi trên có mấy chục gian phòng, chuyên môn dùng để huấn luyện sử dụng.

Từ Ly Sách phát phát tay, nói rằng: "Lần này học trước huấn luyện do ta phụ trách, ai muốn dám không phục từ quy định, Từ Ly Sách ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn."

Nói xong, nhìn Nhiếp Thiên Minh, trong mắt phát sinh một tia hung ác ánh sáng.

Nhiếp Thiên Minh ánh mắt từ Từ Ly Sách trên mặt thu lại rồi, nhìn thấy Nam Cung Huyền, hấn lộ ra xán lạn mỉm cười, khoát tay áo.

"Người phía dưới chăm chú nghe, đừng hết nhìn đông tới nhìn tây." Từ Ly Sách nhìn Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nói rằng.

Đối với loại này yêu thích lợi dụng quyền lực người, biện pháp tốt nhất chính là lại để ý đến hấn, Nhiếp Thiên Minh tiếp theo ngẩng nhìn bốn phía, ánh mắt quét đến Phương Ngọc Yến lúc, phát hiện mình cùng nàng cự ly càng ngày càng xa.

Nhẹ nhàng thở dài, lắc lắc đầu, ánh mắt thu lại rồi, lười nhác đứng ở nơi đó, chỉ nghe thấy Từ Ly Sách ở phía trên nói nhỏ nói nửa ngày, cuối cùng chính mình dĩ nhiên đứng ngủ mất rồi, chờ Từ Ly Sách nói lúc, mình mới tỉnh lại, dùng tay vuốt vuốt mơ hồ con mắt, ngáp một cái, nhấc lên đầu, thấy phần nộ Từ Ly Sách, chậm rãi xoay người, xoay người đi ra.

Hạng thứ nhất nhiệm vụ là thuộc lâu môn quy giới luật, cái này đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói quả thực việc nhỏ như con thỏ, năm mươi tờ môn quy giới luật, bỏ ra không tới thời gian nửa ngày liền toàn bộ tồn trữ đến Toán Hạch bên trong. Nhẹ nhàng sử dụng Toán Hạch, cơ hồ không phung phí trên người năng lượng, đối với những này môn quy giới luật, hấn mới không có hứng thú hiểu rõ.

Lập tức nằm nhoài trên bàn, ngủ mất rồi, Từ Ly Sách mấy lần đánh thức hấn, Nhiếp Thiên Minh lười nhác nhìn thoáng qua, ngủ tiếp. Từ Ly Sách cũng không có để ý hấn, nếu như kiểm tra thất bại, là muốn tiếp thu xử phạt, cái này cũng là hấn đang muốn muốn.

Nam Cung Huyền nhìn nàng định liệu trước, cũng là không quản hấn, nắm chặt học thuộc lòng sách. Đối với Nhiếp Thiên Minh như vậy quái tài, nàng thật không biết nên nói cái gì.

Ba ngày đi qua rất nhanh, bốn mươi lăm nhân kiểm tra cũng đang thông thả tiến hành bên trong, trước tứ mươi ba người kiểm tra đều vô cùng đơn giản, trên căn bản hỏi một ít rất cơ sở môn quy liền để bọn hấn thông qua.

Thứ bốn mươi bốn người là Nam Cung Huyền, Nam Cung Huyền biết tại sao đem bọn hấn lưu đến cuối cùng, xem ra Từ Ly Sách muốn việc công trả thù riêng, lập tức âm thầm tàn nhẫn mà nắn hấn một phen.

Nam Cung Huyền hữu kinh vô hiểm vượt qua Từ Ly Sách làm khó dễ, nhìn Nhiếp Thiên Minh, biết Từ Ly Sách mục tiêu cuối cùng là hấn, chính mình chỉ là bị tiện thể làm khó dễ một thoáng.

"Nhiếp Thiên Minh ta nhìn ngươi định liệu trước, xem ra ngươi đã nhớ kỹ môn quy giới luật, thật sao?" Từ Ly Sách khóe miệng toát ra vẻ đắc ý cười xấu xa.

"Ai, độ khó có chút ít, nếu là trở lại một quyển, còn tạm được." Lập tức Nhiếp Thiên Minh thở dài một hơi, làm bộ thất vọng nói rằng.

"Được, được, tiểu tử." Từ Ly Sách phẫn hận nói rằng.

"Cũng đừng dong dài, bắt đầu hỏi đi." Nhiếp Thiên Minh phẫn cảm nói rằng, Từ Ly Sách nói rõ chính là muốn chinh hấn, chính mình cần gì phải cho mặt mũi hấn.

Loại này trần trụi khiêu khích, Từ Ly Sách cũng lại ép không được lửa giận trong lòng, lạnh lùng cười nói: "Hỏi, hỏi cái gì? Ngươi đem chinh quyền sách bỏ đi ra."

"Ha ha ha, đơn giản như vậy, không cần cũng bỏ đi, bắt quá ngươi nếu là có cái yêu cầu này, ta đương nhiên cũng sẽ thỏa mãn." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nhạo nói.

"Ta cũng muốn nhìn ngươi một chút làm sao đem quyền sách này một chữ không kém gánh vác?" Từ Ly Sách lần thứ hai phẫn nộ nói rằng.

Cũng lại tại xem Từ Ly Sách, tay vắt chéo sau lưng, ở trong phòng tản bộ bước chân, chậm rãi nói được.

Năm mươi tờ môn quy giới luật sổ tay, Nhiếp Thiên Minh rờn rã đọc thuộc lòng hai giờ, Từ Ly Sách một chữ một châu đối chiếu, dĩ nhiên không có nửa điểm sai lầm.

Trong lúc Nhiếp Thiên Minh cố ý chậm rì rì, ngươi đã muốn chơi ta, ta nói chậm một chút, thì lại làm sao.

Nhìn thấy Từ Ly Sách tức giận xanh lên sắc mặt, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng huýt sáo, cầm trong tay Hoang tề nhẹ nhàng bắn lên, ngay sau đó lại bắt hết, mặt mỉm cười nói rằng: "Không biết Từ sư huynh thoải mái không hài lòng?"

"Được, hảo..." Từ Ly Sách sắc mặt tái nhợt nói rằng.

"Đa tạ Từ sư huynh khích lệ." Khóe miệng vung lên vẻ mỉm cười, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng.

Từ Ly Sách nhẹ nhàng nói: "Đừng cao hứng quá sớm, đón lấy còn có cái khác nhiệm vụ cần hoàn thành, chúng ta đi nhìn."

"Thiên Minh nhất định phụng bồi." Nói xong, hấn ha ha cười lớn lên.

Thu đội toàn bộ trở về, trên đường Nam Cung Huyền cười hi hi nói: "Ta hiện tại phát hiện ngươi càng ngày càng thần bí."

"Thần bí? Cát nhắc ta." Vẫy vẫy tay, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười nói.

Ngày mai, Nhiếp Thiên Minh một nhóm lần thứ hai đi tới phía sau núi, Từ Ly Sách đã rất sớm tại chỗ kia chờ đợi.

Từ Ly Sách xem mọi người đến đông đủ, ho khan hai tiếng, nói rằng: "Chân chính huấn luyện giờ mới bắt đầu, hi nhìn các ngươi có thể thuận lợi thông qua kiểm tra."

Cái thứ hai huấn luyện nhiệm vụ ý chí kiểm tra, là với người tu luyện tu luyện sự chịu đựng tiến hành càng sâu một bước tăng cao, mọi người theo Từ Ly Sách đến sườn núi phụ cận, chu vi không khí lập tức nóng rực lên.

Sườn núi nhiệt độ muốn so với trước đó chỗ tập hợp cao mấy chục độ, da dẻ dường như tại lò lửa trên thiêu đốt, Nhiếp Thiên Minh vội vàng khởi động nội lực, trong đan điền truyền đến một tia lạnh lạnh chân khí, du khắp cả toàn thân, chợt cảm thấy da dẻ được rồi rất nhiều.

Từ Ly Sách chỉ chỉ phía trước phòng ốc, nói rằng: "Đây là phía sau núi hỏa mạch tiến vào., chúng ta từ nơi này đi vào, tiến hành phẩm chất huấn luyện."

Mọi người lại đi về phía trước không tới hai trăm mét, ngăn ngăn hai trăm mét, nhiệt độ nhưng cao hơn đầy đủ hai mươi độ, Nhiếp Thiên Minh không khỏi cảm thán, hỏa mạch nhiệt độ thực sự là cao, đây là vào miệng: lối vào, nhiệt độ đã sáu mươi, bảy mươi độ, nếu là thật sự tiến vào khu vực hạch tâm, nhiệt độ cao chẳng phải là trong nháy mắt có thể đem người đốt cháy.

Thật dài địa thờ phào nhẹ nhõm, Hoang tề ở trong tay trái chậm rãi xoay tròn vài vòng, Nhiếp Thiên Minh bước nhanh chân bước vào này làm người ngột thở trong lò lửa, mới vừa vừa đi vào đi, cũng cảm giác được một cỗ sóng nhiệt kéo tới, bên trong đan điền chậm rãi chuyển vận chân khí để chống đỡ này cỗ sóng nhiệt.

Sóng nhiệt một lần sóng tiếp một lần sóng kéo tới, Nhiếp Thiên Minh phòng chừng nhiệt độ chỉ ít tại tám mươi, chín mươi độ trái phải, thế nhưng điểm ấy nhiệt độ đối với hấn mà nói, quả thực là tiêu nhĩ khoa thử thách, cho nên hấn đi lên tương đương ung dung.

Bên cạnh hấn Nam Cung Huyền có thể cũng chưa có thực lực như vậy, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, bước tiến cũng càng ngày càng gian nan, xác thực là lên núi đao hạ nổi chảo.

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh quay đầu lại nhìn nàng, Nam Cung Huyền miễn cưỡng nặn ra một nét cười, hơi há miệng, Nhiếp Thiên Minh đưa ra bàn tay phải, ra hiệu nàng không cần nói chuyện.

Xác thực tại như vậy dưới nhiệt độ, có thể cất bước đã không dễ, muốn muốn nói chuyện, càng là khó càng thêm khó. Khi Hạ Nam cung Huyền sắc mặt lần thứ hai ngưng trọng.

Từ Ly Sách đột nhiên ở phía trước ngừng lại, sâu chõ một hơi, chậm rãi nói rằng: "Các ngươi tuyệt đối không nên nói chuyện, nơi này là hỏa mạch vào miệng : lồi vào tầng thứ nhất, các ngươi mỗi ngày nhất định phải ở chỗ này trên hai giờ, mãi cho đến ngày cuối cùng."

Nói đến đây, Từ Ly Sách không thể không lần thứ hai ngừng lại, dưới tình huống như vậy, nói chuyện quá hao nội lực, khoảng chừng quá sau ba phút, Từ Ly Sách mới lần thứ hai chậm rãi nói rằng: "Những này cảm thấy người có năng lực có thể đi tầng thứ hai, ta không phản đối."

Nhìn thấy Từ Ly Sách khiêu khích ánh mắt quăng tới, hần nhẹ nhàng mà hít thở một hơi khí, nhẹ nhàng mà cười nói: "Không biết, này tầng thứ hai nhiệt độ là bao nhiêu độ?"

Từ Ly Sách nhất thời ngẩn ra, trầm nghĩ trong lòng, loại này tình trạng hạ hần vẫn có thể nói chuyện như thường, vậy hãy để cho hần tiến vào tầng thứ hai hao hao hưởng thụ nhiệt độ cao nung, nghĩ tới đây, Từ Ly Sách lần thứ hai nhẹ nhàng mà hít một hơi, nói rằng: "Xem ra Nhiếp sư đệ thực lực chính là không giống tiếng vọng, này tầng thứ hai cũng bất quá hơn một trăm độ mà thôi, tin tưởng sư đệ thực lực tất nhiên có thể bình yên ra vào."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Người dám không?

Nhìn một mặt châm biếm Từ Ly Sách, Nhiếp Thiên Minh lông mi nhẹ nhàng run lên, khóe miệng toát ra một tia xem thường mỉm cười, chậm rãi nói rằng: "Bất quá hơn một trăm độ mà thôi, ta xác thực không đề ý."

"Ồ, Nhiếp sư đệ quả nhiên không hổ là Thiên Hải thành đệ nhất thiên tài, vậy ngươi có thể đi tầng thứ hai tu luyện, xét thấy Nhiếp sư đệ thực lực, ngươi mỗi ngày ở tại tầng thứ hai thời gian cũng nhất định phải mãn hai giờ." Từ Ly Sách khóe miệng chảy ra một tia giảo hoạt mỉm cười.

Muốn cho ta mắc câu, ha ha, ta câu cá thời điểm, ngươi vẫn không biết ở nơi đâu ngoan bần đây?

"Không biết sư huynh ngươi có thể tại tầng thứ hai gốc thời gian bao lâu? Nếu không chúng ta đến thi đấu thi đấu? Ngươi dám không?" Nhiếp Thiên Minh khóe miệng vung lên quỹ dị mỉm cười, chậm rãi nói rằng.

Tiểu tử ngươi, lại muốn cái gì phiêu điểm quan trọng (giọt), Từ Ly Sách ta há sẽ sợ ngươi, nghĩ tới đây, hần chậm rãi cười nói: "Nhiếp sư đệ đã có như vậy nhân hạ thoải mái, làm sư huynh há có thể không cùng ngươi."

"Vậy thì đi thôi!" Nhẹ giọng quát lạnh hậu, Nhiếp Thiên Minh bước nhanh chân cấp tốc hạ đến tầng thứ hai, Từ Ly Sách cũng không cam lòng yếu thế, nhanh chóng theo tới.

Hơn một trăm độ nhiệt độ xác thực không phải bảy mươi, tám mươi độ có khả năng so với, mới vừa gia nhập, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy bên trong thân thể lượng nước trong nháy mắt liền bốc hơi lên đi, hần lập tức không dám khinh thường, chậm rãi khởi động nội lực, bên trong đan điền lần thứ hai bùng nổ ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, Địa Tinh lực lần thứ hai toả ra toàn thân. Hần không khỏi cảm thán, tầng thứ hai quả nhiên không giống tiếng vọng.

Tầng thứ nhất cũng chỉ là khô nóng mà thôi, tầng thứ hai lại bất đồng, ngoại trừ so với tầng thứ nhất càng thêm khô nóng ở ngoài, còn có một tia năng lượng mạnh mẽ nỗ lực muốn xé rách chính mình phòng hộ, tiến vào đến chính mình bên trong thân thể. Nếu để cho này một tia năng lượng tiến vào, thân thể tức sẽ hóa thành tro tàn.

Sắc mặt cũng dần dần ngưng trọng, Nhiếp Thiên Minh lông mày không khỏi nhíu nhíu, lập tức lập tức khoanh chân mà ngồi, bên trong đan điền nội lực chậm rãi hình thành một cái tuần hoàn, vòng đi vòng lại, một canh giờ chậm rãi đã qua.

Nhiếp Thiên Minh trên trán không khỏi bốc lên một tia mồ hôi, trong nháy mắt đã bị nóng rực không khí hấp thu, lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng không nhìn nữa Từ Ly Sách, phòng chừng lúc này hần cũng là cảm giác như vậy.

Này một tia năng lượng càng ngày càng to lớn, chính đang chậm chậm trùng kích Nhiếp Thiên Minh Địa Tinh lực, một lần hai lần, ba lần...

"Không sai, tiểu tử, đây cũng là Tam Viêm Chân Hỏa, đối với tu luyện cực mới có lợi." Đột nhiên Hư Không Lão Nhân xông ra, quay về Nhiếp Thiên Minh cười cười nói rằng.

"Tam Viêm Chân Hỏa? Lão sư như thế nào Tam Viêm Chân Hỏa?" Đây mặt nghi hoặc, Nhiếp Thiên Minh không khỏi tò mò hỏi.

"Thiên hạ mỗi lửa có chín loại, một viêm cuối cùng, một viêm chân hỏa, hai viêm chân hỏa, Tam Viêm Chân Hỏa đều vì nhân gian chi hỏa, Tam Viêm

Chân Hóa có thể làm cho bùn đất biến nham thạch, còn có ba loại hỏa, vì làm đại địa chi hỏa, vì đó tứ dương chân hỏa, ngũ dương chân hỏa, Lục Dương Chân Hỏa, trong đó Lục Dương Chân Hỏa vì làm đại địa lợi hại nhất hỏa diễm, có thể hủy diệt đại địa tất cả đồ vật." Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói rằng.

"Tất cả đồ vật? Vậy nó chẳng phải là không có biện pháp tồn trữ?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai tò mò hỏi.

"Ta chỉ nói là chỉ có thể hủy diệt đại địa tất cả, mà không phải đại địa đồ vật, tự nhiên không thể hủy diệt." Hư Không Lão Nhân mỉm cười nói rằng.

"Không phải đại địa đồ vật? Lão sư đây cũng là cái gì?" Tại vị này Bách Sự thông Hư Không Lão Nhân trước mặt, Nhiếp Thiên Minh chỉ có cần phải học hỏi nhiều hơn phần.

"Như trên người của người Địa Tinh lực, nó là trải qua người tu luyện chiếm được, nó liền không thuộc về đại địa đồ vật." Hư Không Lão Nhân giải thích.

Thoáng trầm tư một phen, khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh hỏi tiếp: "Vậy còn có ba loại hỏa đây?"

"Cuối cùng ba loại hỏa diễm là Thiên Hỏa, vì làm Huyền Thiên Hỏa, trong đó Cửu Huyền Thiên Hỏa vì làm Thiên Hỏa, này hỏa bất diệt không sinh, liền ngay cả ta đều chưa từng gặp gỡ." Nói đến đây, Hư Không Lão Nhân trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

"Lão sư người gặp gỡ lợi hại nhất hỏa diễm là cái gì hỏa?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Là Thất Huyền Thiên Hỏa, bá đạo cực kỳ, tu luyện tới đến địa đạo nhân vật đều sẽ bị trong nháy mắt càn quét." Nói đến đây, Hư Không Lão Nhân đi nhiên lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Lão sư tại sao có thể có cảm giác sợ hãi đây? Từ chính mình nhận thức hần bắt đầu, lão sư chính là một cái không sợ trời không sợ đất nhân vật, vạn vật Giai không ở hần tâm nhân vật bên trong, xem ra này khí Huyền Thiên hỏa khi thật bá đạo cực kỳ, nói như vậy đến, Cửu Huyền Thiên Hỏa chẳng phải là đốt cháy thiên địa tất cả, trong thiên địa này còn có cái gì có thể ngăn trở nó đây?

"Lão sư, này cùng tu luyện có quan hệ gì?" Hoi chần chờ chốc lát,, khóe miệng nhẹ nhàng vừa kéo, lần thứ hai hỏi.

"Địa Tinh lực có ưu khuyết phân chia, mà Tam Viêm Chân Hỏa nhưng có thể đi trừ kém lực, đến ưu lực. Người hiện tại có cảm giác hay không đến trong cơ thể mình Địa Tinh lực so với trước đây muốn tinh xảo có thêm sao?" Hư Không Lão Nhân trên mặt con mắt, chậm rãi nói rằng.

Vẫn cố chống đỡ nhiệt khí, dĩ nhiên không có phát hiện như thể biến hóa lớn, trong cơ thể Địa Tinh lực xác thực so với trước phải cường đại hơn nhiều, trên người Địa Tinh lực trải qua Tam Viêm Chân Hỏa rèn luyện, đã xảy ra cực kỳ bé nhỏ biến hóa.

Chỉ là này hơi biến hóa, Nhiếp Thiên Minh thậm chí có thể cảm giác được chính mình sắp phải đi vào đến hậu Địa cảnh tầng thứ bốn.

"Lão sư này Tam Viêm Chân Hỏa thậm chí có như vậy diệu dụng, thật không đơn giản a." Nhiếp Thiên Minh cao hứng nói.

"Ai, này tên gì Tam Viêm Chân Hỏa, người chỉ là tại Tam Viêm Chân Hỏa tầng ngoài cùng, vẫn không có tiến vào đến trung tầng, phỏng chừng tiến vào trung tầng hậu, trực tiếp đem người thân thể hoá tảng." Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng lắc đầu nói rằng.

"Này ta chừng nào thì có thể tiến vào đến phía dưới?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng hỏi.

"Chỉ ít người cũng muốn đến Thiên Nguyên cảnh, đến thời điểm có thể tiến vào tầng thứ sáu, còn đến tiếp xúc đến Tam Viêm Chân Hỏa, chỉ ít cũng phải đợi được Thiên Nguyên hậu kỳ." Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói được.

Khe khẽ gật đầu, khóe miệng hơi vừa kéo, Nhiếp Thiên Minh muốn đến hiện tại trọng yếu nhất là tầng cao thực lực, nho nhỏ Từ Ly Sách đều dám...như vậy khiêu khích chính mình, nếu là mình tiến vào Thiên Nguyên cảnh, loại này mặt hàng đã sớm thuận sát, nơi nào còn dùng như vậy tỷ thí.

Lập tức quyết định, liền ở chỗ này đem chính mình tăng cao đến hậu Địa cảnh tầng thứ bốn, lấy chắc chủ ý hậu, Nhiếp Thiên Minh từ trên người lấy ra tam phẩm linh dược, chậm rãi đặt ở trong miệng, dược lực dĩ nhiên trong nháy mắt đã bị hấp thu, xem ra nằm ở loại khăn trương này thế cuộc hạ, liền ngay cả dược lực đều phát vung tới tốt nhất.

Xem ra gian khổ nhất địa mới vừa rồi là tốt nhất tu luyện địa phương, nó có thể mức độ lớn nhất đề cao mình tiềm năng, lúc này Nhiếp Thiên Minh toàn thân tản mát ra nồng đậm nhiệt khí, cũng không phải chân khí trong cơ thể dẫn đến, hoàn toàn là bởi vì chân khí trong cơ thể tiêu hao quá đại, sản sinh lượng lớn mồ hôi, ở trong không khí nhanh chóng hoá khí, mang đến như vậy đại nhiệt khí.

Từ Ly Sách nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, nhẹ nhàng cười cười, ám thầm nghĩ, liền như vậy sự chịu đựng, còn dám cùng mình tỷ thí, chẳng phải là muốn chết, thế nhưng hần có nằm mơ cũng chẳng ngờ Nhiếp Thiên Minh dám tại như thế địa phương nguy hiểm trong tu luyện lực.

Nhẹ nhàng từ bên người bao bên trong lần thứ hai lấy ra một hạt tam phẩm linh dược, bỏ vào trong miệng, trên người chân khí lần thứ hai bộc phát ra, bên trong đan điền không ngừng phun trào, ngoại giới Tam Viêm Chân Hỏa năng lượng lại bị Nhiếp Thiên Minh chậm rãi dẫn vào đan điền, nếu là không chế không tốt, đan điền trực tiếp nổ tung, Nhiếp Thiên Minh này cái mạng nhỏ liền triệt để khai báo.

Liền ngay cả Hư Không Lão Nhân lúc này cũng không khỏi vì hần lau một vệt mồ hôi, đối với như vậy phương thức tu luyện, hần Hư Không Lão Nhân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, ngàn cân treo sợi tóc, hần tự nhiên không dám quấy rầy Nhiếp Thiên Minh, thế nhưng Hư Không Lão Nhân đã làm tốt tất

cả chuẩn bị, lực bảo vệ để Nhiếp Thiên Minh an toàn.

Tam Viêm Chân Hỏa năng lượng tại Nhiếp Thiên Minh trong đan điền tán loạn một hồi, Nhiếp Thiên Minh lập tức để nó cùng ngoại giới mất đi liên hệ, dùng Địa Tinh lực mạnh mẽ tu luyện này một tia năng lượng bá đạo, khẩn cấp chặt răng xỉ, tại thời điểm mấu chốt nhất, trọng yếu nhất chính là kiên trì, kiên trì, kiên trì...

Mồ hôi trên trán sản sinh lượng lớn nhiệt khí hoàn toàn bao vây Nhiếp Thiên Minh, từ Từ Ly Sách góc độ đến xem, hắn đã không nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, chỉ có thể nhìn thấy một đại đoàn sương mù, Từ Ly Sách không khỏi lần thứ hai cười cười, trong mắt tán mát ra đặc ý ánh mắt, nhẹ nhàng nói: "Nhiếp Thiên Minh, vẫn đầu với ta, ngươi vẫn nộn điểm. Ngày hôm nay ngươi chết ở nơi này, sau đó liền ít đi rất nhiều phiền phức."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hai lần đột phá

Lúc này Nhiếp Thiên Minh trên mặt đã có thể dùng vận vạo cái từ này để hình dung, này đủ có thể gặp Tam Viêm Chân Hỏa năng lượng có bao nhiêu bá đạo, hắn một lần lại một lần áp chế lại này một tia năng lượng phản phệ.

Càng là dưới tình huống như vậy, hắn biểu hiện ra càng là kiên định, Hư Không Lão Nhân không khỏi gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Có thể nhanh như vậy đột phá đến hậu Địa cảnh, tuyệt đối không phải vận may có khả năng đạt đến."

Tại Nhiếp Thiên Minh trong đầu, nhưng tại tìm cách một cái càng to lớn hơn đột phá, hắn sờ dĩ muốn đem Tam Viêm Chân Hỏa năng lượng dẫn vào đan điền, là vì đột phá tầng thứ ba về sau, lần thứ hai trùng kích tầng thứ bốn.

Dưới tình huống như vậy, muốn liên tục đột phá, chỉ sợ cũng chỉ có Nhiếp Thiên Minh như vậy nhân tài dám làm như thế.

Lại qua nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh thấp giọng nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cũng thuận theo rung rung, làm nhiệt khí cấp tốc tán ra, thân thể có loại sống lại cảm giác, bên trong đan điền toả ra khí tức muốn so với trước đó mạnh mẽ rất nhiều.

"Ha ha ha..."

Hắn ở trong lòng lén lút nở nụ cười, ngay như vậy trong lúc nguy cấp, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên đột phá.

Này đột nhiên xuất hiện biến hóa để Từ Ly Sách cũng lấy làm kinh hãi, nhìn trước mắt Nhiếp Thiên Minh, Từ Ly Sách âm thầm địa mắng, gia hỏa này lại dám dưới tình huống như vậy tu luyện, quả thực là không muốn sống nữa, càng có thể tức giận là, dĩ nhiên để tiểu tử này bình yên vượt qua, hiện tại đã tiến vào độ cao mới, xem ra sau này chính mình phiền phức sẽ càng ngày càng to lớn, thật muốn tìm một cơ hội đem hắn giết chết mới là tốt nhất sách.

Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới không phải là những này, đối với ở trước mắt tỷ thí, hắn không một chút nào quan tâm, Từ Ly Sách loại người này, hắn liền khinh bỉ tâm đều không có, không có chút nào phôi, hắn thực lực bây giờ chỉ ít có thể cùng Từ Ly Sách đánh ngang tay, nếu là mạnh mẽ sử dụng Toán Hạch, quả thực có thể thậm chí lập tức giết chết Từ Ly Sách.

Tiến vào tầng thứ bốn hậu, thực lực của hắn đạt được trước nay chưa từng có tăng cao. Lần này đột phá ý nghĩa quá trọng đại, chính mình dung hợp này một tia cường đại Tam Viêm Chân Hỏa năng lượng. Địa Tinh lực muốn so với những người khác thô bạo rất nhiều, thêm vào trải qua sau khi rèn luyện, Địa Tinh lực muốn so với trước đó càng thêm tinh xảo.

Thực sự là một lần đạt được nhiều, một lần đạt được nhiều a...

Lập tức hắn cũng không có kiêu ngạo tự mãn, lập tức tập trung đột phá mới, Hư Không Lão Nhân hiểu rõ hắn ý nghĩ hậu, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, chậm rãi nói rằng: "Dĩ nhiên tại đột phá hậu, lựa chọn kẻ tục tu luyện. Thật lo lắng thân thể không chịu nổi a!"

Có vừa nãy kinh nghiệm hậu, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai sử dụng tương đồng thủ đoạn, chậm rãi dẫn vào một tia năng lượng tiến vào trong đan điền hậu, lập tức chặt đứt chúng nó liên hệ, chỉ là lần này Tam Viêm Chân Hỏa phản phệ muốn so với trước đó nhỏ hơn nhiều, hắn suy đoán có thể là trong thân thể đã dung nhập một bộ phận năng lượng, cho nên tác dụng cũng nhỏ rất nhiều.

Thế nhưng cũng không dám khinh thường, dù sao liên quan đến sinh mệnh, Nhiếp Thiên Minh hiểu muốn làm đại sự nhất định phải can đảm cẩn trọng, hai người thiếu một thứ cũng không được, dần dần mà vừa nãy dung nhập một tia năng lượng cũng bị hoàn toàn hấp thu vào, nội lực lần thứ hai tăng cao, chỉ là cùng lần trước so với tăng cao không lớn, bất đắc dĩ, hắn lại lần thứ hai hút vào một điểm năng lượng tiến vào, tiền tiền hậu hậu, hắn hút vào tám lần, thế nhưng vẫn không có đột phá dấu hiệu.

Hơn nữa tại hần lần thứ tám hút vào hậu, chu vi cũng không còn năng lượng truyền vào đến chính mình trong thân thể, giống như bên trong thân thể năng lượng đã bão hòa . Nhiếp Thiên Minh đương nhiên rất không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chậm rãi đứng lên, nhìn sắc mặt tái nhợt Từ Ly Sách, khoe miệng vung lên vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: "Từ sư huynh nếu như cảm giác không khỏe liền đi ra ngoài trước đi, không có chuyện gì, thua bởi ta cũng không phải là cái gì chuyện mất mặt, ta sẽ không khắp nơi khoe khoang."

"Người, người..." Trong lúc nhất thời, Từ Ly Sách dĩ nhiên không có nội lực nói chuyện, tại tầng thứ hai đầy đủ ở lại ba giờ, trên căn bản đã sắp đến hần cực hạn, thế nhưng hần nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh còn có thể hành động như thường, ngọn lửa đỏ kỳ lần thứ hai phun trào.

Ban đầu ở Thiên Hải thành, Nhiếp Thiên Minh mới là tầng thứ ba, ngăn ngăn mười mấy ngày, hần càng nhưng đã đột phá tầng thứ ba tiến vào tầng thứ bốn, như vậy tốc độ tu luyện, để Từ Ly Sách cảm thấy rất thoải mái.

Càng làm cho hần cảm thấy sinh khí chính là, hần chính mình đã đạt đến tầng thứ sáu, chỉ có thể ở chỗ này ba bốn giờ, hần Nhiếp Thiên Minh mới bắt quá tầng thứ bốn, nhưng có thể hành động như thường, trong lòng nhất thời mất đi cân bằng, trong mắt phát sinh một tia sát khí.

Dư Quang chậm rãi liếc một thoáng Từ Ly Sách, Nhiếp Thiên Minh khoe miệng lần thứ hai vung lên vẻ mỉm cười, thân nhiên nói: "Từ sư huynh, ta cũng không giúp người, hiện tại ta muốn đi vào tầng thứ ba đi xem xem có cái gì hảo đồ chơi. Nếu là Từ sư huynh cảm thấy thực lực cũng không tệ lắm, vậy thì cùng nhau xuống đây đi!"

Từ Ly Sách đương nhiên không phải người ngu, tầng thứ ba mình tuyệt đối không vào được, đừng nói hiện tại chân khí tiêu hao hết thời điểm, chính là trạng thái hay nhất thời điểm, hần cũng không dám đi vào. Từ Ly Sách cảm giận nhìn hần một cái, không có bất kỳ cử động. Trái ngược với si nhục, hần Từ Ly Sách biết sinh mệnh giá trị.

Nhanh chóng thu hồi Dư Quang, nắm đấm chăm chú nắm một thoáng, nhanh chân bước vào tầng thứ ba, nhìn Nhiếp Thiên Minh bóng lưng biến mất, Từ Ly Sách một mặt sợ hãi, thật sự dám vào đi, thật sự dám vào đi...

...

...

Tầng thứ ba nhiệt độ so với tầng thứ hai cao đầy đủ sáu mươi độ, hơn hai trăm độ, nôi chảo cũng bắt tài hơn một trăm độ mà thôi, này có thể so với nôi chảo nhiệt độ cao rất nhiều, như vậy nhiệt độ, Nhiếp Thiên Minh thiếu một chút liền chịu không được .

Tiến vào tới đương nhiên không phải là vì cảm thụ này hơn hai trăm độ sống nhiệt, hần là đến tìm kiếm cùng tầng thứ hai cái cổ này tương tự năng lượng, loại năng lượng này đối với hần tầng cao rất có trợ giúp.

Lập tức lần thứ hai khoanh chân mà ngồi, bên trong đan điền chân khí không ngừng truyền vào thân thể bên trong, hần lần thứ hai cảm nhận được này cổ quen thuộc năng lượng, xác thực là Tam Viêm Chân Hỏa năng lượng, so với trước phải cường hoành hơn nhiều, ít nhất là nguyên lai gấp ba, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hút vào một điểm, lập tức đóng trên người đường hần.

Quả nhiên mạnh mẽ, hút vào lượng bất quá là vừa nẩy một phần hai, nhưng là cả đan điền đã dồi sồng lấp biển , Nhiếp Thiên Minh trên mặt sinh ra đậu đại mồ hôi hột, đan điền tựa hồ sắp nổ tung, không khỏi trên mặt đất đánh vài vòng lăn, nỗ lực muốn đem đau đớn roi xuống thấp nhất, môi đã bị hàm răng cắn phá , máu vẫn không nhỏ đến mặt đất cũng đã bốc hơi rồi.

"A!"

Không khỏi đau đớn gào thét, thân thể cũng sắp muốn nổ tung, Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói rằng: "Vật cực tất phản, vật cực tất phản." Vừa định khởi động Thánh Châu đến giúp giúp Nhiếp Thiên Minh, thế nhưng là phát hiện Nhiếp Thiên Minh phát sinh kinh thiên biến động.

Hần chu vi nhiệt độ cấp tốc chậm lại, nguyên lai hơn hai trăm độ nhiệt độ, đột nhiên hạ xuống hai mươi độ, Hư Không Lão Nhân thân thể chấn động một thoáng, cái này biến động xác thực đủ giật mình.

Nguyên lai tại nguy hiểm nhất thời điểm, Nhiếp Thiên Minh khởi động trên người Toán Hạch, ở trong ký ức của hần, Toán Hạch có thể điều khống chu vi năng lượng. Nhớ tới Diêu Viện Lam đã từng cùng hần đã nói, Toán Hạch có thể trong nháy mắt nhen lửa một cái ngọn nến, hần muốn nếu có thể nhen lửa ngọn nến, này hạ thấp nhiệt độ cũng không phải là dễ như trở bàn tay.

Tại này thời điểm mấu chốt nhất, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai khởi động Toán Hạch, tinh thần con số không ngừng tiến vào Toán Hạch bên trong, không khí chung quanh xảy ra quỷ dị giống như biến hóa, trong không khí có một ít hạt tròn, liền đường như lối đi bộ tro bụi, nhưng cũng không phải tro bụi, loại này hạt tròn so với tro bụi trong suốt hơn nhiều.

Là băng hạt, Nhiếp Thiên Minh kinh hi kêu, nhìn mặt đất, dĩ nhiên cũng xuất hiện một tia băng tra. Bên trong thể cái cổ này hơi thở mạnh mẽ tiến vào Toán Hạch hậu dĩ nhiên an tĩnh, hần nhân cơ hội đem còn lại năng lượng hấp thu đi vào, bên trong thân thể đau đớn rốt cục biến mất rồi, đan điền cũng tại khó mà tin nổi hấp thu ngoại giới truyền đến cái cổ này mạnh mẽ Tam Viêm Chân Hỏa năng lượng.

"Bành!"

Toàn bộ quá trình kéo dài đến nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đột phá tầng thứ bốn . Hiện tại hần đã sau khi tiến vào Địa cảnh hậu kỳ, nội lực so với trước càng cường đại hơn, khoe miệng lần thứ hai vung lên vẻ mỉm cười, lấy thực lực bây giờ, thắng Từ Ly Sách căn bản không thành vấn đề. Coi

như là Thiên Nguyên sơ kỳ cao thủ, hần Nhiếp Thiên Minh cũng dám liều mạng.

Như vậy hần không nghĩ tới sự tình xảy ra, dĩ vãng sử dụng Toán Hạch hậu, chính mình cả người uể oải không thể tả, chân khí có loại tiêu hao hết cảm giác, thế nhưng hiện tại hần cảm thấy tinh thần cực độ nhẹ nhàng khoan khoái, chút nào không có một nhọc cảm giác, là tầng thứ năm mang đến chỗ tốt? Vẫn là Tam Viêm Chân Hỏa mang đến diệu dụng?

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đối với như vậy quý dị vấn đề, mình cũng chỉ có thể yên tâm thoải mái tiếp thu, tầng thứ bốn chính mình cũng không dám tiếp, lập tức quyết định vẫn là trước tiên đi ra, dù sao mình đã ở lại bên trong nhanh 5 giờ .

Ung dung bước nhanh chân, rên lên Tiểu Khúc, chậm rãi từ ba tầng hướng về hai tầng bờ tới, đến hai tầng, Nhiếp Thiên Minh phát hiện Từ Ly Sách đã rời khỏi, lập tức cũng không có quá nhiều dừng lại, trực tiếp bốn hướng phía ngoài.

Vừa bước ra vào cửa nơi, chỉ nghe thấy một đám tiếng hoan hô, Nam Cung Huyền nhanh chóng chạy tới, phần quyền nhẹ nhàng nện ở Nhiếp Thiên Minh trên bả vai.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười, nửa nói giỡn nói rằng: "Huyền muội lo lắng, sợ ta chết rồi, không ai cười nguoi."

Nam Cung Huyền đại mi khẽ hất, con mắt trừng hần một thoáng, tức giận nói: "Ta ở bên ngoài lo lắng muốn chết, nguoi ngược lại tốt mới ra liền châm chọc ta, có phải hay không tìm đánh a!" Nói xong tay ngọc lần thứ hai tầng tầng đánh vào Nhiếp Thiên Minh trên người.

Nhìn bọn họ thân mật chơi đùa, mọi người không khỏi hồng cười lên, Nam Cung Huyền quay mặt lại, trên mặt hiện lên một vết ửng đỏ, nói rằng: "Cười cái gì tiểu, tại dám cười bốn tiểu thư đánh gãy các nguoi chân."

Có mấy người cảm giác khó chịu, thế nhưng là cũng không dám phát tác, dù sao Nhiếp Thiên Minh ở nơi nào, cái này liền Từ Ly Sách đều dám đắc tội quái vật, ai trên tới a.

Phương Ngọc Yến nhẹ nhàng thở dài, xoay người lại, trực tiếp đi.

Từ Ly Sách ho khan một tiếng, lạnh lùng nói: "Đều trở về đi!" Nói xong Từ Ly Sách mạnh mẽ liếc mắt một cái, xoay người lại, cũng đi.

Hơn năm mươi người phản phật toàn bộ đi, tiếng nghị luận lại vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Phương pháp mượn sách khác

Lấy hiện tại Nhiếp Thiên Minh trình độ, tự nhiên không cần lại đi tham gia cái gì học trước huấn luyện đồ vật.

"Rốt cục không cần lại nhìn tới hần..."

Nhiếp Thiên Minh thoải mái cười, hần không phải là không muốn tham gia, chỉ là vừa nhìn thấy thích ăn đòn mặt, nhất thời cũng chưa có tâm tình. Chí ít hiện tại, không cần lại nhìn Từ Ly Sách sắc mặt hành sự .

Vừa mới bắt đầu một, hai ngày, Cao Giác vẫn lại đây giục hần đi tham gia học trước huấn luyện, sau đó thẳng thắn không đến giục .

Phòng chừng Từ Ly Sách cũng không muốn nhìn thấy chính mình, cũng chưa có để Cao Giác trở lại , đón lấy ngược lại cũng không có xảy ra chuyện gì, dù sao Nhiếp Thiên Minh thực lực đặt ở đẳng kia, ai bảo tân sinh bên trong sau khi xuất hiện Địa cảnh quái vật đây?

Toàn bộ bảy trăm người tân sinh bên trong, không có người thứ hai đạt đến hậu Địa cảnh, liền ngay cả Cao Giác một nhóm này các sư huynh, cũng chỉ có không tới một phần ba người đạt đến hậu Địa cảnh.

Từ Ly Sách tiến vào Phong Vân môn đã ba năm , bây giờ mới đạt tới hậu Địa cảnh tầng thứ sáu, mà hần đã xem như là rất ưu tú nhân tài . Tại ba năm cấp học sinh cũ bên trong, hần Từ Ly Sách tuyệt đối có thể xếp tại năm vị trí đầu, chính là tại bốn, năm năm cấp học sinh cũ bên trong, hần xếp hạng cũng có thể vô cùng khá cao.

"Liền ngay cả những sư huynh kia sư tỷ, đều cho mặt mũi ta, một cái nhỏ nhỏ sư đệ, dĩ nhiên như vậy không biết cân nhắc."

Mỗi khi nghĩ tới đây, Từ Ly Sách hận không thể đem Nhiếp Thiên Minh đập ở dưới chân, dùng sức xoa hai lần.

Ly Sách khóe miệng nhẹ nhàng co rúm một thoáng, cắn giận nói rằng: "Chờ xem, ta nếu không cho ngươi chết ở ta lòng bàn tay, ta liền không họ Từ."

...

...

"Tàng Thư Các..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thi thắm, học được càng tốt hơn võ học, cái này cũng là hấn tiến vào Phong Vân môn một trong những mục đích.

Trong lúc rảnh rỗi, Nhiếp Thiên Minh một mình một người đi bộ tiến vào.

Cực đại Tàng Thư Các, ngược lại cũng không có bao nhiêu nhân, có thể là bởi vì buổi sáng duyên cớ. Thật là nhiều người cần đi học, như hấn như vậy nhàn nhả tự tại tại người, xác thực không nhiều.

"Tùng tùng tùng..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng leo lên tầng thứ nhất, hấn đại khái nhìn quét một chút hậu, hướng bên trong đi đến.

Tàng Thư Các tầng thứ nhất trên căn bản đều là nhất phẩm võ học, hấn hạ bút thành văn, tùy tiện một phen, lại ném xuống, trực tiếp tiến vào tầng thứ hai.

So với tầng thứ nhất, tầng thứ hai trên căn bản đều là võ học nhị phẩm.

"Võ học nhị phẩm..."

Nhiếp Thiên Minh hơi chút nhìn một chút một lát sau, không hài lòng lăm lăm đầu, liền chuẩn bị tiến vào tầng thứ ba.

"Tiểu tử, chớ xem thường những này cơ bản phẩm cấp võ học, những này võ học cao thâm đều là do những này võ học lột xác ra đến, nếu là có thể cảm nhận được sáng tác võ học người tâm tư, sau đó đối với người trưởng thành tuyệt đối có trợ giúp rất lớn." Hư Không Lão Nhân đột nhiên nói rằng.

"Linh ngộ sáng tác giả tâm tư, lão sư độ cao này cũng quá cao, ta xem ta còn là luyện mấy cái cao cấp võ học đến hữu dụng chút..." Nhiếp Thiên Minh thẹn thùng nói rằng.

"Ai, tiểu tử ngươi biết cái gì, ta cũng không phải là để ngươi hiện tại là được động, ta chỉ là cho ngươi hiểu rõ phương diện này, tương lai sẽ không có chỗ hỏng." Hư Không Lão Nhân thở dài một hơi nói rằng.

"Lão sư giáo huấn sự, ta hiện tại liền bắt đầu từ nhất phẩm võ học học lên."

Nói xong Nhiếp Thiên Minh, vẫn là đường kính hướng ba tầng đi đến, từ đó chọn lựa hai bản tam phẩm võ học, này mới chậm rãi xuống lầu, đến lầu hai cầm một quyển võ học nhị phẩm, lại cầm ba bản nhất phẩm võ học.

Đến mượn sách nơi đăng ký, mượn sách nơi lão giả giương mắt nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, chậm rãi nói rằng: "Tân sinh đi."

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh âm thầm hiếu kỳ, làm sao hấn biết mình là tân sinh đây?

"Này có quy định, mỗi người một lần nhiều nhất chỉ có thể mượn bốn bản." Lão giả kia cũng không ngần ngại đầu lên, chậm rãi nói rằng, sau đó tiếp theo làm chuyện của chính mình.

"Bốn bản, cái nào bốn bản hảo đây?" Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nở nụ cười một thoáng, vỗ vỗ chính mình đầu, hô to ngu ngốc.

Còn muốn mượn sách gì a, trực tiếp phóng tới Toán Hạch bên trong, dùng thời điểm tại đem nó lấy ra.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh tìm một cái cực kỳ yên lặng địa phương, cầm lên này sáu cuốn sách, nhanh chóng nhớ lại, lựa chọn sáu cuốn sách kỳ thực gộp lại không tới một trăm tờ, ngăn ngăn hai giờ, sáu cuốn sách toàn bộ ký vừa đưa ra.

Lần thứ hai đem sách thả lại chỗ cũ, Nhiếp Thiên Minh nghênh ngang đi ra, tay trái Hoang tề đang không ngừng mà xoay tròn, lão giả kia nhìn Nhiếp Thiên Minh, kinh ngạc hỏi: "Ngươi không mượn sách?"

"Ha ha..."

"Không cần mượn."

Sang sáng nở nụ cười hai tiếng, Nhiếp Thiên Minh gật đầu, tản bộ nhanh chân nhanh chóng đi ra.

Mượn sách gì, từ nay về sau chính mình không cần tiếp tục phải mượn sách, bốn bản? Ta nghĩ xem mấy quyển liền mấy quyển.

Ra khỏi Tầng Thư Các, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hướng về Tu Luyện Các đi đến.

Tu Luyện Các cách Tầng Thư Các cũng không tính quá xa, bộ hành mấy phút đồng hồ đã đến.

Hắn xin một cái tu luyện gian phòng hậu, trực tiếp bước qua.

Lấy ra chìa khoá, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, gian nhà đen kịt một màu, Nhiếp Thiên Minh ngón tay hơi điểm nhẹ, ngọn nến lập tức sáng lên, thoả mắt gật đầu, nói rằng: "Toán Hạch chính là dùng tốt."

Sau khi nói xong, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đi tới bàn bên cạnh, ngồi xuống.

Nhất phẩm vũ học, Tiểu Bá Quyền,

Nhất phẩm vũ học, Mãnh Hồ quyền,

Vũ học nhị phẩm, Nhược Thiên Chỉ,

Tam phẩm vũ học, Đầu Từu Lệnh,

...

Không sai, liền từ mấy bản này bắt đầu luyện lên, lập tức Nhiếp Thiên Minh khởi động trên bàn cái nút, chính mình đi tới một cái giá lập cạnh giới, có điểm giống thế giới hư không, thế nhưng là không có cách nào cùng thế giới hư không đánh đồng.

Tiểu Bá Quyền, chia làm năm tầng, chú trọng tiến công, luyện thành thời gian, đơn quyền có thể dả thông thập centimet hậu tám ván gỗ.

Khe khẽ gật đầu, bắt đầu luyện tập lên, bởi học quá Bát Cực Quyền, đối với này nhất phẩm vũ học, hắn thực sự là xe nhẹ chạy đường quen.

Một tầng..

Hai tầng..

...

Năm tầng..

Ngáp một cái, nói rằng: "Đây cũng quá sắp rồi, không tới một canh giờ, Tiểu Bá Quyền đã quyết định, này so với Toán Hạch đến còn nhanh hơn."

Lập tức thử một chút uy lực, tìm một khối hai mươi centimet hậu tám ván gỗ, Nhiếp Thiên Minh dùng dùng nội lực, hét lớn một tiếng.

"Mở "

"Đùng "

Hai mươi centimet tám ván gỗ trong nháy mắt đã biến thành hai nửa, nhẹ nhàng thở ra một hơi, uy lực cũng không nhỏ, chẳng lẽ là mình sau khi tiến vào Địa cảnh hậu, uy lực cũng tương ứng tăng cường?

Xem ra cũng chỉ có loại này giải thích, lập tức lại không ngừng không nghỉ học tập loại thứ hai vũ học, Mãnh Hồ quyền, trước sau cũng không tới một canh giờ, ung dung học được...

Vũ học nhị phẩm, Nhược Thiên Chỉ, luyện tới Đại Thừa, ngón trở nơi có một chút kim hoàn, đơn chỉ lực công kích, chỉ ít có thể xuyên thấu một centimet lỗ phiến.

Lợi hại như vậy, Nhiếp Thiên Minh không khỏi hít một hơi, một quyền lực lượng, cùng chỉ tay lực lượng, không phải cùng một khái niệm.

Quyền đánh ra chính là toàn thân lực lượng, đơn chỉ đâm ra đi chính là một điểm lực bộc phát, nếu là luyện thành Nhược Thiên Chỉ, hắn dám cam đoan lực công kích tuyệt đối sẽ không tại Bát Cực Quyền dưới.

Lập tức lập tức đến tinh thần, từ bên người bao bên trong móc ra một hạt tam phẩm đan dược, để vào trong miệng, bắt đầu luyện tập lên...

Nhược Thiên Chỉ, chú ý chính là một điểm lực bộc phát, vậy chính là là ngón trở vừa tiếp xúc đến vật thể điểm kia.

Một centimet tám ván gỗ đặt ở Nhiếp Thiên Minh trước mặt, nhẹ nhàng hít một hơi, đem nội lực tập trung tới tay phải ngón trở trên, tầng tầng một trạc, tám ván gỗ lập tức xuất hiện một cái ngón trở to nhỏ lỗ nhỏ.

Tầng thứ nhất đối với Nhiếp Thiên Minh thật sự mà nói là quá đơn giản, cho nên cũng không có nửa điểm hạnh phúc, tiếp theo vui đầu vào mới huấn luyện.

Thời gian tí tách đi về phía trước, bất tri bất giác Nhiếp Thiên Minh đã luyện tập hai giờ, thế nhưng chỉ là đến tầng thứ ba, mặt sau liền cũng lại trước tiến vào không Liều Liều.

Thập centimet thùng nước, như thế nào mới có thể làm được tại thủy trung ương xuất hiện một cái chân không mang, khó nhất địa phương dĩ nhiên là không thể khiến cho thủy sản sinh một tia sóng lớn, này không chỉ có quan hệ đến lực bộc phát, càng quan hệ đến lực khống chế.

Nhẹ nhàng ngồi xuống, đối với lực khống chế, Nhiếp Thiên Minh vẫn là rất có tâm đắc, biết nhất định phải bình tĩnh, xem ra Nhược Thiên Chi yêu cầu không chỉ là người sử dụng bạo lực một đòn, càng muốn bình tĩnh khống chế.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, Nhiếp Thiên Minh trong đầu xuất hiện lần nữa lưu động mặt nước, chậm rãi bao quanh hần thân thể, hét lớn một tiếng, trên ngón tay kim quang lóe lên, lấy tốc độ cực nhanh, đánh tới thùng nước trung ương, mặt nước theo xuất hiện một cái chân không mang, mặt nước dĩ nhiên không có nửa điểm sóng lớn.

Lộ ra xán lạn mỉm cười, Nhiếp Thiên Minh ha ha ha nở nụ cười, làm được, làm được...

Mặt sau hai tầng, Nhiếp Thiên Minh chỉ là bỏ ra không tới hai mươi phút liền hoàn thành, Nhược Thiên Chi, quả nhiên không giống tiếng vọng, lực công kích muốn so với Bát Cực Quyền cường đại rất nhiều, hơn nữa tập kích hiệu quả sẽ vô cùng tốt.

Xem ra hôm nay Kim Khiếu Ân mình là học không được, ngày hôm nay đan dược cũng tiêu hao không ít, xem bỏ ra được mua điểm đan dược.

Quyết định chủ ý, Nhiếp Thiên Minh từ giả lập cánh giới đi ra, dập tắt ngọn nến, đi ra khỏi Tu Luyện Các.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phong vân trong nội thành

Sắc trời cũng không tệ lắm, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi từ ký túc xá đi ra, trực tiếp hướng về Phong Vân thành trung tâm thành đi đến, Phong Vân môn bên trong chợ cũng không tính quá xa, hết tốc lực cất bước, nửa giờ hậu, hần đi tới chợ trên.

Trực tiếp vòng qua chợ, đến xuống đất giao dịch phường, không hổ là Phong Vân thành giao dịch phường, thô bạo mười phần, bên trong cũng là người cũng tương đối nhiều, còn có một chút tiểu thương đi tới nơi này nhập hàng, Nhiếp Thiên Minh thật vất vả chen chúc tiến vào, đi tới một cái quầy hàng trước mặt, Nhiếp Thiên Minh chỉ chỉ tam phẩm linh dược, hỏi: "Lão bản, này tam phẩm linh dược bao nhiêu tiền?"

Lão bản giương mắt nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, vẻ mặt tươi cười nói rằng: "Bốn cái Hoang tệ, số lượng lớn từ ưu."

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ đến, dĩ nhiên tiện nghi như vậy, lập tức quyết định mua một trăm hạt, cuối cùng lão bản ưu đãi năm mươi Hoang tệ, ba trăm năm mươi Hoang tệ, liền quyết định.

"Quả nhiên tiện nghi a, nhưng đáng tiếc trên người tài chính cũng không đủ, nếu không là có thể nhiều mua điểm."

Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói, thuận lợi đem một trăm hạt đan dược để vào bên người bao bên trong, tiếp theo đi về phía trước. Không nhiều một hồi, hần dĩ nhiên phát hiện ngũ phẩm linh dược, Ngưng Khí đan, cái này đan dược có thể trong nháy mắt khôi phục tổn thất đi chân khí, nó tuyệt đối là một cái đồ tốt.

Nhiếp Thiên Minh kích động hỏi: "Lão bản, này hạt đan dược bao nhiêu tiền?"

Lão bản nhìn hần một chút, khinh khê lắc đầu nói rằng: "Viên thuốc này nhất định phải đạt đến hậu Địa cảnh mới có thể dùng, như không có đạt đến hậu Địa cảnh, dùng hậu phản phệ cực đại, thậm chí một thân tu vi đều sẽ hóa thành hư ảo."

Khóe miệng nhẹ nhàng quất một cái, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng: "Lão bản, ta không phải là mình dùng, ta là bang sư huynh mua, sư huynh một năm trước đã đến hậu Địa cảnh."

Nếu như nói chính mình đạt đến hậu Địa cảnh, khả năng lại khiến cho rối loạn tung bưng, đơn giản biên một cái lấy có lừa gạt quá khứ.

Lão bản gật đầu, mỉm cười nói rằng: "Được rồi, này hạt đan dược cần một ngàn Hoang tệ."

"Một ngàn Hoang tệ?"

Tầng tầng nuốt. Nuốt bọt, Nhiếp Thiên Minh giật mình hỏi.

"Một ngàn Hoang tệ, toán thiếu, ngang nhau ngũ phẩm linh dược, đều muốn bán được hai ngàn Hoang tệ đây." Lão bản nhìn giật mình Nhiếp Thiên Minh cười ha ha giải thích.

"Trời ạ a..."

Nhiếp Thiên Minh nuốt chút nữa kêu lên, đây là cướp đoạt sao?

...

"Lão bản, viên đan dược này, ta muốn." Đột nhiên bên cạnh truyền tới một tục tăng âm thanh.

Quay mặt lại, hắn phát hiện là một cái bu hình đại hán, xem tuổi tác có ít nhất ba mươi lăm tuổi, thực lực chỉ ít đạt đến Thiên Nguyên sơ kỳ, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hít một hơi, chậm rãi nói rằng: "Thật có lỗi, viên đan dược kia là ta mua trước."

"Người tiểu hài tử này biết cái gì, tốt như vậy dược tại sao có thể lãng phí ở trên người các người đây." Đại hán thiếu kiên nhẫn quát lên.

"Ai, to lớn như vậy nhân tài đến Thiên Nguyên cảnh, ta nhìn người cả đời này cũng hưu muốn tiến vào Thiên Nguyên Thần cảnh giới." Nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói rằng.

Kỳ thực Thiên Nguyên cảnh tại toàn bộ Hồ Bạt trấn cũng không có bao nhiêu, nhiều nhất bất quá mười cái, phóng tới Thiên Hải thành, thực lực cũng không thể khinh thường, tên đại hán kia, khề hừ một tiếng, nói rằng: "Người biết cái gì? Người cũng không hỏi thăm một chút, này Phong Vân trong thành Thiên Nguyên cảnh cao thủ có bao nhiêu, có thể đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới người gộp lại không tới hai mươi người."

"Ồ, những cao thủ kia đây?" Nhiếp Thiên Minh không khỏi hỏi.

"Cao thủ, ha ha, bọn họ tự nhiên không lại nơi này, Phong Vân Hoang bên trong vẫn có thật nhiều bên trong thành, ngoại bộ thành thị nhiều nhất chỉ là hán gần một nửa." Đại hán ha ha nở nụ cười.

"Bên trong thành, gần một nửa? Làm sao có khả năng?" Nhiếp Thiên Minh vẫn cho là Phong Vân thành chính là to lớn nhất thành thị, không nghĩ lại vẫn tồn tại càng to lớn hơn thành thị.

"Viên đan dược này đối với ta mà nói rất trọng yếu, ngày mai chúng ta muốn tùy theo đội đi man dã sơn mạch đi săn bắn đi, cho nên viên đan dược này..." Đại hán nói rằng.

"Được rồi, nếu viên đan dược kia đối với người mà nói như vậy cực kỳ trọng yếu, quân tử có giúp người thành đạt, quên đi, lão bản người bán cho hắn đi!" Nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói rằng.

"Ha ha..."

Đại hán vừa thô quánh cười vài tiếng, nói rằng: "Xem ra tiểu tử người rất tốt, nơi này có một viên thú hạch, mặc dù là cấp một nhưng là giá trị mười cái Hoang tệ, coi như ta bồi thường người."

Nói xong, đại hán ném cho hắn một viên cấp một thú hạch, lại phó xong món nợ cầm lấy đan dược vội vã rời khỏi.

"Lão bản, bên trong thành là thành gì a?" Nhìn đại hán đi xa thân ảnh, Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Bên trong thành, các người Phong Vân môn hẳn là so với chúng ta muốn rõ ràng hơn nhiều, đối với bên trong thành chúng ta chỉ biết là, bên trong toàn là cao thủ, ít nhất phải đạt đến Thiên Nguyên cảnh. Cụ thể hình dáng ra sao, ta cũng không quá rõ ràng, giống chúng ta như vậy tiểu tiểu thương, vĩnh viễn cũng không vào được." Lão bản nhìn phương xa, chậm rãi nói rằng.

"Ồ, là như vậy." Xem ra lần này không có đến không, trở lại hảo hảo hỏi một chút Nam Cung Huyền, hay là nàng biết.

"Người vẫn mua những đan dược khác sao?" Lão bản mỉm cười nói rằng.

"Vậy thì mua mấy hạt tứ phẩm đan dược đi!" Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng.

"Nơi này có mấy hạt Tăng Khí Đan, tuy rằng không có Ngưng Khí đan cường đại như vậy nhưng là đối với các người đầy đủ dùng." Nói xong lão bản lấy ra bốn hạt giao cho Nhiếp Thiên Minh.

"Tăng Khí Đan, cũng không tồi, chỉ ít có thể khôi phục 30% nội lực." Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói.

Từ bên người bao bên trong móc một ngàn cái Hoang tệ giao cho lão bản, xoay người rời đi.

Từ giao dịch dưới đất phường đi ra hậu, Nhiếp Thiên Minh phát hiện một cái bóng người quen thuộc, Diêu Viện Lam, từng ở Thiên Hải thành nhìn thấy vị

kia Toán sư, Điều Viện Lam, không sai chính là nàng.

Lập tức nhanh chóng đi vài bước, cấp tốc đi tới nàng bên người, Nhiếp Thiên Minh cười hi hi nói: "Không nghĩ tới ở chỗ này vẫn có thể gặp được Điều cô nương."

Điều Viện Lam hướng về hán nhìn một chút, đầu tiên là ngần ra, chợt gật đầu, nói rằng: "Nguyên lai là Niếp công tử, ngày hôm nay không phải là các người Phong Vân môn tân sinh học trước huấn luyện sao? Niếp công tử tại sao lại ở chỗ này?"

"Tình huống đặc thù, nói đơn giản đến, ta không cần tham gia học trước huấn luyện." Hán tùy tiện biên một cái lý có nói ra, lườm trước nàng cũng là tùy tiện hỏi.

Đại mi hơi nhíu, chợt nhẹ nhàng nở nụ cười, Điều Viện Lam nói rằng: "Người có phải hay không muốn gặp gỡ ta lão sư a?"

"Điều cô nương chính là thông minh, vừa đoán liền trúng." Nhiếp Thiên Minh lúng túng nở nụ cười một thoáng, nhún vai.

Điều Viện Lam khe khẽ gật đầu, khẽ cười nói: "Được rồi, đi theo ta."

Sau khi nói xong, nàng chân thành ngọc bước, khoan thai mà đi, Nhiếp Thiên Minh vội vàng cũng cùng theo tới, xem ra lần này thực sự là đến đúng rồi.

Hai người nhanh chóng xuyên qua chợ, xuyên qua mấy cái cái hẻm nhỏ, đi tới một cái u tĩnh trên đường nhỏ, có chừng đi không tới nửa giờ, cuối cùng đã tới một chỗ kiến trúc.

Một trước mắt bộ này phòng ở, Nhiếp Thiên Minh hiểu nơi này lịch sử muốn đầy đủ lâu đời, đại thụ che trời, liền ngay cả ánh mặt trời đều rất khó xuyên thấu lại đây, cho nên có vẻ có điểm âm u.

Điều Viện Lam nhẹ nhàng đẩy ra cửa lớn, hán ở phía sau chăm chú theo, chu vi những này Thanh Mặc sắc thềm đá đã che kín cỏ xi rêu, xem ra đến người tới chỗ này xác thực không nhiều, chỉ thật chậm rãi theo Điều Viện Lam tiến vào sâu trong viện.

Điều Viện Lam ngừng lại, xoay người lại nói rằng: "Niếp công tử hiện ở bên ngoài chờ chỗ lát, ta đi thông báo một thoáng."

"Đa tạ Điều cô nương." Khe khẽ gật đầu, mỉm cười nói rằng.

Điều Viện Lam xoay người lại, đi thẳng vào, không tới thời gian ba phút, nàng từ trong nhà đi ra, nhìn trên mặt nàng vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh hiểu chính mình đạt được cho phép.

Điều Viện Lam ra hiệu hán đi vào, Nhiếp Thiên Minh thật dài địa thở phào nhẹ nhõm, bước dài tiến vào.

Sau khi vào phòng, hán nhìn thấy một vị nam tử trung niên, hơi nhắm mắt lại, đơn từ hán trên người tản mát ra khí tức đến xem, Nhiếp Thiên Minh liền biết trước mắt nam tử này, thực lực tuyệt đối cường đại.

"Lão sư, người đến, đây chính là Nhiếp Thiên Minh." Điều Viện Lam một mực cung kính nói rằng.

Nam tử kia nhẹ nhàng mở mắt, đánh giá cẩn thận hán một phen, một tia khí tức mạnh mẽ từ hán trên người phát sinh, chậm rãi quét qua chính mình thân thể, Nhiếp Thiên Minh cảm giác bên trong thân thể tinh thần con số cực độ phấn khởi, suýt chút nữa thì chạy ra thân thể, lập tức không dám khinh thường, vội vàng dừng những tinh thần kia con số.

Nam tử kia đầu tiên là ngần ra, tiện đà hơi cười cười, nói rằng: "Xác thực là một không sai lầm."

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Nhiếp Thiên Minh hiểu chính mình thông qua đối phương thử thách, bất quá từ đối với phương ánh mắt thâm thúy bên trong nhìn ra, người này cực kỳ bình tĩnh, lập tức cũng không dám thất lễ, thân thể hơi khuất, vẻ mặt tươi cười nói rằng: "Tiểu bối Nhiếp Thiên Minh bái kiến tiền bối."

"Tiền bối, ha ha... Ta phạm nào đó cũng không đảm đương nổi, ta chỉ là tại trên con đường này nhiều đi một chút đường vòng mà thôi." Phạm đại sư nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Toán Hạch

"Phàm đại sư, ngài quá khiêm nhường, Thiên Minh có thật nhiều đồ vật muốn hướng về Phàm đại sư thỉnh giáo đây?" Nhiếp Thiên Minh khiêm tốn nói rằng.

"Thiên Minh tiểu hữu, nếu chúng ta có thể ở chỗ này gặp lại, đây chính là một loại duyên phận, có vấn đề gì cứ việc hỏi đi." Phàm đại sư mỉm cười nói rằng.

"Cái gì là Toán Hạch?" Nhiếp Thiên Minh hỏi một cái cực kỳ cơ bản vấn đề, muốn triệt để hiểu rõ Toán Hạch, nhất định phải từ cơ bản nhất học lên.

"Toán, vì làm giải toán, diễn biến, không chế ý tứ, hạch vì đó tâm." Phàm đại sư chậm rãi nói rằng.

Nghe được cái này, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy đầu đều sắp lớn hơn, ghét nhất loại này không rõ ràng giải thích, lập tức vội vàng chuyển hướng đề tài, hỏi một ít thực tế vấn đề.

"Phàm đại sư, này Toán sư là thế nào nguyên do?" Nhiếp Thiên Minh hỏi.

"Ồ, này thì có một đoạn lịch sử." Phàm đại sư nhẹ nhàng hít một hơi, chậm rãi nói rằng.

Sờ sờ mũi, Nhiếp Thiên Minh cũng không hề đánh gãy Phàm đại sư hồi ức.

"Mấy ngàn năm trước, mệnh mông Bát Hoang bên trong, mọi người vẫn tại vì làm Võ đạo mà phần đầu thời gian, một cái quái dị thiên tài đột nhiên xuất hiện, hân từ thiên địa điện thiểm Lôi Minh, âm tình tròn khuyết bên trong cảm ngộ đến mới lực lượng, thiên địa vạn vật tất cả biến hóa, dĩ nhiên có thể thông qua đơn giản thay đổi năng lượng, liền đạt đến như vậy công hiệu.

Vị này Thiên Tung anh tài, cảm nhận được thiên địa năng lượng biến hóa bản chất, bọn nó đều là từ nhỏ tiểu Toán Hạch bên trong phát ra biến hóa. Chỉ cần hơi chút thay đổi hạch bên trong biến hóa, liền sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hắn lợi dụng Cửu Cung tính toán nghịch đẩy ra Toán Hạch tồn tại. Do đó lấy lực lượng một người, khai sáng mới Ki Nguyên, thành lập thiên thu vĩ nghiệp." Phàm đại sư trong ánh mắt tràn đầy sùng kính tình.

"Phàm đại sư, vị kia thiên tài là ai? Dĩ nhiên có thể có loại bản lĩnh này." Nhiếp Thiên Minh nhiệt huyết sôi trào hỏi.

"Hắn chính là Thiên Toán Tử, nắm đó hân căn cứ tu vi võ đạo sáng tác ra cùng Võ đạo hoàn toàn khác nhau hệ thống tu luyện, Toán Hạch liền đường như vũ học, mà tinh thần con số dường như nội lực, thế nhưng tất cả những thứ này so với vũ học tu vi càng khó khăn hơn, đây cũng chính là tại sao Bát Hoang bên trong Toán sư ít như vậy đến nguyên nhân. Theo hắn tiên đi, Toán sư giới đột nhiên ít đi linh hồn như thế, phát triển cực kỳ chậm chạp, đến nay hứa nhiều phương pháp tu luyện vẫn là còn nguyên truyền xuống." Phàm đại sư than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói rằng.

"Hiệu quả như nhau, nói nghe dễ dàng, bắt tay vào làm nhưng là khó khăn tầng tầng." Nhiếp Thiên Minh cảm thán nói rằng.

"Đúng vậy. Trò giỏi hơn thầy mà thắng với lam, hưởng chi loại này dị khúc dị công khai sơn tác phẩm đây?" Phàm đại sư gật đầu nói rằng.

"Phàm đại sư, tu luyện khó nhất địa phương là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh trầm tư chốc lát hỏi.

"Thiên phú, đối với lực lượng tinh thần nhạy cảm nhận biết thiên phú." Phàm đại sư chậm rãi nói rằng.

Thiên phú, đơn giản hai chữ, chặn lại rồi bao nhiêu người.

Hắn nhẹ nhàng cảm thán một thoáng, hỏi tiếp.

"Này sau đó đây?"

"Sau đó, Toán sư bắt ôn bắt hỏa phát triển, mãi đến tận một trăm hai hơn mười năm trước, xuất hiện một cái thần bí gia tộc, Mặc Sĩ gia tộc, để Toán sư phát triển đến đỉnh điểm. Một cái thần bí rồi lại đáng sợ gia tộc, vền vẹn mấy ngàn người, trong lúc nhất thời dĩ nhiên có thể cùng lúc đó không lồ Huyết Tông hoang chống đỡ được. Đồn đại Mặc Sĩ trong gia tộc có mười vị đã đạt đến cao cấp Toán sư."

"Chỉ là mấy ngàn người càng có thể chống đỡ một cái Huyết Tông hoang, lợi hại như vậy." Nhiếp Thiên Minh khiếp sợ nói rằng.

"Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, ngay một trăm năm trước, vậy chính là đỉnh điểm hai năm sau, Mặc Sĩ gia tộc trong một đêm liền từ Bát Hoang bên trong hoàn toàn biến mất, có người đồn đại là Huyết Tông hoang giết cho bọn hắn ảnh hưởng đến chính mình địa vị, đem bọn hắn diệt."

"Này có thật không?"

"Ai, thật thật giả giả, ai có thể nói rõ ràng sở đây? Ngược lại bọn họ xác thực biến mất rồi, từ đó về sau, Toán sư liền bắt đầu cô đơn, thế cho nên đến hiện tại, rất nhiều người đều không biết như thế nào Toán sư, mấy ngàn năm cơ nghiệp, suy yếu nhưng chỉ cần mấy trăm năm." Nói đến đây Phàm đại sư thở dài một hơi.

Này vốn nên thôi động Toán sư phát triển thêm một bước trụ cột vững vàng lực lượng, nhưng như thế lý kỳ biến mất rồi, cũng khó trách Phàm đại sư thờ dài, liền ngay cả Nhiếp Thiên Minh đều cảm thấy một tia ừ rừ.

"Lịch sử từ trước đến giờ đều là do hậu nhân sửa, ta tin tưởng chúng ta nhất định sẽ siêu Việt Tiền bối, đem Toán Hạch đẩy hướng về mới đỉnh cao." Cơ thể hơi chấn động, Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu lên, dùng sức nói rằng.

Phàm đại sư nhìn Nhiếp Thiên Minh, trong mắt lập loè kinh hi, hay là hẳn chính là cái kế tiếp Thiên Toán Tử, hoặc là cái kế tiếp Mặc Sĩ gia tộc.

"Phàm đại sư, ta nhớ được Toán Hạch có bốn loại, trong bọn nó có quan hệ gì sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Người bình thường tu luyện chính là bản mạng hoàng hạch, người thiên phú cực cao tu bản mạng Huyền Hạch. Còn bản mạng tâm trái đất, bản mạng thiên hạch tuyệt đối không phải nhân có thể tu luyện mà chiếm được." Phàm đại sư chậm rãi nói rằng.

"Ồ, đây là vì cái gì?" Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc hỏi.

"Này phải từ Toán Hạch tu luyện mà nói, chúng ta tu luyện bản mạng hoàng hạch, hoặc giả bản mạng Huyền Hạch, đều là từ tinh thần con số bắt đầu tu luyện. Toán Hạch như vách tường long, tinh thần con số chính là long con mắt, cái gọi là vẽ rồng điểm mắt chỉ bút." Phàm đại sư hơi dừng lại chốc lát, hi vọng Nhiếp Thiên Minh có thể lý giải.

Trầm tĩnh chốc lát, Nhiếp Thiên Minh suy tư gập đầu, nhìn Phàm đại sư.

"Tinh thần này con số cũng là rất khó tu luyện, đừng xem chỉ có ngăn ngăn mười tầng, tuyệt đối không thua gì tu luyện tới hậu Địa cảnh. Cái gọi là mười tầng, kỳ thực vậy chính là ngưng luyện ra mười cái tinh thần con số mà thôi, thế nhưng nhớ đến lúc đầu ta tu luyện này mười cái tinh thần con số lúc, đây đủ bỏ ra mười năm, cái cuối cùng tinh thần con số, dĩ nhiên bỏ ra thời gian hai năm." Phàm đại sư trở lại ngày xưa trong ký ức.

Nhìn cau mày Phàm đại sư, Nhiếp Thiên Minh có thể tưởng tượng lúc đó tu luyện giá trị gian khổ, lập tức trong bóng tối may mắn, chính mình tinh thần con số mấy ngày đã bị chính mình quyết định, nếu là trước mắt Phàm đại sư biết, không biết làm cảm tưởng gì.

Phàm đại sư ho khan một tiếng, tiếp tục nói: "Tinh thần con số tu luyện tốt xấu quyết định Toán Hạch tốt xấu, tại tinh thần con số tu thành một sát na, Toán Hạch cũng sẽ tu thành, đây mới là Toán sư chân chính bắt đầu."

"Này Hậu thiên liền không thể được bù đắp Toán Hạch sao?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng hỏi.

"Đương nhiên có thể, tinh thần con số không phải nhất thành bất biến, nó muốn kinh nghiệm du, cách, phân, hợp, biến, năm lần gột rửa hậu mới sẽ đạt tới to lớn nhất công hiệu. Đương nhiên theo nó tăng cao, Toán Hạch phẩm chất cũng sẽ cùng theo tăng cao. Thế nhưng nhiều nhất có thể tăng cao đến bản mạng Huyền Hạch." Nhắc tới bản mạng Huyền Hạch, Phàm đại sư ánh mắt lộ ra một loại ngóng trông ánh mắt.

"Phàm đại sư, không người nào có thể trực tiếp tu luyện tới bản mạng Huyền Hạch sao?" Đột nhiên nghĩ đến cái vấn đề này, hiếu kỳ hỏi một thoáng.

"Có, tại hơn một trăm năm trước, người của gia tộc Mặc Sĩ, bọn họ tu thành bản mạng Huyền Hạch cơ sẽ đạt tới một phần năm. Từ khi bọn họ sau khi biến mất, không còn có người có thể trực tiếp tu luyện tới bản mạng Huyền Hạch. Ta cảm thấy tương lai người nhất định phải đi Huyết Tông hoang nhin, nói không chắc có thể tìm tới một tia đầu mối." Phàm đại sư chậm rãi trần thuật, như là đang nói một quyền cực kỳ dày nặng lịch sử.

Phàm đại sư dừng lại một lát sau, lại chậm rãi mở ra thoại hộp, nói tiếp: "Bản mạng thiên hạch, bản mạng tâm trái đất đều vì thiên địa đồ vật, bản mạng tâm trái đất cũng gọi là địa chi Toán Hạch, vì làm đại địa điều không năng lượng sử dụng. Thiên Toán Tử đã từng suy đoán ra địa chi Toán Hạch tổng cộng có tám khối, mà bản mạng thiên hạch vì làm thiên chi Toán Hạch, là trời cao cân bằng thiên địa năng lượng sử dụng, thiên chi Toán Hạch tổng cộng có bốn mảnh, nhưng là có thể khẳng định là, bất luận Thiên Tử Toán Hạch vẫn là địa chi Toán Hạch, chỉ muốn chiếm được trong đó một khối, Bát Hoang dễ như trở bàn tay."

Sau khi nghe xong, Nhiếp Thiên Minh thân thể không khỏi run lên một thoáng, một khối nho nhỏ Toán Hạch càng có năng lượng như thế, thật là không dám tưởng tượng.

"Đương nhiên, địa chi Toán Hạch cùng thiên chi Toán Hạch xưa nay cũng không có xuất thế quá, cho nên cũng không có ai chân chính gặp gỡ chúng nó, còn Thiên Toán Tử gặp không gặp, chúng ta liền không biết được." Phàm đại sư nhìn gật mình Nhiếp Thiên Minh, nhẹ nhàng cười cười.

Sờ sờ mũi, Nhiếp Thiên Minh lông mi vi run, nhẹ giọng hỏi: "Này Toán sư lại là cái gì?"

"Chỉ cần có Toán Hạch, là có thể trở thành Toán sư. Toán sư cấp một có thể cùng Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ cao thủ chống đỡ được, Toán sư cấp hai thực lực chỉ ít tại Thiên Nguyên Thân Dục Đan kỳ chống đỡ được. Lấy Toán sư cấp năm vì làm phân giới điểm, đột phá Toán sư cấp năm hậu, Toán Hạch tự động lột xác đến bản mạng Huyền Hạch, thực lực sẽ đột biến, chỉ ít so với Thiên Nguyên Thân Chuyển Đan kỳ cao thủ mạnh hơn, thậm chí có thể cùng Âm Dương sơ cấp cao thủ muốn chống lại, những này toán Toán sư cao cấp. Toán sư đỉnh cấp, có thể thích làm gì thì làm không chế năng lượng, lật giang mà cũng hải, cũng không thường không thể." Nói đến đây, Phàm đại sư trong mắt toát ra một loại kính nể tình. (Thiên Nguyên Thân cảnh giới chia làm Dục Đan kỳ, Tiểu Đan kỳ, Chuyển Đan kỳ, Thành Đan kỳ)

"Dời sông lấp biển, này muốn bao lớn năng lượng? Phàm đại sư này Toán sư thông cấp đây?" Nhiếp Thiên Minh lại này tò mò hỏi.

"Ai, liền ngay cả Toán sư đỉnh cấp ta đều không rất ít nghe qua, huống chi Toán sư thông cấp, cụ thể bao lớn uy lực, ta cũng không biết, e sợ chỉ có ngày sau ta xuống đất, thấy Thiên Toán Tử, mới biết..." Phàm đại sư bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thờ dài nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bị người theo dõi

"Hắn cũng có cơ hội đi gặp Thiên Toán Tử, nắm mơ đi!" Đột nhiên Hư Không Lão Nhân khinh thường nói.

"Lão sư đây là vì sao?" Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc hỏi.

"Đây đều là chuyện cũ, sau đó ta sẽ từng cái giảng cho người nghe, người vẫn là hỏi trước hỏi gia hỏa kia đi." Hư Không Lão Nhân than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói rằng.

Hư Không Lão Nhân lại tiếp theo trầm mặc lên, Nhiếp Thiên Minh hiểu chính hắn một lão sư, hắn nếu là không muốn nói, người liền đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không nói.

"Phạm đại sư, ta còn có một cái vấn đề cũng muốn hỏi người." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên nghĩ đến chính mình vấn đề mấu chốt còn chưa kịp hỏi.

Phạm đại sư cầm lên chén trà nhẹ nhàng nhấp một miếng, hơi gật đầu, nói rằng: "Hỏi đi, bất quá ta cũng không dám bảo đảm ta tự mình biết."

Khe khẽ gật đầu, khước miệng vì đánh, nhẹ giọng hỏi: "Nếu như không có khởi động năng lượng Toán Hạch, bây giờ nên làm gì?"

Phạm đại sư tay run lên, chén trà suýt chút nữa từ trong tay lướt xuống, Nhiếp Thiên Minh suy đoán xem ra cái vấn đề này hắn khả năng cũng không biết.

Thoáng trầm tư chốc lát, Phạm đại sư nói rằng: "Theo đạo lý, tại sản sinh tinh thần con số đồng thời, sẽ có một tia năng lượng truyền vào tinh thần con số bên trong, mà cỗ năng lượng này hoàn toàn có thể khởi động Toán Hạch. Xác thực ta vừa nãy thăm dò người tinh thần con số lúc, liền phát hiện có điểm dị dạng, ta vốn là cho rằng là bởi vì người vừa hình thành tinh thần con số, cho nên năng lượng rất yếu. Nghe người nói như thế, xem ra không phải."

"Này Phạm đại sư có thể có biện pháp gì sao?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng hỏi.

"Biện pháp ngược lại là có, thế nhưng là rất khó làm được." Phạm đại sư chần chờ chốc lát, chậm rãi nói rằng.

"Đó là biện pháp gì?" Nhiếp Thiên Minh kích động hỏi.

"Tìm kiếm năng lượng mạng, ít nhất là Tam Viêm Chân Hỏa bản thể, nếu như là Lục Dương Chân Hỏa vậy thì càng tốt, chỉ là như vậy mỗi lửa đã ít lại càng ít, xác thực khó tìm." Phạm đại sư chậm rãi nói rằng.

"Tam Viêm Chân Hỏa? Tam Viêm Chân Hỏa?" Nhiếp Thiên Minh thì thào lặp lại hai lần.

"Nếu là Tam Viêm Chân Hỏa, nhất định phải còn phối hợp hơn cấp hai thú hạch, vừa mới có thể đạt đến hiệu quả." Phạm đại sư nhìn về mặt nghi hoặc Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Bất quá, nếu như nếu muốn vĩnh cửu giải quyết cái vấn đề này, tu luyện tinh thần con số mới là tốt nhất sách." Phạm đại sư mỉm cười nói rằng.

"Đa tạ Phạm đại sư, Thiên Minh còn có cái cuối cùng vấn đề muốn thỉnh giáo. Người biết bên trong thành là địa phương nào sao?" Nhiếp Thiên Minh con mắt nhìn Phạm đại sư, vội vàng hỏi.

"Ha ha ha..."

"Xem ra tiểu hữu chí hướng xác thực rất xa đại a..."

Phạm đại sư nhẹ nhàng vỗ vỗ hán vai, vui vẻ cười cười.

"Phạm đại sư chế nhạo, ta cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, cũng hơi cười cười.

"Bên trong thành, xác thực cao thủ Như Vân, muốn đi vào, ít nhất là Thiên Nguyên cảnh cao thủ mới có thể đi vào." Phạm đại sư nhẹ nhàng nói.

"Đáng sợ như vậy, nhiều như vậy cường giả đi nơi nào." Nhiếp Thiên Minh tăng tăng nuốt một cái nuốt bọt, gạt mình hỏi.

Phạm đại sư nhìn hấn một cái, ha ha cười lên ...

Nhẹ nhàng gỡ tóc, Nhiếp Thiên Minh cũng lúng túng nở nụ cười.

"Thiên Minh tiểu hữu, ngươi có không biết, bên trong thành nhưng thật ra là mấy cái thành thị tạo thành, mỗi cái thành thị đều có Phong Vân thành to nhỏ như vậy, bên trong trung tâm thành một toà thành thị trở thành hoang thành, đó chính là Hoang chủ nơi ở. Người ở phía ngoài có thể tiến vào, thế nhưng như muốn trường kỳ ở lại, nhất định phải đạt đến Thiên Nguyên cảnh. Đương nhiên bên trong thành cũng không phải là tất cả mọi người là Thiên Nguyên cảnh cao thủ, bên trong thành bên trong sinh trưởng ở địa phương cư dân, có thể vô điều kiện cư ngụ ở bên trong thành." Phạm đại sư mỉm cười nói rằng.

"Nguyên lai là như vậy, có phải hay không chỉ cần đạt đến Thiên Nguyên cảnh là có thể đi vào ở lại cơ chứ?" Nhiếp Thiên Minh hỏi.

"Đương nhiên không phải, chỉ ít nhất định phải giao một triệu Hoang tệ." Phạm đại sư chậm rãi nói rằng.

Một triệu Hoang tệ, không phải xem vui đùa đi, xem ra chính mình cả đời này còn không thể nào vào được ...

Phạm đại sư nhìn thấu Nhiếp Thiên Minh tâm tư, an ủi: "Đừng lo lắng, các ngươi Phong Vân môn mỗi hai năm đều sẽ cử hành chọn lựa, nếu là thực lực mạnh, tự nhiên có thể tiến vào đến nội viện."

"Nội viện? Đây là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh đối với những này thực sự là một chữ cũng không biết, cũng khó trách, từ nhỏ tại Tiểu Ngư thôn lớn lên, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, chỉ sợ hấn cả đời này đều muốn dẫn ở nơi nào .

Như Nam Cung Huyền như vậy đại gia tộc từ nữ, trưởng bối từ nhỏ đã cho bọn hấn truyền vào những này trọng yếu tri thức, chỉ cần thiên phú không kém, tu luyện tới hậu Địa cảnh tuyệt đối không thành vấn đề, chính là thời gian dài cùng ngăn vấn đề, những thứ này đều là hấn Nhiếp Thiên Minh không thể so với.

Này bởi vì như vậy, hấn có những người khác không có kiên nghị phẩm chất, điểm này đối với người tu luyện cực làm trọng yếu.

"Nội viện chính là Phong Vân môn bên trong, ngươi hiện tại vị trí, kỳ thực chỉ là Phong Vân môn một phần nhỏ, cường giả đều tại trong nội viện, ngoại trừ nội viện còn có hạch viện, mà tiến vào hạch viện người còn có người sẽ bị chọn tiến vào hoang kỳ." Nhìn hấn giống như đối ánh mắt, Phạm đại sư từng cái vì hấn giải đáp.

Không chỉ có có nội viện, còn có hạch viện, xem ra chính mình cự ly chân chính Phong Vân môn vẫn rất xa a! Nghĩ tới đây, hấn chăm chú địa cảm nắm đầm, thậm chí nói: "Bất kể là nội viện vẫn là hạch viện, Nhiếp Thiên Minh ta đều trở lại."

Phạm đại sư nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh trên mặt biểu hiện ra ít có kiên nghị, âm thầm than thở, thật là một khối ngọc thô chưa mài dũa, không biết cuối cùng có thể điêu khắc đến hình dáng ra sao.

"Bằng Thiên Minh tiểu hữu thực lực bây giờ, ta tin tưởng qua không được bao lâu, ngươi tuyệt đối có thể đi nội viện, đến thời điểm bên trong thành mặc cho tiểu hữu rong ruổi." Phạm đại sư lại vỗ vỗ hấn vai, vui sướng nói rằng.

"Đa tạ Phạm đại sư khích lệ, sắc trời cũng không còn sớm, ta đi về trước, ngày khác có thời gian trở lại đến nhà báỉ phỏng." Nhìn một chút sắc trời, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng.

"Được, được, bất quá chờ ngươi tại tinh thần con số trên có đột phá thời điểm, nhớ tới nhất định phải tới tìm ta..." Phạm đại sư thân thiết nói rằng.

Gật đầu lia lịa, Nhiếp Thiên Minh đứng dậy, lần thứ hai hướng về Phạm đại sư cáo biệt lúc này mới đi ra.

Thiên triệt để tối xuống, bản tới nơi này liền đủ âm u, Nhiếp Thiên Minh không dám cố lưu ý, trực tiếp đi ra ngoài.

Hết tốc độ tiến về phía trước nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục thấy được đèn dầu sáng rỡ đường phố, thật dài địa thở phào nhẹ nhõm, bước chân cũng hoãn chậm lại, ngày hôm nay thu hoạch rất nhiều, lập tức tâm tình cũng biến rất khá.

Rên lên Tiểu Khúc, tay trái Hoang tệ tại chỉ xoay tròn, vừa nhưng đã đã rất muộn, Nhiếp Thiên Minh cũng không có ý định hiện tại trở về đi, lập tức quyết định ở nơi đó đi dạo một hồi.

Phong Vân thành chợ đêm rất tốt, xa hoa truy lạc, như ban ngày.

"Nhiếp Thiên Minh, tốt, ngươi ở nơi này, ta tìm ngươi nửa cái Phong Vân thành ."

Căn bản không cần nhìn, Nhiếp Thiên Minh liền biết là người nào, bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói rằng: "Huyền muội, ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Nam Cung Huyền mới bên cạnh bình đi ra, lôi kéo hấn nói rằng: "Tốt, đi ra ngoạn cũng không mang theo trên ta, thật không có suy nghĩ."

Nhẹ nhàng lườm nàng một cái, nói rằng: "Ngươi không phải muốn tham gia học trước huấn luyện sao? Ta nào dám tìm ngươi."

Nam Cung Huyền gật đầu, lúm đồng tiền mới nở nói rằng: "Cũng đúng, vậy ngươi cũng nên cho ta chào hỏi đi!"

"Ta Nam Cung đại tiểu thư, ta đi ra đi dạo cũng muốn đánh với ngươi cái tiểu báo cáo không?" Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, bắt đầu dĩ cười khổ một cái.

"Quên đi, quên đi, bốn tiểu thư tâm tình được, đi theo ta đi dạo đi, vẫn đúng là không ở buổi tối thời điểm đã tới nơi này. Không nghĩ tới đã vậy còn quá đẹp đẽ, so với Thiên Hải thành muốn mỹ lệ hơn nhiều." Nam Cung Huyền tâm tình thật tốt, vội vàng lôi kéo Nhiếp Thiên Minh đi về phía trước.

Hai người đi dạo nửa giờ, Nam Cung Huyền mua thật nhiều bé gái đồ trang sức, quyết định vọng Phong Vân môn đi.

Nhẹ nhàng hừ một tiếng, Nhiếp Thiên Minh tại Nam Cung Huyền bên tai nói rằng: "Ai, bị người theo dõi, thật không biết bọn họ là giết tiền vẫn là cướp sắc, ta đoán có thể là người trước."

"Nói cái gì ? Tìm đánh có phải hay không?" Nói xong nắm nắm tầng tầng đánh vào Nhiếp Thiên Minh trên người, hân nhẹ nhàng run lên, trên nắm tay lực lượng toàn bộ bị tã đi.

"Đi thôi, chỉ bằng này mấy cái mặt hàng, vẫn giết tiền cướp sắc." Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói.

Hai người hiểu lòng không hết cười cười, nhanh chóng hướng về yên lặng cái hẻm nhỏ đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tầm mắt bao quát non sông

"Phía trước tiểu mỹ nữ, đứng lại, công tử nhà ta coi trọng ngươi ." Người phía sau vừa nhìn cơ hội hiếm có, hét lớn một tiếng.

"Nam giết chết, nữ mang đi." Bên cạnh đại hán nhẹ giọng ra lệnh.

"Nhớ kỹ tuyệt đối không nên thương tổn vị mỹ nữ kia, bằng không tháng này đều bạch làm thịt." Trong bóng tối, tên công tử kia phát sinh khiến người ta nôn mửa âm thanh.

"Muốn chết." Nam Cung Huyền lạnh lùng nói.

"Huyền muội, tên đại hán kia giao cho ta, cái này đối với ngươi thú vị hỗn đản giao cho ngươi, còn có này mấy cái gia đình cùng nhau thu thập." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ Nam Cung Huyền vai, nhẹ giọng nói rằng.

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lung lay một thoáng cổ, lười nhác thư một thoáng cánh tay, dùng tay chỉ vào tên đại hán kia nói rằng: "Lại đây."

Đại hán lạnh lùng nở nụ cười hai tiếng, xương phát sinh lạnh lạnh tiếng vang, nói rằng: "Như ngoan ngoan đầu hàng, đại gia vẫn tha cho ngươi khỏi chết, nếu là dám phản kháng, xem đại gia làm sao đem ngươi băm thành tám mảnh."

Hơi cảm thụ một thoáng, Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu, bắt quá hậu Địa cảnh mà thôi, liền dám...như vậy can rờ, coi chính mình tuổi trẻ liền dễ ức hiếp, ngày hôm nay ta liền cho ngươi biết cái gì gọi là băm thành tám mảnh.

Đại hán khí thế hùng hổ đánh lại đây, trong bóng tối, Nhiếp Thiên Minh có thể nhìn thấy một tia sáng trắng nhanh chóng như chính mình trước ngực đánh tới.

Khóe miệng nhẹ nhàng vung lên một tia xem thường mỉm cười, tay trái Hoang tề trong nháy mắt ngừng lại, tay phải ngón trỏ trên nổi lên một tia nhàn nhạt kim quang, đây là hân ngày hôm nay vừa lĩnh ngộ Nhược Thiên Chỉ.

"Oanh "

Đại hán bị Nhược Thiên Chỉ uy lực rung ra 1 mét có hơn, nhất thời mất đi tri giác, Nhiếp Thiên Minh tuyệt đối không ngờ rằng dĩ nhiên có thể một chiêu liền đem đại hán đánh đổ.

"Thật kém cỏi..."

Nhìn một chút Nam Cung Huyền, phát hiện nàng vẫn đang đùa bốn bốn người kia, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói rằng: "Huyền muội, nhanh lên một chút rồi, đừng đùa."

Mới vừa nói xong không tới mười giây đồng hồ, đã nhìn thấy ba đạo bạch quang quá khứ, ngay sau đó ba cái gia đình ngã trên mặt đất, mất đi tri giác.

"Thật muốn một cái tát phiến tử ngươi." Nam Cung Huyền đại mi hơi nhú, nổi giận đùng đùng nói rằng.

"Đừng giết ta, đừng giết ta, ta lần sau cũng không dám nữa." Tên công tử kia cả người run rẩy, không ngừng cầu xin tha thứ nói.

"Quên đi thôi!" Nhiếp Thiên Minh nghĩ đến vận nhất liên lục tới Phong Vân thành thế lực lớn, đến thời điểm sẽ mang đến không tất yếu phiền phức, quyết định thả gia hỏa này. Miệng lớn

Đối với loại này ý thế hiệp người công tử bột, Nhiếp Thiên Minh tuy rằng rất là chán ghét, thế nhưng cũng không trở thành giết chết, lập tức ngón tay bắn ra, phù phù một tiếng, thiếu niên nhất thời hôn đến quá khứ.

Từ trên người mấy người nắm không ít Hoang tệ, có ít nhất năm ngàn Hoang tệ, hướng về bên người bao ném đi, hai người vội vã rời khỏi, chạy theo tay đến rời khỏi không tới thời gian ba phút.

"Ai, biến thành chúng ta giật tiền." Nam Cung Huyền nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói rằng.

Nhún vai, Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Cần nhất tình hình kinh tế: trong tay có chút khăn trương, bị bắt đắc dĩ, ngược lại không nắm bạch không nắm, liên tính đối với bọn hần nho nhỏ trừng phạt đi!."

Lôi một Hạ Nam cung Huyền, hai người nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối.

...

...

Học trước huấn luyện cuối cùng kết thúc, mới tu luyện đã bắt đầu, Nhiếp Thiên Minh lười nhác duỗi một thoáng eo, mở mắt, lúc này mới muốn cho tới hôm nay muốn lên khóa.

"Phong Vân môn cũng thật đúng vậy, còn muốn đi học, chính mình tu luyện không là tốt rồi sao?" Nhẹ nhàng đích thị thảm một tiếng, vẫn là nhanh chóng từ trên giường bò dậy, Nhiếp Thiên Minh thu thập xong tất cả, đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Ngưng Hiểu lão sư đã tại một gian đại phòng học bắt đầu giảng bài, Nhiếp Thiên Minh lén lút địa từ hậu môn lưu tiến vào, Ngưng Hiểu lão sư nhìn hần một chút, hần ngưng ngừng cười, lập tức ngồi xuống, Ngưng Hiểu lão sư bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, ai bảo hần là tôi có thiên phú người đâu?

"Chúc mừng các ngươi bị Phong Vân Hoang hay nhất môn phái Phong Vân môn trúng tuyển, nhưng là các ngươi không thể kiêu ngạo, đây mới là mới vừa mới bắt đầu, con đường tu luyện mới chính thức mở ra..." Ngưng Hiểu tiếng của lão sư lập tức truyền tới toàn bộ góc.

Nhìn Ngưng Hiểu lão sư, hần nhẹ nhàng mà nắm một thoáng nắm đấm, lẩm bẩm nói: "Nội viện, hạch viện, ta nhất định phải đi."

"Qua nửa năm nữa, các ngươi cùng các ngươi trên một lần sư huynh đều sẽ tham gia mỗi năm một lần săn bắn đại tái, nếu có thể ở săn bắn đại tái bên trong đạt được hảo thành tích, đem có cơ hội tham gia sang năm nội viện chọn lựa. Chớ xem thường lần này săn bắn đại tái, nếu như phá vây rồi, liền không cần đợi thêm ba năm, bởi vì dựa theo quy củ, phải là ba năm cấp trở lên đệ tử mới có thể tham gia." Ngưng Hiểu lão sư nhẹ nhàng mà ngừng một chút, nhìn xa xa Nhiếp Thiên Minh, tựa hồ muốn ám chỉ cái gì.

Nhẹ nhàng gật gật đầu, khoe miệng vung lên vẻ mỉm cười, Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt tự nhủ: "Săn bắn đại tái, ha ha, nội viện chọn lựa, Nhiếp Thiên Minh ta đều sẽ đem hần vững vàng mà trao ở lòng bàn tay."

"Phí lời ta cũng không nhiều lời, trong chuyện này lợi hại quan hệ tin tưởng các ngươi cũng có thể cảm nhận được. Tiến vào nội viện mới là các ngươi vũ học tu vi chân chính tăng cao địa phương, nói vậy các vị đều là đến từ các thành phố lớn danh môn vọng tộc, tự nhiên biết bên trong thành rất khó tiến vào, chính là tiến vào bên trong thành, nếu như không có thực lực, cũng rất nhanh bị đào thải hạ xuống. Thế nhưng bên trong thành không người nào dám đắc tội Phong Vân môn chúng ta, ngươi biết đây là tại sao không?" Ngưng Hiểu lão sư mặt mỉm cười hỏi.

"Ngưng Hiểu lão sư, là nhân vì làm Phong Vân môn chúng ta cùng Phong Vân Hoang Hoang chủ quan hệ sao?"

Ngưng Hiểu lão sư nghe được phía dưới một đệ tử nhẹ giọng nói rằng hậu, mỉm cười lắc lắc đầu.

...

...

Cái vấn đề này còn phải nghĩ sao? Nhiếp Thiên Minh bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, khi còn bé ở trong biển bắt cá, các đại nhân sợ nhất đụng tới cá mập, cá mập một cái có thể cắn một cái lạng chài, cá mập sở dĩ dám...như vậy hoành hành bá đạo, không chính là nó nắm giữ không gì sánh được thực lực mà.

"Ngưng Hiểu lão sư, là bởi vì chúng ta thực lực đặt ở đẳng kia, thử hỏi ở cái này nhược nhục cường thực thế giới, cái gì trọng yếu nhất? Thực lực, thực lực, vẫn là thực lực. Người khác quan hệ đều là giả, một ngày kia thực lực ngươi không được rồi, nhân gia sẽ không chút lưu tình đem ngươi đá văng ra, chỉ cần làm cho mình lợi cho thế bất bại, mới có thể vĩnh viễn hưng thịnh, đây cũng chính là tại sao Phong Vân môn chúng ta sừng sững hơn ngàn năm mà

không ngã nguyên nhân căn bản." Nhiếp Thiên Minh đứng lên, nắm đấm nắm thật chặt, trong ánh mắt toát ra một tia tinh mang

Ngưng Hiểu lão sư hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh có thể nói ra những lời này, xem ra chính mình vẫn là đánh giá thấp Nhiếp Thiên Minh thực lực, một người tu luyện tới mức độ nào không chỉ có cùng thiên phú có quan hệ, vẫn muốn cùng hắn tầm nhìn có quan hệ, thử hỏi một người từ trên đỉnh ngọn núi xem phía trước, thì làm sao có thể sẽ trì trệ không tiến đây?

Ngưng Hiểu lão sư lần thứ hai quăng tới khen ngợi ánh mắt, trong lòng âm thầm than thở, người này tương lai tất thành báu vật, chỉ ít cũng sẽ đạt tới Hỗn Độn cảnh giới, nghĩ tới đây nàng không khỏi khẽ thở dài một hơi, mặc niệm nói: "Hỗn Độn cảnh giới, nói nghe thì dễ, muốn chính mình đã từng lấy vì làm Thiên Nguyên Thần liên đường như trò đùa giống như vậy, thế nhưng đến hiện tại chính mình nhưng nằm ở Thiên Nguyên hậu kỳ, chính mình tại Thiên Nguyên hậu kỳ đã đầy đủ năm năm, chính mình cũng không biết khi nào có thể đột phá Thiên Nguyên cảnh tiến vào tha thiết ước mơ Thiên Nguyên Thần cảnh giới, còn hàm âm dương, Hỗn Độn cảnh giới, e sợ đời này đều đừng nghĩ chạm đến."

Nhìn Ngưng Hiểu lão sư ánh mắt trong nháy mắt biến hóa thật nhiều lần, chỉ là âm thầm buồn bực, chậm rãi ngồi xuống, này mới phát hiện bên trong phòng học tất cả mọi người theo dõi hắn xem, hơn một trăm ánh mắt, nhìn chăm chú cho hắn cảm giác mình cả người không thoải mái, vẫn coi chính mình là quái vật đây?

Lập tức không thể làm gì khác hơn là sờ sờ chính mình mũi, hơi cười cười, tránh khỏi bọn hắn cái loại này gần như điên cuồng mà ánh mắt, ước ao đồ kị, bao ở chung một chỗ, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, không hề để ý bọn họ.

Ngưng Hiểu lão sư lúc này mới tinh thần hồi phục, không nghĩ tới chính mình nhưng tại đệ tử trước mặt thất thố, lập tức lại khôi phục trước đây bình tĩnh, lập tức ho khan một tiếng, nói rằng: "Nếu biết trong đó trọng yếu quan hệ, tin tưởng các ngươi nhất định phải nỗ lực, không phụ trọng vọng."

Mọi người lúc này mới đưa ánh mắt từ Nhiếp Thiên Minh trên người dời, một lần nữa nhìn Ngưng Hiểu lão sư, Ngưng Hiểu lão sư nhìn cúi đầu Nhiếp Thiên Minh, nói rằng: "Ta tin tưởng các ngươi có thực lực này, tuyệt đối không nên phụ lòng ta kỳ vọng, lại càng không muốn cô phụ các ngươi thiên phú của chính mình."

Mọi người cùng kêu lên nói rằng: "Tuyệt đối không phụ lòng Ngưng Hiểu lão sư kỳ vọng."

Ngưng Hiểu lão sư lần thứ hai toát ra thoải mái mỉm cười, khe khẽ gật đầu, nói rằng: "Được rồi, cho vị ngày hôm nay liền tản đi đi, từng người tu luyện đi thôi, có vấn đề gì cần hỏi có thể đi tìm ta."

Nhìn thấy Ngưng Hiểu lão sư thủ thế, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng chạy ra khỏi phòng học, Ngưng Hiểu lão sư chỉ thật bất đắc dĩ cười cười, cái cuối cùng đến, cái thứ nhất đi, hắn là chính mình nhiều năm như vậy đến đã dạy quái dị nhất một đệ tử.

Nam Cung Huyền nhìn Nhiếp Thiên Minh chuẩn ra phòng học âm thanh, vội vàng đuổi tới, lại phát hiện dĩ nhiên không có hắn tung tích, lập tức dậm chân, sững tay áo nói rằng: "Hảo tiểu tử, ngươi chạy cũng quá sắp rồi điểm"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chẳng lẽ hắn uống say

Ra khỏi phòng học, hắn cảm thấy cả người thoải mái, tựa như mới từ trong lồng tre thả ra chim nhỏ, trời cao biển rộng, rất tự tại, phòng học xác thực không phải nhân nơi ở, thì thảo nói một tiếng, trực tiếp hướng về phòng luyện công đi đến.

Còn có hai bản bí tịch chưa kịp luyện tập, nhanh chóng đến phòng luyện công, xin một cái gian phòng, lầu hai đông sùn, hắn nhanh chóng đến nơi đây, mở cửa phòng ra.

Nhấn cái nút, tất cả đều là xe nhẹ chạy đường quen, rất nhanh Nhiếp Thiên Minh đi tới giả lập trong không gian, nhìn một chút Toán Hạch bên trong bí tịch.

Nhất phẩm vũ học, Toàn Phong Thối...

Tam phẩm vũ học, Thủy Ba Miên Chương...

Còn có lần trước còn lại tam phẩm vũ học, Kim Khiếu Ẩn.

Toàn Phong Thối, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thi thăm, chân lực lượng lớn, lực công kích mạnh, luyện tới đại thành, chân ra đời phong, quét ngang

Thiên Quân.

"Có lợi hại như vậy?" Nhiếp Thiên Minh nghi hoặc tự nhủ.

Đối với trên đùi công phu, Nhiếp Thiên Minh vẫn là biết rất ít, lập tức quyết định trước tiên bắt đầu luyện.

Một tầng, tảo sa công kích tám ván gỗ có thể làm cho bùn cát tiến vào tám ván gỗ bên trong, Nhiếp Thiên Minh trước mắt xuất hiện một mảnh bãi cát, lập tức dựa theo sách bên trong ghi chép chiêu thức luyện tập lên, chân trái vững vàng mà chống đỡ địa, đùi phải thuận thế quét qua, hai chân luân phiên.

Một tầng, không tới thời gian hai phút, hần dễ dàng quyết định.

Hai tầng,

Ba tầng,

Bốn tầng,

Quyết định, Nhiếp Thiên Minh âm thầm thở dài một hơi, Toàn Phong Thối lực công kích kém xa tít tắp Bát Cực Quyền, càng không như Nhược Thiên Chi, "Nhất phẩm chính là nhất phẩm, ai."

Thế nhưng hần cũng không phải là không có thứ gì thu hoạch, từ Toàn Phong Thối bên trong, hần lĩnh ngộ đến một bộ bộ pháp, thoáng thay đổi, dưới chân lập tức bắt đầu biến hoá, phương vị tùy ý không chế, thật có thể nói là linh hoạt tự nhiên.

Lập tức, trước tiên bắt đầu luyện hần bộ pháp, trải qua bảy, tám lần luyện tập, bây giờ hần đã thành công nắm giữ bộ này bộ pháp, Nhiếp Thiên Minh suy nghĩ một chút, liền gọi nó Toàn Phong Bộ đi.

"Ha ha ha..."

Toàn Phong Bộ, không sai, lần sau cũng sẽ không bị người dễ dàng công kích được, Nhiếp Thiên Minh thoả mãn đem Toàn Phong Bộ chân pháp để vào Toán Hạch bên trong.

...

...

Ánh mắt lần thứ hai tập trung tại tam phẩm vũ học trên, tam phẩm vũ học, Đấu Tửu Lệnh, cực phú trí tưởng tượng lực công kích, luyện tới đại thành, có thể chống đỡ tứ phẩm vũ học công kích, thôn phệ tam phẩm vũ học công kích, đánh xa gần phòng, uy lực cực lớn.

Đấu Tửu Lệnh...

Khỏe miệng nhẹ nhàng giương lên, cười cười nói rằng: "Đấu Tửu Lệnh, Đấu Tửu Lệnh."

Hoàn cảnh chung quanh theo Nhiếp Thiên Minh lòng yên tĩnh mà chuyển hóa, tỉ mỉ nhìn một chút vị trí phương, chính mình không biết khi nào đã thân ở một mảnh trong rừng trúc, Rừng trúc cao vút trong mây, trong gió lá trúc đung đưa bất định.

Hướng về phía trước nhìn tới, thậm chí có một quán rượu, nói tửu lâu cực không chuẩn xác, nhiều nhất toán một cái tửu lều mà thôi.

Một mặt cờ tử ở trong gió từ từ lay động, mặt trên thỉnh thoảng viết, Kháp Hào Túy.

"Kháp Hào Túy..."

Nhẹ nhàng cười cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói: "Xem ra này Đấu Tửu Lệnh không thể thiếu muốn uống tửu, cũng không biết ai vậy sáng tạo vũ học, nhưng là có thể khẳng định, không phải tửu tiên chính là sâu rượu."

Hàn khí lượn lờ, vừa vịn uống vài chén tửu âm áp thân thể, Nhiếp Thiên Minh không biết tại sao tại này giả lập trong thế giới dĩ nhiên cảm giác được một tia hàn ý.

Ba bước cũng làm hai bước, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đi vào nhà này tiệm rượu, ưu nhã ngồi xuống, hướng về tiểu nhị vẫy vẫy tay, tiểu nhị bung lên một vò rượu ngon.

Nhẹ nhàng đem bỏ cái lấy xuống, trong nháy mắt một cổ hương tửu bay ra, tuy rằng Nhiếp Thiên Minh bình thường rất ít uống rượu, thế nhưng hần xác định đây tuyệt đối là một vò rượu ngon, chỉ ít cũng nên có năm mười năm.

"Uống đi!" Nhiếp Thiên Minh chậm rãi rót một chén rượu, lẩm bẩm nói.

"Mùi thơm ngát cam thuần, rượu ngon." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh đứng lên, Đấu Tửu Lệnh chiêu thức ở trong đầu không ngừng hiện lên.

Thân tùy ý đi, đi khắp như rồng, bàn đạp như bay, hần cảm lên vò rượu, xông vào trong rừng trúc.

Tầng thứ nhất, Lưu Tinh bay lượn...

Lập tức vò rượu ở trong tay không ngừng bay lượn, cả người dường như một trận gió, Nhiếp Thiên Minh không ngừng uống đàn bên trong tửu, bàn tay cũng không ngừng nghỉ, trên không trung không ngừng vũ động, nhìn như mềm mại vô lực một đòn, nhưng đến mức, đều có loại cuồng phong rống giận cảm giác.

"Đừng "

Một vò rượu ngon không tới một phút đồng hồ đã bị Nhiếp Thiên Minh uống xong, hần tiện tay ném một cái, phát sinh lạnh lạnh tiếng vang, lúc này chính uống tại cao hứng, tiểu nhị lập tức lại ném đi một vò rượu ngon lại đây.

Gặp người xuống, sau đó nhẹ nhàng phiêu lên, Nhiếp Thiên Minh trên không trung chậm rãi mượn quá tửu, trên không trung toàn quay một vòng, quá trình này cực kỳ chậm chậm, như như tại Hư Không Hành đi.

Đầu Tửu Lệnh chú ý chính là, thân thể mềm nhẹ, liền dường như rượu ngon tiến vào yết hầu giống như vậy, nhìn như mềm nhẹ, kì thực trên người hết thấy nội lực hết mức rót vào chính mình chiêu thức bên trong, xem ra giống thật mà là giả, kì thực kín kẽ không một lỗ hổng.

Vò rượu tại xung quanh cơ thể liên tục xoay tròn, cả người tại trong rừng trúc qua lại qua lại, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên song quyền tầng tầng đánh vào vò rượu trên.

"Oanh "

Chu vi một gốc cây to bằng cái bát Trúc tử, cũng ngay sau đó ầm ầm vỡ vụn, nhanh chóng đến hạ.

Tửu tửu vò rượu bên trong bay ra, dường như một nhánh rời dây cung mũi tên nhọn, bay vào không trung, vò rượu cũng nứt ra.

Thân thể trên không trung lơ lửng, Nhiếp Thiên Minh miệng chậm rãi mở ra.

"Ào ào..."

Tửu đến điểm cao nhất hậu, vừa vội tốc tâm tích, roi vào hần trong miệng, Nhiếp Thiên Minh trên không trung bỗng nhiên lật lên, bên trong thân thể Địa Tinh lực dường như cuộn cuộn nước sông, trong nháy mắt bộc phát ra.

"Oanh "

Thân thể ba viên Trúc tử, lập tức bị chấn nát, vô số trúc tiết từ không trung tán ra, có loại bụi bặm tung bay cảm giác.

"Phù phù "

Thân thể lập tức ngã, trên đất nằm say như chết Nhiếp Thiên Minh, là có tung ở trên mặt rượu ngon, gờ khắc này chính chậm rãi từ trên khuôn mặt chảy xuống.

Không biết quá không lâu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, sờ sờ phát đau đầu, khẽ thở dài một hơi nói: "Ai! Không nghĩ tới tại giả lập trong thế giới dĩ nhiên cũng có thể túy, xem ra tửu lượng thật sự không được."

Chậm rãi đứng lên, chu vi lần thứ hai khôi phục đến tối sơ đáng đáp, xem ra hôm nay chỉ có thể luyện tới đây, sửa sang lại một thoáng, Nhiếp Thiên Minh đi ra khỏi giả lập huấn luyện không gian.

Giao xong chìa khoá, trời đã đại tối sầm, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp đi trở về ký túc xá, đến ký túc xá hậu, hần ngã đầu liền ngủ.

Ngày mai ánh mặt trời đâm phá bụi trần, chiếu khắp đại địa.

Nhẹ nhàng lật một người tử, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi tỉnh, ai, hôm qua thiên tài luyện đến tầng thứ nhất, ngày hôm nay luyện tiếp.

Ừng ục một thoáng, Nhiếp Thiên Minh lập tức bò dậy, mặc quần áo xong, chỉnh lí cẩn thận tất cả, sai bước đi ra khỏi gian phòng.

Hơi chút ăn một điểm đồ vật, Nhiếp Thiên Minh lập tức chạy về phía huấn luyện phòng, chuẩn bị kỹ càng tất cả, nhẹ nhàng cầm nắm đầm, lần thứ hai bước chân vào giả lập thế giới.

Đồng dạng địa phương, tương tự phong, tương tự địa hân khí lượn lờ...

Tầng thứ hai, ngàn chén không say? ? ?

Ha ha, ha ha...

Tự giễu cười, ngàn chén không say, làm sao có khả năng? Nhiếp Thiên Minh cười khổ lắc lắc đầu.

Thế nhưng không có cách nào, lại muốn cầu ngàn chén không say, hán nhất định phải đạt đến yêu cầu...

Một vò...

Hai đàn...

...

Ngũ đàn...

"Hóng "

Lần thứ hai say ngất, lần này liên luyện tập cơ hội đều không có cho hán, ngũ đàn đã đến hán cực hạn.

"Tửu không say người người tự túy!"

"..."

Chờ đến Nhiếp Thiên Minh ra khỏi huấn luyện phòng thời gian, thiên lại tối sầm, một ngày đã vậy còn quá ngủ tới, Nhiếp Thiên Minh khoe miệng hơi giật giật, nhanh chóng rời khỏi.

Liên tiếp mười ngày, Nhiếp Thiên Minh mỗi ngày như vậy, tất cả không có một chút nào tiến triển, duy nhất có tiến triển chính là tửu lượng.

Thập đàn không ngủ, tuy rằng đầu không đủ tỉnh táo, thế nhưng không lại giống như mấy ngày hôm trước như thế say như chết .

Thứ mười một thiên, Nhiếp Thiên Minh rốt cục lĩnh ngộ đến ngàn chén không say ngụ ý , bên người không khí, mãnh liệt chấn động lên , hai cái cánh tay khuấy động khí lưu đột nhiên ngưng tụ, tràn đầy nổ tung lực lượng.

Hét to một tiếng hậu, hai chân dường như mang theo một cỗ kinh phong, thân thể tựa như mũi tên giống như bay ra ngoài, dưới chân xê dịch biến hóa, trong thân thể mang theo một cỗ dã tính cùng tự do.

Khè khè...

Thân thể đến mức, không khí đều có loại bị xé rách cảm giác, Trúc tử bị nghiền ép thành bột mịn , nhìn thấy loại này tính chất hủy diệt hiệu quả, Nhiếp Thiên Minh ha ha nở nụ cười.

Tầng thứ hai cuối cùng cũng coi như luyện thành công...

Càng là một chỗ lưu bạch, dĩ nhiên là bản thiếu, bản thiếu, chẳng lẽ là người sáng tạo uống say ?

Đều uống say ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tiểu tử ngươi không sai!

"Ha ha ha..."

Hư Không Lão Nhân đột nhiên một trận cười to, cười Nhiếp Thiên Minh cảm thấy không hiểu ra sao, hán nhìn một chút chính mình, cũng không có chỗ nào buồn cười.

"Lão sư, ngươi cười gì vậy?" Một mặt vô tội nói rằng.

"Đừng lo lắng, Lão đầu tử là hài lòng cười, có phải hay không Lão đầu tử không châm chọc ngươi hai câu, cả người không thoải mái?" Hư Không Lão Nhân lần thứ hai mỉm cười nói rằng.

"Biệt, ta biết lão sư không phải người bình thường, đừng luôn đá kích, như vậy không tốt." Nhiếp Thiên Minh không thể làm gì khác hơn là cột nhà nói

rằng.

"Được rồi, ngươi có thể cảm nhận được đây là một quyển bản thiếu nói rõ ngươi đã tiến bộ rất nhiều." Hư Không Lão Nhân gật đầu nói rằng.

"Nói như vậy, lão sư cũng cho rằng đây là một quyển bản thiếu a!" Nhiếp Thiên Minh thất vọng nói rằng.

Hư Không Lão Nhân lườm hần một cái, nói rằng: "Bản thiếu thế nào? Nó xác thực là bản thiếu, nếu không phải bản thiếu, làm sao có khả năng chỉ là tam phẩm vũ học, đủ để sánh ngang nhau ngũ phẩm vũ học."

"Lợi hại như vậy?" Lòng mi kịch liệt run lên, hít một hơi thật sâu, Nhiếp Thiên Minh thất kinh hỏi.

"Đó là đương nhiên, chỉ bằng nó tiến công hệ thống, chỉ ít cũng là một quyển không sai vũ học." Hư Không Lão Nhân gật đầu, nhẹ giọng nói rằng.

Khẽ nhú chân mày, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, lẩm bầm nói: "Đáng tiếc, là một môn bản thiếu."

"Bản thiếu thế nào? Ta cho ngươi biết, trên thế giới không có cái gì vũ học là hoàn mỹ, hần luôn có thiếu hụt, tựa như ngươi luyện được Bát Cực Quyền, nó liền hoàn mỹ sao? Sở dĩ có không trọn vẹn mới có tăng cao, tương lai ngươi trình độ so với sáng tạo cái môn này vũ học người cao, ngươi đem cái môn này bản thiếu hoàn thiện một thoáng, nó khả năng chính là Lục Phẩm vũ học. Thế nhưng ngươi dám cam đoan ngươi hoàn thiện hậu, nó sẽ trở nên thiên y vô phòng sao?" Hư Không Lão Nhân đồng dạng nói rằng.

Chưa từng có nghe được Hư Không lão sư chậm rãi như vậy mà nói, hơi làm tự hỏi, cảm thấy Hư Không lão sư nói rất có lý.

Là bởi vì xuất hiện không trọn vẹn, mọi người mới nghĩ đi bù đắp, theo bù đắp thâm nhập, mới không trọn vẹn lại xuất hiện. Mà mọi người không thể không lần thứ hai bù đắp, tại bù đắp trong quá trình, mọi người trình độ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cho nên thế gian vạn vật vốn là chưa hoàn toàn câu chuyện, thế nhưng là không ngăn cản được mọi người theo đuổi hoàn mỹ, này liền tương đương với vũ học, không có ai chân chính lý giải đến Võ đạo đỉnh cao tinh thần, nhưng là mọi người không ngừng áp sát nó, để Võ đạo càng thêm bao la.

Trải qua Hư Không Lão Nhân dẫn dắt, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên rõ ràng đạo lý này, thần tình vì đó chấn động, vừa nãy thất vọng tình, triệt để tan thành mây khói.

"Lão sư ta đều đã hiểu, ta lý giải."

Vuốt chính mình mũi, Nhiếp Thiên Minh cười ha hả nói.

"Ha ha ha..."

"Không hổ là ta Lão đầu tử đệ tử, lực lĩnh ngộ như vậy được, xem ra ta nguyện vọng có thể có ở trên thân thể ngươi thực hiện, ha ha ha..."

Hư Không Lão Nhân không khỏi mặt mày hớn hờ lên, Nhiếp Thiên Minh xưa nay không nhìn thấy Hư Không Lão Nhân như vậy khuây tay múa chân, cảm thấy phi thường kỳ quái, tuy rằng Hư Không Lão Nhân là một Lão ngoan đồng, nhưng xưa nay đều không có như vậy như Lão ngoan đồng.

"Cái gì nguyện vọng? Lão sư, ngươi cái gì nguyện vọng a?" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên nghĩ đến Hư Không Lão Nhân, vội vàng hỏi.

"Hiện tại còn không là lúc nói cho ngươi biết, ngươi an tâm tu luyện, đến Thiên Nguyên cảnh hậu, Lão đầu tử ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết." Hư Không Lão Nhân nhìn đáng đáp cũng không tính nói cho hần biết.

Đối với hần tên lão sư này, Nhiếp Thiên Minh chỉ có thể buông trôi bỏ mặc, ngược lại khẳng định không phải chuyện xấu gì.

Chính mình rất ít đi quấy rầy Hư Không Lão Nhân, hần cũng rất ít can thiệp chính mình tu luyện, xem ra hần là muốn bồi dưỡng mình tu luyện quyết tâm cùng nghị lực, lập tức Nhiếp Thiên Minh khẽ gật đầu.

Những đồ vật này cùng kỳ ngộ thiên phú như thế trọng yếu, nghĩ tới đây, hần chăm chú địa cảm nắm nắm, tiện đà cười cười, nói rằng: "Lão sư, ta sẽ không để cho ngươi thất vọng."

Tay trái vòn quanh chỉ Hoang tề tại chậm rãi xoay tròn, hần cũng rên lên Tiểu Khúc, chậm rãi tản bộ bước chân, hướng về ký túc xá đi đến.

Đi tới một nửa cự ly, Nhiếp Thiên Minh nghe được một cái thanh âm quen thuộc.

Nam Cung Huyền, làm sao ở nơi đâu đều có thể gặp được cái này quý nha đầu, Nhiếp Thiên Minh quay mặt lại, nhìn phía chạy về phía chính mình Nam Cung Huyền, bất đắc dĩ cười cười.

"Nhiếp Thiên Minh, sáng hôm nay một mình ngươi chạy đi nơi nào lêu lổng?" Nam Cung Huyền khí thế hùng hổ hỏi.

"Huyền muội, xin nhò, ta đi tu luyện có được hay không? Ngươi cho rằng ta cả ngày giống loại người như ngươi không làm chính sự sao?" Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Ta không làm chính sự, Nhiếp Thiên Minh ngươi dám nói như vậy ta, xem ta như thế nào đánh ngươi..." Nói xong, Nam Cung Huyền cảm lấy nắm nắm

liền vung vẩy lại đây.

"Huyền muội, người rụt rè một điểm, rụt rè một điểm." Nhiếp Thiên Minh ngoài miệng nói như vậy, nhưng dưới chân cũng không dám như vậy bình tĩnh, lập tức sử dụng hắc mồi vừa nghiên cứu ra Toàn Phong Bộ.

"Chà xát..."

Ngồi vây quanh Nam Cung Huyền quay một vòng, Nam Cung Huyền lảng là không có có đánh tới hắc mồi một thoáng, Nam Cung Huyền cánh tay vừa thu lại, nói rằng: "Không chơi, chơi không vui, chơi không vui."

Nghe được Nam Cung Huyền, Nhiếp Thiên Minh này mới ngừng lại, trên mặt mang theo nụ cười nói rằng: "Ai, đừng đến thăm ngoạn, còn có nửa năm liền muốn tham gia sân bắn thi đấu. Người cũng học ít đồ, ta xem một chút người gần nhất tiến bộ không có."

Nói xong, hắc tay nhẹ nhàng đặt ở nàng trên bả vai, một tia khí tức từ Nhiếp Thiên Minh trên tay chậm rãi chảy tới Nam Cung Huyền trong thân thể, khí tức tại nàng trong cơ thể tuần hoàn một vòng, này mới chậm rãi trở lại hắc trong thân thể.

"Không sai, so với trước có tiến bộ, e sợ một năm sau đó sẽ đột phá Luyện Tâm cảnh, đến hậu Địa cảnh." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói.

"Một năm sau đó, e sợ Thiên Minh ca ca phải đi nội viện đi!" Nam Cung Huyền trên mặt đột nhiên có một chút thất lạc thần tình.

"Làm sao mất hứng a?" Nhiếp Thiên Minh sờ sờ nàng đầu nói rằng.

"Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ, như vậy Thiên Minh ca ca là có thể tiến vào hoang kỳ." Nam Cung Huyền trên mặt lần thứ hai toát ra xán lạn mỉm cười.

"Được rồi, không nói những này, ta ngày hôm nay mới vừa lĩnh ngộ đến một bộ bộ pháp, gọi Toàn Phong Bộ, liền giao cho người, sau đó muốn chăm chỉ luyện tập, lúc mấu chốt có thể dùng đến đào mạng." Nhiếp Thiên Minh nhìn trước mắt Nam Cung Huyền, mỉm cười nói rằng.

"Thật sự sao? Có phải hay không vừa nãy bộ pháp kia a, quá tốt chơi, ta nhất định phải học được." Nam Cung Huyền lúm đồng tiền toả ra, như một đoá hoa mỹ lệ hoa đào.

"Được, bất quá người phải chăm chỉ học a, không nỗ lực học, ta cũng không để a!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Ta làm việc người vẫn chưa yên tâm mà." Nam Cung Huyền ngón tay nhẹ nhàng băt băt tóc, cười nói.

Yên tâm? Ta thật yên tâm...

...

...

"Ồ, này không phải của người tình nhân trong mộng Phương Ngọc Yến sao?" Nam Cung Huyền chỉ vào phía trước mỹ nữ nói rằng.

Trùng Nam Cung Huyền một chút, Nhiếp Thiên Minh thuận thế nhìn tới, quả nhiên là Phương Ngọc Yến, thành lập nàng thân mang một thân đậm y phục màu đỏ, tay áo ở trong gió không ngừng mà đập chòn.

Đối diện đứng một cái thiếu niên anh tuấn, thiếu niên trên mặt treo đầy nụ cười.

"Thiếu niên kia là ai? Chẳng lẽ là tình địch của người? Ai nha nha, kẻ thù gặp lại đặc biệt đỏ mắt a!" Nam Cung Huyền ở bên cạnh châm chọc nói.

"Lại nói ta liền không để ý tới người." Nhiếp Thiên Minh mặt trầm xuống, nói rằng.

"Xem ra Thiên Minh ca ca của ta thật sự yêu thích nàng, ai, cho người Huyền muội làm sao chịu nổi, ai, ai..." Nam Cung Huyền liên tiếp hít đến mấy lần khí.

"Chẳng thềm cùng người nói." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai lườm nàng một cái, uể oải nói rằng.

"Đi thôi! Quá khứ chào hỏi đi!" Nam Cung Huyền lôi kéo Nhiếp Thiên Minh tay, nhanh chóng bước qua.

Phương Ngọc Yến đột nhiên cũng phát hiện có cái gì dị dạng, xoay người lại, thấy Nam Cung Huyền cùng Nhiếp Thiên Minh, trên mặt nhất thời chìm xuống, đảo mắt lại khôi phục bình thường.

"Có khỏe không!" Nhiếp Thiên Minh lúng túng hỏi.

"Ta nói người đây không phải là phí lời mà." Nam Cung Huyền đoạt trước nói.

Liếc mắt một cái Nam Cung Huyền, Nam Cung Huyền hơi co lại thân thể, lập tức giữ vững trầm mặc.

Phương Ngọc Yến khe khẽ gật đầu, ôn nhu nói: "Àn, rất tốt."

Hai người lần lượt trầm mặc...

Quá mười mấy giây sau, Nam Cung Huyền cười nói: "Chúng ta liền không quấy rầy các ngươi."

Nói xong Nam Cung Huyền lôi kéo Nhiếp Thiên Minh liền đi, Nhiếp Thiên Minh vẫn không có phản ứng lại, đã đi ra ngoài vài thước...

"Ngọc Yên, hần là ai vậy a?" Thiếu niên kia nhẹ giọng hỏi.

"Hần là ta một người bạn..." Phương Ngọc Yên nhìn đi xa bóng lưng, ôn nhu nói.

Bằng hữu, ha ha, bằng hữu, cũng được, vốn chính là bằng hữu, là ngươi Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới nhiều lắm...

Nhẹ nhàng cười khổ một cái, chậm rãi hướng đi phía trước, đột nhiên Nhiếp Thiên Minh có loại cảm giác mất mát.

"Có cái gì có thể thất lạc, tu vi võ đạo lại đâu chỉ điểm ấy ngăn trở..." Hư Không lão sư thần nhiên nói.

"..."

Hần chậm rãi ngừng đầu lên, nhàn nhạt cười cười, nhìn một chút phía trước, mênh mông Bát Hoang, điểm ấy nho nhỏ đau đớn có thể tính là cái gì...

Đại trượng phu Hà hoạn không thể! ! ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đánh ngươi thì sao nào?

Đi ra khỏi sắp tới hơn một dặm địa, Nam Cung Huyền tựa hồ vô cùng hài lòng cười, lạnh lạnh nói rằng: "Thiên Minh ca ca, Toàn Phong Bộ lúc nào giao cho ta a?"

Thoáng sững sốt, chỉ chớp lát sau, Nhiếp Thiên Minh khẽ cười khổ nói: "Ngươi chừng nào thì muốn học, ta liền lúc nào dạy ngươi chứ?"

"Thiên Minh ca ca tựa hồ không có hứng thú mà!" Nam Cung Huyền lẩm bẩm nói.

"Nơi nào có!" Nhiếp Thiên Minh nhún vai, khổ sở cười nói.

"Được rồi, ta hiện tại đã nghỉ học." Nam Cung Huyền dịu dàng nở nụ cười, tiểu lập nhìn Nhiếp Thiên Minh.

Nhìn thấy Nam Cung Huyền vui vẻ như vậy, tâm tình của hần cũng khá rất nhiều, lập tức nói rằng: "Được, ngươi đã như vậy muốn học, ta sẽ dạy ngươi."

Đại mi khẽ nhúc nhích, con mắt không nhúc nhích nhìn Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy có điểm không bình thường, tỉ mỉ kiểm tra một chút chính mình, phát hiện không có chỗ đặc biệt gì, lúc này mới quơ quơ Nam Cung Huyền.

Nam Cung Huyền ngẩn ra, chợt mỉm cười một thoáng, nói rằng: "Vừa nãy đi một hồi thần."

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói rằng: "Được rồi, liền tha thứ ngươi, đón lấy chiêu thức nhưng không cho ngươi thất thần a!"

"Yên tâm đi!"

"Xem trọng rồi!"

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh chậm chậm biểu thị Toàn Phong Bộ chiêu thức, sau đó càng làm chiêu thức nói ba lần, Nam Cung Huyền yên lặng mà nhớ rồi.

Ký là nhớ rồi, thế nhưng lý giải nhưng thành vấn đề lớn, đơn giản tầng thứ nhất, Nhiếp Thiên Minh giải thích không dưới năm lần, Nam Cung Huyền mới hoàn toàn rõ ràng.

Nam Cung Huyền cũng coi như là rất có thiên phú người, chỉ là nàng gặp được như vậy thiên hạ ít có quái tài, cho nên Nhiếp Thiên Minh mới cảm thấy Nam Cung Huyền học quá chậm. Nếu là đổi thành những người khác, Nhiếp Thiên Minh đều có thể cấp tử.

Sốt ruột trên hỏa cũng vô ích, Nhiếp Thiên Minh không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh lại tâm tình, chậm rãi giáo dục nàng, rốt cục tại chạng vạng trước, Nam Cung Huyền hoàn thành tầng thứ nhất.

Nam Cung Huyền có vẻ cực kỳ vui vẻ, dọc theo đường đi vui vẻ địa lôi kéo Nhiếp Thiên Minh, không ngừng mà nói rằng: "Trước đây học tập nhất phẩm vũ học chỉ ít cần ba tháng, vũ học nhị phẩm càng lâu, không nghĩ tới hôm nay một buổi trưa, chính mình đã đột phá tầng thứ nhất, thật sự là quá cao hứng."

Nhìn Nam Cung Huyền vui vẻ đáng đáp, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói: "Nhiều hơn luyện tập, không thể kiêu ngạo tự mãn."

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ nỗ lực." Nam Cung Huyền giống như không có chim nhỏ như vậy y nhân, trong lúc nhất thời, Nhiếp Thiên Minh có điểm thích ứng không tới.

Bất quá cũng không cần thích ứng, hẳn biết mình Thiên Nam cung Huyền lại sẽ biến thành bộ dáng lúc trước, kỳ thực bộ dáng lúc trước cũng rất tốt...

Rất nhanh hai người lại đi tới từng người ký túc xá trước, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng khoát tay áo, nói rằng: "Hào hảo luyện."

Nói xong, hơi nở nụ cười một thoáng, xoay người rời đi, Nam Cung Huyền nhìn đi xa bóng lưng, cũng vô cùng phấn khởi trở về.

Trở lại trong phòng, Nhiếp Thiên Minh lẳng lặng nằm xuống, ngày hôm nay xác thực quá mệt mỏi, vốn là tại phòng luyện công bên trong hẳn nội lực liên tiêu hao quá bán, đồng thời lại giáo dục Nam Cung Huyền một buổi trưa, nghỉ ngơi chốc lát, chậm rãi lên, ở bên trong phòng rót một hời tắm nước nóng, đến trên giường nghỉ ngơi.

Bầu trời lần thứ hai vừa sáng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, nguy rồi, bài học hôm nay lại đã muộn, ai, đã muộn cũng đã muộn đi, ngược lại cũng học không tới cái gì, lập tức chậm rãi thu thập một thoáng.

Chậm rãi hoảng xuống lầu dưới, phát hiện Nam Cung Huyền dĩ nhiên đang đợi hẳn, vội vàng vuốt vuốt móng lung con mắt, nhìn kỹ một chút, quả nhiên là nàng.

Nam Cung Huyền cúi đầu loay hoay chính mình lòng bàn tay, Nhiếp Thiên Minh đi từ từ quá khứ, dùng thanh âm già nua nhẹ giọng nói rằng: "Vị mỹ nữ này, đến để sư huynh nhìn, sư huynh giúp ngươi toán đoán mệnh vận."

"Ngươi có phải hay không muốn chết, dám khi dễ đến bốn tiểu thư trên đầu..." Nam Cung Huyền nhanh chóng ngẩng đầu lên, vừa nhìn là Nhiếp Thiên Minh, trên mặt giật dử biến mất, một mảnh rặng mây đỏ nâng lên.

"Tại sao không đi đi học?" Nhiếp Thiên Minh chất vấn nói.

"Thiên Minh ca ca đều không đi, ta làm gì thể muốn đi." Nam Cung Huyền nhìn hẳn khanh khách địa cười lên.

"Cái tốt không học, hết lần này tới lần khác học cái xấu." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng tại nàng mũi trên một trạc.

"Bây giờ đi đâu bên trong?" Nam Cung Huyền nhẹ nhàng cười.

"Ta trước tiên đi một chuyến giao dịch dưới đất phường, tại mua chút đan dược. Gần nhất tiêu hao quá lợi hại, nhiều mua điểm dự trữ một thoáng." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ tóc, hơi cười cười.

"Xem ra ngươi thật sự không dự định đi phòng học, được rồi! Liệu mình bồi tiểu nhân đi, cùng đi." Nam Cung Huyền mỉm cười nói rằng.

"Tiểu nhân, được, hảo..."

...

...

Rất nhanh bọn họ liền đến mang xuống đất giao dịch phường, Nhiếp Thiên Minh đi tới lần trước mua đan dược địa phương, lần thứ hai mua một trăm hạt, 3500 Hoàng tệ trong nháy mắt lại đã xài hết rồi, nếu không phải lần trước mình và Nam Cung Huyền đánh cướp một phen, e sợ trên người đã không có Hoàng tệ.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trực tiếp đi ra ngoài, Nam Cung Huyền nếu không có theo tới, Nhiếp Thiên Minh quay đầu nhìn lại, trong tay của nàng lại cầm ba trăm hạt tam phẩm đan dược, đưa cho Nhiếp Thiên Minh.

"Một lần liền mua điểm ấy, quá phiền toái, ta lại giúp ngươi nhiều mua điểm, thu cẩn thận." Nam Cung Huyền cười hi hi nói.

Đầu tiên là sừng sốt, lông mi hơi run lên, Nhiếp Thiên Minh khóc miệng giật giật, cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Theo ta liền không cần khách khí, ai bảo ngươi là Thiên Minh ca ca của ta đây?" Nam Cung Huyền nhìn Nhiếp Thiên Minh có chút thẹn thùng về mặt, thần nhiên nói.

Duỗi tay một cái, đem ba trăm hạt đan dược hướng về bên người bao bên trong ném đi, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng: "Huyền muội, vậy thì cảm ơn nhiều."

"Cảm ơn cái gì ạ? Ngươi còn phải dạy ta Toàn Phong Bộ đây? Dụng tâm điểm a." Nam Cung Huyền xấu xa cười cười.

Khóe miệng nhẹ nhàng vừa kéo, Nhiếp Thiên Minh thần nhiên nói: "Ta cứ nói đi? Hiện tại bắt ngươi tay ngắn, không để tâm có thể được không?"

"Đi thôi." Nam Cung Huyền lôi kéo Nhiếp Thiên Minh cánh tay liền đi ra ngoài.

"Được, chúng ta này trở về đi." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai bước đi nhanh chân.

Hai người rất nhanh lại trở về Phong Vân môn, Nam Cung Huyền kế tục luyện tập Toàn Phong Bộ, Nhiếp Thiên Minh ở một bên không ngừng mà giảng giải, rất nhanh buổi sáng đã trôi qua rồi, dựa theo như vậy tốc độ, Nam Cung Huyền chỉ ít cần thời gian mười ngày.

Lập tức Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng nói rằng: "Huyền muội, tu luyện võ học trọng tại lĩnh ngộ, người khác chỉ đạo chung quy là người khác năng lực, chỉ có đề cao mình trình độ mới là mấu chốt nhất. Ta chỉ có thể giáo dục ngươi làm sao nhiều, nếu như kế tục giáo xuống, e sợ sẽ ảnh hưởng chính ngươi tu luyện. Cho nên ta cảm thấy ngươi mình nhất định muốn chuyên tâm nghiên cứu, đồng thời nhanh chóng đột phá đến hậu Địa cảnh."

Nam Cung Huyền lập tức gật đầu, cười hi hi nói: "Yên tâm, điểm ấy chuyện nhỏ còn có thể làm khó ta Nam Cung Huyền sao?"

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng nói rằng: "Nghĩ không ra thời điểm cứ đến tìm ta, tin tưởng ta vẫn là sẽ giải đáp."

"Ha ha, yên tâm, ngươi trốn không thoát đâu."

Bất đắc dĩ cười khổ một cái, Nhiếp Thiên Minh nhìn trước mắt quý nha đầu, thật không biết nên nói cái gì.

"Ồ, ngươi xem, không nghĩ tới lần này nhiều như vậy mỹ nữ, tiện nghi cái kia thẳng nhóc con, nếu như tại nằm ở ta trong lòng, ta không phải đem nàng dẫn vật dục tiên dục tử, khanh khách..."

Đột nhiên một cái cái này hèn mọn âm thanh truyền tới, Nam Cung Huyền tay ngọc chỉ tay, lạnh lùng quát lên: "Ngươi tên khốn kiếp này, đang nói một lần."

"Lập lại lần nữa thì thế nào? Ngươi còn dám đem ta cho ăn." Cái kia trường có điểm trắng mịn thiếu niên nói rằng.

"Không dám đem ngươi ăn, nhưng dám đem ngươi miệng xé ra." Nói xong, Nam Cung Huyền nhanh chóng di động đến hán trước mặt, dưới chân giẫm Toàn Phong Bộ, trong lúc nhất thời thiếu niên kia dĩ nhiên phán đoán không ra nàng thân hình.

"Đùng"

Một tiếng tăng tăng tiếng vang truyền đến, thiếu niên kia dĩ nhiên không có né tránh, trên mặt lập tức có thêm đỏ chót năm đạo dấu ngón tay, khóe miệng chảy một tia máu tươi.

"Xú nha đầu, lại dám đánh lão tử, lão tử ngày hôm nay nhất định phải rút ngươi quần áo không thể." Nói xong thiếu niên kia bạo giận lên, hai mắt tràn ngập tơ máu, một bức Ác Ma giống như vẽ mặt.

Nam Cung Huyền phản hồng khuôn mặt tức giận xanh lên, khi nào chịu quá loại vũ nhục này, thân hình xoay một cái, dưới chân bước tiến lần thứ hai thay thế, thiếu niên chu vi tất cả đều là nàng cái bóng.

"Đùng"

Lại là một cái tát, lại là năm đạo huyết hồng dấu ngón tay, lần này đối xứng.

"A, ngày hôm nay ta không thể không giết ngươi."

Thiếu niên kia lập tức bính đi ra, thẹn quá thành giận mắng.

Nhìn bọn họ cùng đi năm người, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nở nụ cười, nói rằng: "Huyền muội trở về đi, mọi người đánh qua, coi như xong đi!"

Nam Cung Huyền trừng thiếu niên kia một chút, phẫn nộ nói rằng: "Vừa muốn Thiên Minh ca ca nói chuyện, ngày hôm nay ta tạm tha ngươi, ngày nào đó lại làm cho ta đụng tới, ta không phải đánh nát ngươi miệng."

"Đánh nhân đã muốn đi, nào có dễ dàng như vậy." Đột nhiên hộ tổng năm người bên trong người thứ ba lạnh lùng nói.

"Đánh ngươi thì lại làm sao?"

"Là người trước tiên si nhục Huyền muội, nàng quật hai lòng bàn tay, cũng là hợp tình hợp lý, ta cũng không muốn đem sự tình làm miệng lớn" Nhiếp Thiên Minh nhìn thoáng qua, khóe miệng hơi vừa kéo, lười nhác nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ta bắt nạt người?

"Ha ha ha..."

"Một cái tân sinh bị tuyển đi vào Phong Vân môn, liền coi chính mình lớn bao nhiêu năng lực, lại dám cùng sư huynh tranh luận, xem ra không giáo huấn một chút người, người thật không biết trời cao bao nhiêu, địa sâu bao nhiêu." Cái kia vóc dáng hơi cao thiếu niên cười lạnh nói rằng.

"Long ca, chớ cùng tiểu tử này nhiều lời, trước tiên đem tiểu tử này cho phế bỏ lại nói." Bị Nam Cung Huyền giật hai tai quang thiếu niên phản hận nói rằng.

"Câm miệng, ta tự có chừng mực." Cái kia gọi Long ca thiếu niên, một nghĩ tới tên này liền cái nữ đều đánh không lại, Long ca khí liền không đánh một chỗ đến, tức giận quát lớn nói.

"Vâng, là, cho Long ca mất thể diện." Tên tiểu tử kia rũ xuống đầu, ăn nói khép nép nói rằng.

"Nói cho người biết, chúng ta tân sinh cũng không phải là các người muốn bắt nạt liền bắt nạt." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, tay trái nhiều chi Hoang tề nhẹ nhàng chuyển lên.

"Thật không biết trời cao đất rộng, xem ra không cho điểm màu sắc nhìn, người thật không biết sư đệ này là làm sao khi." Nói xong Long ca hét lớn một tiếng, một đạo bạch quang trực tiếp công hướng về phía Nhiếp Thiên Minh.

Hậu Địa cảnh một tầng cũng dám kiêu ngạo như vậy, Nhiếp Thiên Minh lập tức lắc lắc đầu, đối với loại nhân vật này, hắn hiện tại đều lười ra tay, dưới chân cũng giẫm nổi lên Toàn Phong Bộ, hai chân trong lúc đó phát sinh nồng nặc hào quang, chu vi tro bụi cũng theo bắt đầu bay lượn.

Toàn lên phong đâm tới thiếu niên kia trên mặt, còn như dao cắt bình thường đau đớn, vị kia Long ca hét lớn một tiếng, một chương đánh về Nhiếp Thiên Minh, chỉ là chương đến thời gian Nhiếp Thiên Minh sớm rồi rời đi.

Không nghĩ tới Thiên Minh ca ca Toàn Phong Bộ dĩ nhiên có thể tới mức độ như vậy, chỉ cần sản sinh khí thể cũng đã không yếu, nếu là hắn ra tay, cái kia được xưng Long ca người phỏng chừng muốn nằm trên mặt đất khi trùng, Nam Cung Huyền âm thầm thở dài nói.

Cái kia Long ca liên tục vỗ mười mấy chương, trên mặt đất đã bị hắn đập nát mấy khối gạch khối, thế nhưng liền Nhiếp Thiên Minh quần áo đều không có đụng tới.

Mấy người khác xem tròn mắt ngoác mồm, dĩ nhiên không biết nên làm gì.

Cùng với cái kia được xưng Long ca người xoay chuyển gần một phút đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh cũng lại tại chơi tiếp tục, lúc này hữu chỉ tăng tăng một trạc, một đạo cực nhỏ kim quang từ ngón trỏ trùng đạn ra.

"Nhược Thiên Chi..."

Thực mà không hoa chiêu thức thường thường tới có lực công kích, ngón trỏ nhanh chóng gai phá Long ca lòng bàn tay, sâu sắc xuyên tiến vào.

"Xi xi..."

Nếu không phải Nhiếp Thiên Minh hạ thủ lưu tình, hắn mạng nhỏ đã sớm làm mất đi, cũng không phải là hiện tại một cánh tay báo hồng, mà là tính khó giữ được tính mạng.

Tại Phong Vân môn, hắn vẫn không muốn đem sự tình làm lớn, chỉ là mạnh mẽ trừng phạt hắn một thoáng.

Máu lập tức từ Long ca lòng bàn tay phun ra ngoài, đau hắn nhe răng tròn mắt, hận không thể đem Nhiếp Thiên Minh quã.

Chậm rãi đi ra, không ở nhìn hắn, chỉ hơi hơi thở dài một hơi, thần nhiên nói: "Ta cũng không muốn đắc tội với người, ngày hôm nay việc này cứ định như

vậy đi!."

"Người tên là gì?" Cái kia Long ca nhẹ tay trái phủ con kia thương tàn tay phải, oán hận nói rằng.

Những người bên cạnh lập tức đến nâng Long ca, Long ca từng thanh bọn họ đẩy ra.

"Nhiếp Thiên Minh." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nắm bắt Hoang tề, nhẹ nhàng thổi một cái, Hoang tề trên phát sinh "Ong ong" âm thanh, chậm rãi nói rằng.

"Bất quá, ngày hôm nay tâm tình của ta không tốt, thật sự nếu không khá hơn một chút..." Nhiếp Thiên Minh nói tiếp.

"Người chờ... Chuyện ngày hôm nay không để yên, ta muốn cho người nợ máu trả bằng máu." Long ca thân thể đau đớn run rẩy lên, liền ngay cả nói chuyện cũng có chút run rẩy.

"Tốt lắm, ta sẽ nói cho người biết, còn dám đối với ta Huyền muội quơ tay múa chân, ta cho các người hoàn toàn biến mất." Nhiếp Thiên Minh lớn tiếng quát lớn nói.

"Nghe xong, còn không mau cút đi." Nhiếp Thiên Minh lại nổi giận gầm lên một tiếng, những người kia vội vàng chặt vật không thể tả rời khỏi.

"Ai, cứ như vậy còn muốn sung lão Đại, ta đều cảm thấy xấu hổ." Nam Cung Huyền nhìn những này không dám quay đầu lại gia hỏa, khinh thường nói.

"Thực lực a..."

Ngày hôm nay nếu không phải là mình thực lực mạnh mẽ, e sợ lại bị cái này được xưng Long ca người hăm hại, xem ra thực lực thực sự là quá trọng yếu, nếu là mình có thể tại Phong Vân môn giữ lấy một vị trí, như Long ca, Từ Ly Sách người như thế nào dám...như vậy tứ không e dè khiêu khích chính mình đây?

"Nhân cũng đánh, cũng hết giận. Người hảo hảo luyện đi! Ta có chút việc muốn đi xử lý, đi trước." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh lên lên Tiểu Khúc, chậm rãi đi.

Nam Cung Huyền mặt sau vẩy vẩy tay áo tử, nói rằng: "Lại đi."

...

...

"Tùng tùng tùng..."

"Tùng tùng tùng..."

Một trận cực kỳ gấp gáp tiếng gõ cửa, từ ốc ngoài truyền tới.

"Ai a?" Nhiếp Thiên Minh lười nhác từ trên giường bò dậy, nhanh chóng đi tới cửa trước hỏi.

"Nhiếp sư đệ, Ngưng Hiểu lão sư để người qua một chuyến." Bên ngoài truyền tới một không thanh âm quen thuộc.

"Được, ta biết rồi, một sẽ đi." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh sửa sang lại quần áo một chút, thu thập một phen, mở cửa phòng ra, thấy được một cái xa lạ nam tử.

"Vị sư huynh này, người biết Ngưng Hiểu lão sư tìm ta có chuyện gì sao?" Nhiếp Thiên Minh lễ phép hỏi.

"Ta đây liền không quá rõ ràng, người một hồi liền biết rồi." Cái kia nam tử xa lạ nói rằng.

Khe khẽ gật đầu, chậm rãi nuốt vào một cái nuốt bọt, âm thầm nghĩ, có phải hay không là chính mình trốn học sự tình, ai, việc này có điểm khó giải thích, chính mình cũng không thể nói lão sư giáo thụ nội dung nghiêm trọng ảnh hưởng tới chính mình tiến bộ đi!

Ai!

Không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, Nhiếp Thiên Minh hiểu như không tìm được thích hợp mượn cớ, hẳn vẫn thật không tốt cùng tên mỹ nữ này lão sư bàn giao...

Rất nhanh, Nhiếp Thiên Minh đã đến Ngưng Hiểu lão sư làm công địa phương, hướng về phía vừa nãy vị sư huynh kia sau khi nói cảm ơn, kiên trì đi vào.

Nguyên lai là bởi vì Long ca sự tình, dựa vào Nhiếp Thiên Minh 2,3 tác không nát miệng lưỡi, thành công đem Ngưng Hiểu lão sư lừa đã qua.

Lúc gần đi, Ngưng Hiểu lão sư mỉm cười nói rằng: "Chờ mong người đón lấy biểu hiện."

Nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng múa múa quả đấm, lớn tiếng nói: "Yên tâm đi! Ta sẽ để Phong Vân môn mỗi người cũng biết Nhiếp

Thiên Minh cái tên này."

Ngưng Hiểu lão sư nhẹ nhàng phát phát tay, hần xoay người cáo lui, đi ra hậu, nhẹ nhàng cười cười, sai bước đi.

Mới vừa đi tới ký túc xá cửa, đã nhìn thấy Nam Cung Huyền đứng ở chỗ kia chờ chính mình, nhìn loại người như nàng trông mơn con mắt vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ cười khổ một cái, nhanh chóng đi tới nàng trước mặt.

"Trở lại, Ngưng Hiểu lão sư có hay không làm khó dễ người?" Nam Cung Huyền lo lắng hỏi.

"Ài, đừng nói nữa, người biết không? Ngưng Hiểu lão sư nói cho ta biết còn dám mang theo người đồng thời trốn học, liên vĩnh viễn không cho ta đi phòng học." Nhiếp Thiên Minh làm bộ thất vọng nói rằng, chợt lại bắt đầu cười ha hả.

"Tốt, dám bắt ta xem vui đùa, tìm đánh có phải hay không?" Nói Nam Cung Huyền lại cầm lấy nàng phần quyền nóng lòng muốn thử.

"Được rồi, Huyền muội, nói giỡn, giống như ta vậy đệ tử giỏi, Ngưng Hiểu lão sư yêu thích còn đến không kịp, làm sao sẽ trừng phạt đây? Yên tâm đi, bất quá gần nhất người muốn chăm chỉ luyện tập, sớm một chút đột phá đến hậu Địa cảnh, đến thời điểm địa vị một cách tự nhiên sẽ tăng lên." Nhiếp Thiên Minh nghiêm trang nói.

"Thiên Minh ca ca nói đúng, ngày đó đám người kia sợ dĩ dám...như vậy không có sợ hãi khiêu khích, không liên là bởi vì bọn hần bên trong có một cái đạt đến hậu Địa cảnh sao?" Nam Cung Huyền nhẹ nhàng gật đầu, nhu tình nói rằng.

"Được rồi, sau đó chính mình nhiều chú ý một chút, đặc biệt là dài ra một tấm như thế gương mặt xinh đẹp. Ta trở lại chỉnh lý đồ vật." Nhiếp Thiên Minh ngắt một Hạ Nam cung Huyền này tinh xảo khuôn mặt tươi cười, cười hi hi nói.

"Ừm"

Nam Cung Huyền trên mặt lập tức hiện lên một vết ửng đỏ, trong tròng mắt tràn đầy nhu tình, chậm rãi gạt đầu.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tần bộ bước chân, chậm rãi ký túc xá đi đến, mặt sau Nam Cung Huyền lẳng lặng nhìn.

...

...

Trở lại trong gian phòng, hần nằm ở trên giường, Nhiếp Thiên Minh buồn bực ngán ngẩm đem bên người bao lấy ra, từ bên trong móc ra một quyền bí tịch, hần nghĩ tới nguyên lai là này bản con số sách, thời gian qua đi lâu như vậy rồi, chính mình suýt chút nữa bắt nó cho đã quên.

Nếu cự cách đột phá đến Thiên Nguyên cảnh còn có chút thời điểm, không bằng bình tĩnh lại tâm tĩnh, nghiên cứu một chút cái này tinh thần con số, nghe lần trước Phàm đại sư từng nói, hần kết luận chính mình Toán Hạch khẳng định không phải bản mạng hoàng hạch, chỉ ít cũng nên là bản mạng Huyền Hạch. Nhưng là mình cũng tu luyện ra tinh thần con số, nhưng không có hình thành chính mình Toán Hạch, đây cũng là tại sao vậy chứ?

Đương nhiên tất cả những thứ này, Nhiếp Thiên Minh không dám đối với Phàm đại sư nói, như là người khác biết mình bên trong thân thể có như vậy một viên Toán Hạch, đến thời điểm nhất định đưa tới họa sát thân, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người a.

Càng làm cho Nhiếp Thiên Minh nghĩ không ra sự tình liên là đừng nhân tinh thần con số đều tràn đầy năng lượng, chính mình lại có vẻ khô quắt, trừ phi khởi động Toán Hạch lúc, tinh thần con số mới tính chất tượng trưng cao tốc vận chuyển một thoáng, bình thường liên đường như không có linh hồn từ thì.

Đối với tất cả những thứ này, hần chỉ có ba chữ, không biết. Đừng nói là hần, liên liền Phàm đại sư, phòng chừng đối với hần tình huống như thế cũng không biết làm sao, xem ra con đường tu luyện, muốn dựa vào chính mình chậm rãi lục lọi.

Lúc trước chính mình vén vén nhìn phía trước một thoáng bộ phận, đối với mặt sau nội dung, chính mình còn chưa kịp xem, cho nên khi hạ quyết định trước tiên xem xong lại nói.

Rào, rào, rào...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Muốn uống rượu

Hai tiếng trôi qua , nhẹ nhàng khép lại sách vở, Nhiếp Thiên Minh tầng tầng thở ra một hơi, hần mở ra Toán Hạch đem quyển sách này toàn bộ đều ký ức tiếp, muốn tại trong vòng hai giờ đêm này bản tương tự với Thiên Thư đồ vật xem hiểu, hần cảm thấy vẫn là tu luyện tới Thiên Nguyên cảnh so sánh với đáng tin điểm.

Xác thực chứng sinh bên trong, tu luyện tới Thiên Nguyên cảnh người biết bao nhiêu, thế nhưng có bao nhiêu người có thể tại Toán sư trên con đường này đi lâu dài.

Đường từ từ hần tu viễn hê, ta đem trên dưới mà cầu tác, Nhiếp Thiên Minh không khỏi cảm khái nói.

Lần trước từng chút từng chút con số, Nhiếp Thiên Minh đầy đủ nhìn không dưới thời gian một ngày, thời điểm đã lâu mới chính thức rõ ràng. Xem ra con đường này xác thực không dễ đi, nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm thụ bên trong thân thể những tinh thần kia con số.

Nhắc tới cũng kỳ quái, những tinh thần kia con số yên tĩnh nằm ở tinh thần trong mật đạo, hần nếu không phải chủ động đi cảm thụ, căn bản không nghĩ tới trong cơ thể vẫn tồn tại những tinh thần này con số, khỏe miệng nhẹ nhàng hơi động, tay trái uốn lượn chỉ Hoang tề lần thứ hai chậm rãi xoay tròn , đến cùng là nguyên nhân gì?

Có thể hay không chính mình tinh thần con số cùng người khác sai biệt biệt, người khác tu luyện ra tinh thần con số lúc liên ứng kinh có thể sản sinh Toán Hạch , mà chính mình tinh thần con số nhưng đối với Toán Hạch không có nửa điểm ảnh hưởng. Đầu chỉ là không có nửa điểm ảnh hưởng, mà là Toán Hạch ảnh hưởng tinh thần con số, chẳng lẽ là mình tinh thần con số lực lượng không đủ?

Xem ra tạm thời chỉ có thử một lần , nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi khu chuyển động thân thể bên trong tinh thần con số, tinh thần con số hơi chút nhúc nhích một chút, lại an tĩnh, liên đường như trong giấc mộng sư tử nhẹ nhàng lật một người mà thôi.

Xem ra phải không ngừng kích thích chúng nó mới được, lập tức Nhiếp Thiên Minh khởi động Toán Hạch, tinh thần con số lập tức bắt đầu thức tỉnh, chậm rãi bắt đầu di động, quả nhiên những tinh thần kia con số chỉ nghe Toán Hạch, đối với cái này chủ nhân chân chính nhưng là làm như không thấy, không muốn phản ứng.

"Được, người không phản ứng ta, ta tự có cho người phản ứng biện pháp."

Nhẹ nhàng hừ một tiếng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng. Cũng không biết nguyên nhân gì, Nhiếp Thiên Minh đối số tự cực kỳ nhạy cảm, giống như từ lúc sinh ra đã mang theo. Thế nhưng đối với tinh thần này con số, vừa không có quá biện pháp hay, sâu sắc thở dài một hơi, nói rằng: "Xem ra ta cũng có tử huyết a!"

So với hần tại Địa Tinh lực trên tốc độ tu luyện, tại Toán Hạch phương diện liền có vẻ chậm chậm hơn nhiều, một cái như bay lưu thác nước, một cái như bò sát ốc sên, trời và đất khác biệt.

"Băng "

Một tiếng lạnh lạnh âm thanh từ tinh thần con số bên trong truyền đến, tinh thần con số rốt cục có thể cảm ứng được Nhiếp Thiên Minh gọi về, mặc dù chỉ là hơi từng chút từng chút...

"Ha ha ha..."

Chính cái gian phòng bên trong đều là Nhiếp Thiên Minh hải lòng tiếng cười, ếch ngồi đáy giếng, vừa rơi xuống diệp mà Tri Thu, đơn giản một bước nhỏ, muốn so với hần lúc trước đột phá đến hậu Địa cảnh vẫn càng vui vẻ hơn...

Trực giác nói cho hần biết, chính mình tinh thần con số không giống với Phạm đại sư tinh thần con số , còn nơi nào không giống, trong lúc nhất thời Nhiếp Thiên Minh cũng nói không rõ. Vừa vận nhân lúc quãng thời gian này, hảo hảo tu luyện chúng nó, nói không chắc tinh thần con số cũng có thể làm một loại thủ đoạn công kích đây?

Nghĩ tới đây, hần không khỏi lại hải lòng cười cười, có thể tại không biết lĩnh vực có đột phá, đây thật là cái đáng mừng thành tích...

Lại là bận rộn một ngày, Nhiếp Thiên Minh tiếp theo tu luyện tinh thần con số, tuy rằng không thể như tu luyện Địa Tinh lực cấp tốc như vậy, thế nhưng hay là đang chậm chậm tiến bộ bên trong.

Tu luyện không phải chuyện một sớm một chiều, Nhiếp Thiên Minh cũng không có một mực theo đuổi tốc độ, hiểu được có chừng có mực.

Từ khi tu luyện Đấu Tửu Lệnh về sau, Nhiếp Thiên Minh thường thường có uống rượu kích động, bởi gần nhất so sánh với bận rộn, cho nên không có đi chợ bên trong mua rượu, lúc chạng vạng, trong lúc rảnh rỗi, hần một mình một người đến trên đường phố mua mấy chục đàn rượu ngon.

"Xem ra này bên người bao nên thay, chờ ngày nào đó nhìn thấy thích hợp, liền đem nó thay đổi đi!" Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhắc theo bọc nhỏ, đi trở lại.

Tuy rằng vẫn nhập vào đông, thế nhưng gió thu thổi vào người, có chút lạnh lẽo, nhưng là đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói, chính là rơi kẻ băng nứt bên trong, hần cũng sẽ không cảm thấy lạnh giá.

Đi tới một cái địa phương hoang vu, bốn phía đều là loạn sơn, Nhiếp Thiên Minh tìm một cái yên lặng địa phương, chậm rãi ngồi xuống, móc ra hai đàn rượu ngon, dùng sức một rút, bỏ cái bị bỏ đến 1 mét bên ngoài.

"Không sai, thuần hương phân tán, rượu ngon, rượu ngon." Nhiếp Thiên Minh đơn giản nằm xuống, đầu gối lên vò rượu trên, đột nhiên nghĩ đến chính mình tại Tiểu Ngư thôn chuyện cũ, nhàn nhạt nở nụ cười một tiếng, nâng cốc đổ vào trong miệng.

Chậm rãi uống lên, bất tri bất giác, Nhiếp Thiên Minh nhu thể quất ngũ đàn, tuy rằng tại giả lập trong không gian tửu lượng có thể đạt đến thập đàn, nhưng giả lập dù sao cũng là giả lập, làm sao cùng hiện thực đánh đồng, lập tức hắn cảm thấy có chút say rồi, con mắt có điểm mờ lung.

"Vù vù..."

Trong lúc mơ mơ màng màng, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy chu vi có một ít dị thường, từ khi hắn tinh thần con số uy lực tăng cao hậu, chu vi năng lực nhận biết tiến một bước tăng cao.

"Chậm rãi mở mắt, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy cách đó không xa đi tới một đôi nam nữ, đã trẻ thế này, nhất định là một đôi tình lữ, hắn âm thầm phỏng đoán.

Vốn định rời khỏi, dù sao nghe trộm tình lữ nói chuyện không phải một cái hảo quang sự tình, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh rất nhanh sẽ phát hiện nam nhân này thân hình có điểm quen thuộc, có điểm giống Từ Ly Sách.

Kiểm chế lại chính mình lòng hiếu kỳ, Nhiếp Thiên Minh ngừng lại rồi hô hấp, lẳng lặng nhìn.

"Cầm Hồng muội muội, gần nhất đem ta nghĩ tới thật là khổ a!" Nói xong nam tử kia đưa tay liền ôm lấy nữ nhân kia eo thon nhỏ.

"Quả nhiên là Từ Ly Sách, cái này nữ chính là Cầm Hồng?" Nhiếp Thiên Minh cực lực tìm kiếm, đây không phải là ngày đó cùng Ngưng Hiểu lão sư cùng đi tên thiếu nữ kia sao?

Lúc đó nàng đối với Từ Ly Sách vô cùng lãnh đạm, chính mình một lần cho là nàng cũng phi thường chán ghét Từ Ly Sách, còn tưởng rằng cùng mình là một cái chiến tuyến.

"Ai! Xem ra nữ nhân tâm dò kim đáy biển." Nhiếp Thiên Minh trong bóng tối chậm rãi thở dài một hơi.

"Đừng đụng ta, ngươi không phải đối với cái kia Phương Ngọc Yên có hứng thú chứ, đi tìm nàng a!" Ngoài miệng đinh nghiêm khắc, nhưng tùy ý Từ Ly Sách tại nàng phân eo tự do hoạt động.

"Mẹ kiếp, nguyên lai cũng là cái biểu. Từ, thật cùng Từ Ly Sách một cái đáng đáp." Nhiếp Thiên Minh xem thường mắng.

Từ Ly Sách miệng nhẹ nhàng cắn Cầm Hồng lỗ tai, hai người đều có vẻ cực kỳ tiêu hồn.

"Gần nhất cái kia Nhiếp Thiên Minh có hay không cùng ngươi đối nghịch?" Cầm Hồng đột nhiên nhắc tới Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh mình cũng lấy làm kinh hãi.

"Tên tiểu tử kia, ta sớm muộn để hắn chết ở trên tay ta." Vừa nhắc tới Nhiếp Thiên Minh, Từ Ly Sách toàn bộ sắc mặt tái nhợt, hận không thể đem hắn ăn.

"Ngưng Hiểu lão sư đối với hắn định coi trọng, có ý định bồi dưỡng hắn." Cầm Hồng lạnh lùng nói.

"Yên tâm, chỉ cần ta vừa đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, ta lập tức đem hắn giết chết." Từ Ly Sách tầng tầng nắm bắt chính mình nắm đấm, xương phát sinh lạnh lạnh âm thanh.

Giết chết ta, ta giết chết ngươi, Nhiếp Thiên Minh âm thầm mắng.

"Chỉ là ngươi khi nào mới có thể đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, cự ly nội viện chọn lựa còn có hơn một năm, muốn muốn tiến vào nội viện, đạt đến Thiên Nguyên cảnh mới là bảo đảm nhất." Cầm Hồng chậm rãi nói rằng.

"Yên tâm, không ra nửa năm, ta nhất định đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, đến thời điểm, cái gì Nhiếp Thiên Minh, cái gì nội viện chọn lựa, Từ Ly Sách ta đều không sợ." Từ Ly Sách nhẹ nhàng tại Cầm Hồng bên tai chậm rãi nói rằng.

"Nhưng là cái kia Nhiếp Thiên Minh tốc độ tu luyện cũng tương đương kinh người, ngăn ngắn mấy tháng, hắn liền ngay cả tục đột phá hai tầng, tại Phong Vân môn chúng ta thật có thể nói là người số một." Cầm Hồng lo lắng nói.

"Nếu như ngươi có thể trộm được cha ngươi đan dược, ta sớm đã đột phá Thiên Nguyên cảnh, hà tất e ngại hắn Nhiếp Thiên Minh." Từ Ly Sách không cam lòng nói rằng.

"Ngươi lại đánh đan dược chủ ý, đan dược vốn là không có mấy viên, thông thường đều là thưởng cho nội viện chọn lựa người số một. Ta cũng không dám đi trộm, nếu như bị cha phát hiện, ta nhất định sẽ bị đuổi về nội viện." Cầm Hồng không tình nguyện nói rằng.

"Đuổi về nội viện? Người khác đều đánh vỡ đầu muốn đi vào trong đi, nàng đi nhiên không muốn đi vào, nàng đến cùng là ai?" Lập tức Nhiếp Thiên Minh âm thầm hỏi.

"Nghe nói người cha ngày mai muốn đi nội viện hỏi báo tình huống, đây chính là ra tay cơ hội tốt." Từ Ly Sách thăm dò tính nói rằng.

"Tốt, người vẫn tại đánh này hạt đan dược chủ ý." Cầm Hồng tức giận nói.

"Hồng muội muội, đừng nóng giận chứ, ta không phải là vì sớm một chút đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, như vậy có thể quang minh chính đại ở cùng với người." Nói xong hai người thiết hôn ở chung một chỗ, triển miên mấy chục giây.

Bên cạnh Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm thấy vị lưỡi khô, mới vừa tiến vào huyết khí phương cương tuổi tác, sinh lý tự nhiên sẽ sản sinh biến hóa, lập tức đề khí chân khí áp chế lại trong lòng xao động, lần thứ hai chậm rãi nhìn tới.

"Được rồi, ta tạm thời thử xem, buổi tối ngày mai, ta trộm một hạt đi ra, nhưng ta không dám cam đoan nhất định có thể trộm được." Cầm Hồng ôm chặt lấy Từ Ly Sách, chậm rãi nói rằng.

"Từ Ly Sách, Từ Ly Sách, người dĩ nhiên lợi dụng nữ nhân giúp người trộm dược, chỉ bằng người cũng muốn giết chết ta. Người đã muốn lấy được dược, ta liền hết lần này tới lần khác không cho người đạt được." Lập tức một cái mưu kế từ tại Nhiếp Thiên Minh trong lòng chuẩn bị.

Hai người lại triển miên sau mấy chục phút, không nở rời khỏi, nhìn hai người đi xa bóng lưng, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười nói, xem ra hôm nay từ từ không có uống không.

Tiếp theo lại cảm một vò rượu ngon uống lên, một vò rượu ngăn ngăn một phút đồng hồ liền uống cạn sạch, Nhiếp Thiên Minh nâng cốc đàn mạnh mẽ đập ở trên mặt đất, trực tiếp hướng về ký túc xá đi đến.

...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Lời hứa nặng tựa nghìn cân

Ngày mai, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ, thiên có điểm âm u, như là lập tức liền trời muốn mưa. Hắn nhẹ nhàng duỗi cái lưng mệt mỏi, từ trên giường bò dậy.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy có điểm khát nước, cầm trên bàn hiện ra cổ sắc ấm trà, đến một chén nước, uống một hơi cạn sạch, khô cạn cổ họng lúc này mới thư thái rất nhiều.

Ngày hôm nay còn có một cái đại sự muốn làm, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nhắc nhở chính mình, thu thập xong tất cả, nhanh chóng đi ra khỏi ký túc xá.

Ra khỏi ký túc xá, Nhiếp Thiên Minh nhìn thiên, thiên u ám u ám, không có một chút buổi sáng khí tức, một mảnh đen đáng sợ mây đen chậm rãi hướng về đỉnh đầu bay tới.

"Xem ra lại là một hồi mưa xối xả a!" Nhẹ nhàng hít thở dài, hai tay lẫn nhau nhẹ nhàng xoa mấy lần, nhanh chóng bước quá khứ.

"Cái này quý nha đầu có ở đó hay không ký túc xá đây?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng tự nhủ, này có vẻ như là hắn chủ động lần thứ nhất muốn tìm Nam Cung Huyền.

Giờ khắc này phong đã bắt đầu lên, trên đất tro bụi cũng giương lên không ít, Nhiếp Thiên Minh lúc này mới nhẹ nhàng vỗ vỗ chính mình đầu, nắn cằm: "Thật là một ngu ngốc, này sẽ không nên là thời gian lên lớp sao? Nam Cung Huyền mới không dám như chính mình như vậy không có kỷ luật nào trốn học, nghĩ đến nhất định đang dạy thất."

Gió càng lúc càng lớn, chu vi cổ thụ trên không trung đung đưa, có phải hay không có vài miếng ỏ vàng Khô Diệp lạc ở trên người hắn, mắt thấy mưa to liền muốn rơi xuống, Nhiếp Thiên Minh lập tức tăng nhanh tốc độ, hướng về bên trong phòng học chạy đi.

Giọt mưa chậm rãi nhỏ đi, lúc này hắn đã tiến vào phía trước trong đại lâu, khoảng chừng quá mười mấy giây sau, toàn bộ bầu trời triệt để đen kịt lại, bên ngoài vang lên bùm bùm âm thanh.

Cực đại giọt mưa đánh ở trên mặt đất, nhảy lên hai lần hậu, thấm ướt trên mặt đất, nhất thời toàn bộ Phong Vân môn tại mệnh mông mưa to bên trong hiện ra đến dày nặng vô cùng, Nhiếp Thiên Minh nhìn, do dự một chút hậu, trực tiếp muốn chính mình bên trong phòng học đi đến.

Hắn đương nhiên không phải tới nghe khóa, trên thực tế những này khóa đối với hắn mà nói cũng không lớn bao nhiêu tác dụng, bên trong phòng học, một vị xa lạ lão sư chính đang thần tình sục sôi nói.

Lén lút hướng về bên trong phòng học nhìn thoáng qua, Nam Cung Huyền lúc này chính ngồi ở chỗ đó tè nhọt đờ ra, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Sẽ không phải chính mình đem nằng mang hồng rồi đi!"

Hắn cũng không dám cứ như vậy nghênh ngang đi vào, cho nên một mực chờ đợi, chờ đợi tan học tin vui...

Rốt cục chờ đến tan học tin hiệu, Nhiếp Thiên Minh lén lén lút lút tiến vào phòng học, đi tới Nam Cung Huyền trước mặt, Nam Cung Huyền ngạc nhiên không ngớt, cũng khó trách nằng sẽ ngạc nhiên, hắn đã đã lâu không có tới đi học.

"Huyền muội, đi ra một thoáng, ta có việc muốn mời ngươi trợ giúp." Nhìn Nam Cung Huyền đầy mặt kính ngạc vẻ mặt, hắn hài lòng cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, nhẹ giọng nói rằng.

Nam Cung Huyền một mặt mờ mịt theo Nhiếp Thiên Minh đi ra ngoài, ở trong ấn tượng của nằng, Nhiếp Thiên Minh chưa từng có đi tìm chính mình hỗ trợ, thế cho nên Nam Cung Huyền một lần cho rằng, trên đời không có hắn Nhiếp Thiên Minh làm không được sự.

Đương nhiên ngoại trừ mờ mịt, còn có chính là hưng phấn, toàn phòng học con mắt lần thứ hai nhìn chằm chằm cái này đặc lập độc hành thiếu niên, nghi hoặc tình, lộ rõ trên mặt, giống như Nhiếp Thiên Minh đến đi học là một cái rất quái dị sự tình. Nhiếp Thiên Minh quay về những này nhân hơi cười cười, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Đương nhiên trốn học đối với Nam Cung Huyền mà nói, đã sớm là bình thường như ăn cơm, đương nhiên này cùng Nhiếp Thiên Minh nỗ lực phân không ra, lập tức hai người đi tới một chỗ hẻo lánh nơi, Nhiếp Thiên Minh nhìn mưa bên ngoài, dừng lại chốc lát, sắc mặt nghiêm túc nói rằng: "Giúp ta một lần trợ giúp, ta cần Cẩm Hồng tất cả tư liệu, nhất định phải tại xế chiều hôm nay năm giờ trước quyết định."

Nam Cung Huyền nghi hoặc mà nhìn nhìn hắn một cái, trong lòng buồn bực đến, Nhiếp Thiên Minh khi nào đối với Cẩm Hồng có hứng thú, tâm tình có chút lo lắng, miễn cưỡng hỏi: "Đây là vì cái gì?"

Mưa bên ngoài càng rơi xuống càng lớn, xa xa kiến trúc đã bắt đầu mơ hồ, Nhiếp Thiên Minh phóng tầm mắt tới vài giây, này mới chậm rãi nói rằng: "Chuyện này tạm thời không thể nói cho ngươi biết, chúng có một ngày ngươi sẽ biết, bất quá ngươi muốn thay ta bảo thủ bí mật này, ngàn vạn không thể tiết lộ ra ngoài."

"Yên tâm đi, chuyện này, ta sẽ xử lý tốt." Nam Cung Huyền trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu, chậm rãi nói rằng.

Lập tức khe khẽ gật đầu, vỗ vỗ nằng vai, đối với Nam Cung Huyền thực lực, hắn chưa từng hoài nghi, nếu nằng nói có thể làm được, liền nhất định có thể làm được. Nữ nhân luôn có nữ nhân biện pháp, đặc biệt là đối phó nữ nhân phương pháp tốt nhất chính là nữ nhân chính bọn nằng.

"Năm giờ chiều, kính hậu tin lành." Nhiếp Thiên Minh mang theo có chút non nớt tiếng nói nói rằng.

Nam Cung Huyền nhẹ nhàng nắm một thoáng chính mình tay nhỏ, gật đầu, mỉm cười nói rằng: "Bốn giờ, ta đi tìm ngươi."

Mưa vẫn tại điên cuồng rơi xuống, gian phòng góc tường bên trong đã đánh dụn được một bãi nê hoàng nước mưa, Nhiếp Thiên Minh gật đầu, hai người trầm mặc hồi lâu.

Mưa dần dần tiểu đi, Nam Cung Huyền nhẹ giọng nói rằng: "Thời gian cấp bách, ta đi trước điều tra."

Nói xong, Nam Cung Huyền xoay người lại, từ bên người bao bên trong móc ra một cái cây dù, trực tiếp xông vào trong mưa, Nhiếp Thiên Minh nhìn dần dần mơ hồ âm thanh, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia lòng chua xót, đảo mắt liền bình tĩnh lại.

Chỉ chốc lát sau, Nhiếp Thiên Minh cũng vọt vào trong mưa, hắn còn có chút chuẩn bị công tác cần làm, việc có quan hệ trọng đại, tất cả đều muốn làm đến không có sơ hở nào, bằng không mang đến hậu quả tuyệt đối không phải hắn có thể chịu đựng.

Chỉ ít còn có thập mấy giờ chuẩn bị thời gian, Nhiếp Thiên Minh tự tin, chỉ cần hắn chuẩn bị đầy đủ, có nắm chắc canh chừng hiểm rơi xuống linh.

Một giờ chiều nhiều, mưa bắt đầu nhỏ đi, lại qua nửa giờ, mưa chỉ là linh tinh hạ một chút, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đem khả năng dùng đến tất cả đồ vật đều để vào bên người bao bên trong.

Không tới bốn giờ, Nam Cung Huyền rốt cục tìm đến Nhiếp Thiên Minh, Cẩm Hồng cơ bản tư liệu đã đã điều tra xong, nguyên lai Cẩm Hồng là Phong Vân ngoài cửa viện trưởng lão Cẩm thừa lệnh vua chương trên Minh Châu, nằng hai năm trước theo nằng phụ thân đi tới Phong Vân thành.

Cẩm thừa lệnh vua được vị trí Đông Nam giác, rất là bất mất, Cẩm Hồng về nhà ở tại Đông Khóa viện bên trong. Ngoài ra Nam Cung Huyền vẫn dẫn theo một tờ bản đồ, bên trong đại khái đánh dấu Cẩm thị phủ đệ trọng yếu nơi ở.

Vui lòng nhìn địa đồ, tay thậm chí có điểm run rẩy, Nhiếp Thiên Minh thở dài nói: "Xem ra ngươi đối với điều tra công tác cực kỳ am hiểu chứ, xem ra

sau này công tác đều tìm người ."

"Những khác không dám bảo đảm, đối với điều tra, ta vẫn còn có chút thủ đoạn, năm năm trước ta liền bắt đầu tiếp thu huấn luyện. Đừng xem Nam Cung gia chúng ta tộc tại Phong Vân thành địa vị rất cao, thế nhưng làm Nam Cung người của gia tộc, ưu hoạn ý thức phi thường trọng yếu. Chỉ cần vượt quá chín tuổi, Nam Cung gia tộc từ nữ nhất định phải muốn tiếp thu đặc thù huấn luyện. Đương nhiên ta cũng không ngoại lệ, trùng hợp ở phương diện này đặc biệt có thiên phú, cho nên tất cả những thứ này nước chảy thành sông ." Nam Cung Huyền đại mi hơi tức tức, mỉm cười nói rằng.

Nhìn thiếu nữ trước mắt, Nhiếp Thiên Minh một lần nữa đánh giá nàng một phen, hần cảm giác mình trước đây đối với Nam Cung Huyền hiểu quá ít , tổng thể cảm giác nàng chỉ là ưa thích chơi đại tiểu thư tính khí, tùy hứng lên, không ai dám trêu chọc, nhưng cũng có nhiều như vậy chuyện cũ.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh nuốt một cái nuốt bọt, nhẹ nhàng nói: "Cảm tạ người ."

Nam Cung Huyền không nghĩ tới hần sẽ đối với mình nói như vậy, miệng hơi giương ra, vô cùng kinh ngạc cười cười, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì , mấy chục giây đã qua, nàng mới mỉm cười nói rằng: "Không nghĩ tới, Thiên Minh ca ca sẽ hướng về ta trí tạ, xem ra thật là ta có phúc ba đời a!"

Nhẹ nhàng xoa xoa Nam Cung Huyền tóc, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng: "Tốt với ta người, Nhiếp Thiên Minh ta cả đời đều để ở trong lòng."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh trong mắt có một chút ửng đỏ, Nam Cung Huyền không biết Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới điều gì, chỉ là khe khẽ gật đầu, giờ khắc này nàng tựa như một con nhu thuận con mèo nhỏ, không phải là con kia trong ngày thường tự do tùy hứng Nam Cung Huyền .

"Quá đêm nay, ta lại đi tìm người, người đi về trước đi!" Nhiếp Thiên Minh sắc mặt nghiêm túc lên, dùng hần vẫn tính non nớt tay xếp đặt bãi.

Nam Cung Huyền đột nhiên cũng trở nên hạ lên, nàng cảm thấy nhất định phải có cái gì đại sự phát sinh, đây là nữ nhân từ lúc sinh ra đã mang theo trực giác, không có đạo lý gì có thể nói. Nàng muốn hỏi rõ ràng tất cả những thứ này, hơi há miệng, cuối cùng vẫn là không có nói ra, chỉ là không muốn làm khó hần.

Nam Cung Huyền lần thứ hai hiện ra ngày xưa cái loại này lẩm lẩm liệt liệt thần tình, hài lòng cười, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh cảm thấy này mỉm cười đều có điểm giả, hần vỗ vỗ chính mình bộ ngực, tự tin nói rằng: "Tin tưởng ta, đây chỉ là việc rất nhỏ."

Có lúc quá đáng giải thích liền đã biến thành che giấu, Nhiếp Thiên Minh càng là như vậy giải thích, Nam Cung Huyền lại càng là lo lắng, chỉ thật nhẹ nhàng nắm tay nhỏ, âm thầm vì làm Nhiếp Thiên Minh cầu khẩn.

"Người chuẩn bị cẩn thận đi, nhớ kỹ mặc kệ nhiều muộn, ta đều tại lần trước người dạy ta Toàn Phong Bộ địa phương chờ người, cũng đừng làm cho chúng ta quá gấp gấp nga." Cuối cùng Nam Cung Huyền mỉm cười, nghịch ngợm nói rằng.

Khẽ thở dài một hơi, tăng tăng cảm đầu mối, Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tiết lộ ra kiên định, ngưng trọng nói rằng: "Mặc kệ gấp phải chuyện gì? Nhiếp Thiên Minh ta đều về đi nơi nào tìm người."

Lời hứa nặng tựa nghìn cân!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ai là đường lang, ai là hoàng tước?

Màn đêm dần buông xuống, gió thu lạnh rung, nhẹ nhàng thổi bay hần góc áo, góc áo trên không trung nhẹ nhàng đung đưa , thế nhưng Nhiếp Thiên Minh trên mặt nhưng không có một tia ung dung có thể nói, hần biết chuyện đi này ý nghĩa trọng đại, nếu để cho Từ Ly Sách trước tiên đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới, như vậy hần xuống tay với chính mình vậy chính là vấn đề thời gian .

Chính mình sở dĩ có thể như thế nhân nhả tự đắc hưởng thụ thuộc về mình lúc tu luyện quang, cũng là bởi vì Từ Ly Sách hần không có giết chết chính mình thực lực.

Một khi chờ Từ Ly Sách có, chính mình liền biến thành cái thót gổ trên thịt, quyền chủ động cũng sẽ trong nháy mắt biến mất.

Đêm tối đương nhiên là hay nhất bí mật quần áo, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nằm nhoài trên mái hiên, giám thị Cẩm Hồng chỗ ở Đông Khóa viện nhất cử nhất động, không có mặt trăng, thậm chí liên đầy sao lốm đốm cũng không được thấy.

Tĩnh cờ nhỏ xuống vài giọt không lớn không nhỏ nước mưa, trừ thứ này ra, tất cả đều là tĩnh, bao quát lúc này Nhiếp Thiên Minh trái tim..

Tại trên mái hiên ở lại nhanh ba giờ, Đông Khóa viện ngoại trừ đi ra mấy cái thị nữ, lại đi vào mấy cái thị nữ ở ngoài, không hề có một chút động tĩnh, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng bắt đầu hoài nghi nàng Cẩm Hồng đêm nay đến cùng có thể hay không hành động.

Vừa nghĩ tới tối hôm qua Từ Ly Sách nịnh nọt ngữ khí, còn có Cẩm Hồng chìm đắm tại lời ngon tiếng ngọt thần thái, Nhiếp Thiên Minh đã nghĩ thử, tại làm cầu thả việc đều không quên muốn tính kế hắn, xem ra Từ Ly Sách thật sự đã hận đến trong xương.

Dạ dần dần mà sâu hơn, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vượt vượt trở nên cứng tay phải, con mắt một khắc cũng không ngừng nghỉ, rốt cục Đông Khóa viện có động tĩnh, xem ra tất cả đều không có bạch các loại.

Ôm cây đợi thỏ, nhìn như tối ngốc phương pháp, kỳ thực có lúc cũng là biện pháp tốt nhất..

Một cái bóng đen, cấp tốc từ Cẩm Hồng gian phòng chạy ra ngoài, lập tức biến mất ở trong bóng tối, Nhiếp Thiên Minh không có lập tức cùng theo tới, đợi được cái kia bóng đen ra khỏi Đông Khóa viện hậu, này mới chậm rãi đuổi tới..

Bóng đen kia không thể nghi ngờ chính là Cẩm Hồng, xem ra Từ Ly Sách ở trong lòng của nàng chiếm cứ không nhỏ vị trí, Nhiếp Thiên Minh không nhanh không chậm theo, bóng đen trực tiếp hướng tây nam phương hướng chạy trốn, đổi qua bên trái góc tường liền biến mất rồi.

Gần như vậy cự ly cùng ném Cẩm Hồng, đây cũng không phải là Nhiếp Thiên Minh trình độ, lập tức gia tăng bước tiến, cũng nhanh chóng chuyển quá góc tường, bóng đen lại xuất hiện, như vậy không nhanh không chậm theo, khoảng chừng kéo dài không tới hai phút, bóng đen tại một chỗ cực kỳ bình thường sản trước ngừng lại.

Bất bí hảo cự ly, Nhiếp Thiên Minh cũng tìm một cái bí mật địa phương, kế tục giám thị nàng nhất cử nhất động. Bóng đen dừng lại chốc lát, phi thân nhảy một cái, nhảy vào đi vào, Nhiếp Thiên Minh tiến vào tiếp theo cũng theo khiêu tiến vào.

Đây là một toà phổ thông đến không thể lại phổ thông sân, trong viện bài biện Cổ lầu mà cổ xưa, bóng đen cũng không hề dừng lại, trực tiếp đi vào trong phòng.

Kỳ quái chính là, trong viện dĩ nhiên không có những người khác, lẽ nào nơi này thực sự là tàng được thất? Nhiếp Thiên Minh không kịp nghỉ hoặc, nhanh chóng đi tới trước phòng, trong phòng phát sinh một tia rung động, trong phòng lộ ra vì làm yếu ớt tia sáng.

Tiếng vang kéo dài mấy chục giây sau, theo một tiếng "Cột kẹt", tất cả tiếng vang đều ngưng, biến mất theo còn có này yếu ớt tia sáng.

"Gay go." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng oán trách một thoáng, cũng nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng.

Trong phòng đen kịt một màu, không có một chút tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh móc ra hộp quạt, chậm rãi đốt cháy, yếu ớt tia sáng lần thứ hai rọi sáng đây không tính là đại gian phòng.

Trong phòng bài biện tất cả bình thường, không có đặc biệt rõ ràng địa phương, Cẩm Hồng liền thần kỳ như vậy biến mất rồi.

Trong lòng xuất hiện một tia lo lắng tâm tư, Nhiếp Thiên Minh kế hoạch bị làm rối loạn, xem tới nơi này cũng không phải là hắn suy nghĩ như thế, lúc trước hắn định ra kế hoạch, chính là chăm chú theo Cẩm Hồng, mãi cho đến tàng được thất, nhân cơ hội tập kích, hoàn thành chính mình đoạt được đại kế.

"Xem ra chính mình vẫn là nghĩ tới quá đơn giản." Nhiếp Thiên Minh thật không có ngờ tới bước thứ nhất chính mình liền làm đập phá, không khỏi lại nổi lên oán giận lên chính mình tới.

"Ha ha... , một cái nhỏ nhỏ vấn đề, xem đem ngươi khó." Đột nhiên Hư Không Lão Nhân dò ra đầu, cười khẩy nói.

Lần này Nhiếp Thiên Minh thật không biết phải nói gì, hiện tại mình cũng không có quá to lớn nắm chặt, bất quá trong lòng hắn vẫn như cũ còn có một bộ đồ dự bị phương án, chỉ ít có thể tại vô kế khả thi dưới tình huống hoàn thành.

"Tiểu tử ngươi, ngươi làm cho ta cái này Lão đầu tử nói ngươi cái gì hảo đây? Cứ như vậy thí lớn một chút địa phương, lật lên đến, thời gian đều đủ." Hư Không Lão Nhân nhìn như nể hắn, kì thực nói cho hắn biết phải nên làm như thế nào.

Khe khẽ gật đầu, sắc mặt chìm xuống, chậm rãi dùng khí, lúc này tinh thần con số ở trong người chậm rãi di động tới, từ khi tinh thần con số tiến vào tầng thứ nhất thời điểm, Nhiếp Thiên Minh phát hiện chính mình đối với chu vi năng lực nhận biết lại tiến một bước tăng cao.

"Dừng "

Trên người toả ra khí tức tại cách mình không tới hai mét địa phương, nhẹ nhàng vang lên một thoáng, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng bước qua, xác thực nơi này với những địa phương khác có điểm không giống.

"Quên đi, giao cho Lão đầu tử đi! Nhìn ngươi thông thả như vậy động tác, thật không biết khi nào có thể đi. Phía trước một tắc nơi, nhẹ nhàng đánh ba lần." Hư Không Lão Nhân than nhẹ nói rằng.

"Dừng "

"Đừng "

"Đừng "

Nhẹ nhàng gõ ba lần, cọt kẹt một tiếng, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy phía trước sàn nhà đột nhiên chậm rãi mở ra , hần vội vàng khiêu tiến vào, sàn nhà lần thứ hai chậm rãi hợp đi tới.

Nhẹ nhàng rơi xuống hạ, Nhiếp Thiên Minh phát hiện nơi này dĩ nhiên là một cái cửa động, có điểm giống sơn động, chu vi đẳng đều bị đốt sáng lên, thế nhưng không có Cẩm Hồng thân ảnh.

Vừa định bước ra, Hư Không Lão Nhân nhẹ giọng quát lên: "Đừng đi loạn, ngươi không có phát hiện nơi này nguy cơ trùng trùng sao? Hơi bất lưu thần, ngươi mạng nhỏ thì xong rồi."

Nhiếp Thiên Minh hơi co lại thân thể, lui trở về, cũng không dám nữa tự ý tiến lên .

"Đây là một cái tiểu trận pháp, Lão đầu tử thoáng nhìn thoáng qua, mắt trận ngay tay trái của ngươi biên cái thứ ba bóng gỗ trên. Ngươi chỉ cần nhẹ nhàng ban động nó, phía trước cạm bẫy liền có thể tạm thời đi ngoại trừ." Hư Không Lão Nhân thoáng nhìn mấy lần, chậm rãi nói rằng.

"Lão sư, những này làm sao ngươi biết ?" Nhiếp Thiên Minh một mặt kinh thán nói rằng.

"Mấy ngàn năm gió thổi nhật sai ngươi cho rằng là sống uống phí sao?" Hư Không Lão Nhân lườm hần một cái.

Sờ sờ này cái bóng gỗ, bóng gỗ chất liệu thậm chí so với tảng đá còn cứng rắn hơn, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh bắt đầu hoài nghi nó có phải hay không bóng gỗ, nhẹ nhàng ban động này cái bóng gỗ.

Chít chít...

Đại khái thập giây sau đó, bóng gỗ lại chậm rãi phục hồi như cũ, lúc này trên mặt đất xuất hiện mấy chục khối thanh gạch, Nhiếp Thiên Minh suy nghĩ một chút, biết đây cái chính là phía trước đường hầm .

"Lão sư, vậy có phải hay không đường hầm a?" Nhiếp Thiên Minh cẩn thận hỏi.

"Vâng, nắm chặt quá khứ đi." Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói rằng.

Chà xát...

Lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua cái lối đi này, đi tới phía trước, phía trước là từng tầng từng tầng bậc thang, trực tiếp dẫn tới lòng đất, Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ quan sát một chút, phát hiện không có dị thường gì, lúc này mới cẩn trọng cẩn thận đi xuống.

Ngắn ngắn ba tầng cầu thang, Nhiếp Thiên Minh đi sắp tới 3 phút, xác định không có mặc cho nguy hiểm thể nào hậu, mới dám tiểu bước na xuống.

Tại cầu thang phần cuối, thành linh có một cánh cửa nằm ở nơi nào, màu đỏ thẫm cổ môn, có vẻ cực kỳ lớn lao, hần nhẹ nhàng sờ sờ, có một chút lực lượng nhỏ yếu, chậm rãi đem hần văng ra.

Giống như hai cái cùng cực nam châm, chậm rãi cự tuyệt Nhiếp Thiên Minh trên người nội lực, cửa lớn đã được mở ra, không cần nghĩ, Cẩm Hồng đã tiến vào.

Chỉ là đại môn bị phản cài chốt cửa , muốn đi vào, nhất định phải đem bên trong môn xuyên mở ra, nói đến dễ dàng, thế nhưng bắt tay vào làm khó.

"Thử dùng tinh thần con số xâm nhập đi vào, mở ra cửa lớn." Hư Không Lão Nhân kiến nghị nói.

Như vậy có thể không? Nhiếp Thiên Minh có điểm nghi hoặc, dù sao mình tinh thần con số vừa tu thành, hứa nhiều chức năng vẫn không hiểu nhiều lắm, nghe được Hư Không Lão Nhân nhắc nhở, cũng chỉ hảo thử một lần .

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đoạt được? Hay chôm được?

Con mắt chậm rãi một bé, thần kinh trong mắt đạo tinh thần con số lập tức bắt đầu lưu động, một cỗ cực kỳ lực lượng nhỏ yếu chậm rãi từ bên trong thân thể tràn ra, này hoàn toàn khác với chính mình Địa Tinh lực.

Tại lực khổng chế phương diện, nó rồi lại là Địa Tinh lực không cách nào so với. Địa Tinh lực như đạn pháo, tinh thần con số lực lượng chính là có theo dõi hệ thống viên đạn.

Này một tia lực lượng thâm thấu vào, chậm rãi di chuyển to lớn thạch xuyên, như kiến tha lâu đầy tổ giống như chậm chậm, rốt cục tại Nhiếp Thiên Minh không ngừng nỗ lực, cửa đá theo "Két" một tiếng, chậm rãi lộ ra một cái khe.

Cẩn thận từng li từng tí một đẩy một thoáng cửa đá khổng lồ, cửa đá na ra khỏi một cái có thể thông qua chỗ hổng, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng xuyên qua, chậm rãi càng làm môn cái chốt cửa .

Phóng tầm mắt nhìn, tại cự ly có một trăm mét địa phương, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy Cẩm Hồng thân ảnh, rốt cục đuổi theo , hần chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

"Đừng cao hứng quá sớm, người cách nơi kia vẫn rất xa đây?" Hư Không Lão Nhân đã kích nói rằng.

"Làm sao có khả năng?" Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc hỏi, Cẩm Hồng rõ ràng ngay chính mình trước mặt.

"Người suy nghĩ một chút, chúng ta dọc theo con đường này lãng phí thời gian bao lâu, làm sao có khả năng mới bị bỏ qua ngàn ấy cự ly đây?" Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói rằng.

Thoáng trầm tư chốc lát, Nhiếp Thiên Minh không thể không bội phục Hư Không Lão Nhân kiến thức, cũng khó trách, chính mình dù sao cũng là mười mấy tuổi hài tử, tại sao có thể với hần so với đây?

"Lão sư, mặt trước cái kia đến cùng là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh hỏi.

"Phía trước cơ quan đã bị nàng toàn bộ khu trừ , nhưng nhìn nàng thông thả như vậy đi tới, hần là có một cỗ lực lượng rất mạnh tại kiểm chế nàng." Hư Không Lão Nhân trầm tư chốc lát, lầm bầm nói.

"Là lực lượng gì?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Quá khứ liền biết rồi." Hư Không Lão Nhân chậm rãi mang tới một thoáng đầu, nhìn về phía trước nói rằng.

Kiết khản nắm chặt, Nhiếp Thiên Minh lập tức bước đi bước tiến, kẻ lấy vách tường chậm rãi đi về phía trước.

Vừa mới bắt đầu vài bước, Nhiếp Thiên Minh đi vẫn tính thuận lợi, chờ đi qua hai mươi mét thời gian, hần rốt cuộc biết tại sao Cẩm Hồng sẽ đi thông thả như vậy .

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ, không ngừng muốn đem hần sau này đẩy, hơn nữa lực đạo càng ngày càng to lớn, đợi được hần đi tới năm mươi mét thời điểm, lúc này toàn thân đã ướt đầm, trên mặt mặt nạ màu đen bởi mồ hôi nguyên nhân, hoàn toàn thiếp ở trên mặt.

Trên mặt có chủng loại tê tê ngứa cảm giác, lâm đến thời gian, Nhiếp Thiên Minh vẫn ở bên trong thân thể nhét một chút cây bông, hình thể đã cùng bình thường không giống nhau lắm .

Nhìn Cẩm Hồng, Nhiếp Thiên Minh âm thầm tự hỏi, Cẩm Hồng thực lực trước mắt chỉ ít hần là đến hậu Địa cảnh sơ kỳ, bằng không cũng sẽ không đi tới đó.

Dần dần mà hai người cự ly bắt đầu nhích tới gần, Nhiếp Thiên Minh cắn chặt hàm răng, từng bước từng bước bước qua.

Phía trước Cẩm Hồng lao đảo hai lần, Nhiếp Thiên Minh cho là nàng muốn ngã xuống, Cẩm Hồng rồi lại lấy cực phản ứng nhanh ổn định bước chân, dùng lại chốc lát, lại lấy ốc sên giống như tốc độ về phía trước leo .

Lúc này Nhiếp Thiên Minh cảm thấy hai mắt có điểm mờ, khí huyết xông vào trên gáy, như thời gian dài đứng chống ngược bình thường thống khổ, cự ly Cẩm Hồng chỉ có năm mét khoảng cách, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu thả chậm bước tiến, chăm chú theo Cẩm Hồng.

Lúc này Cẩm Hồng chỉ lo đi tới, hồn nhiên không biết phía sau có một người, nàng cũng không có thể Phân Thần, nếu là xoay người, chi sợ cũng trực tiếp bị đẩy về, tất cả nỗ lực đều là uổng phí .

...

...

"Đừng "

Phía trước Cẩm Hồng rốt cục vượt qua cái này quái địa phương, thế nhưng cũng bởi vì nội lực không biết, té ngã ở nơi nào, đã hôn mê .

Nhẹ nhàng từ trong túi tiền móc ra một viên tam phẩm đan dược, Nhiếp Thiên Minh đem dược ném đến trong miệng, làm ra cuối cùng nỗ lực.

"Đừng "

Bước chân tăng tăng đánh trên mặt đất, thân thể cũng bị hấn mạnh mẽ kéo đi ra, thân thể về phía trước mãnh ngã xuống một thoáng, suýt chút nữa té ngã , may là không có giẫm đến Cẩm Hồng.

Từ bên người bao bên trong móc ra một hạt dược hoàn, đỡ dậy Cẩm Hồng, đem dược hoàn phóng tới nàng trong miệng, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi nói rằng: "Ngượng ngừng, cho ngươi ngủ nhiều hai giờ đi!"

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đem nàng thả xuống, tuy rằng nàng là Từ Ly Sách nữ nhân, hấn cũng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, như vậy có sai lầm chính mình phong độ.

Vừa mới đi ra hai bước, Nhiếp Thiên Minh quay đầu lại nhìn, lại đi trở về, nâng dậy nàng, lại cho nàng ăn vào một hạt dược hoàn, bất quá lần này không phải thị ngủ dược hoàn, mà là tam phẩm dược hoàn.

Dù sao hiện tại Cẩm Hồng đã chân khí tiêu hao hết, như tại ăn vào một hạt thị ngủ dược hoàn, vạn nhất xảy ra vấn đề gì, đến thời điểm phiền phức liền lớn hơn, chính mình vu oan kế hoạch cũng sẽ toàn bộ chi trả.

"Lần này được rồi, này hảo nhân lúc quãng thời gian này, hảo hảo tìm một ít thứ mà chính mình cần." Nhiếp Thiên Minh tay trái nắm tay phải thủ đoạn, trực tiếp đi về phía trước.

Phía trước có một cái không lớn không nhỏ gian phòng, cùng mình chỗ ở ký túc xá không kém nhiều, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy ra gian phòng, đi vào.

"Ác..."

Không khỏi hét lên một tiếng, nơi này thậm chí có mấy chục cái tiểu Ange, mỗi chủng loại Ange trên ghi rõ đan dược loại hình.

Tam phẩm đan dược, Thần Cúc Đan, lợi cho tinh thần khôi phục.

Tam phẩm đan dược, Hồi Khí Đan, nhanh chóng khôi phục chân khí,

Tam phẩm linh dịch, Trúc Linh Dịch...

...

...

Chuyện này quả thật là đại đan dược phòng, như thế Đa Đan dược, không lấy ra cho các đệ tử dùng, quả thực chính là lãng phí, Nhiếp Thiên Minh thì thảo lác lác đầu.

Đồ tốt, nếu là vĩnh viễn trần giấu đi, đó chính là một loại lãng phí..

Hấn tiếp theo tìm kiếm, nói tóm lại, tam phẩm đan dược chiếm đa số, chỉ ít chiếm sáu thành, tứ phẩm đan dược chiếm ba phần mười.

Lác đác rải rác phát hiện mấy hộp ngũ phẩm đan dược, chỉ là số lượng muốn trước đó hai loại giảm rất nhiều, Nhiếp Thiên Minh tăng tăng nuốt một cái nuốt bọt, trong mắt lần thứ hai lóe lên một tia kinh hi.

"Cái kia cái gọi là có thể đột phá đến Thiên Nguyên cảnh đan dược đây?" Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ tìm một vòng, nhưng không có phát hiện.

"Lẽ nào không có, sẽ không, Cẩm Hồng không thể nào bỏ ra lớn như vậy khí lực liền vì những đan dược này, xem ra muốn hảo hảo tìm kiếm một phen." Nhiếp Thiên Minh tự nhủ.

Quả nhiên ở một cái cực chỗ tầm thường, Nhiếp Thiên Minh rốt cục có phát ra hiện, đậm nâu hộp, tản mát ra đặc biệt hương vị, nhẹ nhàng nghe thấy một thoáng, cảm thấy cả người khoan khoái, xem ra loại đan dược này xác thực muốn so với cái khác đặc thù rất nhiều.

Nhẹ nhàng sờ sờ cái này Ange, Băng Băng, lạnh lạnh, chẳng trách nếu như muốn đem đan dược lâu dài trữ giấu đi, nhiệt độ thì không thể quá cao, quá cao trong đó đan dược thành phần liền sẽ phát sinh biến hóa, mất đi to lớn nhất hiệu quả.

Chít chít...

Chậm rãi đánh nổi lên Ange, đồng thời nương theo này một đoạn tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh đi đến nhìn một chút, tổng cộng có ngũ bình nhỏ, nhẹ nhàng mở ra một bình nhỏ, nghe thấy một thoáng, xác thực không tầm thường, mùi thuốc không tính nồng nặc, có điểm chua xót cảm giác, có điểm giống giấm tản mát ra vị chua.

Đại khái đếm một thoáng, bình nhỏ bên trong tổng cộng không tới năm hạt, năm bình nhiều nhất vậy chính là hai mươi lăm hạt.

Bình nhỏ phía dưới còn có một tờ giấy, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi rút ra, nhẹ nhàng thổi một cái trên giấy tro bụi, đọc lên.

"Bằng Phách đan, vì làm ngũ phẩm đan dược số một, cần mười ngày liên tục nung đốt, trong quá trình luyện chế không thể xuất hiện không đốt lửa, bằng không đan dược được lực sẽ tổn thất một nửa. Đan dược này được lực cực cường, có thể trực tiếp để hậu Địa cảnh hậu kỳ người đột phá đến Thiên Nguyên cảnh. Có cường đại công hiệu, đẳng cấp nếu là thấp hơn hậu Địa cảnh hậu kỳ người dùng, nhất định phải bị hấn phản phệ tác dụng. Nghiêm trọng có thể dẫn đến chung thân không cách nào tu luyện."

Đọc đến nơi đây, Nhiếp Thiên Minh dọa một thân mồ hôi lạnh, hấn vốn định kế hoạch trộm hai hạt, nếu trộm một hạt cũng là đầu, trộm hai hạt cũng là trộm, không bằng nhiều trộm một hạt cho Nam Cung Huyền ăn vào.

May là nhìn thấy tờ giấy này cái, bằng không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, Nhiếp Thiên Minh âm thầm may mắn, cũng được, sau một năm, này viên thứ hai đan dược hấn Nhiếp Thiên Minh tình thế bất buộc, ngược lại là hậu lại tặng đưa cho nàng, như vậy cũng bớt đi không ít giải thích phiền não.

Lập tức âm thầm lấy chắc chủ ý, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng ngẩng một hạt, chậm rãi đựng vào chính mình bình thuốc nhỏ từ, để vào đến bên người bao bên trong. Hiện tại cũng không phải là uống thuốc thời điểm, hấn nghĩ thông suốt quá chính mình nỗ lực đạt đến Thiên Nguyên cảnh, dù sao dựa vào được lực đột phá tổng thể không có dựa vào thực lực đột phá đến thâm hậu.

Nơi tại nhiều như vậy đan dược địa phương, Nhiếp Thiên Minh khó tránh khỏi không lòng tham, liền mỗi chủng loại cầm mấy chục hạt, để vào đến bên người bao liền muốn rời khỏi.

"Vù..."

Bên trong thân thể tinh thần con số đột nhiên chấn động một chút, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy rất vô cùng kinh ngạc, những này con số bình thường hãy cùng lộn chết tựa như, như để chúng nó rung động, nhất định lại một ít đặc biệt đồ vật.

Nhìn quanh bốn phía, nam trên tường treo một khối rất lớn tấm biển, tấm biển trên có khắc to lớn ba chữ, Phong Vân môn. Tấm biển là thượng đẳng cũi gỗ chế tác, hấn nhẹ nhàng mà tính toán một thoáng, chỉ ít cũng phải hơn vạn Hoang tệ thành phẩm.

Như thế khí phái tấm biển đề ở chỗ này chẳng phải là có điểm lãng phí? Chẳng lẽ còn có cái gì cái khác công dụng, Nhiếp Thiên Minh suy đoán.

"Là cảm cố..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Diệt Tà

Ngón tay nhẹ nhàng mà tới gần tấm biển, bỏ qua tấm biển bài xích mở ngón tay. Hấn chậm rãi nghĩ đến, đây hấn là Phong Vân môn vị trưởng lão kia thiết trí cấm chế. Cấm chế lực lượng tựa hồ còn không nhược, nếu muốn mở ra cấm chế này, xem ra cần càng nhiều năng lượng.

"Lão sư, đây là cái gì cấm chế?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Đây là cảm cố một loại nào đó lực lượng đặc biệt thiết trí cấm chế, thủ pháp rất đặc biệt, bất quá tại Lão đầu từ trước mặt, liền không đáng giá được nhắc tới." Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói rằng.

"Thật sự sao? Lão sư, ngươi có thể đem nó mở ra sao?" Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hỏi.

Hư Không Lão Nhân thoáng trầm tư chốc lát, chậm rãi nói rằng: "Lão đầu từ biết mở ra phương pháp, nhưng không có biện pháp mở ra."

"Đây là vì cái gì? Liền lão sư cũng không thể mở ra, xem ra ta cũng mở ra không Liều Liều." Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là kinh ngạc, chợt chuyển biến thành thất vọng, đối với với Hư Không Lão Nhân thực lực, hấn không nghi ngờ.

"Cũng không phải là không có biện pháp mở ra, chỉ là ta nhất định phải từ thế giới hư không đi ra, mượn dùng người thân thể, thế nhưng người có thể có từ Hậu Địa cảnh tầng thứ năm ngã vào đến tầng thứ bốn, cái giá phải trả có điểm miệng lớn" Hư Không Lão Nhân nhú nhú mày nói rằng.

"Chuyện này... Đây, tại sao lại như vậy?" Nghe được muốn từ tầng thứ năm té ngã tầng thứ bốn, Nhiếp Thiên Minh tuyệt đối khiếp sợ, tu luyện một tầng đúng là không dễ, liền tính Nhiếp Thiên Minh loại này cực phú thiên phú người, cũng không nỡ lòng bỏ.

Hư Không Lão Nhân sờ sờ đầu, nói tiếp: "Loại này cảm chế vốn là không phải người thực lực như vậy có thể giải quyết, không thể làm gì khác hơn là tiêu hao một cái cấp bậc, mới có thể mạnh mẽ mở ra."

"Cái này chúng loại đặc thù lực lượng là cái gì? Lão sư người có thể cảm giác được sao?" Nhiếp Thiên Minh hỏi.

"Không thể, bất quá nếu như người có thể luyện hóa cỗ năng lượng này, e sợ đạt được muốn so với mất đi muốn nhiều hơn." Hư Không Lão Nhân chậm rãi cười nói.

"Lão sư, ý tứ của người là, làm cho ta thử một lần?" Nhiếp Thiên Minh thăm dò tính hỏi.

"Ha ha ha..."

Hư Không Lão Nhân lớn tiếng cười lên, con mắt híp lại nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh. Nói rằng: "Đây là người sợ, quyết định sau cùng quyền ở trong tay người, ta cũng không thể hạ quyết định."

"Vận mệnh có hi vọng, không thử một lần, vĩnh viễn không biết tấm biển mặt sau là cái gì, không phải một tầng tu luyện chứ, Nhiếp Thiên Minh ta không để ý." Nhiếp Thiên Minh trầm tư chốc lát, chăm chú cắn chặt hàm răng, nắm nắm nắm nắm, mạnh mẽ nói rằng.

Vận mệnh có hi vọng..

"Hảo một câu, vận mệnh có hi vọng, ta yêu thích."

Hư Không Lão Nhân tự đáy lòng địa than thở một câu, đối với mình thật vất vả đạt được đồ vật, trên căn bản không người nào nguyện ý đi từ bỏ, từ bỏ xác thực nhu phải cường đại quyết đoán, mà Nhiếp Thiên Minh vừa vận thì có.

"Tiến vào."

Hư Không Lão Nhân hét lớn một tiếng, thân thể tiến vào Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể, một cỗ nội lực từ Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể trong nháy mắt bắn ra, xâm nhập toàn bộ cảm chế ở giữa, đối với phá giải cảm chế kinh nghiệm, Hư Không Lão Nhân tự tin cái này Bát Hoang không có ai so với hắn càng mạnh hơn. Tuy nói cảm chế này uy lực cực lớn, thế nhưng hắn muốn ra tay, đối với hắn mà nói chỉ là việc nhỏ như con thỏ.

Ong ong...

Ong ong...

Tám biển đang kịch liệt rung động, như là bị người không ngừng mà quất, tám biển va chạm vách tường, phát sinh một trận kịch liệt tiếng vang.

Tiếng vang kéo dài hai phút, rốt cục ngưng, tám biển cũng đình chỉ bất động, Hư Không Lão Nhân lần thứ hai trở lại thế giới hư không bên trong, Nhiếp Thiên Minh xoa xoa trên trán đầu đại hãn hạt, miệng lớn thở hổn hển.

Mà chính mình Địa Tinh lực xác thực giảm xuống một cái cấp bậc, đối với quan sát cùng khống chế, cũng không có lúc trước linh mẫn, xem ra giảm xuống một cấp bậc, ảnh hưởng xác thực rất lớn. Bất quá cảm chế này bị hoàn toàn mở ra, đây là hắn cảm thấy vui mừng, giảm xuống một tầng có thể dễ bù đắp lại đây, thế nhưng kỳ ngộ một khi bỏ qua, liền không ở trở lại.

Vừa nhưng đã phá giải cảm chế này, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đem tám biển lấy xuống, mặt sau lệ khí lập tức vọt ra, như ra khỏi lao tù Ác Ma, hắn rốt cuộc biết tại sao muốn dùng cường đại như vậy cảm chế. Lệ khí cũng không biết bị cảm chế này trấn áp đã bao nhiêu năm, thế cho nên tại nó đi ra thời gian, chính cái gian phòng đều tràn ngập lạnh rung âm thanh.

Uy lực to lớn, đã không phải là Nhiếp Thiên Minh có khả năng tương đương, lệ khí công kích hắn thân thể thời gian, trong cơ thể hắn một cái khác Thánh Châu lúc này rốt cục thức tỉnh, lúc này chính đang tham lam cắn nuốt này cỗ lệ khí. Trong không khí lệ khí, như nhìn thấy càng kinh khủng hơn cảm chế, toàn bộ ngấm đen lệ khí lại run rẩy không ngừng, lôi kéo.

Này cỗ lệ khí vốn tưởng rằng cuối cùng từ cầm cố bên trong thoát đi đi ra, cho rằng có thể gặp lại Quang Minh, nơi nào nghĩ đến sẽ có càng to lớn hơn cảm chế đang chờ nó, không phải cảm chế, là thôn phệ.

Lệ khí phát sinh từng tia từng tia tiếng kêu thảm thiết, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng có thể cảm giác được nó là một cái có sinh mệnh khí tức, một cái có sinh mệnh khí tức, đây là cỡ nào hoang đường ý nghĩ.

Trong cơ thể tà chi Thánh Châu cũng đang nhanh chóng xoay tròn, Nhiếp Thiên Minh thân thể bắt đầu phát sinh biến hóa to lớn, hai mắt sung huyết, bộ mặt bắp thịt nổi lên, trên cánh tay gân xanh đáng sợ bắt đầu bành trướng, nếu là bị những người khác thấy, nhất định sẽ cho là hắn là Ác Ma xuất thế.

Hắc khí nhiều tia xuyên qua Nhiếp Thiên Minh da dẻ bên trong, hắn cảm thấy toàn thân như ngàn vạn cái tế châm đâm vào, như vô tận độc trùng tại cắn xé, mồ hôi trên trán đã thành cỗ chảy xuống.

Trong cơ thể mình Địa Tinh lực tổ chức chống đỡ thậm chí liền nửa giây không tới, liền trong khoảnh khắc tan rã rồi, hắn đã không có thể khống chế

chính mình, chỉ là dựa vào cường đại cầu sinh dục tại khổ sở chống đỡ lấy.

"Đứng vững, bây giờ là Diệp Tà luyện hóa này cổ lệ khí trọng yếu nhất giai đoạn, nếu như không thể thành công luyện hóa nó, ngươi có thể liền như vậy tiêu vong ." Hư Không Lão Nhân khẩn trương nói rằng.

Cùng Hư Không Lão Nhân lâu như vậy, Nhiếp Thiên Minh vẫn là lần đầu tiên gặp lại hần khẩn trương như vậy, có thể thấy được vấn đề có bao nhiêu nghiêm trọng.

"Diệp Tà, Diệp Tà là ai?" Nhiếp Thiên Minh âm thầm hỏi.

"Ông ơng..."

Trong cơ thể mặt khác Thánh Châu, kịch liệt rung động, Nhiếp Thiên Minh cảm giác cả người đều sắp muốn nổ tung, hần luôn có một loại cảm giác, chính là bất cứ lúc nào tùy ý, chính mình đều có khả năng giải thể.

Khẽ khẽ...

...

...

"Lão sư, nhanh muốn nghĩ biện pháp." Nhiếp Thiên Minh cấp thiết nhắc nhở nói.

"Lão đầu tử ta hiện tại cũng không dám nhúng tay, vạn nhất làm không cẩn thận, ngươi mạng nhỏ cũng là khai báo, chúng ta hiện tại chỉ có thể chờ đợi Diệp Tà cuối cùng thành công." Hư Không Lão Nhân tuy rằng hữu tâm hỗ trợ, nhưng cũng không thể cứu vãn, tự đắc âm thầm địa thờ dài một hơi, sớm biết liền không nên mạnh mẽ mở ra nói cấm chế .

"Rầm rầm rầm..."

Trong không khí bùm bùm vang lên không ngừng, Nhiếp Thiên Minh ý chí đã sắp đến cực hạn , nếu là đổi thành người khác, đã sớm đi đòi nhà ma , cũng nhiều thiệt thòi hần có thường người không cách nào so với ý chí lực.

Dòng máu của hần bên trong chảy xuôi một loại không chịu thua tinh thần, loại tinh thần này thấm đến trong xương. Chu vi lệ khí càng ngày càng nhỏ , một cái khác Thánh Châu cũng bắt đầu chậm chậm xoay tròn.

"Vù..."

Đột nhiên hần trong nhảy mất ngưng, Nhiếp Thiên Minh thân thể bị cái kia Thánh Châu mang đến quán tính lập tức vút ra hơn một mét, tầng tầng đánh tới đối diện trên vách tường.

Trong cơ thể vẫn lưu lại Thánh Châu bản thân lệ khí, đối với cái này lệ khí, Nhiếp Thiên Minh cũng không xa lạ gì, mình đã đã trải qua thật nhiều lần .

Hư Không Lão Nhân vội vàng khởi động Thánh Châu, trợ giúp hần chống đỡ còn lại lệ khí, một cổ mới ác chiến lại bắt đầu , lần này như thuộc về ác chiến, vừa này tuyệt đối có thể coi là là chiến dịch .

Trong cơ thể Địa Tinh lực cũng đang chậm chậm tụ tập, bên trong đan điền nhanh chóng thu thập này hai loại chém giết quá năng lượng.

"Đùng "

Bên trong thân thể nhẹ nhàng vang lên, theo bên trong đan điền khí tức càng ngày càng nhiều, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đột phá tầng thứ bốn, vừa nãy mất đi đồ vật lại lần nữa trở lại, đây còn không phải là điểm cuối, hai cổ hơi thở vẫn đang không ngừng va chạm , nhìn dáng dấp đột phá đến Thiên Nguyên cảnh đều có khả năng.

"Đùng "

Lại qua mười phút, bên trong đan điền Địa Tinh lực đạt đến trước nay chưa từng có cường đại, dĩ nhiên lần thứ hai đột phá tầng thứ năm, đạt tới tầng thứ sáu, tất cả những thứ này đều giống như nước chảy thành sông.

"Đùng "

Tầng thứ bảy, tiến vào đến tầng thứ bảy ...

Tiến vào tầng thứ bảy hậu, trong cơ thể hần hai cổ hơi thở ứng kinh cơ hồ đã tiêu hao hết, xem ra cũng chỉ có thể đột phá tới đây , Nhiếp Thiên Minh âm thầm phòng chừng .

"Hô..."

Tầng tầng thở ra một hơi, Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ ngực, hô to hung hiểm, tuy rằng đột phá đến tầng thứ bảy, thế nhưng nếu là nắm sinh mệnh cùng nó

tương giao đổi, vẫn cảm thấy không đáng giá đến.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tinh Thần Tự Phù thần bí

"Cuối cùng cũng coi như bình an quá khứ, cũng còn tốt tất cả đều theo kế hoạch tiến hành." Hư Không Lão Nhân ho khan một thân, đã từ khăn trương trên nét mặt khôi phục như cũ.

"Lão sư, ngươi có phải hay không đã sớm biết tất cả những thứ này." Nhiếp Thiên Minh trừng mắt Hư Không Lão Nhân, nổi giận đùng đùng nói rằng.

"Đây không phải là đều tới chứ, đừng tính toán quá nhiều, trọng yếu nhất là ngươi lại đột phá hai tầng, đây cũng là cơ duyên to lớn." Hư Không Lão Nhân chậm rãi nhắm mắt lại, thi thảo thì thầm.

"Nhưng là, nhưng là, ngươi cũng nên nói với ta rõ ràng mà!" Nhiếp Thiên Minh lúc này tức giận còn chưa toàn tiêu.

"Ai, Lão đầu từ có Lão đầu từ lo lắng, ta nếu là sớm nói cho ngươi biết, làm sao có khả năng kích thích ngươi to lớn như vậy tiềm lực, cái gọi là hướng về tử mà sinh, tương lai ngươi sẽ rõ." Hư Không Lão Nhân tiếp theo nằm ở hán xích đu trên, lắc lư lên, không ở phản ứng hán.

Cũng đúng, nếu là cái gì đều là sự biết trước, Hà nói chuyện gì vận mệnh có hi vọng..

Không biết là một loại nguy hiểm, cũng là một loại kỳ ngộ, một loại khiêu chiến..

...

...

"Lão sư, Diệp Tà là ai?" Nhiếp Thiên Minh hỏi.

Hư Không lão sư lần thứ hai ngủ say lên, giống như nghe không thấy Nhiếp Thiên Minh, hán lắc đầu bất đắc dĩ.

Diệp Tà,

Diệp Tà...

Hán đến cùng là ai?

...

...

Từ bên người bao bên trong móc ra một hạt tứ phẩm đan dược, sau đó hơi chút nghỉ ngơi chốc lát, Nhiếp Thiên Minh đứng lên, thân thể vẫn có chút suy yếu, bất quá tất cả đều rất bình thường, lập tức cũng yên lòng.

Lúc này bên trong thân thể tinh thần con số lần thứ hai chấn động lên, lần này cần so với lần trước đến hơi chút kịch liệt một điểm, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đi tới vừa nãy này diện tường, phát hiện trên tường có liên tiếp kỳ diệu ký tự xuyên, cùng tinh thần con số có điểm cùng loại, nhưng là có chút nhỏ bé khác nhau.

Đây rốt cuộc là cái gì? Lê nào cũng là một loại tinh thần con số?

Dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve này chuỗi ký tự, một tia lạnh lạnh khí tức từ ngón tay truyền đến, trên tường ký tự xuyên loé lên một tia ánh sáng xanh lục, Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể tinh thần con số chậm rãi bắt đầu lưu động, chậm rãi hướng về trên vách tường lưu động.

Những tinh thần kia con số dĩ nhiên muốn phá tan Nhiếp Thiên Minh thần kinh mật đạo, tiến vào trên vách tường.

Làm sao có khả năng?

Lần thứ hai sa vào đến trong hoảng loạn, những tinh thần này con số là thân thể của mình một bộ phận, thật không dám tưởng tượng một khi chúng nó rời khỏi chính mình thân thể, không biết sẽ có chuyện gì phát sinh, Toán Hạch, Toán Hạch có thể hay không từ đây không lại vận hành ?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh mở hời trên trán lần thứ hai chảy ra, không có tinh thần con số, Toán Hạch chỉ là một cái bài biện, hơn nữa sau đó ký ức vũ học này một ít đơn giản vấn đề, sẽ biến có điểm phiền toái.

Trên tường ký tự xuyên muốn so với mình tinh thần con số càng thêm tinh diệu, thế nhưng nó nhưng tại thôn phệ chính mình tinh thần con số, lại tinh diệu cũng vô ích.

Mà hết thấy này liền dường như róc rách nước chảy, chậm chậm mà có nhịp điệu chảy xuôi , tuy rằng không có vừa nảy hung hiểm như vậy, thế nhưng hậu quả cũng không phải là Nhiếp Thiên Minh có khả năng tiếp thu, nhưng là mình vẫn là không có bất kỳ biện pháp nào.

"Lão sư, lão sư, mau tới bang đệ tử một cái." Nhiếp Thiên Minh lần này thật sự cuồng lên, cấp thiết kêu to, hẳn biết lúc này căn bình tĩnh, nhưng là kinh nghiệm quá nhiều sự, tâm có điểm lo lắng .

"Cái này ta có thể không giúp được ngươi, là thử xem khởi động Toán Hạch." Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, chậm rãi nói rằng.

Lập tức vội vàng khởi động Toán Hạch, Toán Hạch cao tốc vận hành , dĩ nhiên cũng có chút muốn muốn tránh thoát đi ra cảm giác. Làm sao có khả năng?

...

Lần thứ hai nói ra một cái làm sao có khả năng, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh không ngăn cản được tất cả những thứ này...

"Vù..."

Tinh thần con số toàn bộ đều chảy vào trong vách tường, này chuỗi ký tự xảy ra nhỏ bé biến hóa, có một chút tia không giống khí tức, có một chút cảm giác quen thuộc.

...

...

"Thặng "

Toán Hạch cũng từ trong thân thể bính đi ra, bất quá Toán Hạch cũng không hề dung nhập trong vách tường, lục nhạt sắc mảnh ngọc phát sinh hào quang nhàn nhạt, loại hào quang này, Nhiếp Thiên Minh từ lúc đấy cốc liền đã thấy. Còn có này một tia năng lượng, giống như từ hần trong thân thể tản mát ra như thế.

Khè khè...

Khè khè...

Trên tường ký tự lần thứ hai chậm chậm lưu động, bất quá lần này cùng lần trước không giống nhau, ký tự từ trên tường chậm chậm chảy ra, vây quanh Toán Hạch qua lại xoay tròn, giống như lúc trước bọn họ chính là một thể.

Ký tự không ngừng mà nhúc nhích, dường như Hồ Điệp tại uyển chuyển nhảy múa, chu vi lần thứ hai toả ra quen thuộc khí tức, Toán Hạch ở chính giữa không ngừng mà xoay tròn, như Điệp Vũ người lãnh đạo, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đưa tay phải ra, Toán Hạch chậm rãi xoay tròn đến hần trên tay, lần thứ hai tiến vào đến hần bên trong thân thể, khôi phục đến ngày xưa đáng đáp.

Bên cạnh một chuỗi ký tự cũng theo Toán Hạch tiến vào hần trong cơ thể, bên trong thân thể thần kinh mật đạo dĩ nhiên liền thành một vùng, mà bên trong thân thể ký tự cũng không ngừng mười cái, mà là đầy đủ mười sáu cái, so với trước lực lượng phải lớn hơn nhiều .

Tinh Thần Tự Phù, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói.

Có thể tưởng tượng chúng nó đã từng huy hoàng, này xuyên ký tự thật có thể nói là tinh diệu tuyệt luân, so sánh với đó, chính mình tinh thần con số muốn so với nó thô ráp hơn nhiều. Chính mình tinh thần con số rác rưởi gạo kê, mà này xuyên ký tự nhưng là thượng đẳng tinh tuyền gạo, cực đại hồng cầu các ở chính giữa,, thế nhưng hai người cũng rất tốt tương dung , khả năng này chính là sang hèn cùng hưởng đi!

"Thật tinh diệu a..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vận hành một hạ, kinh ngạc nói.

Mặt lộ vẻ mỉm cười, sắc mặt so với trước hồng hào hơn nhiều, Nhiếp Thiên Minh từ không có lúc nào so với hiện tại càng vì mình vận may mà may mắn, nếu như có thể hảo hảo lợi dụng này xuyên Tinh Thần Tự Phù, hiệu quả khả năng đạt đến trước nay chưa từng có công hiệu. Mà dùng như vậy tinh diệu ký tự tuyệt đối không phải là vật phẩm

Nếu như có thể đối với này xuyên Tinh Thần Tự Phù có thấu triệt hiểu rõ, hẳn tin tưởng mình có thể đem Toán Hạch vận dụng quả thực đẳng phong tạo

cực, như vậy chính mình đem tiến vào một cái không thể nào tưởng tượng được cảnh giới, sẽ có một ngày thậm chí chính mình có thể đạt đến tứ cấp Toán sư, thậm chí Toán sư thông cấp, cùng Thiên Toán Tử so độ cao.

Thời gian cũng quá khứ sắp đến một giờ, việc này không nên chậm trễ, hần quyết định rời khỏi địa phương này, Nhiếp Thiên Minh đem tấm biển bày ra đến nguyên lai vị trí, bị chính mình phá tan, đánh rơi đi đồ vật khôi phục nguyên dạng, lúc này mới vội vội vàng vàng địa đóng cửa phòng, đi ra ngoài.

Bên ngoài Cầm Hồng, vẫn là hôn mê bất tỉnh, Nhiếp Thiên Minh có thể nghe thấy nhỏ bé tiếng thở, lập tức không lại dừng lại, lập tức đi ra ngoài, trái ngược với tiến vào, đi ra ngoài liền thuận lợi hơn nhiều, ngăn ngắn một trăm năm mươi nhiều mét, không tới một phút đồng hồ liền đi ra.

Ra khỏi cửa lớn, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai sử dụng tinh thần lực chậm chậm đem thạch xuyên thuyên trên, hần phát hiện lần này Tinh Thần Tự Phù rõ ràng muốn so với tinh thần con số đến cường lớn hơn nhiều, căn bản không có tiêu hao thời gian nào, ung dung quyết định.

Tất cả đều cùng mình vừa tới chỉ là như thế, Nhiếp Thiên Minh thoả mãn cười cười, từ ám đạo bên trong đi ra, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, một cỗ không khí trong lành phả vào mặt.

Trong không khí chen lẫn mưa phùn mùi vị, còn có một tia lạnh lùng đông ý, hần nhẹ nhàng đóng lại cửa lớn, chậm rãi đi ra...

Mưa phùn đánh vào hần trên mặt, như một con lạnh lẽo tay nhỏ, tại nhẹ nhàng vuốt ve chính mình, cảm giác là lạ, có thể là sống sót sau tai nạn vui sướng, hơn nữa từng tí từng tí mưa sâu...

Vừa nghĩ tới Nam Cung Huyền vẫn ở chỗ kia chờ chính mình, Nhiếp Thiên Minh vội vàng bước nhanh hơn, cấp thiết ra khỏi Cầm phủ, thẳng đến cái kia tiểu đình mà đi...

...

...

Nồng đậm đêm tối, nhàn nhạt mưa phùn, tất cả những thứ này, đều tăng thêm trong đình thiếu nữ lo lắng, nàng có vẻ gấp gáp như vậy, một tia mơ hồ sợ hãi từ trong lòng bay lên, nàng tại trong đình đi tới đi lui, hơi có vẻ hơi bất lực, hai con tay ngọc không ngừng mà xoa xoa, hi vọng như vậy có thể giảm nhẹ hơn một chút tâm tình khẩn trương.

Theo thời gian không ngừng chuyển dời, Nam Cung Huyền tâm tình cũng càng ngày càng buồn bực, đi lại bước tiến cùng tần suất cũng bắt tri giác tăng nhanh rất nhiều, con mắt thỉnh thoảng nhìn chăm chăm phương xa, tỉnh tể nghe...

Mưa xác thực là một linh vật, nhưng cũng là cái sâu vật...

...

...

"Đừng đừng đừng..."

Trong mưa truyền đến một trận cấp thiết mà lại rất nhẹ tiếng bước chân, một vệt bóng đen đi tới đình trước, Nhiếp Thiên Minh cuối cùng đã tới, khi hần nhìn thấy trong đình Nam Cung Huyền không ngừng mà dùng tay vỗ động vai, Nhiếp Thiên Minh trong lòng ám áp.

"Huyền muội..." Nhiếp Thiên Minh ghen ngào một thoáng, dĩ nhiên trong lúc nhất thời cũng lại nói không ra lời.

Nam Cung Huyền con mắt đầu tiên là một đỏ, tiện đà nước mắt chảy ra, làm bộ tức giận nói: "Nhiếp Thiên Minh, dám để bản tiểu thư chờ lâu như vậy, xem ra ngươi không muốn lẫn lộn."

Nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi đi tới nàng trước mặt, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói rằng: "Là ta không tốt, cho ngươi lo lắng."

Tất cả đều yên lặng...

Chỉ có kéo dài mưa phùn vẫn đang không ngừng kể ra sâu tư...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ảo cảnh?

Ngày mai, ánh mặt trời lần thứ hai soi sáng ở trên mặt đất, lạnh rung gió lạnh, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi chậm rãi xoay người, rửa mặt xong xuôi hậu, này mới chậm rãi đi ra khỏi ký túc xá.

Có thể là mấy ngày liên tiếp kéo dài nước mưa rất cực cũng đã ngừng duyên cớ, cho nên ngày hôm nay có vẻ đặc biệt sáng sủa, Nhiếp Thiên Minh tâm tình cũng là cực độ được, không nghĩ tới chính mình ngày hôm qua dĩ nhiên đạt được nhiều như vậy chỗ tốt, trước kia thiết tưởng nguy hiểm, đều không có tồn tại.

Nhẹ nhàng rên lên Tiểu Khúc, Nhiếp Thiên Minh đi từ từ tiến vào Tầng Thư Các, lần này hắn trực tiếp lao tới lầu bốn, lầu bốn vũ học bí tịch cùng lầu ba cũng gần như.

"Ồ?"

"Quyển sách này hảo cự a!"

Nhiếp Thiên Minh tại một chỗ khúc quanh nhìn thấy một quyển rất cũ kỹ thư tịch, quyển sách này cũng không phải lật xem số lần nhiều, chủ yếu là niên đại quá mức xa xưa.

Trang sách đã ố vàng, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng mở ra thư tịch, bên trong tản mát ra một loại sang nhân mùi vị, trong lòng nghĩ đến, đây là rất cũ kỹ không ai lật xem, dùng tay phẩy phẩy vung lên tro bụi, tựa ở góc tường ngồi xuống.

"Dĩ nhiên là..."

Lật xem tờ thứ nhất, Nhiếp Thiên Minh thất kinh, dĩ nhiên là Tinh Thần Tự Phù, chẳng trách lật xem rất ít người, nếu không phải là mình ngày hôm qua tiếp xúc đến nó, đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không chủ động xem quyển sách này.

"Vù..."

Đầu bối rồi một thoáng, đầu óc trống rỗng, thân thể cũng không bị chính mình khống chế, tình huống nào? Ta làm sao? Nhiếp Thiên Minh một mặt mờ mịt hỏi mình.

"Đây là nơi nào?"

Đột nhiên cảm giác được thân thể bị thả vào trên trời cao, đưa tay có thể tìm thấy trên không bạch vân, nồng đậm sương mù, che khuất hẳn tầm mắt, thân thể vẫn đang không ngừng hướng về trên không bay, xác thực từ trời cao vọng hạ xuống cảm giác không giống nhau.

Sau đó, Nhiếp Thiên Minh đến một cái kỳ lạ địa phương, trên mặt đất hết thảy núi lớn đều biến mất, liền dường như buổi tối nhìn tinh tinh.

Giữa lúc Nhiếp Thiên Minh còn đến không kịp cảm thán thời gian, một trận cuồng phong kéo tới, hắn lại bị từ trời cao bên trong quyển đi.

"A..."

Bơi giảm xuống tốc độ quá nhanh, Nhiếp Thiên Minh không khỏi kêu to lên, thế nhưng tựa hồ tất cả đều không bị hắn khống chế, cứ như vậy tốc độ té xuống đến, hắn thậm chí biết tan xương nát thịt cũng tại bình thường bất quá.

"Đùng..."

Tốc độ cũng tới càng nhanh, liền dường như một khối thiên thạch, sau đó thân thể tầng tầng đánh vào thủy trên, sản sinh to lớn sóng nước, bắn lên cao mấy mét cuộn sóng, thân thể vẫn ở bên trong nước không ngừng mà truy xuống, bất quá tại này một quá trình bên trong, thân thể nhưng không có một tia biến hóa, không có đau đớn, thậm chí cũng cảm thụ không tới thủy lạnh lẽo.

Thân thể rốt cực cũng ngừng lại, Nhiếp Thiên Minh hai chân dùng sức giẫm thủy, thân thể nhanh chóng hướng về mặt nước bơi đi, rốt cực thò đầu ra mặt nước, thật dài hô hấp: hít thở một thoáng, lập tức hướng về bốn phía nhìn.

Phía trước trên bờ có một cái hắc ám gian phòng, có vẻ cực kỳ kỳ lạ.

"Vù..."

"Thật quen thuộc..."

Nhiếp Thiên Minh có thể cảm giác được trong phòng tản ra lực lượng đặc biệt, liền dường như thân thể của mình bên trong Tinh Thần Tự Phù tản mát ra như thế.

Chẳng lẽ nó cũng là một loại ký tự...

Phong nhẹ nhàng thổi lên, trên mặt biển rốt cực bắt đầu dập dòn, Nhiếp Thiên Minh lập tức cảm thấy có chút hưng phấn, lập tức dùng sức bơi quá khứ.

Gian phòng không tính lớn, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa này, trong thân thể Tinh Thần Tự Phù chậm rãi dâng một thoáng, sau đó tiếp theo bình tĩnh, quá sau mấy phút, lại dâng một thoáng, liền như dâng bàn đu dây giống như vậy, chỉ là tần suất muốn chậm hơn nhiều.

Hiển nhiên bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù cảm ứng được trong phòng lực lượng, bằng không sẽ không như vậy không tự chủ đứng đưa.

Trong gian phòng phiêu mẫn ký tự, càng làm cho Nhiếp Thiên Minh cảm thấy hưng phấn sự, những ký tự toả ra lực lượng tinh thần muốn so với mình lớn hơn rất nhiều.

"Oa..."

Hắn không khỏi kêu một tiếng, nếu như có thể thành công luyện hóa những ký tự, chính mình lực lượng tinh thần e sợ lại tăng cường không ít.

Tuy rằng lần trước chính mình luyện hóa Tinh Thần Tự Phù vô cùng tinh diệu, nhưng tiếc rằng nhưng không có một tia năng lượng, như là đem chúng nó đều luyện hóa, phong phú chính mình Tinh Thần Tự Phù, uy lực chẳng phải là càng to lớn hơn?

Lập tức lấy chắc chủ ý, Nhiếp Thiên Minh xem xét tỉ mỉ những ký tự, tuy rằng trong phòng những ký tự có điểm ngổn ngang, thế nhưng nhìn kĩ càng đến, nhưng là thuộc về năm đạo Tinh Thần Tự Phù tản mát ra. Nhìn dáng dấp năm đạo ký tự so với tinh diệu trình độ tuy rằng so với mình mấy ngày trước luyện hóa chỉ là chênh lệch một tiết, thế nhưng là so với mình trước đó tinh thần con số được rồi mấy chục lần, nhất làm cho hắn hưng phấn chính là, nó đủ ký tự.

Sâu sắc ý thức được, như muốn điều động bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù, nhất định phải có cường đại nguồn năng lượng, trước mắt năm đạo ký tự có hắn muốn đồ vật, lập tức cảm thấy cực độ phấn khởi.

"Ra."

Nhẹ nhàng rống lớn một tiếng, Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù cũng ở trong thân thể bay ra, trong lúc nhất thời trong gian phòng dường như hơn trăm con Hồ Điệp, tại phiên phiên múa lên, chỉ là năm đạo ký tự toả ra kim quang, mà Tinh Thần Tự Phù đối lập ảm đạm hứa hơn nhiều.

Bằng vào trực giác, Nhiếp Thiên Minh phán đoán ra thấp nhất chữ đạo kia phù lực lượng hơi chút nhược điểm, cho nên khi nhiên là đứng mũi chịu sào là nó.

Tập trung tinh thần, mười sáu cái Tinh Thần Tự Phù lập tức vây lại, trong gian phòng sắp tới hai mươi cái quang phù cấp tốc trên tường chữ đạo kia phù dựa vào, nỗ lực muốn bảo hộ nó, chống lại Nhiếp Thiên Minh công kích.

"Được, ta ngày hôm nay liền luyện hóa các ngươi."

Nhẹ nhàng hừ một tiếng, Nhiếp Thiên Minh thân hình lập tức đến chữ đạo kia phù trước mặt, đưa tay đi bắt chữ đạo kia phù.

"Chít chít..."

Như tinh tế điện lưu lưu qua bàn tay, bàn tay lập tức trở nên tê dại, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ lấy tay rút trở về, cùng lúc đó Tinh Thần Tự Phù tại hắn điều khiển hạ, một tia một tia tới gần chữ đạo kia phù.

Thế nhưng bên trong thân thể lực tiêu hao cực đại, Nhiếp Thiên Minh lập tức từ bên người bao bên trong móc ra một hạt tam phẩm đan dược để vào trong miệng, lập tức khoan chân mà ngồi, chậm rãi chân khí, trong đan điền lập tức lần thứ hai nhanh chóng truyền đến cường đại nội lực.

Tinh Thần Tự Phù lập tức chấn động, lần thứ hai không ngừng mà xé gặm những điểm sáng kia, hy vọng có thể phá tan quang điểm phòng ngự, tiến vào ký tự bên trong.

Tinh thần con số rốt cục xé mở một cái tinh tế vết nứt, Nhiếp Thiên Minh tập trung lực chú ý, điều khiển ký tự xuyên qua.

"Thu."

Nhẹ nhàng kêu một tiếng, Tinh Thần Tự Phù bao vây thân bí ký tự nhanh chóng tiến vào vào thân thể bên trong, tinh thần mật đạo lập tức có loại dồi dào lấp biển cảm giác, Nhiếp Thiên Minh không dám khinh thường, trong đan điền sản sinh to lớn nội lực, toàn bộ tiến vào tinh thần trong mật đạo, trợ giúp Tinh Thần Tự Phù trấn áp loại thân bí này ký tự phản kháng.

"Khè khè..."

Ba cỗ lực lượng tại trong kinh mạch va chạm, thân thể thậm chí đều có chút vặn vẹo, Tinh Thần Tự Phù cùng Địa Tinh lực hình thành vây kín tư thế, quá sau mười phút, kim quang phản kháng cường độ dần dần mà yếu đi xuống, không ở như vừa nãy cường hoành như vậy.

"Khốn thú chi tranh, phí công mà thôi."

Vừa nhìn cơ hội hiếm có, thừa dịp quang phù lực lớn giảm thời gian, Tinh Thần Tự Phù dường như tham thực xà giống như vậy, đem những này kim quang toàn bộ thôn phệ, thân thể lập tức chấn động một thoáng, dĩ nhiên đem Địa Tinh lực rung ra mật đạo.

"Thật cường hoành lực lượng."

Yên lặng mà tán thưởng một câu, Tinh Thần Tự Phù có vẻ có điểm phần khởi, dường như lâu khốn lao tù chìm nhỏ, một khi bị phóng thích, trời cao mặc cho chim bay.

Hiển nhiên luyện hóa loại này ký tự cực hiệu hao nội lực, gần một giờ, Nhiếp Thiên Minh cảm giác thân thể càng ngày càng hư nhược, tinh thần cũng theo kém lên.

Không được, nếu là ở như thế tu luyện, chính mình có thể sẽ bị tươi sống một chết, Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một hạt tam phẩm đan dược bỏ vào trong miệng, miễn cưỡng lên tinh thần, đi ra ngoài phòng.

Lúc này trong phòng áp lực trở nên càng ngày càng to lớn, trước đó Nhiếp Thiên Minh vẫn không có cảm giác được, hiện tại liền cảm thấy trong lòng càng ngày càng trầm, cảm giác có một tảng đá lớn đặt ở trên ngực, để hắn không kịp thở khí, trầm trọng đi ra khỏi gian phòng.

"Oa."

Miệng lớn thở hỗn hển một thoáng khí thô, cũng bởi vì thanh này khí thô, Nhiếp Thiên Minh ý thức được hiện thực tồn tại, nhẹ nhàng mở mắt, chậm rãi đem sách khép lại.

Bên trong thân thể tinh thần lực muốn so với trước đó đánh rất nhiều, dùng thể lực đối Tinh Thần Tự Phù sức sống, cái này buồn bán vẫn có thể làm, cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng không có ý định dừng lại.

Cầm lấy tay áo nhẹ nhàng lau chùi cái trán âm thanh cự hân, thân thể quần áo đã thấm thấu, Nhiếp Thiên Minh dùng sức kéo nội y, ẩm ướt quần áo thiếp ở trên người cùng cảm giác nghẹn thở gần như, theo nội y khe hở thấu một chút không khí tiến vào, thân thể lập tức lạnh lên.

"A... A thiết "

Không biết tại sao, thân thể dĩ nhiên như vậy suy yếu, không khỏi liên tục đánh mấy hắt hơi, hắn nhẹ nhàng lau lau rồi phun đến khoe miệng nước bọt, chậm rãi đứng lên, thân thể dĩ nhiên lao đảo hai lần, suýt chút nữa ngã chổng vó.

Nhẹ nhàng khép lại quyển sách kia, thế nhưng trong đầu nhưng không có một tia ký ức, thậm chí ngay cả để hắn khởi động Toán Hạch cơ hội đều không cho, hắn căn bản là không có cách nào nhớ kỹ bất luận là đồ vật gì, đây rốt cuộc là một quyển cái gì bí tịch?

Hiện tại thân thể cực kỳ suy yếu, Nhiếp Thiên Minh không dám ở mạnh mẽ lật xem, lập tức đem sách phóng tới chỗ cũ, nói rằng: "Nghỉ ngơi tốt, ta nhất định lại trở về."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nóng rần lên một cách ly kỳ

Đây tuyệt đối cùng Tinh Thần Tự Phù có quan hệ, nói không chắc chính là Tinh Thần Tự Phù phương pháp tu luyện, Nhiếp Thiên Minh nhắm hai mắt lại, hồi ức tại ảo cảnh tất cả, lầm bầm nói.

Tuy rằng lần này không có bất kỳ giá trị đột phá, thế nhưng nếu thật sự là Tinh Thần Tự Phù phương pháp tu luyện, đây tuyệt đối kinh doanh có lãi, Tinh Thần Tự Phù uy lực cũng tuyệt đối sẽ không kém.

Nhẹ nhàng cầm nắm đầm, Nhiếp Thiên Minh đi ra, cái này kỳ quái ảo cảnh đối với tinh thần tiêu hao cực đại, tinh thần tiêu hao quá đại cũng đưa đến thân thể cực độ suy yếu, hắn lao đảo đi ra khỏi Tầng Thư Các, Tầng Thư Các người phụ trách nhìn thấy sắc mặt trắng bệch Nhiếp Thiên Minh, đây mặt nghi hoặc.

Gian nan đi ra khỏi Tầng Thư Các, Nhiếp Thiên Minh dùng tay che khuất ánh mặt trời, như trên không nhìn tới, đây là vừa nãy mảnh này thiên sao?

Chậm rãi xoay người lại, nhìn một chút lầu bốn, căn rường thật chặt, hướng về ký túc xá đi đến, chỉ là cả người run run, cảm thấy trên người có điểm lạnh giá, thật giống như là nóng rần lên.

Vốn là như bọn họ như vậy tu luyện người, là sẽ không dễ dàng sinh bệnh, bọn họ chỉ sẽ đối mặt sinh chết già, đối với những này đến Địa Đạo cảnh người, lão cùng tử, cũng trở nên rất xa xôi.

Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh xác thực bị bệnh, đạt đến Hậu Địa cảnh người dĩ nhiên có thể sinh bệnh, đây là Phong Vân môn đệ nhất cái.

Phong Vân môn chữa bệnh bên trong bệnh nhân đa số đều là luyện công xảy ra sai sót, cần điều trị, như Nhiếp Thiên Minh này muốn nóng rần lên người, thật có thể nói là đã ít lại càng ít.

"Kỳ quái, làm sao sẽ nóng rần lên? Hơn nữa còn cao như vậy, hẳn là có ba mươi chín độ ." Chữa bệnh sư trắc lượng hẳn nhiệt độ, kỳ quái lắc lắc đầu.

Chữa bệnh bên trong hết thấy đan dược đều là điều trị chi dược, trị liệu như loại này phạm người mới sẽ đến bệnh, bọn họ tu luyện người vẫn đúng là không có, lập tức sai người lập tức đi phổ thông tiệm thuốc đi lấy dược.

Tại chữa bệnh thất rỗng rã nằm một ngày, Nhiếp Thiên Minh bệnh mới xuất hiện chuyển biến tốt, nhân ứng kinh biến đến mức rất tiêu tụy , sắc mặt tái nhợt, không có một tia huyết sắc.

Môi khô nứt, cổ họng cực độ khó chịu, hẳn không khỏi nghĩ tới chính mình lúc nhỏ, tâm tư chậm rãi trở lại quá khứ, trở lại cha mẹ bên người.

"Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh, ngươi làm sao vậy?" Đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận cấp thiết tiếng bước chân, so với tiếng bước chân càng vội vã hơn chính là Nam Cung Huyền âm thanh.

"Không có chuyện gì, chính là có bắn tia thiêu." Nhiếp Thiên Minh uể oải nói rằng.

"Cũng không biết phải hình dung như thế nào ngươi, toàn bộ Phong Vân môn đều đang nói ngươi cái này khác loại, tiến vào Hậu Địa cảnh lại vẫn có thể nóng rần lên?" Nam Cung Huyền lo lắng rồi lại không giải thích được nói.

Không nghĩ tới dựa vào chuyện này đến nghe tên với Phong Vân môn, đây tuyệt đối là hẳn không tưởng tượng nổi, Nhiếp Thiên Minh không thể làm gì khác hơn là cười khổ nói rằng.

Nam Cung Huyền nhìn thấy trước đây Nhiếp Thiên Minh, con mắt không khỏi đỏ lên, trong vành mắt ngậm lấy nước mắt, nàng cường chế khống chế nước mắt, không cho nó chảy xuống.

"Đừng lo lắng, ngươi xem, ta đây không phải là hảo hảo chứ, không chết được." Nhiếp Thiên Minh miễn cưỡng cười cười, trắng xám nụ cười càng thêm để Nam Cung Huyền tâm thương yêu không dứt.

...

...

Dạ là từ từ, Nam Cung Huyền vẫn bồi ở bên cạnh hẳn, Nhiếp Thiên Minh mấy lần làm cho nàng trở lại, Nam Cung Huyền chính là không chịu, hẳn biết muốn cho trước mặt đại tiểu thư thay đổi chủ ý, độ khó có thể tưởng tượng được ra. Lập tức cũng không ở thúc nàng trở về, từ từ Trương Dạ, Nhiếp Thiên Minh chỉ là tình cờ ỏi ra hai lần, cái khác cũng không có vấn đề gì.

Ngày mai, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng duỗi một thoáng lại eo, cánh tay nhẹ nhàng đụng phải Nam Cung Huyền tóc, hẳn nhẹ nhàng giúp đỡ Nam Cung Huyền đem ngón ngang tóc chỉnh lý qua một bên, cười khổ một tiếng, lâm lâm nói: "Ta một tiểu tử, làm sao dám để nhân gia đường đường Nam Cung gia tộc đại tiểu thư chiều cổ nì, ai."

Nam Cung Huyền cũng chậm rãi mở mắt, lười nhác duỗi một thoáng lại eo, mắt buồn ngủ mông lung nhìn Nhiếp Thiên Minh một chút, nhợt nhạt nụ cười bên trong để lộ ra vô hạn thân thiết.

Nghĩ đến Nam Cung Huyền bồi tiếp chính mình ở một dạ, hẳn cảm thấy có điểm không yên tâm, lúng túng cười cười, nói rằng: "Đi về trước ngủ đi."

"Vậy cũng tốt, chính ngươi cũng nhiều chú ý một chút." Nam Cung Huyền thoáng trầm tư chốc lát, khe khẽ gật đầu, thân thiết nói rằng.

Nhẹ nhàng tại nàng trên tóc vuốt vuốt, gật đầu, nói rằng: "Yên tâm đi, không chết được, trở về đi thôi!"

Nam Cung Huyền chậm rãi đứng lên, lắc lư hai lần, lúc này mới vững vàng đi ra chữa bệnh thất, nhìn có điểm uể oải thân ảnh, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy nồng đậm ấm áp.

...

...

Thường giữa trưa , Nhiếp Thiên Minh từ chữa bệnh thất cũng đi ra, thân thể tuy rằng vẫn có chút suy yếu, thế nhưng tinh thần so với trước muốn tốt hơn nhiều, có câu nói, bệnh tới như núi sập, bệnh đi như trừu ti. May là đối với bọn hắn những này tu luyện người, tổ chất thân thể đã so với người bình thường hơn trăm lần, cũng không phải là vấn đề lớn.

Buổi tối, Nhiếp Thiên Minh đã hoàn toàn bình phục, đây là trận này nóng rần lên đến thực sự kỳ lạ, không có bất kỳ dấu hiệu, ngoại trừ này tràng như mộng cũng không phải là mộng ảo cảnh.

"Lão sư, không phải nói tu luyện người sẽ không sinh bệnh sao?" Nhiếp Thiên Minh suy nghĩ một chút, hướng về Hư Không lão sư hỏi.

"Ai, ai biết người phát sinh cái gì điều chuyện? Theo đạo lý tiến vào Luyện Tâm cảnh hậu, thân thể đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hẳn là bách bệnh không sinh." Hư Không Lão Nhân cũng nghi hoặc nói rằng.

"Nhưng là ta chính là sinh, vậy thì như thế nào giải thích?" Nhiếp Thiên Minh hỏi ngược lại.

"Ta cũng không phải là người, làm sao ta biết? Phải biết đoạn thời gian kia, Lão đầu tử liền cảm ứng người cơ hội cũng không có, Lão đầu tử còn muốn hỏi người đây?" Hư Không Lão Nhân nghi ngờ hỏi.

"Thật... Thật sự sao?" Nhiếp Thiên Minh bắt đầu có điểm giật mình, hẳn nhìn ra lần này Hư Không Lão Nhân thật không có lừa gạt hắn, như là trước kia, Hư Không Lão Nhân cảm thấy không nhìn được, đơn giản đây một cái hai, hai đây ba, ba đây bốn, năm sáu, cũng là không Liễu Liễu chi.

Thế nhưng tất cả những thứ này tiền đề đều là Hư Không Lão Nhân hẳn biết, chỉ là không muốn nói cho hắn biết mà thôi, nhưng là hôm nay nhưng không như thế, Hư Không Lão Nhân xác thực không biết đoạn thời gian kia xảy ra cái gì...

...

...

"Người cũng đừng suy nghĩ? Đây mệnh mông thế giới, ta một cái Lão đầu tử lại có thể biết bao nhiêu? Tương lai còn phải hi vọng người, mang ta cái này Lão đầu tử đi gặp đại thị trường đây." Hư Không Lão Nhân bắt đầu dĩ vãng một hơi, nhẹ nhàng cười nói.

Hư Không Lão Nhân rút cuộc biết tại sao lúc trước Diệt Tà sẽ chọn cái này tiểu tử thôi, hẳn xác thực có thật nhiều trời cao chưa từng quan tâm quan tâm, tuy rằng hiện tại hắn cũng nói không rõ, tương lai Nhiếp Thiên Minh sẽ tu luyện tới loại nào mức độ, thế nhưng hắn từ nơi sâu xa cảm giác cái này tiểu tử thôi xác thực không đơn giản.

Dạ chậm rãi hàng lâm, gió mát lạnh rung thổi, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi ngừng đầu lên, ngày hôm nay đây sao có vẻ đặc biệt sáng sủa, hay là hẳn những năm gần đây nhất không có thời gian quan sát, ngược lại hẳn cảm thấy tới nay tinh tinh xác thực không bình thường.

Cũng hiếm thấy như vậy nhân nhĩ, Nhiếp Thiên Minh trước tiên đem việc tu luyện để ở một bên, chuẩn bị ngày mai lại đi Tầng Thứ Các, hẳn cũng không tin, một quyền mỏng manh sách, hẳn Nhiếp Thiên Minh có thể xem không hiểu, không, là không nhìn thấy...

Tay áo ở trong gió qua lại múa, phát sinh nhẹ nhàng "Ào ào" âm thanh, như dòng suối bình thường lạnh lạnh, hẳn cứ như vậy lẳng lặng mà thương thức phần này cả thế gian Vô Song mỹ cảnh...

...

...

Nhẹ nhàng nữ nhúc nhích một chút cái cổ, cái cổ phát sinh nhẹ nhàng món sườn âm thanh, Nhiếp Thiên Minh lật một người, con mắt chậm rãi mở ra, ánh mặt trời đã lộ ra cửa sổ đâm vào trong tức xá, phòng chừng hiện tại chỉ ít cũng có hơn tám giờ chuông.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy thân thể cực độ thư thích, tinh thần sung mãn, tất cả dấu hiệu đều tại cho thấy hẳn đem lần thứ hai đi vào Tầng Thứ Các...

...

...

Tầng Thứ Các lầu bốn, Nhiếp Thiên Minh vẫn là ngồi xuống nguyên lai địa phương, trong tay vẫn là cầm này bản kỳ quái sách, tiếp theo luyện hóa những này màu vàng kim quang phù.

Nếu màu vàng kim quang phù có thể tăng cao Tinh Thần Tự Phù lực công kích, này sao không trước tiên đem trong phòng hết thấy màu vàng kim quang phù toàn bộ luyện hóa, sau đó tại đi luyện hóa này năm đạo ký tự, quyết định chủ ý hậu, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai tiến vào trong phòng.

"Vù..."

Lần thứ hai kinh nghiệm phía trước mấy ngày cảnh tượng, Nhiếp Thiên Minh đi tới vẫn tính quen thuộc địa phương.

"Được, ngày hôm nay ta liền thu phục người môn..."

Nhiếp Thiên Minh chăm chú cầm nắm nắm, nhanh chóng xuyên vào phòng bên trong, hẳn đuổi hai tay ra lập tức hướng về những này lăm lăm hào quang màu vàng kim chớp tới, bàn tay đụng tới màu vàng kim quang phù hậu, thân thể chấn động, Tinh Thần Tự Phù lập tức đem nó lôi vào trong kinh mạch.

Luyện hóa một cái muốn so với đồng thời luyện hóa mấy chục cái đến đơn giản, lập tức cũng luyện hóa tốc độ cũng càng ngày càng nhanh, trong chớp mắt, Nhiếp Thiên Minh đã bắt được sắp tới mười cái quang phù.

"Đùng "

Tinh Thần Tự Phù đột nhiên chấn động một thoáng, kim quang lóe lên, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm giác được có một cái đặc biệt kỳ tự, cấp tốc nhúc nhích, trong nháy mắt chui vào Toán Hạch.

Nhàn nhạt màu xanh nhạt kỳ tự chậm rãi từ Toán Hạch bên trong đi ra, lẽ nào kỳ tự cũng có thể tại Toán Hạch bên trong tu luyện?

Không còn kịp suy tư nữa, Nhiếp Thiên Minh lại hướng về cái khác màu vàng kim quang phù chớp tới, ngăn ngắn trong vòng một giờ, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên luyện hóa ba mươi cái, cứ như vậy tốc độ, sau mấy ngày là có thể toàn bộ luyện hóa.

"Vù vù..."

Thân thể lần thứ hai không chống đỡ nổi, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ nhanh chóng hướng về ngoài phòng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cho dù gãy tro xương, ta cũng không sợ

"Hô..."

Lần thứ hai đi ra, Nhiếp Thiên Minh che ngực, lần thứ hai miệng lớn thở dốc.

Chỉ là lần này thể lực tiêu hao tựa hồ muốn so với mấy ngày trước còn nghiêm trọng hơn, khả năng luyện hóa quang phù tiêu hao hết năng lượng quá hơn nhiều, thể cho nên hắn liền khép sách lại tịch khí lực đều không có.

Thế nhưng Tinh Thần Tự Phù nhưng không giống nhau, rõ ràng cảm giác được nó tràn đầy sức sống.

Nhiếp Thiên Minh ngón tay nhẹ nhàng hơi động, bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù lực lượng lập tức như đợt bão bình thường cấp tốc đánh vào đối diện trên tường.

"Đùng..."

Vách tường tầng tầng chấn động, tại như vậy suy yếu dưới tình huống, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên có thể dựa vào Tinh Thần Tự Phù sản sinh lực lượng tinh thần, tầng tầng đánh tới bên ngoài ba mét vách tường, xem ra lực lượng tinh thần xác thực không thể khinh thường.

Ho khan một tiếng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi tựa ở trên vách tường, hô hấp cũng cực kỳ yếu ớt, xem ra lần này tiêu hao xác thực so với trước một lần lại càng nghiêm trọng hơn.

Từ bên người bao bên trong móc ra một cái tứ phẩm đan dược run rẩy bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhắm mắt lại, Nhiếp Thiên Minh nghỉ ngơi có chừng mười phút, đỡ tường, chậm rãi đứng lên, cực kỳ trầm trọng hướng về ngoài phòng dưới lầu đi đến.

Hai chân thậm chí có chút run, hắn cắn chặt hàm răng, từng bước từng bước đi ra, Tầng Thứ Các cái kia người phụ trách gặp lại hắn bộ dạng này, vội vàng đi ra, muốn nâng hắn, hắn khoát tay áo, ra hiệu mình có thể hành.

Lúc này Tầng Thứ Các cửa đã tụ tập không ít tới nơi này mượn sách cùng xem người, nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh vẻ mặt này, kinh ngạc không thôi, gạt mình, chấn động, xem thường, còn có...

Lúc này đã không trọng yếu hơn nữa, Nhiếp Thiên Minh rốt cục không chống đỡ nổi, uể oải không thể tả thân thể rốt cục ngã xuống...

"Oanh..."

Kèm theo Nhiếp Thiên Minh ngã xuống âm thanh, lúc này tiếng nghị luận càng lộ vẻ ầm ĩ mà to lớn, đương nhiên Nhiếp Thiên Minh cũng không nghe thấy, vậy xem đám người ba chân bốn cẳng đem Nhiếp Thiên Minh nhắc đến chữa bệnh thất.

Chữa bệnh sư vừa nhìn lại là Nhiếp Thiên Minh, nhất thời nhủ mảy, như là lần đầu tiên, vẫn có thể lý giải, thế nhưng như thế trong thời gian ngắn, tiểu tử này đã sinh hai lần bệnh, ít nhiều khiến vị này chữa bệnh sư cảm thấy hoang mang.

"Cũng còn tốt, lần này không có nóng rần lên, thế nhưng thân thể suy yếu trình độ muốn so với lần trước càng nghiêm trọng hơn." Chữa bệnh sư đầu tiên là thợ phào nhẹ nhõm, tiện đà lông mày lần thứ hai trói chặt, sắc mặt cũng âm trầm lên.

Hắn đương nhiên không biết Nhiếp Thiên Minh bị bệnh gì, liền ngay cả Hư Không lão sư cũng không làm rõ được, hắn tại sao liền dần dần u mê sinh bệnh, lẽ nào quyền sách kia thật sự liền đáng sợ như vậy sao?

Hư Không lão sư chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu, có một số việc hắn có thể trợ giúp, nhưng là chuyện này còn cần chính hắn từ từ vượt qua...

"Oa..."

"Oa..."

Liền ới ra hai cái, sáng sớm hôm nay vốn là không có ăn bao nhiêu đồ vật, cái thứ nhất thời gian, Nhiếp Thiên Minh phun ra vẫn là đồ ăn, này chiếc thứ hai liền tất cả đều là nước đắng ...

Chậm rãi mở mắt, phát hiện mình lại nằm ở chữa bệnh thất, hắn muốn cười khổ một tiếng, thế nhưng hay là không có bật cười, con mắt lại đóng đi tới.

Lúc này Nam Cung Huyền chính đang nắm một khối nhiệt khăn mặt, đi tới hắn trước mặt, nhẹ nhàng đặt ở hắn trên trán, xem dưới mặt đất hiện ra mùi thúi nôn mửa đồ vật, Nam Cung Huyền cũng kém điểm phun ra, nàng tìm đến đồ vật, một bên dùng khăn tay che mũi, một bên quét tước những này không sạch sẽ đồ vật.

Chẳng biết lúc nào, Nam Cung Huyền trong mắt lộ ra một tia giọt nước mắt, giọt nước mắt chậm rãi từ khuôn mặt trượt xuống, nàng vội vàng sở trường bôi nhẹ nhàng lau chùi, không nghĩ tới này ngăn ngăn mấy ngày, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên gầy đi trông thấy, cùng trước đây thực sự là như hai người khác nhau.

Cũng không biết quá bao lâu, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy yết hầu ho khan cực kỳ, hắn chậm rãi ngồi dậy, chậm rãi hạ đến dưới giường, tìm thấy bàn bên cạnh rót một chén nước ấm, uống một hơi cạn sạch.

Phát sinh tiếng vang, thức tỉnh bên cạnh Nam Cung Huyền, Nam Cung Huyền vội vàng đem hắn sam đỡ lên giường, nói rằng: "Ngươi nhìn ngươi, có chuyện gì, giao cho ta được rồi."

Cảm giác yết hầu đã khoan khoái hơn nhiều, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng: "Đề Huyền muội thay ta quan tâm."

Nam Cung Huyền sắc mặt hơi chút đỏ một thoáng, lo lắng hỏi: "Ngươi làm sao sẽ đến kỳ quái như vậy bệnh đây?"

"Không có chuyện gì, lần sau ta sẽ nhiều chú ý." Nhiếp Thiên Minh cười khổ một tiếng, dùng tay sờ sờ Nam Cung Huyền đầu.

"Vẫn có lần sau?" Nam Cung Huyền có vẻ cực kỳ bất an, tại tiếp tục như vậy, Nhiếp Thiên Minh thân thể liền đổ, mạng nhỏ đều khó giữ được, này chỉ sợ cũng chính là Phong Vân môn to lớn nhất đề tài.

Phong Vân môn đệ tử, nếu là như vậy chết đi, chỉ sợ cũng thực sự là chưa từng có ai sau này không còn ai, Nhiếp Thiên Minh tin tưởng, nếu như mình như vậy thân thể tiêu hao mà chết, tuyệt đối là Phong Vân môn hơn một ngàn năm đến to lớn nhất chuyện cười.

Khi nhiên cái chuyện cười này, hắn Nhiếp Thiên Minh sẽ không để cho hắn phát sinh, tuyệt đối sẽ không..

Này năm đạo ký tự, không ngừng mà hướng về hắn ngoắc, cảm giác giống như có một loại ẩn, ở trong lòng của hắn không ngừng mà gãi, liền dường như sâu rượu nhìn thấy rượu ngon, Sắc Quý nhìn thấy mỹ nữ.

Là với ký tự khát vọng, vẫn là cái gì khác...

Hắn thật sự không biết, chỉ biết là, chính mình bức thiết muốn đi vào, liền dường như độc dược mạn tính, hiện tại hắn đã trúng độc ...

...

...

"Mau nhìn, Nhiếp Thiên Minh hắn có đi ra, lần này thời gian giống như biến đoán."

"Đó là một quyền sách gì, càng có như thế đại ma lực..."

Tàng Thư Các người tập hợp hơn trăm người, bọn họ dồn dập nghị luận Nhiếp Thiên Minh, có người từ buổi sáng liền bắt đầu chờ Nhiếp Thiên Minh lên lầu, vẫn đợi được hắn đi ra bị nhắc đi mới rời khỏi.

Đã ngày thứ mười, mỗi ngày Nhiếp Thiên Minh đều sẽ bị thủ vệ tại người ở phía ngoài nhắc đi, nghiêm nhiên này đã trở thành Phong Vân môn một đạo kỳ quan ...

"Cầm trường lão, ngươi xem chuyện này nên làm thế nào cho phải?" Trong phòng, Ngưng Hiểu lão sư lo lắng hỏi dò Cầm Hồng phụ thân, Cầm trường lão.

Cầm trường lão là nội viện phái lại đây quản hạt ngoại viện người, cũng là Phong Vân ngoài cửa viện quyền lợi to lớn nhất người, lập tức hấn cũng tại trói chặt lồng mày. Căn cứ hấn nhiều năm như vậy tu luyện kinh nghiệm đến xem, hấn dĩ nhiên không nhìn ra xảy ra cái gì, đây là hấn lần thứ nhất gặp phải quái dị như vậy sự tình.

Ngoại viện trưởng, một cái Thiên Nguyên Thần Dục Đan kỳ cảnh giới cao thủ, cũng dám đến hoang mang, xem ra chuyện này không phải chuyện nhỏ, Ngưng Hiểu lão sư âm thầm địa than thở, trên mặt vẻ lo lắng không khỏi lại tăng thêm.

"Quyển sách kia, ngươi nhìn sao?" Cầm trường lão sắc mặt nghiêm túc, nghiêm túc hỏi.

"Nhìn, chỉ là Ngưng Hiểu ngu dốt, đến nay không có nhìn ra đầu mối gì, càng đoán không ra nó như thế sẽ có to lớn như vậy ma lực." Ngưng Hiểu lão sư sắc mặt âm trầm, bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói rằng.

"Ta cũng đoán không ra, đừng nói đoán, liền không nhận ra không hiểu, cũng không biết cái kia Nhiếp Thiên Minh cái nào đến đến như vậy đại hứng thú." Cầm trường lão cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói rằng.

"Ta đều khuyên bảo hấn thật nhiều lần, hấn cũng không nghe, cũng không thể đem quyển sách này phá hủy đi, nơi này hết thầy thư tịch đều là trải qua Phong Vân môn chúng ta hơn ngàn năm tích góp lại đến." Ngưng Hiểu lão sư lo lắng cái này tối làm nàng cảm thấy kiêu ngạo đệ tử, trong lúc nhất thời dĩ nhiên nghĩ đến hủy sách cứu người.

Cầm trường lão khoát tay áo, nói rằng: "Sách tuyệt đối không thể hủy, này là Phong Vân môn chúng ta trăm ngàn năm qua định ra từ quy củ, sách tuyệt đối không động đây."

"Nhưng là hấn mới mười lăm tuổi liền tiến vào Hậu Địa cảnh, ở ngoại viện đã là người xuất sắc, có thể nói gần nhất mấy chục năm mới ra tới một người, chính là phóng tới Nội thành bên trong, hấn cũng là một cái thượng thừa mầm, lẽ nào cứ như vậy phá hủy?" Ngưng Hiểu lão sư hiển nhiên rất không cam tâm, vẫn tại nỗ lực nói cái gì.

"Hấn vận mệnh lại há lại là ngươi ta có thể chừng không, chúng ta có thể làm chính là, tận nhân sự mà thôi." Cầm trường lão chậm rãi nhắm mắt lại, thở dài một hơi nói rằng.

...

...

Vẫn là Tàng Thư Các lâu bốn, vẫn là quyển sách kia, tất cả đều không có thay đổi, trở nên là Nhiếp Thiên Minh, hấn càng ngày càng gầy, thế nhưng là cảm nhận được bên trong thân thể một tia đặc những biến hoá khác, Tinh Thần Tự Phù lực lượng so với trước phải cường hoành rất nhiều, thân thể có thể dưỡng cho tốt, thế nhưng cơ hội một khi bỏ qua, liền sẽ không lại trở về.

"Vốn là cho rằng còn tưởng rằng mấy ngày là có thể luyện hóa, không nghĩ tới nhưng luyện hóa đem gần mười ngày." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ càng ngày càng gầy yếu thân thể, cười khổ nói một tiếng.

Lần này tiến vào nên luyện hóa đạo thứ nhất ký tự, Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà thì thầm.

Lúc này trong phòng trở nên âm đạm rất nhiều, cũng không có lấm tấm hào quang, chỉ còn lại trên vách tường năm đạo vẫn tại hơi phát ra quang.

Rốt cục có thể gần cự ly quan sát bọn nó, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy giả năm đạo ký tự như là kẻ sát ở trên tường như thế.

Dùng tay nhẹ nhàng lôi kéo, dĩ nhiên như cao su như thế, có thể kéo dài, thế nhưng là kéo không xong, Nhiếp Thiên Minh cơ hồ dùng hết toàn thân nội lực, dĩ nhiên không có phản ứng chút nào.

Từ trong nhà chậm rãi lui đi ra, Nhiếp Thiên Minh hiểu khinh xuất không có bất kỳ trợ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Luyện hóa nó

Phương pháp không đúng? Vẫn là...

Này một đoàn nghi vấn chặn ở Nhiếp Thiên Minh trong lòng, hắn cảm thấy tâm hoảng hốt, lại qua mấy ngày, thế nhưng một điểm tiến triển cũng không có. Chẳng lẽ mình nhất định cùng vô duyên? Nhiếp Thiên Minh bắt đầu sản sinh hoài nghi.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hắn tự tin nói rằng: "Nhiều năm như vậy đến, vậy chính là chính mình tu luyện quyển sách này, nếu là ngay cả mình cũng không có duyên, này còn ai có duyên?"

"Lão sư, lão sư?" Nhiếp Thiên Minh cấp thiết kêu.

Liên tục hô vài tiếng, Hư Không Lão Nhân mới từ trong ngủ say tỉnh lại, ho khan một tiếng, hỏi: "Giải quyết?"

"Ân, nhanh được giải quyết, sắp bị nó giải quyết." Nhiếp Thiên Minh uể oải nói rằng.

"Có cái gì cần lão sư trợ giúp, ngươi cứ mở miệng đi, xem ngươi hiện tại như vậy da bọc xương. Lão đầu từ thật là có có điểm không nỡ bỏ, ha ha..." Hư Không Lão Nhân sờ sờ chính mình tóc, mỉm cười nói rằng.

"Lão sư, ngươi còn nhớ rõ lần trước mở ra cái kia cường đại cấm chế sao? Ta cảm thấy khả năng trong này ký tự cũng bị đồ vật gì giam giữ lại, cũng nhất định phải dùng có chút biện pháp mở ra nó." Nhiếp Thiên Minh suy tư chốc lát, chậm rãi nói rằng.

Đây không phải là hắn đột nhiên nghĩ đến, mà là chậm rãi kéo ký tự đạt được Huyết Lâm Lâm lĩnh hội, đặc biệt là gần nhất ngày hôm qua, loại cảm giác này cũng càng ngày càng cường liệt.

"Ân, ngạch, bất quá ta cũng không giúp được ngươi, đối với loại này cầm cố ta cũng không có cách nào." Hư Không Lão Nhân suy nghĩ một chút, vậy vậy tay, lúng túng nói rằng.

"Lão sư, ta không cho ngươi mở ra cầm cố, ta là nói cho ngươi dạy ta mở ra phương pháp, ta thử mở ra." Nhiếp Thiên Minh trên mặt tái nhợt toát ra một tia chăm chú.

"Tiểu tử ngươi, dĩ nhiên muốn dùng mở Khai Nguyên lục cầm cố biện pháp mở ra tinh thần cầm cố." Hư Không Lão Nhân bị Nhiếp Thiên Minh ý nghĩ choáng rồi, chợt thoải mái nở nụ cười, nhìn ra được hắn đối với Nhiếp Thiên Minh đề nghị phi thường hài lòng.

Tuy rằng cầm cố không giống, thế nhưng mở ra phương pháp thật là đại khái giống nhau, chỉ là có thể đem chúng nó liên lạc với đồng thời, này lại cần trí tuệ, đồ vật này cùng thiên phú kiến thức còn có chăm chỉ đều phân không ra.

Đối với đệ tử này, Hư Không Lão Nhân càng ngày càng yêu thích, càng ngày càng hợp chính mình khẩu vị.

"Hảo tiểu tử, ngươi đã hữu tâm, Lão đầu từ làm sao sẽ không giúp ngươi? Đây là ba mươi hai thức mở ra đại thuật, đồ vật này nhưng là Lão đầu từ tư hữu tài sản, ngươi nhưng đừng dễ dàng để lộ ra." Hư Không Lão Nhân ngón tay bắn ra, một đạo bạch quang tiến vào hắn trong não.

"Đại địa chi đạo, ba mươi hai thức mở ra đại thuật, có mở ra vạn vật khả năng..."

...

"Ta cho ngươi biết, đồ vật này muốn dựa vào chính mình lĩnh ngộ, bất quá bốn thức đầu đối lập đơn giản chút, ngươi trước tiên luyện, còn có thể hay không luyện đến ba mươi hai thức, này liền xem thiên ý. Nói ra thật xấu hổ, Lão đầu từ liền không bị thiên ý coi trọng, đến nay vẫn là dừng lại tại Nhị Thập Bát thức trên, bất quá xem tiểu tử ngươi vận may vô cùng tốt, phỏng chừng có thể có vượt quá chính mình." Hư Không Lão Nhân gãi gãi đầu, hiếm thấy biểu hiện khiêm nhường như vậy, khiêm tốn đề Nhiếp Thiên Minh có điểm thích ứng không tới.

"Đa tạ lão sư truyền thụ đại thuật." Nhiếp Thiên Minh quyền chưởng đụng nhau, chậm rãi nói rằng.

Hư Không Lão Nhân khoát tay áo, nói rằng: "Cùng Lão đầu từ vẫn khách khí như vậy, quên đi, quên đi, ngươi hảo hảo luyện, thiếu đến phiên ta là được..."

Đương nhiên biết Hư Không Lão Nhân là đối với mình được, thế nhưng gặp phải vấn đề, hắn Nhiếp Thiên Minh cũng chưa từng có khách khí quá.

Lập tức Nhiếp Thiên Minh ngốc tại thể giới hư không bên trong, chậm rãi tìm hiểu mở ra phương pháp, bốn thức đầu xác thực tương đương đơn giản, không tới sau mười phút, Nhiếp Thiên Minh ung dung quyết định, hắn nhìn một chút đón lấy tứ thức, tuy rằng có điểm độ khó, thế nhưng cũng vẫn là có thể thử một lần.

Sau một giờ, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, lông mi run lên, tiếp theo về phía sau nhìn lại, tứ thức thứ chín bắt đầu, độ khó lập tức đề cao không ít, xem ra cũng không phải là một canh giờ hai giờ liền có thể giải quyết.

Lập tức đứng lên, quay về Hư Không Lão Nhân nói rằng: "Lão sư, ta đi ra ngoài trước."

Hư Không Lão Nhân chậm rãi mở mắt, kinh ngạc hỏi: "Bốn thức đầu xem xong rồi?"

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh cười nói: "Ân, vừa nãy thuận tiện đem mặt sau tứ thức cũng học một thoáng."

"A! ..."

Hur Không Lão Nhân sau khi nghe xong từ xích đu trên kinh ngồi dậy, kinh ngạc kêu, hiển nhiên không thể tin được Nhiếp Thiên Minh đã vậy còn quá nhanh liền học được .

Xích đu vẫn tại chi đất, chi đất lác...

Nhớ đến lúc đầu chính mình trầm tư suy nghĩ hai ngày ngày mới đem bốn thức đầu học được, tám vị trí đầu thức rỗng rã dùng năm ngày, thế nhưng hần Hur Không Lão Nhân nhưng là cho tới bây giờ nhanh nhất một người, không, hần là đến trước một canh giờ trước là tôi có thiên phú một người.

Vèn vèn này một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh đã để cái này phủ đầy bụi nhiều năm ghi chép triệt triệt để để qua đời, Hur Không Lão Nhân cũng từng tự xưng là quá, tại ba mươi hai thức mở ra đại thuật trên, không ai có thể cùng.

Thiên phú? Thiên phú! Hur Không Lão Nhân cuối cùng chỉ có thể quy kết đến cái này mặt trên, tựa như lúc trước truyền thụ cho hần người nói như vậy chính mình như thế.

Nhìn Hur Không Lão Nhân lộ ra phức tạp thần tình, Nhiếp Thiên Minh cẩn trọng nói rằng: "Lão sư, ta xem mặt sau mấy thức, cũng không phải là một hai giờ liền có thể học được. Cho nên vẫn là trước tiên giải quyết trước mắt sự quan trọng hơn."

"Xem ra đúng là thiên phú..."

Hur Không Lão Nhân đầu tiên là ngẩn ra, chợt mờ mịt gật đầu, coi như mình đã tồn tại mấy ngàn năm, thế nhưng đôi mắt như vậy thiên tài, hần vẫn còn có một tia gấp đã kích cảm giác, may là hần là của mình đệ tử.

Nếu là Nhiếp Thiên Minh hiểu Hur Không Lão Nhân ý nghĩ, thật không biết nên nói cái gì.

...

...

"Được, ta liền xem ngươi đến cùng lợi hại bao nhiêu." Nhiếp Thiên Minh trong đan điền khí tức tăng vọt, chậm rãi tiến vào trong phòng.

"Mở..."

Ngón tay nắm bắt đạo thứ nhất quang phù, Tinh Thần Tự Phù thuận thế thi triển mở ra đại thuật, đúng như dự đoán, trên tường ký tự xuất hiện trước nay chưa từng có lay động. Nhiếp Thiên Minh lòng bàn tay dùng sức, một đạo Địa Tinh lực hướng về ngã vào như thế đem nó cùng tường nhanh chóng tách ra. Trên mặt lập tức lộ ra nét mừng, tất cả đều là tại trong kế hoạch.

Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh thiên toán vạn toán đều không có tính tới, giải trừ cấm chế ký tự uy lực thì cường hoành như vậy, uy lực so với trong thân thể Tinh Thần Tự Phù đại nhiều...

Ông ơng...

Thần bí ký tự nhanh chóng đóng đưa , nỗ lực muốn thoát khỏi Nhiếp Thiên Minh, hần nơi nào sẽ để đồ vật đến tay phi đi, Địa Tinh lực tăng cao đến mức tận cùng, lại từ bên người bao bên trong móc một hạt tử phẩm đan được nhanh chóng bỏ vào trong miệng, nội lực lần thứ hai tăng cường một nửa.

"Nhược Thiên Chi..."

Rống lớn một tiếng, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên sử dụng vũ học đến chế phục nó, hữu chí tinh mang tự lại, trong nháy mắt sản sinh uy lực mạnh mẽ, đâm hướng về ký tự.

Ký tự dĩ nhiên mạnh mẽ cứng rắn đem cái này gần cự ly lực công kích cực cường vũ học ngăn lại , Nhiếp Thiên Minh ngón tay dĩ nhiên chấn động đến mức tê dại.

"Cái chữ này phù quá bá đạo."

Nhẹ nhàng thì thầm, thủ hạ lực lượng lần thứ hai tăng thêm.

"Đấu Tửu Lệnh..."

Trong gian phòng cuồng con lốc nổi lên, đây là hần lần thứ nhất sử dụng cái này tam phẩm vũ học, không khí chung quanh lập tức bị cuồng phong thổi đến vu vu vang vọng, tay phải do cuồng biến quyền, ở gần ký tự thời gian, mãnh liệt đánh ngã tự trên thân búa.

"Băng..."

Một tiếng tiếng vang nặng nề qua đi, ký tự trực tiếp bị đánh ngã trên tường, hạ rơi xuống, Nhiếp Thiên Minh không chờ ký tự bay lên, hai chân dùng sức trùng, thân thể tựa như mũi tên giống như bay ra ngoài, quyền phong lần thứ hai đến ký tự trước mặt.

"Đừng..."

Tầng tầng đem ký tự vỗ vào trên tường, ký tự tiếp theo phản kháng, lúc này bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù rốt cục cũng lộ ra đầu đến, cũng trợ giúp Nhiếp Thiên Minh đồng thời áp chế, dần dần mà trên vách tường ký tự trở nên yếu đi, Tinh Thần Tự Phù lần thứ hai đem ký tự thôn tiến vào.

"Chít chít..."

Bên trong thân thể phát sinh kỳ dị biến hóa, Tinh Thần Tự Phù càng ngày càng giàu có linh tính, dường như dòng máu của chính mình như thế, chậm rãi bắt đầu lưu động.

Có thể để Nhiếp Thiên Minh không tưởng được tình huống là, Toán Hạch dĩ nhiên xuất hiện thức tinh dấu hiệu, phải biết bình thường chỉ có hấn chủ động mở ra Toán Hạch lúc, nó mới có phản ứng, thế nhưng từ khi Tinh Thần Tự Phù thôn phệ một đạo ký tự hậu, Toán Hạch dĩ nhiên chậm rãi vận chuyển lại, tuy rằng tốc độ có thể so với ốc sên, nhưng là một cái tiến bộ không ít.

Nếu là ở Toán Hạch trên đột phá, này lần này thật sự liền kiểm bọn rồi...

Bất tri bất giác dĩ nhiên ở bên trong phòng ở lại hai giờ, lúc này thân thể lần thứ hai hư thoát, lần này chế phục thật có thể nói là sát phí hoảng hốt, Nhiếp Thiên Minh ngăn cản uể oải thân thể chậm rãi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Rốt cuộc...

Thiên càng ngày càng mờ , trăng lưỡi liềm chậm rãi từ đám mây chui ra.

Trời trở lạnh, Nhiếp Thiên Minh nằm ở trên, hai mắt nhắm nghiền, tự hỏi chuyện kế tiếp.

Bên cạnh Nam Cung Huyền không ngừng mà vội vàng, nàng cái này cũng là bận rộn nhất một tháng.

Từ nàng thần tình có thể thấy được, Nam Cung Huyền rất lo lắng Nhiếp Thiên Minh, giờ khắc này cau mày...

Hắn thân thể càng ngày đơn bạc, này ngăn ngăn mười mấy ngày, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên gầy đi hai mươi cân, vốn là anh tuấn tiêu sái thiếu niên, lúc này đã chán chường rất nhiều. Trong lúc Phương Ngọc Yến cũng từng đã tới ba, bốn lần, sau đó liền càng ngày càng ít .

Nhiếp Thiên Minh lúc này đối với những này sự cũng không để ý, chỉ cần bắt những này ký tự, hấn thực lực đem đạt được đại tăng cường.

...

...

"Ta nói ngươi, không nhìn quyển sách kia, sẽ chết sao? Ngươi xem một chút ngươi, hiện tại ngươi không giống người, quý không giống quý, ta thật sợ ngươi bầu trời này không được, liền đi ." Nói đến đây, Nam Cung Huyền con mắt lần thứ hai đỏ lên.

Nhẹ nhàng cười cười, trên mặt tái nhợt lần thứ hai lộ ra làm cho đau lòng người mỉm cười, Nhiếp Thiên Minh an ủi: "Đại nạn không chết, tất có hậu phúc, yên tâm đi, ta còn muốn tham gia săn bắn đại tái đây? Còn có sang năm chọn lựa đại tái đây? Đến thời điểm, ngươi nhưng đừng cho ta mất mặt a!"

"Điều cho đến lúc này, ngươi còn có tâm tình nói giỡn, không cho phép lại đi ." Nam Cung Huyền cũng không biết nên dùng loại nào ngữ khí , đối với với thiếu niên ở trước mắt, quát cường như vậy, Cửu Đầu ngư đều kéo không nhúc nhích, chỉ thật nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Huyền muội, này trong khoảng thời gian ngắn cho ngươi thu ủy khuất, yên tâm, không ra năm ngày, Nhiếp Thiên Minh ta cũng không cần lại đi ." Nhiếp Thiên Minh nhìn ngoài cửa sổ, nắm thật chặt khô quắt nắm đấm, con mắt tựa hồ lần thứ hai trở lại mấy tháng trước sáng ngời như vậy, lần này là nhiều hơn một chút cơ trí.

"Còn có năm ngày, năm ngày..." Nam Cung Huyền cảm nhận được tuyệt vọng, đừng nói năm ngày, nàng một ngày cũng không chịu đựng được, dần vật chính là hấn Nhiếp Thiên Minh, thế nhưng làm sao lại không phải là mình đây?

...

...

"Đi ra, đi ra..."

"Cũng, cũng, cũng..." Vây xem trong đám người, lấy Long ca người cầm đầu, chính đang ồn ào, bọn họ cảm thấy như vậy mới có thể báo bọn họ chỉ tay mỗi thù, Nhiếp Thiên Minh cũng không thêm đề ý những này nhân, lựa chọn không nhìn.

Trong đám người Từ Ly Sách lạnh lùng nhìn, trong mắt toát ra một tia châm biếm tâm ý, khóe miệng vung lên lạnh lùng ý cười, hần thậm chí hi vọng, Nhiếp Thiên Minh ngã xuống cũng đừng đứng lên lại, mãi mãi cũng biệt...

"Không, ta muốn tự tay đánh tới hần, ta muốn ngươi biết này Thiên Nguyên cảnh uy lực mạnh cỡ bao nhiêu, ta muốn đem ngươi đập ở lòng bàn chân, nình ngươi mặt, cho ngươi biết được Từ Ly Sách ta kết cục. Ta muốn cho ngươi vĩnh viễn đứng không nổi, vĩnh viễn bất ở dưới chân của ta." Khẽ hừ một tiếng, Từ Ly Sách bàn chân trên mặt đất tăng tăng nình một thoáng.

"Mẹ, lại không cũng." Long ca lớn tiếng mắng một tiếng.

Người chung quanh lập tức hướng về Long ca trông lại, cùng một màu khinh bỉ ánh mắt, để Long ca bọn họ một nhóm người cảm giác được như quá nhai chuột, lập tức ảo não đi.

Đây là hần lần thứ nhất không có ngã xuống, người chung quanh lập tức báo lấy tiếng vỗ tay, vừa bắt đầu mọi người chỉ là xem xem trò vui, xem ché giễu, dần dần mà những thiếu niên này bị hần loại này tinh thần mạnh mẽ cảm hoá, không khỏi vì hần âm thầm địa cầu khẩn, âm thầm mà nỗ lực lên.

Đối với chung quanh quăng tới quan tâm ánh mắt đám người, Nhiếp Thiên Minh miễn cưỡng nở nụ cười một thoáng, biểu thị cảm tạ, đương nhiên hần cũng không có khí lực nói cảm tạ...

Nam Cung Huyền tới chuẩn bị đỡ hần, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đẩy một thoáng, nhẹ giọng nói rằng: "Không có chuyện gì, Huyền muội, ta có thể đi."

Đây là hần lần thứ nhất đứng đi vào chữa bệnh thất, không chỉ có Nam Cung Huyền cảm thấy kinh ngạc, liền ngay cả chữa bệnh sư đều cảm thấy kinh ngạc không thôi, càng làm cho chữa bệnh sư cảm thấy kinh thần chính là, lần này Nhiếp Thiên Minh thân thể muốn so với trước đó được rồi rất nhiều.

"Còn có hai ngày."

Ở trong lòng chậm rãi nói thầm, Nam Cung Huyền lúc này tâm tình cũng khá rất nhiều, xem ra thật muốn vân mô gặp mặt trời mọc ...

...

...

"Ngưng Hiểu lão sư, sao ngươi lại tới đây?" Nhiếp Thiên Minh thấy Ngưng Hiểu lão sư trên mặt mang theo nụ cười đi đến, vội vàng đón lấy.

"Miễn, cái nào có nhiều như vậy lễ nghi, mấy ngày trước, làm sao không đem lão sư để ở trong lòng, hiện tại đến làm lên hảo hải tử." Ngưng Hiểu lão sư nhìn như trách cứ, kì thực thông cảm vô số quan tâm.

"Thiên Minh cho ngài thêm phiền, ở chỗ này hướng về ngươi thỉnh cầu trách phạt." Nhiếp Thiên Minh ngượng ngùng cúi đầu.

"Vẫn trách phạt? Ngươi nhìn ngươi, đem chính mình dẫn vật thành như vậy, ngươi không đau lòng, ta cái này làm lão sư vẫn đau lòng đây? Được rồi, ngươi đường cho tốt thân thể, đừng ... nữa thêm phiền." Ngưng Hiểu lão sư xem Nhiếp Thiên Minh xác thực không có gì đáng ngại, lập tức tâm mới hoàn toàn buông ra, bàn giao vài câu, cũng trở về.

"Được rồi, chúng ta cũng trở về." Nhiếp Thiên Minh lôi kéo Nam Cung Huyền, hai người hướng về chữa bệnh sư sâu sắc sau khi nói cảm ơn, chậm rãi đi ra khỏi chữa bệnh thất.

...

...

Vẫn khắp nơi trong kia quen thuộc trong gian phòng, Nhiếp Thiên Minh chính đang huy mồ hôi như mưa phấn đấu.

"Rầm rầm..."

Rốt cục giải quyết bốn đạo thần bí ký tự, trước mắt Nhiếp Thiên Minh đang toàn lực cảm chế độ ngũ nói thần bí ký tự, so với bốn vị trí đầu nói thần bí ký tự, này một đạo có vẻ đặc biệt vướng tay chân.

May mà chính là Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù đã không phải ngày xưa có thể so sánh, bây giờ lực lượng tinh thần, đã có thể cùng chữ đạo này phù chống đỡ được, thậm chí đều không cần Địa Tinh chỉ lực trợ giúp.

Đệ ngũ nói ký tự điên cuồng mà dữ tợn, nỗ lực chạy trốn bị thôn phệ vận mệnh, toàn thân kim quang kể tục tăng vọt, lấy làm sắp chết giãy dụa.

"Khè khè..."

Khi hai đạo ký tự đứng nhau lúc, hắc ám trong phòng đột nhiên tránh ra vô số đốm lửa, trong lúc nhất thời Tinh Thần Tự Phù dĩ nhiên không có thôn phệ nửa điểm, Nhiếp Thiên Minh cánh tay run lên, đan điền khí lập tức tăng vọt, tiếp theo hét lớn một tiếng.

"Cho ta áp chế..."

Vốn là thế lực ngang nhau tranh tài, trong nháy mắt đã biến thành nghiêng về một phía, đệ ngũ nói ký tự lại bị đánh không có sức lực chống đỡ lại.

Tinh Thần Tự Phù vừa nhìn thời cơ đã đến, nhanh chóng đem nó kéo tiến vào, địa năm đạo ký tự triệt để bỏ qua chống lại, tựa hồ cũng ý thức được không thể cứu vãn, chuyện kể tiếp cũng thuận theo tự nhiên.

Hồi tưởng mấy ngày trước, thu phục đạo thứ nhất ký tự, Tinh Thần Tự Phù chỉ có thể trốn tại Địa Tinh lực sau lưng, làm điểm đánh lên tiểu thủ đoạn, bây giờ càng nhiên đã đạt đến bậc này cường hãn lực lượng, xem ra những này thần bí ký tự không có không công luyện hóa.

Theo đệ ngũ nói ký tự bị thôn phệ hậu, luyện hóa công tác lần thứ hai triển khai, vèn vèn mấy chục phần chuông, đệ ngũ nói ký tự liền ngoan ngoãn bị hấp thu tiến vào, Tinh Thần Tự Phù uy lực tăng thêm rất nhiều.

"Ha ha ha, rốt cục bị lão tử thu rồi, ..."

Lấy hiện tại Tinh Thần Tự Phù lực công kích đủ để chống lại bên trong thân thể Địa Tinh lực, thậm chí lực sát thương chỉ có hơn chứ không kém.

"Ong ong..."

Toán Hạch lần thứ hai chậm chậm vận hành, hào quang so với trước muốn sáng rất nhiều, thế nhưng cùng hoàn toàn khởi động hạ so với, còn kém rất xa. Xem ra đây không phải là một cái ăn thành Bàn Tử sự, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm.

Thế nhưng chỉ hơi hơi vận hành, nhưng Nhiếp Thiên Minh có thể cảm giác được, Toán Hạch khởi động ra năng lượng chỉ ít Tinh Thần Tự Phù toả ra năng lượng mạnh rất nhiều. Nếu là toàn lực mở ra, thêm vào mới tu luyện Tinh Thần Tự Phù, rất Chí Hòa Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ đều có thể liều một trận.

...

...

Bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù có thể hoàn toàn ở Hắc Ốc bên trong ngao du, tại Nhiếp Thiên Minh dài đến một tháng nỗ lực, đệ ngũ nói ký tự cũng thuận lợi bài trừ, hần này mới nhìn rõ ràng nguyên lai này năm đạo ký tự đều là người khác thác hạ xuống.

"Ngày cuối cùng..."

Nhìn chu vi vi đầy người, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói, lại chuyện khó khăn, hần cũng sẽ nâng lên đến, hần không để ý người khác là than thở, vẫn là chửi bới, hần muốn làm chính là tại tiến vào lầu bốn, kỳ thực lần này đi vào Nhiếp Thiên Minh chỉ là đi làm kết thúc công tác.

"Đáp đáp..."

...

Từng bước từng bước đi tới thời điểm, Nhiếp Thiên Minh thuận tiện cùng Tầng Thư Các người phụ trách đánh một cái bắt chuyện, lúc này liền ngay cả Tầng Thư Các lão sư đều cảm thấy thối quen, khe khẽ gật đầu, đối với hần cười cười.

Lầu bốn, cái kia quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn địa phương, hần ở nơi này rông rã ở một tháng, hần thậm chí biết dựa vào ở địa phương nào tối dùng ít sức, cái gì tư thế thư thái nhất.

Nhẹ nhàng từ trên giá sách bất này bản hồn khiến mộng nhiều thư tịch, Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là nhắm hai mắt lại, trên người những này đặc biệt Tinh Thần Tự Phù chậm rãi từ thân kinh mật đạo đi ra, tiến vào thư tịch bên trong.

Tại sao còn muốn đi vào, e sợ liền Nhiếp Thiên Minh chính mình đều không biết, chỉ là hần cảm thấy xác thực còn có một chút nghi hoặc còn muốn giải đáp, lập tức quyết định lần thứ hai tiến vào.

Trong phòng đen kịt một màu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi lục lọi, muốn tìm một ít vật hữu dụng.

Chương 60: Đại Địa phù

"Thử xem Toán Hạch." Đột nhiên Hư Không Lão Nhân đột nhiên khi nói chuyện.

Sờ sờ lỗ tai, Nhiếp Thiên Minh vẫn coi chính mình nghe lầm, Hư Không lão sư tự nói với mình hắn cảm ứng không tới đây, hiện tại tại sao lại có thể nói chuyện.

"Đừng xem, là ta." Hư Không Lão Nhân quả Nhiếp Thiên Minh một chút, lười nhác nói rằng.

"Làm sao sẽ? Lão sư không phải nói, không thể tiến vào sao?" Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc hỏi.

"Ngay ngày hôm qua, khi đệ ngũ nói ký tự bị luyện hóa thời gian, ta lại đột nhiên cảm giác được, người hỏi ta tại sao, ta cũng không biết." Hư không mĩ mắt cụp xuống nói rằng.

Lúc này bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù lực lượng đã đạt đến trước nay chưa từng có độ cao, chỉ ít hần là đạt đến Hậu Địa cảnh uy lực, thêm vào Toán Hạch uy lực, hần là có thể cùng Thiên Nguyên cảnh thực lực cao thủ một kích tư bản, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng phòng chừng.

Không nghĩ tới thời gian một tháng dĩ nhiên có thể làm cho mình lực lượng tinh thần tăng cao đến loại trình độ này, hần khi thật không thể tin được.

"Vù..."

Nhẹ nhàng bắt đầu khu động Toán Hạch, Hắc Ốc dĩ nhiên đứng đưa, đồng thời Hắc Ốc cũng biến sáng, trên tường lít nha lít nhít xuất hiện một ít đồ hình.

"Chẳng lẽ là..."

Hư Không lão sư nghi hoặc nhìn trên tường đồ hình, bỗng nhiên hần phát hiện một tia chỗ đặc biệt.

"Là Đại Địa phù, Đại Địa phù a!" Hư Không Lão Nhân trực tiếp từ xích đu trên nhảy lên, kinh ngạc kêu, thần tình liền như cùng một đứa bé lần thứ nhất tiến vào thành phố lớn, thấy cái gì đều cảm thấy kinh ngạc.

"Tiểu tử, nhanh nhớ kỹ..." Hư Không lão sư cấp thiết thúc giục, cái này đồ hình bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Ký ức đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói, vẫn là tương đương đơn giản, trong nháy mắt, liền đem nó thu vào đến Toán Hạch bên trong.

"Đừng! ..."

"Rầm rầm rầm..."

Đồ hình loáng một cái mà tán, Hắc Ốc lập tức run rẩy lên, giống như muốn sụp xuống, Nhiếp Thiên Minh vốn định hỏi rõ ràng, bây giờ còn là trước tiên đi ra hỏi lại.

"Vèo vèo..."

Hần cấp tốc chui ra, phía sau Hắc Ốc tại Nhiếp Thiên Minh nhảy ra trong nháy mắt sụp đổ, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, bước nhanh chân đi ra ngoài.

"Đừng..."

Vừa nãy đang hút thu cái kia hình ảnh lúc, Nhiếp Thiên Minh rõ ràng cảm thấy một cỗ khí tức đặc biệt, thế nhưng không có chú ý, thế nhưng thân thể đi ra hậu, mới cảm giác được không đúng.

"Hảo bá đạo..."

"A! ..."

Nhiếp Thiên Minh thống khổ kêu một tiếng, cấp tốc lại muốn quán rồi hàm răng, hần không nghĩ tới cỗ năng lượng này lại đột nhiên bạo phát, cực cường rồi lại quá ngắn.

Quyển sách trên tay mãnh liệt chấn động một thoáng, hần thân thể cũng theo kịch liệt chấn động một thoáng, thân thể dĩ nhiên chảy ra máu tươi, lỗ chân lông bên trong đều đang chảy máu, phản phệ lực quá to lớn, thậm chí liền toàn bộ lâu bốn cũng theo đó run lên, chỉ chốc lát sau, mới chậm rãi khôi phục lại yên lặng.

Toà này Tầng Thư Các nhưng là cùng đối diện phòng luyện công nổi danh, bao nhiêu năm rồi Phong Vũ đều chưa từng để nó phai màu, trái lại để nó càng thêm trang nghiêm, rộng lớn, thế nhưng là bị sách này bên trong lực chấn động mãnh liệt ...

Nghi ngoi chốc lát, Nhiếp Thiên Minh nhìn ngã xuống đất thư tịch, lúc này đã mất đi ngày xưa đậm màu vàng nhạt, nhẹ nhàng bước qua, lần thứ hai cảm lấy nó, nhưng không bao giờ tìm được nữa lúc trước cái loại cảm giác này , liền ngay cả mặt trên ký tự đều biến mất hầu như không còn , quyển sách này đã triệt triệt để để báo hỏng .

"Hồng..."

Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đứng lên, đứng ở trước cửa sổ, mãnh liệt nổi giận gầm lên một tiếng.

"Hồng...!"

Lại gầm lên giận dữ truyền khắp toàn bộ Tầng Thư Các, này gầm lên giận dữ bên trong tràn đầy phát tiết, tràn đầy thành công thời gian ngạo thị thiên hạ cảm giác, tuy rằng hấn chỉ là một cái nho nhỏ Phong Vân ngoài cửa viện đệ tử, nhưng không ngăn được hấn bay lượn trái tim...

...

...

Gió thu đã qua, đông ý dần nùng, nhiệt độ càng ngày càng thấp, thế nhưng Tầng Thư Các trước đại môn nhưng vì đầy người, bọn họ đều là đến xem vị này được xưng trăm năm khó gặp quái tài.

Kinh bí tâm lý, xem thường tâm lý, càng nhiều vẫn là kính nể tâm lý...

Đặc biệt là những tư chất kia không người quá tốt, tuy rằng Nhiếp Thiên Minh thiên phú kinh người, thế nhưng hấn biểu hiện ra phẩm chất càng thêm khiến người ta kính phục...

Thiên phú, còn có phần đầu...

Đầu tiên là nghe được một tiếng này to lớn tiếng gào, rất nhiều người trong lòng nhắc tới cuồng hống, không biết đến cùng xảy ra chuyện gì.

"Tùng tùng tùng..."

Xuống lầu âm thanh càng ngày càng to lớn , đoàn người bắt đầu lẫn nhau chen chúc, nếu như là trước đó người không biết, nhất định cho là vì xem vị kia tuyệt thế mỹ nữ, có chút học sinh thậm chí không tiếc trốn học đến vì làm Nhiếp Thiên Minh nỗ lực lên.

"Đi ra, đi ra..."

"Thật sự đi ra..."

"Mau nhìn, đây là Nhiếp sư huynh sao?"

"Làm sao toàn thân đều là vết máu..."

...

...

Cả người tàn ra máu tanh, Nhiếp Thiên Minh từng bước từng bước từ Tầng Thư Các chậm chậm đi ra, đi qua địa phương lưu lại nhọt nhọt máu vết chân.

Thân thể có vẻ hơi uể oải, thế nhưng tinh thần muốn so với mấy tháng trước còn có no đủ, quét qua trước đó chán chường tư thế, nếu không xem đơn bạc thân thể, người khác thậm chí không tin này là trước kia Nhiếp Thiên Minh, thế nhưng thân hình gầy gò, thời khắc nhắc nhở người khác, đây chính là thiếu niên kia.

Cái kia đã từng ngã xuống mấy lần thiếu niên, cái kia không để ý bất luận người nào cười nhạo thiếu niên, thiếu niên kia, đã xúc động phần lớn tâm linh thiếu niên...

Thiếu niên kia...

Gầy gò thân thể tuy rằng có vẻ uể oải, thế nhưng không ngăn được Nhiếp Thiên Minh thể hiện ra khí thế mạnh mẽ, mọi người cũng biết hấn, Nhiếp Thiên Minh, lại đề cao một cái trình độ.

Thời gian một tháng thật sự có thể tăng cao nhiều như vậy sao? Rất nhiều người không khỏi hỏi. Hiện ở tại bọn hấn có đáp án , có thể, chỉ ít Nhiếp Thiên Minh làm được.

"Thiên Minh ca ca, người... , người làm sao sẽ chảy nhiều máu như vậy đây?" Nam Cung Huyền đầy mặt sợ hãi, lúc này Nhiếp Thiên Minh nghiêm nhiên

thành một người toàn máu, lỗ chân lông vẫn còn tiếp tục tại thâm thấu máu tươi, xem ra cực kỳ khủng bố.

"Ha ha... Không có chuyện gì, máu rất nhanh sẽ sẽ không chảy." Nhiep Thiên Minh dĩ nhiên nở nụ cười, hai hàng hàm răng trắng nõn có vẻ đặc biệt rõ ràng, người nhất gan nếu là gặp lại hãn bộ dạng này, có thể bị sợ mất mật.

Nam Cung Huyền móc ra khăn tay, đau lòng, nhẹ nhàng giúp hãn đem mặt trên máu tươi lau, một tấm có chút tiều tụy nhưng không mất khuôn mặt anh tuấn lần thứ hai hiện lộ ra, đặc biệt là hai ánh mắt, xem ra thâm thúy như vậy, như vậy bình tĩnh.

"Nhiều ngày như vậy đến đa tạ đại gia quan tâm, Nhiep Thiên Minh tạ ở chỗ này cho Nhiep Thiên Minh nói cảm ơn." Nhiep Thiên Minh đề cao tiếng nói, quay về chu vi nói rằng.

Tuy rằng những này nhân không có đối với mình tu luyện lên đến bất cứ cái gì trợ giúp, thế nhưng phần này tâm ý, Nhiep Thiên Minh nhưng có thể cảm giác được, vì vậy cố ý nói cảm ơn.

Âm thanh cực kỳ hoành dày, thêm vào trên người máu, để cả người hãn thể hiện ra vô hạn lực chấn nhiếp...

Từ Ly Sách một mặt sợ hãi, hãn thậm chí bắt đầu hoài nghi, lấy hãn Tiên Thiên cảnh giới thực lực cũng chưa chắc có thể thành công đánh giết hãn Nhiep Thiên Minh.

Không, không... , Hậu Địa cảnh chính là Hậu Địa cảnh, nó cùng Tiên Nguyên cảnh có bản chất khác biệt, cách biệt một cảnh giới, không phải đơn giản một tầng hai tầng, hãn không ngừng an ủi mình.

Nhiep Thiên Minh cho Từ Ly Sách chấn động xa xa muốn so với cho những người khác chấn động đến đại, không phải lớn một cách bình thường, mà là sâu sắc đã kích. Đã kích linh hồn hãn nơi sâu xa cao ngạo, thậm chí bao gồm hãn tự tin...

Nhảy cảm bắt được ánh mắt chung quanh, Nhiep Thiên Minh hướng Từ Ly Sách địa phương này nhìn thoáng qua, nhìn thấy Từ Ly Sách trong ánh mắt lập loè ra đến biến hóa, cùng với cuối cùng này một tia tầng tầng nộ giết chết quang, lập tức chỉ hơi hơi cười cười, liền đem Dur Quang thu lại rồi.

Nụ cười kia là với Từ Ly Sách to lớn nhất xem thường chỉ tiều...

"Người... Người..." Từ Ly Sách phần nộ, thế nhưng hãn không có bất cứ cơ hội nào phản kích, giờ khắc này Nhiep Thiên Minh thân thể tuyệt đối là dễ dàng nhất đánh đổ. Thế nhưng hãn tâm lý rồi lại là không dễ dàng nhất đánh đổ...

"Người chờ, một ngày nào đó, ta cho người nghe được tu luyện hai chữ, sẽ thống khổ..." Nhiep Thiên Minh thì thảo cười, trong lòng yên lặng mà nghĩ.

Hãn Nhiep Thiên Minh không phải một cái vì khiêu khích mà khiêu khích người, thế nhưng cũng tuyệt đối không phải cái loại này nhân nhượng cho yên chuyện người, có ân báo ân, có thù báo thù, khoái ý thiếu niên...

"Đi thôi..."

Lần thứ hai đối với chu vi quảng tới quan tâm cùng chống đỡ ánh mắt biểu đạt cảm tạ, nhẹ nhàng lời một Hạ Nam cung Huyền, Nhiep Thiên Minh nhẹ nhàng nói một câu.

Một đạo huyết ảnh, một đạo thiên ảnh, chậm rãi biến mất ở trong đám người, người phía sau xa xa mà nhìn, mỗi người biểu hiện trên mặt cũng không giống nhau, hay là Nhiep Thiên Minh xúc động trong lòng bọn hãn mộng tưởng, tu luyện bên trên cao nhất mộng tưởng.

Mọi người tựa hồ cũng rõ ràng tại sao bọn họ sẽ bất tri giác vì làm Nhiep Thiên Minh nỗ lực lên, bọn họ cũng là vì làm chính bọn hãn nỗ lực lên, Nhiep Thiên Minh giống loại người như bọn hãn, đều là thiếu niên, cũng là muốn tại con đường tu luyện đi rất lâu, rất lâu người...

Thiếu niên này...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Nhân sinh đắc ý cần tận hoan

"Ha ha, nhân sinh đắc ý cần tận hoan, Huyền muội, ta trở lại tẩy một cái táo, chúng ta đi Phong Vân thành nội thành đi uống rượu..." Nhiep Thiên Minh cầm máu tay nhẹ nhàng vỗ một Hạ Nam cung Huyền vai, Nam Cung Huyền trên y phục lưu lại một đốm tươi chương ấn.

"Ai u, đem Huyền muội xiêm y làm bản, ngưng ngưng." Nhiếp Thiên Minh lúng túng, bất đắc dĩ cười nói.

"Ô uế liên ô uế chứ, chỉ cần chúng ta vui vẻ, đều gạt một điểm máu lại sợ cái gì." Nói xong, Nam Cung Huyền ôm ôm Nhiếp Thiên Minh vai, tức thì toàn thân quần áo toàn bộ dính đầy vết máu.

Đầu tiên là sừng sốt, chột trong lòng lần thứ hai nổi lên từng tia từng tia cảm động, Nhiếp Thiên Minh vui vẻ mà nói rằng: "Ngày hôm nay ta nhất định phải thỉnh người uống rượu."

"Người thật dự định đi uống rượu a, người nhìn người, người bây giờ một trận gió đều có thể thổi tới, còn dám sa vào với mỹ trong rượu." Nam Cung Huyền lườm hắt một cái, sắc mặt nghiêm túc nói rằng.

"Ta... Ta..." Nhiếp Thiên Minh ấp úng nói rằng.

Xác thực hiện tại Nhiếp Thiên Minh so với trước rỗng rã nhẹ ba mươi cân, một tháng này căn bản không có ăn uống, hiện tại còn dám đi uống rượu, cũng khó trách Nam Cung Huyền sinh khí.

"Thế nhưng ta xác thực muốn đi uống rượu..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói thầm một câu.

"Không thể đi, kiên quyết không thể đi..." Nam Cung Huyền kiên quyết phản đối, ngữ khí cũng trở nên cứng rắn lên.

"Không được, ngày hôm nay ta ngày hôm nay phải đi uống rượu, phải đi, người không đi, ta tự mình đi. Nhân sinh có thể có mấy lần như vậy đặc ý, lúc này không uống khi nào uống?" Nói xong, Nhiếp Thiên Minh lại thoải mái cười lớn lên.

Vậy cũng là Nhiếp Thiên Minh một chuyện mừng lớn, kéo dài một tháng gian khổ tu luyện rốt cục tìm một cái viên mãn dấu chấm tròn.

Theo hắt tại Tinh Thần Tự Phù lĩnh vực trọng đại đột phá, đã để hắt dám cùng Thiên Nguyên cảnh người liều mạng tư bản. Đây vẫn không có sử dụng Toán Hạch tiền đề, nếu là kết hợp Toán Hạch lực lượng, Nhiếp Thiên Minh chính mình đều không biết có thể đạt đến mức độ nào...

Lúc này hấp thu cỗ lực lượng này, Nhiếp Thiên Minh thu hoạch khá dồi dào, trọng yếu nhất là tại quan niệm trên thay đổi.

Nguyên lai hắt vẫn cho rằng, chỉ có tinh thần con số tiến vào đến Toán Hạch bên trong, mới có thể phát huy nó uy lực.

Thế nhưng loại này quý dị Tinh Thần Tự Phù triệt để thay đổi hắt loại ý nghĩ này, cho hắt biết, Tinh Thần Tự Phù bản thân liền là một loại cực kỳ thượng thừa thủ đoạn công kích. Hơn nữa không hiểu ra sao tiến vào ảo cảnh, tại ảo cảnh bên trong hấp thụ tinh thần cảm địa lưu lại một tia năng lượng, đồng thời cũng rèn luyện chính mình Tinh Thần Tự Phù.

Hiện tại chính mình cảm giác Tinh Thần Tự Phù liền dường như thân thể một bộ phận, không phải là trước đây ngu đần tượng lộn chết tinh thần con số, mà là sống sờ sờ một cỗ hơi thở, Nhiếp Thiên Minh rốt cuộc hiểu rõ, lúc trước hắt đạo được thời gian Diệt Tà luyện hóa cái cỗ này tà khí tại sao cũng sẽ có sinh mệnh nguyên nhân.

Bọn hắt đều có thể cảm ứng được chủ nhân tâm tư, tuy rằng Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù so với kia cỗ tà khí nhỏ yếu nhiều lắm, thế nhưng là có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

"Được! Uống... Uống... , núi đao biển lửa, ta Nam Cung Huyền bồi tiếp." Nam Cung Huyền mắt thấy không lay chuyển được Nhiếp Thiên Minh, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ, dù sao mình đi có thể chiếu cố hắt, lập tức tăng tăng gặt đầu, hào phóng nói rằng.

Nhìn thấy Nam Cung Huyền đáp ứng, Nhiếp Thiên Minh thoải mái cười.

"Tắm đi đi!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói một tiếng, huyết sắc chậm rãi hướng về ký túc xá đi đến.

Nhận thức Nhiếp Thiên Minh lâu như vậy, đây là hắt lần thứ nhất vui vẻ như vậy, liền như cùng một đứa bé, liền ngay cả lúc trước hắt tiến vào Phong Vân môn sự cũng không có vui vẻ như vậy, có thể là sống sót sau tai nạn đem, Nam Cung Huyền âm thầm địa nghĩ đến, tăng nhanh bước tiến, đuổi tới.

...

...

Phong Vân thành nội thành một quán rượu bên trong, một vị cực độ gầy gò thiếu niên ngồi ở chỗ đó.

Thình thoảng đưa tới khách hàng quan sát, hắt thật sự là quá dễ thấy, không phải bởi vì hắt quá tuấn tú. Mà là bởi vì hắt đúng là quá gầy.

Đối diện thiếu nữ lo lắng nhìn hắt, hai người thần thái thật có thể gọi là cách nhau một trời một vực!

Nhiếp Thiên Minh không để ý những người khác ánh mắt, hắt cũng không phải là vì bọn hắt còn sống, đương nhiên sẽ không quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào.

Giờ lên vô rượu, Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu lên, uống một hơi cạn sạch.

Ngắn gọn mà thẳng thắn, một vò rượu ngon, trong khoảnh khắc bị uống xong.

"Đừng "

Trống trơn vò rượu tăng tăng nện ở trên bàn, lần thứ hai đưa tới những người khác nhìn kỹ.

"Đều như vậy, còn dám uống rượu..."

"Ta nhìn hấn có thể mấy đàn..."

Mấy cái khách quan khinh thường nói.

"Ha ha..."

Nhẹ nhàng nở nụ cười, hấn ngày hôm nay tâm tình rất tốt, những này nói xấu trào phúng, nghe tới cũng như thế dễ nghe. Nhiếp Thiên Minh thuận lợi lại cầm khác một vò rượu ngon, nhỏ bỏ cái, lại tiếp theo uống lên.

"Đừng!"

"Đừng!"

...

"Mẹ ta ơi! Gia hoả này nhu thể quất thập đàn..."

Trước kia châm chọc người, về mặt dần dần mà, do xem thường đã biến thành giạt mình, biến thành hiện tại trợn mắt ngoác mồm...

...

"Đừng uống, người đều uống thập đàn, lại uống liền muốn thương thân." Nam Cung Huyền thật sự nhìn không được, cực lực khuyên can nói.

Lúc này Nam Cung Huyền đầy mặt đỏ chót, không biết là mùi rượu, vẫn là cái khác, lúc này có vẻ cực kỳ mỹ lệ.

"Không có chuyện gì, ngày hôm nay vui vẻ, vui vẻ." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai bùng lên tửu, lại uống một hớp.

"Đừng! ..."

Thứ mười lăm đàn...

Mười lăm đàn, thật có thể nói là nhân gặp việc vui tinh thần sáng khoái, liên tục uống mười lăm đàn, dĩ nhiên không có ngã xuống, chỉ là con mắt có điểm mê ly, xem ra xác thực có điểm say rồi.

"Lão bản, tính tiền." Nam Cung Huyền lão đảo đứng lên, đem Nhiếp Thiên Minh đỡ lên, thanh toán mấy cái Hoang tệ hậu, hai người trực tiếp rời khỏi quán rượu.

...

Hai người giúp đỡ lẫn nhau, lão đảo tại trên đường cái đi dạo, thỉnh thoảng đưa tới người qua đường chú ý.

"Ngưng Hiểu lão sư, người tại sao lại ở chỗ này?" Hai người mới ra quán rượu, không nhiều một hồi lại đụng phải Ngưng Hiểu lão sư.

Ngưng Hiểu lão sư nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh say như chết, nhất thời sắc mặt chìm xuống, nàng cũng không phải bởi vì bọn họ uống rượu, chỉ là Nhiếp Thiên Minh thân thể như vậy suy yếu, trả lại uống rượu, quả thực là tại chà đạp chính mình, lập tức có điểm sinh khí.

"Người làm sao dẫn hấn đến uống rượu, người không biết thân thể của hấn rất suy yếu sao?" Ngưng Hiểu lão sư vừa nhìn, Nhiếp Thiên Minh hỗn loạn, nói cái gì, hấn cũng không nghe thấy, lập tức không thể làm gì khác hơn là trước tiên phê bình Nam Cung Huyền.

"Ta..."

Nam Cung Huyền cũng là một mặt vô tội, vốn là không phải nàng đề nghị đến, chính mình lực khuyên không có kết quả, lúc này mới cùng hấn cùng đi, điều này cũng tốt, Ngưng Hiểu lão sư dĩ nhiên phê bình từ bản thân được.

Ngưng Hiểu lão sư lại chỉ vào Nhiếp Thiên Minh sinh khí mắng: "Chính mình thân thể không hiểu được chiều cố, thân thể vừa vận điểm, chột bắt đầu thả người trong rượu, người xứng đáng chính người sao? Xứng đáng thiên phú của người sao?"

Tằng tăng đánh một cái cách, mùi vị cực kỳ khó nghe, Ngưng Hiểu lão sư bàn tay vung lên, mùi rượu ở trước mặt nàng toàn bộ tiêu tán, lập tức nhú nhú mày hỏi: "Hấn uống bao nhiêu rượu?"

"Mười lăm đàn." Nam Cung Huyền trong lúc mơ mơ màng màng so tài đã lâu, mới chậm rãi nói rằng.

"Mười lăm đàn?" Ngung Hiểu lão sư không phải giật mình, mà là khiếp sợ, một cái mười sáu tuổi thiếu niên, dĩ nhiên có thể uống mười lăm vò rượu, bản thân liền là một cái kỳ tích...

Mười lăm đàn...

Phổ thông người có thể uống đến hai, ba đàn cũng đã rất không dễ, tu luyện chi người nhiều nhất cũng chỉ có thể quất lên thập đàn trái phải, không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh tại thân thể như vậy suy yếu dưới tình huống, như thể quất mười lăm đàn, lẽ nào hắn đã thăng cấp đến Thiên Nguyên cảnh.

"Không thể nào, nếu như tiến vào Thiên Nguyên cảnh, như vậy tốc độ cũng quá khó mà tin nổi, quả thực liền là quý dị." Ngung Hiểu lão sư không ngừng nhắc nhở chính mình, làm cho mình bình tĩnh một điểm.

Tay ngọc nhẹ nhàng khoát lên Nhiếp Thiên Minh trên bả vai, một tia Thiên Nguyên lực tiến vào Nhiếp Thiên Minh thân thể, quá hồi lâu, Ngung Hiểu lão sư chậm rãi lấy tay lấy ra, có chút khiếp sợ, thoả mãn gật đầu.

Kết quả xác thực như nàng đoán giống như vậy, thế nhưng biết kết quả hậu, nàng thất kinh, tuy rằng không có tiến vào Thiên Nguyên cảnh, thế nhưng ứng kinh đến Hậu Địa cảnh hậu kỳ, tiến vào cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa nhân cơ hội thăm dò Nhiếp Thiên Minh thân thể đến cùng có cái gì không giống, nhưng là mình Thiên Nguyên lực lại bị đánh văng ra, kết quả không có thứ gì phát hiện.

"Thật quái dị..."

Ngung Hiểu lão sư đầu tiên là nghi hoặc, nếu gật đầu. Xem ra Thiên Minh tương lai tất thành báu vật, làm lão sư cũng cảm thấy vui mừng.

Bản thân nàng tại Thiên Nguyên cảnh đã có mấy năm, thế nhưng chậm chạp không cách nào đột phá, nhìn xem thời gian chậm rãi biến mất, nếu là ba mươi lăm tuổi trước đó đột phá không được Thiên Nguyên cảnh, cả đời này nhất định chỉ có thể đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới.

"Được rồi, mau dẫn hắn trở về đi thôi, sau đó đừng ... nữa uống rượu nhiều như vậy." Ngung Hiểu lão sư quan tâm nói.

Nam Cung Huyền lúc này cảm giác say đã tiêu, lập tức gật đầu, mang theo Nhiếp Thiên Minh rời khỏi, nhìn hai cái tiểu bối rời khỏi thân ảnh, Ngung Hiểu lão sư đầu tiên là lắc lắc đầu tiện đà lại gật đầu một cái, phức tạp như vậy tâm lý, e sợ liên bản thân nàng cũng không thể rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hoang Lộ Đại Quan

"Vù vù..."

"Vù vù..."

Cũng không biết ngủ bao lâu, đây là cảm thấy cuối cùng liền thân thể đều có điểm cứng nhắc, Nhiếp Thiên Minh rốt cục mở mắt, đầu có điểm nỡ.

Hắn là ngủ nhiều duyên cớ, hắn nhẹ nhàng mà vuốt vuốt huyệt Thái Dương, chậm rãi ngồi dậy.

Mặc quần áo tử tế thu thập tất cả, Nhiếp Thiên Minh mở cửa phòng ra, chậm chậm đi ra ngoài, thân thể vẫn là có vẻ đơn bạc, đi lên cảm giác nhẹ nhàng, cảm giác một trận gió là có thể đem chính mình thổi tới.

"Ha ha..."

"Không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh ta có thể sáu đến loại trình độ này." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ thân thể, dĩ nhiên tìm thấy một loạt xương sườn, thì thào tự giễu nói.

Từ khi tiến vào cái kia kỳ lạ tinh thần cấm địa hậu, Nhiếp Thiên Minh sẽ không quan tâm quá chính mình thân thể, hắn chỉ là ý thức được thân thể xác thực càng ngày càng gầy, thế nhưng hắn không có dừng lại tĩnh dưỡng, đưa đến càng ngày càng sáu.

Thế nhưng tình hình cũng không cho phép hứa hấn lưu ý chính mình thân thể, sớm một chút luyện hóa cái kia kỳ quái quang phù mới là hạng nhất đại sự.

Bất quá hiện tại đã hoàn thành, đương nhiên phải khao một thoáng chính mình, cũng không có thể bạc đãi chính mình a...

"Ai! ..."

"Xem ra muốn hảo hảo đại bổ một tháng, nếu không đợi được săn bắn đại tái lúc, chính mình bộ này thân thể, thật không thể ra gặp người." Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu, mỉm cười nói, trực tiếp đi tới căn tin.

Buổi sáng hơn mười giờ, căn tin căn bản không có học sinh nào, mấy cái đại trù đứng ở ánh mặt trời dưới đây, thoả thích thổi nguru, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi từ bên cạnh bọn hắn trải qua, nhìn bọn họ một chút, trực tiếp đi.

"Đây không phải là cái kia ai sao?"

"Nhiếp cái gì, đúng, giống như gọi Nhiếp Thiên Minh."

"Nghe nói là một cái tân sinh, bất quá nghe nói liền Cầm trường lão cũng biết chuyện này, tiểu tử này cũng quá lợi hại..."

"Không đơn giản, không đơn giản..."

Phía sau một đám đầu bếp không ngừng mà thảo luận chính mình, Nhiếp Thiên Minh hải lòng cười cười, bất kể như thế nào, bị người khích lệ tổng thể không phải một chuyện xấu, đương nhiên chính mình thực lực, cũng chỉ có tự mình biết, muốn muốn đạt được người khác tán dương, nhất định phải làm ra một ít khiến người ta kính nể sự.

Bất tri bất giác, Nhiếp Thiên Minh nghiêm nhiên trở thành Phong Vân ngoài cửa viện nhân vật tiêu điểm, này liền chính hắn cũng không nghĩ đến. Có lời đồn đãi tất có chuyện nhảm, đương nhiên Nhiếp Thiên Minh cũng nghe được một ít làm thấp đi, đối với những này làm thấp đi nói như vậy, hắn cũng chỉ là nở nụ cười.

Từ căn tin đi ra hậu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi tản bộ bước chân, tay trái vờn quanh chỉ Hoang tề rốt cục lần thứ hai chuyển lên, nhẹ nhàng rên lên cười nhỏ, chậm rãi tại Phong Vân môn bên trong dừng lại.

Lập tức hắn thân thể xác thực không thích hợp đang tu luyện, liền ngay cả Hư Không Lão Nhân đều đi ra nhắc nhở hắn, nguyệt mãn thì lại thiết thời, nước đầy thì tràn.

Chính cái gọi là vật cực tất phản, Nhiếp Thiên Minh tự nhiên cũng rõ ràng đạo lý này, dựa vào hắn tại trong mật thất liên tục đột phá hai tầng thành tích, hắn xác thực có thời gian dùng để điều dưỡng sinh lợi. Nghi ngại có đôi khi cũng là một loại tu luyện, là vì càng tốt hơn địa tu luyện, Nhiếp Thiên Minh cười an ủi chính mình.

Thời gian cái phế tại từng giọt từng giọt chảy xuống, bất tri bất giác đã qua hai tháng ...

Trong lúc này, mỗi ngày Nhiếp Thiên Minh đều cho kiên trì dùng một hạt tứ phẩm đan dược, thân thể này mới hoàn toàn bình phục, xem ra lần này đối với thân thể tiêu hao xác thực rất lớn, thế cho nên sau đó hắn đều cảm thấy cuồng lên.

Mỗi khi hắn chuẩn bị lúc tu luyện, Hư Không Lão Nhân liền đi ra nhắc nhở hắn, thời cơ nhưng chưa thành thực, Hư Không Lão Nhân, Nhiếp Thiên Minh đương nhiên phải nghe theo, lập tức cũng không có mạnh mẽ tu luyện, chỉ là có thể suy nghĩ một chút chính mình tại ảo cảnh kinh nghiệm, bây giờ nhìn lại, lúc trước nhìn như đơn giản ký tự, thông cảm vô cùng lực lượng.

Chỉ là những năng lượng này, chính mình chỉ có thể lĩnh ngộ đến một điểm, hiện tại hắn rốt cuộc biết cái gì gọi là đường từ từ hắn tu viễn hê, ta đem trên dưới mà cầu tác ...

Trong lúc, Nam Cung Huyền không định giờ cùng hắn, để phòng ngừa hắn phiền muộn, thế nhưng mỗi lần không tới một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh liền đem nàng thúc nàng khẩn trương đi tu luyện, hắn một khi rời khỏi ngoại viện, rất nhiều sự phải nhờ vào chính nàng.

"《Hoang Lộ Đại Quan》..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, lộ ra vẻ vẻ mặt vui mừng.

Đây là hắn từ Tăng Thư Các lão sư nơi nào mượn cuốn này 《Hoang Lộ Đại Quan》, quyển sách này vẫn là Tăng Thư Các lão sư chính mình cất giấu nhiều năm một quyển sách. Ngoại viện bên trong cũng là hắn một người xem qua mà thôi, nghĩ đến vị lão sư kia bị Nhiếp Thiên Minh tinh thần cảm động, cho nên mới đem thư tịch cho hắn mượn.

《Hoang Lộ Đại Quan》 thu nhận hơn trăm người nhìn thấy nghe, có thể nói thiên văn địa lý, kỳ văn quái nói, phi điều tẩu thú, không một không nói chuyện.

Có thể nói một bộ kỳ thư...

Đơn giản vài chữ liền cho Nhiếp Thiên Minh hiện ra mệnh mệnh, vô biên vô hạn rộng lớn Bát Hoang tư thế.

"Bát Hoang chi tranh! ..."

"Bảo vật kỳ trân! ..."

"Yêu thú lộ! ..."

"Yêu nhân tộc! ..."

...

...

Có tới hơn trăm cái mục lục, hơn trăm cái mục lục hạ dĩ nhiên lại phân ra năm cái kỳ văn dị sự, có thể nói đồ sộ.

Dày đặc một quyển sách, hần rờng rã nhìn hai tháng, mới rốt cục xem xong rồi, một quyển hảo sách, không thể so một bộ thượng thừa vũ học kém, khi Nhiếp Thiên Minh sau khi xem xong, không khỏi cảm khái nói.

Xác thực, thượng thừa vũ học chỉ là phong phú lực công kích của người, thế nhưng một quyển sách phong phú nhưng là người mất thấy, một người có thể tại trên con đường tu luyện đi bao xa, liền nhìn người thấy xa sâu bao nhiêu, sơ kỳ còn không quá rõ ràng, tiến vào Thiên Nguyên Thần về sau, loại ưu thế này sẽ hiển hiện không bỏ sót.

《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong tuy rằng hữu quan với Toán sư giới thiệu, thế nhưng cũng chỉ là nói tóm lại, thuật việc, cũng là hần từ Phạm đại sư nơi nào chiếm được, thần bí ký tự, lại cũng chỉ tự không đề cập tới, xem ra Thương Khung to lớn, không phải hơn trăm người liền có thể hiểu rõ thấu triệt.

Bất quá những này đã vậy là đủ rồi, còn lại chính mình sẽ từ từ thăm dò nghiên cứu, lập tức khép lại này bản dày đặc 《Hoang Lộ Đại Quan》，thật dài địa thờ phào nhẹ nhõm, chậm rãi hướng về Tầng Thứ Các đi đến...

Mỗi ngày một hạt tứ phẩm đan dược, dĩ nhiên làm cho mình bóp tiền có vẻ khô quắt, liền ngay cả lần trước đạo dược đan dược cũng tiêu hao không ít, tuy rằng không có tu luyện, thế nhưng dài như thế thời gian dùng tứ phẩm đan dược, dĩ nhiên để Địa Tinh lực càng thêm tinh xảo, đột phá đến Thiên Nguyên cảnh nhiều nhất chỉ cần đến sẵn bản thời gian là có thể thực hiện.

"Ha ha ha..."

"Không sai..."

Nhẹ nhàng cười cười, một ngày một hạt tứ phẩm đan dược, phỏng chừng có thể trực tiếp để một người bình thường người trực tiếp tấn thăng đến Ngưng Khí cảnh giới, Nhiếp Thiên Minh từ Tầng Thứ Các đi ra, hai tháng trước, mình cũng là như vậy từ nơi này đi ra, đột nhiên cảm thấy tất cả những thứ kia dường như đã có mấy đời, sờ sờ gương mặt, cảm rốt cục cũng mọc ra một chút thịt, toàn bộ mặt cũng có vẻ có cơ đàn.

"Ha ha, vẫn là mập điểm được, đi lên đường đến vậy chắc chắn." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ thân thể, nhìn mình cánh tay, cao hứng nói.

"Tiểu tử ngươi, ta thật không biết nên nói như thế nào ngươi? Liền điểm ấy việc nhỏ, ngươi liền vui vẻ thành như vậy." Hư Không Lão Nhân lắc lắc đầu, nghĩ đến mấy tháng trước, hần cần rằng kiên trì, thân thể cùng tinh thần cơ hồ nằm ở sụp đổ biên giới lúc, còn có thể bình tĩnh xử lý, hiện tại từng chút từng chút việc nhỏ, hần liền vui vẻ thành như vậy.

"Lão sư, ngươi không hiểu, không hiểu." Nhiếp Thiên Minh cũng không thèm cùng Hư Không lão sư biện giải, nhẹ nhàng rên lên Tiểu Khúc.

"Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh..." Phía sau đột nhiên truyền đến một trận thân thiết âm thanh.

"Lúc này không nên là thời gian lên lớp sao? Tại sao lại chạy đến tìm ta?" Nhiếp Thiên Minh nhìn vô cùng phản khởi Nam Cung Huyền, kinh ngạc hỏi.

"Ai, ngươi không đi đi học, có chút tình huống ngươi không biết. Từ hiện tại bắt đầu đến sẵn bản đại tái kết thúc trong lúc, hết thầy khóa toàn bộ dừng lại, chuyên tâm chuẩn bị sẵn bản đại tái." Nam Cung Huyền vẻ mặt tươi cười nói rằng, xem trên mặt nàng mỹ lệ nụ cười, hần thậm chí hoài nghi vậy có phải hay không mùa xuân.

"Ha ha, đã lâu không đi tới." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, có chút lúng túng nói rằng.

Mỗi lần nhìn thấy Nam Cung Huyền trốn học, hần đã nghĩ phê bình Nam Cung Huyền, bất quá gần nhất mấy tháng, chính mình nhưng một lần đều không có. Cũng khó trách Nhiếp Thiên Minh có điểm lúng túng, đương nhiên Nam Cung Huyền cũng không để ý, cảm thấy nghe một chút Nhiếp Thiên Minh lời nhai cũng là một niềm hạnh phúc.

"Thiên Minh ca ca, lần này sẵn bản đại tái nhất định là ngươi vật trong túi, đến thời điểm nhất định phải giúp ta một tay." Nam Cung Huyền vui cười nói rằng.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ vai, Nhiếp Thiên Minh cố ý trang thanh âm già nua, một bộ ý vị thâm trường vẻ mặt nói rằng: "Hải từ, phía trước cần chính ngươi đi xông, ngày mai là chúc cho các ngươi."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh mở ra ôm ấp, ôm không khí...

"Da mặt cũng quá dày chứ?" Nam Cung Huyền sờ sờ Nhiếp Thiên Minh mặt, cười nhạo nói rằng.

Nhẹ nhàng sờ sờ mặt, chậm rãi tại tai giúp đỡ lòi một thoáng, cao hứng nói: "Ha ha, rốt cục trường thịnh."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đã quyết định, chỉ vì trả nợ!

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Thiên Minh một thân một mình tại hoang vu trên đường nhỏ tản bộ, thoáng gần nhất hân đường thành dậy sớm quen thuộc, cho nên trời chưa sáng hẳn đã rời giường.

Thiên càng ngày càng lạnh, gió lạnh đánh ở trên mặt, có chút ít đau. Trường bào ở trong gió đong đưa, khi thì có từng mảnh từng mảnh lạc Diệp Lạc đến chính mình trên người.

Còn có không tới hơn một tháng liền muốn tham gia săn bắn đại tái, Nhiếp Thiên Minh trong lòng vẫn là có một chút chút ít tiểu nhân: nhỏ bé kích động, thu được hảo thứ tự là có thể tham gia nội viện chọn lựa, đây là hân tha thiết ước mơ sự tình, đặc biệt là hân xem xong rồi 《Hoang Lộ Đại Quan》 hậu, đối với Nội thành, còn có những địa phương khác tràn ngập hứng thú.

Giường mắt phía trước cách đó không xa, Nhiếp Thiên Minh thấy được một cái bóng người quen thuộc, một bóng hình xinh đẹp, là...

Phương Ngọc Yến...

"Phương đại tiểu thư, thật sớm a!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

Phương Ngọc Yến xoay người lại, hơi vùng lên thanh tú mặt, đầy mắt nước mắt thủy chen lẫn một ít kinh hi cùng thống khổ, có vẻ Sờ Sờ cảm động.

"Trùng hợp như thế, Nhiếp sư huynh." Phương Ngọc Yến nỗ lực địa bình tĩnh một thoáng tâm tình, chậm rãi nói rằng.

Nhẹ nhàng gỡ gỡ tóc, Nhiếp Thiên Minh cũng không thể nói cho hân biết, chính mình mỗi ngày buổi sáng đều tới nơi này tản bộ đi, lập tức hơi cười nói: "Ngày hôm nay cũng không biết cái nào gân đáp sai rồi, tâm huyết dâng trào nhớ tới tản bộ, cho nên tìm cái này nơi yên tĩnh."

Phương Ngọc Yến khe khẽ gật đầu, thần thái từ lâu khôi phục đến thường ngày đáng đáp, từng chút từng chút lạnh lùng, hơi một tia không dễ phát hiện ứng đo.

"Không biết phương đại tiểu thư làm sao có như vậy nhân hạ thoải mái ở chỗ này tản bộ?" Nhiếp Thiên Minh mới vừa nói xong, liền phản ứng lại mình nói sai, vừa nãy rõ ràng thấy nàng khoe mắt ứng đo, hiển nhiên là đã khóc, lại nói một cô nương nhà ai vui vẻ sớm như vậy chạy đến này hoang vu trên đường đến tản bộ, nghĩ đến khả năng gặp phải chuyện gì.

"Ồ, có thể là nhân đến tệ nhạt, đi một chút dừng dừng thì đến này." Phương Ngọc Yến nhẹ nhàng che dấu một thoáng tâm tình của chính mình, chậm rãi nói rằng.

Hai người lần lượt trầm mặc, trên mặt đất lá rụng theo gió cuốn lên, bị thổi tới phương xa, bên người buông xuống cành cây tại qua lại lắc lư, trừ thứ này ra, chính là gần đây từ lũng tưng trầm mặc bầu không khí...

"Nhiếp sư huynh, ta đi trước..."

Phương Ngọc Yến chậm rãi ngẩng đầu lên, hàm răng nhẹ nhàng cắn móng manh môi, giờ lên chân ngọc, khoan thai hướng về con đường quay về đi đến...

Nhẹ nhàng xoay người lại, chậm rãi nhìn chăm chăm phía trước đạo kia có chút cô đơn thiên ảnh, trong lòng nổi lên một tia khóc chua, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói: "Ta còn là trước đây Nhiếp Thiên Minh, mỗi khi cần Nhiếp Thiên Minh ta địa phương, ta nhất định sẽ xuất hiện."

P phía trước bóng lưng chấn động, tiện đà khôi phục thái độ bình thường, nàng nhẹ nhàng quay mặt lại, hơi cười cười, nói rằng: "Nhiếp sư huynh, ta xác thực không có chuyện gì."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi..." Nhiếp Thiên Minh thì thào thì thầm vài câu, chỉ là ánh mắt có điểm đại ra mà thôi.

...

...

"Này, làm gì đây? Phát cái gì ngốc a?" Nhiếp Thiên Minh ngồi ở Phong Vân môn bên trong một cái tiểu đình bên trong, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Nam Cung Huyền nhẹ nhàng vỗ hán một thoáng vai, thuận thế ngồi vào hán bên cạnh, dựa vào hán, cũng nhìn một chút bầu trời.

"Người nói, bầu trời nó có ký ức sao?" Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hỏi, thậm chí liền hán chính mình đều không biết yêu cầu ý gì.

"Người ngây đại đi! Bầu trời tại sao có thể có ký ức, người cho rằng nó là người, như người ta bình thường sao?" Nam Cung Huyền trêu tức nói rằng.

"Khả năng thật không có." Nhiếp Thiên Minh chậm rãi lòng đất đầu, nhẹ nhàng nói.

"Ai, nghe nói Phương Ngọc Yến nhà giống như ra một chút sự, việc này người biết không?" Nam Cung Huyền thuận miệng nói chuyện.

Nghĩ tới ngày đó Phương Ngọc Yến thần tình, Nhiếp Thiên Minh khe khẽ gật đầu, chợt lại lắc đầu, tiếp theo kể tục nhìn bầu trời.

"Nàng hôm qua trời đã trở về." Nam Cung Huyền kết nói rằng, kể tục thử thăm dò Nhiếp Thiên Minh trong lòng.

Trên mặt hiện lên có một chút lo lắng, cái khác cũng không còn bất luận là biểu tình gì, Nam Cung Huyền thoả mãn nhìn đáp án.

"Ta khả năng muốn trở về một chuyến." Trầm mặc chốc lát, Nhiếp Thiên Minh rốt cục chậm rãi há hốc miệng ra, nói ra.

"Là vì Phương Ngọc Yến? Người vẫn là ưa thích nàng?" Nam Cung Huyền trong lòng đau xót, ngữ khí nhất thời ưu thương rất nhiều.

"Ta là vì Phương Ngọc Yến mới trở lại, nhưng không phải bởi vì yêu thích nàng, mà là ta nợ nàng một phần tình, phần nhân tình này ta nhất định phải vẫn." Nhiếp Thiên Minh đứng lên, nắm đầm nhẹ nhàng nắm chặt.

"Không cho đi, người vạn nhất không về được, nợ ta tình, người lại làm như thế nào vẫn?" Nam Cung Huyền chu miệng nhỏ, nghiêm túc nói.

Nhẹ nhàng xoay người lại, nhìn Nam Cung Huyền, thần tình sờ sờ nàng đầu, cười nói: "Không trả."

"Người dám..."

Nam Cung Huyền trên mặt lặng yên hiện lên một vết ửng đỏ, nhìn thiếu niên ở trước mắt...

Lại quay mặt lại, nhìn lên bầu trời, ngón tay phải bên kia bạch vân, chậm rãi nói rằng: "Bầu trời là có ký ức, bên kia bạch vân chính là của nó ký ức."

"Người thật sự muốn đi sao?" Nam Cung Huyền lo lắng nói rằng, bởi vì nàng biết, có thể làm cho một gia tộc rơi vào cảnh khốn khó cục diện, nhất định là cái vướng tay chân vấn đề lớn, nàng cũng không muốn để Nhiếp Thiên Minh cuốn vào trong đó.

"Đi, ta phải đi." Nhiếp Thiên Minh một chút do dự đều không có, đối với hán có ân người, hán tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

"Được rồi, ta và người đồng thời trở lại, ta cũng tới kiến thức, kiến thức." Nam Cung Huyền khinh dâm chân một cái, một mặt kiên nghị nói rằng.

"Người đừng đi, như vậy ta sẽ Phân Thần. Ta giải quyết xong chuyện này sẽ trở lại, người liền đừng lo lắng." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ nàng vai, sắc mặt nghiêm túc nói rằng.

"Được rồi, ta không đi, thế nhưng người ngàn vạn nếu không có thể có sự, bằng không ta nhất định phải xóc Hồ Bạ trấn." Nam Cung Huyền chăm chú nắm phần quyền, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc mặt trầm trọng nói rằng.

Hai người đối với nhìn một cái, lần lượt lâm vào trong trầm tư, mặc cho lạnh rung gió lạnh thổi chuyển động thân thể: lên đường trên xiêm y...

...

...

Một đạo nhanh chóng thân ảnh phong trần một mới chạy về Hồ Bạ trấn, mặt của cô gái trên trần ngập lo lắng, cau mày, nhanh chóng hướng về Phương gia phủ đệ chạy đi.

Sau mấy ngày, một thiếu niên cũng phong trần một mới chạy về Hồ Bạ trấn, chỉ là vị thiếu niên này trên mặt ngược lại là bình tĩnh, tựa hồ chính là đi ngang qua Hồ Bạ trấn, đi vào nghỉ chân một chút.

Hồ Bạ trấn trên đường cái có vẻ quanh quệ hơn nhiều, không biết có phải hay không là bởi vì mùa đông tới, mới có vẻ tiêu điều, còn có nhân vì làm Hồ Bạ trấn phát sinh đại sự, Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh đi ở trên đường cái, hán nhẹ nhàng chuyển động tay trái uốn lượn chỉ Hoang tề, chậm rãi xuyên qua phía trước ngõ nhỏ, trực tiếp đi tới một cái quen thuộc địa phương.

Phòng đầu giá Phạm Giai, một cái thay đổi cuộc đời hân khởi điểm địa phương, thời gian qua đi dài như thế thời gian, phòng đầu giá vẫn là bộ dáng như vậy, Nhiếp Thiên Minh nhìn quanh bốn phía, trực tiếp đi vào.

"Mời hỏi ghé đại người bán đầu giá có ở đây không?" Nhiếp Thiên Minh kéo lại bên cạnh một cái tiểu thị nữ, ôn nhu hỏi.

"Tìm chúng ta thủ tịch người bán đầu giá là phải có hẹn trước, người có sao?" Tiểu thị nữ nhìn Nhiếp Thiên Minh, nhìn hân chẳng qua là một thiếu niên, lập tức cũng không có để ý, thuận miệng nói rằng.

Không nghĩ tới gặp Tịch tỷ tỷ còn muốn hẹn trước, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, nói rằng: "Mỹ nữ mười mười, phiền phức người đi vào nói một tiếng, liền nói một cái họ Nhiếp thiếu niên tìm hân."

Tiểu thị nữ nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh cũng không giống đại gian đại ác người, lập tức gật đầu, nói rằng: "Được rồi, người chờ ở bên ngoài, ta đi vào nói một tiếng, bất quá gặp cùng không gặp sẽ là của người chuyện."

Nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi gật đầu, biểu thị lòng biết ơn, Nhiếp Thiên Minh nhìn theo tiểu thị nữ tiến vào nội viện.

Phòng đầu giá Phạm Giai cùng trước đó không có khác nhau lớn bao nhiêu, vừa nghĩ tới Phương gia sự tình, Nhiếp Thiên Minh trong lòng không khỏi lo lắng, sắc mặt nghiêm túc lên.

"Không biết có bao nhiêu nghiêm trọng..."

"Ai..."

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Nhiếp Thiên Minh lại hướng bên trong nhìn tới...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ân oán ở Hồ Bạ trấn

Không nhiều một hồi, chỉ nghe thấy mềm yếu âm thanh truyền đến, vừa nghe đến cái thanh âm này, Nhiếp Thiên Minh lập tức cả người đều có vẻ có điểm tỏ thái độ cảm giác, trong lòng thầm nói: "Tịch tỷ tỷ, người vẫn là một điểm đều không thay đổi."

Tịch Diễm Đình giờ lên chân ngọc, chân thành đi tới, nụ cười trên mặt, có thể hòa tan vào đông trời đông giá rét tuyệt động, ý cười dịu dàng đi tới hân trước mặt, tỉ mỉ nhìn một chút, lại dùng tay ngọc sờ sờ hân, ôn nhu nói: "Xem ra đệ đệ lại thành thực không ít."

"Tịch tỷ tỷ khen ngợi, Tịch tỷ tỷ thực sự là một chút cũng không thay đổi, vẫn là như vậy nghiêng nước nghiêng thành." Nhiếp Thiên Minh cũng nụ cười xán lạn.

"Người xem một chút, này trải qua Phong Vân môn gột rửa người, nói chuyện làm việc chính là không giống nhau, người xem lại nói, thật gọi nhân không thể xoi mói. Nói cho tỷ tỷ, có phải hay không tại Phong Vân môn vì lừa vị mỹ nữ kia cố ý học như vậy hoa ngôn xảo ngữ?" Tịch Diễm Đình tiểu lập cười nói.

"Tỷ tỷ lại bắt ta tuyền đùa, ta tại Phong Vân môn, hướng ngũ muội chín đi học, tu luyện. Nơi nào đến thời gian học tập những này hoa ngôn xảo ngữ, chỉ là ăn ngay nói thật thôi." Nhiếp Thiên Minh mặt mỉm cười nói rằng.

May là Nam Cung Huyền chưa có tới, nếu để cho Nam Cung Huyền nghe được những lời này, trực tiếp có thể cười chết, Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng cảm giác có điểm đã nói, hướng ngũ muội chín, đây là hân sao? Liên khóa đều không lên người, vẫn hướng ngũ muội chín, hơn phân nửa là hướng chín uống rượu.

Đương nhiên Tịch Diễm Đình cũng không biết chuyện, chỉ khi Nhiếp Thiên Minh chăm chỉ hiếu học, chỉ tranh sớm chiều tu luyện, lập tức gật đầu tán thưởng, nói rằng: "Xem ra tỷ tỷ không có nhìn ra người, nhìn người nỗ lực như vậy tu luyện tỷ tỷ thật là vui mừng."

Khóe miệng nhẹ nhàng vừa kéo, xấu xa cười cười, Nhiếp Thiên Minh có thể ngượng ngùng nói tất cả những thứ này đều là giả, lập tức không thể làm gì khác hơn là chấp nhận.

"Thiên Minh đệ đệ, hiện tại không nên là ở tại Phong Vân môn sao? Làm sao có thời gian trở về đây?" Tịch Diễm Đình cười dài hỏi.

"Không dối gạt Tịch tỷ tỷ, lần này trở về là vì xử lý Phương gia sự. Vừa vặn đuổi tới gần nhất nghe giảng bài, đơn giản sẽ trở lại." Nhiếp Thiên Minh lập tức cũng không tính ẩn giấu, liền chiếu nói thật, vốn là hắn đi vào tìm Tịch Diễm Đình chính là vì Liễu Liễu tìm hiểu tình hình.

Mà phòng đấu giá Phạm Giai chính là hay nhất tin tức khởi nguồn, cho nên hắn liền không hề nghĩ ngợi, trực tiếp tới. Hắn cũng tự tin, không có ai sẽ đối với hắn sản sinh hoài nghi, rất nhiều sự có thể trong bóng tối điều tra, có thể nói một lần đạt được nhiều.

Tịch Diễm Đình nghe xong sau đó, sắc mặt ngay lập tức sẽ thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc, Nhiếp Thiên Minh vẫn là lần đầu tiên thấy Tịch Diễm Đình có loại này thần tình, vội vàng hỏi: "Tịch tỷ tỷ có gì không thích hợp sao?"

"Phương gia sự người hay nhất đừng cuốn vào, người xem Hồ Bạt trấn tại sao như vậy quanh quẩn, đều là bởi vì trận này Hồ Bạt trấn cuộc chiến dẫn đến, hiện tại liền ngay cả chúng ta phòng đấu giá Phạm Giai đều chịu đến liên lụy." Tịch Diễm Đình sắc mặt càng thêm ngưng trọng nói rằng.

"Làm sao, liền Tịch tỷ tỷ đều chịu đến liên lụy, là có người hay không muốn đối với phòng đấu giá Phạm Giai động thủ?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng.

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh trong ánh mắt lo lắng thần sắc, Tịch Diễm Đình sắc mặt khá, mỉm cười, ôn nhu nói: "Đương nhiên không ai dám đụng đến chúng ta phòng đấu giá Phạm Giai, chỉ là gần nhất mười mấy ngày cơ hồ không có cái gì chuyện làm ăn."

Nhẹ nhàng thở hắt hắt một hơi, nguyên lai là chuyện làm ăn trở nên quanh quẩn, nếu như liên lụy đến phòng đấu giá Phạm Giai, vấn đề kia thật liền nghiêm trọng, Nhiếp Thiên Minh này mới yên lòng, cười nói: "Ta chỉ là tận ta sức mọn, hơn nữa còn là ở trong bóng tối, cho nên cũng không có nhiều như vậy nguy hiểm."

Tịch Diễm Đình thoáng suy tư chốc lát, ôn nhu hỏi: "Có phải hay không thích Phương Ngọc Yến cái kia cô gái nhỏ?"

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh khóe miệng chậm rãi giật giật, nói rằng: "Ta lần này đến chủ yếu là vì trả lại nàng một phần tình."

"Quả nhiên là trọng tình nghĩa người..."

Tịch Diễm Đình khe khẽ gật đầu, nói rằng: "Xem ra tỷ tỷ không có nhìn lầm người, người đã tìm đến tỷ tỷ, tỷ tỷ đương nhiên phải giúp người."

Vừa nghe đến Tịch Diễm Đình phải giúp giúp chính mình, Nhiếp Thiên Minh nhất thời vui vẻ lên, chỉ phía trước lúc, hắn vẫn lo lắng phòng đấu giá Phạm Giai sợ cuốn vào phân tranh, tất nhiên sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Phải biết chuyện này tuyệt đối không phải một chuyện nhỏ, có thể có ảnh hưởng đến phòng đấu giá Phạm Giai danh dự, cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng không có đòi hỏi Tịch Diễm Đình giúp hắn, khi hắn nghe được Tịch Diễm Đình nói phải giúp giúp chính mình thời gian, mới sẽ có vẻ đặc biệt vui vẻ.

"Đừng cao hứng quá sớm, ta không thể nào lấy phòng đấu giá Phạm Giai danh nghĩa đi giúp người, như vậy chúng ta tại Hồ Bạt trấn danh tiếng liền xú, cho nên ta Tịch Diễm Đình là lấy danh nghĩa cá nhân giúp người." Tịch Diễm Đình nhìn vui vẻ Nhiếp Thiên Minh, trước tiên gọi một gáo nước lạnh.

Nghe xong Tịch Diễm Đình, Nhiếp Thiên Minh trong lòng ấm áp, hắn biết này ý vị như thế nào? Hắn chỉ có thể đem chuyện này xử lý tốt, bằng không để Tịch tỷ tỷ tại phòng đấu giá Phạm Giai tình cảnh phi thường khó khăn, lập tức đứng bình tĩnh ở nơi nào, sâu sắc mà nhìn Tịch Diễm Đình.

"Được rồi, người đã nhúng tay chuyện này, nhất định phải muốn cái sách lược vẹn toàn, bằng không vạn nhất thất bại, người làm sao thoát thân đây?" Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn vai, quan tâm nói.

"Chuyện này... Này thật vẫn không có muốn được, lúc đó ta cũng không biết nơi này tình huống, chỉ là muốn có thể giúp một điểm là một điểm đi!" Nhiếp Thiên Minh gãi gãi đầu lúng túng nói rằng.

"Ai, người cái tiểu tử ngốc..." Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng thở dài một hơi, mỉm cười nói rằng.

"Hi vọng tỷ tỷ đem sự tình trước sau nói cho Thiên Minh, Thiên Minh cũng có thể sớm làm ra quyết định a!" Nhiếp Thiên Minh tha thiết mong chờ nhìn Tịch Diễm Đình.

"Người biết Phương gia dựa vào cái gì có thể tại này Hồ Bạt trấn đặt chân?" Tịch Diễm Đình nhìn Nhiếp Thiên Minh, chậm rãi hỏi.

"Này Thiên Minh có biết một, hai, Hồ Bạt trấn to lớn nhất gia tộc là Phương gia, Phương gia to lớn nhất cơ nghiệp chính là thảo dược, mặc dù chỉ là tam phẩm trở xuống thảo dược, lúc đó nhưng tiêu hưởng về rất nhiều thành trấn. Cho nên Phương gia mới có thể như thế cảnh đại diện mạo." Nhiếp Thiên Minh căn cứ lúc trước hắn tại Hồ Bạt trấn tìm hiểu tình hình đại thể nói một phen.

"Ân, Phương gia tại thảo dược hành nghiệp đạt được to lớn lợi nhuận, tự nhiên để những người khác hai nhà đỏ mắt. Vì hạn chế Phương gia độc đại, Lương gia cũng bắt đầu trồng trồng thảo dược, Vạn gia cũng không cam lòng lạc hậu, đều muốn tại này hành nghiệp chia một chén canh. Cho nên trong lúc nhất thời xuất hiện Hồ Bạt trấn thảo dược giới ba chân thể chân vạc, mà ba chân thể chân vạc cũng đúng lúc thể hiện ra ba nhà thực lực. Tuy rằng bị cái khác hai nhà phân một chén canh, nhưng là do ở Phương gia tin dự cùng thảo dược chất lượng, mấy năm qua lợi nhuận cũng không có quá to lớn cơ lại." Tịch Diễm Đình chậm rãi nói rằng.

"Đây không phải là rất tốt chứ, các kiếm các, cộng đồng phát triển mà." Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Người vẫn là quá nhỏ, này quyền lợi lợi ích, danh tiếng chi tranh, há lại là đơn giản như vậy. Có ai nguyện ý chính mình bị người khác đề lên, có ai nguyện ý làm ngàn năm lão nhị?" Tịch Diễm Đình nhìn Nhiếp Thiên Minh một chút chậm rãi nói rằng.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh hiểu nhân to lớn nhất khuyết điểm chính là tham lam, khả năng cũng coi như một cái ưu điểm, không có ai trời sinh hạ xuống liền hi vọng bị người đề lên.

"Đó là cái gì phá vỡ sự cân bằng này?" Nhiếp Thiên Minh trầm tư chốc lát, sắc mặt nghiêm túc nói rằng.

"Này còn phải từ hai tháng trước nói tới, hai tháng trước, chính trực hái thảo dược thời cơ tốt nhất. Thế nhưng Lương gia cùng Vạn gia thảo dược địa bên trong hết thấy thảo dược trong một đêm toàn bộ giết chết, mà Phương gia thảo dược địa nhưng trường cực kỳ tươi tốt." Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng nói, thế nhưng sắc mặt nhưng rất ngưng trọng.

"A? Tại sao lại như vậy? Sẽ không phải Phương gia gây nên chứ?" Nhiếp Thiên Minh một mặt khiếp sợ hỏi, thảo dược địa hết thấy thảo dược giết chết, đây ít nhất là một bút rất lớn thu vào.

"Đây còn không phải là then chốt, then chốt chính là, chuyện như vậy đã xảy ra năm lần, trước đây mỗi cái năm năm mới phát sinh một lần, thế nhưng gần nhất nhưng là mỗi cách hai năm liền phát sinh một lần. Không ai biết là nguyên nhân gì, Lương gia, Vạn gia cũng bắt không được Phương gia nhược điểm đương nhiên không dám đem chuyện này giao cho Phương gia." Tịch Diễm Đình cầm lên chén trà, nhẹ nhàng nhấp một miếng trà, trầm giọng nói.

Tịch Diễm Đình ho khan một tiếng, nói tiếp: "Thế nhưng nhiều năm như vậy, hai nhà đã tích góp vô số oán khí, cho nên lần này hai nhà rốt cục không chịu đựng được, quyết định đối với Phương gia lấy trả thù."

Như thế xem ra, hẳn không phải là Phương gia gây nên, nếu là Phương gia gây nên, nhiều năm như vậy có ít nhất nhược điểm bị tóm lấy. Như thế xem ra Phương gia chẳng phải là rất thiết thời, chính mình lại không có làm ra có lỗi với bọn họ sự, vẫn là đưa tới hai nhà đổ kị.

Nhiếp Thiên Minh lẳng lặng suy nghĩ, phán đoán trước mất thế cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thế cuộc hai bên

Bởi đàm luận tương đối nghiêm túc đề tài, bầu không khí có điểm ngưng trọng, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, chậm rãi hô một hơi.

"Tịch tỷ tỷ, có phải hay không là hai nhà bọn họ người mình làm ra, cuối cùng giả họa đến Phương gia trên đầu, tìm tới công kích Phương gia mượn có." Nhiếp Thiên Minh tự hỏi chốc lát, nhẹ nhàng hỏi.

Tịch Diễm Đình đầu tiên là sững sốt, chợt hơi cười cười, lắc lắc đầu nói rằng: "Người vẫn là không biết bọn họ này một ít đại gia tộc, bọn họ nếu là muốn tấn công người, cần thiết cái gì mượn có sao?"

"Chuyện này..." Trong lúc nhất thời Nhiếp Thiên Minh về đáp không được, đương nhiên ta nếu là Lương gia tộc trưởng, vừa nhưng đã cùng Vạn gia đạt thành hiệp nghị, đồng thời tấn công Phương gia là được rồi, tuyệt đối không có cần thiết làm loại này tổn kỳ lợi nhân sự. Huống chi nếu là muốn tấn công Phương gia cũng không cần thừa cơ hội này, xem ra tình huống như thế là chính mình suy nghĩ nhiều.

Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng vỗ vỗ hán vai nói rằng: "Cái này Bát Hoang bằng chính là thực lực, cũng không phải là mượn có. Nếu không có Phương gia tộc trưởng đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, bọn họ Phương gia đã sớm không có cái khác hai nhà cho ăn, cũng không cần đợi được cái này mấu chốt lên."

Ào ào...

Tịch Diễm Đình lại bang Nhiếp Thiên Minh cũng một chút trà, Nhiếp Thiên Minh cầm lên chén trà, hơi có suy nghĩ nhấp một miếng, nhẹ nhàng buông xuống..

"Thế nhưng Lương gia cùng Vạn gia cũng không phải là kẻ tầm thường, nhiều năm như vậy, bọn họ đã sớm chịu được rồi, đã sớm muốn xả con giận này, lập tức lúc này mới liên lạc hắc bọn giặc đầu mục Khúc Sơn cùng Thanh Long trại trại chủ Trâu Đào Lương."

"Cái gì dĩ nhiên mời hắc bọn giặc cùng Thanh Long trại người?" Nhiếp Thiên Minh giật mình nói nói, hẳn biết sự tình đã rất nghiêm trọng, hắc bọn giặc bang chủ Khúc Sơn được xưng hắc tâm sơn, ra tay lòng dạ độc ác, phạm là đắc tội hán người, không có một cái có kết quả tốt.

Thanh Long trại trại chủ càng không phải cái gì người hiền lành, Trâu Đào Lương mọc ra một bộ Ác Ma mặt, ra tay người xưa nay không cân nhắc sinh tử, cùng hắc tâm son đội ngũ thành kỳ giặc tư thế, không ai dám có ý đồ với bọn họ. Không nghĩ tới lần này dĩ nhiên mời đến hai người này hung ác nhân vật, xem ra Phương gia tháng ngày không dễ chịu lắm.

"Một tháng trước, Phương gia tộc trưởng Trường Từ phương tường quân đỡ áp giải thảo dược đi ra ngoài, không nghĩ tới nửa đường bị chặn lại. Giá trị trăm vạn Hoang tề thảo dược cũng làm mất đi, phương tường quân còn bị đánh thành trọng thương, bị mang tới trở về, cái này phương tường quân chính là Phương Ngọc Yên cha." Tịch Diễm Đình kinh mím môi trà, chậm rãi nói rằng.

To lớn như vậy sự, tại Tịch Diễm Đình nói đến, cảm giác chính là trên đường hai cái hải đồng tranh đoạt một cái món đồ chơi xảy ra một ít khóe miệng việc nhỏ, Nhiếp Thiên Minh không khỏi phát sinh nghi vấn, cái này phòng đầu giá Phạm Giai đến cùng lớn bao nhiêu thực lực, trăm vạn khoảng cách, cũng chỉ là nhẹ nhàng nhấp một miếng nước chè xanh.

"Nhóm thứ hai thảo dược do Nhị Từ phương phong phụ trách áp giải, chỉ là số lượng biến thành nguyên lai một nửa, nhưng tình huống cũng lần trước như thế, thảo dược lưu lại, nhân bị đánh trở về." Tịch Diễm Đình chậm rãi nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh có thể tưởng tượng lúc đó tình cảnh có bao nhiêu thảm liệt, xem ra đây là ý định tìm Phương gia phiền toái.

"Lúc này Phương gia tộc hình chữ nhật dụ mình cũng lại ngồi không yên, hẳn tự mình đi điều tra chuyện này, mới biết được là Lương gia cùng Vạn gia từ đó làm khó dễ, cái khác hai nhà trước hết để cho hắc bọn giặc cùng Thanh Long trại đi dò xét Phương gia thực lực, chuẩn bị cẩn thận tấn công." Tịch Diễm Đình vẫn là không nhanh không chậm nói rằng.

Thật dài địa hít một hơi, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt nghiêm túc lên, chậm rãi hỏi: "Đây Lương gia cùng Vạn gia thực lực làm sao?"

"Lương gia tộc trưởng Lương Cổ Tùng vừa đột phá Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, mà Vạn gia tộc trưởng cũng là vô hạn tiếp cận Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ nhân vật. Hai nhà Thiên Nguyên cảnh cao thủ gộp lại đến bảy người, mà Phương gia bắt quả mới năm người mà thôi, Hậu Địa cảnh cao thủ, Lương gia cùng Vạn gia gộp lại có ít nhất hai mươi người, thế nhưng Phương gia mới bắt quả vài mười lăm người mà thôi. Cái này cũng chưa tính hắc bọn giặc cùng Thanh Long trại người, cho nên tổng thể mà nói, Phương gia thực lực hơi chút nhược điểm." Tịch Diễm Đình trợ giúp Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ phân tích hai cổ thế lực.

Khe khẽ gật đầu, sắc mặt càng âm trầm hơn, tâm tình cũng càng trầm trọng hơn, ngón tay nhẹ nhàng run lên một thoáng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nhìn ngoài cửa sổ.

Tịch Diễm Đình nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh vẻ mặt, an ủi nói rằng: "Nếu là không có nắm chặt cũng đừng nhúng tay, Phương gia cũng không nhất định sẽ thua, ngươi có phần này tâm như vậy đủ rồi."

Chậm rãi đem ánh mắt từ ngoài cửa sổ thu lại rồi, thần tình kiên nghị nói rằng: "Nếu tới, ta không có ý định thúc thủ bàng quan, tuồng vui này, ta không chỉ muốn diễn, còn muốn đem hắc diễn hảo..."

Tịch Diễm Đình nhìn thấy như vậy Nhiếp Thiên Minh, bắt đầu hoài nghi hẳn vẫn có phải hay không cái kia mười sáu tuổi thiếu niên, hẳn trong ánh mắt toát ra cứng cỏi, cùng phần này tuổi tác cực không tương xứng...

Xác thực tại tinh thần cấm địa bên trong, Nhiếp Thiên Minh xác thực chịu đựng rất nhiều người thường khó có thể tưởng tượng thống khổ, cho nên mới phải có như vậy kiên nghị vẻ mặt, cái này cũng là hẳn hẳn là đạt được.

"Tỷ tỷ, ta nghĩ giả bộ một chút, dù sao vẫn là có thật nhiều nhân có thể nhận thức ta cái này Độc Nhất Xử thiếu niên lão bản." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng mà cười, trêu tức nói rằng.

"Cũng đúng, giả bộ một chút, chỉ ít cũng điểm an toàn. Yên tâm đi, đây là giao cho tỷ tỷ, bảo đảm đem ngươi trở nên liền chính ngươi cũng không nhận ra." Tịch Diễm Đình cười nói.

...

...

Phòng đầu giá Phạm Giai, một cái trên mặt có điểm ngăm đen thiếu niên ra hiện tại Tịch Diễm Đình bên cạnh, Tịch Diễm Đình thoả mãn nhìn một chút, thỉnh thoảng dùng ngón tay ngọc giúp hắn chỉnh lý có chút biến hình mặt.

"Không sai, ngươi đi chiếu soi gương, nhìn vẫn hài lòng không?" Tịch Diễm Đình cười dài vỗ một cái hắn vai, nhẹ nhàng nói.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh đã bị ngụy trang thành một người khác, hẳn xuất ra cái gương, trong mắt toát ra kinh hi, nhưng quá nhiều là khiếp sợ. Dùng tay nhẹ nhàng sờ soạng một thoáng, phát hiện xác thực là chính mình?

"Vẫn hài lòng không?" Tịch Diễm Đình nhìn nhìn chăm chăm không chớp mắt Nhiếp Thiên Minh, mỉm cười ôn nhu nói.

"Quá thần kỳ, ta đều bị chính mình đáng đáp giật nảy cả lên." Nhiếp Thiên Minh vẫn chưa hoàn toàn từ chấn động kinh động ra.

Tịch Diễm Đình hơi cười, cũng không hề giải thích, cái này bị cạ là nàng năm năm trước từ một cái mua đan dược trong tay người đem ra, mặc dù nhiều

năm đều vô dụng đến, luôn cảm thấy có một ngày sẽ dùng đến.

Không thành nghĩ, chính mình vô dụng, dĩ nhiên trước hết để cho tên tiểu tử này cầm dùng, Tịch Diễm Đình đôi môi hơi nhúc nhích một chút, khoe miệng chảy ra một tia không dễ phát hiện cười khổ tâm ý.

"Nhiều tạ tỷ tỷ." Nhiếp Thiên Minh vui lòng nói rằng, có đồ vật này, chỉ ít có thể che lấp một quãng thời gian. Như vậy hẳn có thể kiêu ngạo trắng trợn tại Hồ Bạt trấn đi dạo, cũng không lo lắng có người nhận ra hẳn.

Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng vuốt vuốt Nhiếp Thiên Minh đầu, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc nói: "Bất quá vạn sự còn cẩn thận hơn a, dù sao Lương gia cùng Vạn gia đều không phải kẻ tầm thường, thêm vào còn có hai cái Sài Lang giống như hắc đạo nhân vật."

Tự nhiên biết Tịch tỷ tỷ là quan tâm chính mình, lập tức khinh gật đầu, nắm đầm hơi tại ngực nện cho hai lần, cười hi hi nói: "Tịch tỷ tỷ không cần lo lắng, Thiên Minh tự tin, những này nhân muốn giết chết ta nhưng là phải phí một phen thời gian."

Tịch Diễm Đình không biết hẳn nơi nào đến to lớn như vậy tự tin, bất quá nhìn cặp kia kiên nghị ánh mắt, nàng cũng rõ ràng, không có mười phần nắm chắc hẳn Nhiếp Thiên Minh là sẽ không nhúng tay chuyện này, có ít nhất năng lực tự vệ.

Lập tức cũng là không nói cái gì nữa, nói nhiều rồi, cũng có vẻ nàng cái này tỷ tỷ dong dài, Tịch Diễm Đình lần thứ hai nhẹ nhàng vỗ vỗ vai, Nhiếp Thiên Minh cũng rõ ràng Tịch tỷ tỷ ý tứ, lập tức trong lòng đột ngột sinh ra lòng cảm kích.

...

...

Nếu trong sổ sách trên lực lượng, mình đã biết được, thành bại then chốt ở chỗ không biết lực lượng, đối với Phương gia mà nói, mặt khác hai cái bọn giặc cùng sơn trại là bọn hắn uy hiếp lớn nhất.

Mà đối với Lương gia cùng Vạn gia mà nói, Nhiếp Thiên Minh cũng đã trở thành bọn họ ẩn tại uy hiếp, thậm chí đối với phương đều sẽ không hoài nghi đến cái này mới vừa tròn mười sáu tuổi trên người thiếu niên.

Cho nên hiện tại chuyện trọng yếu nhất chính là điều tra hắc bọn giặc cùng Thanh Long trại thế lực, biết người biết ta mới có thể biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, mà thôi hiện tại Nhiếp Thiên Minh thực lực, chỉ ít có thể từ Thiên Nguyên cảnh trung kỳ trong cao thủ trốn thoát.

...

...

Nếu không có an toàn uy hiếp, đương nhiên liền có thể yên tâm lớn mật đi điều tra. Lập tức quyết định chủ ý, nụ cười xán lạn tiếu, chậm rãi nói rằng: "Tịch tỷ tỷ, Thiên Minh này vừa muốn đi ra, có cái gì tin tức trọng yếu, kính xin tỷ tỷ cho dù nói cho Thiên Minh a."

"Làm sao hiện tại muốn đi? Ngươi có đối sách?" Tịch Diễm Đình nghi hoặc nhìn Nhiếp Thiên Minh, một mặt vẻ lo lắng.

"Yên tâm đi, chỉ ít hiện nay, ta tại Hồ Bạt trấn vẫn là rất an toàn, này muốn ta không ra hiện tại Phương gia phủ đệ, ta lường trước bọn họ cũng sẽ không hoài nghi đến ta trên đầu." Nhiếp Thiên Minh lông mi nhẹ nhàng run lên, nhẹ nhàng cười cười.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh có chính mình dự định, cho nên ngược lại cũng không quá lo lắng cho mình.

Thế nhưng đón lấy thế cuộc sẽ biến thành chăm yêu dạng nì?

Cái này hẳn cũng không biết...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Dạ nhập Thanh Long trại

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh bộ này định liệu trước đáng đáp, Tịch Diễm Đình lúc này mới an quyết tâm đến, sắc mặt chợt cũng khôi phục nguyên lai cười dài đáng vẻ, khe khẽ gật đầu nói rằng: "Tỷ tỷ tin tưởng ngươi, bất quá vạn sự nhất định phải cẩn trọng, không thể cậy mạnh."

"Điểm ấy gác ngộ, Nhiếp Thiên Minh ta vẫn phải có, tỷ tỷ cũng đừng lo lắng." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ bộ ngực mình, tự tin nói rằng.

Xác thực Nhiếp Thiên Minh đã không phải là lúc trước hài tử kia, tuy rằng không tới một năm, thế nhưng quãng thời gian này, hắn lấy tốc độ cực nhanh trưởng thành.

Hiện tại hắn đã tiếp cận Thiên Nguyên cảnh, đột phá đến Thiên Nguyên cảnh vậy chính là này thời gian một, hai tháng. Mà hiện tại hắn thực lực chỉ ít sẽ không dễ cho những này Thiên Nguyên cảnh cao thủ một chiêu đập chết.

Lần thứ hai bước ra phòng đấu giá Phạm Giai cửa lớn, Nhiếp Thiên Minh duỗi cái lưng mệt mỏi, sờ sờ này trương vẫn không có thích ứng mặt, cười cười, kể tục vọng trước đi tới.

Nhẹ nhàng đi ở trên đường cái, lần thứ hai cảm thụ Hồ Bạt trấn hiu quạnh cùng quạnh quẽ.

Trận này thảo được cuộc chiến xác thực đối với Hồ Bạt trấn ngầm lại quá lớn, rất nhiều cửa hàng đã cửa lớn đóng chặt, chỉ có số ít tiệm cơm vẫn tại như thường lệ doanh nghiệp.

Khi hắn đi tới chính mình đã từng mở Độc Nhất Xử thời gian, Nhiếp Thiên Minh cảm khái không ngớt, lúc này cửa đã tích góp rất nhiều lá rụng, nhìn đáng đập đã lâu không có ai quét dọn, dừng lại chốc lát, lần thứ hai bước đi bước chân.

Bây giờ không phải là lúc cảm khái, Nhiếp Thiên Minh lập tức tăng nhanh bước tiến hướng về thành đông đi đến.

Cự ly thành ngoại thành phía đông ở ngoài bên ngoài năm mươi dặm, có một ngọn núi lớn, tuy rằng đã tiến vào vào đông trời đông giá rét, thế nhưng vẫn như cũ um tùm bạc trắng, chút nào không hề có một chút mùa đông đáng vẻ. Núi lớn sườn núi trong lúc đó có một cái trại, kiến cực kỳ xa hoa, cùng trong tưởng tượng của hắn hoàn toàn khác nhau.

Một đường cẩn trọng leo lên, thành công tránh được vài nơi tìm tòi tiểu lâu la, bắt quá cùng nhau đi tới, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy son trại phòng thủ làm thật có thể nói là kín kẽ không một lỗ hổng, từ chân núi đến sườn núi đoạn đường này, hắn đã thấy được tám tổ tuần tra đội.

Càng là nằm gần son trại, tuần tra người càng là nhiều, tuần tra số lần cũng nhiều. Xem ra hơn phân nửa là vì làm phòng ngừa Phương gia tập kích, dù sao Phương gia thực lực đặt ở đẳng kia, một cái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ, chỉ ít có thể đem cả toà son trại quấy nhiễu long trời lở đất.

Thế nhưng Thanh Long trại cũng biết, Phương gia tộc trường tuyệt đối sẽ không đại phí hoàng hốt đến công kích hắn Thanh Long trại, trong trấn Lương gia cùng Vạn gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn hắn Phương phủ không hư thời điểm, cho nên bọn hắn chỉ cần phòng ngừa địch quân đánh lên liền có thể.

Sắc trời càng ngày càng mờ, Nhiếp Thiên Minh lựa chọn một cái cực kỳ bí mật địa phương che dấu, nếu muốn lên vào Thanh Long trại xem ra cũng không phải là hắn suy nghĩ đơn giản như vậy, không thể làm gì khác hơn là yên lặng xem biến đổi.

Màn đêm buông xuống, son trại trên đặng dần dần đều sáng, không tới một phút đồng hồ liền trở nên đèn dầu sáng rõ, phạm vi trong vòng mấy dặm đều có thể nhìn thấy địa phương này, Nhiếp Thiên Minh lẳng lặng mà nằm ngoài trên nhánh cây, con mắt nhẹ nhàng nhắm lại, hiện tại cái gì cũng không thể làm, chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức liền có thể.

...

...

Gió lạnh nhẹ nhàng thổi, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ vai, cảm thấy có điểm lạnh giá, mờ mắt, chính mình bất tri bất giác dĩ nhiên ngủ một giấc. Tình huống như thế hạ, chính mình lại vẫn có thể ngủ giấc, liền ngay cả chính hắn đều cảm giác được khó mà tin nổi.

Nhẹ nhàng vuốt vuốt con mắt, quơ quơ đầu, làm cho mình tỉnh táo một điểm, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai nhìn về phía trước trại, lúc này trại chỉ có lăm lăm ánh đèn, trại hoàn toàn yên tĩnh, xem ra phần lớn người đã ngủ.

Chậm rãi duỗi cái lưng mệt mỏi, tiếp theo nhanh chóng từ trên cây nhảy xuống, chậm rãi hướng về trại tới gần. Tuy rằng đây là nửa đêm, là người tối một thời gian, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh vẫn là không dám khinh thường, dù sao chuyện này quá lớn, xử lý không tốt, chính mình thoát thân đều không dễ dàng.

Ban đêm trạm gác lại bỏ thêm hai ban, đối với những này trạm gác, Nhiếp Thiên Minh chỉ là lược thi tiểu kế, liền thành công tránh khỏi bọn hắn tầm mắt, tiến vào đến Thanh Long trại.

Phong nhẹ nhàng mà gọi lên hắn xiêm y, thế nhưng hắn bước chân so với phong vẫn khinh, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng xuyên đi vào, căn cứ hắn quan sát, Đông Nam hai viện hắn là trụ chính là Thanh Long trại một ít thành viên nòng cốt, ngã về tây địa phương nhưng là một ít thủ hạ nơi ở.

Nhẹ nhàng đổi qua phía trước sân, Nhiếp Thiên Minh đi tới trại thiên bắc địa phương, bởi vì trại bắc bộ là phòng thủ yếu nhất địa phương, liền tính xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể tại đối phương chưa kịp kêu gào lúc, bắt bọn hắn cho giải quyết.

Vù vù...

Phong tựa hồ lớn lên , giương lên một ít tro bụi, một ít cát mịn đánh ở trên mặt, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mặt, trực tiếp bước qua.

"A, hô, a, hô..."

...

...

Một trận ngủ say tiếng ngáy từ trong nhà truyền đến, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng kê sát ở trên cửa, trên người thần bí kỳ tự bắt đầu bắt đầu lưu động.

Tăng tăng..

Nhiều tia âm thanh từ bên trong cửa truyền đến, trong phòng môn xuyên chính đang lặng lẽ mở ra, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy tới cửa phòng, đi vào, thuận lợi cài cửa lại .

Trong phòng tổng cộng có năm người, bất quá toàn bộ đều đang say ngủ, căn bản không có ý thức đến Nhiếp Thiên Minh tiến vào...

"Đừng "

"Đừng "

...

Ngủ âm thanh lạnh lạnh mà sạch sẽ tiếng vang từ trong nhà truyền đến, năm người toàn bộ đều bất tỉnh, tiếng hô cũng theo ngưng. Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra năm hạt dược hoàn, đây là lần trước mua tới đối phó Cẩm Hồng, không nghĩ tới lần này lại vẫn có đất dụng võ, nhẹ nhàng cười cười, cho bọn hắn ăn vào .

"Này cái mê dược chỉ ít hửn là để bọn hửn ngủ nhiều ba bốn giờ ..."

"Ha ha..."

Trong bóng tối, Nhiếp Thiên Minh nghe thấy được một cỗ kịch liệt thảo dược vị, trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ thảo dược bị bọn họ cất : trốn ở chỗ này, nhẹ nhàng đẩy ra bên trong môn, quả nhiên có ngũ xa thảo dược, nhìn dáng dấp đây là trong đó một bộ phận, nghĩ đến một bộ phận khác nhất định tại hắc bọn giặc nơi nào.

Ngũ xa thảo dược, liền tính để hửn vận phát ra, cũng muốn tiêu hao thời gian rất lâu, xem ra thảo dược trước hết bất kể, then chốt là biết bọn họ thực lực.

Đánh rần động cỏ, đây cũng không phải là mình muốn .

Lập tức nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, đi tới một đại hán bên cạnh, nhẹ nhàng nhấc lên, đại hán dường như con gà con bình thường bị nhấc tới : nhấc lên , Nhiếp Thiên Minh đi ra, khép cửa phòng lại, tất cả chuẩn bị sắp xếp, lúc này mới mang theo đại hán rời khỏi Thanh Long trại.

Ra khỏi Thanh Long trại, Nhiếp Thiên Minh một đường lao nhanh, đi tới một cái đôi lập tương đối an toàn suối nước bên cạnh, ngừng lại..

Ào ào...

Dòng nước không tính lớn cũng không tính là nhỏ, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng ném đi, đại hán lập tức bị ném vào suối nước bên trong, hửn thuận thế ngón tay một khúc, một đạo hào quang màu tím nhạt nhẹ nhàng đánh vào đại hán trên người.

Không tới thập giây, chỉ nghe thấy một tiếng tục tăng tiếng kêu.

"A!"

Đại hán hét to một tiếng, vẫn không biết xảy ra chuyện gì, lấy vì làm mình đang nằm mơ, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng hỏi: "Người là Thanh Long trại người nào?"

Đây là đại hán mới phản ứng lại, mượn nguyệt Quang Hòa ánh sáng từ mặt nước, hửn ngờ ngờ phân rõ đi ra, người trước mắt chẳng qua là cái năm cũ, lập tức lạnh cười lên, nói rằng: "Tiểu tử thú, càn dám trêu chọc lão tử, xem lão tử làm sao giết chết ngươi."

Nói xong, đại hán từ trong nước thặng một thoáng nhảy ra ngoài, lại vẫn muốn đối với Nhiếp Thiên Minh động thủ, há có thể chứa được phản kháng, hét lớn một tiếng.

"Không muốn chết liền cho ta ngoan ngoãn ở lại."

Dứt lời chường đến, một tiếng thẳng thắn âm thanh âm vang lên, Nhiếp Thiên Minh mãnh liệt giật tên đại hán kia một cái tát, toàn bộ động tác gọn gàng nhanh chóng, đại hán liền một tia hoàn thủ cơ hội đều không có.

"Đùng "

"Oanh "

Đại hán bị Nhiếp Thiên Minh trực tiếp rút ra ba mét, té ngã địa phương, mặt trái lập tức thũng lên, đại hán nắm đầu tay mặt, trong ánh mắt cái cổ này thô bạo đã biến mất rồi, cướp lấy chính là sợ hãi, sợ hãi thật sâu.

"Dĩ nhiên cùng ta đánh, không biết tự lượng sức mình." Nhiếp Thiên Minh hừ một tiếng, thần nhiên nói.

"Làm sao có khả năng? Làm sao có khả năng? Dĩ nhiên đạt đến Hậu Địa cảnh, một cái mười sáu tuổi rầm tiếu hài..." Đại hán lâm bảm nói, giống như nhìn thấy quỷ.

"Ta cũng chẳng thêm cùng ngươi dong dài, ta hỏi ngươi, các ngươi Thanh Long trại thực lực phân bố? Mấy người đạt đến Hậu Địa cảnh, mấy người đạt đến Thiên Nguyên cảnh? Thành thật trả lời, bằng không ta trực tiếp quát chết ngươi." Nhiếp Thiên Minh biểu hiện ra một loại hung ác về mặt, đối với loại hung ác này người, Nhiếp Thiên Minh nhất định phải biểu hiện ra so với hắn càng hung ác hơn bá đạo, so với hắn càng cao ngạo ngang ngược.

"Vâng... Là..."

Đại hán trên mặt bắp thịt không ngừng mà lay động, thiếu niên ở trước mắt tuy rằng chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi, thế nhưng hạ lên tay đến vậy tuyệt đối không thể so những người khác nhuyển, lập tức run rẩy nói rằng: "Ngươi vẫn là đem ta thả đi, ta cái gì đều không biết."

Đại hán vốn là muốn nói Đại trại chủ lòng bàn tay cũng có thể quát chết ngươi, đến miệng biên lại bị nuốt xuống, không thể làm gì khác hơn là khổ sở cầu xin.

"Ha ha ha..."

"Thả ngươi, ngươi nói khả năng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Khám tra sự phát địa

Nhẹ nhàng sờ sờ mũi, nụ cười xán lạn, lộ ra hàm răng trắng nõn, Nhiếp Thiên Minh ngón tay chỉ đại hán, nói rằng: "Ngươi hẳn phải biết, một cái tát của ta tuyệt đối có thể làm cho ngươi hồn phi phách tán, phải biết Luyện Tâm cảnh cùng Hậu Địa cảnh nhưng là cách biệt một cảnh giới, thoại ta cũng không nhiều lời, chính ngươi ước lượng ước lượng đi! Bất quá ta có thể là nổi danh không kiên trì, ta lại cho ngươi ba giây, ba giây hậu, ta đã có thể muốn động thủ."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lộ một thoáng ổng tay áo, chuẩn bị muốn đánh, chỉ là Nhiếp Thiên Minh còn chưa có bắt đầu đếm xem lúc, đại hán cũng đã bắt đầu nói.

Đại hán biết liền tính mười cái chính mình cũng không phải Nhiếp Thiên Minh đối thủ, bằng không cũng sẽ không bị hắn tóm lấy, lập tức bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn, lâm bảm nói: "Chúng ta Thanh Long trại Đại trại chủ Trâu Đào Lương đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, cái khác hai vị trại chủ cũng đạt tới Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ, đạt đến Hậu Địa cảnh huynh đệ đã nhiều đến hơn mười vị, đây chính là chúng ta Thanh Long trại chủ yếu lực lượng."

"Ha ha ha..."

Liền ba cái Thiên Nguyên cảnh người liền dám chiếm giữ Thanh Long trại, toàn bộ Hồ Bạt trấn không ai dám trêu chọc, Nhiếp Thiên Minh cười, chỉ ít bây giờ nhìn lại, tình huống cũng không phải là trong tưởng tượng của hắn nghiêm trọng như vậy.

"Này hắc bọn giặc thế lực đây? Nghĩ đến cùng các ngươi Thanh Long trại xê xích không nhiều đi!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng hỏi, về mặt khinh thường.

"Hắc bọn giặc thực lực xác thực cùng chúng ta Thanh Long trại tương đương, cho nên nhiều năm như vậy đến mới có thể bình an vô sự, hơn nữa chúng ta cũng là hợp tác đồng bọn, như vậy lực công kích sẽ càng to lớn hơn, như vậy liền ngay cả Phương gia đối với chúng ta đều kính nể ba phần." Nói đến đây, đại hán run run rẩy rẩy nói rằng, không hề có một chút cao ngạo ngang ngược cảm giác.

"Hắn Phương gia kính nể, ta ta cũng không kính nể." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói.

Đại hán nhẹ nhàng hừ một tiếng, trong lòng nói rằng, không biết trời cao đất rộng tiểu tạp chủng, đem đi tới lão tử trong tay, lão tử không phải đem ngươi làm chết đi sống lại, cũng cho ngươi biết lão tử thủ đoạn.

Hai mắt lập tức nhìn về đại hán, ánh mắt lộ ra nồng đậm sát ý, nhìn thấu đại hán ý nghĩ, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng ngươi còn có cơ hội này sao?"

Nhẹ nhàng hoạt động gân cốt, xương bên trong phát sinh lạnh lạnh âm thanh, đại hán trên trán lập tức bốc lên mồ hôi lạnh, hắn không nghĩ tới đối với Phương Chân sẽ xuống tay với chính mình, một cái ra đời chưa sâu thiếu niên, không nên có thể làm ra loại này giết người diệt khẩu việc đi, đại hán cầu khẩn.

Nhưng có câu nói, nghe mới sinh độc không sợ cạp, nói không chắc, hắn đưa tay liền đem tự mình giải quyết, hắn cũng thực sự không nghĩ ra được đối với phương có thể không giết hắn mượn cớ, có dám hay không, đại hán nhẹ nhàng mặc niệm?

Không phải là không dám làm, mà là xem thường làm mà thôi, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nhìn trước mắt đại hán, nói rằng: "Ngày hôm nay ta liền không giết ngươi, bất quá ta cho ngươi lưu một cái ký hiệu, cho ngươi cả đời cũng không thể hại người."

Chậm rãi đi tới đại hán trước mặt, cơ thể hơi chấn động, trong lòng bàn tay lập tức ngưng tụ ra một đạo màu tím vòng xoáy, Địa Tinh lực từ lòng bàn tay hướng ra phía ngoài tràn ra.

"Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì, ngươi..." Đại hán thân thể bắt đầu run rẩy, hắn biết Nhiếp Thiên Minh muốn làm gì.

Bàn tay nhẹ nhàng phóng tới đại hán trên bả vai, đại hán trong nháy mắt mất đi năng lực phản kháng, chỉ có thể mặc cho Nhiếp Thiên Minh bài bố ...

"Vù... Vù..."

Địa Tinh lực tại đại hán trong thân thể tứ không e dè tàn phá, đại hán cái trán bốc lên lượng lớn mồ hôi, quần áo toàn bộ ướt đầm, thân thể không ngừng mà run run co quắp.

"Thu."

Nhẹ nhàng nói một tiếng, Nhiếp Thiên Minh để bàn tay từ đại hán trên bả vai lấy ra ...

"A..."

Đại hán trên mặt đất không ngừng mà co quắp, dường như điên cuồng giống như vậy, liên tục lăn lộn, cuối cùng hôn mê đi...

"Ai, này tổng thể so với làm mất mạng muốn hảo." Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đi tới đại hán bên cạnh, từ bên người bao bên trong móc ra một hạt tam phẩm đan dược, nhẹ nhàng bỏ vào hắn trong miệng...

"Ngươi hiện tại cùng người bình thường không có khác biệt, ta tin tưởng Thanh Long trại cũng sẽ không chứa đựng ngươi này người phế nhân, chính ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thờ dài một hơi, chậm rãi đi trở lại.

"Ngươi vì sao không trực tiếp giết hắn." Hư Không Lão Nhân không rõ hỏi.

"Quên đi, ngày hôm nay tâm tình được, lại nói nữa, hắn cả đời này cũng không thể tu luyện, vậy cũng là đối với hắn trừng phạt." Nhiếp Thiên Minh nhún vai, cười cười nói rằng.

"Ai, cần quyết đoán mà không quyết đoán tất lưu hậu họa." Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng thờ dài một hơi, nhân từ có đôi khi liền là một loại tàn nhẫn, hắn sâu sắc cảm nhận được loại thống khổ này.

...

...

Hồ Bạt trấn vùng ngoại ô buổi sáng tràn đầy mới mẻ, không hề có một chút nào đều đến trận tranh đấu này ảnh hưởng, có thể là bởi vì Nhiếp Thiên Minh tâm tình hảo nguyên nhân, đi lên cũng cảm thấy đặc biệt khoan khoái, thậm chí so với tại Phong Vân môn không khí cũng còn tốt.

"Nên đi xem xem sự phát địa, đến cùng là nguyên nhân gì, để một mảnh thảo dược địa trong một đêm toàn bộ giết chết đây?" Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói, không khỏi bước nhanh hơn.

Lương gia thảo dược chính là tại Hồ Bạt trấn tây giao, Vạn gia thảo dược địa bên trong Lương gia thảo dược địa không tới một dặm đường, thế nhưng Phương gia thảo dược địa nhưng là tại Nam Giao, cho nên Nhiếp Thiên Minh đi trước Phương gia thảo dược nhìn một chút.

Đi không tới một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh xa xa mà đã nhìn thấy một cái cực đại trang viên, chiếm diện tích xem ra chỉ ít so với Phương phủ gấp hai còn lớn hơn, giương mắt nhìn lên, trang viên cửa lớn phía trên viết "Phương thị thảo dược tràng".

Tấm ván gỗ trên có Ta Trần cự , chữ viết có nhiều chỗ bắt đầu thoát Liễu Liễu, xem ra có ít nhất mấy trăm năm . Nhiếp Thiên Minh không khỏi cảm khái một phen, đây chính là Phurong gia cất bước tư bản, cũng là Phurong gia đặt chân ở Hồ Bạ trấn tư bản, nhiều năm như vậy, vẫn như cũ có thể thấy lúc đó phurong gia tổ tiên thấy xa.

Trang viên chu vi mỗi cái năm mét liền đứng một cái gia đình, xem ra đã đến cao nhất cảnh giới trình độ. Cũng khó trách, ở cái này thời buổi rối loạn, ai dám cam đoan, này hai nhà sẽ không làm một ít đặc biệt sự. Vạn nhất bọn họ tại thổ địa trên tung đầy độc dược, một mảnh này thổ địa cũng là mất đi giá trị .

Phurong gia nơi quan trọng nhất liền là vùng đất này , nó là Phurong gia thu vào chủ yếu khởi nguồn, bình thường đều là do Phurong Ngọc Yên cha phụ trách trông coi, bởi phurong tường quân bị thương, bây giờ là phurong khiêm thâm cùng Phurong Bang Khắc hai cái đồng thời trông coi .

"Phurong gia cầm địa, những người không có liên quan giống nhau không cho tới gần." Một cái gia đình nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, cấp tốc đi tới, ngăn trở hẳn.

"Ha ha, ..."

"Đột nhiên nhìn thấy như thế một cái đại trang viên, sở dĩ có điểm hiếu kỳ, lúc này mới sang đây xem xem, không có ác ý." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ mũi, ngậy thơ cười cười.

Gia đình vừa nhìn là con là một thiếu niên mà thôi, cũng không giống là cái khác hai nhà gian tế, khoát tay áo nói rằng: "Gần nhất bận rộn, người vẫn là trở về đi thôi, miễn cho đem người bắt lại."

"Tạ Tạ tiểu ca, vậy ta liền trở lại." Nhiếp Thiên Minh gật đầu, biểu thị cảm tạ, nhìn, bắt đầu dĩ trở về.

Xem ra Phurong gia cũng có chuẩn bị, Nhiếp Thiên Minh suy đoán không quá mấy ngày, Phurong gia còn có thể tăng cường trông coi gia đình số lượng, phòng chừng liên ngay cả Phurong gia tộc trường đều sẽ đích thân tọa trấn chỉ huy.

Xem ra trận này tranh đấu không thể tránh được , Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới đây, lại lớn bước hướng đi tây giao.

Tây giao hai nơi trang viên muốn so với ngoại thành phía đông nhỏ rất nhiều, nhưng so với ngoại thành phía đông mới rất nhiều, xem ra kiến trúc thời gian cũng là mấy chục năm, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi bước qua, cùng Phurong gia ngược lại chính là, này hai nhà trang viên chỉ là có vài người ở chỗ này trông coi.

Xem ra này hai nhà quyết tâm muốn cùng Phurong gia động thủ, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vòng qua trang viên cửa lớn, đi tới mặt sau, thân thể bắn ra, lén lút lên vào đi vào.

Nhẹ nhàng hướng về thảo dược địa tới gần, đi mau đến thảo dược địa lúc, Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng nói một tiếng: "Ồ?"

"Lão sư, thế nào? Có cái gì không thích hợp sao?" Nhiếp Thiên Minh nghe thấy lão sư nghi vấn ngữ khí, biết có chỗ đặc biệt nào khiến cho Hư Không Lão Nhân chú ý.

"Thật mạnh Thuần Dương khí? Chẳng lẽ phía dưới có cái gì Thuần Dương đồ vật?" Hư Không Lão Nhân không để ý đến Nhiếp Thiên Minh, vẫn cứ tại lăm bằm lăm bằm.

"Chẳng lẽ là?"

...

"Cái gì là Thuần Dương khí?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, có thể làm cho Hư Không Lão Nhân cảm thấy hứng thú đồ vật, nhất định là đồ tốt, nếu là đồ tốt há có không nắm lý lẽ.

"Thuần Dương khí, đến cùng là cái gì đây?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thạch Mặc thượng đẳng?

Hư Không Lão Nhân trầm tư chốc lát, lúc này mới nhớ tới Nhiếp Thiên Minh vấn đề, chậm rãi nói rằng: "Đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu, nhất định phải có dương khí phụ trợ mới có thể kế tục tu luyện, bởi vì muốn tăng cao Thiên Nguyên lực tức Nguyên lực, phải có dương khí mới có thể. Tu luyện đẳng cấp càng cao, cần dương khí số lượng cùng trình độ cũng càng cao."

"Ừ, quả nhiên là đồ tốt, không biết tại giao dịch dưới đất phùng có thể hay không mua được?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hỏi.

"Ha ha ha, như loại này đừng dương khí đan dược, nơi như thế này làm sao sẽ nắm giữ, phần lớn người đều là từ Luyện Dược sư nơi nào mua, cũng không phải là hết thầy Luyện Dược sư cũng có thể luyện chế loại đan dược này. Hòa hầu nắm chặt không tốt, khinh giả đan dược sẽ mất đi công hiệu, trọng giả có thể khiến dùng giả dẫn độ Nguyên lực, nổ tung mà chết." Hư Không Lão Nhân đầu tiên là ha ha cười lên, chợt sắc mặt nghiêm túc nói rằng.

"Nghiêm trọng như vậy? Bất quá lão sư, người xem một chút lòng đất có phải hay không có loại đồ vật này đây?" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên nhớ tới có bảo vật, sốt ruột hỏi.

"Hẳn là có, bất quá hiện tại không thích hợp khai thác, đến buổi tối rồi nói sau! Chúng ta tới trước mặt khác một vùng nhìn một chút." Hư Không Lão Nhân tỉ mỉ tự hỏi, chậm rãi nói rằng.

"Lão sư nói có đạo lý, hiện tại xác thực quá rõ ràng, vậy ta liền đi mặt khác một khối thảo dược nhìn một chút đi." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh hưng phấn ra khỏi Lương gia thảo dược địa, tiến vào Vạn gia thảo dược địa.

"Tiểu tử người, nói như thế nào người hảo đây? Người chính là vận may quá tốt rồi." Hư Không Lão Nhân tinh thần quá mức nói rằng, xem tới nơi này cũng có, có thể làm cho lão sư vui vẻ thành như vậy, xem ra ít nhất là có giá trị không nhỏ đồ vật.

Sờ sờ mũi, Nhiếp Thiên Minh hiểu lòng không hết cười cười, hiện tại đi ra ngoài trước, đợi được trời tối động thủ lần nữa.

"Đây hai nhà toàn bộ đều là xuẩn mới, to lớn như vậy bảo tàng, dĩ nhiên không cảm giác được, xem ra thiên đô muốn tiện nghi Nhiếp Thiên Minh ta." Nhiếp Thiên Minh thì thảo luận bầm bầm lầu bầu nói rằng.

"Xuẩn mới? Ta cho người biết, người coi như là tiến vào Thiên Nguyên Thần cảnh giới, người cũng không thể có thể cảm giác được loại đồ vật này. Nếu không phải Lão đầu tử, chỉ sợ người liền biên đều đều triêm không tới." Hư Không Lão Nhân khẽ hừ một tiếng, khinh thường nói.

"Lão sư nói quá đúng, những gia hỏa kia tại sao có thể có lão sư loại này mắt sáng đây?" Nhiếp Thiên Minh khen tặng nói một tiếng, quả nhiên ai phát hiện đây? Cuối cùng đến Nhiếp Thiên Minh ta trong tay là được.

"Cái gì đều không tiến bộ, này vượt mong ngựa công phu tăng trưởng." Hư Không Lão Nhân lườm hẩn một cái, chậm rãi nói rằng.

"Lão sư quá khen, Thiên Minh còn có thật nhiều đồ vật muốn cùng lão sư học tập đây?" Nhiếp Thiên Minh cung kính nói, xác thực hẩn có thể có ngày hôm nay như vậy thành tích, cùng Hư Không Lão Nhân chặt chẽ không thể tách rời.

Hư Không Lão Nhân cũng không thêm để ý, kế tục nằm ở hẩn xích đu trên, chậm rãi hoảng lên, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đều điều mấy ngàn năm, làm sao vẫn không điều đủ.

...

...

Thời gian có lúc quá rất nhanh, liền dường như thời gian qua nhanh, có khi lại rất chậm, chậm khiến người ta sốt ruột, khiến người ta lòng ngứa ngáy.

Thiên rốt cục ngừng hạ, cuối cùng một vệt ánh mặt trời cũng biến mất ở tầm nhìn ở ngoài lúc, thiên địa triệt để đen, đêm tối, chính là hảo thời cơ...

Đương nhiên hiện tại còn không là thời cơ tốt nhất, nếu một ngày cũng chờ đi, Nhiếp Thiên Minh đương nhiên cũng không để ý chờ lâu mấy giờ.

...

...

Chà xát...

Nhẹ nhàng tiến vào thảo dược địa, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lục lọi, không lâu liền đã tới sáng hôm nay đến địa phương.

"Lão sư, ở nơi đâu?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hỏi, trong giọng nói mang theo hưng phấn.

"Đi về phía trước, đi thập bước." Hư Không Lão Nhân chỉ chỉ phía trước, chậm rãi nói rằng.

Bước nhanh chân, mấy về sau, Nhiếp Thiên Minh đến Hư Không Lão Nhân chỉ nơi, hỏi: "Là ở đâu sao?"

"Là. Động thủ đi!" Hư Không Lão Nhân gật đầu, chậm rãi nói rằng.

Từ bên người bao bên trong lấy ra này thanh mặc đao, cây đao này, hẩn đã đã lâu vô dụng, không nghĩ tới lần này dùng nó lúc dĩ nhiên là dùng để đào

đất, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Cây đao này vẫn là sắc bén như vậy, cơ hồ không có cái gì ngăn cản, Nhiếp Thiên Minh trong nháy mắt đã đào ra hai mét sâu hơn, liền chính hắn đều cảm khái đến, nếu như cho người khác đương gia đình, chỉ bằng này tay tuyệt hoạt, chính mình khẳng định đặc ngưng.

Khoảng chừng sau mười phút, Nhiếp Thiên Minh đã đào ra năm mét sâu, đột nhiên đụng phải một cái cứng ngắc đồ vật, trong lòng hắn vui vẻ, xem ra đào được .

"Đang..."

Một tiếng lanh lảnh va chạm tiếng vang từ dưới đao cự thạch truyền đến, Nhiếp Thiên Minh lập tức đạp đi, từ bên người bao bên trong móc ra một cái hộp quẹt, nhẹ nhàng đốt cháy, lòng đất không khí vốn là có điểm mỏng manh, lúc này hắn cảm thấy có điểm cảm giác nghẹn thở.

May là đã đến Hậu Địa cảnh, từng chút từng chút không khí liền đầy đủ duy trì thân thể hằng ngày cần thiết, hắn chậm rãi sờ sờ mặt trước cứng rắn đồ vật, quả nhiên có đồ vật, Nhiếp Thiên Minh tay dĩ nhiên khăn trương có điểm run rẩy, toàn bộ tâm tùy theo cũng sôi trào lên.

Tìm được, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đem nó xách tới, động tác cực kỳ chậm chậm, rất sợ làm hỏng rồi bảo bối.

Đồ vật này có điểm giống tảng đá, nói đúng ra liền là một tảng đá. Lạnh lẽo lạnh lẽo, không có nửa điểm Thuần Dương đồ vật đáng vẻ, Nhiếp Thiên Minh làm sao cũng nhìn không ra hắn là bảo vật, nhảy lên ngọn lửa hạ, tảng đá có vẻ cực kỳ ngăm đen, đen trình độ không so với trong tay mình mạch đao thấp.

Hắn là một khối thượng đẳng Thạch Mặc , nhưng đáng tiếc , đối với tu luyện mà nói, không có nửa điểm tác dụng. Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ này cùng vỏ rượu không chênh lệch nhiều tảng đá, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Tiên tay hướng về Bao Bao bên trong ném đi, lại tiếp theo đào xuống, nhìn là không phải là mình đào sai rồi, đào không tới 1 mét hậu, Hư Không Lão Nhân vội ho một tiếng, trêu tức cười nói: "Người tên tiểu tử này, vận may vẫn thật khá tốt mà."

"Lão sư, người nói chính là khối này đại hắc thạch sao? Ta nhìn nó thế nào cũng không giống là bảo vật, phỏng chừng vậy chính là một khối Thạch Mặc mà thôi. Ta lại đào đào, nhìn có hay không?" Nhiếp Thiên Minh xoa xoa trên trán vốn là không tồn tại mồ hôi, chỉ là đây là hắn một chùng tập quán động tác mà thôi.

"Người biết cái gì?" Hư Không lão sư lần thứ hai mắng, Nhiếp Thiên Minh cười khổ một tiếng, chính mình tên lão sư này đều có mấy ngàn năm tu dưỡng , làm sao vẫn thí a, thí a liên tục.

Lão sư phát biểu , cái này làm học sinh đương nhiên không tốt đỉnh chùy, lại nói nữa, mỗi lần lão sư chỉ cần nói xong cái từ này, Nhiếp Thiên Minh luôn có thu hoạch, cho nên tha thiết mong chờ nhìn lão sư.

"Đi ra ngoài trước lại nói." Hư Không lão sư tổng thể là ưa thích thừa nước đục thả câu, mỗi khi Nhiếp Thiên Minh tại cao hứng lúc, Hư Không lão sư giống như một chậu nước lạnh từ từ đầu đến chân dội cái thấu, lẽ nào đây là "'thể hồ quán đỉnh'" ? Có như vậy lão sư sao?

Đương nhiên không dám có lời oán hận, chỉ là ở trong lòng phát tài rồi một trận bức tức hậu, lập tức bắt đầu đem chính mình đào lên khanh điền lên, vì để cho gia đình nhìn chưa ra, Nhiếp Thiên Minh cố ý làm một chút khô ráo bùn đất nhào ở phía trên, chỉ cần không nhìn kỹ, tuyệt đối không nghĩ tới có người từng ở dưới mặt đất đào một cái lỗ thùng to.

Thoả mãn nhìn một chút chính mình kiệt tác, Nhiếp Thiên Minh lặng lẽ lặn ra, miễn cho đêm dài lắm mộng, hắn quyết định trước tiên không Hướng lão sư thỉnh giáo, trực tiếp lao tới Vạn gia thảo dược địa, đi đào lấy mặt khác một tảng đá lớn.

Tất cả tiến triển thuận lợi, Nhiếp Thiên Minh sau một giờ thành công trộm được một cái khác hắc đen tảng đá, toàn bộ quá trình có thể nói thuận buồm xuôi gió.

Cũng khó trách trang viên này, hai nhà đều dự định bỏ qua, tự nhiên trông coi ít người , nếu là ở Phương gia trang bên trong vườn, Nhiếp Thiên Minh hắn vẫn thật không tốt ra tay.

Ra khỏi hai người này trang viên, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc chạy, một hơi chạy ra mười dặm, này mới ngừng lại.

"Oanh "

"Oanh "

Nhẹ nhàng đem hai cái vỏ rượu kích cỡ tương đương hắc thạch từ bên người bao bên trong móc ra, thì thảo hỏi: "Lão sư, ta còn là không nhìn ra nó nơi nào như cái bảo vật."

Cùng dĩ vãng bảo vật so với, này hai khối tảng đá lớn vừa đen lại xấu, không có Toán Hạch long lanh như vậy long lanh, cũng không có Thánh Châu như vậy tràn ngập năng lượng, thậm chí còn không bằng thân thể của mình bên trong thần bí ký tự đến hữu dụng, chỉ ít lúc trước hắn có thể cảm ứng được thần bí ký tự lực lượng. Hiện tại ngược lại tốt, hai người này tảng đá, hãy cùng chết rồi như thế, không hề sinh cơ.

Đây là bảo vật gì? ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Địa Dương Thạch

"Dĩ nhiên là Địa Dương Thạch, thượng đẳng Địa Dương Thạch." Hư Không Lão Nhân rót cục mở miệng nói chuyện.

Địa Dương Thạch bên trong đựng lượng lớn nguyên khí, nếu như đề luyện ra, cái đôi này tu luyện Nguyên lực rất có trợ giúp, một hạt phẩm chất cực cao Địa Dương Đan có thể bán được mấy trăm ngàn Hoang tệ, thế nhưng thông thường loại này Địa Dương Đan đều là có tiền cũng không thể mua được.

Những thứ này đều là hẩn từ 《Hoang Lộ Đại Quan》nhìn thấy, chỉ là miêu tả cùng mình nhìn thấy hoàn toàn khác nhau. Sách bên trong ghi chép, Địa Dương Thạch vì làm ngón tay kích cỡ tương đương tảng đá, mang theo một điểm màu vàng óng, màu vàng óng càng sâu, Địa Dương Thạch phẩm chất càng tốt, luyện chế ra Địa Dương Đan giá trị cũng là càng cao.

Chỉ là trước mắt khối này tảng đá lớn, hẩn thực khó cùng sách bên trong ghi chép Địa Dương Thạch đánh đồng, phỏng chừng coi như là Địa Dương Thạch, cũng là một cái phẩm chất cực thấp Địa Dương Thạch.

Bất quá cũng không tồi, coi như là phẩm chất thấp, giá trị cũng không ít, Nhiếp Thiên Minh thoả mãn vỗ vỗ tảng đá, nói rằng: "Lão sư, là không phải chúng ta phát tài, phỏng chừng làm sao cũng có thể bán cái hơn triệu Hoang tệ đi!"

"Hơn triệu Hoang tệ? Tiểu tử ngươi thực sự là phá sản, nếu là bị người biết ngươi có này hai khối to lớn như vậy Địa Dương Thạch, ngươi sớm đã bị người giết chết. Trăm vạn Hoang tệ? Hừ, liền mò nó tư cách đều không có." Hư Không Lão Nhân khinh thường nói.

"Cái gì?" Nhiếp Thiên Minh nghe được Hư Không lão sư hậu, lập tức nhảy lên, biểu hiện trên mặt cứng ngắc, càng chính là rất nhiều khiếp sợ.

Trăm vạn Hoang tệ? Đây là khái niệm gì? Nhiếp Thiên Minh thô sơ giản lược tính toán một chốc, chính mình muốn thiêu chế 200 ngàn chỉ cá nướng? Hẩn thật sự không dám tưởng tượng.

"Nhưng là ta từ sách lên giải đến Địa Dương Thạch bình thường đều là mang theo một điểm màu vàng óng, nhưng là cái này hắc thạch liền một điểm ánh sáng lộng lẫy đều không có." Nhiếp Thiên Minh vẫn có chút hoài nghi, kể tục hỏi tới.

Hư Không lão sư cười cười, nói rằng: "Không phải Lão đầu tử khoe khoang, ở phương diện này, Lão đầu tử vẫn chưa từng bị thua."

Nhìn có chút đắc ý vênh vao Hư Không Lão Nhân, Nhiếp Thiên Minh hiểu này thật sự là, hàng thật đúng giá Địa Dương Thạch.

"Ngươi xem khối này hắc thạch, nó bên ngoài nếu không phải bị tảng này hắc thạch bao quanh, nó sao có thể để tiểu tử ngươi đạt được." Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng sờ sờ không lâu lẩm chòm râu, để hẩn xem ra có điểm giống học rộng tài cao cái loại này, tuy rằng hẩn vốn chính là.

"Tại sao?" Nhiếp Thiên Minh vừa nghe lập tức tò mò, vội vàng hỏi.

"Ha ha, nếu là Địa Dương Thạch toàn bộ lộ ra, sớm đã bị những này Thiên Nguyên Thần cảnh giới cao thủ đoạt đi, nơi nào còn có thể tiện nghi ngươi cái này tiểu tử thôi." Hư Không lão sư trêu tức nói rằng, đồng thời cũng không thể không vì làm Nhiếp Thiên Minh may mắn cảm thấy vui vẻ.

"Lão sư ngươi là làm sao mà biết được?" Nhiếp Thiên Minh vừa nghĩ tới lão sư lập tức liền biết Địa Dương Thạch vị trí, điều này làm cho hẩn không khỏi tò mò.

"Lão đầu tử trông giữ đại địa chi đạo có mấy ngàn năm, há có thể tránh được Lão đầu tử con mắt." Hư Không Lão Nhân vừa nhắc tới chính mình lịch sử, trên mặt lập tức lộ ra bình thường không dễ nhìn thấy ngông nghênh cùng thô bạo.

Trông giữ đại địa chi đạo? Lão sư dĩ nhiên lợi hại như vậy, nhưng là thì làm sao có thể sẽ lưu lạc đến tận đây đây? Xem ra trong đó nhất định có thật nhiều khiến người ta trần trời góc mồm sự tình phát sinh.

"Năm đó đại địa chi đạo bắt đầu thời gian, rải rác rất nhiều phẩm chất cực cao Địa Dương Thạch. Mà những này Địa Dương Thạch có chút đã bị tu luyện người đào móc, có chút Địa Dương Thạch lợi dụng ngoại giới nguy trang, tránh được tu luyện người khai thác." Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói rằng.

Dĩ nhiên có chuyện như vậy, đây là hẩn lần đầu tiên nghe được, xem ra lão sư muốn so với Hoang Lộ Đại Quan kiến thức còn rộng hơn bác, quả thực chính là một cái hoạt Hoang Lộ Đại Quan, Nhiếp Thiên Minh trong lòng yên lặng than thở.

Thế nhưng hoạt 《Hoang Lộ Đại Quan》nhưng cũng có tai hại, chính là mỗi khi hắn nghe được tối thoả thích thời gian, lão sư đều là chỉ nói một nửa, có lúc Nhiếp Thiên Minh hận không thể chui vào hắn trong óc đi xem xem, mặt sau đến cùng là cái gì.

Hư Không Lão Nhân ho khan một tiếng, lại nói tiếp: "Năm đó hạ xuống Địa Dương Thạch đều rất nhỏ, như to lớn như vậy, gần như là đã ít lại càng ít. Hơn nữa khối này Địa Dương Thạch còn có một cái chỗ đặc biệt, Lương gia cùng Vạn gia nhiều như vậy liền trồng thảo dược, bình thường được tính đều bị nó hấp thu. Cho nên Lão đầu từ mới có thể như vậy chuẩn xác nắm chặt chúng nó phương vị."

Chẳng phải là này hai nhà mấy chục năm đều là chính mình nuôi này hai khối Địa Dương Thạch, xem ra bọn họ cái này oan Đại Đầu làm quá thiệt thòi, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười.

"Lão sư có phải hay không gần nhất này một, hai năm, Địa Dương Thạch quá sinh động mới đưa đến được thảo chết héo tàn suất tăng nhanh." Nhiếp Thiên Minh gãi gãi đầu, nhẹ nhàng hỏi.

"Trẻ nhỏ dễ dạy, không sai, này hai khối Địa Dương Thạch này cho nên có thể trưởng thành đến to lớn như vậy, đa số là bởi vì linh dược hiệu lực." Hư Không Lão Nhân tán thưởng nói.

Nên xử lý như thế nào hai người này Địa Dương Thạch đây? Nhiếp Thiên Minh lâm vào trầm tư...

...

...

Hai khối cao như vậy phẩm chất Địa Dương Thạch, nếu là bị người biết, giết người cướp của sự tình, nghĩ đến cũng là một cái cực kỳ bình thường sự tình. Trước mắt tuy rằng mấy nhà đều tại vì làm thảo dược việc, tranh được người chết ta sống, thế nhưng một khi biết chuyện này, Nhiếp Thiên Minh dám cam đoan, không ra một canh giờ, hắn nhất định phơi bày tại chỗ.

"Không được, lão sư đều từ dưới đất năm mét đem đồ vật này tìm tới, xem ra đặt ở bên người bao bên trong nhất định không an toàn, nếu là gặp phải cao thủ có thể cảm giác được Địa Dương Thạch tồn tại, mình cũng không có năng lực bảo hộ nó." Nhiếp Thiên Minh sắc mặt nghiêm túc nhìn chúng nó, trong lòng không ngừng mà tính toán.

Này không chỉ có quan hệ đến Địa Dương Thạch bản thân, càng quan hệ chính mình sinh mệnh, lập tức ngồi dưới đất, cầm trong tay cây khô cành không ngừng mà gõ nhẹ bần đất.

"Lão sư, này hai khối Địa Dương Thạch làm như thế nào giấu đi, thả ở trên người, vạn nhất bị phát hiện, e sợ mạng nhỏ thì xong rồi." Suy tư mấy phút đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh hay là không có nghĩ đến sách lược vẹn toàn, lập tức không thể làm gì khác hơn là hỏi lại lần nữa.

"Người cái này tiểu tử thôi, thậm chí ngay cả năng lực bảo vệ đều không có, người nhanh tìm một chỗ yên lặng địa phương, Lão đầu từ giúp người cất dấu." Hư Không lão sư nhìn hắn một cái, thờ dài nói rằng. Hư Không Lão Nhân cũng biết lấy hiện tại Nhiếp Thiên Minh thực lực, muốn bảo hộ này hai khối Địa Dương Thạch không bị người cướp đoạt đoạt đúng là không dễ, lập tức quyết định tự mình động thủ.

Vừa nghe đến lão sư có biện pháp, Nhiếp Thiên Minh trối chết lòng may trong nháy mắt mở ra, mỉm cười nói rằng: "Lão sư, nơi này cũng rất an toàn, hơn nữa thiên văn rất đen."

"An toàn, an toàn cái rắm?" Hư Không Lão Nhân đột nhiên mắng, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, chỉ cảm thấy trượng Nhị hòa thượng sờ không tới đầu óc, trong lòng trầm nghĩ, nơi này xác thực rất yên lặng, hơn nữa còn là đêm tối.

"Người đi tìm một cái phong kín địa phương, tốt nhất là một sơn động, bằng không xảy ra chuyện, ta có thể không chịu trách nhiệm." Hư Không Lão Nhân lúc này đã bình tĩnh lại, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói.

Đối với lão sư loại này đột nhiên xuất hiện mắng to, sau đó trong nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh tình hình, hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc, lập tức cười hi hi nói: "Lão sư, ta không phải cô lậu quả văn chữ, đáng về này người như vậy bác nghe cường thức, cho nên lão sư người còn nhiều tha thứ điểm."

Đối phó Hư Không lão sư, hắn cũng có chính mình một bộ, mặc hắn gió táp mưa sa, chỉ cần mình da mặt dày, tất cả đều không là vấn đề.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh thuận lợi đem hai khối Địa Dương Thạch bỏ vào bên người trong bao, nhanh chóng hướng về phương xa núi lớn chạy đi.

Dạ càng ngày càng sâu, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp, thế nhưng hắn tâm nhưng là nóng bỏng, không có ai so với hắn hưng phấn. Dưới lòng bàn chân tốc độ cũng càng ngày càng nhanh, thế cho nên sau đó thậm chí nghe được vù vù âm thanh.

"Vù vù..."

Thân thể tại cấp tốc chạy trốn, không tới mười phút, Nhiếp Thiên Minh đã đi tới dưới chân núi. Ngọn núi này muốn so với Thanh Long trại toà kia Thanh Long sơn nhỏ rất nhiều, trên núi cũng trên căn bản không có cái gì màu xanh lục.

Khô vàng cành cây, khô quắt vỏ cây, cùng Thanh Long sơn um tùm bạc trắng hình thành sự chênh lệch rõ ràng, Nhiếp Thiên Minh không có quá nhiều dừng lại, lập tức bắt đầu tìm kiếm sơn động.

Đầy đủ tìm một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh rút cục đứng ở một chỗ cực kỳ bí mật địa phương tìm được một cái cực tiểu cửa động.

Bàn tay nhẹ nhàng vung lên, cửa động hết thấy tạp vật toàn bộ giải tán, hần lập tức khiêu tiến vào, cửa động tuy rằng tiểu, thể nhưng trong động nhưng vẫn là rất lớn, quanh co khúc khuỷu son động nổi thẳng phía dưới.

Nhẹ nhàng nắm hộp quẹt, trực tiếp đi về phía trước, không nhiều một hồi, đến đáy động. Nơi này cự cách lối ra có ít nhất hai mươi mét cự ly, xem ra hần là phù hợp yêu cầu.

"Lão sư, có thể sao?" Nhiếp Thiên Minh thăm dò hỏi, nghĩ đến Hư Không lão sư cũng hần là sẽ không phản đối.

Xích đu trên Hư Không lão sư cũng không nói gì, chỉ là khe khẽ gạt đầu, Nhiếp Thiên Minh lập tức móc ra hai khối Địa Dương Thạch, thả trên mặt đất, nhanh chóng chui vào thể giới hư không bên trong.

"Lão sư, có thể bắt đầu." Nói xong Nhiếp Thiên Minh tha thiết mong chờ nhìn Hư Không lão sư, xem hần là làm sao đem Địa Dương Thạch giấu đi.

"Xem ra ta thật sự muốn từ cái này trong thân xác chạy ra, từ khi sau khi tiến vào, Lão đầu tử vẫn đề vừa ra tới đây?" Nói Hư Không Lão Nhân hoạt động một chút gân cốt, chuẩn bị đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tân Hoang

"Lão sư không liền rời đi thể giới hư không sao? Người xem ta cả ngày ra ra vào vào, nơi nào còn muốn hoạt động một thoáng gân cốt?" Nhiếp Thiên Minh về mặt nghi hoặc, trêu tức nói rằng.

"Người nói người biết cái gì? Người cho rằng Lão đầu tử đi ra ngoài dễ dàng sao? Người bây giờ nhìn đến ta, kỳ thực Lão đầu tử bản thể, ta thân thể vẫn ở một cái chỗ đặc biệt đây!" Hư Không Lão Nhân chỉ chỉ Nhiếp Thiên Minh đầu, biểu hiện ra tuyệt đối là cậy già lên mặt.

"Bản thể? Đây cũng là cái gì? Liên tính bản thể đi ra ngoài, có thể chăm yêu dạng nì?" Nhiếp Thiên Minh lập tức ném ra liên tiếp vấn đề.

"Bản thể, chờ người tu luyện tới Địa Đạo cảnh lúc tự nhiên sẽ rõ ràng. Còn bản thể ra khỏi thể giới hư không sẽ như thế nào, Lão đầu tử nói cho người biết, sẽ chết người đó." Hư Không Lão Nhân con mắt trừng hần một thoáng, nhẹ nhàng nói.

"A!"

Chưa từng có nghĩ đến đơn giản đi ra, sẽ gặp nhiều chuyện như vậy, Nhiếp Thiên Minh có điểm lo lắng nói: "Này không có việc gì chứ?"

"Ta bản thể bên trong ẩn chứa lượng lớn năng lượng, thể nhưng tại Thánh Châu bên trong chịu đến Thánh Châu khống chế, cho nên mới sẽ không hướng ra phía ngoài giới phóng thích năng lượng. Thể nhưng bản thể một khi rời khỏi Thánh Châu, trong cơ thể năng lượng không bị ta khống chế, cỗ năng lượng này nhưng là tương đương đáng sợ." Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói rằng.

Hần đột nhiên cảm giác mình cùng Hư Không Lão Nhân không phải sinh hoạt ở đồng nhất địa phương, hoặc là sự khác nhau quá nghiêm trọng, trong lúc nhất thời dĩ nhiên không thể hoàn toàn lý giải.

Nhìn về mặt nghi hoặc Nhiếp Thiên Minh, Hư Không Lão Nhân ha ha nở nụ cười, nói rằng: "Đừng lo lắng, tương lai người sẽ rõ. Được rồi, Lão đầu tử muốn đi ra ngoài."

Hư Không Lão Nhân ho khan một tiếng, chậm rãi từ xích đu trên đứng lên, bàn tay hơi uốn lượn, thân thể run run một thoáng, trong phút chốc toàn bộ thể giới hư không toàn bộ bị bạch quang chiếu rọi, chỉ cảm thấy có hai cái rất nhỏ hòn đá từ bên ngoài chậm rãi bay vào được.

"Lẽ nào đây là này hai khối Địa Dương Thạch? Lão sư đây là cái gì vũ học?" Một đoàn nghi vấn từ hần trong lòng nhô ra, hần yên lặng thì thầm.

Đột nhiên cảm thấy toàn bộ thể giới hư không trở nên khô nóng lên, Nhiếp Thiên Minh cảm giác mình lần thứ hai tiến vào đến lúc trước huấn trước huấn luyện trong son động.

Khô nóng chỉ là kéo dài một phút đồng hồ, theo bạch quang cùng biến mất, thể giới hư không có khôi phục bình thường, Hư Không Lão Nhân sắc mặt

trắng bệch ngồi ở xích đu trên, dĩ nhiên không ngừng mà ho khan .

"Lão sư, lão sư, người làm sao?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ nhất nhìn thấy Hư Không Lão Nhân bộ này tiêu tụy đáng đáp, hiển lộ hết đến có điểm tuổi già sức yếu cảm giác.

Đây là chính mình không gì không làm được lão sư sao? Nơi này xảy ra chuyện gì? Cái này họa diện đối với hắn mà nói là khiếp sợ, càng là không đành lòng. Trải qua dài như thế thời gian ở chung, Nhiếp Thiên Minh đã sớm đem hắn cho rằng thân nhân, mặc dù mình tên lão sư này tính khí xác thực có điểm quái, nhưng tâm địa tuyệt đối hảo.

"Yên tâm, Lão đầu tử... Không chết được." Hư Không Lão Nhân đang khi nói chuyện dĩ nhiên run rẩy lên, tay cũng không ngừng mà bắt đầu run rẩy.

Thấy lão sư mặt tái nhợt, Nhiếp Thiên Minh trong vành mắt ngậm lấy nước mắt, Hư Không Lão Nhân sờ sờ hán đầu, nói rằng: "Đừng lo lắng, lão sư tỉnh dưỡng mấy ngày là tốt rồi, này hai khối Địa Dương Thạch ta đã phóng tới thế giới hư không bên trong. Lão đầu tử tin tưởng trên đời không người nào có thể biết người có những đồ vật này."

"Nhưng là lão sư người xem ra rất suy yếu, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Nhiếp Thiên Minh không đành lòng hỏi.

"Phí lời, người đem trên người Địa Tinh lực toàn bộ tiêu hao hết, người so với ta Hoàn Hư nhược đây!" Hư Không Lão Nhân uể oải nói rằng.

"Lão sư, người rốt cuộc là ai?" Nhiếp Thiên Minh nhìn chằm chằm không chớp mắt nhìn Hư Không Lão Nhân, trong giọng nói tiết lộ chăm chú, trên mặt không có một chút những tâm tình khác.

Hư Không Lão Nhân lần thứ hai ho khan một tiếng, trầm tư chốc lát, mới chậm rãi nói rằng: "Thế nhân chỉ biết là Bát Hoang, nhưng là đối với chúng ta tu luyện chi người mà nói, nhưng có một nơi đặc thù, đó chính là Tân Hoang."

"Tân Hoang?" Đây là Nhiếp Thiên Minh lần đầu tiên nghe được, thậm chí trước đó tại 《Hoang Lộ Đại Quan》Trung Đô chưa từng ghi chép quá, vẫn còn có một mảnh Tân Hoang, khiếp sợ vẫn là phần khởi, hắn cũng nói không rõ ràng.

"Siêu việt Bát Hoang, thành lập Tân Hoang." Nói đến đây Hư Không Lão Nhân khẽ thở dài một tiếng, lâm vào trong ký ức.

Siêu việt Bát Hoang, thành lập Tân Hoang, đây là cỡ nào thô bạo, Nhiếp Thiên Minh trong lòng không khỏi sản sinh vô tận kính nể.

"Tân Hoang là những này tu luyện người theo đuổi cao nhất địa phương, chỉ có ở nơi nào, người có thể cảm nhận được cái gì là nhảy lên hư khuếch, cái gì là nghịch thiên?" Hư Không Lão Nhân chậm rãi nói rằng

Càng làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc chính là, thế giới này trên dĩ nhiên có thể có không thuộc về Vu Bát hoang địa phương, đây là cỡ nào phản chấn, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh tay dĩ nhiên kịch liệt bắt đầu run rẩy.

Nhưng là nếu lão sư là tu luyện tới Tân Hoang, làm sao sẽ lần thứ hai rơi vào Bát Hoang bên trong đây? Ngay sau đó liên tiếp nghi vấn cũng thuận theo mà đến, nhưng nhìn đến Hư Không Lão Nhân sắc mặt ngưng trọng, Nhiếp Thiên Minh đem lời vừa tới miệng lại nặng nề nuốt xuống.

Xem ra đây là lão sư chỗ đau, chính mình trước tiên vẫn là không muốn trắc được, nếu lão sư đáp ứng hắn, chỉ cần hắn đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu, tự nhiên sẽ nói cho hắn biết, hiện tại cũng là không ở truy hỏi .

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh không có kế tục hỏi, Hư Không lão sư cũng không hề nói tiếp, chỉ là lẳng lặng mà nằm ở xích đu trên, trên mặt tại không có bất luận là biểu tình gì .

Nảy lên hư khuếch, nghịch thiên mà Phong Thần yên, Nhiếp Thiên Minh thì thảo thì thăm, đây là vị kia được xưng thiên tài Chung Hạo Thiên nói, thế nhưng đây cũng là cỡ nào điều viễn cự ly?

Trời cao bao nhiêu? Đây là hán Nhiếp Thiên Minh có thể biết sao?

Từng bước từng bước đi, tổng hội tới gần, Nhiếp Thiên Minh chăm chú nắm nắm đám, mạnh mẽ nói rằng.

...

...

Nhìn Hư Không lão sư, Nhiếp Thiên Minh cũng thức thời thôi lui ra khỏi Hư Không Cảnh giới, trở lại hiện hiện thực, hắn này mới phát hiện chu vi nam thạch đã bị thiêu đốt lên .

"Thật mạnh Nguyên lực."

Không khỏi cảm thán một thoáng, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng vọt ra, phát hiện cửa động một cổ đốt cháy khét mùi vị, hắn đuổi ra đầu đến vừa nhìn, cửa động trong vòng mười mét cây cối toàn bộ bị đốt thành tro bụi.

"Lão sư, người cũng quá lợi hại đi." Nhiếp Thiên Minh đi ra, mò trên mặt đất vẫn toả ra nhiệt khí tro tàn, cười khổ nói rằng.

Chẳng trách lão sư làm cho ta tìm một cái yên lặng địa phương, để tìm nhất một cái phong kín địa phương, nguyên lai là cái nguyên nhân này. Nếu là lúc đó trên mặt đất, phỏng chừng ánh lửa sẽ càng to lớn hơn, kéo dài thời gian cũng sẽ càng dài. Nhiếp Thiên Minh rõ ràng nhớ tới, cửa động cự cách bọn hắn chỗ ở địa dài đến hơn hai mươi mét, hơn nữa còn là quanh co khúc khuỷu, năng lượng dĩ nhiên có thể phá tan đi ra, đạt đến to lớn như vậy uy lực.

"Gay go, như thế động tĩnh lớn, không phải đem những người khác đưa tới không thể, hãy tìm điểm lưu đi." Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh có một ít mặc danh khản trương, nếu là có người biết cỗ lực lượng này là hắn làm ra, phỏng chừng chính mình hơn nữa sẽ bị chụp tới, mổ bụng phá đồ, tình thế nghiêm cứu.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh đầu vang ong ong, này có thể so với Địa Dương Thạch mang đến uy hiếp còn to lớn hơn, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Vốn định theo đường cũ trở về, tí mi nghĩ lại, vạn nhất đụng tới người đến, chính mình thực sự là khó lòng giải bày, đơn giản đi đường vòng trở lại.

Mới vừa đi không tới mười lăm phần chuông, Nhiếp Thiên Minh liền nhìn thấy sườn núi có lăm tấm ánh lửa, trên không trung không ngừng mà đung đưa .

Nghĩ đến hẳn là Lương gia cùng Vạn gia đóng tại trang viên gia đình, phỏng chừng này hai nhà nhân sau mấy giờ nhất định đem nơi này vây quanh trụ.

Chậm chậm mà cẩn trọng hướng về Hồ Bạ trấn tới gần , cự ly Hồ Bạ trấn không đủ một dặm thời gian, Nhiếp Thiên Minh bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng ồn ào, hắn vội vàng tìm một cái bí mật địa phương, trốn.

Sau mấy phút, đã qua sắp tới mấy trăm người mệnh mông cuồn cuộn đã qua, Nhiếp Thiên Minh ngừng lại rồi hô hấp, bình yên đang đợi bọn họ đi xa.

Nhẹ nhàng ngồi ở chỗ đó, ở lại có tới hai giờ, trong lúc lại có mấy trăm người đã qua.

Ngẩng đầu nhìn thiên, cự ly sáng sớm còn có không tới một canh giờ, xem ra còn có thể có rất nhiều người đi qua nơi này, đơn giản chờ một lát, lại và những người khác lại đi xem xem.

Hồ Bạ trấn sáng sớm có vẻ đặc biệt náo nhiệt, cửa thành không ngừng có người ra vào, Nhiếp Thiên Minh nhân cơ hội cũng hỗn tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thiên là đen, hỏa là lam

"Đêm qua đại hỏa thật sự rất kỳ lạ, ta sống mấy chục năm đều chưa từng thấy." Một vị lão giả chậm rãi nói rằng, trong đôi mắt toát ra một tia hoài niệm.

"Không phải là, tối hôm qua, ta bị niệu biệt tình, đột nhiên liền nhìn thấy này tràng đại hỏa ." Một thiếu niên tiếp nhận lão giả tiếp tục nói.

"Ai, ngày hôm qua ngủ quá chết rồi, dĩ nhiên không có thấy cảnh này, ai, đây là một loại tiếc nuối..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, làm bộ thất vọng nói rằng.

Nghĩ đến này buồn cười, cái này người trong cuộc dĩ nhiên không biết xảy ra chuyện gì, lại vẫn muốn tới hỏi người khác.

"Đáng tiếc, người này đồng lứa nhất định phải tiếc nuối , ..." Lão giả nói tiếp.

"Lúc đầu ta cho rằng là Lương gia cùng Vạn gia trang viên bị người phóng hỏa , thế nhưng chỉ chốc lát sau, một hồi kỳ quái đại hỏa xảy ra. Cùng với nói này tràng đại hỏa càng như là một hồi điện hỏa. Toàn bộ bầu trời đều là lam màu tím, vừa vặn lúc đó ta vừa tỉnh ngủ, ngẩng đầu nhìn thấy . Lúc đó thật sự cho rằng đây là ảo giác, lập tức vượt vượt con nết, vẫn là không có bất kỳ biến hóa nào. Ta lập tức nhảy lên, phát hiện đều thật sự là, ánh lửa ngút trời, toàn bộ quá trình kéo dài mấy phút đồng hồ." Bên cạnh một nam tử trung niên cũng xen vào nói.

"A? Hỏa điểm màu sắc dĩ nhiên là màu xanh lam?"Nhiếp Thiên Minh giật mình nhảy lên, này xác thực làm người ta giật mình, lão sư làm như thế nào.

"Ta tối hôm qua chính là người loại về mặt này, cả đời cũng chỉ có thể xem lần này ." Nam tử trung niên nói rằng.

Sắc mặt không khỏi ngưng trọng, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu có chút lo lắng , sợ sệt chuyện này bị những người khác phát hiện. Như vậy chính mình phiền phức liền lớn hơn, trong lòng không ngừng mà an ủi mình, không có chuyện gì, không có chuyện gì, không có chuyện gì.

Màu xanh lam đại hỏa, Nam Giao, mấy phút đồng hồ, vốn là trong bọn nó không hề có một chút quan hệ, giờ khắc này dĩ nhiên gặp phải nhiều chuyện

như vậy được.

Có thể hay không phát hiện mình đào hai cái hố to, Nhiếp Thiên Minh thậm chí bắt đầu nghi thần nghi quỷ . Dù sao chuyện này đối với hắn mà nói xác thực quá lớn, thậm chí hắn đều muốn đi thẳng một mạch, chờ phong thanh quá lại trở về.

Lúc này nhất định phải làm bộ không biết gì cả, như vậy mới có thể đem chuyện này giấu hạ xuống, may là người bình thường gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ là loại về mặt này, cho nên hắn vẫn là chậm rãi theo đoàn người đi tới.

"Có phải hay không Hồ Bạt trấn ba đại gia tộc đã đi Nam Sơn ? Bọn họ có thể hay không khai chiến a?" Nhiếp Thiên Minh khôi phục bình thường, hiểu kỳ nói rằng.

"Ba nhà gia tộc đã sớm đi tới, đại hỏa vừa phát sinh vài giờ, ba đại gia tộc lập tức đuổi tới. E sợ có bảo vật gì xuất thế, nếu quả thật có bảo vật, khai chiến cũng là không thể tránh được ." Bên cạnh lão già suy tư nói rằng.

Chậm rãi ngừng đầu lên, hướng về phương xa phóng tầm mắt tới, này mới phát hiện, dĩ nhiên siêu quá nửa cư dân đều ứng kính hướng về Nam Sơn tiến đến.

Hồ Bạt trấn muốn so với trước đó náo nhiệt hơn nhiều, xem ra chuyện này đã bị truyền ra, trong lúc nhất thời dĩ nhiên thay thế ba đại gia tộc tranh đấu, trở thành mới nhai đầu , đây là hắn không nghĩ tới.

Dọc theo đường đi tầm năm tùm ba kết bạn hướng nam giao đi đến, nghĩ đến nhất định là đi xem xem náo nhiệt, hay là bọn họ cũng hi vọng thật sự có thể được đến một điểm bảo vật, hoặc giả chiêm ngưỡng một thoáng cũng là thỏa mãn.

Không khỏi bước nhanh hơn, trực tiếp về phía trước dăng lên đi, trên đường người đi đường tại lưu riu nói không ngừng.

"Nghe nói không? Phương gia trong đội ngũ Phương gia tộc trường dĩ nhiên tự mình xuất động, ngoài ra vẫn dẫn theo ba cái Thiên Nguyên cảnh cao thủ, dẫn theo mấy chục cái gia đình hướng Nam Sơn đi tới."

"Vậy cũng không, đối với chuyện như vậy, tranh nhau chen lấn, ai đặt được, ai liền có thể xoay chuyển cục diện..."

"Bất quá hảo như sáng sớm hôm nay Phương gia tộc trường đã từ Nam Sơn trở lại, chỉ là lưu lại này mấy con trai kế tục quan sát tình huống."

Nghe đến đó, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cái gọi là ba người Thành Hồ, quả nhiên không giả, chỉ dùng không tới thời gian một giờ, chuyện này đã bị trắng trợn nhuộm đậm thành như vậy, cảm thấy thật có bảo vật xuất thế.

Đương nhiên nếu không phải là mình chiếm được hai khối Địa Dương Thạch, cũng sẽ không khiến cho to lớn như vậy oanh động, cho nên nói, lời đồn cũng không phải không có lý mà lại có khối, chỉ có phải hay không tại Nam Sơn thôi.

...

...

Cuối cùng đã tới Nam Sơn , Nhiếp Thiên Minh lúc này mới cảm thấy kinh ngạc, khắp núi đều là người, thật có thể nói là "Nhân sơn" , nhìn người người nhón nháo tình cảnh, không khỏi cảm thán, không có cái gì có thể ngăn cản mọi người lòng hiếu kỳ.

Lần trong đám người Nhiếp Thiên Minh có vẻ tại chỗ không thông qua , cũng không có chú ý hắn, đây chính là kết quả mà hắn muốn.

Lập tức cũng theo đoàn người hướng về sự phát địa chen tới, đến sự phát địa hậu. Hắn mới phát hiện sự phát địa lại bị ba nhà gia đình bảo vệ, người ngoài rất khó đi vào.

"Đây là đến có vẻ rất đoàn kết." Nhiếp Thiên Minh nhìn bọn họ, trong ánh mắt chảy ra xem thường ánh mắt, nếu là phát hiện bảo vật, phỏng chừng bọn họ liền sẽ lập tức giờ mặt, cho nên nổ tung hết sức căng thẳng, nhưng là chỉ có hắn rõ ràng, không có đạo dây dẫn lửa, bọn họ là sẽ không sống mái với nhau, mà đạo dây dẫn lửa tự nhiên là bảo vật.

"Đề, đều cho lão tử tán ra."

Đột nhiên rối loạn tung bùng từ bên ngoài truyền tới, Nhiếp Thiên Minh vội vàng lóe lên, phát hiện có một đám thô bạo đại hán chính hướng bên này đi tới, nhìn người chung quanh sắc mặt đột biến, hắn biết người đến là ai .

"Hắc tâm sơn, người đoạt nhà chúng ta thảo dược việc này vẫn không tính sổ với người, người càng dám chạy đến nơi đây ngang ngược." Phương Ngọc Yến cha phương tướng quân chỉ vào Khúc Sơn phẫn nộ mắng.

"Phương tướng quân, nơi này cũng không phải là nhà người, người kiêu ngạo cái rắm " Hắc tâm sơn đối với phương tướng quân uy hiếp, không phản đối, cực kỳ tục tằng âm thanh, chửi quá khư.

"Hắc bọn giặc bang chủ Khúc Sơn, cái này phạm vi trăm dặm vô cùng tàn nhẫn người cũng tới, xem ra Thanh Long trại cũng muốn được." Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà ghi nhớ.

Mới vừa nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh lại nhìn thấy mặt khác một nhóm người cũng gấp hừng hực chạy tới, những này nhân quần áo, hẩn nhận thức, là Thanh Long trại nhân mã.

Không nghĩ tới chuyện nhỏ này dĩ nhiên Hồ Bạt trấn ngũ thể lực lớn toàn bộ xuất động, như vậy được, tình chính mình còn muốn một nhà một nhà điều tra thực lực.

Chiếu cái này tư thế, Thanh Long trại đã xuất ra ba phần tư nhân mã, hắc bọn giặc cũng gần như, Nhiếp Thiên Minh đối với bọn hẩn thực lực có càng sâu hiểu rõ, hiện tại liền yên lặng xem biến đổi đi.

"Khúc lão đệ, người đi nhanh như vậy làm gì?" Thanh Long trại chủ Trâu Đào Lương trên chọc hắc tâm son đạo.

"Không phải sợ những này nhân đoạt sao bảo vật mà." Khúc Sơn nói chuyện ngữ khí ngược lại cũng không có vừa này kiêu ngạo như vậy, xem ra này hai nhà quan hệ vẫn rất tốt.

Lương gia cùng Vạn gia lúc này cũng chưa từng có đi cùng bọn hẩn chào hỏi, dù sao thỉnh hắc bang không phải cái gì hào quang việc, cũng không có cần thiết khi: ngay ở nhiều người như vậy diện chọc thùng giấy cửa sổ.

Lập tức bầu không khí cò hoà thế xảy ra muôn vàn biến hóa, nếu là tìm tới bảo vật, sống mái với nhau khẳng định không thể tránh được, chỉ có Nhiếp Thiên Minh hiểu liền coi như bọn hẩn đem cái này Nam Sơn lật tung rồi, cũng hưu muốn biết chuyện tới ngày hôm qua.

Ngũ gia cũng không có kể tục tranh chấp xuống, đều tự tìm cái gọi là bảo vật, đương nhiên cửa động đã sớm bọn họ phát hiện, bên trong đương nhiên chẳng có cái gì cả.

Bọn họ càng làm mặt đất lật lên, vẫn cứ không có phát hiện bọn họ kỳ vọng đồ vật, liền Ngũ gia đều từng người tản ra, đi dừng địa tìm...

...

...

Nhẹ nhàng ngáp một cái, Nhiếp Thiên Minh tiếp theo theo đoàn người lung tung không có mục đích đi dạo, vừa quan sát Nam Sơn thế cuộc, vừa nhìn các nhà xác thực không có tranh đoạt dấu hiệu, lập tức cũng yên lòng.

Chỉ ít hiện ở tại bọn hẩn còn không dự định triệt để xé rách mặt, chuẩn xác mà nói tại không có tìm được bảo vật trước đó, bọn họ không dự định vào lúc này động thủ...

Đã qua một giờ, vẫn không có nửa điểm thu hoạch, Ngũ gia bắt đầu có hơi thất vọng, thế nhưng ai cũng không chịu đi, chỉ cần có một tia hi vọng bọn hẩn liền không dự định từ bỏ.

Nhẹ nhàng cảm một cái tinh tế cây khô cành, trên mặt đất lung tung hoa, chờ Ngũ gia khi nào trở lại...

Lại qua một canh giờ, bên dưới ngọn núi bắt đầu có người dồn dập rời khỏi, ngăn ngắt mấy chục phần chuông, liền đi hơn phân nửa, xem ra náo nhiệt cũng xem được rồi, Nhiếp Thiên Minh đem cành cây ném đi, cũng dự định trở về.

Đây là Phương gia nhân mã cũng đã hướng phía sau trấn phương hướng đi đến, xem ra cũng bỏ qua, Nhiếp Thiên Minh thoả mãn cười cười, chỉ ít loại này hết sức căng thẳng cục diện xem như là hòa bình địa giải quyết.

...

...

"Có phát hiện gì sao?" Tịch Diễm Đình ở bên trong phòng nhìn uống nước Nhiếp Thiên Minh hỏi.

"Đã nhìn thấy toàn trấn người như ong vỡ tổ chạy tới, ở trên núi lung tung tìm một trận, lại túm năm tụm ba trở lại." Nhiếp Thiên Minh liền đem lúc đó tình huống nói đơn giản một lần.

"Có phải hay không Thanh Long trại người cũng đi nơi nào?" Tịch Diễm Đình đột nhiên hỏi.

"Vâng, thế nào? Tỷ tỷ tại sao hỏi cái này?" Nhiếp Thiên Minh hiểu trong đó nhất định có chuyện gì, lập tức tò mò hỏi.

Tịch Diễm Đình sắc mặt nghiêm túc nói rằng: "Ngay hơn hai giờ trước, Phương gia tộc trưởng dẫn người tập kích Thanh Long trại, đoạt lại hơn phân nửa thảo dược."

Dĩ nhiên có chuyện như vậy? Nhiếp Thiên Minh nhất thời thất kinh, Phương gia tộc trưởng liệu định Thanh Long trại chủ nhất định sẽ dẫn người đi tìm bảo, lúc này Thanh Long trại hơn nửa không hư, đây là đoạt lại thảo dược thời cơ tốt nhất.

Xem ra gừng càng già càng cay, Nhiếp Thiên Minh không thể không bội phục phương dụ mình mưu lược, chỉ là thứ này cũng ngang với hẩn Thanh Long trại triệt để đắc tội, xem ra một hồi tình phong huyết vũ liền muốn tới, mà hẩn cũng tựa hồ nghe thấy được loại này mùi máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nghê điệp

"Phương gia tiếp đó sẽ có động tác lớn." Nhiếp Thiên Minh nhìn lên bầu trời, nhẹ nhàng nói.

"Dựa vào ta hiểu rõ, ngày mai Phương gia đem lại muốn lần nữa áp giải thảo dược đưa đến người mua nơi nào. Chỉ cần Phương gia thảo dược một ngày không đưa đi, tổn thất liên không ngừng tăng cường, cho nên những nhà khác nhất định nghĩ biện pháp chặn lại." Tịch Diễm Đình bình tĩnh phân tích trước mắt tình thế, chỉ có mức độ lớn nhất hiểu rõ đến các nhà ý nghĩ, mới có thể làm ra có lợi nhất lựa chọn.

"Xem ra Phương gia cũng là bị bức ép đến mức nóng nảy, không biết là người nào chịu trách nhiệm lần này áp vận?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Phương tường quân cùng hán hai cái đệ đệ phương phong, phương khiêm thâm cùng áp vận." Tịch Diễm Đình sắc mặt nghiêm túc nói rằng, vốn là nàng cũng không cần quan tâm quá nhiều những này sự, liên tính toàn bộ Hồ Bạt trấn loạn thành hỗn loạn, cũng không ai dám động bọn họ phòng đấu giá Phạm Giai, chỉ là Nhiếp Thiên Minh đặc biệt giao phó, nàng lúc này mới như vậy quan tâm.

"Xem ra Phương gia muốn mau sớm đem thảo dược đưa đi, Lương gia cùng Vạn gia nhất định sẽ toàn lực ngăn cản." Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng, xem ra trận đại chiến này sắp khai chiến.

"Người không phải dự định muốn cùng qua xem một chút đi!" Tịch Diễm Đình lo lắng hỏi, nàng tựa hồ đoán được Nhiếp Thiên Minh dự định, người trước mắt, nàng thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Đi, phải đi, đây là Nhiếp Thiên Minh trả lời, hán nhẹ nhàng cầm nắm đầm, không có do dự chút nào, lần này hồng thủy hán chuyển định ...

...

...

Sáng sớm hôm sau, một nhánh mệnh môn cuộn cuộn đội ngũ lên đường, Nhiếp Thiên Minh đứng ở một chỗ từ lâu chậm rãi nhìn đi tới đội ngũ, khoe miệng hơi hơi động.

Nhìn đi xa đội ngũ, Nhiếp Thiên Minh cũng không hề theo sau, chỉ là tự hỏi một lát sau, chậm rãi bùng lên bát rượu, uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó lại rót một chén, kế tục uống.

Sau một giờ, Nhiếp Thiên Minh từ từ từ lâu lao đảo đi xuống, hướng tây giao đi đến, tây giao là Phương gia thảo dược trang viên vị trí.

Xe nhẹ chạy đường quen, nửa giờ hậu, liền đã đến thảo dược trang viên, Nhiếp Thiên Minh nhìn vết bánh xe ấn ký, nhìn phương xa, nhanh chóng đuổi tới.

Hai giờ nhanh chóng truy đuổi, Nhiếp Thiên Minh rốt cục thấy được phía trước đoàn xe, bọn họ xác thực phân hai nhóm áp vận thảo dược, bọn họ hi vọng chỉ đội ngũ này hãy mau đem thảo dược đưa đi.

Chỉ là đoàn xe xem cái dạng này, chỉ có một vị Thiên Nguyên cảnh cao thủ, vận vừa gặp phải hắc bọn giặc cùng Thanh Long trại, chẳng phải là toàn quân bị diệt sao?

Lẽ nào Phương gia tộc bậc cha chú tự áp giải xe này thảo dược? Nhiếp Thiên Minh dùng Tinh Thần Tự Phủ tìm tòi một phen, lập tức lắc đầu, không ở chỗ này.

Đây là cạm bẫy? Vẫn bí quá hoá liều hiểm kỳ? Nhiếp Thiên Minh nghe nghe chu vi tản mát ra mùi vị, xác thực là thảo dược vị, hán lập tức lăm vào trong trầm tư.

Không muốn, mặc kệ nó? Tùy cơ ứng biến, nếu là gặp phải Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ, quả đoán né tránh. Hán Phương gia đều không để ý, ta cũng không để ý, Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ đến.

Nếu là gặp phải Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ cao thủ, Nhiếp Thiên Minh vừa vận dùng đến thử xem chính mình Đấu Tửu Lệnh, cái môn này vũ học đến nay vẫn chưa từng dùng qua.

Hai chi đội ngũ phân biệt hướng về hai cái phương hướng cất bước, xem ra Phương gia thảo được nhất định phải ra tay rồi, bằng không cái giả phải trả quá lớn, Nhiếp Thiên Minh lựa chọn xa xa theo, cũng quan sát chu vi từng cọng cây ngọn cỏ, thời khắc chuẩn bị làm ra có lợi nhất lựa chọn.

...

...

Ngay Nhiếp Thiên Minh cho rằng có thể bình an vô sự thời gian, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng huyền não, ngẩng đầu hướng về trước nhìn một chút, một trận bụi bặm nhanh chóng xoắn tới, hẳn biết chặn lại người rút cục xuất hiện.

"Tới, xem ra có trò hay để nhìn..."

Dẫn đầu chính là một cái tục tăng hán tử, lưng hùm vai gấu, nhìn kỹ đầy mặt dữ tợn, Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn liền biết hẳn là tàn bạo người, chỉ là người này có điểm quen mặt.

Nghĩ một lát, Nhiếp Thiên Minh cuối cùng nhớ ra, ngày hôm qua theo Khúc Sơn cùng đi, xem ra người này địa vị không thấp, tu vi hẳn là đạt đến Thiên Nguyên cảnh trung kỳ.

Đại hán mặt sau vẫn theo một cái nho sinh, mặc dù coi như hào hoa phong nhã, thế nhưng mặt nhưng là âm dương mặt, người này hẳn là cũng đến Thiên Nguyên cảnh, Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà đánh giá bọn họ, trong lòng hiểu rõ.

Cái kia Thiên Nguyên trung kỳ người hẳn không có nắm chắc, bất quá nếu như thêm vào lực lượng tinh thần còn có thể liều mạng, thế nhưng muốn quyết định cái kia âm dương mặt, Nhiếp Thiên Minh vẫn có mười phần nắm chắc.

Nếu như sử dụng Toán Hạch, liền tính cái kia Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cũng có thể miễn cưỡng một trận chiến, bất quá đã có Phương Bang Khắc, mình cũng lười động thủ.

Đầu Tựa Lệnh mặc dù là một cái phế phẩm vũ học, thế nhưng uy lực đã đầy đủ đạt đến tứ phẩm, thêm nữa trải qua Toán Hạch gia công hậu, nghiêm nhưng đã là một môn tứ phẩm vũ học.

Một môn tứ phẩm vũ học, lực công kích của nó không Tiểu Vu một cái Thiên Nguyên cảnh trung kỳ lực công kích, mà Nhiếp Thiên Minh đã sắp đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, uy lực chỉ ít đạt đến Thiên Nguyên cảnh lực công kích.

"Nguyên lai là Phương gia Tiểu Ngũ gia, Phương Bang Khắc a! ..."

"Tiểu Ngũ gia, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát chúng ta hắc bọn giặc tai mắt sao? Chúng ta hắc bọn giặc danh tiếng ngàn dặm truy đuổi, có thể không phải là giả." Tên đại hán kia nói rằng.

"Huệ tử tin, ngươi nghĩ rằng chúng ta Phương gia sẽ sợ ngươi sao? Khúc Sơn đây? Làm sao không gặp hẳn?" Phương Bang Khắc sắc mặt tái nhợt hết lớn.

"Ha ha, đối phó như ngươi vậy nhân vật, còn dùng đạt được bang chủ sao?" Huệ tử tin cuồng ngạo cười, khinh thường nói.

"Ha ha, phí lời cũng đừng nhiều lời, muốn chiến liền chiến, ta Phương Bang Khắc há lại là cái loại này rất sợ chết người." Phương Bang Khắc giận dữ nói.

Nhẹ nhàng sờ sờ mũi, khóe miệng cười cười, Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói: "Hắc bọn giặc thật sự cho rằng hai người là có thể giải quyết mọi người sao?"

Xem hai bên thế cuộc, Phương gia rõ ràng chịu thiệt, một khi Phương Bang Khắc chiến bại, hết thảy gia đình phòng chừng muốn toàn bộ bị đồ, xem ra hẳn nhất định phải ra tay rồi.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một vỏ rượu ngon, nhỏ bỏ cái, vừa uống liền hướng về phía trước đi đến.

"Rượu ngon, rượu ngon." Nhiếp Thiên Minh loạng choạng đi tới đoàn xe bên cạnh, lớn tiếng thì thầm, thỉnh thoảng vẫn nấc rượu, mũi hôi huân nhân.

Phương Bang Khắc lập tức đối với gia đình hạ lệnh: "Toàn bộ áp sát lên, đề ngừa kẻ địch đánh lên."

Bang này gia đình lập tức làm thành một đoàn, Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn liền biết bọn họ thân kinh bách chiến, lập tức tiếp theo uống rượu, không để ý tới những này nhân.

Huệ tử tin đầu tiên là sừng sốt, tiện đà nhìn thấy là một cái ngăm đen thiếu niên, lập tức đối thủ hạ người nói rằng: "Đi, đem tên tiểu tử kia chặt..."

"Vâng, Huệ cung phụng." Mặt sau một đại hán, đột nhiên xông tới, đại chưởng mạnh mẽ vỗ lại đây.

"Dám quấy rầy ta uống rượu, muốn chết." Nhiếp Thiên Minh cánh tay run lên, vỏ rượu lập tức bị thả vào trên trời cao, tay phải nắm chặt nắm đấm, Từ Quang tăng vọt, Địa Tinh lực trong nháy mắt tăng lên ba phần mười, mạnh mẽ đánh trả đến.

"Đừng..."

"A!"

Theo hét thảm một tiếng, đã nhìn thấy đại hán bị chấn động đi ra ngoài năm mét, trên mặt đất lăn hai vòng, lập tức ngã đi, Nhiếp Thiên Minh tay trái một tiếng, vò rượu vừa vụn rơi xuống, thuận thế lại uống một hớp.

Huệ tử tin một xem sắc mặt âm trầm, trong lòng mắng, nơi nào đến tiểu tử thú, lại dám phôi đại gia sự. Đừng tưởng rằng đến Hậu Địa cảnh liền cảm thấy ghê gớm, ngày hôm nay liền để ngươi uống cái đủ.

Phương Bang Khắc lúc này cũng không hiểu ra sao, nhìn thiếu niên cũng không nhận ra, nhưng là có thể khẳng định, đối với bọn hắn Phương gia không có ác ý, lập tức nhẹ giọng nói rằng: "Tiểu huynh đệ, coi chừng một chút, gia hỏa này nhưng là Thiên Nguyên cảnh cao thủ, ngươi tuyệt đối đừng giao thủ với hắn."

Lại uống một hớp rượu, này mới chậm rãi xoay người lại, đối với Phương Bang Khắc nụ cười xán lạn một thoáng, ngay sau đó lại ợ một hơi rượu, Nhiếp Thiên Minh dùng tay che một thoáng miệng, lầm bầm nói: "Ngượng ngùng."

"Tiểu tạp chủng, chó giả bộ, ngươi dám nhúng tay Phương gia sự, chính là theo ta hắc bọn giặc đối nghịch." Huệ tử tin kêu gào nói rằng.

"Ta không gọi tiểu tạp chủng, ta có tiếng tự." Nhiếp Thiên Minh lại uống một hớp, bất quá không có quay mặt lại, đưa lưng về phía hắn, chậm rãi nói rằng.

"Ngươi tên gì?" Huệ tử tin xem thường hỏi.

"Ta tính Nghê, một chữ độc nhất một cái điệp. Nhớ lấy sao?" Nhiếp Thiên Minh cười hì hì quay mặt lại, quay về huệ tử tin hiếu kỳ cười.

"Nghê điệp? Ngươi cha?" Đại hán thì thảo niệm một câu, biết bị lừa rồi, lập tức giận tím mặt, người chung quanh lập tức hồng cười lên.

Vừa nhìn này hí phân cũng làm đủ, Nhiếp Thiên Minh lại uống một hớp rượu, dùng sức nâng cốc đàn bỏ đến phương xa.

"Đừng..."

"Ha ha, gọi được, bất quá ta cũng không có như thế thích ăn đòn nhi tử, cho nên sau đó còn là đừng gọi cho thỏa đáng..."

"Ha ha ha..."

Phương gia gia đình lần thứ hai hồng cười lên...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Song liên kích

"Đừng! ..."

Âm thanh mới vừa dừng, Nhiếp Thiên Minh hét lớn một tiếng nói rằng: "Cái này huệ tử tin giao cho ngươi, mặt sau âm dương mặt giao cho ta."

Cái gì? Lê nào hắn muốn lấy Hậu Địa cảnh thực lực cùng Thiên Nguyên cảnh giao thủ? Phương Bang Khắc không tin nhìn hắn, thế nhưng thiếu niên ở trước mặt lại có vẻ cực kỳ tự tin, hắn thật sự có thể không?

Đương nhiên đây là lần đầu tiên cùng Thiên Nguyên cảnh cao thủ giao thủ, Nhiếp Thiên Minh trong lòng phấn khởi tinh thần khó có thể nói nên lời, nắm đấm nắm chặt, Địa Tinh lực đạt tới đỉnh phong.

Mấy hậu, song phương đã bắt đầu giao thủ, Nhiếp Thiên Minh thân hình hơi động, dưới chân lập tức biến hóa bước chân.

"Toàn Phong Bộ..."

Thân hình lay động, Nhiếp Thiên Minh trong nháy mắt đã đến cái kia nho sinh trước mặt, lúc này hắn mới nhìn rõ cái kia nho sinh sắc mặt tái nhợt, tức

giận đã đến đỉnh điểm, xem ra chính mình chọc vào hấn chỗ đau.

Cái kia nho sinh đối với Nhiếp Thiên Minh tu vi cảm thấy kinh ngạc, thế nhưng Thiên Nguyên cảnh cùng Hậu Địa cảnh cách biệt quá nhiều, lập tức cũng không đem hấn để ở trong lòng.

Nho sinh tiêm quát một tiếng, giận dữ nói: "Muốn chết."

Nghe được hấn âm thanh, Nhiếp Thiên Minh chỉ cảm thấy có điểm buồn nôn, liền thân ảnh loáng một cái, Địa Tinh lực toàn bộ bộc phát ra, Thiên Nguyên cảnh dù sao so với Hậu Địa cảnh cao một cảnh giới, lập tức Nhiếp Thiên Minh cũng lấy ra mười phần lực lượng dùng sức đến đánh tới.

"Bành! ..."

Quyền chưởng đụng nhau, sản sinh to lớn tiếng vang, hai người đều không có chiếm được tiện nghi, nho sinh thay đổi sắc mặt, một cái Hậu Địa cảnh người dĩ nhiên bằng vào Địa Tinh lực sinh sôi tiết hạ chính mình Nguyên lực.

Nho sinh không chờ Nhiếp Thiên Minh hai chân rơi xuống đất, chưởng phong lần thứ hai quát cũng, lần này chưởng phong bên trong mang theo nóng lạnh hai loại năng lượng, hoá hồng kiều ngạo thêm vào lạnh lẽo hàn khí, xem ra vô cùng quỷ dị.

"Cẩn thận một chút, đây là âm Dương Chưởng."

Một bên Phương Bang Khắc tại thờ dốc bên trong nhắc nhở Nhiếp Thiên Minh, sau đó lại tiếp theo lần thứ hai cùng huệ tử tin giao thủ.

Lập tức lòng sinh cảm kích, tại nguy hiểm như vậy dưới tình huống, lại vẫn không quên nhắc nhở hấn, như vậy người, hấn Nhiếp Thiên Minh nguyện ý giao.

"Ngàn chén không say..."

Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn chưởng phong cực kỳ mạnh mẽ, cũng không dám nghênh tiếp, lập tức sử dụng tam phẩm vũ học, Đấu Tửu Lệnh, do quyền biến chưởng, thân thể nhanh chóng run lên.

Đang khi nói chuyện đã đánh ra thập chưởng, chưởng cùng thân thể hoàn mỹ phối hợp truyền ra khí thể mạnh mẽ cực kỳ, trong lúc nhất thời càng nhưng cái kia nho sinh bị những khí thể này ép tới toàn thân run rẩy, Nhiếp Thiên Minh chu vi tạo thành rất nhiều nho nhỏ ánh sáng từ mặt nước, liền đường như rượu giống như vậy, sinh sôi vạch tới nho sinh âm Dương Chưởng hơn nửa uy lực.

Hai chưởng lần thứ hai đụng nhau, nho sinh tại đụng nhau trong nháy mắt, khoe miệng phát ra quỷ dị nở nụ cười, vai trái đột nhiên run run một thoáng, một đạo hắc quang trực tiếp bắn về phía Nhiếp Thiên Minh con mắt.

"Thật ác độc..."

Trong lòng mắng to một câu, Nhiếp Thiên Minh thôi thúc Tinh Thần Tự Phù, Tinh Thần Tự Phù chia ra làm hai, một cổ giác lực lượng mạnh mẽ từ tinh thần mặt đạo truyền vào lòng bàn tay, khác một tia trực tiếp chặn lại không trung hắc khí.

Hắc khí cách Nhiếp Thiên Minh còn có 2,3 tấc chỗ ngừng lại, lộ ra diện mục thật sự, nguyên lai là một cây chùy thủ, hấn khẽ hừ một tiếng, nói rằng: "Thu."

Toàn bộ quá trình gọn gàng nhanh chóng, Nhiếp Thiên Minh đã đem chùy thủ để vào bên người bao bên trong, lúc này Tinh Thần Tự Phù lần thứ hai hợp hai làm một, lần thứ hai cùng Địa Tinh lực hợp tác, chống đỡ nho sinh Nguyên lực công kích.

Tinh Thần Tự Phù đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh trung kỳ uy lực, đặc biệt là cắn nuốt năm đạo Đại Địa phù sao chép năng lượng hậu, đã biến thành chính mình vũ khí bí mật.

Trong nháy mắt đạt đến đỉnh điểm, tinh thần lực xuyên ra bàn tay, vòng tới nho sinh phía sau, tầng tầng vỗ vào nho sinh sau não trên.

Trong chớp mắt, Tinh Thần Tự Phù liền hoàn thành một đòn trí mạng, chờ nho sinh ý thức được lúc, đã tầng tầng ngã xuống trên mặt đất.

Nguyên lực trong nháy mắt biến mất, áp lực lập tức biến mất, Nhiếp Thiên Minh nhắc mắt thấy Phương gia gia đình chính đang vất vả phản kháng, tuy rằng bọn họ đều là thân kinh bách chiến, thế nhưng cùng những này hung ác hắc tâm phi nhân so với, vẫn là thua kém không ít.

...

...

Phương gia gia đình thương vong có điểm nặng nề, Nhiếp Thiên Minh quay về chính đang ác chiến Phương Bang Khắc lớn tiếng nói: "Ta trước tiên giải quyết những này nhân trở lại giúp người."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh lập tức xông qua, đối phó những này lính tôm tướng cua, trên căn bản là quét ngang quá khứ, dính vào hấn người, bắt từ tức thương, người bị thương lập tức bị Phương gia gia đình giết chết, trong nháy mắt, thế cuộc xảy ra trọng đại thay đổi, Phương gia ứng kinh hoàn toàn chiếm cứ ưu thế.

Phuong Bang Khắc tuyệt đối không ngờ rằng hắn dĩ nhiên có thể nhanh như vậy liền giải quyết so với hắn cao một cảnh giới người, giết mình còn có huệ tử tin, cái kia nho sinh là của mình vào sinh ra tử huynh đệ Từ Ba, âm dương mặt cũng là bởi vì lúc đó luyện tập âm Dương Chương dẫn đến. Tuy nói Từ Ba mới vừa thăng cấp đến Thiên Nguyên cảnh mới bắt quá mấy tháng, thế nhưng là bị một cái Hậu Địa cảnh tiểu tử thú giết chết, này là loại gì si nhục...

Kế tục quét ngang chiến trường, Nhiếp Thiên Minh không kịp nghĩ nhiều như thế, sớm một chút giải quyết liền có thể làm cho thương vong rơi xuống thấp nhất. Sau mấy phút, huệ tử tin mang đến thủ hạ ứng kinh toàn bộ tiêu diệt, mùi máu tươi lập tức tràn ngập toàn bộ con đường.

"Mau nhanh cứu trị những gia đình kia." Nhiếp Thiên Minh nhìn nằm trên mặt đất gia đình, vội vàng phân phó nói. Sau khi nói xong, hắn lại hướng về Phuong Bang Khắc nhìn tới, lúc này hai người đã đại chiến nửa giờ.

Phuong Bang Khắc vừa nhìn kẻ địch toàn bộ bị Nhiếp Thiên Minh giải quyết, lập tức yên lòng, toàn thân tâm tập trung vào chiến đấu, trái lại huệ tử tin bởi vì toàn quân bị diệt, lập tức mất đi tự tin, nóng lòng muốn rút ra đi ra.

Phuong Bang Khắc há có thể thả hổ về núi, lập tức ra tay càng thêm độc ác, Nhiếp Thiên Minh con mắt khép hờ, toàn thân tinh lực tập trung, bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù tăng tăng chuyển động, phòng ngừa huệ tử tin chạy trốn.

"Chịu chết đi!"

Đột nhiên huệ tử tin quát to một tiếng, một đạo quyền quang tăng tăng đánh sang, Phuong Bang Khắc không dám trực tiếp cứng đối cứng, lập tức Nguyên lực xây lên phòng ngự công sự, huệ tử tin đột nhiên thân thể xoay một cái, trực tiếp công hướng về Nhiếp Thiên Minh, hy vọng có thể một quyền lực, đem Nhiếp Thiên Minh giết chết, như vậy chính mình trở lại mới cam tâm.

Phuong Bang Khắc biết Nhiếp Thiên Minh muốn gặp nguy hiểm, chỉ là hắn cự ly Nhiếp Thiên Minh quá xa, nước ở xa không giải được cái khát ở gần, hướng phía dưới trên trán lập tức bốc lên đầu đại mồ hôi lạnh, sắc mặt cực kỳ khó coi, nếu không phải tên tiểu huynh đệ này, chi đội ngũ này sớm thì xong rồi.

"Ha ha ha..."

"Ta vốn là phòng ngừa ngươi chạy trốn, ngươi ngược lại tốt lại dám hiệp quyền phong tấn công ta, cho là ta là quả hồng nhũn sao?" Nhiếp Thiên Minh trong lòng mắng, Tinh Thần Tự Phù đột nhiên xông ra ngoài, hắn chờ đợi đã lâu, chính là vì để Tinh Thần Tự Phù đạt đến to lớn nhất lực công kích, cùng tinh thần lực cùng bay ra ngoài còn có một đạo hắc khí.

Một cỗ đủ để cùng Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ sánh ngang nhau tinh thần lực tăng tăng đánh vào huệ tử tin trên người, huệ tử tin tuyệt đối không ngờ rằng, cái kia tiểu tử thú nguyên lai một mực chờ đợi cái này thời cơ tốt nhất, mà chính mình nhưng đưa lên môn, khí thế như vậy rộng rãi lực lượng, chính mình lại có thêm chuẩn bị dưới tình huống chỉ có thể miễn cưỡng tiếp được, lúc này còn có một đạo hắc khí, hơn phân nửa là Từ Ba bảo vật, hắc lưỡi dao, xem ra hiện tại chỉ nghe theo mệnh trời.

Chẳng trách Từ Ba sẽ chết tại hắn trong tay, không nghĩ tới một cái không quá quan trọng tiểu tử thú nhưng thay đổi thế cuộc, hắn không cam lòng.

"Tia..."

"Oanh..."

Hắc lưỡi dao sâu sắc xen vào huệ tử tin trong thân thể, nếu là vừa mới cái kia âm dương mặt Từ Ba dùng, e sợ huệ tử tin đã sớm phơi thây hoang dã. Với này đồng thời thân thể bị tăng tăng đánh rơi đến Phuong Bang Khắc lòng bàn chân, Phuong Bang Khắc nơi nào vẫn chứa được hắn, tụ tập hết thảy Nguyên lực, tăng tăng đánh vào huệ tử tin trên người, huệ tử tin tại chỗ thổ huyết mà chết.

Nhẹ nhàng nuốt cái lưng mệt mỏi, thu hồi hắc lưỡi dao, lại từ bên người bao bên trong móc ra một vỏ rượu ngon, mở ra tiếp theo uống lên, bất quá Phuong Bang Khắc có thể nhìn ra trên mặt hắn cảm giác hưng phấn, lấy Địa Tinh lực đánh chết hai vị Thiên Nguyên cảnh cao thủ, như vậy chiến tích tuyệt đối có thể viết tiến vào Hồ Bạ trấn lịch sử bên trong.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh uống một hơi hết một vỏ rượu ngon, xác thực hắn ngày hôm nay quá cao hứng, này xem như là hắn lần thứ nhất chân chân chính chính thực chiến, hơn nữa thắng được như thế triệt để, tại không có đột phá đến Thiên Nguyên cảnh trước đó, Tinh Thần Tự Phù tuyệt đối là của mình bảo hộ phù...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Phương gia bí quá hóa liều

"Tiểu huynh đệ, ngươi tên là gì? Ngày sau cũng tốt làm cho chúng ta Phương gia báo đáp tốt ân." Phương Bang Khắc tiếp tục hướng phía trước tiến vào đi tới, hài lòng hỏi.

"Con người của ta thích uống rượu, ngươi liền gọi ta tiểu tử được rồi." Nhiếp Thiên Minh cũng không tính đem chính mình thân phận thực sự để lộ ra, lập tức lại bịa chuyện một cái tên, ngược lại bộ dáng kia đều không phải là của mình, tên đương nhiên cũng tùy tiện nói đi.

"Ha ha..."

"Được, nếu tiểu huynh đệ không nói, ta cũng không miễn cưỡng, liền gọi ngươi tiểu tử, ngược lại cũng thật là dễ nghe." Phương Bang Khắc hào sảng nói.

"Ta có thể hỏi ngươi một việc sao?" Nhiếp Thiên Minh ôm vò rượu, hững hờ nói rằng.

"Hỏi đi, biết gì đều nói hết không giấu diếm." Phương Bang Khắc lần thứ hai sáng khoái đáp ứng.

"Ngươi cha hần lão nhân gia có phải hay không phụ trách áp giải mặt khác một xe thảo dược?" Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu nhìn Phương Bang Khắc, có vẻ cực độ chăm chú.

"Thực không dám giấu diếm, cha lần này thực sự bị bắt đắc dĩ mới tự thân xuất mã. Chúng ta Phương gia cùng Thiên Hải thành vẫn có thật nhiều trấn nhỏ có hiệp nghị tại người, nếu không thể mau chóng đem thảo dược đưa đi, chúng ta Phương gia tổn thất liền quá lớn." Phương Bang Khắc khẽ thở dài một hơi, bắt đắc dĩ nói.

Phương Bang Khắc ngón tay gầy trên xe thảo dược, nói tiếp: "Nhưng là bọn hần dĩ nhiên cấu kết Thanh Long trại cùng hắc bọn giặc, chặn lại nhà chúng ta thảo dược. Chuyện này quả thật chính là đoạn chúng ta tào lố, không có biện pháp, giao hàng ngày càng ngày càng gần. Cha lúc này mới phân hai nhóm áp giải, bởi vì ta một nhóm này số lượng không nhiều, vốn là Tam ca muốn cùng ta đồng thời áp vận. Chỉ là ta cảm thấy chiếc xe đầu tiên càng trọng yếu hơn, cho nên khi hạ kiên trì một người, đồng thời lặng lẽ xuất phát."

"Có cha áp giải chiếc xe đầu tiên, nghĩ đến có thể bình an thông qua mấy cái hiểm yếu cửa ải. Đương nhiên cha lần này cũng dự định diệt Thanh Long trại cùng hắc bọn giặc, bằng không cũng không cần mang tới ba vị huynh trưởng đi." Phương Bang Khắc đem hần biết tất cả đều nói cho Nhiếp Thiên Minh.

Xa chậm rãi quá phía trước khe núi, Nhiếp Thiên Minh nhìn phía trước nói rằng: "Xem ra những thảo dược này xác thực đối với các người nhà rất trọng yếu."

"Thảo dược là gia tộc chúng ta to lớn nhất kinh tế khởi nguồn, đây là cơ nghiệp, tín dự. Chúng ta Phương gia không thể để cho nó đoạn tại chúng ta thế hệ này trong tay." Phương Bang Khắc lời nói ý vị sâu xa nói rằng.

Cơ nghiệp, tín dự, đây là mấy trăm năm tích hạ đồ vật, liền dường như trách nhiệm bình thường trọng đại.

...

...

"Ngươi là một cái không sai người, ta yêu thích. Đến uống một cái." Nhiếp Thiên Minh nâng cốc đàn về phía trước một đưa, Phương Bang Khắc cũng không khách khí, cầm lên liền uống, đến trước đó trong lòng thấp thỏm bất an, hiện tại trong lòng bao quần áo rốt cục buông ra.

Lần này hần thật sự muốn cảm tạ trước mắt tiểu huynh đệ, nếu không phải hần, đến hiện tại khả năng chính mình nằm ở trong đám hỗn chiến.

"Nghĩ đến cha hần là giải quyết Thanh Long trại cùng hắc bọn giặc, ta nghĩ này sẽ đã tiến vào an toàn khu vực." Phương Bang Khắc ngẩng đầu nhìn một chút không tính chói mắt mặt trời, lẩm bẫm nói.

"Nhưng là lần này các người Phương gia cơ hồ xuất động toàn bộ lực lượng, vậy ai đến bảo hộ nhà các người quyền cùng trang viên?" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên tò mò hỏi, hần muốn Phương gia lão thái gia không nên đem chính mình to lớn như vậy uy hiếp lưu cho cái khác hai nhà đi!

"Kỳ thực lão gia tử là lặng lẽ theo thảo dược xa đi, ngoại trừ mấy cái trong tộc mấy cái trọng yếu thành viên, không ai sẽ biết. Đương nhiên lão gia tử cũng làm tốt dự tính xấu nhất, dù sao chuyện như vậy, muốn giấu diếm được cáo già Lương gia cùng Vạn gia gần như là không thể nào. Liền tính giấu diếm được này hai nhà, một khi cùng Thanh Long trại bọn họ giao thủ hậu, thân phận tất nhiên bại lộ. Một khi thân phận bại lộ, không ra nửa giờ, cái khác hai nhà nhất định biết chuyện này."

Nói tới đây, Phương Bang Khắc lại cầm lên cái vò rượu, miệng lớn uống một thoáng, hướng Nhiếp Thiên Minh cười cười, bất quá chút nào không nhìn ra có vẻ lo lắng.

"Này hiện tại chẳng phải là rất nguy hiểm? Tội phôi tình huống chính là công chiếm Phương phủ, kèm hai bên các người Phương gia gia quyền, sau đó tiếp theo vọt vào các người Phương gia thảo dược trang viên, trắng trợn phá hoại thổ địa. Kèm hai bên gia quyền có thể hữu hiệu kiềm chế các người, cho các người sợ ném chuột vỡ đồ. Phá hoại thổ địa thì lại đặt đến đối với các người Phương gia kinh tế thực hành trọng đại đã kích. Thế nhưng người làm sao một điểm lo lắng cũng nhìn không ra đây?" Nhiếp Thiên Minh đại khái phân tích một thoáng tình hình, cảm nhận được hoang mang.

"Người suy nghĩ một chút chúng ta Phương gia lẽ nào liền một chỗ sao? Cái gọi là thỏ khôn còn có hang động nì, chúng ta tự nhiên có khẩn cấp biện pháp, bằng không như thế rung chuyển thế giới, làm sao bảo tồn chính mình đây?" Phương Bang Khắc hơi cười cười, thần nhiên nói.

"Thế nhưng Lương gia cùng Vạn gia cũng không phải người ngu, lẽ nào hẳn sẽ không tìm ra sao?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai hỏi.

"Ha ha ha... , tiểu huynh đệ, người vẫn là quá còn trẻ xem thường chúng ta Phương gia , vốn là mật thất này ám đạo liền cực khó tìm. Liền tính bị phát hiện , cũng không thể nào dễ dàng đi vào, bằng không còn gọi mật đạo sao?" Phương Bang Khắc nhẹ nhàng uống một hớp rượu, mỉm cười nói rằng.

Đột nhiên nghĩ đến Phong Vân môn tàng được thất, nơi kia chính là một cái mật thất, nếu không phải là mình theo Cẩm Hồng đi vào, chỉ sợ cả đời từ cũng không tìm được. Liền tính tìm được, nếu như không có Hư Không lão sư trợ giúp, hẳn vẫn là rất khó đi vào, lẽ nào Phương gia cũng có như thế một cái đặc biệt mật thất?

Nghĩ đến hẳn là như vậy, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh vẫn là chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: "Này... Này trang viên thổ địa bị hủy lại làm như thế nào nửa đây?"

Dù sao Phương gia không thể nào đem thổ địa cũng mang tới trong mật thất đi, lập tức tò mò hỏi.

"Không sai, liền hiện tại chúng ta Phương gia thảo được trang viên phòng thủ bố trí, đối với hai nhà bọn họ mà nói, quả thực liền thùng rỗng kêu to. Nhưng là có vài thứ, bọn họ vĩnh viễn cũng đoán không được." Phương Bang Khắc cười nói.

"Ồ?"

Này hay là bọn hắn không nghĩ tới sự tình, cũng khó trách to như vậy Phương gia nếu như không có một ít bí mật đồ vật, hẳn tại sao có thể tại Hồ Bạt trấn đặt chân đây?

Lẽ nào đây chính là gia tộc nội tình? Trước kia Nhiếp Thiên Minh nhận vì gia tộc nội tình chỉ là một ít không nhìn thấy rồi lại tồn tại khí chất, hiện tại ngẫm lại, hẳn là còn bao gồm một ít tiên làm người biết bí mật.

Những bí mật này, tựa như thỏ khôn có ba hang như thế, lúc mấu chốt tổng thể có thể trợ giúp gia tộc chuyển nguy thành an, điều này cũng nên một gia tộc nội tình đi!

Nhẹ nhàng đùa bốn chính mình không tính lớn đầu, nếu là cả ngày muốn những âm mưu này tranh đấu a, Nhiếp Thiên Minh phỏng chừng cũng không chịu nổi.

Dù sao bọn họ đều là mấy chục tuổi Lão Hồ Ly, để chính hẳn một vừa tới mười sáu tuổi thiếu niên đi phỏng đoán bọn họ trong lòng, không khác người mù sờ voi.

Dĩ nhiên nếu là cơ mật, Nhiếp Thiên Minh cũng liền không Hảo Vấn , mặc dù hẳn thật sự rất muốn biết, thế nhưng loại này không lẽ phép sự tình, hẳn vẫn là sẽ không đi làm.

...

...

"Dừng, dừng lại."

Khoảng chừng ở trên xe lắc lư một canh giờ hậu, Phương Bang Khắc đột nhiên ra hiệu đoàn xe dừng lại, Nhiếp Thiên Minh còn tưởng rằng lại gặp phải cái gì tập kích đánh cướp chuyện.

"Có phải hay không lại có chuyện gì sắp xảy ra?" Nhiếp Thiên Minh điều động Tinh Thần Tự Phủ chung quanh tìm tòi một thoáng, cũng không dị thường, lúc này mới cẩn trọng hỏi.

"Ồ, ha ha ha, đương nhiên không phải , từ hiện tại bắt đầu, đã tiến vào an toàn khu vực . Cho nên ta nhất định phải trở về đuổi, chuyện tiếp theo, liền cho quản gia là được rồi." Phương Bang Khắc vẫy vẫy tay, một lão giả đi tới.

Phương Bang Khắc đơn giản bàn giao vài câu, lão giả gật đầu, lập tức xuống phân công nhiệm vụ. Không tới mười phút, lão quản gia đã dựa theo Phương Bang Khắc ý tứ quyết định .

Phương Bang Khắc dẫn theo bốn, năm cái gia đình, hướng phía sau trấn phương hướng đi đến. Nhiếp Thiên Minh hiểu Phương Bang Khắc vẫn là lo lắng Hồ Bạt trấn có cái gì bất trắc, cho nên quyết định lập tức trở về đi.

...

...

Hay là bởi vì có điểm mệt nhọc, Phương Bang Khắc dĩ nhiên mơ mơ hồ hồ ngủ mất rồi, trên xe lần thứ hai lâm vào yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy hẳn ừng ực, ừng ực uống rượu âm thanh, còn có chính là bánh xe phát sinh chi dát, chi dát tiếng vang..

...

...

Tới gần Hồ Bạ trấn, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nhảy xuống, hướng về Phương Bang Khắc nói lời từ biệt, Phương Bang Khắc cực độ giữ lại, thế nhưng hiện tại còn không dự định để những người khác hai nhà biết hẳn trong bóng tối trợ giúp Phương gia. Cho nên khi hạ uyển chuyển cự tuyệt.

Này bốn, năm cái gia đình chậm rãi nhìn chăm chú vào Nhiếp Thiên Minh, mỗi người nhân Trung Đô tràn đầy cảm kích cùng kính nể, nếu không phải hẳn, những gia đình này đã sớm bạo thi hoang dã.

Một thiếu niên, một mình đấu một cái Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ cao thủ, trọng thương một cái Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ, như vậy người, giá trị cho bọn hắn kính nể.

Hơi cười, có điểm ngấm đen nhưng là tuyệt đối xán lạn khuôn mặt, tại mọi người nhìn kỹ biến mất rồi, Phương Bang Khắc cảm khái một phen, nhanh chóng tiến vào trong trấn.

"Ha ha, thực sự là một cái kỳ lạ thiếu niên! ..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thay đổi bất ngờ

Vì làm để tránh cho người khác thấy hẳn cùng Phương gia đồng thời vào thành, hẳn tại Hồ Bạ trấn ngoại vi nhân xoay chuyển sau nửa giờ, này mới chậm rãi tiến vào trấn, Nhiếp Thiên Minh nhìn trên đường cái, một mảnh tiêu điều.

Xem ra trận này Hồ Bạ trấn quyền lực chi tranh cho trấn nhỏ mang đến ảnh hưởng muốn so với theo dự đoán còn to lớn hơn, nhìn chu vi thần sắc hoang mang người qua đường, hẳn rõ ràng, xem ra Vạn gia cùng Lương gia quả nhiên công kích Phương phủ.

Trải qua chuyện này, hai cỗ thế lực mâu thuẫn đã hoàn toàn công khai, khai chiến cũng là chuyện sớm hay muộn.

"Người nói Phương lão gia tử sẽ sẽ không trở về liền cùng hai nhà bọn họ đánh nhau?" Bên cạnh người đi đường hỏi.

"Ai biết, ta cũng không phải là hẳn, làm sao ta biết?"

"Ta xem a, tuyệt đối muốn đánh nhau, người muốn a, người khác đều cời trên đầu, còn không đại a!"

"Đúng, liền Phương lão gia tử tính khí, phỏng chừng đến đánh."

Hắn cũng không tính tại trên đường phố dừng lại quá nhiều thời gian, lời đàm tiếu tuy rằng có thể mang đến cho hắn một ít tin tức, thế nhưng cùng Tịch Diễm Đình cung cấp so với, giá trị tuyệt đối phải kém rất nhiều. Lập tức tăng nhanh bước tiến, nhanh chóng đi đến phòng đấu giá Phạm Giai.

...

...

"Tịch tỷ tỷ, Phương gia đoàn xe đều trở về rồi sao?" Nhiếp Thiên Minh mới vừa gia nhập Tịch Diễm Đình trong phòng, liền vội vàng hỏi.

Tịch Diễm Đình nhìn bình an trở về Nhiếp Thiên Minh, trói chặt lông mày lập tức thả lỏng ra, trên mặt một lần nữa hiện lên đạo kia tràn ngập mỉa mai nụ cười, lập tức cười dài nói rằng: "Sớm trở lại, đệ nhất chi đội ngũ trước một canh giờ đến Hồ Bạ trấn, mà ngay sau đó đệ nhị chi đoàn xe cũng trở lại."

Nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng hẳn biết mình lo lắng là thừa thãi, thế nhưng vẫn là không nhịn được lo lắng một thoáng, nghĩ đến Phương gia tộc trưởng đã đem thảo được an toàn áp giải đi ra ngoài, nói cách khác Thanh Long trại cùng hắc bọn giặc đã sụp đổ.

"Cái kia thiên Hồ Bạ trấn xảy ra chuyện gì sao?" Nhiếp Thiên Minh hỏi tiếp.

"Người mới vừa đi không lâu, Lương gia cùng Phương gia đột nhiên điều động hết thầy gia đình, vậy công Phương gia phủ đệ, đồng thời cũng vọt vào

Phương gia được thảo trang viên trắng trợn phá hoại thảo được địa. Thế nhưng khiến người ta cảm thấy buồn bực chính là, toàn bộ quá trình, dĩ nhiên không có gặp phải Phương gia một người. Giống như Phương gia người ngoại trừ hai chi đoàn xe bên ngoài, mọi người toàn bộ biến mất rồi." Tịch Diễm Đình về mặt vô cùng nghi hoặc nói rằng.

Xem ra Phương Bang Khắc nói không phải hư, bọn họ Phương gia xác thực chuẩn bị kỹ càng, cho nên hấn lập tức cũng không kinh hãi.

Tịch Diễm Đình nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên như vậy trấn định, có điểm không thể lý giải, không khỏi lắc lắc đầu.

"Làm sao không một chút nào giết mình? Người vừa nảy đi nơi nào?" Tịch Diễm Đình nhìn thấy trấn định hấn, ôn nhu hỏi.

"Ồ, Phương gia người sớm đã bị chuyển dời đến chỗ an toàn." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, lại nói tiếp, "Ta vừa nảy theo Phương gia đệ nhị chi đoàn xe đi ra ngoài, gặp được hắc bọn gác chặn lại."

Tịch Diễm Đình vừa nghe đến hắc bọn gác, lập tức da đầu tê rần, tuy rằng Nhiếp Thiên Minh nói cực kỳ bằng phẳng, thế nhưng nghĩ đến trong đó nhất định xảy ra hứa nhiều chuyện.

"Tịch tỷ tỷ, người nói Phương gia sẽ đối với những khác hai nhà triển khai trả thù sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, lúc đó hấn không hỏi Phương Bang Khắc, dù sao cái này cũng là bọn họ cơ mật.

"Cái này thật khó mà nói. Dựa theo Phương Dục Minh tuổi trẻ tính khí, phỏng chừng nhìn thấy chính mình trang viên bị trắng trợn phá hoại, nhất định dẫn người trả thù, tỷ tỷ từng nghe phòng đầu giá ông chủ từng nói, khi còn trẻ phương dụ mình ra tay vô cùng tàn nhẫn, năm đó có người cướp đoạt nhà bọn họ thảo được."

"Một mình hấn một người một ngựa vọt vào thổ phi bên trong, đem tặc nhân toàn bộ chém giết. Bất quá gần nhất phương dụ mình đã kinh biến đến mức lòng dạ hơn nhiều, rất nhiều sự đều giao cho hấn các con xử lý, cực nhỏ thấy hấn lại sảo hạng nhất mặt. Dựa theo hiện tại tính khí, có không có khả năng lập lập tức triển khai trả thù." Tịch Diễm Đình nhấp một miếng trà, nhọt nhọt cười cười, chậm rãi nói rằng.

"Thật không tốt đoán a, nghĩ đến Phương gia lão gia tử đã liệu định trang viên bị phá hư thành như vậy, chỉ ít tại có thể tiếp thu trong phạm vi. Cho nên đánh không đánh, đều là trong một ý nghĩ." Nhiếp Thiên Minh lông mày nhẹ nhàng nhú một thoáng, lẩm bầm nói.

"Đừng suy nghĩ, chỉ cần Phương gia người bình an vô sự, hấn hấn đều là thứ yếu. Bất quá có thể khẳng định là, Phương gia tuyệt đối nuốt không trôi con giận này đánh giá, cho nên Phương gia sớm muộn sẽ đối với những khác hai nhà phát động công kích, để phá hoại thổ địa mối thù." Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng nói.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh cũng không hề xen mồm, hấn tiếp theo nghe Tịch Diễm Đình nói Phương gia sự tình.

"Nhiều năm như vậy đến, Phương gia từ trước đến giờ lấy lão lạt nghe tên. Tại kinh thương phương diện có chính mình đặc biệt một bộ, cứ việc cái khác hai nhà nỗ lực liên thủ đã kích, thế nhưng vẫn là rất khó lay động Phương gia Hồ Bạ trấn đệ nhất vọng tộc địa vị." Tịch Diễm Đình chậm rãi giảng thuật Phương gia sự tình, tuy rằng ngăn ngắt mấy câu nói, nhưng bao hàm hứa nhiều người lừa ta gạt việc.

Bọn họ câu tâm đầu giác viễn hoàn toàn không phải này tên thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi có thể tưởng tượng, có ít nhất một điểm, Phương gia vẫn là Hồ Bạ trấn đệ nhất thế lực.

"Tịch tỷ tỷ, có chuyện ta vẫn không rõ, lẽ nào Vạn gia cùng Lương gia tộc trưởng thật không có nhân đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, bất kể như thế nào, hấn cũng không tin cái khác hai nhà dám trêu này sao nhân vật lợi hại, trừ phi chỉ ít có một người đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ. Như vậy mới có tư bản cùng Phương gia đánh nhịp, tất cả mới có vẻ hợp lý.

Tuy rằng không biết bọn họ âm mưu, thế nhưng có một chút Nhiếp Thiên Minh rất rõ ràng, đó chính là thực lực. Nếu như không có thực lực, ai dám đi mở con cộp cái mông, cho nên vạn biến không rời trong đó, chính là song phương đều kiêng kỵ thực lực của đối phương.

Không ai nguyện ý làm những này không có nắm chắc sự, đặc biệt là này mấy cái tộc trưởng, đây chính là trải qua mấy chục năm sờ soạng lần mò Lão Hồ Ly.

"Cái này..."

Tịch Diễm Đình trong đầu lập tức hiện lên một cái hình ảnh, ngay mấy tháng trước, Lương gia quản gia nhờ nàng lưu ý một ít Địa Dương Đan, phẩm chất càng cao càng tốt, giá tiền không là vấn đề. Lúc đó cũng không có suy nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, e sợ ở lúc đó, Lương gia tộc trưởng cũng đã tiến vào Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ. Hiện tại nhìn lại một chút những này sự, mơ hồ có thể suy tính ra gần nhất phát sinh sự cố Nghê, xem ra quả nhiên như Nhiếp Thiên Minh suy nghĩ.

Đột nhiên vấn đề lại biến trở nên phức tạp, khởi điểm Nhiếp Thiên Minh cảm thấy, trực tiếp vọt vào cái khác hai nhà, dựa vào một cái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ thực lực, trực tiếp có thể quấy nhiễu long trời lở đất, nơi nào vẫn có nhiều như vậy sự đây?

Xem ra chính mình vẫn là quá còn trẻ, bất quá Nhiếp Thiên Minh cảm thấy nếu như Phương Dục Minh đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, trực tiếp đập chết cái khác hai nhà tộc trưởng, vậy còn có buồn chán như vậy câu tâm đầu giác.

"E sợ đúng như Thiên Minh đệ đệ nói, Lương gia tộc trưởng khả năng đã tiến vào Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ." Tịch Diễm Đình nuốt một hơi, chậm rãi nói rằng.

Bọn hắn đều tại lẫn nhau thăm dò, phương dụ mình xem ra cũng nên đoán được Lương gia tộc trưởng đã tiến vào Thiên Nguyên hậu kỳ, xem ra vừa mới qua đi tất cả, chỉ là ngoại vi sẵn sẵn hành động. Chân chính sẵn sẵn còn chưa có bắt đầu đây?

Đại mặc vừa kéo dài, xem ra những này nhân vật chính cũng muốn dồn dập lên trường, Nhiếp Thiên Minh ngắm nhìn phương xa, chậm rãi xoay tròn trong tay Hoàng tỳ, lâm vào trong trầm tư.

Hay là ba nhà đều tại chờ đợi, chờ đợi một thời cơ, đến cùng là lúc nào cơ, giá trị cho bọn hắn cam tâm như vậy đi mấy người đó?

"Tịch tỷ tỷ, người nói, bọn họ tại chờ cái gì đây?" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên mạo một câu.

Tịch Diễm Đình nghe được như lọt vào trong sương mù, mỉm cười hỏi: "Người nói là có ý gì?"

"Ta là nói, ta nếu là Phương gia tộc trưởng, trực tiếp dẫn người đem Lương gia cùng Vạn gia diệt, đã sớm kết thúc." Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn Tịch Diễm Đình, một mặt ý cười nói rằng.

Nghe được vừa này Nhiếp Thiên Minh làm sao hỏi, Tịch Diễm Đình trong lúc nhất thời dĩ nhiên không biết trả lời như thế nào, đây là vừa mới cái kia tâm trí cực cao thiếu niên sao?

"Ta nghĩ, ba nhà đều tại chờ đợi cái kế tiếp Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ, xem ra Phương gia cũng có một người đã tiếp cận Thiên Nguyên hậu kỳ. Mà Vạn gia tộc trưởng khả năng cũng sắp đạt đến Thiên Nguyên hậu kỳ, cho nên song mới có thể như vậy chờ đợi." Nhiếp Thiên Minh rút cuộc biết, tại sao đến hiện tại này hai cỗ thế lực vẫn không có triệt để khai chiến.

Tịch Diễm Đình sau khi nghe xong, lập tức ý thức được nếu quả thật như Nhiếp Thiên Minh từng nói, tình huống kia thực sự là thay đổi trong nháy mắt, ai cũng không có niềm tin tất thắng...

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Nhiếp Thiên Minh hiểu, trong khoảng thời gian ngắn chính mình đừng đánh toán trở về. Cũng không biết vẫn chưa thể đuổi tới trở lại sẵn sẵn đại tái, nếu là bỏ lỡ trận này chọn lựa thì đấu, mất đi tham gia chọn lựa tư cách, đối với hắn tổn thất xác thực quá lớn.

Thế nhưng trước mắt tình cảnh lại không cho phép hắn rời khỏi, Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng không biết bây giờ nên làm gì ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cái giá phải trả rất lớn

Tất cả cũng như Nhiếp Thiên Minh dự liệu như thế, Phương gia xác thực không có lấy trả thù hành vi, mà là lấy một loại nhân nhượng cho yên chuyện biện pháp. Cho nên Hồ Bạt trấn lại chiếm được mấy ngày yên tĩnh, chỉ là loại an tĩnh này, không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Thế nhưng ba đại gia tộc ai cũng hiểu lòng không hết, đối với tất cả những thứ này, Nhiếp Thiên Minh cũng không thêm để ý, ngược lại mình là một cái không quan hệ đau khổ thiếu niên, chờ đến chân chính khai chiến lúc, hắn lại đi quân, có thể giúp vội tận lực giúp bang đi!

Ngày mai, Nhiếp Thiên Minh đưa tay ra mời lại eo, ngáp một cái, lập bỗng nổi lên giường. Bởi gần nhất đem tinh thần đều đặt ở Phương gia chuyện này, việc tu luyện, đã bị trì hoãn hồi lâu.

Từ sự kiện lần này bên trong, hắn lần thứ hai thấy được thực lực tầm quan trọng, xem ra cần phải nhanh chóng đạt đến Thiên Nguyên cảnh, như vậy chính mình có càng to lớn hơn lựa chọn.

Khoanh chân mà ngồi, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai nỗ lực trùng kích Thiên Nguyên cảnh, tuy rằng còn thiếu một chút, thế nhưng là từ đầu đến cuối không có đột phá.

Xoa xoa mồ hôi trên đầu, Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một hạt tam phẩm đan dược, lại tiếp tục tu luyện.

Một lần,

Hai lần,

...

...

Mười lần,

Hắn liên tục lại trùng kích mười lần, nhưng là mỗi lần đều cảm giác có vật gì ngăn cản hắn đột phá Hậu Địa cảnh.

Liên tiếp ba ngày, Nhiếp Thiên Minh vẫn không có nửa điểm thu hoạch, lập tức âm thầm địa lách lách đầu, chậm rãi nói rằng: "Xem đến vẫn không thể nóng vội, dù sao đột phá Hậu Địa cảnh hậu liền sinh ra Nguyên lực, lực công kích muốn so với Địa Tinh lực mạnh mẽ rất nhiều. Cho nên đột phá lên độ khó cũng miệng lớn "

"Vù vù..."

Đột nhiên Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng thở hắt hắt một hơi, Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn lão sư tình vội vàng tiến vào thế giới hư không bên trong, lúc này lão sư đang đứng tại Địa Dương Thạch trước, tỉ mỉ quan sát.

Vừa nhìn lão sư thần sắc đã khôi phục đến bình thường, lập tức cũng không lo lắng hơn nữa, tò mò hỏi: "Lão sư, này hai khối Địa Dương Thạch nên xử lý như thế nào?"

Tuy rằng nắm giữ hai người này Vô Thượng của cái, thế nhưng hắn thật không biết nên như thế nào đi dùng, không thể làm gì khác hơn là thỉnh giáo Hư Không Lão Nhân.

Hư Không Lão Nhân cũng không hề phản ứng, xem ra Hư Không Lão Nhân cũng đang suy tư xử lý như thế nào chúng nó, lập tức cũng không dám quấy rầy lão sư, lặng lẽ mà quan sát.

"Phẩm chất thật cao, đều có thể cùng địa đạo bên trong Địa Dương Thạch so sánh với." Hư Không Lão Nhân rốt cục mở miệng nói chuyện, xem ra hắn phi thường hài lòng.

"Thật sự sao? Là không phải chúng ta muốn phát tài, ha ha ha..." Vừa nghe đến Hư Không lão sư nói như vậy, Nhiếp Thiên Minh ấn tượng đầu tiên chính là kiếm tiền.

Chính mình sớm muộn muốn đột phá Hậu Địa cảnh, sau đó tu luyện tiêu hao tiền sẽ càng nhiều, tứ phẩm đan dược tiêu hao lượng tuyệt đối là không thể tính toán. Chỉ có nắm giữ to lớn của cái, mới có thể làm cho mình thực lực tăng mạnh.

"Lão đầu tử, trước tiên đem tảng này Hắc Nham Thạch xóa, xem nó đến cùng lớn bao nhiêu." Hư Không Lão Nhân sờ sờ trong đó một cái, lẩm bẩm nói.

Hư Không Lão Nhân giờ ngón tay lên, một đạo bạch quang, nhẹ nhàng mở ra Địa Dương Thạch, một đạo hào quang màu vàng óng từ bên trong bắn ra.

Chít chít...

"Dát..."

Kèm theo một tiếng vang thật lớn, Hư Không Lão Nhân đã hoàn toàn đem bên ngoài hắc thạch trừ đi, một hạt to như nắm tay tảng đá lăn ra.

Tảng đá toàn thân phát ra hào quang màu vàng óng, hào quang cực độ chói mắt, Nhiếp Thiên Minh thậm chí cảm thấy có điểm nhìn thẳng mặt trời cảm giác, xem ra khối này Địa Dương Thạch phẩm chất xác thực rất cao.

"Không sai, cơ hồ tiếp cận Địa Dương Đan độ tinh khiết, xem ra khối này Địa Dương Thạch xác thực là trung tâm văn lạc." Hư Không Lão Nhân chậm rãi niệm chòm râu, lộ ra vẻ nụ cười thỏa mãn.

Một khối tiếp cận Địa Dương Đan Địa Dương Thạch, đây là cỡ nào khó mà tin nổi hiện tượng. Dựa vào hắn từ 《Hoang Lộ Đại Quan》trúng rồi giải, muốn đem Địa Dương Thạch tinh luyện thành Địa Dương Đan ít nhất phải tổn hao một nửa tài nguyên, đạt được Địa Dương Đan cũng chỉ bất quá không tới bảy phần mười độ tinh khiết, mà loại trực tiếp này cao hơn Luyện Đan sư tinh luyện Địa Dương Đan, thực sự là hiếm thấy.

"Lão sư, này một cái Địa Dương Thạch có thể chia làm bao nhiêu cái Địa Dương Đan?" Nhiếp Thiên Minh quan tâm hỏi.

"Chỉ ít có thể luyện chế một trăm viên." Hư Không Lão Nhân thoáng suy tư một phen, chậm rãi nói rằng.

Một trăm hạt? Mẹ ta ơi! Nhiều như vậy, nhớ tới 《Hoang Lộ Đại Quan》bên trong ghi chép một hạt Địa Dương Đan có thể bán được một trăm ngàn Hoàng tệ, này một trăm hạt, chẳng phải là 10 triệu Hoàng tệ.

"10 triệu Hoàng tệ, ha ha ha..."

"Ta... Ta, muốn biến thành Hồ Bạt trấn người giàu có nhất."

Nhiếp Thiên Minh lớn tiếng kêu, coi như là trên trời rơi xuống, cũng sẽ không có nhiều như vậy hạt, xem ra ông trời chờ chính mình vẫn thật không tệ.

"10 triệu Hoang tệ? Hừ, đây cũng quá ít đi!" Hư Không Lão Nhân khinh thường nói.

"Cái gì chẳng lẽ còn không chỉ như vậy nhiều sao?" Nhiếp Thiên Minh có điểm bắt đầu không chế không được tâm tình kích động, thân thể hưng phấn run rẩy lên.

"Như thế thuần Địa Dương Đan, chỉ ít có thể phân cách thành ba cái phẩm chất hơi thấp Địa Dương Đan, như vậy làm sao cũng có thể mua được 30 triệu đi!" Nói đến đây, Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ Nhiếp Thiên Minh vai, hẳn thật sợ Nhiếp Thiên Minh có thể vui vẻ ngắt đi.

"30 triệu? 30 triệu..." Nhiếp Thiên Minh chợt bắt đầu có điểm nói năng lộn xộn, đối với 30 triệu, hẳn thật không có khái niệm gì, có thể hay không xếp thành một núi nhỏ?

"Này, ... Này, này một cái Địa Dương Thạch bây giờ nên làm gì?" Nhiếp Thiên Minh vừa chỉ chỉ bên cạnh Địa Dương Thạch, hỏi.

"Khối này Địa Dương Thạch người cũng đừng có ý đồ với nó." Hư Không Lão Nhân đột nhiên nghiêm túc hỏi.

"Đây là vì cái gì?" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm thấy rất tò mò, nếu lão sư cắt ra một khối, khác một khối tại sao bắt nhất cũng mở ra đây?

"Khối này Địa Dương Thạch không những không thể mở ra, vẫn nhất định phải định là cho nó đúc linh dịch, thời khắc cung dưỡng." Hư Không Lão Nhân không có chính diện trả lời hẳn, lại đưa ra một cái khác càng thêm làm hẳn cảm thấy vô cùng kinh ngạc yêu cầu.

Có phải hay không lão sư đầu óc hỏng rồi, cho ta đi cung dưỡng một cái Địa Dương Thạch? Lẽ nào lão sư điên rồi, Nhiếp Thiên Minh không rõ nghĩ đến.

"Người đừng nghĩ không ra, tương lai người nếu như muốn thông qua đại địa chi đạo tiến vào Tân Hoang, nhất định phải cung dưỡng nó." Hư Không lão sư lần thứ hai nghiêm túc nói.

Lâu như vậy rồi, Nhiếp Thiên Minh vẫn rất ít thấy lão sư như vậy nghiêm túc, nghĩ đến tuyệt đối không phải nói giỡn, lập tức âm thầm địa tự hỏi. Tuy rằng hẳn hiện tại không có thể hiểu được, thế nhưng lão sư nếu nói, nhất định có hẳn đạo lý.

"Lão sư cần bao nhiêu linh dịch a?" Nhiếp Thiên Minh nghĩ thầm, có nhiều như vậy Hoang tệ, đừng nói cung dưỡng một cái Địa Dương Thạch, liền tính cung dưỡng toàn bộ Hồ Bạ trấn, hẳn cũng có năng lực như thế.

"Một ngày ít nói cũng phải 10 ngàn Hoang tệ, nếu là nó trưởng thành, tiêu hao đều sẽ càng nhiều." Hư Không Lão Nhân khẽ thở dài một hơi, chậm rãi nói rằng.

"Một ngày 10 ngàn Hoang tệ? So với ta tu luyện tiêu hao còn nhiều, trưởng thành tiêu hao càng nhiều, đây là tảng đá sao?" Nhiếp Thiên Minh bị Hư Không lão sư dọa đến.

"Một năm ba trăm năm mươi vạn Hoang tệ, cái này cũng chưa tính nó trưởng thành hậu, thêm vào chính mình tu luyện tiêu hao Hoang tệ, chẳng phải là một năm muốn 7,8 triệu Hoang tệ." Nhiếp Thiên Minh lại nói tiếp.

Hư Không Lão Nhân quả hẳn một chút, trên mặt có một chút cả giận nói: "Có nó, người biết tương lai người muốn thiếu đi bao nhiêu đường sao? Có mấy người chỉ sợ cả đời từ cũng không có cơ hội này. Đừng nói một năm hơn ba trăm vạn Hoang tệ, chính là 10 triệu Hoang tệ, bọn họ cũng con mắt chớp đều không nháy mắt một thoáng."

"Có thể là bọn họ đều là danh môn vọng tộc, ta tại sao có thể với bọn họ so với đây?" Nhiếp Thiên Minh xâu miệng nhỏ, thấp giọng lầm bầm nói, có vẻ cực kỳ oan ức.

"Người xem như người vậy, còn nói cái gì muốn tại Bát Hoang dương danh, muốn sáng tạo ra chính mình Truyền Kỳ đây? Ta nhìn người đời này liền tính xong, người chính là một kẻ nhu nhược, điểm ấy khiêu chiến cũng không dám tiếp thu, uống phí ta thu người làm đồ đệ." Hư Không Lão Nhân trên mặt nổi giận dùng dùng nói rằng, một điểm đều không có cho Nhiếp Thiên Minh lưu mặt mũi.

"Được, nếu lão sư nói như vậy, ta cũng không thèm đến xía. Liền tính táng gia bại sản, Nhiếp Thiên Minh ta vẫn là sẽ đứng. Nếu Nhiếp Thiên Minh ta có thể bỏ ra, ta liền có năng lực như thế kiếm trở về." Nhiếp Thiên Minh nắm thật chặt nắm đấm, hai mắt phát sinh hừng hực hào quang.

"Được, ta yêu quý người..." Hư Không lão sư khích lệ một câu, có thể nói như thế, xác thực để hẳn cảm thấy vui mừng.

Khí ta đi giả, hôm qua ngày không thể lưu...

Chương 77: Địa Dương Đan

"Đừng khổ sở , ngược lại này hai khối Địa Dương Thạch cũng là nguoi từ nguoi khác nơi nào trộm đến, cũng là đừng đau lòng. Một khối Địa Dương Thạch cung dưỡng mặt khác một khối, thuận tiện vẫn cung dưỡng một cái nguoi, nguoi nên biết thế nào là đủ." Hư Không Lão Nhân nói tiếp, bất quá trong giọng nói có rất nhiều trêu chọc tâm ý, xem ra Hư Không lão sư lại trở về từ trước đáng đáp .

Cũng đúng, vốn là này liền không phải là của mình, chính mình từ cái khác hai nhà thảo dược trong trang viên đào lên. Không chỉ không cảm tạ bọn họ, vẫn phản trợ giúp Phương gia công kích bọn họ, nếu là cho bọn hắn biết, phỏng chừng có thể đem chính mình ăn.

Cung dưỡng liền cung dưỡng đi, cùng lắm thì táng gia bại sản, cùng lắm thì ta trở lại Tiểu Ngư thôn đánh ngư đi, nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh trên mặt lần thứ hai lộ ra mỉm cười.

Loại này cao độ tinh khiết Địa Dương Thạch muốn luyện chế Địa Dương Đan vẫn là cực kỳ thuận tiện, chỉ cần đem Địa Dương Đan luyện chế ra, Nhiếp Thiên Minh chỉ cần hơi chút bán một điểm, đón lấy chi tiêu thì có , đây tuyệt đối là một bút rất lớn tài chính khởi nguồn

Nếu mục tiêu ứng kinh định ra tới, hiện giai đoạn chuyển trọng yếu nhất chính là đem Địa Dương Đan luyện chế ra. Luyện chế đan dược, Nhiếp Thiên Minh cũng sẽ không, thế nhưng Hư Không Lão Nhân biết không ít, dù sao mấy ngàn năm không phải sống uống phí.

Trước đây hắn tại Tân Hoang lúc, đều xem thường luyện chế đan dược, đối với loại đan dược này, hắn triệu chi tức đến huy chi liền đi, nhưng là mấy ngày nay đã không có. Vì Nhiếp Thiên Minh, Hư Không Lão Nhân không khỏi muốn đích thân động thủ luyện chế lên.

Tuy nói tại Bát Hoang bên trong, Luyện Đan sư địa vị cực kỳ cao, thế nhưng tại Tân Hoang, bọn họ địa vị chỉ là một ít dường như tiểu nhân vật bình thường hèn mọn. Làm là cấp thấp nhất nghề nghiệp, làm cấp thấp nhất nhiệm vụ, vậy thì thật là tốt cùng Bát Hoang ngược lại.

Địa vị lại cao hơn, hắn không phải còn bị chạy xuống sao? Hư Không Lão Nhân cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu, tiếp theo chuẩn bị nguyên liệu cùng công cụ.

Luyện đan cực kỳ có chú trọng, đặc biệt đối với những này đối với hóa hầu nắm chặt năng lực không mạnh nguoi, nhưng là đối với Hư Không Lão Nhân thư đến, tất cả những thứ này đều là tiểu nhi khoa. Hư Không Lão Nhân móc ra một cái cực tiểu đỉnh, đặt trên án một cái chim xanh đáng đáp, Nhiếp Thiên Minh xem xét tỉ mỉ , không lọt đời kẻ tiếp Hà chi tiết nhỏ.

Cái này tiểu đỉnh có chút đặc biệt, có năm con chân, phân bố cũng cực không đều đều, tiểu đỉnh hiện ra cổ màu xanh, nghĩ đến hắn là chỉ ít có chút lâu năm , nói không chắc đều có hơn vạn năm . Hắn nhẹ nhàng mà dùng đầu tay một thoáng, nhiều tia lạnh lạnh khí tức từ bên trong truyền tới, đây cũng là so với Hồ Bạt trấn lịch sử đều muốn cường viễn đồ cổ a!

Vuốt nó, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên có loại tự hào cảm, cảm thấy thiên địa đều tại trong tay mình, một cỗ cường đại thô bạo từ trong lòng dâng lên.

...

...

"Lão sư muốn bao lâu mới có thể luyện chế tốt?" Nhiếp Thiên Minh có điểm sốt ruột hỏi, đã qua 5 giờ, hắn vẫn không ngừng mà nhìn chăm chăm tiểu đỉnh nhìn, trong lúc cơ hồ đều không chớp mắt quá, rất sợ đan dược bị luyện chế hỏng rồi.

Xích đu trên Hư Không lão sư lúc này chính đang say ngủ, Nhiếp Thiên Minh lại hỏi vài âm thanh, hắn mới chậm rãi mở mắt, ngáp nói rằng: "Ồ, gần như hai ngày đi!"

"Hai ngày?" Nhiếp Thiên Minh giật mình kêu, há không phải là mình phải ở chỗ này trông coi hai ngày?

"Nguoi làm sao vẫn không đi trở về?" Hư Không Lão Nhân vuốt vuốt mơ hồ con mắt, ngáp nói tiếp.

"Ta đi, ai trông coi cái này tiểu đỉnh a?" Nhiếp Thiên Minh một mặt vô tội nói rằng, nguoi đã buồn ngủ, ta không nhìn thủ, vấn đề ai trông coi?

"Ồ, không có chuyện gì. Lão đầu từ cái đỉnh này không cần nhân trông coi, đan dược luyện thành thời gian, tự nhiên sẽ nhắc nhở Lão đầu từ." Hư Không lão sư ha ha cười, hắn biết Nhiếp Thiên Minh nhất định là tại nơi này nhìn lâu như vậy.

"Cái gì? Lão sư tại sao không sớm hơn một chút nói, hại ta nhìn lâu như vậy, liền con mắt cũng không dám nhắm lại." Nhiếp Thiên Minh uể oải nói rằng.

"Ồ, lúc đó ta nhìn nguoi xem hưng khởi, nghĩ đến nguoi cảm thấy rất hứng thú, không đành lòng quấy rối. Không nghĩ tới nguoi không thích xem." Hư Không Lão Nhân lại không có ý tốt nở nụ cười một trận.

"Lão sư, nguoi cũng thật ác độc. Lâu như vậy cũng không đề cập tới Tỉnh Ngã một thoáng." Lúc này Nhiếp Thiên Minh không biết nên sinh khí, hay là nên vui vẻ, khóc không ra nước mắt? Làm sao than lên như thế một lão sư?

Nhìn ngó tiếp Hư Không lão sư, hần cười khổ một cái, bắt đầu đi đi ra khỏi thế giới hư không.

Hai ngày, ròng rã hai ngày, Nhiếp Thiên Minh đều tâm thần không yên, Địa Dương Đan một ngày không ra, hần tâm liền không bỏ xuống được.

...

...

"Lão sư, luyện chế ra sao?" Nhiếp Thiên Minh rốt cục không nhịn được, lần thứ hai chui vào thế giới hư không. Nhìn tiếp theo ngó say Hư Không Lão Nhân, hần cũng không để ý cùng quấy rầy hay không, trực tiếp đem hần tỉnh lại.

"Người trẻ tuổi, như thế liên điểm ấy kiên trì đều không có đấy?" Hư Không Lão Nhân chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Lão sư, ta nên có kiên trì sẽ có, hiện tại muốn kiên nhẫn tác dụng gì?" Nhiếp Thiên Minh phản bác một câu, hai ngày này hần mỗi cái 5 giờ liền đến nhìn một chút, xem ra xác thực chờ có điểm không nhịn được.

Hư Không Lão Nhân chậm rãi từ xích đu bên trên xuống tới, toàn bộ động tác cực kỳ chậm, xem ra có ý định kéo dài kéo dài thời gian, hần tên lão sư này, Nhiếp Thiên Minh hiểu rõ nhất. Hần muốn chậm lên, so với ốc sên còn chậm hơn, mau dậy đi, rồi lại so với chớp giật nhanh.

Hư Không Lão Nhân ho khan một thoáng, vuốt vuốt tay phải ngón tay, nhẹ nhàng mở ra tiểu đỉnh.

"Hào nùng Nguyên lực."

Nghe nghe tán mát ra mùi, Nhiếp Thiên Minh không khỏi âm thầm thở dài nói, đừng nói đừng Địa Dương Đan, liền tính để một cái Thiên Nguyên cảnh hồ hấp nồng như vậy mùi, e sợ đều sẽ vô cùng cảm kích.

Từng hạt màu vàng óng đan được, tại tiểu đỉnh bên trong hiện ra kim quang, giá trị muốn so với mình trộm lại đây đan được cao hơn nữa trên mấy lần.

Nhẹ nhàng tiểu đỉnh bên trong cảm một hạt đi ra, Địa Dương Đan không phải rất cứng, nhẹ nhàng sờ một cái, thì có điểm biến hình. Nhưng nhẹ buông tay, lập tức lại khôi phục nguyên trạng, Nhiếp Thiên Minh hiểu đây tuyệt đối là cao độ tinh khiết Địa Dương Đan.

"Lẽ nào nắm cái này đi bán?" Nhiếp Thiên Minh giật mình hỏi, hiển nhiên có điểm không nỡ bỏ.

"Người điên rồi, sau đó ta đi trước điều chế một hạt, để nó độ tinh khiết biến thấp chút. Như vậy thì có ba viên không sai Địa Dương Đan, giá cả cũng sẽ không thấp, hơn nữa còn dễ dàng ra tay." Hư Không lão sư sờ sờ trong tay Địa Dương Đan, thoải mái cười nói.

Tuy nói luyện chế đan được là chủng loại cực kỳ hạ thấp công tác, thế nhưng luyện chế ra một cái kiệt tác, này cảm thụ thì không như vậy, hiện ở chỗ này Địa Dương Đan giống như là một cái tác phẩm nghệ thuật.

"Vậy đại khái muốn thời gian bao lâu?" Nhiếp Thiên Minh cẩn thận từng li từng tí một hỏi, lại sợ Hư Không Lão Nhân chửi mình không có kiên nhẫn.

"Tiểu tử nguoi liền rộng lượng đi, sau hai giờ, Lão đầu từ nhất định cho nguoi một cái thoải mái đáp án." Hư Không Lão Nhân vỗ Nhiếp Thiên Minh vai, trêu tức nói rằng.

"Này nếu như muốn điều chế hai hạt thời gian là phù giống nhau?" Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới điều gì, đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên giống nhau, tiểu tử nguoi có dự định như thế nào? Sẽ không một lần bán đi sáu viên chứ?" Hư Không Lão Nhân ngạc nhiên nhìn hần, có lúc hần cũng đoán không ra Nhiếp Thiên Minh, tựa như Nhiếp Thiên Minh có lúc cũng đoán không ra loại như hần.

Chỉ hơi hơi cười cười, trầm mặc liền biểu thị chấp nhận, Hư Không Lão Nhân bắt đầu dĩ cười cười. Sáu hạt, hần đến cùng muốn làm gì, lẽ nào cảm thấy toàn bộ Hồ Bạt trấn còn chưa đủ loạn sao?

Hai giờ, nói đến vẫn không tính là trường, Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà thi thầm.

Sờ dĩ gấp gấp như vậy, thì có lo lắng vạn nhất Lương gia cùng Vạn gia sớm đột phá đến Thiên Nguyên hậu kỳ. Như vậy Phương gia tuyệt đối muốn nguy hiểm, bất quá lần này Nhiếp Thiên Minh chỉ là muốn làm một cái buôn bán, một cái đại buôn bán.

Nếu trợ giúp Phương gia, tùy tiện lấy một điểm đồ vật cũng là nên phải vậy, còn có này Lương gia cùng Vạn gia, cùng nhau lấy, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười.

Hai giờ muốn so với hai ngày hao ngao đến hơn nhiều, Nhiếp Thiên Minh lẳng lẳng mà đang đợi, mãi đến tận tiểu đỉnh phát sinh nhẹ nhàng tiếng vang.

"Đùng"

Nghe được này một cái bé nhỏ âm thanh, Nhiếp Thiên Minh lập tức trở nên hưng phấn, xem ra đan được đã luyện đi ra.

Hư Không Lão Nhân đi tới tiểu đỉnh trước mặt, bàn tay nhẹ nhàng xoay tròn, tiểu đỉnh lần thứ hai được mở ra, chỉ là lần này mùi thuốc muốn so với lần trước nhỏ rất nhiều.

Chậm rãi từ bên trong cầm một hạt, tuy rằng không có trước đó phẩm chất tốt, thể nhưng cũng tính được là không sai đan dược. Một hạt Địa Dương Đan dĩ nhiên có thể luyện chế ra ba hạt, xem ra Hư Không Lão Nhân luyện đan kỹ thuật cũng đạt tới rất cao cảnh giới.

Hư Không Lão Nhân tiện tay run lên, một cái túi trạng Bao Bao ném đến Nhiếp Thiên Minh trên tay, hẩn tỉ mỉ nhìn Bao Bao, màu xanh da trời, liền như cùng một mảnh nước biển.

"Lão sư đây là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ sờ sờ, chậm rãi hỏi.

"Cái này là hư không bao, lần trước bản thể ta đi ra thời gian, đem giải che. Sau đó, ngài là có thể thông qua nó, đem một vài thể giới hư không đồ vật bên trong xuất ra ." Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng run lên lông mi, cười nói.

Đồ tốt, này nhưng là một cái đồ tốt, Nhiếp Thiên Minh không nghĩ tới lão sư dĩ nhiên đem hẩn hư không bao cũng đưa cho mình. Sau đó này liền thuận tiện hơn nhiều, hẩn thoả mãn cười.

Nhẹ nhàng đem đan dược để vào hư không bao bên trong, thoả mãn Hư Không Lão sư cáo biệt, Hư Không Lão Nhân khoát tay áo, Nhiếp Thiên Minh ra khỏi thể giới hư không.

Vui lòng loay hoay hư không bao, vui vẻ ra mặt hẩn, lúc này không ngừng vuốt, xem nó đến cùng có cái gì chỗ bất đồng, trong lúc nhất thời dĩ nhiên đã quên đan dược vẫn ở bên trong.

Một hạt Địa Dương Đan chậm rãi rót xuống, Nhiếp Thiên Minh lúc này mới nhớ tới đem chúng nó chứa ở trong bình ngọc, chậm rãi thu hồi bình ngọc cùng hư không bao.

"Đón lấy phải xem nguoi rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ông chủ phòng đấu giá Phạm Giai

Nhẹ nhàng nở nụ cười một thoáng, hẩn nhanh chóng đi tới Tịch Diễm Đình cửa phòng, nhẹ nhàng khấu ba lần, Tịch Diễm Đình để cho hẩn đi vào .

"Tịch tỷ tỷ. Thiên Minh có việc muốn đã làm phiền nguoi." Nhiếp Thiên Minh vẻ mặt tươi cười nói rằng.

"Nhìn nguoi cùng tỷ tỷ vẫn khách khí như vậy, nói đi, chuyện gì?" Tịch Diễm Đình cười dài hỏi.

"Tỷ tỷ, nguoi xem này hạt Địa Dương Đan có thể bán bao nhiêu tiền?" Nhiếp Thiên Minh cùng Tịch Diễm Đình đã rất quen, lập tức cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp lao tới chủ đề , hẩn cẩn thận từng li từng tí một đem ra một hạt đan dược hỏi.

"Cái gì?" Tịch Diễm Đình khiếp sợ hỏi, nàng sợ sệt chính mình nghe lầm, lại hỏi một mảnh.

Nhìn Tịch Diễm Đình trên mặt khiếp sợ vẻ mặt, hẩn mong muốn kết quả đã đạt đến, liền thủ tịch nguoi bán đấu giá đều cảm thấy khiếp sợ đồ vật, xem ra nó giá trị xác thực không ít.

"Tỷ tỷ, là Địa Dương Đan, thế nào?" Nhiếp Thiên Minh vẫn giả vờ kinh ngạc hỏi, liền dường như hẩn không biết Địa Dương Đan là...gì như thế.

"Thực sự là Địa Dương Đan." Tịch Diễm Đình lẩm bẩm nói, nhận lấy Nhiếp Thiên Minh lòng bàn tay đan dược, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Tịch Diễm Đình đem đan dược đưa cho Nhiếp Thiên Minh, mỉm cười nói rằng: "Thiên Minh đệ đệ, lần này nguoi muốn phát tài. Giống như vậy một hạt Địa Dương Đan, phòng đấu giá chúng ta đã mấy năm không có thấy. Nguoi chờ, ta mang nguoi đi gặp ta ông chủ."

Ông chủ? Tông Chính đại sư sao? Nghe nói hẩn đã đạt đến tam đẳng Luyện Đan sư , là Hồ Bạt trấn duy nhất một vị Luyện Đan sư, tại Hồ Bạt trấn hưởng thụ không gì sánh kịp địa vị. Thêm vào làm vì làm Hồ Bạt trấn phạm giai bán đấu giá phân hành ông chủ, hẩn địa vị thậm chí vượt qua Phương gia tộc trưởng.

Tại phòng đấu giá Phạm Giai đợi lâu như vậy, Nhiếp Thiên Minh vẫn đứng là không nhìn tới hẩn, hẩn từ có tới hay không phòng đấu giá Phạm Giai, chỉ ít Nhiếp Thiên Minh tại quãng thời gian này hẩn chưa từng xuất hiện. Thế cho nên Nhiếp Thiên Minh vẫn cảm thấy toàn bộ phòng đấu giá đều là cái này thủ

tịch người bán đấu giá Tịch Diễm Đình một người chồng, xem ra đại nhân vật đều yêu thích núp ở phía sau điện.

Nghe nói muốn gặp được như vậy nhân vật nổi tiếng, Nhiếp Thiên Minh trong lòng dĩ nhiên râm, râm nhảy loạn, xem ra xác thực có chút khả trương.

"Tiểu tử thú, một cái tam đẳng Luyện Đan sư liền để người khả trương như vậy, người còn có cái gì tiền đồ." Hư Không Lão Nhân một mặt khinh thường nói, cũng khó trách Hư Không Lão Nhân luyện đan kỹ thuật muốn so với hắn phải mạnh hơn. Đây còn không phải là máu chốt nhất, máu chốt nhất chính là, Luyện Đan sư chỉ là hắn một cái nhỏ nhỏ ham, thậm chí liền nghề nghiệp cũng không tính là.

"Dĩ nhiên, hắn nơi nào có thể cùng lão sư so với, lão sư nhắm mắt lại, đều có thể tùy tiện luyện chế ra tốt như vậy đan dược." Nhiếp Thiên Minh cũng hơi cười cười.

...

...

Tông Chính đại sư ở tại Hồ Bạt trấn một cái cực kỳ yên lặng hẻm nhỏ bên trong, chu vi cơ hồ không có ai nhà, Nhiếp Thiên Minh buồn bực nói, lẽ nào Luyện Dược sư đều là loại này yêu thích trốn ở âm u địa phương chậm rãi nghiên cứu người? Trong đầu của hắn lập tức hiện lên một cảnh tượng, một cái âm u lão đầu, chậm chậm đem đồ lên nước thuốc đổ vào trong đan lò, nghĩ tới đây Nhiếp Thiên Minh không khỏi run lên một cái.

"Tùng tùng tùng..."

Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng khấu mấy cái môn, môn chỉ dát một thoáng mờ ra, một cái bảy, tám tuổi hài đồng đứng ở cửa, Tịch Diễm Đình cười sờ sờ hai đồng đầu, mang theo Nhiếp Thiên Minh trực tiếp tiến vào.

Quay đầu lại liếc mắt một cái, hướng về phía hiếu kỳ hài đồng nhẹ nhàng nở nụ cười một thoáng, Nhiếp Thiên Minh theo sát Tịch Diễm Đình tiến vào trong viện.

Đây là một cái cực kỳ phổ thông sân, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh không thể tin được, đây là phòng đấu giá Phạm Giai ông chủ sân, cái này tại Hồ Bạt trấn số một số hai Phong Vân người sân.

Trong viện cực kỳ yên tĩnh, chỉ là tĩnh cò có thể nghe thấy lạnh lạnh bùm bùm âm thanh, trừ thứ này ra, không có bất kỳ thanh âm gì.

Sân tuy rằng phổ thông, nhưng lại rất lớn. Hai người đường kính xuyên qua ba đạo cửa viện, vừa mới đến Tông Chính đại sư hiện đang ở sân.

"Diễm Đình, làm sao vẫn dẫn theo một cái xa lạ thiếu niên tới nơi này?" Một tiếng hùng hậu âm thanh từ trong nhà truyền đến, nghe thanh âm này, Nhiếp Thiên Minh vừa nảy nảo hải hình ảnh lập tức bị đánh cho phá thành mảnh nhỏ.

Như nhìn thấy một bộ cực xấu tự, liền lưỡng trước viết chữ nữ tử định là một cái kỳ xấu cực kỳ người, đột nhiên nàng xóc lên khăn che mặt, một bộ nghiêng nước nghiêng thành khuôn mặt hiện ra.

"Tông Chính đại sư, Diễm Đình dẫn theo một hạt đan dược đến cho đại sư nhìn một chút." Tịch Diễm Đình một mặt nghiêm túc, cực kỳ cung kính nói.

Từ Tịch Diễm Đình cung kính trình độ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục cảm nhận được cái gì là đại nhân vật khí tràng, bất quá Nhiếp Thiên Minh đã từ lúc trước một chút khả trương, biến thành hiện tại bình tĩnh. Lập tức nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói ra một thoáng nội lực, cực kỳ bình tĩnh nói: "Tiểu tử Nhiếp Thiên Minh, chuyên tới để bái kiến Tông Chính đại sư."

Âm thanh tuy rằng không tính vang dội, thế nhưng sức lực mười phần, âm thanh êm dịu mạnh mẽ, trong giọng nói tiết lộ một cỗ tự tin.

"Ân?"

Trong phòng bên trong truyền tới một cực kỳ bé nhỏ nghi vấn âm thanh, hiển nhiên không nghĩ tới ngoài cửa thiếu niên dĩ nhiên có thể có tu vi như thế, lập tức cảm thấy kinh ngạc, trong lúc lơ đãng phát ra một tiếng nghi vấn.

Môn chỉ dát một tiếng, Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn lên, từ trong nhà đi ra khỏi một vị nam tử trung niên.

Âm thầm cười cười chính mình vừa nảy lung tung suy đoán, Tông Chính đại sư quần áo không phải đặc biệt hoa lệ, thế nhưng từ đầu đến chân để lộ ra một loại khí chất, đại sư khí chất. Trong lúc phát tay hiển lộ hết phong cách quý phái, tay áo ở trong gió nhẹ nhàng xếp đặt hai lần, cả người cho Nhiếp Thiên Minh cảm giác chính là rời xa huyền ảo, mà không xa huyền cảm giác.

Thế nhưng Tông Chính đại sư xem nhân ảnh mắt có điểm khiến người ta cảm thấy không thoải mái, có điểm không bị tôn trọng cảm giác.

Tông Chính đại sư nhẹ nhàng vuốt vuốt không lâu lăm chòm râu, ho khan một tiếng, hỏi: "Diễm Đình, vị kia là ai?"

Ngữ khí cùng hắn ánh mắt như thế tiết lộ ra lạnh lẽo cùng nghiêm túc, thế nhưng so với vừa nảy muốn hòa hoãn hơn nhiều, tuy rằng Tông Chính đại sư cũng từ Nhiếp Thiên Minh trên người nhìn thấu một ít đồ vật đặc biệt, thế nhưng nói chuyện như trước lạnh lẽo.

Âm thầm nở nụ cười một thoáng, không khỏi thầm hỏi nói, Tông Chính đại sư một bộ hận đời cảm giác, tại sao có thể làm ông chủ phòng đấu giá Phạm Giai, e sợ Hoang tề ở trong mắt của hắn liền cận kề cũng không bằng đi! Còn có Tông Chính đại sư nói chuyện ngữ khí, nửa điểm nhìn chưa ra có làm

ăn đáng vẻ, ngược lại giống như một cái đòi nợ. Thật ngời không ra, cực đại phòng đấu giá Phạm Giai dĩ nhiên phải như vậy người được. Kinh doanh phòng đấu giá, nghĩ tới đây, hần lại lắc đầu.

"Tông Chính đại sư, vị này chính là ta mấy tháng trước cùng ngài đề cập tới thiếu niên, Nhiếp Thiên Minh." Tịch Diễm Đình đầy mặt cung kính nói.

"Ồ, nghĩ đến hần cũng nên là một không sai lầm." Tông Chính đại sư chỉ hơi hơi gật đầu, vẫn như cũ vẫn là lạnh lẽo nói rằng.

"Tiểu tử Nhiếp Thiên Minh gặp gỡ Tông Chính đại sư." Thấy Tịch Diễm Đình đều cung kính như vậy, Nhiếp Thiên Minh cũng biểu hiện đến mức cực kỳ khiêm tốn.

Tông Chính đại sư trên mặt không có cái gì vui sướng, cũng không có một chút bị quấy rầy bất mãn, chỉ là đứng sừng sững ở đó, như một pho tượng đá.

"Tông Chính đại sư, Diễm Đình lúc này mới mang đến một hạt đan dược mang tới, hi vọng người cho nó đánh giá cái giá cả." Nói xong Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng đem một thoáng Nhiếp Thiên Minh, ra hiệu đem đan dược lấy ra.

Khi theo thân bao bên trong sờ soạng một trận, này mới chậm rãi móc ra một cái bình ngọc nhỏ, từ bên trong ngã một hạt để vào lòng bàn tay, hiện ra cho Tông Chính đại sư xem.

"Ồ..."

Tông Chính đại sư lộ ra vẻ một tia nghi hoặc vẻ mặt, nhìn ra hần đối với Nhiếp Thiên Minh nắm giữ này hạt Địa Dương Đan cảm thấy khó mà tin nổi.

Tông Chính đại sư khản đi hai bước, từ hần trong lòng đem Địa Dương Đan nhận lấy, nhẹ nhàng nghe nghe, lại thả trên không trung tỉ mỉ nhìn một chút, liền dường như nhìn thấy một bảo bối như thế.

Trên mặt cũng lộ ra khó gặp mỉm cười, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy Tông Chính đại sư nụ cười hậu, một viên nổi lòng lo lắng rốt cục để xuống. Có thể làm cho Tông Chính đại sư thoải mái đan dược, giá tiền tự nhiên không là vấn đề.

"Độ tinh khiết bảy phần mười trở lên, luyện chế công nghệ đến Thiếu Cửu thành, dược lực ôn hòa, không có tác dụng phụ. Ít nhất là cấp năm trở lên Luyện Đan sư thiếu chế, đối với Thiên Nguyên cảnh người mà nói, là cực kỳ quý giá đan dược." Tông Chính đại sư cực kỳ tán thưởng nói rằng.

"Cấp năm trở lên Luyện Đan sư? Nói như vậy so với Tông Chính đại sư người cao hơn nữa hai cái đẳng cấp sao?" Tịch Diễm Đình khiếp sợ hỏi, ở trong ấn tượng của nàng, nàng liền không nhìn tới quá một cái là cấp năm trở lên Luyện Đan sư luyện chế đan dược.

"Ha ha ha..."

Đây là Tông Chính đại sư lần thứ nhất cười to như vậy quá, trong tiếng cười lại có một chút đố kị tình, nói tiếp: "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. So với ta cao người thật sự là nhiều lắm, này cũng chẳng có gì lạ."

Qua trong giây lát Tông Chính đại sư vẻ mặt lại khôi phục đến bình thường như thế, ngữ khí cũng biến cùng vừa nãy như thế lạnh lẽo, hỏi tiếp: "Ta rất hiếu kỳ, như thế một hạt trân quý Địa Dương Đan, người làm sao sẽ nắm giữ đây?"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Sinh ra lửa giận trong lòng

"Có ý gì? Xem ta tuổi còn nhỏ, liền không nên nắm giữ sao?" Nói gần nói xa ý tứ thực sự quá rõ ràng bất quá, Nhiếp Thiên Minh nói thắm một câu, làm bộ mỉm cười nói rằng: "Chuyện này, vẫn là không cần nói đến hảo."

Tông Chính đại sư sắc mặt chìm xuống, ho khan một thoáng, lạnh lùng nói: "Xác thực vốn là ta không nên quản chuyện này, thế nhưng nếu liên lụy đến cấp năm trở lên Luyện Đan sư, ta nghĩ ta vẫn là có tư cách tất yếu hiểu rõ chuyện này."

Cái gì chó má mượn cớ, nói thẳng người muốn biết không thì xong rồi sao? Rõ ràng là muốn lấy lớn lấn nhỏ, không phải bức ta nói ra Địa Dương Đan lai lịch, sớm biết liền không nên tới.

Nếu muốn biết, người liền nói chuyện cẩn thận. Vẫn bộ này cao cao tại thượng ngữ khí sao?

"Khái, khục..."

Hư Không Lão Nhân nhẹ nhàng nhấc nhờ một thoáng Nhiếp Thiên Minh, ra hiệu hẩn bình tĩnh một ít.

"Hừ..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hừ một thoáng, trong lòng một trận khó chịu.

"Lão sư, có phải hay không Luyện Dược sư đều là bộ này lạnh lẽo, lạnh lẽo đến cơ hồ không dính khói bụi trần gian đáng đáp? Nếu là hẩn cái xinh đẹp Thiên Tiên mỹ nữ, này còn chưa tính. Chỉ là một cái Luyện Đan sư mà thôi, tất yếu sao?" Nhiếp Thiên Minh lúc này một mặt khó chịu, chỉ là bị vương bởi Tịch Diễm Đình mặt mũi không tiện phát tác.

Lúc trước cảm thấy Tông Chính đại sư một cổ đại sư khí chất, thế nhưng lâu như vậy rồi, Nhiếp Thiên Minh rốt cục cảm nhận được mặt khác một tầng ý tứ, đó chính là một cổ cao cao tại thượng cảm giác. Là Luyện Đan sư loại nghề nghiệp này cho bọn hẩn một loại từ lúc sinh ra đã mang theo cao ngạo cảm giác.

"Khả năng đi, thế nhưng tại Tân Hoang bên trong, Luyện Dược sư nhưng là hạ đẳng nhất nghề nghiệp, đương nhiên cũng không có hẩn loại này lạnh lẽo thần tình." Hư Không lão sư giải thích.

"Ai, xem ra sau này tránh không được cùng loại người này giao thiệp với." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thờ dãi một hơi hơi nói rằng.

Tất cả đối thoại chỉ là tại mấy trong lúc đó hoàn thành, mấy giây về sau, hẩn Nhiếp Thiên Minh cũng nghĩ đến Địa Dương Đan mượn có, chậm rãi cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Việc này nói đến thật sự rất xấu hổ, một ngày ta theo dõi một cái Hắc y nhân tiến vào vào lòng đất phòng tối bên trong."

Nói tới đây, Nhiếp Thiên Minh có ý dừng lại chốc lát, cũng bải vầy một cái phở, dừng lại mấy hậu, nhẹ nhàng liếc Tông Chính đại sư một chút, gặp lại hẩn trên mặt có một tia không thích, này mới chậm rãi nói.

"Ta chờ ở bên ngoài sau mấy phút, Hắc y nhân từ trong nhà đi ra. Ta nhất thời hiếu kỳ liền tiến vào, phát hiện chu vi có hừa Đa Đan dược, trên đất vẫn rớt xuống một cái bình ngọc nhỏ. Ta nhặt lên vừa nhìn, trên đó viết Địa Dương Đan. Nghĩ thầm, hiển nhiên Hắc y nhân nhìn không nổi loại này hạ ba lạp đan dược, cho nên liền ném đến trên đất."

Nói đến đây, Nhiếp Thiên Minh lại lên lút nhìn Tông Chính đại sư một chút, phát hiện sắc mặt hẩn tái nhợt, đặc biệt là nghe được lần này ba lạp đan dược vài chữ, sắc mặt càng khó nhìn hơn.

"Ha ha ha, người làm cho ta khó chịu, ta làm sao có khả năng cho người thoải mái đây?" Nhiếp Thiên Minh âm thầm vui sướng.

Trong lòng âm thầm cười trộm một thoáng, hẩn nói nói: "Hắc y nhân không muốn loại đan dược này, nhưng ta cần a, ta nhưng là một cái người nghèo a, nghĩ thầm đây cũng là một bút không sai chi, chí ít có thể cung cấp ta mười mấy ngày tu luyện kinh phí đây? Lập tức ta cũng là không khách khí nhặt lên, đựng vào trong lòng."

Nói đến đây Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu lên, lúng túng cười cười, mà trên mặt lúng túng về mặt che giấu tốt lắm nói dối chột dạ, để Tông Chính đại sư cảm thấy Nhiếp Thiên Minh lúng túng là bởi vì tham tiểu tiện nghi mà thôi.

"Nghĩ đến địa phương kia hẩn là Phong Vân ngoài cửa viện tàng dược thất, xem ra để tiểu tử người lượm tiện nghi." Tông Chính đại sư chậm rãi nói rằng, nếu là tại Phong Vân môn bên trong, đan dược này liền trở nên không thể bình thường hơn được.

Lập tức hẩn cũng không lại hỏi thăm, hỏi lại cũng hỏi không ra cái gì cái khác hữu dụng giá trị. Lại hỏi tiếp cũng có vẻ hẩn vô tri, khe khẽ gật đầu.

To như vậy Phong Vân môn, loại đan dược này đương nhiên sẽ không thiếu, trùng hợp một đệ tử tiến vào tàng dược thất, trộm mấy hạt đan dược, xác thực là một cái bình thường bất quá chuyện.

"Tông Chính đại sư, này hạt đan dược giá cả định vì bao nhiêu thích hợp đây?" Tịch Diễm Đình như trước cẩn trọng cẩn thận hỏi.

"Định vì 200 ngàn Hoang tệ đi! Thế nhưng phòng đấu giá trích phần trăm phải là hai thành. Các người cũng trở về đi thôi, ta muốn luyện đan." Sau khi nói xong, Tông Chính đại sư xoay người nhanh chóng tiến vào trong phòng, bùm bùm âm thanh lần thứ hai truyền ra.

Hai người cấp tốc rời khỏi mảnh này hoang vu tòa nhà, Nhiếp Thiên Minh một khắc cũng không muốn ở lâu thêm, dưới chân bước tiến không khỏi tăng nhanh rất nhiều, Tịch Diễm Đình vội vàng theo tới.

...

...

"Thật mẹ kiếp hắc..."

"Tịch tỷ tỷ không phải chỉ lấy vừa thành : một thành trích phần trăm sao? Làm sao sẽ thu hai thành đây?" Vừa nghĩ tới lập tức lại nhiều tổn thất vài vạn Hoang tệ, Nhiếp Thiên Minh có điểm nổi giận, rõ ràng cho thấy chằm chằm đối với mình.

Tuy nói hiện tại hần cũng không kém này mấy vạn Hoang tệ, thế nhưng vô duyên vô cớ để cho người khác ở trên thân thể người nọ lập tức, cảm giác chính là không thoải mái.

"Ai bảo người nhắc tới hạ ba lạng đan dược, ba chữ kia vẫn cường điệu một thoáng." Tịch Diễm Đình nhìn hần sinh khí khuôn mặt nhỏ, cười hì hì nói.

"Vốn là loại này Địa Dương Đan coi như là Tông Chính đại sư, hần cũng không có bản lĩnh luyện chế ra. Nhưng người lại nói là hạ ba lạng đan dược, nói cách khác, Tông Chính đại sư liên loại này hạ ba lạng đan dược đều luyện chế không ra, người đây không phải là đánh hần mặt sao?"

"Ta... Ta..." Nhiếp Thiên Minh xác thực có ý định muốn si nhục hần, cho nên cũng trở nên đuối lý.

"Người chính là đồ nhất thời thoải mái..."

"Còn có liên tính đại sư hần có thể luyện chế ra, người như thế vũ nhục hần trong lòng thánh dược, thì bằng với vũ nhục Luyện Đan sư loại nghề nghiệp này. Thu người hai thành trích phần trăm, xem như là không tồi." Tịch Diễm Đình lườm hần một cái, lúc trước liền không nên đem hần mang đến gặp Tông Chính đại sư.

"Luyện đan người cũng không có ý kiến, hần tại sao phải có? Ta chính là muốn làm hần diện nói, hần tại sao phải bày ra bộ này cao cao tại thượng đáng đáp, giống như là Nhiếp Thiên Minh ta cầu loại như hần." Nhiếp Thiên Minh lúc này hòa cũng ép không được, trong lòng bất mãn trong nháy mắt cũng bộc phát ra. Hần cũng không sợ cái gì Tông Chính đại sư, nếu không phải Tịch Diễm Đình ở nơi nào, Nhiếp Thiên Minh đều không muốn phản ứng hần.

Thế nhưng Tịch Diễm Đình đối với mình có ân, coi như mình chịu điểm oan ức, cũng không có thể làm cho nàng khó thực hiện sự. Hòa cũng phát xing, Nhiếp Thiên Minh ý thức được chính mình đối với Tịch Diễm Đình có điểm hung, ngượng ngùng xin lỗi.

Tịch Diễm Đình tuyệt đối không ngờ rằng trước mắt cái này nhìn như ôn hòa thiếu niên, dĩ nhiên cũng như vậy Hòa Bạo, xem ra thật sự không nên dẫn hần được.

"Phòng đầu giả Phạm Giai lại muốn lấy ra hai thành trích phần trăm, này quá độc ác. Ta cũng chỉ là hơi chút châm chọc một điểm, không nghĩ tới dĩ nhiên thiếu kinh doanh có lỗi vài vạn Hoang tệ." Nhiếp Thiên Minh vẫn là không cam lòng gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói.

Bất quá tổn thất mấy vạn Hoang tệ, có thể làm cho gia hỏa kia cảm thấy khó chịu, cũng là một cái không sai buôn bán.

Dù sao Tông Chính đại sư cũng được xưng Hồ Bạ trấn người số một, giá trị cái giá tiền này.

Nghĩ tới đây, tâm tình được rồi rất nhiều.

Xác thực liên tính Nhiếp Thiên Minh cho một triệu, muốn si nhục ba đại gia tộc trường, phỏng chừng liên nhân mạng tiền, cùng nhau oanh đi, cho nên buôn bán không sai.

"Được rồi, tỷ tỷ sẽ không để cho người chịu thiệt. Đến thời điểm tỷ tỷ cho người đập một cái giá tốt, chớ vì điểm ấy việc nhỏ huyên náo tất cả mọi người không vui." Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu, cười dài nói rằng.

Ai, xem ra tiểu nhân này thật sự không là viết ở trên mặt, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, yên lặng mà thì thầm, nếu hần dám nhắc tới thành, ta liền muốn tăng giá.

"Tỷ tỷ, một hạt Địa Dương Đan có thể đầu giá được bao nhiêu Hoang tệ?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, này trực tiếp quan hệ hần nắm bao nhiêu tiền.

"200 ngàn Hoang tệ giá khởi điểm, làm sao cũng có thể vỗ tới bảy mươi, tám mươi vạn Hoang tệ đi!" Tịch Diễm Đình thoáng trầm tư một lát sau, lộ ra xinh đẹp bán mỉm cười, đối với cái giá tiền này nàng có vẻ rất có tự tin.

"Liên tính 800 ngàn Hoang tệ, sáu hạt chính là bốn trăm 800 ngàn. Khấu trừ hai thành, còn lại gần bốn triệu Hoang tệ. Xác thực là một món tài sản khổng lồ, như vậy có thể giải quyết rất nhiều vấn đề." Nhiếp Thiên Minh trong lòng không ngừng mà tính toán, tranh thủ làm cho mình lợi ích sử dụng tốt nhất.

Thiếu hần mấy trăm ngàn Hoang tệ, ta cũng như thường sống được hài lòng, không thể để cho loại này không có tình người gia hỏa sinh khí, không đáng...

"Ha ha ha..."

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng huýt sáo, uốn lượn chỉ Hoang tệ lại lần thứ hai chuyển lên, bước nhanh đi lên.

"Ồ?"

"Này tâm tình biến hóa cũng quá nhanh đi!"

Tịch Diễm Đình ở sau lưng hần lẩm bẩm nói, nhìn hần âm thanh, mỉm cười lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Hành động kinh người

Hồ Bạt trần hiện ra đến mức dị thường oanh động, trong lúc nhất thời muôn người đều đổ xô ra đường.

Không phải Phương gia cùng Lương gia Vạn gia tranh đấu chính thức bắt đầu, mà là phòng đấu giá Phạm Giai sắp sửa bán đấu giá một hạt dược lực cực cao Địa Dương Đan, nghe nói vẫn có thần bí vật phẩm. Địa Dương Đan hiện tại chính là các nhà tất tranh đồ vật, có thể nói ai chiếm được này hạt Địa Dương Đan, ai liền có thể có ở sau đó tranh đấu bên trong chiếm được tuyệt đối quyền chủ động.

Ba nhà đối với chuyện này cực kỳ coi trọng, ba nhà tộc trưởng đồng thời ra hiện tại phòng đấu giá Phạm Giai, tuy rằng đồng thời ra hiện đang đấu giá hành số lần cũng không ít, thế nhưng tại loại này thế cuộc hạ, lại có vẻ đặc biệt chói mắt.

Chính mình lần thứ hai cái trang trang phục một phen, Nhiếp Thiên Minh cũng hỗn tiến vào. Cách đó không xa, hắn đã nhìn thấy Phương gia Tiểu Ngũ gia Phương Bang Khắc, nghĩ đến ở phía trước cất bước lão nhân hẳn là chính là phương dụ mình.

Nhiếp Thiên Minh đánh giá cẩn thận hắn một phen, tuổi tác tuy rằng có điểm lớn hơn, nhưng là cả nhân làm cho người ta một loại khó có thể tới gần khí thế, thật có thể nói là vênh vào hung hăng. Chẳng trách hai nhà kết phùng cũng không dám bảo đảm đây đồ hắn, chỉ bằng ngày hôm nay hắn khí thế liền có thể nhìn ra.

Nghĩ đến bên cạnh này hai nhà đó là Lương gia cùng Vạn gia, Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn lên, hai vị quần áo hoa lệ lão niên song song hướng về phòng khách đi tới, mặt sau theo một nhóm người, xem khí thế này "lại già bất thiện".

Hai vị hai người hẳn là chính là Lương gia tộc trưởng cùng Vạn gia tộc trưởng Lương Cố Tùng cùng vạn khai lãng, Nhiếp Thiên Minh nhìn chăm chăm không chớp mắt nhìn, thấy này ba nhóm người đều chậm rãi tiến vào.

"Phương lão ca, nhiều ngày không gặp, thân thể Được chứ." Lương gia tộc trưởng Lương Cố Tùng mỉm cười nói rằng, giống như nhiều năm không gặp lão hữu, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nở nụ cười một thoáng, xem ra mặt ngoài công tác nhất định phải làm đúng chỗ.

"Lương lão đệ, khách khí khách khí. Lão hủ gần đây thân thể càng ngày càng kém, thật không biết lúc nào liền chân trùng, nói không cũng chưa có rồi." Phương Dục Minh cũng làm bộ thân thiết hàn huyên chốc lát.

Ba người hiểu lòng không hết nở nụ cười, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng khách Trung Đô là tiếng cười.

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha..."

Người không biết thật sự cho rằng đây là lão hữu biết, quý đều có thể nhìn ra, một hồi không có khói thuốc súng chiến tranh đã kéo dài. Bước thứ nhất đương nhiên phải đả kích đối phương khí thế, cho nên ngày hôm nay Địa Dương Đan, bọn hắn đều cảm thấy tình thế bất buộc. Bọn họ hay nhất tranh được bề đầu chảy máu, như vậy cục diện mới là tốt nhất. Đây cũng là lợi ích sử dụng tốt nhất cơ hội tốt nhất, Nhiếp Thiên Minh há có thể bỏ qua.

Ba cỗ thực lực cũng lần lượt ngồi xuống, rất nhanh toàn bộ phòng khách ứng kinh toà Vô Hư ghế. Nhiếp Thiên Minh tìm một cái thấp bài chỗ ngồi, ngồi xuống, nhìn tới.

Một tên nữ hầu chậm rãi đi tới bán đấu giá trước đài, nhẹ nhàng thả cái kẻ tiếp bình ngọc nhỏ hậu, lẳng lặng lui xuống.

"Đây chính là này hạt Địa Dương Đan sao?"

"Hắn là đi."

"Nghe nói Tông Chính đại sư tự mình giám định, thuộc về thượng đẳng Địa Dương Đan, không biết ngày hôm nay ai có thể vỗ tới này hạt trân quý đan dược."

Trong lúc nhất thời toàn bộ phòng khách bắt đầu náo nhiệt lên, mọi người dồn dập nghị luận, giống như hầy cùng chính mình tự mình cầm Địa Dương Đan để Tông Chính đại sư giám định giống như vậy, Nhiếp Thiên Minh nghe đến đó buồn cười lắc đầu.

...

...

Leng keng leng keng...

Một trận lạnh lẽo âm thanh truyền đến, trong phòng ánh đèn lập tức ảm đạm xuống, đồng thời bán đầu giá đèn bàn quang đạt được tăng mạnh, tiếng thảo luận cũng biến mất theo, mọi người lẳng lặng mà chờ đợi, liên đường như chờ đợi một hồi sắp sửa bắt đầu diễn vở kịch lớn.

Một vị thân mang màu đỏ tím mị lực nữ tử chậm rãi đi tới dưới ánh đèn, đi tới mọi người dưới ánh mắt, thành lập nành nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chậm rãi nói rằng: "Nói vậy cho vị ứng kinh biết ngày hôm nay Diễm Đình bán đầu giá là... gì, đối với nó chính là tay trái của ta biên bình ngọc nhỏ. Đường nhiên bình ngọc nhỏ cũng không đáng tiền, thế nhưng bên trong nhưng là một hạt giá trị rất cao Địa Dương Đan."

Những câu nói này vốn là có vẻ bình thân không có gì lạ, thế nhưng trải qua Tịch Diễm Đình này tràn ngập thanh âm quyến rũ nói chuyện, mọi người lập tức cảm thấy huyết dịch sôi trào, đồng thời xương nhưng có chủng loại tê dại cảm giác. Xem ra này thủ tịch người bán đầu giá mị lực thật sự không thể đánh giá thấp, không nói đúng ra, mị lực của nữ nhân không thể đánh giá thấp, đặc biệt là loại này quyến rũ mỹ nữ.

Tịch Diễm Đình cũng không tính lập tức bán đầu giá, nành so với ai khác đều động đến người mua tâm tình, nành muốn đem người mua tình cảm điều đến cao nhất. Loại này còn bảo tỷ bà nử che mặt muốn so với trực tiếp bán đầu giá đến cao mình nhiều.

"Đang ngồi các vị yên tâm, này hạt đan dược đã trải qua Tông Chính đại sư tự mình giám định quá, độ tinh khiết bảy phần mười trở lên, luyện chế công nghệ đến Thiếu Cửu thành, được lực ôn hòa, không có tác dụng phụ. Ít nhất là cấp năm trở lên Luyện Đan sư thiêu chế, cho nên kính thỉnh đại gia yên tâm mua." Tịch Diễm Đình lại xộp giòn giải thích.

"Ít nhất là cấp năm trở lên Luyện Đan sư luyện chế..."

Trong lúc nhất thời bên trong đại sảnh lại ảm ỉ lên, ba nhà tộc trưởng trên mặt lập tức lộ ra tâm tình vui sướng, bọn họ biết loại đan dược này có thể ngộ không thể cầu, lập tức cấp thiết chờ đợi làm người bán đầu giá phát sinh bán đầu giá mệnh lệnh.

Tịch Diễm Đình vừa nhìn điều tiết trình độ đã đạt đến tốt nhất trạng thái, lần thứ hai quyến rũ nở nụ cười, chậm rãi nói rằng: "Xem ra đại gia ứng kinh không kịp đợi, Diễm Đình cũng là không nhiều lời. Hiện tại bắt đầu, bán đầu giá. Một hạt Địa Dương Đan, giá khởi điểm 200 ngàn Hoàng tệ."

"200 ngàn Hoàng tệ? ..."

Trong lúc nhất thời phòng khách yên tĩnh lại, quá mấy, Vạn gia trước tiên nâng bài, vạn khai lẳng chậm rãi nói rằng: "Hai mươi hai vạn Hoàng tệ."

Tịch Diễm Đình nhìn một chút, mỉm cười nói rằng: "Vạn gia hai mươi hai vạn Hoàng tệ, có hay không càng cao hơn?"

Tịch Diễm Đình vừa dứt lời, Lương gia nâng bài, Lương Cố Tùng nói rằng: "Hai mươi lăm vạn Hoàng tệ."

"300 ngàn."

Phương gia tộc trưởng không đợi Lương gia dứt lời âm, lập tức báo ra 300 ngàn Hoàng tệ, ngăn ngắn mười mấy giây thời gian, giá cả đã dâng lên một trăm ngàn Hoàng tệ.

"300 ngàn, có hay không càng cao hơn? Có hay không..."

"Ba mươi lăm vạn."

Vạn gia tộc trưởng cắn răng một cái theo tới, Phương gia cũng không cam lòng yếu thế, lập tức gia đến 400 ngàn Hoàng tệ.

"400 ngàn." Tịch Diễm Đình lập lại một mảnh, tiếp tục tìm cái kế tiếp tăng giá người.

"Bốn mươi lăm vạn." Chỉ chốc lát sau, Lương gia lập tức cũng vội vàng đi theo.

"500 ngàn." Phương Dục Minh coi thường một thoáng nhãn hiệu, chậm rãi nói rằng:

500 ngàn, đây không phải là một số lượng nhỏ, dĩ nhiên muốn muốn ở trong trận chiến đấu này thu được cảm thấy ưu thế, này hạt đan dược tuyệt đối muốn bắt đến.

"500 ngàn, có hay không càng cao hơn." Tịch Diễm Đình lúc này cũng lo lắng đang đợi.

500 ngàn mua một hạt Địa Dương Đan, giá cả xác thực có điểm quý giá, cho nên Lương gia cùng Vạn gia lập tức trong lúc nhất thời cũng có chút do dự, dù sao mặt sau vẫn có thần bí vật phẩm, nếu là một mực khiêng xuống đi, mặt sau vật phẩm cũng không dễ vỡ.

Xuất hiện ngắn ngủi dừng lại, thế cho nên Tịch Diễm Đình chuẩn bị đánh nhịp thành giao thời gian, đột nhiên lại bốc lên một thanh âm.

"Một triệu."

Mọi người tìm theo tiếng mà đi, Nhiếp Thiên Minh tại hàng cuối cùng nhẹ nhàng giơ một tấm bảng chậm rãi nói rằng.

Tịch Diễm Đình đại mi hơi nhú, trong lòng cảm thấy buồn bực, người làm sao cũng tới đấu giá. Vạn nhất bị hấn mua, Nhiếp Thiên Minh muốn cấp lại 200 ngàn Hoàng tệ, nàng bất đắc dĩ nhìn hấn một cái, lúc này Nhiếp Thiên Minh nhưng hướng về phía nàng cười cười.

"Người tiểu quý này, lại muốn làm gì?" Tịch Diễm Đình làm bộ một mặt mỉm cười nói rằng, "Một triệu, có hay không càng cao hơn. Có hay không?"

Dù sao Nhiếp Thiên Minh lập tức đề cao 500 ngàn Hoàng tệ, ba nhà có điểm bối rối, huống chi vẫn là không nhận ra người nào hết thiếu niên.

Ba nhà đều lẫn nhau xem nhìn đối phương về mặt, tất cả đều là một mặt ngạc nhiên, xem ra đều bị đột nhiên giết ra Nhiếp Thiên Minh giáo bối rồi.

"Một triệu, một lần."

"Một triệu, hai lần."

"Một triệu, ba lần."

"Thành giao." Tịch Diễm Đình cực không cam lòng cầm tiểu chủy nhẹ nhàng gõ một cái.

Oa oa...

Bên trong đại sảnh lần thứ hai huyên ồn ào lên, ba nhà vừa nhìn ai cũng không có được, lập tức tuy rằng có hơi thất vọng, nhưng vẫn là có chút đến bình tĩnh, dù sao mặt sau vẫn có thần bí vật phẩm, tiếp theo kế tục chờ đợi.

Hấn nhẹ nhàng từ xếp sau đứng lên, tại ánh mắt của mọi người nhìn kỹ, chậm rãi về phía trước đài đi đến, đi tới Phương Bang Khắc trước mặt lúc, Nhiếp Thiên Minh ngừng lại, lớn tiếng nói: "Ghế đại người bán đấu giá, ta đấu giá được này hạt Địa Dương Đan liền biểu tặng cho Tiểu Ngủ gia Phương Bang Khắc đi. Ta sau đó đi ra sau kết toán."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Bán đấu giá điên cuồng

Thực sự là một lời vừa ra, toàn trường ồ lên.

Vốn là một triệu đập xuống Địa Dương Đan liền đủ thô bạo, kết quả lại qua tay đưa cho người, đây cũng không phải là thô bạo, là ngu dốt.

"Đây là một cái phá gia chi tử, nắm đồ vật của chính mình tặng người, còn muốn cấp lại 200 ngàn Hoàng tệ." Tịch Diễm Đình thật không biết nên nói cái gì cho phải, lập tức không thể làm gì khác hơn là mỉm cười nói rằng, "Nếu đồ vật là vị tiểu huynh đệ này đập, tự nhiên có người xử trí. Sau đó phó xong món nợ hậu, lập tức giao phó cho Phương Bang Khắc."

"500 ngàn Hoàng tệ đã nghĩ mua ta Địa Dương Đan, ta còn không bằng chính mình mua lại tặng người đây?" Nhiếp Thiên Minh khề hừ một tiếng, lẩm bẩm nói.

Đột nhiên bị Nhiếp Thiên Minh như thế một đảo loạn, nhất thời Lương gia cùng Phương gia cảm thấy bị lừa rồi, âm thầm mắng: "Phương Dục Minh lão bất tử, lại dám ngạo chiêu này."

Kỳ thực Phương Dục Minh cũng không ngờ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, dù là hướng về bọn họ như vậy Lão Hồ Ly, cũng bị Nhiếp Thiên Minh loại này không centimet đầu khiến cho không biết làm sao.

Toàn bộ quá trình chỉ có Nhiếp Thiên Minh một người biết, cho nên tất cả xem ra rất tự nhiên.

Tịch Diễm Đình lần thứ hai quyền rũ nói: "Các vị đừng vội, vừa nãy đây chỉ là một đạo món ăn khai vị mà thôi, mặt sau còn có trọng điểm."

Tịch Diễm Đình một câu nói lập tức càng làm mọi người thần tình kéo trở lại, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười, quay mặt lại, trực tiếp về phía sau bài dưới trướng.

Tịch Diễm Đình một cái nhủu này một nụ cười, lập tức đưa tới bọn họ hiểu kỳ, chẳng lẽ còn có cái gì càng to lớn hơn đồ vật.

"Ta nơi nào còn có hai hạt Địa Dương Đan, cùng vừa này thiếu niên đập đi như thế. Bất quá nó môn muốn đồng thời bán đấu giá, giá khởi điểm vì làm hai triệu Hoang tệ." Tịch Diễm Đình từ trên người lại móc ra hai cái bình ngọc nhỏ, đặt ở trên bàn.

"Cái gì? Còn có hai hạt? Dĩ nhiên là hai triệu Hoang tệ giá bắt đầu..."

Tiếng thảo luận vừa qua khỏi, Tịch Diễm Đình đã đưa ra nhưng là đấu giá, tràng hạ lập tức Hòa Bạo lên.

Nếu như bị Phurong gia đấu giá thắng, hậu quả thật sự không dám thiết tưởng, khi Hạ Lương nhà cùng Vạn gia lập tức tích cực gia nhập vào đấu giá bên trong

"Hai trăm 200 ngàn..." Lương gia tộc trưởng không chút do dự giờ lên nhãn hiệu, lớn tiếng hô.

"Hai trăm 300 ngàn..." Phurong gia tộc trưởng cũng không cam lòng yếu thế, cũng nhanh chóng giờ lên nhãn hiệu.

"Hai trăm năm mươi vạn..." Vạn gia cũng xông ra...

...

...

Lúc này mới bình thường chứ, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại, lẳng lặng nghe khiến người ta hưng phấn báo giá.

Hắn chưa từng có nghe qua dễ nghe như vậy âm thanh, mỗi gia một lần, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy trong túi tiền lại thêm mấy trăm ngàn Hoang tệ, hắn thật sự hi vọng vĩnh viễn đừng có ngừng hạ xuống.

Tịch Diễm Đình mỗi nói một câu, tràng hạ giá cả tạt tiêu một thoáng, thoai trong nháy mắt ba nhà đã đem giá cả nhắc đến ba trăm 800 ngàn . Thế nhưng vẫn không có đình chỉ đấu hiệu, xem ra các nhà cũng đều không thèm đến xia .

"Bốn triệu." Phurong Dục Minh cắn răng một cái, mạnh mẽ nói rằng, đối với cái giá tiền này, đã là bọn họ lần ranh, hơn nữa lập tức xuất ra bốn triệu Hoang tệ xác thực rất có khó khăn.

"Bốn triệu, một lần."

"Bốn triệu, hai lần."

"Bốn triệu, ba lần."

...

...

Tịch Diễm Đình lần này là tăng tăng gõ một cái tử tiểu chuy, phát sinh đang một tiếng, nàng đặc biệt yêu thích loại thanh âm này.

"Mẹ ta ơi, bốn triệu." Gõ xong tiểu cây búa, Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng hít một hơi, thấp giọng thì thầm.

"Vù vù..."

Nàng chậm rãi thở ra một hơi , hóa giải một thoáng tâm tình hưng phấn. Bốn triệu, liền tính nàng là thủ tịch người bán đấu giá, điều này cũng tuyệt đối là nàng thành công nhất một bút. Liền tính đặt ở Thiên Hải trong thành, điều này cũng vô cùng bạo tay, xem ra Nhiếp Thiên Minh, nàng vẫn đúng là không biết.

Tuy nói Nhiếp Thiên Minh chính mình mua một hạt đan dược, thiết thời một triệu, thế nhưng đảo mắt tình, hắn lại từ Phurong gia nơi nào đem ra . Xem ra tất cả những thứ này đều là tại hắn trong kế hoạch.

Nếu như là chính mình mua lại ngược lại cũng có vẻ ngu xuẩn, thế nhưng qua tay lại đưa cho Phurong gia, lập tức để thiên bình mất đi cân bằng.

Đề Lương gia cùng Vạn gia lập tức cảm giác được tất cả nguyên lai đều là hắn Phurong gia giờ trò, đón lấy bán đấu giá cũng là thuận lý thành chương . Điểm ấy tình chi bút thuộc về tặng đưa đan dược. Nhưng là hắn lại là như thế nào nghĩ ra, một triệu Hoang tệ không phải là một số lượng nhỏ. Tịch Diễm Đình nhìn cười Nhiếp Thiên Minh, tỉ mỉ tự hỏi.

Đương nhiên Nhiếp Thiên Minh không phải là nghĩ như vậy, vốn là nên năm triệu Hoang tệ, hiện tại quả thực ít đi một nửa, hắn có thể không chịu nổi. Lập tức chính mình đi đầu, bốc lên này cuộn cuộn ngọn lửa chiến tranh, như vậy hắn mới có thể thu được to lớn nhất lợi ích.

Cam lòng một thân quả, dám đem Hoàng đế kéo xuống mã, lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng bảo định loại này niềm tin.

"Tiểu tử thú, ngươi cũng đủ tàn nhẫn." Hư Không lão sư vuốt vuốt chòm râu, ngữ khí tuy rằng có điểm châm chọc ý vị, thế nhưng trên mặt vẫn là lộ ra

về mỉm cười.

"Không nghĩ tới dĩ nhiên lại bị Phuong gia vỗ tới , không nghĩ tới dĩ nhiên ra đến bốn triệu Hoang tệ..."

Một nhóm người ở bên người lú rú, hiển nhiên không thể tin được phát sinh trước mắt sự. Bốn triệu Hoang tệ, nhưng là Phuong gia thật là nhiều năm thu vào, cũng khó trách người khác cảm thấy khiếp sợ.

"Người xem tiểu tử kia, hẳn trực tiếp đem một triệu Hoang tệ đưa cho Phuong gia, thật không nhìn ra, Hồ Bạt trấn thậm chí có nhân vật cỡ này..."

"Ta xem không nhất định, cố gắng tên tiểu tử kia chính là Phuong gia nhờ, chỉ là muốn thắng vì đánh bất ngờ mà thôi."

"Có thể có, nói như vậy, Phuong gia lập tức tập trung năm triệu Hoang tệ..."

Nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, Nhiếp Thiên Minh lười quản những lời đàm tiếu, nói cách khác, chính là những lời đàm tiếu mới để cho Lương gia cùng Vạn gia cảm thấy trông gà hoá cuốc, tình huống như thế hạ, tăng giá liền không thể tránh được .

"Được rồi, các vị yên lặng một chút." Tịch Diễm Đình cười dài khoát tay áo, ra hiệu đại gia nàng vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Bên trong đại sảnh mấy trăm người lập tức cũng an tĩnh lại, Tịch Diễm Đình thỏa mãn nói rằng: "Lần này bán đấu giá phi thường thành không thành công, thế nhưng đây còn không phải là giữ then chốt bán đấu giá, phía dưới tiến hành mới bán đấu giá."

Lương gia cùng Vạn gia lúc này chính là không có bất được đan được cảm thấy lo lắng lúc, nghe được Tịch Diễm Đình lập tức một lần nữa nhắc lên hứng thú, hai nhà tính toán tập hợp thành một cỗ thắng, hợp lực đập xuống cuối cùng đồ vật.

"Ba hạt Địa Dương Đan." Tịch Diễm Đình lần thứ hai từ trên người lấy ra ba cái bình ngọc nhỏ, về mặt tươi cười nói rằng.

"Ba hạt Địa Dương Đan..."

Lời này vừa nói ra, nhất thời bên trong đại sảnh nổ tung , lần này số lượng dĩ nhiên là trước hai lần tổng, tiếng kinh hô liên tiếp, một trận cao hơn một trận.

"Ha ha..."

Trò hay lại bắt đầu , hiện tại nên các người Vạn gia cùng Lương gia lấy máu , Nhiếp Thiên Minh ta không tin, người còn có thể mở mắt không mua?

Lúc này Phuong gia ngược lại là lập tức lo lắng , lấy hiện tại hẳn tài lực tuyệt đối không có thực lực tại cùng bọn hắn so đấu.

Lương gia cùng Vạn gia liền dường như nắm lấy cuối cùng một cọng cỏ giống như vậy, lộ ra vẻ sống sót sau tai nạn mỉm cười, giống như này ba hạt Địa Dương Đan đã nắm bắt tới tay . Đối với này hai nhà, liền tính tăng giá bại sản, cũng tuyệt đối muốn đập xuống cuối cùng ba hạt . Bọn họ cũng không bao giờ có thể tiếp tục đem cơ hội nhường cho Phuong gia .

Vẫn là chăm chú nhắm mắt lại, Nhiếp Thiên Minh thậm chí liền một chút hứng thú đều không có, trên mặt thậm chí có điểm khốn ý .

"Đương nhiên này ba hạt Địa Dương Đan giá cả cũng đối lập cao điểm, giá khởi điểm là sáu triệu." Tịch Diễm Đình hơi cười, lúc này mọi người cảm thấy nàng nụ cười trên mặt đều có vẻ đặc biệt đắt giá.

"Sáu triệu a! ..."

Rất nhiều người đều hít vào một ngụm khí lạnh, sáu triệu Hoang tệ, đầy đủ là cả Hồ Bạt trấn hai năm tổng thể thu vào, đây là cỡ nào đắt giá cái giá phải trả.

Tuy rằng hai nhà đã ngờ tới giá cả sẽ cao như vậy, thế nhưng vẫn là lấy làm kinh hãi, dù sao sáu triệu Hoang tệ. Ai cũng không thể trên mặt không có biểu tình gì, bên này Phuong gia cũng bất đắc dĩ thờ dài một hơi, mình tuyệt đối không có thực lực này ăn chúng nó.

Ăn không hết quy ăn không hết, Phuong Dục Minh nhưng rất bình tĩnh giờ một thoáng nhãn hiệu, ra hiệu sáu triệu.

"Phuong gia sáu triệu." Tịch Diễm Đình kích động địa lập lại một thoáng, sáu triệu thật sự có người ra được.

"Sáu trăm năm mươi vạn." Lương gia cũng không tiếp tục muốn cho cơ hội chạy trốn, mạnh mẽ chà chà địa, dùng sức giờ lên nhãn hiệu.

"Này ba hạt Địa Dương Đan, hai người bọn ta nhà tình thế bất buộc, liền tính bính kính toàn bộ gia sản, cũng sẽ nắm bắt tới tay." Lương Cổ Tùng lạnh lùng nói.

Hiển nhiên hẳn là với Phuong gia nói, lại có chủng loại cá chết lưới rách cảm giác.

...

...

Bán đấu giá hiện trường lập tức lại biến an tĩnh lại, Phương gia cũng nhất định phải phòng ngừa hai nhà bọn họ đột nhiên rút khỏi, mình cũng không có nhiều như vậy tài lực giúp đỡ chính mình.

Dù sao bốn triệu là thật là nhiều năm thu hoạch, nếu là bắt mất khác ba hạt, trong vòng mười năm, Phương gia mới có thể đạt cho tới bây giờ thực lực.

"Làm sao an tĩnh?"

"Bảy triệu." Nhiếp Thiên Minh gấp, chậm rãi đứng lên, giọng lên nhấn hiệu.

Càng loạn càng tốt, Nhiếp Thiên Minh liền hi vọng buổi đấu giá xuất hiện thất không tình cảnh, như vậy mới có thể thu được to lớn nhất lợi ích.

Lương gia tộc trưởng quay đầu lại nhìn dùng tay che miệng lại, liên tục gấp thiếu niên, đầy mặt sự phẫn nộ. Thật không biết thiếu niên này là lai lịch ra sao, lại dám cùng bọn hắn chống lại.

Mẹ kiếp, rõ ràng là cháy nhà hôi của, Lương Cố Tùng mạnh mẽ mắng.

"Bảy... Trăm vạn..."

Những người bên cạnh giật mình chơi hấn, không phải giật mình, là sợ hãi, một thiếu niên, bảy triệu...

Bảy triệu...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Yên tĩnh trước bình minh

"Bảy triệu?"

Lương gia cùng Vạn gia người lập tức cảm nhận được phiền phức, nếu là bị thiếu niên này bắt, khi theo liền bán một hạt cho Phương gia, chẳng phải là hoàn toàn ở thế yếu sao?

"Cái này tiểu tử thú, lại làm cái gì? Bảy triệu, thêm vào vừa nãy một triệu, tổng cộng tám triệu, ít nhất phải cho phòng đấu giá một trăm năm mươi vạn." Tịch Diễm Đình nhìn có chút khốn ý Nhiếp Thiên Minh, nhẹ nhàng mắng.

"Bảy triệu, vị công tử này bảy triệu, có hay không càng cao hơn." Tịch Diễm Đình lớn tiếng lập lại một lần.

"Mẹ kiếp, thậm chí có chạy đến quấy rối." Lương gia tộc trưởng phẫn nộ nói rằng.

Phẫn nộ quy phẫn nộ, thế nhưng này ba hạt đan dược bọn họ nhất định phải bắt đến, Lương Cố Tùng đứng lên lần nữa, dùng tay nhẹ nhàng huy một thoáng, lớn tiếng nói: "Bảy trăm năm mươi vạn."

Rốt cục lộ ra nụ cười thỏa mãn, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng huy động hai lần nắm đấm, theo nài trụ trong lòng mảnh này mừng như điên, làm bộ bình tĩnh nói: "Liên tiếp cho Lương gia tộc trưởng đi, ngược lại loại đồ vật kia đối với ta mà nói cũng không có tác dụng gì."

Hắn suy đoán Lương Cố Tùng nhất định có thể giận điên lên, nhất định sẽ mắng to, ngạo, vô dụng vẫn mù gọi.

Tịch Diễm Đình rốt cục tăng tăng gõ xuống tiểu chùy, lạnh lạnh âm thanh ở bên trong đại sảnh vang vọng.

Đây là năng to lớn nhất tác phẩm, thậm chí có thể ghi vào phòng đấu giá Phạm Giai lịch sử tác phẩm.

Mà hết thảy này đều là thiếu niên này một tay tạo thành, mà hắn không nghi ngờ chút nào trở thành tối đại Doanh Gia...

Nhẹ nhàng mà chuyển động ngón tay Hoàng tỳ, hắn phía sau lưng mồ hôi ứng kính thấm thấu quần áo. Cho tới giờ khắc này hắn mới rốt cục có thể triệt để hoàn khẩu khí, một cái thật dài khí, Nhiếp Thiên Minh xoay người lại, yên lặng đi ra...

...

...

Khúc Chung Nhân Tán , trận này trọng đại buổi đầu giá cũng rất cực chậm rãi tạo nên đại mạc . Trận này Hồ Bạt trấn đại sự tạm thời che dấu ba nhà chi tranh, hiện ở tại bọn hắn tối chuyện trọng yếu chính là tranh thủ thời gian, ai có thể so với phương nhiều một người trước tiên đột phá đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, ai liền nắm giữ quyền chủ động.

Đương nhiên này thời gian mấy tháng chính là bình tĩnh, bảo tổ trước bình tĩnh. Sau một tháng, Nhiếp Thiên Minh hiểu càng to lớn hơn bão táp sắp sửa tập kích Hồ Bạt trấn, hắn cười khổ một cái, chậm rãi rời khỏi Hồ Bạt trấn.

"Về nhà đi!"

Cái từ này nhìn như rất đơn giản, nhưng có rất nhiều cảm xúc, nếu không phải lần này bởi vì Phương Ngọc Yến sự tình, hắn thật không biết khi nào trở về.

"Nam nhi chí ở bốn phương."

Lê Y vẫn như cũ ở trong đầu hồi tưởng, Nhiếp Thiên Minh nhân lúc đoạn này bình tĩnh kỳ hạn, đi tới một chuyến Tiểu Ngư thôn.

Tiểu Ngư thôn không hề có một chút biến hóa, giống như trăm ngàn năm qua vẫn như vậy, mặt trời mọc mặt trời lặn, triều dâng lên đi.

Nhẹ nhàng đi tới cửa thôn cái kia cự thạch bên cạnh, nhìn đã bị năm tháng ăn mòn cự đại thủ ấn, trong lòng mạc danh nổi lên một tia khổ sở.

Đó là một giấc mộng sao?

...

...

Lâm đến thời gian, Nhiếp Thiên Minh mua thật nhiều linh dược, chủ yếu nhất sự nuôi nấng Địa Dương Thạch. Khối đá này lượng cơm ăn cực đại, giá trị mấy vạn linh dược dĩ nhiên trong khoảnh khắc bị nó cắn nuốt.

Đương nhiên việc tu luyện cũng không có thể qua loa, dù sao thực lực mới là trọng yếu nhất.

Xe nhẹ chạy đường quen, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp đi tới trong nhà. Nhà so với trước đây khí phái hơn nhiều, trước kia cũ nát tường viện đã toàn bộ rục rở hẳn lên .

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa lớn, hắn thấy mẹ ở trong sân vội vàng vườn rau, nhẹ nhàng kêu lên: "Mẹ, ta đã trở về."

Lê Y buông ra trong tay công cụ, gương mặt vừa nhìn, vui vẻ kêu lên: "Nhiếp Khiếu, mau nhìn, Thiên Minh trở về."

Nhiếp Khiếu cũng từ trong nhà chạy ra, ba người ôm ở chung một chỗ, Lê Y vội vàng đem hắn mang vào trong phòng, hỏi: "Đói bụng không, mẹ làm cho ngươi một bát diện."

...

...

"Thiên Minh, lần này làm sao có thời gian trở về ?" Nhiếp Khiếu hỏi.

"Ồ, như vậy, ta về Hồ Bạt trấn có điểm việc gấp, cho nên mới nhà trụ một quãng thời gian." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Gần nhất Hồ Bạt trấn rất loạn, nghe nói Lương gia cùng Vạn gia muốn liên thủ tấn công Phương gia. Còn có mấy ngày hôm trước, Hồ Bạt trấn phòng đầu giá Phạm Giai dĩ nhiên đánh ra giá trị 10 triệu Hoàng tệ bảo vật. 10 triệu, đủ đủ để đem chúng ta Tiểu Ngư thôn mai . Ngươi đừng đi xông loạn, muốn nhiều chú ý." Nhiếp Khiếu lo lắng nhắc nhở.

"Cha, không có chuyện gì. Bọn họ đánh bọn hắn, cũng mặc kệ hải nhi chuyện gì, lại nói nữa quãng thời gian này vẫn tính tương đối an toàn, các ngươi Nhị lão liền đừng lo lắng." Nói xong Nhiếp Thiên Minh từ trên người móc ra một cái túi túi, bên trong có tới hơn vạn Hoàng tệ.

"Nơi nào làm đến như vậy nhiều Hoàng tệ?" Lê Y cảnh giác hỏi, hơn vạn Hoàng tệ, đầy đủ Tiểu Ngư thôn sinh hoạt cả đời.

May là đến trước đó, đem trên người hết thấy Hoàng tệ toàn bộ để Tích Diễm Đình tồn vào hoang tạp bên trong, nếu để cho cha mẹ biết mình trên người có tám triệu Hoàng tệ, phỏng chừng có thể đem bọn hắn dọa ngất .

"Mẹ, những thứ này đều là ta nửa năm kiếm được, hải nhi hiện tại tại Thiên Hải thành làm ăn, hẳn cũng không tệ lắm." Nhiếp Thiên Minh không dự định nói cho bọn họ biết chính mình việc tu luyện, dù sao này sẽ để bọn hắn lo lắng.

"Gần nhất đừng đi Hồ Bạt trấn , nơi nào quá rối loạn." Nhiếp Khiếu nhắc nhở hắn, sợ sệt hắn yêu thích náo nhiệt, trêu chọc xảy ra chuyện gì được.

"Cái này tự nhiên biết, ta qua mấy ngày lại phải đi về . Lần này chỉ có thể ở Hồ Bạt trấn ở vài ngày, phải trở về đi tới." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi nhu thuận nói rằng

...

...

Loáng một cái chính là năm ngày, Nhiếp Thiên Minh sợ sệt Hồ Bạt trấn sự tình có biến, cho nên lại cáo biệt cha mẹ, bước lên về Hồ Bạt trấn trên đường.

Xe nhẹ chạy đường quen, Hồ Bạt trấn vẫn là vô cùng bình tĩnh, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp chạy về phía phòng đấu giá Phạm Giai.

Bởi vì trải qua một hồi to lớn bán đấu giá, hiện tại phòng đấu giá có vẻ có chút lạnh thanh, hần nhẹ nhàng đẩy ra cửa gỗ, thấy Tịch Diễm Đình chính đang cầm bút tìm cách cái gì.

Tịch Diễm Đình vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh trở lại, lúm đồng tiền mới nở, nói rằng: "Trở lại, xem ra tình thần không tệ lắm!"

"Ha ha, Tịch tỷ tỷ, gần nhất không cái gì đại sự đi!" Nhiếp Thiên Minh hững hờ hỏi.

"Người cái quỷ linh tinh, chuyện gì có thể tránh được người điều khiển, có lúc ta thật sự hoài nghi, người có phải hay không một cái mười sáu tuổi thiếu niên?" Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng dùng ngón tay đâm một thoáng Nhiếp Thiên Minh đầu.

"Tịch tỷ tỷ quá khen, ta chỉ là chuẩn xác nắm chặt đến các nhà lợi ích quan hệ mà thôi, thuận tiện phát hiện tiểu tài." Nhiếp Thiên Minh gãi gãi đầu, mỉm cười nói rằng.

Trước mắt là thời khắc quan trọng nhất, Nhiếp Thiên Minh chuẩn bị đi gặp một thoáng Phương Ngọc Yến, về đến nhiều ngày như vậy, hần vẫn là lần đầu tiên cảm thấy tất yếu đi gặp nàng .

Không phải bởi vì hần muốn gặp hần, mà là hần cảm thấy tất yếu thấy nàng , Nhiếp Thiên Minh nhất định phải đối với Phương phủ tất cả rõ như lòng bàn tay, như vậy mới có thể sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Quyết định chủ ý hậu, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đi ra khỏi phòng đấu giá Phạm Giai, trực tiếp hướng đi Phương phủ. Từ lần trước buổi đấu giá sau khi kết thúc, hần cũng vô ích này phó mặt nạ , tấm mặt nạ này muốn so với Nhiếp Thiên Minh khuôn mặt này còn muốn làm người khác chú ý.

Phương phủ một mảnh quanh quệ, môn đình tuy rằng bị tảo cực kỳ sạch sẽ, thế nhưng không có cái gì náo nhiệt có thể nói, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng khấu một thoáng cửa lớn. Quá không lâu, một vị lão giả mở ra cửa lớn, hần mỉm cười đối với lão giả hành một cái lễ, hỏi: "Mời hỏi Phương Ngọc Yến Phương tiểu thư có ở đây không?"

"Ồ, người tìm đại tiểu thư, bọn họ toàn bộ đều đi tới thảo dược trang viên . Hiện tại Phương phủ không có mấy người , người là ai?" Lão giả nhìn trước mặt thiếu niên anh tuấn, tò mò hỏi.

"Ta là nàng tại Phong Vân môn sư huynh, quá tới thăm nàng một chút xảy ra chuyện gì." Nhiếp Thiên Minh hỏi hột nói rằng.

Sau khi nói xong, hần lần thứ hai quyền chưởng báo đáp, hướng về vị lão giả kia cáo từ, xoay người hướng về Phương gia thảo dược trang viên chạy đi.

Hồ Bạt trấn tây giao Phương gia thảo dược trang viên, Phương gia hết thấy nhân vật trọng yếu cũng đã chuyển vào, trông coi so với trước càng thêm nghiêm ngặt.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hạt giống Nguyên lực

Sửa sang lại một thoáng y vật, Nhiếp Thiên Minh đường kính hướng về cửa lớn đi đến, một cái gia đình lập tức đi ra ngăn cản hần, hần mỉm cười nói rằng: "Tại hạ là Nhiếp Thiên Minh, chuyên tới để tìm Phương Ngọc Yến đại tiểu thư, hi vọng người đi thông báo một tiếng, đa tạ ."

Gia đình lại nhìn nhiều lần, phát hiện hần không giống như là cái khác hai nhà người, thế nhưng cũng chưa từng thấy qua. Lập tức lạnh lùng nói một tiếng: "Chờ , ta đi thông báo một tiếng."

"Đa tạ tiểu ca."

Hắn mỉm cười nói rằng, thấy vị kia gia đình tiến vào trong trang viên, chính mình tùy tiện trên mặt đất đá cục đá. Không nhiều một hồi, Phương Ngọc Yến từ trong trang viên đi ra, lúc này nàng đại mi hơi nhũ, nhưng nhìn đến Nhiếp Thiên Minh vẫn là hơi cười cười.

Xem ra Phương gia người đối với lập tức thế cuộc xác thực là một loại lo lắng, không có ai có thể bảo đảm bọn họ có thể chắc thắng cái khác hai nhà.

"Có khỏe không?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng hỏi, hỏi xong liền cảm thấy hơi nhiều dư, hiện ở loại tình huống này, nếu là hảo đánh chết hắn, hắn cũng không tin.

"Gia tộc gặp phải một chuyện, nghĩ đến ngươi cũng nghe nói. Đứng rồi ngươi trở về lúc nào?" Phương Ngọc Yến trên mặt có điểm hoang mang, theo đạo lý hắn hẳn là tại Phong Vân môn tu luyện, ứng phó sau đó sẵn sẵn đại tái.

Nàng tỉ mỉ nghĩ lại, lấy Nhiếp Thiên Minh thực lực bây giờ sẵn sẵn đại tái, trừ phi hắn không muốn đến số một, bằng không nói cũng không có thể từ trong tay của hắn cướp đi, khả năng có chuyện gì nhu cầu đòi về.

"Ồ, ta về để xem một chút, đã lâu không về nhà." Nhiếp Thiên Minh tay trái ngón trỏ cùng ngón giữa tại mũi trên vuốt nhẹ một thoáng, nhẹ nhàng cười nói.

"Hiện tại gia tộc sự tình quá vướng tay chân, e sợ liền về đi tham gia sẵn sẵn đại tái cơ hội cũng không có." Nói đến đây, Phương Ngọc Yến có chút ít tiểu nhân : nhỏ bé thất vọng.

"Đừng lo lắng, vẫn có hơn một tháng. Trận tranh đấu này hẳn là tại hai mươi ngày sau đó phát sinh, cho nên ngươi vẫn có thời gian tham gia." Nhiếp Thiên Minh an ủi nói rằng.

"Hai mươi ngày? Làm sao ngươi biết?" Phương Ngọc Yến chăm chú hỏi, chuyện này chỉ có gia tộc của bọn họ số rất ít nhân biết, lúc này Nhiếp Thiên Minh nhưng rõ ràng nói ra thời gian.

"Nghĩ đến lần này các ngươi Phương gia hẳn là sẽ có ba người đột phá đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, như vậy nhà các ngươi thì có tứ vị cao thủ. Như vậy nắm chắc tính sẽ càng to lớn hơn chút đi!" Nhiếp Thiên Minh cũng không trả lời Phương Ngọc Yến vấn đề, chỉ tiếp tục truy hỏi.

Hắn làm sao sẽ đối với chúng ta Phương gia thực lực như vậy hiểu rõ? Phương Ngọc Yến trong lòng nổi lên một tia lo lắng, bất kể là ai? Chỉ cần uy hiếp đến lợi ích của gia tộc, nàng đều sẽ đề phòng hắn.

Nhìn thấy Phương Ngọc Yến trong đôi mắt toát ra đề phòng ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh chỉ là âm thầm thở dài một hơi, yên lặng mà nói rằng: "Nếu không phải ngươi đối với ta có ân, ta mới lười quản giữa các ngươi chuyện hư hỏng. Như vậy cũng tốt, ân tình vẫn xong, mình cũng liền không áy náy."

Nhân tại nằm ở nguy hiểm trạng thái, tâm tình sẽ rất mất cảm. Cho nên khi hạ Nhiếp Thiên Minh cũng không có cảm giác đến cái gì không khỏe, lập tức không thể làm gì khác hơn là nở nụ cười.

"Đứng rồi ngươi Ngũ thúc hẳn là cũng sắp đột phá rồi đi." Đối với bọn hắn Phương gia, Nhiếp Thiên Minh chỉ nhận thức nàng cùng Phương Bang Khắc.

"Làm sao ngươi biết ta Ngũ thúc?" Phương Ngọc Yến nhạy cảm cảm giác được trong đó sự tình, lần trước Ngũ thúc trở về thời gian, ngay trước mặt gia gia đem chuyện này nói cho mọi người.

Lúc đầu Phương Ngọc Yến cảm thấy có điểm giống Nhiếp Thiên Minh tác phong, thế nhưng nghe được hắn dễ dàng liền đem một cái Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ cao thủ trừng trị, rồi lại không giống hắn. Mấu chốt nhất chính là, Ngũ thúc miêu tả vị thiếu niên kia sắc mặt có điểm ngăm đen, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh da dẻ nhưng có điểm trắng nõn.

Trải qua tặng được phong ba hậu, nàng càng thêm xác định người kia không phải Nhiếp Thiên Minh, bởi vì nàng kết luận Nhiếp Thiên Minh không có nhiều như vậy tiền mua lại này một đan dược, rồi lại biểu tặng cho người khác, bằng không lúc trước hắn cũng sẽ không mở Độc Nhất Xử kiếm tiền.

"Ồ, là như vậy, mấy ngày trước đây ta gặp phải một cái ngăm đen thiếu niên, hai người chúng ta trò chuyện với nhau thật vui, tìm một chỗ uống mấy vò rượu ngon. Hắn liền nói hắn cùng ngươi Ngũ thúc nhận thức sự, chỉ là hắn có điểm việc gấp, vội vã rồi khỏi, nhờ ta quan tâm hắn một thoáng mà thôi." Nhiếp Thiên Minh lung tung nói bừa một trận, ngược lại nàng Phương Ngọc Yến cũng không biết hai người chính là cùng một người, cho nên cũng không có cái gì kể hồ.

"Vị thiếu niên kia thật đi?" Phương Ngọc Yến tâm tình vừa rơi xuống, trong lòng mắt hiện lên về thất vọng.

"Cố người đã thấy, nên nói ta cũng nói, được rồi ta đi trước." Nhiếp Thiên Minh khoát tay áo, xoay người lại, sai bước đi, không có một chút dây dưa dài dòng.

Đột nhiên cảm thấy thân thể hảo khoan khoái, tinh thần cũng khá rất nhiều, hắn nhẹ nhàng mà thổi Tiểu Khúc, lấy ra một bình rượu ngon, chậm rãi uống lên.

"Tiểu tử, gần nhất tháng ngày sinh sống tạm ổn mà!" Đột nhiên Hư Không lão sư thanh âm già nua xông ra.

"Lão sư, người cũng uống một hớp rượu." Nhiếp Thiên Minh hướng bầu trời nhẹ nhàng mà giờ một thoáng.

"Người cho rằng Lão đầu tử cùng loại như người cũng là một cái sâu rượu sao?" Hư Không Lão Nhân lờm hẩn một cái, cảm giận nói rằng.

Bất đắc dĩ cười khổ một cái, Nhiếp Thiên Minh lập tức dời đi đề tài hỏi: "Cái khối này Địa Dương Thạch thế nào rồi?"

"Tại ta Lão đầu tử cẩn thận chiếu cố hạ chính đang khỏe mạnh trưởng thành đây." Hư Không Lão Nhân vuốt vuốt chòm râu, thoả mãn nói rằng.

Một ngày ăn ta 10 ngàn Hoang tệ, so với ta còn nhiều, không nữa khỏe mạnh, ta liền trực tiếp đem hẩn luyện thành đan dược. Đương nhiên Nhiếp Thiên Minh cũng không dám đem những câu nói này nói ra, nếu không lại muốn tiếp thu lão sư thao thao bất tuyệt.

Lại nói nữa chính mình hiện tại cũng không kém tiền, mình cũng xa xỉ một lần đi.

"Lão sư, khối này Địa Dương Đan làm phiền ngài. Thảo dược cùng linh dược không đủ lúc, người cho ta biết, ta lập tức đi bán." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ ngực, một bộ đem hết thầy sự đều vơ tới trên người mình anh hùng.

"Không sai, không sai. Tạm thời không có, chờ dùng gần như thời gian, ta tự nhiên tới tìm người." Hư Không Lão Nhân nói xong câu này hậu, lại yên lặng xuống.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng bước nhanh hơn, nhanh chóng vào thành, là thời điểm trùng kích Thiên Nguyên cảnh. Hẩn biết mình một ngày không tiến vào Thiên Nguyên cảnh, liền tính hẩn có thể cảm giác được Hồ Bạt trấn nguy cơ, cũng không thể ra sức.

"Thiên Nguyên cảnh..."

"Thiên Nguyên cảnh..."

Tầng tầng cảm nắm nắm, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp bước hướng về phía phòng đấu giá Phạm Giai.

Tiến vào trong phòng, Nhiếp Thiên Minh giam lại cửa phòng, do với mình chỗ ở nơi có điểm hẻo lánh, cho nên cũng không có khiến cho những người khác chú ý.

Khoanh chân mà ngồi, Nhiếp Thiên Minh lập tức bắt đầu tu luyện, lập tức thân thể lập tức giãn ra, bên trong đan điền Địa Tinh lực nhanh chóng tuần hoàn lên.

Địa Tinh lực, một lần lại một lần trùng kích trong thân thể chưa đã thông kinh mạch.

Một lần...

Hai lần...

...

...

Tuy nhưng đã là mùa đông mùa, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh trên người đã lưu đầy mồ hôi, hẩn đột nhiên cảm giác được một tia không giống với Địa Tinh lực khí tức, chẳng lẽ là Nguyên lực?

Nhưng là cũng không hề dừng lại lâu lắm, lập tức lại biến mất. Chẳng lẽ mình đến bình cảnh, chỉ cần vượt qua một bước này, hẩn liền tiến vào Thiên Nguyên cảnh.

Thân chân khí trong cơ thể từng tia từng tia va chạm, phát sinh bé nhỏ lạnh lạnh âm thanh, thế nhưng cũng không còn cảm thấy loại khí tức kia.

...

...

Bất tri bất giác dĩ nhiên sắc trời ứng kinh tối sầm, bóng đêm bao phủ đại địa, ánh sáng từ trăng xuyên thấu qua cửa sổ, vung vãi tiến vào trong phòng.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh hay là không có một tia đột phá, hẩn không khỏi từ bên người bao bên trong móc ra một cái bình ngọc nhỏ.

"Băng Phách đan."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng mặc niệm một thoáng, đem đan dược đến đi ra, trực tiếp để vào trong miệng.

Đây là hẩn lần thứ nhất dùng ngũ phẩm đan dược, hơn nữa còn là loại này ngũ phẩm đan dược số một, dược lực thật có chút mạnh mẽ, hẩn khuôn mặt, lập tức dâng lên một vết hồng hào vẻ, nhiều tia khói trắng từ đỉnh đầu lượn lờ bay lên, thân thể lần thứ hai bắt đầu nóng lên.

Ngũ phẩm đan dược dược lực quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ chốc lát sau, Nhiếp Thiên Minh chỉ nghe thấy thân chân khí trong cơ thể bùng bùng vang

rên, thân thể không ngừng run rẩy run , xương cốt lần thứ hai ầm ầm nghĩ tới.

"Nguyên lực."

Hắn kinh hiêu, xác thực là vừa mới cổ khí tức kia, chỉ bất quá so với trước muốn ổn định hơn nhiều. Đồng thời đang không ngừng mà lớn mạnh, so với Địa Tinh lực, Nguyên lực xác thực phải cường hoành mấy chục lần.

Hắn biết mình ứng kinh đột phá đến Thiên Nguyên cảnh , loại này đột phá trình độ không có một chút nào hạ thấp, Nguyên lực vẫn đang không ngừng lớn mạnh. Nhìn chung loại dấu hiệu, e sợ vẫn muốn đột phá một tầng.

Rên sát khi còn nóng, Nhiếp Thiên Minh kế tục hấp thu trong không khí cuộn cuộn không ngừng truyền đến khí tức, Nguyên lực cũng tiến một bước lớn lên.

Bên trong đan điền tuần hoàn tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, thân thể lần thứ hai không ngừng mà bắt đầu run rẩy, một cỗ sóng chấn động từ thân thể phát ra.

"Đừng..."

"Bành..."

Trong gian phòng bình hoa đều bị chân khí thổi nát, Nguyên lực bắt đầu chậm chậm hình thành hạt giống , đương nhiên hạt giống càng lớn nó uy lực cũng lại càng lớn, Nhiếp Thiên Minh không chờ Nguyên lực hạt giống hình thành, lập tức chuyển vào thế giới hư không bên trong.

Hắn cực độ muốn nuốt vào một hạt Địa Dương Đan, thế nhưng là sợ sệt thân thể không chịu nổi như vậy nồng nặc nguyên khí, đến thời điểm thân thể khả năng trực tiếp hóa thành một đạo hóa quang, biến thành tro tàn. Hắn mạnh mẽ áp chế rung động tâm, ở lúc mấu chốt, nhất định phải bình tĩnh, không thể nhân tiểu thất mệnh lớn

Tuy rằng hiện tại hắn không dám hoàn toàn thôn phệ một viên thuần khiết như vậy Địa Dương Đan, thế nhưng Địa Dương Đan tỏa ra nguyên khí tuyệt đối đối với hạt giống trưởng thành có thiên đại trợ giúp. E sợ không có ai tại đột phá đến Thiên Nguyên cảnh thời gian, có thể hưởng thụ như vậy nồng hậu nguyên khí.

Đừng nói như vậy con số khổng lồ nguyên khí, liền ngay cả một viên bị pha loãng rất nhiều Địa Dương Đan đều trêu chọc Hồ Bạt trấn Phong Vân lại nổi lên. Lúc này Nhiếp Thiên Minh tựa như một cái nhà giàu mới nổi, nắm giữ người khác muốn cũng không chiếm được của cải.

Cảm giác được tất cả những thứ này, Nhiếp Thiên Minh hít sâu một hơi, thân thể lỏng lẻo Khắc Tham lam hấp thu Địa Dương Đan phát sinh nguyên khí, vốn nên là bắt đầu hình thành hạt giống, dĩ nhiên chậm rãi tan ra . Tựa hồ muốn tiếp theo trưởng thành, vốn là Nguyên lực hạt giống liền rất lớn, hiện tại tiếp theo mở rộng.

"Nhiều hấp điểm."

Hắn muốn hết tất cả biện pháp, làm hết sức để Nguyên lực hạt giống càng lớn hơn một chút.

Đương nhiên Nhiếp Thiên Minh chính là chờ đợi giờ khắc này, Nguyên lực hạt giống hấp thu năng lượng càng thuần, đối với sau này phát triển cũng càng lớn. Chính cái gọi là lâu cao vạn trượng từ đất bằng, tầng dưới chốt nhất định phải vững chắc.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Khai chiến

Trong gian phòng khắp nơi tản ra một cỗ nguyên khí mạnh mẽ, ốc đồ vật bên trong cũng bị đánh liêng xiêng.

"Đùng!"

"Đùng!"

Thân thể lần thứ hai tản mát ra một cỗ ba động càng mạnh mẽ hơn, sóng chấn động lần thứ hai nghiền ép chu vi vật phẩm, ghế dựa cũng khó thoát bị phá hủy vụn rui.

Đĩ nhiên đột phá đến tầng thứ hai , càng làm cho hấn không tưởng được chính là, Nguyên lực hạt giống dĩ nhiên vẫn chưa hoàn toàn hình thành. Thông thường dưới tình huống, đều chỉ có thể trước tiên ngưng kết thành Nguyên lực hạt giống, mới có thể đột phá. Mỗi khi đến chính mình Nguyên lực hạt giống thực sự quá đặc biệt, đang hút thu Địa Dương Đan phát sinh nguyên khí thời gian, dĩ nhiên tại không có hình thành trước đó, ứng kinh đạt đến tầng thứ hai lực lượng.

"Vù, vù!"

Toàn bộ quá trình kéo dài gần nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực hạt giống rốt cục ngưng kết mà thành, tuyệt đối là người bình thường bảy tám lần.

Một đạo có chút màu tím kim quang từ thân thể truyền ra,, chùm sáng ở trong cơ thể hấn chậm rãi lưu động, chùm sáng tại Nhiếp Thiên Minh bên người uốn lượn một vòng, lại chuyển vào thân thể, tiến vào đan điền.

Giờ khắc này, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm giác được trong thiên địa có một chút năng lượng cùng thân thể liên kết, giống như hấn cùng thiên địa là một thể. Lễ nào đây chính là Nguyên lực tác dụng?

"Thiên Nguyên cảnh..."

"Thiên Nguyên cảnh..."

"Ta rốt cục thăng cấp ." Nhiếp Thiên Minh kinh hĩ kêu, lúc này trên người hấn Nguyên lực đã hết mức khuếch đại ra mấy chục lần, uy lực không biết muốn so với Địa Tinh lực cao hơn bao nhiêu lần.

Chỉ bằng mượn to lớn như vậy Nguyên lực hạt giống, là có thể trực tiếp cùng Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ chống đỡ được, thêm vào Tinh Thần Tự Phù, Nhiếp Thiên Minh tin tưởng nếu như lần thứ hai gặp phải huệ tử tin như vậy hảo thủ, hấn tuyệt đối có thể đem hấn đánh cho phục phục thiếp thiếp.

Coi như là Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ Phương Dục Minh, hấn Nhiếp Thiên Minh đều có can đảm một trận chiến, xem ra toàn bộ Hồ Bạt trấn, đã không có ai có thể uy hiếp đến chính mình.

"Àm!"

Giường rốt cục không thể tả gánh nặng, sụp đổ xuống, trong lúc nhất thời Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên ngã xuống, hấn sờ sờ mũi, ha ha nở nụ cười.

"Mới vừa nói xong, này phá giường liền bắt nạt ta, ha ha ha... ."

"Tiểu tử, ngươi vận may cũng quá tốt rồi." Hư Không Lão Nhân con mắt lộ ra lão lạt thần sắc, nghĩ đến hấn ứng kinh biết xảy ra chuyện gì.

Xác thực muốn giấu diếm được cái này mấy ngàn năm lão nhân, trừ phi ngươi có lừa dối ông trời bản lĩnh, bằng không sẽ giả bộ ngượng ngừng cười một cái.

Mà hấn không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi, nói rằng: "Vinh hạnh, vinh hạnh mà thôi."

Nhìn quanh bốn phía, Nhiếp Thiên Minh không khỏi cười khổ một cái, chu vi cái ghế bàn, bình hoa, tranh chữ toàn bộ đều bị nghiền ép thành từng mảng từng mảng bột phấn.

Trong không khí khắp nơi tràn ngập bột mịn, có một cỗ sang nhân mùi vị, chính mình giường cũng hoàn toàn sụp xuống, xem ra cũng đừng hy vọng tại cái này phòng ngủ.

Ánh sáng từ trăng có vẻ hơi trong sáng, Nhiếp Thiên Minh một muốn thẳng thân đi ra ngoài đi dạo, ngày mai lại để Tịch Diễm Đình một lần nữa đòi một cái gian phòng.

Tối nay tâm tình của hấn tốt đẹp, rốt cục đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, chính mình sớm một năm bảo đảm tiến vào nội viện danh ngạch.

"Băng Phách đan, xác thực là một cái không sai đồ vật."

Nhệ nhàng nói một câu, tuy nói Luyện Đan sư tại Tân Hoang địa vị cực kỳ thấp, thế nhưng tại Bát Hoang bên trong, loại nghề nghiệp này vẫn có thể mang đến cho mình to lớn vinh quang.

Nghĩ đến Tông Chính đại sư này phò đáng đáp, Nhiếp Thiên Minh cảm giận nói rằng: "Trương lai ta muốn cho ngươi biết cái gì mới thật sự là đan dược."

...

...

Ngày mai, ánh mặt trời lần thứ hai chiếu sáng Hồ Bạt trấn, Nhiếp Thiên Minh kích động hô to một tiếng, "Lại là một ngày mới!"

"Tịch tỷ tỷ, Thiên Minh có việc muốn cầu ngươi hỗ trợ?" Nhiếp Thiên Minh ngượng ngừng nói, Tịch Diễm Đình nếu là nhìn thấy trong kia xa hoa gian

phòng bị hấn phá hủy đáng vẽ, không biết làm cảm tưởng gì.

"Nói đi! Chuyện gì?" Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng buông ra trong tay công tác, mỉm cười nhìn hấn.

"Tịch tỷ tỷ, cái kia... Chỗ ta ở ngày hôm qua bị ta cho làm hỏng rồi..." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai lúng túng nói rằng.

"Ồ, có phải hay không có vật gì bị đánh hỏng rồi, không có chuyện gì, tỷ tỷ vậy hãy để cho nhân đi giúp người đời." Tịch Diễm Đình không phản đối nói rằng.

Tay trái ngón tay nhẹ nhàng tại da đầu trên tìm hai lần, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt có điểm quần bách nói rằng: "Không phải hỏng rồi, là trong phòng tất cả mọi thứ toàn bộ đều làm hỏng rồi."

"Ta đi xem xem." Tịch Diễm Đình một mặt kinh ngạc nói, phải biết Nhiếp Thiên Minh trong phòng ở nhà toàn bộ đều là thượng đẳng gỗ chế tạo, kiên cố cực kỳ. Nếu là bình hoa cái gì trang sức phẩm hỏng rồi vẫn tính bình thường, thế nhưng toàn bộ hỏng rồi, này thật làm cho nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hai người lần lượt hướng về Nhiếp Thiên Minh trụ gian phòng phương hướng đi đến, Tịch Diễm Đình mới vừa đẩy cửa, một cổ ác liệt mùi vị từ bên trong truyền đến, trong phòng tro bụi nổi lên bốn phía, cơ bản không tìm được một cái đồ tốt.

Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng sờ sờ đã cắt thành vài tiết cái ghế, nhẹ nhàng ngắt một thoáng, cái ghế mảnh vỡ dĩ nhiên lần thứ hai vỡ tan. Nàng hít một hơi thật sâu, này muốn bao lớn năng lượng mới có thể làm được.

"Tịch tỷ tỷ, ta không phải cố ý, bất quá ta sẽ bồi thường nơi này tất cả tổn thất." Nhiếp Thiên Minh nhìn thần tình nghiêm túc Tịch Diễm Đình, cho rằng sự tình khá là nghiêm trọng.

"Ha ha, nơi này gia cụ trang sức phẩm đã sớm nên thay, tỷ tỷ vẫn đánh không ra thời gian quản chuyện này. Vừa vặn, nhân lúc lần này triệt để đổi một thoáng." Tịch Diễm Đình trên mặt lần thứ hai hiện ra cảm động mỉm cười.

Tịch Diễm Đình nhìn kỹ một thoáng, lôi kéo Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Nơi này hoàn cảnh không tốt, đợi lát nữa tỷ tỷ cho người trọng Tân An bài trụ sở mới."

Vừa nhìn Tịch Diễm Đình khôi phục thái độ bình thường, Nhiếp Thiên Minh cũng kết luận sự tình xác thực không lớn, lại nói nữa, chính mình cho phòng đấu giá Phạm Giai mang đến gần hai triệu Hoang tệ thu vào, hủy hoại một cái gian phòng cũng xác thực không tính là cái gì đại sự.

"Thành thật nói cho tỷ tỷ, người hiện tại đã đến mức độ nào?" Tịch Diễm Đình nghiêm túc mà chăm chú hỏi.

"Mới vừa tiến vào Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ, chỉ là lực lượng của chính mình không có khống chế tốt, bằng không cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy tình." Nhiếp Thiên Minh giải thích.

"Thiên nội, Thiên Nguyên cảnh... Thiên Nguyên cảnh..." Tịch Diễm Đình trong lúc nhất thời dĩ nhiên nói lắp, có thể làm cho thủ tịch người bán đấu giá thất thố, có thể thấy được nàng có bao nhiêu giật mình.

Một cái mười sáu tuổi thiếu niên, dĩ nhiên đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, liên tính phóng tới Nội thành cũng coi như là một cái chấn động không nhỏ, chớ nói chi là ở cái này nho nhỏ Hồ Bạt trấn.

Này có thể so với nàng ngày đó bán đấu giá 10 triệu Hoang tệ đến vẫn phải chấn động, trong lúc nhất thời Tịch Diễm Đình dĩ nhiên đã quên khép lại miệng.

Nhẹ nhàng điều nàng một thoáng, Tịch Diễm Đình lúc này mới tinh thần hồi phục, trong mắt toát ra khiếp sợ.

"Thật không có nghĩ đến người mới nửa năm dĩ nhiên từ Hậu Địa cảnh đột phá đến Thiên Nguyên cảnh." Tịch Diễm Đình lúc này mới trấn định lại, dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa nàng ngực.

Vẫy vẫy tay, Nhiếp Thiên Minh cũng không biết nên nói như thế nào, chẳng lẽ nói, ta tu luyện liền nhanh như vậy, trời sinh.

Có mấy lời không nói so với nói càng hữu dụng ra, lúc này không hề có một tiếng động thẳng có tiếng.

...

...

Thời gian trôi qua từng ngày, thế cuộc cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Toàn bộ Hồ Bạt trấn khắp nơi đều có thể nghe thấy được nong nặc va chạm mùi vị, tình thế càng diễn càng liệt, Nhiếp Thiên Minh trên căn bản mỗi ngày đều đang chăm chú biến hóa.

Loáng một cái hai mươi ngày rút cục đã trôi qua, Hồ Bạt trấn ba thế lực lớn rốt cục khai chiến.

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Thiên Minh bị một trận tiếng ồn ào đánh thức, hấn vội vàng mặc quần áo xong, mang hảo tất cả đồ vật, vội vã đi ra ngoài.

Trên đường cái dòng người cuộn cuộn, Nhiếp Thiên Minh kéo một người hỏi: "Có phải hay không ba nhà khai chiến?"

Bị kéo người có điểm thiếu kiên nhẫn, có thể là thế nào tránh thoát không xong Nhiếp Thiên Minh tay, nói rằng: "Đúng vậy, một canh giờ trước, Phương gia chính thức hạ khiêu chiến thư, hẹn ước tại Nam Thành trên quảng trường quyết đấu."

Lúc này mới buông lỏng ra người đến, Nhiếp Thiên Minh vội vàng cũng tiến vào trong dòng người, hướng nam trấn quảng trường dăng lên đi.

Nam trấn quảng trường là Hồ Bạt trấn to lớn nhất hoạt động quảng trường, cũng là to lớn nhất giác đấu quảng trường, mỗi khi gặp trọng ngày lễ lớn, quảng trường nhất định người ta tấp nập. Nhưng là ở đâu cũng là giải quyết cừu hận địa phương, ở chỗ này đã không biết chết rồi bao nhiêu hảo thủ.

Nam trấn quảng trường cực kỳ đại khí, chỉ ít có thể chứa hạ gần vạn người, giữa quảng trường có một cái hình bầu dục trạng địa giới, lúc này đã bị ba nhà thế lực chiếm.

Người chung quanh tuy rằng đem bọn hắn bao quanh, thế nhưng là không có một người dám tới gần. Ai cũng biết tới gần, trong nháy mắt liền có thể có bị cao thủ dư uy chấn động đến mức ruột gan đứt từng khúc.

Chậm rãi đẩy ra phía trước người, Nhiếp Thiên Minh từ nhân phòng bên trong chui ra, cự ly hình trong vòng mười mét, không có một bóng người. Đương nhiên cái này cũng là quy củ, phạm là tại trong vòng mười mét người, sinh tử do mệnh.

Không biết từ nơi nào lấy được một cái tiểu băng ghế, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên ngồi xuống, móc ra một bãi rượu ngon, uống lên.

Người chung quanh có chút nhận thức Nhiếp Thiên Minh, vội vàng khuyên bảo hắn, thiếu đức kết chuyện này. Nhiếp Thiên Minh chỉ là mỉm cười uống mấy cái tửu, tiếp theo hướng bên trong nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ngoài ý liệu, ra tay sớm

Trận này kéo dài mấy tháng vở kịch lớn rốt cục bắt đầu trình diễn, điều này cũng làm phiền hấn Nhiếp Thiên Minh, nếu không phải hấn thả ra sáu hạt Địa Dương Đan, e sợ chỉ ít còn muốn đẩy ra mấy tháng.

"Ha ha, mấy tháng, ta có thể không chờ nổi..."

Xác thực, hấn không có thời gian như vậy. Sau mấy tháng, hấn có thể chờ không được, Phong Vân môn sẵn bán đại tái cũng tại sau mấy tháng bắt đầu.

"Họ Lương, tính vạn, hai người các ngươi nhà mơ ước nhà chúng ta gia nghiệp đã lâu, dĩ nhiên cấu kết hắc bọn giặc cùng Thanh Long trại chặn ta thảo được, ngày hôm nay chính là các ngươi giờ chết." Phương Dục Minh đề khí Nguyên lực, giận dữ hét.

Toàn bộ quảng trường đều có thể nghe được Phương Dục Minh hùng hậu mạnh mẽ tiếng vang, thậm chí cả mặt đất cũng không khỏi run rẩy một thoáng, tro bụi giương lên một ít.

"Lão thất phu, hai người bọn ta gia thế đại chịu các ngươi ức hiếp, này món nợ chúng ta vẫn không có toán. Ngươi dĩ nhiên lo lắng hai người bọn ta nhà thảo được sẽ uy hiếp đến ngươi địa vị, dĩ nhiên làm lên hủy thảo bực này chuyện xấu xa, ngày hôm nay hai người bọn ta nhà nhất định phải các ngươi trả lại." Vạn gia tộc trưởng vạn khải lăng lớn tiếng chửi nói.

"Nha nha phi..."

Phương Dục Minh trên mặt gân xanh nổi giận, tiếp theo mắng, "Mấy ngày trước là ai dẫn người vọt vào ta phủ đệ, là ai vọt vào ta trang viên, là ai trắng trợn phá hoại ta thổ địa? Loại chuyện này các ngươi cũng có thể làm đi ra, cũng đừng trách ta. Nếu như các ngươi ngày hôm nay có thể cúi đầu nhận sai, vĩnh viễn không cùng chúng ta phương gia là địch, lão hủ liền cân nhắc tha các ngươi, bằng không, hừ..."

Nhìn bên trong làm cho không thể tách rời ra, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lắc đầu, không phải là vì ai có lý sao? Công đạo là cái gì? Là nắm đám, quả đám của người nào đại, ai liền có thể đặt chân ở Hồ Bạt trấn.

Hai phe đều muốn tại khí thế trên áp đảo đối phương, nhưng là ai cũng không có thực hiện được, xem ra hỗn chiến rất nhanh liền phải tới.

"Được, nếu các ngươi muốn chết, lão hủ cũng liền tác thành cho các ngươi." Nói xong Phương Dục Minh thôi thúc Nguyên lực trực tiếp chạy về phía

Lương gia tộc trưởng Lương Cổ Tùng

"Đến được, cũng cho người biết cũng không phải là chỉ có người, mới đạt tới Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ." Lương Cổ Tùng cười lạnh một tiếng, khởi động song chưởng trực tiếp tiến lên nghênh tiếp.

Trong nháy mắt toàn bộ tình cảnh trở nên hỗn loạn không thể tả, tiếng kêu thảm thiết tức thì truyền khắp toàn bộ quảng trường, mọi người cảm thấy sơn cả tóc gáy, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mấy đạo huyết quang thả vào trên không, lại chậm rãi hạ xuống.

Khả năng này là Hồ Bạt trấn lớn nhất từ trước tới nay quyền lực tranh đấu, rất nhanh Nhiếp Thiên Minh liền phát hiện không đúng.

"Gay go."

Âm thầm kêu một tiếng, Nhiếp Thiên Minh phát hiện hai bên thế lực cũng không giống nhau, vốn là cho rằng thế lực ngang nhau, hẳn chỉ cần nhìn là được. Biết đâu rằng, cái khác hai nhà dĩ nhiên so với Phương gia nhiều thêm một vị Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ.

Đừng xem bốn đôi ngũ, thế nhưng nhiều một vị Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ, là có thể tứ không e dè chém giết Phương gia người. Cái khác bốn vị kiềm chế Phương gia tứ đại cao thủ, để bọn hắn không chút tì vết Phân Thần đi cứu mình nhà nhân.

Sau mấy chục phút, Phương gia dĩ nhiên so với cái khác hai nhà chết nhiều mười mấy người, trong đó không thiếu có Hậu Địa cảnh hậu kỳ hảo thủ, còn có một chút thân kinh bách chiến gia đình.

Lúc này Phương Dục Minh sắc mặt cũng tới cang ngưng trọng, dựa theo tốc độ như vậy, không quá một canh giờ, chính mình gia đình sẽ toàn bộ bị giết.

Bưng lên vò rượu, mãnh liệt uống một hớp, ngả ảm ảm ở trên mặt đất, tay trái uốn lượn chỉ Hoang tề lần thứ hai chuyển lên, hẳn rút cục muốn ra tay rồi.

"Vèo vèo..."

Dường như một trận gió xoáy quần vào chiến đấu, cường đại Nguyên lực lấy lực lượng như bề cảnh khô, quét ngang hơn mười vị Lương gia cùng Vạn gia gia đình.

"Người này là ai?"

Song phương cũng không khỏi hồi tới, có số ít Lương gia cùng Vạn gia tiểu bối nhận ra, hẳn là Độc Nhất Xử lão bản, Nhiếp Thiên Minh.

"Làm sao có khả năng?" Song phương cũng không khỏi nổi lên nghi ngờ, Phương gia người đương nhiên thật cao hứng, vốn là bọn họ bị đánh uể oải không thể tả, lúc này vừa vận lấy hơi.

Theo Nhiếp Thiên Minh gia nhập, vốn là xuất hiện nghiêng về một phía cục diện rồi lập tức khôi phục như cũ.

"Nhiếp Thiên Minh."

Lúc này Phương Ngọc Yến hai mắt đỏ chót nhìn Nhiếp Thiên Minh, lâm bầm nói.

Chỉ hơi hơi đối với nàng nở nụ cười, Nhiếp Thiên Minh kế tục bắt đầu chém giết, giờ khắc này hẳn cũng không lại nợ Phương Ngọc Yến cái gì.

Phương Dục Minh sắc mặt lúc này mới chuyển biến tốt một ít, lập tức thôi thúc Nguyên lực, hét lớn một tiếng: "Lão thất phu, chờ chết đi!"

"Nam Chi Quyền..."

Âm thanh vừa ra, Phương Dục Minh Nguyên lực tăng vọt, chu vi bụi bặm tung bay. Hắn nắm đấm như một con cương xuyên nhanh chóng hướng về Lương Cổ Tùng công tới.

Lương Cổ Tùng cấp tốc né tránh, hẳn nhạy cảm cảm giác được xông tới thiếu niên có thể sẽ rách nát chính mình đại kế, liền lớn tiếng quát: "Thành Kỳ, giải quyết đi cái này quân việc không đâu tạp chúng."

Lương Thành Kỳ là Lương Cổ Tùng tiểu nhi tử, cũng là Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ, cũng cũng là bởi vì hắn, Phương gia mới rơi vào cảnh khốn khó.

"Tiểu tử, ngày hôm nay liền cho người biết, đây chính là quân việc không đâu kết cục." Lương Thành Kỳ thân thể chấn động, từ trước mặt trong chiến đấu bứt ra đi ra. Một đạo mãnh liệt Nguyên lực từ thân thể nứt toác ra, cấp tốc hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới.

"Thật mạnh Nguyên lực, không thiệt thòi vì làm Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, thân thể di động, Toàn Phong Bộ phạt nhanh chóng thi triển ra, cũng không tính cùng Lương Thành Kỳ quá nhiều dây dưa, lập tức cấp tốc né tránh mở ra.

"Nhược Thiên Chi!"

Đang né tránh đồng thời Nhiếp Thiên Minh cũng không quên công kích một Hạ Lương nhà gia đình, tay phải ngón trỏ truyền tới Nguyên lực trực tiếp đem đối diện gia đình rung ra cách xa mấy mét.

Hỗn chiến chỗ tốt lớn nhất chính là mục tiêu không duy nhất, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy hướng về phía chính mình mà đến đại hán, khỏe miệng nở nụ cười, nắm đấm vàng óng nhanh chóng đem đối phương đánh tới, chọt kế tục chạy loạn.

Đào mắt Nhiếp Thiên Minh lập tức trốn ra Lương Thành Kỳ phạm vi công kích, Lương Thành Kỳ không cam lòng lại nhanh chóng đuổi lại đây, Nhiếp Thiên Minh không có mười phần nắm chặt giết chết hắn, thế nhưng là có mười phần nắm chặt coi hắn là làm hầu chơi.

Toàn bộ hình bầu dục quảng trường khắp nơi đều có thể nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh âm thanh, bị hắn phá tan gia đình không phải thiếu cánh tay chính là gãy chân, mặt sau Lương Thành Kỳ dường như chó điên bình thường chăm chú tùy tùng.

Bị Nhiếp Thiên Minh làm thành như vậy, tình cảnh càng thêm hỗn loạn, dĩ nhiên xuất hiện người mình công kích người mình tình cảnh, trong lúc nhất thời gia đình bị Nhiếp Thiên Minh làm cho uế oái không thể tả.

"Tứ ca, lại đây, giúp ta giải quyết tiểu tử này." Lương Thành Kỳ thực sự không có cách, dù là lấy hắn Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ thực lực, dĩ nhiên bắt không được Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh liền dường như Nê Thu giống như vậy, ở trong đám người lưu lại lưu khứ.

"Thành Kỳ, làm sao tiểu tử này dĩ nhiên đạt đến Thiên Nguyên cảnh?" Lương Toàn Tường kinh ngạc nói.

"Ân, bất quá mười sáu tuổi mà thôi, chúng ta đặc tội loại này thiên tài thiếu niên, nếu để cho hắn chạy ngày sau định là tai họa." Lương Thành Kỳ sắc mặt tái nhợt nói rằng.

Lương Toàn Tường tuy rằng không có đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, thế nhưng cũng là Thiên Nguyên trung kỳ cao thủ. Hắn cùng Lương Thành Kỳ hợp lực dĩ nhiên muốn ngay tại chỗ giết chết Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

Hạnh nhiều người tốt chính là có ưu thế, có thể nhanh chóng quá né tránh, đào mắt tình, Nhiếp Thiên Minh lại giết chết hai cái Hậu Địa cảnh hảo thủ, trong lúc nhất thời Phương gia dĩ nhiên đem hoàn cảnh xấu cực diện đảo ngược.

Lương Toàn Tường cùng Lương Thành Kỳ chỉ lo truy đuổi Nhiếp Thiên Minh, cho nên lực sát thương liền nhỏ rất nhiều, mà Nhiếp Thiên Minh không giống nhau, hắn là nhiều người ở đây đi nơi nào.

Hai cái Thiên Nguyên cảnh hảo thủ truy sát chính mình, xem ra đối phương đã đem hắn hận đến trong xương, Nhiếp Thiên Minh cười lạnh nói: "Đừng đuổi theo, ta cũng không phải là thỏ."

Nói xong, hắn nhanh chóng ngừng lại, trong tay Hoàng tề cấp tốc xoay tròn, một cổ cuồng đại Nguyên lực từ đan điền nhanh chóng lao ra. Tuy rằng Nhiếp Thiên Minh chỉ là Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ, thế nhưng Nguyên lực uy lực tuyệt đối không thể so Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ tiểu, này cùng bên trong thân thể của hắn Nguyên lực hạt giống to nhỏ có quan hệ.

"Hảo tiểu tử, Ngũ Gia xem thường ngươi." Lương Thành Kỳ cười lạnh một tiếng, cùng hắn Tứ ca đối với Nhiếp Thiên Minh tạo thành vây kín tư thế, nghiêm nhiên như đối phó như Phương Dục Minh như vậy cao thủ trận thế.

"Ông ơng..."

Tinh Thần Tự Phù lúc này cũng nhanh chóng xoay tròn, như một cái tiểu Giao Long ở trong thân thể nhanh chóng bơi lội, thời khắc đề phòng đối phương đồng thời giáp công.

"Ngũ đệ, chớ cùng hắn nhiều lời, sớm một chút giải quyết hắn, kết thúc hỗn chiến." Lương Toàn Tường rằng mạnh mẽ cắn một thoáng, thôi thúc Nguyên lực, thân thể như một cái đại xà cấp tốc hướng về hắn đập tới.

"Tốc độ thật nhanh."

Nhiếp Thiên Minh mặt có chút căng thẳng lên, khỏe miệng nhẹ nhàng cắn môi một cái, tròng mắt đột nhiên co rút lại. Tay phải ngón trở uyển như lưỡi đao giống như vậy, nhanh như tia chớp xuyên thấu không khí, lẳng không quay về Lương Toàn Tường thân thể đâm tới.

"Nhược Thiên Chi."

Này vốn là lấy lực công kích nổi tiếng vũ học nhị phẩm, tại Nhiếp Thiên Minh thủ hạ đạt được to lớn nhất phát huy. Cực nhanh ngón tay bên trên, chất phác Nguyên lực sóng chấn động cấp tốc tụ lại thành một cái nhỏ nhỏ đao nhọn, này chỉ tay uy lực, đã đem Nhược Thiên Chi toàn bộ uy lực phát huy ra. Đừng nói thân thể con người, coi như là tám thép, đâm thấu cũng là điều chắc chắn.

"Thật sắc bén chi phong!" Đối diện Lương Toàn Tường không ngờ rằng một cái Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ người dĩ nhiên có thể khiến ra sắc bén như vậy chi pháp, cũng là không khỏi hơi kinh ngạc.

"Xem ra thật sự không thể coi thường gia hỏa này..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Lẫm cao ốc với đem khuynh trên

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ chỉ pháp, Lương Toàn Tường sắc mặt lập tức chìm xuống.

Đối với chỉ pháp hần bao nhiêu cũng có chút nghiên cứu, liếc mắt là đã nhìn ra đến Nhiếp Thiên Minh chỉ pháp chẳng qua là vũ học nhị phẩm bản lĩnh, nhưng là công kích đi ra uy lực nhưng không thấp hơn tứ phẩm vũ học.

Này cũng khó trách, lúc trước Nhiếp Thiên Minh tại Hậu Địa cảnh lúc, ngay bộ này Nhược Thiên Chi có rất sâu trình độ, bây giờ đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh, lực công kích tự nhiên đề cao mấy lần.

Lương Toàn Tường đối mặt với Nhiếp Thiên Minh cấp độ kia thể tiến công, sắc mặt có vẻ cực kỳ ngưng trọng, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm này bạo lực mà đến chỉ phong, thân thể tại cự ly chỉ vẫn có mấy thước thời gian cấp tốc ngừng lại, Nguyên lực trong nháy mắt ngưng kết thành một khối nho nhỏ tám chân, lần thứ hai công kích mà đi.

Khè khè...

Ngón trở nhọt nhọt gai nhập thuận bên trong, dần dần cũng mất đi uy lực. Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, xem ra vũ học nhị phẩm chính là vũ học nhị phẩm, đụng tới Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ thì có điểm lực bất tòng tâm cảm giác.

Thân thể dường như vận sức chờ phát động con báo giống như vậy, Lương Toàn Tường lần thứ hai ra tay, bàn tay tại Nguyên lực vây quanh hạ, trực tiếp hướng về Nhiếp Thiên Minh ngực vỗ tới.

Tại chính mình sử dụng Nhược Thiên Chi thời gian, hần đã nghĩ hao đường lui, vốn là không có ý định dựa vào Nhược Thiên Chi có thể thương tới đối phương, ngay Lương Toàn Tường bàn tay sắp đánh tới chính mình ngực thời gian, tả quyền cấp tốc tụ tập Nguyên lực, mạnh mẽ đánh sang.

"Đừng..."

Mượn đối phương lực đạo, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nhảy một cái đem đối phương chương trên uy lực hết mức hóa đi, mà mình cũng nhảy tới nơi tương đối an toàn.

May là lúc trước chính mình đột phá đến Thiên Nguyên cảnh lúc Nguyên lực hạt giống so với bình thường nhân lớn mấy lần, tiêu hao Nguyên lực có thể lấy tốc độ nhanh nhất khôi phục như cũ. Cho nên ở nội lực phương diện, Nhiếp Thiên Minh muốn so với Lương Toàn Tường còn muốn hồng ngày.

"Xi xì!"

Lương Toàn Tường cũng dù sao cũng là Hồ Bạt trấn nhân vật nổi tiếng, tự nhiên không phải dễ dàng như vậy chiến thắng, nắm đấm cấp tốc công kích lại đây, dường như mưa xối xả bình thường hướng về Nhiếp Thiên Minh muốn hại: chỗ yếu đánh tới.

Tại này bước ngoặt sinh tử, không tồn tại nhân tử, chiều nào chiều nấy trí mạng mới là tốt nhất thủ đoạn công kích, Nhiếp Thiên Minh cũng không cam lòng yếu thế, khởi động Nguyên lực, bạo quát một tiếng, cùng hần đối với đánh nhau.

"Đùng đùng đùng đùng..."

Tại Lương Toàn Tường hung mãnh thể tiến công hạ, Nhiếp Thiên Minh chút nào không có khiếp đảm, thân thể như một trận cuồng phong, mỗi một chiêu đều mang theo vô cùng sát khí.

Đầu Tửu Lệnh tu luyện hần có thể nói đến lô hòa thuận thanh trình độ rồi, ngoại trừ cuối cùng tàn chiêu chính mình đến nay vẫn không có lĩnh ngộ đến. Thi triển ra như thiên mã hành không, vốn là bộ này Đầu Tửu Lệnh chính là một bộ rất có trí tượng tượng công kích thủ pháp, thân hình chương pháp có thể nói hoa lệ rồi lại không thiếu thô bạo.

Mặc dù là đầy trời quyền ảnh, thể nhưng Nhiếp Thiên Minh nhưng công kích thành thạo điều luyện, dần dần mà hần bắt đầu chiếm cứ thượng phong, theo Đầu Tửu Lệnh càng ngày càng quen thuộc, lực công kích từ từ tăng cường, hần nghiêm nhiên đem Lương Toàn Tường coi là đề cao mình tu luyện cùng thủ đoạn công kích bia ngắm.

Loại tâm thái này dĩ nhiên là tại như vậy sinh tử tình huống dưới, xem ra Nhiếp Thiên Minh đã hoàn toàn lĩnh ngộ đến Đầu Tửu Lệnh tinh thần, tựa như công phi công, nhìn như còn nếu như không có lực một đòn rồi lại bao hàm vô tận lực đạo.

Một bên nhìn ra Lương Thành Kỳ con mắt chảy ra vẻ kinh ngạc, chính mình Tứ ca chính hần rõ ràng. Tuy rằng thiên phú không bằng chính mình, thể nhưng sớm liền tiến vào Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, tuy rằng mấy năm không có một chút đột phá, muốn đối phó một cái Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ

người, vẫn có nắm chặt.

Thế nhưng dần dần hấn thay đổi loại này cái nhìn, ngăn ngắn trong vòng mấy chục phút, Nhiếp Thiên Minh từ đó rút lấy rất nhiều kinh nghiệm, so với trước càng thêm ôn trọng, hung ác .

"Xem ra Tứ ca không phải là đối thủ của hấn ." Lương Thành Kỳ hơi nhướn mày, lẩm bẩm nói, hấn cũng không rõ thiếu niên ở trước mắt dĩ nhiên có thể đạt đến Thiên Nguyên cảnh.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh trên mặt một mặt bình tĩnh, bình tĩnh phía dưới là chậm rãi bay lên tự tin, tùy ý hấn làm sao xảo quyết công kích, Lương Toàn Tường nửa điểm chỗ tốt không có được.

"Chỉ!"

Nhược Thiên Chi tăng tăng từ Lương Toàn Tường nắm đấm xẹt qua, nhiều tia vết máu lập tức dâng lên, tuy nói đây chỉ là bị thương ngoài da, nhưng là đối với một cái Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ mà nói, tuyệt đối là một cái si nhục.

Dư Quang liếc nhìn một thoáng cái khác chiến trường, lúc này đều nằm ở giằng co trạng thái, xem ra trong lúc nhất thời rất khó phân ra thắng bại. Tinh Thần Tự Phù rất nhanh quét qua những địa phương khác, tất cả không có biến hoá quá lớn, bất quá cái kia Lương Thành Kỳ tựa hồ chuẩn bị ra tay rồi.

"Tứ ca, tránh ra, tiểu tử này giao cho ta." Lương Thành Kỳ thấp giọng quát lên, hấn cho nên để Lương Toàn Tường trước tiên cùng Nhiếp Thiên Minh giao chiến, chính là nhìn Nhiếp Thiên Minh đến cùng có chỗ đặc biệt gì, hiện tại hấn có lòng tin mấy phút đồng hồ giải quyết Nhiếp Thiên Minh.

Lương Toàn Tường lập tức thối lui ra khỏi vòng tròn, nhẹ giọng nói rằng: "Ngũ đệ cẩn thận một chút, tiểu tử này không phải kẻ tầm thường."

"Hừ, một cái tiểu tử thôi mà thôi." Lúc này Lương Thành Kỳ lạnh lùng nói, toàn thân Nguyên lực tăng vọt, to lớn cuồng phong lập tức vỗ lại đây, nỗ lực muốn mau sớm giải quyết chiến đấu.

Lương Thành Kỳ nội lực muốn so với hấn Tứ ca cao hơn rất nhiều, một cỗ bị kiềm chế rất lâu Cuồng Bạo Nguyên lực phô thiên cái địa mà đến, loại này Nguyên lực sóng chấn động không chút nào nhược cho Lương Cổ Tùng.

"Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ."

Quả nhiên không giống tiếng vọng, trong lúc nhất thời Nhiếp Thiên Minh thậm chí có chút chống đỡ không chế trụ nổi , may là nội lực dồi dào, mới không có lập tức bại đi.

Trong chớp mắt, hai người đã đánh qua mấy cái che mặt, trình độ kịch liệt không thua gì Phương Dục Minh cùng Lương Thành Kỳ chiến đấu.

"Àm"

Lương Thành Kỳ một quyền đánh vào Nhiếp Thiên Minh trên bả vai, tuy nói Nhiếp Thiên Minh dùng Nguyên lực chống đỡ không ít lực đạo, nhưng vẫn là lui ra ngoài vài mét.

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù trong nháy mắt hóa đi lưu lại ở trên người tàn lực, Nhiếp Thiên Minh thanh khiếu một tiếng, giống như một con Mãnh Hổ đánh tới, Tinh Thần Tự Phù hình thành lực công kích giống như từng cây từng cây té chằm, mạnh mẽ xé rách Lương Thành Kỳ hình thành Nguyên lực bảo hộ, đường kính mà đâm vào vị này Ngũ Gia trong thân thể.

"Dĩ nhiên là Toán sư."

Lương Thành Kỳ kêu lên một tiếng sợ hãi, này so với hấn biết Nhiếp Thiên Minh đạt đến Thiên Nguyên cảnh vẫn cảm thấy khủng bố.

Hấn như vậy một kêu to, toàn bộ tình cảnh dĩ nhiên trong nháy mắt ngừng lại, mấy vị tộc trưởng biết Toán sư uy lực. Đừng nói Hồ Bạt trấn , liền tính tại Thiên Hải thành, cũng không có tùy tiện dám đắc tội Toán sư.

Phương Dục Minh tự nhiên thật cao hứng, trong lòng thầm kêu, trời cũng giúp ta, lão thất phu ngày hôm nay chính là các ngươi ngày tận thế.

Lương Cổ Tùng lập tức cũng tỉnh táo lại, quay về Lương Thành Kỳ hô: "Tuyệt đối đừng để tên tiểu tử này sống sót trở lại."

Xem ra đối với Phương Chân muốn xuống tay ác độc , lần này là không tiếc bất cứ giá nào , Lương Toàn Tường từ cái khác trong chiến đấu rút ra trở về, lần thứ hai công kích Nhiếp Thiên Minh.

"Bunker, bảo vệ người này." Phương Dục Minh cũng không thêm đến xía , ngày hôm nay thành bại then chốt toàn bộ đặt ở Nhiếp Thiên Minh trên người, thật có thể nói là thay đổi bất ngờ.

Không nghĩ tới tiểu tử này ẩn dấu sâu như vậy, Lương Thành Kỳ cảm thán nói rằng, lần thứ hai thôi thúc Nguyên lực thẳng đến mà đến.

"Tiểu Ngũ gia, ngươi liền đừng tới đây ." Nhiếp Thiên Minh quay về chuẩn bị quá tới giúp hấn Phương Bang Khắc la lớn.

"Cái gì? Tiểu tử này dĩ nhiên muốn lấy sức một người chống đỡ hai cái Thiên Nguyên cảnh cao thủ." Phương Bang Khắc lẩm bẩm nói, đột nhiên hắn cảm nhận được một tia quen thuộc khí tức.

"Là hắn?"

"Dĩ nhiên là hắn, không nghĩ tới không tới một tháng hắn dĩ nhiên tiến vào đến Thiên Nguyên cảnh, quá đáng sợ..." Tinh Thần Tự Phù lực lượng công kích cũng không so với Nguyên lực kém, mấu chốt nhất là, đối phương vừa muốn phòng ngừa Nguyên lực, lại muốn phòng ngừa cái này vô thanh vô tức tinh thần lực.

"Thiếu niên thật là khủng bố!"

Ngày hôm nay dù như thế nào cũng không thể để thiếu niên này sống sót rời khỏi, bằng không liên tính cuối cùng thắng Phương gia, thế nhưng sau một năm, Lương gia cùng Vạn gia nhất định sẽ bị diệt môn.

"Bành!"

Lương gia hai huynh đệ đem hết toàn lực, hai cổ mạnh mẽ mạnh mẽ Nguyên lực, như nước thủy triều nhảy vào, nếu là bị bắn trúng, thật sự liền không cách nào sống sót trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Lãm cao ốc với đem khuynh bên trong

"Xi xi!"

Tinh Thần Tự Phù bắt đầu dữ tợn lên, một cổ nồng nặc lượng màu xanh lá từ thân thể tràn ra, như nước chảy, nhìn như bé nhỏ, nhưng cuồn cuộn không ngừng. Tinh Thần Tự Phù ngưng kết thành một đạo mỏng manh ký tự, điên cuồng mà xé ra từ hai bên công kích đến Nguyên lực.

Lương gia huynh đệ nỗ lực dùng Nguyên lực tạo thành vòng lớn, muốn trực tiếp đem hắn gói lại, để hắn mất đi phản kháng, Nhiếp Thiên Minh há có thể để bọn hắn thực hiện được, lần thứ hai khởi động Nguyên lực, thân trong cơ thể Nguyên lực đã đạt đến đỉnh điểm, hai cổ lực đạo mãnh liệt xé ra Nguyên lực chỗ giao giới, thành công nhảy ra khỏi vòng vây.

Thế nhưng cánh tay phải trên bả vai nhưng tạo thành một tầng tinh tế huyết vụ, đây là đang chạy trốn thời gian, bị số ít Nguyên lực hấp ra gây nên, Nhiếp Thiên Minh lập tức cũng không để ý.

"Các ngươi làm cho ta chảy máu, ta cho các ngươi tuyệt mệnh." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vuốt vuốt vai, quát lạnh nói.

Hai người liên thủ uy lực chỉ ít có thể đạt đến Phương Dục Minh uy lực, dĩ nhiên để Nhiếp Thiên Minh sinh sôi xé ra chỗ hồng, nhảy ra ngoài. Loại tình cảnh này không chỉ có sâu sắc chấn động Lương gia hai huynh đệ, ở đây mọi người đều bị choáng rớt.

Bên ngoài mười mét đám người lúc này cũng lớn tiếng khen hay, mặc dù có chút máu tanh, thế nhưng hiện thực liền như vậy tàn khốc.

"Chạy lần thứ nhất, còn muốn chạy lần thứ hai sao?"

Nói xong, hai người lần thứ hai quay đầu trở lại, còn muốn phao chế vừa nảy thủ pháp công kích Nhiếp Thiên Minh.

"Được, trước hết bắt ngươi khai đao."

Quát lên một tiếng lớn, Nhiếp Thiên Minh nhìn dường như giống như dã thú Lương Thành Kỳ, thôi thúc Nguyên lực, trực tiếp chạy vội tới.

Thân ảnh cũng so với trước sắp rồi gấp đôi, cả người như một mũi tên, bạo vút đi, Nhiếp Thiên Minh rõ ràng trước hết giải quyết đi một cái, như vậy mới không còn hai mặt thụ địch.

Một đạo kinh phong tránh qua, tăng vọt Nguyên lực quyền phong đến nơi trước tiên, Lương Thành Kỳ sắc mặt lập tức ngưng trọng, không chút nào dám có một chút bất cẩn, dùng hết chín phần mười lực đạo mới hóa giải Nhiếp Thiên Minh này một đạo quyền phong, thế nhưng một cổ khác lực lượng tinh thần chen lẫn hắc khí, bạo xẹt qua được.

"Hào tiểu tử, lần này nhìn ngươi trốn đi đâu." Lương Toàn Tường nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh trực tiếp công kích Ngũ đệ, dĩ nhiên đem toàn bộ không có phòng ngự phía sau lưng lưu cho hắn, trong lòng mừng thầm, biết Nhiếp Thiên Minh thiếu hụt kinh nghiệm chiến đấu, dĩ nhiên phạm vào tối kỵ.

Bực này cơ hội, hắn há có thể bỏ qua, lập tức khởi động Nguyên lực bỗng nhiên hướng về Nhiếp Thiên Minh phía sau lưng toàn lực công kích.

Trong không khí chen lẫn mùi máu tươi nói, thế nhưng Lương Toàn Tường dĩ nhiên đã quên Nhiếp Thiên Minh có Tinh Thần Tự Phù, có thể không cần quan sát liền biết đối phương chiêu thức vị trí Tinh Thần Tự Phù.

"Vù..."

Mặt khác một đoàn chen lẫn hắc khí tinh thần lực đột nhiên tại Nhiếp Thiên Minh trước người đi vòng một nửa hình tròn, bay đến khổ sở mặt sau trực tiếp chặn đứng Lương Toàn Tường công kích.

Lương Thành Kỳ vốn là đã chuẩn bị kỹ càng công sự phòng ngự, trong nháy mắt ý thức được Lương Toàn Tường gặp nguy hiểm, không kịp điều động toàn thân hết thấy Nguyên lực, trực tiếp hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới.

"Ha ha ha..."

"Ngày hôm nay ta liền để ngươi Tinh Thần Tự Phù phá thành mảnh nhỏ." Phía sau Lương Toàn Tường chút nào không có dừng lại ý tứ, Nguyên lực mạnh mẽ cứng rắn đem này một đoàn tinh thần lực đánh tan.

"Vèo vèo..."

Một con cực nhanh Hắc Dao cấp tốc từ hắc khí bên trong bắn ra, Hắc Dao tốc độ cực nhanh, Nhiếp Thiên Minh đem thân thể bên trong gần như một nửa tinh thần lực truyền vào Hắc Dao bên trong, ở trong thời gian ngắn như vậy. Hắn liệu định Lương Toàn Tường cảm thấy phản ứng không kịp.

"Xi."

Hắc Dao nhanh chóng cắm vào Lương Toàn Tường trái tim bên trong, vốn là như Lương Toàn Tường như vậy cáo già người không nên không có phòng bị, chỉ là Nhiếp Thiên Minh trình diễn quá khá.

Vốn là Lương Toàn Tường cho rằng có thể dựa vào chính mình Nguyên lực đầy đủ chống đỡ Nhiếp Thiên Minh công kích, thế nhưng hay là đã thất bại.

Lúc này Lương Thành Kỳ chương đã đến Nhiếp Thiên Minh trước người, tuy nói Nhiếp Thiên Minh sớm đã đem Nguyên lực thành lập thành mới phòng ngự tầng, thế nhưng vẫn là tầng tầng đánh vào bộ ngực hắn trên.

Thân thể bị đẩy lui hai mét, khoe miệng chậm rãi chảy máu tươi, Nhiếp Thiên Minh dùng ngón tay sờ sờ, nhìn nằm trên mặt đất Lương Toàn Tường, thoải mái cười.

"Tứ ca, Tứ ca..." Hắn ôm Lương Toàn Tường thân thể, thống khổ kêu...

"Ngũ đệ, bang ta giết cái kia, ... , cái kia tạp chủng..."

Lương Toàn Tường có vẻ cực kỳ thống khổ, thân thể cũng càng ngày càng hư.

"Tứ ca, Tứ ca, ngươi tỉnh tỉnh."

"Oa..."

Một ngụm máu tươi phun ra ngoài, con mắt không cam lòng nhìn Nhiếp Thiên Minh, khí tức chậm rãi biến mất rồi, Lương Toàn Tường đi đòi nhà ma.

"A!"

Lương Thành Kỳ rối giận, toàn bộ Lương gia cùng Vạn gia bị thống không ngớt, Lương Cố Tùng sắc mặt cực kỳ bi thương, thậm chí muốn lập tức từ đến Nhiếp Thiên Minh trước mặt đem hắn đập chết.

Thất tử nổi đau, so với trong lòng đau trạc một đao còn thống khổ hơn. Thế nhưng lúc này Phương Dục Minh chính đang chăm chú dây dưa hắn, hắn hiện tại tự lo không xong, căn bản không rút ra được công kích Nhiếp Thiên Minh.

Phương Dục Minh ha ha cười, cười nhạo nói: "Có muốn hay không dừng lại cho con ngươi nhặt xác."

Nói xong, Phương Dục Minh ra chiêu càng mãnh liệt hơn, hắn lo lắng Lương Cố Tùng sẽ liều lĩnh công kích Nhiếp Thiên Minh, như vậy bọn họ Phương gia nợ thiếu niên này cũng quá nhiều.

"Thành Kỳ, không có tác dụng biện pháp gì, giết chết tiểu tử này." Bị thống bên trong Lương Cố Tùng cũng không hề mất đi bình tĩnh, không muốn để ý tới Phương Dục Minh tiếp tục nói.

Lương Thành Kỳ nhẹ nhàng yên tâm Lương Toàn Tường thi thể, từ trên người móc ra một hạt được hoàn, nuốt xuống.

Một đôi bi thống hai mắt lập tức bị máu đỏ tươi tia thay thế, nhìn chăm chăm Nhiếp Thiên Minh, giống như một cái Ác Ma.

Không khỏi cảnh giác lên, hẳn có thể cảm giác được một loại khí tức nguy hiểm.

"Àm!"

Ngay Lương Thành Kỳ đạp địa một sát na, phát sinh hồng dầy tiếng vang, dưới chân mặt đất dĩ nhiên bắt đầu run rẩy. Phải biết mảnh này quảng trường có thể không phải bình thường tài liệu kiến trúc mà thành, đặc biệt là bên này hình bầu dục sân bãi, mấy trăm năm qua, không có một chút hủy hoại vết tích.

"Thật mạnh, làm sao sẽ đột nhiên trở nên cường hoành như vậy?"

Bằng vào Tinh Thần Tự Phù sớm dự phán, Nhiếp Thiên Minh vẫn là tránh thoát Lương Thành Kỳ công kích. Bởi Tinh Thần Tự Phù cảm ứng, hẳn cũng là có thể nắm chặt khương lập thân hình quý tích, bởi vậy khi đặt bước chân vội vàng sừng di một bước.

"Xi!"

Vừa tránh thoát một đòn, Lương Thành Kỳ lần thứ hai hung ác nhào tới, nơi nào có cái gì vũ học chiêu thức, chỉ là đơn giản Nguyên lực công kích.

"Tiểu tử ngươi cần trọng một chút, gia hỏa này đã tiếp cận Thiên Nguyên Thần cảnh giới." Đột nhiên Hư Không Lão Nhân xem Nhắc nhở.

"Làm sao có khả năng?" Nhiếp Thiên Minh nghe được Thiên Nguyên Thần cảnh giới, đầu bối rối một thoáng, trên gáy lập tức bốc lên mồ hôi lạnh.

"Ta nói làm sao chỉ có đào mạng phần đây? Làm sao bây giờ?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng hỏi, một cái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ hẳn vẫn có thể ứng phó lại đây, thế nhưng một cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới cao thủ cũng chỉ có chịu đòn phần .

"Hắn phục dụng một loại đặc biệt đan dược, phòng chừng phản phệ rất lợi hại, chỉ cần ngươi chống đỡ trụ một quãng thời gian, hẳn nhất định Nguyên lực tận tán. Ít nhất nửa năm mới có thể khôi phục như cũ, hơn nữa có thể có cả đời này đều đừng hy vọng có đột phá." Hư Không Lão Nhân niệm một thoáng chính mình chòm râu, chậm rãi nói rằng.

Trong khi nói chuyện, Nhiếp Thiên Minh đã né mấy chục lần nguy hiểm công kích, kể tục hỏi: "Vậy đại khái muốn quá lâu?"

"Nhiều thì nửa giờ, chậm thì mười lăm phần chuông." Hư Không lão sư chậm rãi nói rằng.

"Lão sư, ngươi chuẩn bị cho ta nhặt xác đi." Nhiếp Thiên Minh nhìn Hư Không Lão Nhân một chút, bắt đầu đi nói.

...

...

Lương Thành Kỳ hiện tại liền dường như mất đi ý thức mãnh thú, trong mắt hồng quang tăng vọt, lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, lại là một quyền đánh lại đây.

Loại này thuần Nguyên lực công kích, nếu là bị hắn bắn trúng, Nhiếp Thiên Minh chắc chắn phải chết.

Duy nhất để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy vui mừng sự, hiện tại Lương Thành Kỳ đại não co hồ không bị khống chế, chỉ là nghe theo thân thể bản năng điều động mà thôi.

Một phút đồng hồ, đã qua.

Hai phút, đã qua.

...

...

Mỗi quá khứ một phút đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh đều cảm giác mình ngao không tới một phút sau .

Hắn rốt cục cảm nhận được sống một ngày bằng một năm cảm giác , đầy đủ năm phút đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh đã toàn thân ướt đẫm, hẳn không chỉ có muốn tránh né trực tiếp công kích, còn có phòng ngự đối phương Nguyên lực xâm lấn.

Từ bên người bao bên trong móc ra ba hạt tứ phẩm đan dược, trực tiếp để vào trong miệng, thể lực hơi chút khá hơn một chút.

Chính mình Nguyên lực cùng Tinh Thần Tự Phù giờ khắc này bị đối phương Cuồng Bạo Nguyên lực dẫn vật khổ không thể tả, Nhiếp Thiên Minh cắn răng một cái, đem Tinh Thần Tự Phù hết mức thu vào thân thể bên trong, chậm rãi khởi động Toán Hạch.

"Rầm rầm..."

Trong thân thể xuyên ra to lớn tiếng vang, còn như tiếng sấm, Tinh Thần Tự Phù giống như nhìn thấy mỹ nữ giống như vậy, quét tới vừa nảy uể oải, tiến vào Toán Hạch bên trong.

Hào quang màu xanh lá từ bên trong thân thể phát sinh, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên có loại Thông Thiên triệt địa cảm giác, vạn vật năng lượng tận có chính mình thao túng.

Cảm giác chung quy cảm giác, thế nhưng thực tiễn lên nhưng cũng không phải là dễ dàng như vậy. Thế nhưng điều khiển chính mình Nguyên lực cùng tinh thần lực nhưng là thừa sức, Toán Hạch không ngừng mà điều hành, một cỗ cường hãn Nguyên lực trong nháy mắt ngưng tụ mà thành, so với hãn phải nhanh hơn mấy chục lần.

"Đùng "

Hai cỗ Nguyên lực rốt cục đụng vào nhau , trong không khí tản ra một cỗ nồng đậm đốt cháy khét mùi vị.

Hắn dĩ nhiên tiếp theo Lương Thành Kỳ công kích, Lương Thành Kỳ lập tức lần thứ hai đánh tới, hồng quang lóe lên, trên cánh tay tụ tập càng cường đại Nguyên lực.

Cái gì là vũ học? Vũ học chính là trình độ lớn nhất phát huy ra chính mình Nguyên lực, là nó đạt đến to lớn nhất công kích hiệu quả. Lương Thành Kỳ không thể khiến dùng, thế nhưng hãn Nhiếp Thiên Minh có thể dùng, hãn biết trải qua Toán Hạch tinh tiến hóa hậu vũ học lực công kích chỉ ít lật gấp đôi.

"Lãnh Nguyệt Toàn Phong "

Tay phải Hắc Dao vẫn hiện ra Lương Toàn Tường máu tươi mùi vị, đao phong càng sắc bén hơn, lúc này Nhiếp Thiên Minh mặc dù coi như niên cấp không lớn, thế nhưng thể hiện ra đến thực lực thực sự quả mạnh mẽ, thế cho nên nằm ở được tính bên trong Lương Thành Kỳ dĩ nhiên cũng có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Lãm Cao Ốc với Dạ Khuynh Hạ

Mấy nhà chiến đấu đã tiếp cận kết thúc , hiện tại chỉ có hai nơi trọng yếu nhất chiến đấu, đây mới là chỗ mấu chốt.

Lương gia tộc trưởng cùng Phương Dục Minh trình độ kịch liệt kém xa, Nhiếp Thiên Minh cùng Lương Thành Kỳ một nửa, Lương Cố Tùng Dư Quang thoáng nhìn, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên không rơi xuống hạ phong, vẻ sợ hãi càng ngày càng nặng.

Không có ai so với mình càng rõ ràng hơn này hạt đạn được uy lực, cũng không có ai so với hãn càng rõ ràng hơn đạn được phản phệ tác dụng .

Lương Thành Kỳ chỉ có thể kiên trì mười lăm phần chuông, thập sau năm phút sẽ Nguyên lực tận tán, lúc trước tổ tiên truyền xuống này hạt đạn được thời gian, liền từng nhắc nhở chính mình, không phải vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn không thể dùng.

Lương Thành Kỳ vừa sai bước ra, Nguyên lực lần thứ hai đột ngột tăng, lúc này hãn muốn dùng thời gian ngắn nhất đem Nhiếp Thiên Minh đánh gục.

Tại Nhiếp Thiên Minh xem ra đây chỉ là hãn hồi quang phản chiếu, chỉ cần kiên trì hơn nữa 2,3 phút, hãn tất đồ không thể nghi ngờ.

Đao phong hiện ra mạnh mẽ mà có lực phong, trực tiếp hướng về Lương Thành Kỳ nhất phải đâm tới, chiêu này cực kỳ hung ác, nếu là bị đâm trúng, toàn bộ mất phải từ đây liền mù. Càng nghiêm trọng hơn thậm chí, đầu đều sẽ bị chấn nát.

Lương Cố Tùng cùng Phương Dục Minh tranh đấu cũng cuối cùng kết thúc, hai người toàn bộ thân chịu trọng thương, phân biệt bị những người còn lại nã quá khứ.

Ở đây mọi người cơ hồ cũng không có lực chiến đấu, bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn đối phương, không cam lòng nhìn trận tranh đấu này.

Lương Cố Tùng biết ngày hôm nay hãn thua rồi, liền tính cuối cùng con mình giết chết Nhiếp Thiên Minh, hãn hay là không có biện pháp tiêu diệt Phương gia. Đầu là thiếu niên ở trước mắt, nếu không phải hãn, chính mình Hoành Đồ kế hoạch làm sao sẽ phá diệt.

Hắn ảm nhẫn mấy tháng cuối cùng dĩ nhiên đòi lấy như vậy kết quả, hiện tại hắn to lớn nhất hi vọng chính là giết chết thiếu niên ở trước mắt.

Đao phong càng lúc càng nhanh, một trận gió lạnh từ chiến đấu địa phương gảy ra đến, chính trực mùa đông, rất nhiều người không khỏi đánh tới rùng mình.

Lúc này Phương Dục Minh cũng kinh hãi không ngớt, một cái mười sáu tuổi thiếu niên đạt đến Thiên Nguyên cảnh, đây còn không phải là đáng sợ nhất. Hắn dĩ nhiên có thể đứng vững một cái sắp tới Thiên Nguyên Thần cảnh giới cao thủ mấy chục phần chuông luân phiên công kích, loại này chấn động tuyệt đối là sóng to gió lớn.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng không chịu nổi, sắc mặt căng thẳng, song chỉ khép lại, hùng hồn Nguyên lực tại Toán Hạch điều hành hạ cấp tốc tụ lại. Mỗi lần cùng Lương Thành Kỳ đụng nhau, thân thể như dãi sông lấp biển, hắn thật lo lắng cho mình sẽ trực tiếp bị đánh chết.

Hùng Hồn Nguyên lực cùng trong tay Hắc Đao lần thứ hai mãnh liệt chạm vào nhau, bạo phát khí thế rộng rãi nổ vang.

Chỉ cần đứng vững, hắn Nhiếp Thiên Minh chính là cuối cùng Doanh Gia, xem ra Lương Thành Kỳ cũng đã đến cung giương hết đà, ở đây hết thấy cũng biết Nhiếp Thiên Minh sắp muốn thắng hạ trận chiến đấu này.

"Oanh..."

Lương Thành Kỳ rốt cục không chống đỡ nổi, song quyền tụ tập Nguyên lực trong nháy mắt cũng đã biến mất, Nhiếp Thiên Minh cũng không tính kết quả hắn tính mạng, hắn không có cái này cần phải, bởi vì Phương gia nhân sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Loại chuyện này vẫn là do Phương gia làm ra tốt hơn, hắn tăng tăng cảm nắm đầm.

Hắn rốt cục cảm giác được Toán Hạch uy lực mạnh mẽ, hay là đây chỉ là nó một phần nhỏ uy lực, Toán Hạch rốt cục chậm rãi ngừng lại, như lúc trước như thế, yên tĩnh nằm ở nơi nào.

"Dĩ nhiên thắng."

Trên quảng trường lại vang lên vang vọng Vân Tiêu âm thanh, hắn không phải ba đại gia tộc thiên tài, nhưng là mấu chốt nhất một cái...

Đột nhiên có loại anh hùng cảm giác, Nhiếp Thiên Minh muốn học những này anh hùng như thế, ngoắt ngoắt tay.

Hắn nhẹ nhàng mà đi tới Lương Cổ Tùng trước mặt, lẩm bẩm nói: "Sinh tử tồn vong thời khắc, dĩ nhiên muốn dựa vào một hạt đan dược nghĩ đến xoay chuyển Càn Khôn, thật sự là ngu muội... Lực vẫn Cuồng Lan đồ vật, mãi mãi cũng là thực lực..."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh cảm giác mình có điểm trang bức, mặc kệ nó? Nhân sinh hiếm thấy một lần, trang liền trang đi!

Hắn không có ở Phương gia nhân trước mặt dừng lại, trực tiếp đi ra ngoài, sự tình rốt cục giải quyết, chuyện tiếp theo cũng không có quan hệ gì với chính mình...

Là nên sẽ Phong Vân môn tham gia săn bắn đại tái...

Kéo có chút uể oải thân thể, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi rời khỏi, lưu lại phía sau các loại ánh mắt phức tạp...

...

...

Thiên đột nhiên rơi ra mưa to, giọt mưa bùm bùm gõ mái ngói, chuyển xuất phát tiếng vang nặng nề.

Mưa to cọ rửa mặt đất vết máu, hình bầu dục mặt đất lập tức lần thứ hai nhuộm đỏ, mùi máu tươi bay ra, phảng phất thời gian lại rút lui đến trở lại.

Mưa càng ngày càng to lớn, cuối cùng đem quảng trường cọ rửa sạch sẽ, không còn một vết máu. Trăm nghìn năm, cũng không biết như vậy tình cảnh phát sinh qua bao nhiêu lần.

Kéo dài mấy tháng Hồ Bạt trấn quyền lực chi tranh rốt cục cáo một đoạn, Phương gia gia tộc bắt đầu toàn diện tiếp thu khắc phục hậu quả công tác, Nhiếp Thiên Minh đương nhiên tiếp thu đến Thượng Tân như thế đãi ngộ.

Hoặc giả nói như vậy, hắn Nhiếp Thiên Minh tại toàn bộ Hồ Bạt trấn danh tiếng đã vượt qua Phương Dục Minh, thậm chí có thể cùng Tông Chính đại sư đánh đồng.

Tất cả những thứ này đều là thêm vào đồ vật, Nhiếp Thiên Minh không cần. Ngẫm lại lần chiến đấu này, hắn thậm chí có chút nghĩ mà sợ, nếu không phải sử dụng Toán Hạch, căn bản không chống đỡ được Lương Thành Kỳ công kích.

Nếu là thật sự đụng phải một cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới cao thủ, hắn chuyện cần làm chính là chạy trốn. Lương Thành Kỳ tuy rằng có Thiên Nguyên Thần cảnh giới uy lực, nhưng là do ở được lực tác dụng, lực công kích cơ hồ hàng rồi một nửa. Thêm vào không có sử dụng bất kỳ vũ học, lực công kích chỉ có thể duy trì thập thời gian năm phút, này mới khiến hắn may mắn thắng lợi.

Dù sao Lương Thành Kỳ không có thật sự đạt đến Thiên Nguyên cảnh cao, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đuổi cái lưng mệt mỏi, tiếp theo muốn phương xa ngắm nhìn.

Một mảnh trắng xóa sương mù, chen lẫn một ít hàn khí chính phủ vào mặt, mưa to ứng kinh đầy đủ hạ hai ngày, trong phòng có điểm mốc meo mùi vị.

Mưa quá thiên tình Hồ Bạt trần có vẻ cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái, trải qua mưa to cọ rửa, đường phố có vẻ cực kỳ sạch sẽ. Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng rên lên cười nhỏ, tại trên đường phố đi dạo mà đi.

"Nhiếp tiểu lão bản được!" Bên đường người đi đường không biết nên xưng hô như thế nào hần, nhớ tới hần lúc trước mở Độc Nhất Xử người khác cũng gọi hần Nhiếp tiểu lão bản.

"Ha ha, chào ngươi." Nhiếp Thiên Minh gật đầu, mỉm cười nói rằng, dù sao hần từng ở Hồ Bạt trần cũng phong quang một trận, tuy rằng không có như bây giờ. Thế nhưng vừa nghe đến người khác gọi hần Nhiếp tiểu lão bản, không khỏi nghĩ đến chính mình một người tại Hồ Bạt trần mở cửa tiệm kinh nghiệm, không khỏi nở nụ cười.

Thời gian nửa năm, dĩ nhiên làm cho mình biến hóa to lớn như vậy, này liền chính hần đều không ngờ rằng.

"Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh." Một cái quen thuộc không thể lại thanh âm quen thuộc lần thứ hai từ hần vang lên bên tai.

Tại Hồ Bạt trần đương nhiên không có ai sẽ gọi thẳng tên huy, thế nhưng nếu là Nam Cung Huyền tới, tất cả những thứ này cũng đều không giống nhau.

"Huyền muội, sao ngươi lại tới đây?" Nhiếp Thiên Minh quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Nam Cung Huyền, lúc này chính thấy nàng phong trần mệt mỏi tới rồi, y phục trên người có điểm ướt nhẹp, nghĩ đến là gặp mưa.

Nam Cung Huyền phía sau có hai tên nam tử trung niên, chỉ ít đều là Thiên Nguyên cảnh hảo thủ, xem ra bọn họ ứng kinh là từ Thiên Hải thành chạy tới.

"Có cái gì chỗ có thể ở được sao?" Nam Cung Huyền cũng không có trả lời vấn đề của hần, mà là vội vàng hỏi.

"Làm gì?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Phí lời, đương nhiên là phải thay quần áo. Cũng không biết làm sao khiến cho, ra Thiên Hải thành khí trời vẫn rất tốt. Ai biết vừa bước vào các ngươi Hồ Bạt trần, liền bùm bùm hạ lên mưa xối xả." Nam Cung Huyền đỏ mặt nhỏ, bắt đầu dĩ nói.

"Hai vị này là?" Nhiếp Thiên Minh chỉ chỉ phía sau nàng hai tên nam tử trung niên, nhẹ giọng hỏi.

Nam Cung Huyền quay mặt lại, chỉ vào cái kia vóc dáng hơi cao nam tử nói rằng: "Hần là Trịnh nhị thúc, vị này là vệ Ngũ thúc, ta vẫn không sinh ra ngay Nam Cung gia chúng ta."

Nhiếp Thiên Minh vội vàng quyền chương báo đáp hành lễ nói rằng: "Tiểu bối Nhiếp Thiên Minh gặp gỡ Trịnh nhị thúc, vệ Ngũ thúc."

Hai người đáp lễ nói: "Niếp công tử, ngươi khách khí."

"Chớ nói, mau nhanh tìm một cái nơi ở a!" Nam Cung Huyền lôi kéo Nhiếp Thiên Minh vội vàng nói rằng.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, xem ra Nam Cung Huyền tính khí vẫn là không đổi được, lập tức dẫn hai vị hướng về phòng đầu giá Phạm Giai mà đi.

To như vậy phòng đầu giá chiều dài hai, ba cái đó là thừa sức, Tịch Diễm Đình thấp giọng hỏi nói: "Làm sao nhân gia đại tiểu thư đều tìm tới cửa? Nhanh nói có đúng hay không làm thật có lỗi nhân gia sự tình?"

Con mắt trừng Tịch Diễm Đình một chút, nhìn trêu tức hần Tịch Diễm Đình, bắt đầu dĩ nói: "Tịch tỷ tỷ, ta dám không? Ngươi không biết nàng lợi hại đây?"

Tịch Diễm Đình lại đem ra vài món bản thân nàng quần áo cho Nam Cung Huyền mặc vào, mặc vào Tịch Diễm Đình quần áo hậu, Nam Cung Huyền có vẻ thành thực rất nhiều, Nhiếp Thiên Minh vốn là muốn vò vò nàng đầu, kết quả ngừng lại.

"Tại sao lâu như thế chưa hề về đi a?" Nhiếp Thiên Minh còn chưa kịp hỏi nàng, Nam Cung Huyền ngược lại là nói trước.

"Cái này... Chuyện này..." Này đương nhiên không phải một câu nói hai câu liền có thể nói rõ sở, nếu là y nàng tính khí, cần phải truy hỏi kỹ càng sự việc không thể, cho nên khi hạ áp ứng tùy tiện xả vài câu.

"Đúng rồi, Phong Vân môn như thế nào?" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên nghĩ đến mình đã đến đã lâu rồi, phỏng chừng sẵn bản đại tái hần là cũng sắp rồi.

"Sẵn bản đại tái cũng đang khăn trương trừ bị, phỏng chừng ngươi trở lại chưa được mấy ngày lại bắt đầu. Bất quá ta nói ngươi cũng thật giữ được bình tĩnh, lâu như vậy đều không đi trở về, ta còn tưởng rằng ngươi không tham gia cơ chứ?" Nam Cung Huyền nhìn Nhiếp Thiên Minh cười nói.

"Ngày mai sẽ trở về, ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ kéo dài tới loại trình độ này." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, khoe miệng giương lên vẻ mỉm cười.

Tịch Diễm Đình đã tại Hồ Bạt trần rượu ngon nhất lâu an bài một bàn tiệc rượu, đặc biệt vì làm Nam Cung Huyền đón gió tẩy trần.

Nam Cung Huyền vốn là không phải rất xoi mói nữ tử, tuy rằng sinh ở danh môn vọng tộc, nhưng là trừ có điểm tùy hứng, cái khác đến cũng đều có thể tiếp thu.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Trở lại

Một lát sau, từ điểm lão bản đi đến, hướng về phía bọn họ nở nụ cười.

Tịch Diễm Đình có điểm hoang mang hỏi: "Tiền lão bản, có chuyện gì không?"

Tiền lão bản cười đối với Tịch Diễm Đình nói rằng: "Ghé đại người bán đấu giá, không cái gì đại sự."

Từ điểm lão bản xoay mặt quay về Nhiếp Thiên Minh cung kính nói: "Nhiếp thiếu gia, khuya hôm nay chúng ta Phụng gia tộc trường mời người đến quý phủ ngồi xuống, không biết Nhiếp thiếu gia có thời gian hay không?"

"Ồ, hảo. Nhiếp Thiên Minh ta nhất định đi." Nhiếp Thiên Minh đối với hắn cười cười, nếu như không đi Phụng gia lúc này mới không bình thường đây? Chính mình giúp Phụng gia to lớn như vậy vội, cảm tạ hắn là cần phải, cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng không có chối từ, một lời đồng ý.

...

...

Thiên dần dần mà tối sầm, Nhiếp Thiên Minh thu thập một thoáng, đang chuẩn bị hướng về Phụng gia đi đến.

Đột nhiên Nam Cung Huyền cũng xông ra, cười hi hi nói: "Mang ta cùng đi chứ, ngược lại một mình ta ở chỗ này định tề nhạt."

Ti mi suy nghĩ một chút, Nam Cung Huyền dù sao Đại lão viễn chạy tới, không cùng nàng cũng nói không được, này thì mang theo nàng.

"Đi thôi!" Nhiếp Thiên Minh ngón tay một chiêu, Nam Cung Huyền lú rú như một con chim nhỏ theo tới.

...

...

Đây là lần đầu tiên đi vào Phụng phủ, Phụng phủ xác thực rất lớn, trong viện kiến trúc rất khảo cứu, xác thực có trăm năm nhà cũ phong độ.

"Nhiếp thiếu gia, mời tới bên này." Một cái gia đình rất cung kính đem hắn mời đến đại sảnh bên trong.

Đại sảnh bên trong đèn dầu sáng rõ, thậm chí có từng trồng tiết vui mừng bầu không khí, trong phòng tiếng cười không ngừng truyền đến, Nhiếp Thiên Minh theo một cái gia đình tiến vào đại sảnh.

"Nhiếp tiểu huynh đệ tới." Ngồi ở trung ương Phụng Dục Minh nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh đã đến, vội vàng từ chỗ ngồi đứng lên, đón lấy đến.

"Lão gia từ người gây giết tiểu bối, Nhiếp Thiên Minh cũng không dám đương nổi a." Nhiếp Thiên Minh một mặt cung kính nói.

"Nhiếp tiểu huynh đệ quá khiêm nhường, nếu không phải người, chỉ sợ chúng ta Phụng gia từ trên xuống dưới mấy trăm miệng ăn hiện tại đều sinh hoạt bên trong nước sôi lửa bỏng bên trong." Phụng Dục Minh mỉm cười nói rằng.

"Vị này là?" Phụng Dục Minh nhìn thấy phía sau Nam Cung Huyền, lễ phép hỏi.

"Tiểu bối Nam Cung Huyền gặp gỡ Phụng lão gia tử." Nam Cung Huyền cũng coi như là Thiên Hải thành trước mấy đại gia tộc, thực lực so với Phụng gia cao hơn thật nhiều đẳng cấp.

Phụng lão gia tử nghĩ đến chốc lát, kinh ngạc hỏi: "Hắn là Thiên Hải thành Nam Cung gia tộc?"

"Hạnh ngộ, hạnh ngộ." Phương Dục Minh cung kính nói, so với Nam Cung gia tộc, bọn họ Phương gia thực sự là như gặp sư phụ.

"Nam Cung Huyền không mời mà tới, lão gia tử sẽ không mất hứng đi!" Nam Cung Huyền mỉm cười nói rằng.

"Nơi nào, nơi nào... Đến, dưới trường nói chuyện." Phương Dục Minh đem Nhiếp Thiên Minh cùng Nam Cung Huyền sắp xếp đến chỉ đứng sau vị trí của mình địa phương, hai người vốn là chậm lại, tiếc rằng lão gia tử kiên trì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống.

...

...

Tiệc rượu tan hết, Nhiếp Thiên Minh cùng Phương Dục Minh hàn huyên chỉ chốc lát sau, đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Phương Dục Minh khiến cho một cái ánh mắt, Phương Bang Khắc nói ra một bọc nhỏ đan dược tới, lão gia tử cười nói: "Nghĩ đến Niếp tiểu huynh đệ cũng không kém Hoàng tể, nơi này có một ít đan dược cùng linh dịch liền tính lễ ra mắt đi, ngày sau nếu như có thể dùng đến chúng ta Phương gia, chúng ta Phương gia tất định là Niếp tiểu huynh đệ gần khuyển mã chi lao."

"Lão gia tử người nghiêm trọng, đan dược ta nếu không thu, chính là xem thường lão gia tử, vậy ta liền nhận, vẫn là nhiều thật cảm tạ lão gia tử." Nhiếp Thiên Minh cũng không khách khí, nhận lấy hậu trực tiếp để vào bên người bao bên trong, vừa vặn gần nhất Địa Dương Thạch thảo dược không đủ dùng, ngược lại chính mình đã từng đưa cho hân nhi từ một hạt Địa Dương Đan, chính mình nắm cũng yên tâm thoải mái.

"Không biết Niếp tiểu huynh đệ khi nào chuyển động thân thể: lên đường sẽ Phong Vân môn đây? Ngọc Yến sau đó nhiều cùng Nhiếp Thiên Minh học một ít" Phương Dục Minh chỉ chỉ Phương Ngọc Yến, nhẹ nhàng nói.

Vốn là Phương lão gia tử hi vọng thông qua Phương Ngọc Yến leo lên Nhiếp Thiên Minh này viên đại thụ, nhưng nhìn đến Nam Cung Huyền, hân ý thức được đây là không thể nào.

Trong lòng không khỏi có hơi thất vọng, nhưng là như vậy nhân vật nổi tiếng, chỉ sợ cũng không có mấy người có thể xứng với hân.

...

...

Ra khỏi Phương phủ, Nhiếp Thiên Minh thật dài địa thở ra một hơi, chuyện này cuối cùng cũng coi như cáo một đoạn, ngày mai có thể an tâm trở về.

Ánh sáng từ trăng trong sáng, ngẩng đầu ngưỡng vọng Thương Khung, Nhiếp Thiên Minh cảm khái không ngớt.

"Thế nào?" Nhìn có điểm mờ ra Nhiếp Thiên Minh, Nam Cung Huyền nhẹ nhàng hỏi.

"Ồ, không có chuyện gì. Chỉ là đã lâu không có nhìn bầu trời, đứng rồi gần nhất tu luyện thế nào rồi?" Nhiếp Thiên Minh hững hờ hỏi.

"Hân là nhanh đột phá đến Hậu Địa cảnh, hi hi..." Nam Cung Huyền cợt nhả nói rằng, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh đều có điểm hoài nghi.

"Thiệt hay giả?" Nhiếp Thiên Minh vẫn là không nhận được hỏi.

"Này còn có thể giả bộ sao? Nhiều nhất không ra ba tháng." Nam Cung Huyền tự tin cười.

"Ba tháng, nga, biết rồi..." Nhiếp Thiên Minh vừa nghe đến ba tháng nhất thời mất đi hứng thú, Nam Cung Huyền gặp lại hân dĩ nhiên không có vui vẻ, trong lòng cực kỳ khó chịu.

"Nếu là ta giống loại người như người, sớm đã bị xem thành quái vật. Ba tháng đặt ở toàn bộ ngoại viện, đều xem như là trước mấy." Nam Cung Huyền miệng nhỏ một đỏ, lẩm bẩm nói.

Nhẹ nhàng vuốt vuốt Nam Cung Huyền tóc, chậm rãi nói rằng: "Ta không phải sợ ta tiến vào nội viện hậu, có người bắt nạt người chứ, người xem ta ở ngoại viện đắc tội bao nhiêu người, khó bảo toàn bọn họ sẽ không gia tội người trên người."

"Mặc kệ nó, rất nhiều người chính là đồ mất, đồ kị mà thôi." Nam Cung Huyền cười nói.

Vốn là Phong Vân môn liền là thiên tài rậm rạp địa phương, mỗi người đi vào trước đó, đều là vị trí thành trấn người xuất sắc, nhưng khi bọn họ gặp phải Nhiếp Thiên Minh như vậy người lúc, lòng ghen tỵ bên trong một cách tự nhiên sản sinh.

Đặc biệt là những này tự xưng sư huynh người, có ai nguyện ý, chính mình sư đệ so với mình còn mạnh hơn, cho nên trăm phương ngàn kế tìm cơ cũng là không ngại nhiên.

"Ân, trở về đi thôi, ngày mai còn muốn xuất phát đây?"

...

...

Ngày mai ánh mặt trời lần thứ hai soi sáng cái này vừa khôi phục Hồ Bạt trấn, Nhiếp Thiên Minh rất sớm lên , trên người bị đủ lương khô cùng một ít đồ dùng hậu chuẩn bị lên đường.

Tịch Diễm Đình lôi kéo Nam Cung Huyền chậm rãi trò chuyện với nhau, giống như nhiều năm không gặp bạn gái thân, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đi lác đác, chăm chú theo.

Mới vừa đi đi không lâu, Nhiếp Thiên Minh liền thấy được Phương gia tộc dài ra, hán vội vàng đi tới bãi kiến, Phương Dục Minh cười ha hả nói: "Niếp tiểu huynh đệ ngày hôm nay muốn đi, lão hủ chuyên tới để tiễn ngươi một đoạn đường, vừa vặn ta tôn nữ cũng ngày hôm nay đi, các ngươi liền đồng thời làm bạn đi!"

Hơi cười cười, nói tiếp: "Phương lão gia tử bảo trọng, tiểu bối này liền muốn rời đi."

Sau khi nói xong, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai quyền chưởng báo đáp, quay về bên người Tịch Diễm Đình nói rằng: "Tịch tỷ tỷ, tiểu đệ đi, ngươi cũng khá bảo trọng."

Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng vỗ vỗ hán vai, chậm rãi nói rằng: "Chú ý an toàn."

Khe khẽ gật đầu, năm người tại chúng mục dưới, chậm rãi hướng về ngoài trấn đi đến...

...

...

Nam Cung Huyền hai vị thúc thúc trên đường trở lại Thiên Hải thành, ba người đi đầy đủ năm ngày, này mới tới Phong Vân môn.

"Rốt cục đã về rồi!" Nhiếp Thiên Minh hô to một tiếng, nhanh chóng trải qua khối cự thạch này, trực tiếp hướng về ký túc xá đi đến.

Lần này Hồ Bạt trấn hành trình, có thể nói thu hoạch rất nhiều. Chính mình không chỉ có đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, tu luyện kinh phí vấn đề cũng cùng nhau giải quyết.

Vừa nghĩ tới kinh phí, Nhiếp Thiên Minh không thể không ai thán một thoáng, Địa Dương Thạch quả thực chính là một cái ăn nhiều lão, này so với Bá Vương món ăn so với Bá Vương vẫn lợi hại. Gần nhất mỗi ngày lại nhiều bỏ thêm hai ngàn Hoàng tệ, toán toán hạ xuống, một ngày cần 12,000 Hoàng tệ.

May là lần trước tại tàng được thất nhiều trộm một chút đan dược, chỉ ít chính mình này một bộ phận có thể bớt đi.

Lần này hán cũng phát xuống một cái vấn đề, liền là của mình vũ học thực sự quá kém, Thiên Nguyên cảnh cao thủ, vẫn sử dụng chính là vũ học nhị phẩm.

Chính mình lấy ra được chính là Đấu Tửu Lệnh, cũng chỉ là tam phẩm vũ học, liền tính phát huy đến trình độ lớn nhất, cũng chỉ là tứ phẩm vũ học uy lực mà thôi.

Đối mặt Thiên Nguyên cảnh trung hậu kỳ cao thủ, không có một ít lấy ra xuất thủ được vũ học, chỉ là dùng những này vũ học nhị phẩm, nghĩ đến thực sự có điểm nói không được.

Ngược lại cự ly gần bắn đại tãi còn có được vài ngày, chính mình cũng không cần chuẩn bị, cho nên trực tiếp đi Tàng Thư Các.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Lúc trước tăng cao

Tàng Thư Các, tất cả cũng không hề biến hóa, nghĩ đến mấy tháng trước chính mình vì này bản Tinh Thần Tự Phù thư tịch, cả ngày quá Địa ngục thức sinh hoạt, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nở nụ cười một thoáng.

Nhẹ nhàng lý một thoáng trường bào nhấn neoh địa phương, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp đi vào, thấy được quen thuộc nhân viên quản lý.

Nhân viên quản lý để quyển sách trên tay xuống, cười với hắn cười gật đầu.

Nhiếp Thiên Minh nhếch môi cũng cười lên, sau đó cung kính nói: "Buổi sáng tốt lành."

Nói xong hắn nhanh chóng hướng về trên lầu bỏ tới, con đường lầu bốn thời gian, hắn hướng về lúc trước chính mình ngốc quá địa phương nhìn thoáng qua hậu, lập tức kể tục hướng về năm tầng bỏ tới.

Năm tầng, Nhiếp Thiên Minh rốt cục lên tới.

Cái này chỉ vì Thiên Nguyên cảnh mở ra Tầng Thư Các từ hôm nay trở đi triệt để cũng vì hắn Nhiếp Thiên Minh mở ra, nhẹ nhàng hít một hơi, lộ ra vẻ phấn khởi về mặt.

Năm tầng cửa lớn là một cái màu đen kịt cửa sắt, cùng dưới lầu lầu bốn hoàn toàn khác nhau. Bốn vị trí đầu lầu môn có vẻ sáng sủa mềm mại, thế nhưng này nói cửa sắt có vẻ cực kỳ nặng nề.

"Mở."

Quát nhẹ một tiếng, Nhiếp Thiên Minh bàn tay tụ tập một cỗ cường đại Nguyên lực, tầng tầng đẩy đi tới.'

"Cột kẹt."

Một tiếng nặng nề âm thanh từ khe cửa bên trong truyền đến, tuy rằng có điểm nặng nề, nhưng là bao nhiêu vẫn có chút chói tai, giống như đã lâu không có trên đầu.

Nhẹ nhàng lưu tiến vào, năm tầng có vẻ cực kỳ yên tĩnh, bốn vị trí đầu lầu nhân không nhiều, thế nhưng cũng không ít, mỗi tầng có ít nhất hai mươi, ba mươi cái, thế nhưng năm tầng lại có vẻ trống rỗng, dĩ nhiên không có phát hiện những người khác thân ảnh.

Cũng khó trách đạt đến Thiên Nguyên cảnh người vốn là không nhiều, liền tính đạt đến cũng không nhất định đến Tầng Thư Các.

Tại năm tầng xoay chuyển một hồi, năm tầng thư tịch đều là tứ phẩm vũ học, vừa mới bắt đầu hắn vẫn cảm thấy hưng phấn, kết quả có thêm sau đó, cũng thành thói quen.

Bước đầu tính toán một chốc năm tầng tứ phẩm vũ học có ít nhất năm mươi bản, phân biệt thả ở tất cả trong gian phòng. Hắn cũng không vội xem, ngược lại sau đó có thời gian, vừa vận đi trước lầu sáu nhìn.

"Lầu sáu hắn là có cơ bản ngũ phẩm vũ học đi!" Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói.

Đến lầu sáu hậu, Nhiếp Thiên Minh vẫn là hơi có chút thất vọng, vẫn là tứ phẩm vũ học, thế nhưng muốn so với năm tầng lực công kích muốn thật nhiều.

Nếu đi tới lầu sáu, đơn giản tại đi một chuyến lầu bảy, ngược lại không đi bạch không đi.

Lầu bảy tầng thư rõ ràng ít đi rất nhiều, không tới lầu sáu một nửa, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng từ trên giá sách cầm mấy quyển, tùy theo xoay tay một cái, ngũ phẩm vũ học.

"Ngũ phẩm vũ học, nước chảy Hành Vân. Đây chương uy lực vì làm ngũ phẩm trung thượng tầng, tu luyện độ khó rất lớn. Luyện tới đại thành thời gian, Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ dựa vào này chương có thể cùng Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ cùng sánh vai." Đơn giản mấy dòng chữ, ôm lấy Nhiếp Thiên Minh trái tim.

"Chính là này bản." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ sách, hưng phấn nói.

Đối với mình vũ học, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tất yếu toàn bộ đề cao, cho nên khi hạ lại tìm bốn bản tứ phẩm vũ học, hai bản ngũ phẩm vũ học đặt ở bên người.

Hắn hiện tại chuyện cần làm chính là trước tiên đem mấy bản này sách ghi chép xuống, đối với công việc này, Nhiếp Thiên Minh nhưng là xe nhẹ chạy đường quen, ngăn ngăn ba tiếng trôi qua, sáu cuốn sách tịch đã hoàn toàn bối lục tại Toán Hạch bên trong.

Sáu bản, tuyệt đối không phải một con số nhỏ, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy lại có một hồi nganh trường muốn đánh, lập tức không khỏi trở nên hưng phấn.

Lầu tám là hình dạng gì đây? Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai bốc lên hiếu kỳ ý nghĩ, thẳng một thoáng đứng lên, bước nhanh chân, nhanh chóng bỏ đến lầu tám.

Lầu tám rộng tuếch, không có thứ gì, liền một tờ giấy cũng không tìm tới, xem ra Tầng Thư Các đến lầu bảy liền vì đó.

Rủ xuống đầu, Nhiếp Thiên Minh từng bước từng bước từ lầu tám hạ xuống.

Đến lầu bốn hậu, có mấy người so với hắn sớm một năm sư huynh nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, kinh ngạc hỏi: "Nhiếp sư đệ, ngươi không sẽ đạt tới

Thiên Nguyên cảnh đi!"

Nhẹ nhàng sờ sờ mũi, nhân nhật cười cười, chậm rãi nói rằng: "Mấy vị sư huynh nói đùa, Thiên Minh vừa nãy chỉ là đi năm tầng nhìn, cảm thụ một thoáng Thiên Nguyên cảnh mà thôi."

Hắn đương nhiên không muốn nói cho bọn họ biết mình đã đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, bằng không người khác khẳng định đem chính mình nói thành quái vật .

Là một cái tân sinh, đột phá đến Hậu Địa cảnh vốn là đủ kinh người , nếu là cho bọn hắn biết chính mình chưa tới nửa năm trong thời gian lại đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, phỏng chừng muốn ở ngoại viện khiến cho một hồi oanh động .

Nhìn mấy người khiếp sợ vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, chậm rãi đi xuống..

...

...

Ra khỏi Tầng Thứ Các, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy cái bụng hơi có chút đói bụng, nhanh chóng giải quyết vấn đề no ấm hậu, lại nhanh chóng hướng về phòng luyện công đi đến.

Xin hảo gian phòng hậu, cầm chìa khoá đường kính đi vào, sau khi tiến vào, Nhiếp Thiên Minh chuẩn bị kỹ càng tắt cả hậu chậm rãi mở ra cơ quan, tiến vào giả lập thế giới.

"Trước tiên học cái nào một quyển đây?" Nhiếp Thiên Minh do dự một chút, vẫn là quyết định từ tứ phẩm vũ học học lên, dù sao mình cao nhất mới là tam phẩm vũ học.

"Liên cuốn này ." Nhiếp Thiên Minh lung tung từ Toán Hạch bên trong lấy ra một quyển.

"Tứ phẩm vũ học, Hồ Khiếu quyền. Lực công kích vì làm tứ phẩm vũ học thượng thừa, phòng thủ lực hơi chút nhược. Đại thành thời gian, có thể sánh ngang nhau ngũ phẩm sơ cấp vũ học, thích hợp Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ giả trở lên người luyện tập." Nhiếp Thiên Minh suy nghĩ một chút, vẫn tương đối thoả mãn.

Tứ phẩm vũ học, luyện tới đại thành, có thể ngang hàng Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ, chỉ cần hơi chút lợi dụng từng chút từng chút Tinh Thần Tự Phù lực lượng là có thể ung dung giải quyết bọn họ.

"Không sai, không sai." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng than thở , hiện tại hắn cũng không vội lập tức luyện tập, trước tiên thông qua Toán Hạch tiến hành cường hóa một thoáng, chỉ ít có thể cường hóa phòng thủ.

Từ khi cắn nuốt năm cái ký tự hậu, Toán Hạch tuy rằng không thể nói thời gian dài sử dụng, thế nhưng chống đỡ mấy chục phần chuông vẫn là đầy đủ. Dĩ nhiên đối với ghi chép loại này loại kém thứ công năng, cơ hồ không cần thiết hao năng lượng, liên tính ba ngày ba đêm, Tinh Thần Tự Phù e sợ cũng sẽ không có một tia phản ứng.

"Hồ Khiếu quyền."

Hào bắt đầu luyện tập, đây là lần thứ nhất tiếp xúc đến tứ phẩm vũ học, trong lòng vẫn là có chút ít hưng phấn.

Quyền pháp như phù, băng quyền như mũi tên, xem ra so với mình Bát Hoang Quyền mạnh rất nhiều .

Ngắm lại chính mình lần thứ nhất học tập vũ học lúc, bất tri bất giác ứng trải qua lâu như vậy rồi, Nhiếp Thiên Minh chỉ là nhẹ nhàng cảm khái một thoáng, lại tập trung trong luyện tập.

Tầng thứ nhất, Mãnh Hổ ra áp...

Một cái bóng tại một cái sân bên trong bay múa, động tác có long hổ khí, song quyền đi ra có Mãnh Hổ xuống núi cảm giác.

Rốt cuộc hiểu rõ bộ này quyền tại sao gọi Hồ Khiếu quyền , mỗi một chiêu, mỗi một thức mạnh mẽ Mãnh Hổ khí thế.

Nguyên lực chậm rãi truyền vào bên trong thân thể, tiến vào tiếp theo nhanh chóng chuyển dời đến song quyền bên trên, Nhiếp Thiên Minh hít sâu một hơi, thân thể theo quyền thức mà đi, Nguyên lực hoàn toàn dung nhập rồi quyền thức bên trong

Loại cảm giác này cũng là lần đầu tiên, nhớ tới lần trước cùng Lương Thành Kỳ trong trận chiến ấy, mặc dù mình đạt đến Thiên Nguyên cảnh, thế nhưng tổng thể cảm giác mình Nguyên lực chịu đến cái gì kiềm chế, phát huy không ra thập thành công lực.

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh rốt cuộc hiểu rõ, nguyên lai vũ học cũng có thể hạn chế Nguyên lực phát huy, này tương đương với một con Mãnh Hổ, bị người quan ở trong lồng, nơi chốn bị hạn chế.

Trong tiếng hít thở, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai song quyền đánh ra, thế dường như sét đánh, nhanh như chớp giật. Bên người không khí, mãnh liệt bắt đầu rung động, khí lưu cuốn lấy, dường như Mãnh Hổ hai cái đầu chạm nổi móng vuốt.

Trên mặt đất tro bụi lập tức bị cuốn lên, trong sân bùn đất cũng theo bắt đầu rung động lại bị chấn động lên, một hạt một hạt té thổ nhanh chóng bị cuốn vào đến không trung.

Hai con nắm đầm mang theo mạnh mẽ khí lưu nhanh chóng cuộn cuộn cuốn tới, trên cánh tay Nguyên lực tăng vọt thậm chí có một chút hồng màu sắc, hồng dày mà rắn chắc, hẳn hai mắt tròn tròn, nghiêng nhiên là một con Mãnh Hổ, song quyền như lưỡi búa giống như vậy, mãnh liệt bỏ tới.

"Dừng "

Bị quyền bỏ trúng cây nhỏ, trong nháy mắt đã biến thành bột mịn, rải rác đến không trung, sau đó chậm rãi rơi xuống.

Nhẹ nhàng hô hấp : hít thở một thoáng, Nhiếp Thiên Minh nhìn chu vi rải rác bùn đất, thực sự là bảy lè tám loạn. Vốn là mùa đông, thậm chí có xuân nê giống như mùi vị.

Nhẹ nhàng lấy tay nhấc lên, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy song quyền tràn đầy lực lượng, loại lực lượng này tựa như Mãnh Hổ bị lâu khốn son động, đột nhiên chạy đi đến cảm giác.

Mãnh Hổ ra áp...

Lẽ nào này liền là tầng thứ nhất?

Hiện tại có thể để xác định , tầng thứ nhất xác thực luyện thành công.

Chăm chú là tầng thứ nhất uy lực, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy là có thể cùng Đấu Tửu Lệnh đánh đồng , tứ phẩm vũ học, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tứ phẩm vũ học tu luyện độ khó cũng so với Đấu Tửu Lệnh đến lớn hơn một chút, bộ này Mãnh Hổ ra áp, ròng rã luyện 5 giờ, vốn là Nhiếp Thiên Minh dự định kế tục tu luyện, thời gian không còn sớm lại trở về.

Trời đã âm đạm, từng tia từng tia gió mát thổi tới có chút mặt đỏ lên trên, có vẻ đặc biệt thoải mái.

Mặc dù là đã tiến vào chạng vạng, thế nhưng là có thật nhiều nhân đi tới đi lui, nghĩ đến đều là đón lấy sẵn bán đại tái chuẩn bị.

Sẵn bán đại tái hàng năm một lần, chỉ đang tuyển chọn người đặc biệt mới, vì làm năm sau nội viện chọn lựa làm chuẩn bị.

Cho nên lần này sẵn bán đại tái liền có vẻ đặc biệt trọng yếu, thế cho nên Cẩm trưởng lão hai mươi ngày trước liền phân phó xuống, bắt đầu chuẩn bị.

Hai mươi ngày trước, hẳn khi đó vẫn tại vì làm Phương gia sự phát sầu, tự nhiên cũng không cần biết nhiều như vậy, bây giờ trở về tới, cũng không thêm tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hổ Khiếu tiểu thành

Bởi Nam Cung Huyền cũng muốn chuẩn bị sẵn bán đại tái, cho nên gần nhất hẳn cũng hiếm thấy thanh nhàn, sáng sớm, Nhiếp Thiên Minh liền bắt đầu hướng về phòng luyện công đi đến.

Kế tục tu luyện chính mình Hổ Khiếu quyền...

Toán Hạch bên trong lần thứ hai hiện ra Hổ Khiếu quyền nội dung, tầng thứ hai, nhanh như hổ đói vồ mồi.

Mặt ngoài ý tứ cực kỳ Giản Đơn Minh , thậm chí liền một điểm đẹp đề đều không có, cũng khó trách, nhanh như hổ đói vồ mồi lúc, khi nào ôn nhu quá?

Hổ Khiếu quyền bản chất chính là để thân thể mỗi một nơi bắp thịt, Nguyên lực phát huy đến to lớn nhất công kích hiệu quả, dường như Mãnh Hổ giống như vậy, trong nháy mắt xé ra đối phương phòng tuyến.

Đây chính là cái gọi là khí thế, cái gọi là lực đạo.

Mà nhanh như hồ đỏi vồ mỗi chú ý chính là lực đạo.

"Đối bụng hồ xông tới!"

Thân thể bỗng nhiên di động, dưới chân phát sinh hơi run rẩy, hai chân lấy tốc độ cực nhanh, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc chạy vội đi ra ngoài, cả người tràn đầy một cỗ lực đạo, nhất thời có muốn đem tất cả va nát kích động.

"Dừng..."

Bên cạnh đại thụ bị Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ đá một thoáng, trên cây cây khô bị trong nháy mắt bạo vỡ ra, dây đặc vỏ cây chậm rãi rơi xuống mặt đất.

"Đối bụng đừng mảnh nhào."

Một tia mạnh mẽ mạnh mẽ Nguyên lực từ Nhiếp Thiên Minh ngón trở truyền đến, hần nhanh chóng di động tới, thân hình không ngừng biến hóa, trên tay lực đạo cũng không ngừng tăng mạnh.

"Vèo vèo..."

Nhanh chóng vọt tới sân tường vây trước, tường vây dĩ nhiên cũng bị Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực mang đến khí thế chấn động mấy.

"Đối bụng hồ xé ra."

Đây là nhanh như hồ đỏi vồ mỗi bên trong lợi hại nhất chiêu thức, trong lúc đó hai chưởng bên trong Nguyên lực tăng vọt, cánh tay phát sinh lạnh lạnh âm thanh, bàn chân dùng sức giẫm bùn đất, đã rơi vào hần bên trong.

"Oanh..."

Một đạo tường vây sò sò bị Nhiếp Thiên Minh xé ra, từ đối bụng hồ xông tới, đến đối bụng hồ xé ra, chăm chú dùng không tới ngũ giây.

Ngũ giây cũng đã đem Mạnh Hồ khí thế toàn bộ thể hiện ra tới, trong chớp mắt, toàn bộ động tác làm liền một mạch.

Quyền pháp tinh tú, Nhiếp Thiên Minh đã nắm giữ, thể nhưng lực đạo phương diện vẫn có chút khiếm khuyết.

Cái gọi là quyền không rời tay khúc không rời, nhiều luyện mới có thể đạt đến hay nhất hiệu quả.

Nhẹ nhàng lau lau rồi mồ hôi trên trán, Nhiếp Thiên Minh khi theo thân bao bên trong móc một hạt tứ phẩm dược hoàn, trực tiếp ném đến trong miệng.

Có chút uể oải Nguyên lực nhanh chóng tái hiện toả sáng ánh sáng long lầy, Nhiếp Thiên Minh lập tức lần thứ hai luyện tập lên.

Đơn bước phân giải, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai từng bước từng bước luyện tập lên.

Tu luyện không có cái gì đường tắt có thể nói, đặc biệt là tu luyện vũ học, đặc biệt là tu luyện tới thừa vũ học càng muốn vững vàng.

Này tầng thứ hai Nhiếp Thiên Minh ròng rã bỏ ra thời gian ba ngày, mới đánh ra nhất là thoả mãn hiệu quả...

Bất quá so với những người khác mà nói, hần ứng kinh rất đường tắt, nguyên nhân trọng yếu nhất là, hần Nguyên lực thật sự là có điểm quá hùng hậu...

...

...

Trên người đan dược cũng bị tiêu hao không ít, từ lần trước tại tầng dược bên trong trộm dược hậu, Nhiếp Thiên Minh đã thật nhiều ngày không có mua quá đan dược.

Trong lúc Phưong Dục Minh lại biếu tặng hần không ít đan dược linh dịch, nhưng đáng tiếc đa số đều bị cái kia khẩu vị cực đại Địa Dương Thạch nuốt ăn.

Ra khỏi phòng luyện công, Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu nhìn một cái, thiên lại tối xuống, không khỏi thở dài nói: "Thời gian trôi qua, không nghĩ tới một môn tứ phẩm vũ học lại muốn nhiều ngày như vậy."

Nếu như bị những người khác nghe được câu này, trực tiếp sẽ xấu hổ chí tử.

Đương nhiên cái này cũng là dài nhất đến một lần, đương nhiên không thể toán lần thứ nhất tu luyện Bát Cực Quyền.

"Ngày mai trước tiên đi giải quyết đan dược vấn đề, sau đó chuyên tâm đem tầng cuối cùng luyện hảo." Nhiếp Thiên Minh đuổi cái lưng mệt mỏi, chậm rãi hướng về nơi ở đi đến.

Ngày mai ánh mặt trời có vẻ có điểm long lanh, chỉ là phong có chút lớn hơn, Nhiếp Thiên Minh mang được rồi bên người bao, trực tiếp chạy về phía giao dịch dưới đất phủng.

Nơi này hán binh thường cũng không ít đến, chỉ là hôm nay nhưng không giống nhau, bởi vì hán Hoài Sủy khoản tiền kén sù.

Có tiền cảm giác chính là không giống nhau, nhớ tới lần trước, chính mình vì tình một điểm Hoang tệ, liền thiếu mua hơn trăm hạt tứ phẩm đan dược, cuối cùng vẫn là Nam Cung Huyền bỏ vốn giúp hán nhiều mua một chút.

Lần này hán muốn tiến hành quy mô lớn chọn mua, dù sao Địa Dương Thạch tiêu hao cũng quá lợi hại, mua ít đi còn chưa đủ nó nhét hàm răng đây?

Làm sao cũng phải mua trên mấy tháng linh dược đi, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng ước lượng một chốc, liền trực tiếp mua một triệu Hoang tệ nhị phẩm linh dịch.

Một triệu Hoang tệ linh dịch, đây cũng không phải là một số lượng nhỏ. Một lần lấy ra, phỏng chừng sẽ khiến cho người khác chú ý, hán cũng không dự định lộ phú a.

Lập tức quyết định một nhà một nhà quầy hàng mua, cuối cùng lựa chọn mười mấy nhà người bán, rốt cục mua đủ mình muốn đồ vật.

Nhẹ nhàng bỏ vào màu xanh lam Bao Bao bên trong, tồn nhập đến thế giới hư không bên trong giao cho Hư Không lão sư .

Đem chính mình đan dược để vào đến bên người bao bên trong hậu, nhanh chóng đi ra khỏi giao dịch dưới đất phủng.

Bởi mỗi bút đều không phải rất lớn, cho nên cũng không có mang đến phiền toái quá lớn, Nhiếp Thiên Minh cực kỳ biết điều đi ra khỏi giao dịch dưới đất phủng.

Ra khỏi giao dịch phủng, liền trực tiếp bốn phòng luyện công mà đi, linh xong chìa khoá tiếp theo tu luyện tầng thứ ba.

"Tầng thứ ba, Hồ Khiếu Chấn Thiên."

Nhẹ nhàng thì thầm, nghe tới liền khí thế rộng rãi, hán là uy lực rất lớn, Nhiếp Thiên Minh thoả mãn nghĩ.

Nhất quyền nhất cước sản sinh long ngâm tiếng hồ gầm bản chúc không dễ, còn muốn có Chấn Thiên việc, phỏng chừng có nói ngoa cảm giác.

Liên tính thân thể cùng Nguyên lực phối hợp rất tốt, cũng chỉ có thể sẽ có uy thế hùng lực cảm giác, có Hồ Khiếu long ngâm, xác thực không dễ.

Bất luận có cái gì tiếng vang, đầu tiên vẫn là từ cơ bản chiêu thức tu luyện lên.

"Vù vù..."

Kính quyền trên không trung dùng sức vung lên, phát sinh vù vù chạy bằng khí âm thanh, mà cái thanh âm này là bởi vì tay áo ở trong không khí vung vẩy quá nhanh ma sát sản sinh, cùng tiếng hồ gầm không có chút quan hệ nào.

Tuy rằng thân hình có hồ động cảm giác, cánh tay cũng linh hoạt đa dạng, lực công kích cũng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng là muốn dựa vào nó cùng Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cao thủ vẫn có chút độ khó.

Nguyên lực không đủ, vẫn là cường độ không đủ?

Luyện tập mấy chục lần hậu, Nhiếp Thiên Minh rốt cục dừng lại suy tư, xem ra muốn lập tức luyện đến loại trình độ này, quả thực chính là người ngốc nói mê.

"Thiên Minh, người đã rất tốt." Hư Không lão sư vỗ vỗ hán vai, khích lệ nói.

"Đây là ta hay là không có đem lực đạo và khí thế rất tốt dung hợp đến đồng thời." Nhiếp Thiên Minh rầu rĩ không vui nói rằng.

"Cái gì vũ học không phải luyện từ từ tập bên trong tầng cao ? Chỉ có không ngừng luyện tập phỏng đoán, mới có tiến bộ, mới có tầng cao. Tiểu tử, đường trường đây?" Hư Không lão sư cũng không hề như bình thường như vậy đá kích hán, chậm rãi khuyên giải nói.

"Lão sư nói có đạo lý, đại thành vốn là không phải dễ dàng như vậy luyện thành. Thiên Minh nhất định nỗ lực luyện tập."

Sau khi nói xong, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai tập trung mới trong luyện tập, động tác so với trước càng thêm nước chảy mây trôi, chỉ ít tại thông thạo phương diện này, hán vẫn là rất hài lòng.

Bất tri bất giác đã ba ngày qua đi, lúc này Nhiếp Thiên Minh tuy rằng không có đạt đến Hồ Khiếu long ngâm tư thế, thế nhưng cũng miễn cưỡng phát ra một tia tiếng vang, không giống với ống tay áo ở trong không khí ma sát âm thanh.

Thế nhưng cự ly đại thành, còn có một đoạn không xa đường phải đi đây?

Lập tức Nhiếp Thiên Minh cũng không có quá mức vui vẻ, tất cả những thứ này đều là hán từng bước từng bước luyện ra được, không bị không thích.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Báo danh sự kiện

Tháng ngày loáng một cái lại qua, Nhiếp Thiên Minh lau lau rồi giọt mồ hôi trên trán tử, thu thập tất cả hậu, lần thứ hai chậm rãi rời khỏi phòng luyện công.

Mặt trăng đã treo lên thật cao gần nhất liên tiếp mấy ngày đều là như vậy muộn, cho nên khi hạ cũng không cảm thấy có cái gì không giống.

"Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh." Đại lão viễn liên gặp được Nam Cung Huyền cấp thiết kêu, giống như nửa năm không nhìn tới chính mình như thế.

"Làm gì?" Nhiếp Thiên Minh bắt đầu dĩ hồi một thoáng, tiếp theo Nam Cung Huyền bước nhanh như gió chạy đến hấn trước mặt.

Nam Cung Huyền hơi chút bình tĩnh một thoáng tâm tình, con mắt trừng hấn một thoáng, sinh khí hỏi: "Làm gì? Người nói làm gì? Hiện tại toàn bộ Phong Vân môn đều tại vì làm sẵn bắn đại tái vội đến bắt diệt nhạc hồ, liên người cả ngày không thấy tăm hơi."

"Không phải, điều này cùng ta có quan hệ gì đây? Nay lại không muốn ta bày mưu tính kế, cũng không cần ta tổ chức tổ chức, càng không thể bởi vì ta, liền không tổ chức sẵn bắn đại tái." Nhiếp Thiên Minh nhìn Nam Cung Huyền, chậm rãi mà nói.

"Lại nói? Nói tiếp a? Tại sao không nói?" Nam Cung Huyền không nghĩ tới đụng vào đến Nhiếp Thiên Minh liền nghe đến thao thao bất tuyệt, cái miệng anh đào nhỏ nhắn một đống, xa cách.

Đầu tiên là sừng sốt, chột cười cười, Nhiếp Thiên Minh tâm bình khí hòa nói rằng: "Gần nhất tu luyện vũ học có điểm quá mức tập trung, gần nhất có điểm đến mức hoảng, hiếm thấy nghe ta lải nhải vài câu, người liền nhịn một chút đi."

Nhìn Nhiếp Thiên Minh thái độ khác thường về mặt, Nam Cung Huyền đầu tiên là không biết làm sao, tiện đà lúm đồng tiền mới nở, mỉm cười nói rằng: "Hành, Thiên Minh ca ca muốn làm sao nói liền nói như thế nào. Nhưng có phải hay không hiện tại, tại chỗ một điểm, người thật sự liền không tham gia được thi đấu."

"Tình huống nào?" Hiện tại Nhiếp Thiên Minh hiểu nghiêm trọng, nếu là không có tham gia sẵn bắn đại tái tư cách, liền tương đương với tự động từ bỏ sang năm nội viện chọn lựa, cái này hậu quả thật là có điểm nghiêm trọng.

"Hôm nay là sẵn bắn đại tái báo danh ngày cuối cùng, hiện tại e sợ đều đến thời hạn cuối cùng, cho nên ta mới vội vã tìm người." Nam Cung Huyền nhìn trước đó vẫn nhàn nhả tự đắc Nhiếp Thiên Minh, u oán nói rằng.

"A, làm sao không ai cùng ta nói qua?" Nhiếp Thiên Minh giật mình hỏi, đây là hấn lần thứ nhất biết chuyện này.

"Phí lời, ai có thể tìm tới người? Hai ngày trước ta cũng vội vàng tu luyện tới, nguyên tưởng rằng người đã báo quá tên. Ta ngày hôm nay muốn cố ý nhìn một chút người phân đến cái kia tái khu, kết quả nửa ngày đều không có phát hiện người tên, một đoán chuẩn là người quên mất. Cho nên vẫn tìm đến hiện tại mới phát hiện người." Nam Cung Huyền thở phò nói rằng.

"Áo, có chuyện như vậy? Không thể thay báo danh sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Nhất định phải có bản thân tự mình báo danh cũng ký tên văn kiện, mới có tư cách tham gia sẵn bắn đại tái." Nam Cung Huyền một bên kiên trì giải đáp, một bên lôi kéo hấn hướng về chỗ ghi danh chạy đi.

Hì vọng còn có thể đuổi tới, Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà cầu khẩn một thoáng, cấp vội vàng đi theo Nam Cung Huyền chạy tới.

Trong gian phòng chỉ có một chút yếu ớt ánh lửa đang không ngừng mà nhấp nháy, mấy cái sư huynh sư tỷ đáng đáng người tại chỉnh lý tư liệu, hai người nhanh chóng tiến vào.

"Sư tỷ, bây giờ còn có thể báo danh sao?" Nam Cung Huyền nhọc nhọc hỏi.

Tại này quần sư huynh sư tỷ trước mặt, Nam Cung Huyền vẫn là có vẻ một mực cung kính, Nhiếp Thiên Minh cũng có vẻ tâm bình khí hòa, giống như chuyện này không có quan hệ gì với chính mình tựa như.

Nam Cung Huyền nhẹ nhàng quả Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn, có chút tức giận nói thầm nói: "Làm sao không có chút nào để bụng đây?"

"Hơi chút chờ một chút." Chỉ chốc lát sau, một vị sư tỷ ngẩng đầu, hơi nói rằng.

Nói xong mấy người lại tiếp tục sửa sang lại, hiển nhiên chưa hề đem chuyện của bọn họ để ở trong lòng, hai người lại đợi ba, bốn phần chuông, này mấy cái chút nào không có dừng lại ý tứ.

Tầng tầng vội ho một tiếng, Nhiếp Thiên Minh tăng cao tiếng nói, gần như lạnh lẽo ngữ khí nói rằng: "Báo danh công tác là người nào chịu trách nhiệm?"

Mấy người lần thứ hai buông ra trong tay công tác, gương mặt đánh giá cẩn thận vọng Nhiếp Thiên Minh cùng Nam Cung Huyền, một vị sư huynh có chút giận dữ nói rằng: "Nơi này tạm thời do ta phụ trách, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Áo, tạm thời. Vậy ai nói toán?" Nhiếp Thiên Minh mới là không quản hấn có hay không giận dữ nì, vừa nãy cho bọn hấn mặt mũi đã có đủ nhiều, chỉ trách bọn hấn không muốn, lập tức cũng không có cho bọn hấn lưu cái gì tình cảm.

Nam Cung Huyền nhẹ nhàng lời một thoáng Nhiếp Thiên Minh, ra hiệu hấn nói chuyện có chút nặng, Nhiếp Thiên Minh cũng mặc kệ những này. Nếu các người không trọng thị chuyện này, đương nhiên phải tìm coi trọng chuyện này người đến quản chuyện này.

"Tuy nói chỉ là tạm thời, nhưng cũng có tiện nghi làm quyền lực, nói đi, chuyện gì?" Vị sư huynh kia sắc mặt đầu tiên là một đỏ, nghĩ đến bị Nhiếp Thiên Minh khi đến, thế nhưng chốc lát lại khôi phục bình tĩnh.

"Bây giờ còn có thể báo danh sao?" Nam Cung Huyền vừa nhìn cơ hội tới, sợ sệt Nhiếp Thiên Minh càng làm vị sư huynh này chọc giận, lập tức đoạt trước nói.

"Áo, tên gọi là gì?" Vị sư huynh này nhìn một chút Nam Cung Huyền, sắc mặt được rồi rất nhiều, lập tức mới nhẹ giọng hỏi.

"Nhiếp Thiên Minh." Nam Cung Huyền chậm rãi nói rằng.

Cái tên này mới vừa nói ra, mấy vị khác sư tỷ cũng lập tức buông ra trong tay tài liệu, gương mặt lần thứ hai hướng bên này xem ra.

Đương nhiên trong ánh mắt thần tình có điểm phức tạp, có hai người sư tỷ ngờ ngợ phân rõ đi ra đây là Nhiếp Thiên Minh.

Sở dĩ là ngờ ngợ, là bởi vì lúc trước các nàng tại Tầng Thư Các nhìn thấy da bọc xương Nhiếp Thiên Minh thực sự không dám cùng trước mặt vị này tinh thần sung mãn, khuôn mặt anh tuấn hấn liên hệ ở chung một chỗ.

"Vâng... Là, Nhiếp sư đệ a!" Tên sư huynh kia có điểm mất tập trung.

Nhìn thấy vị sư huynh này vẻ mặt, tại nhìn mấy vị khác sư huynh sư tỷ, Nhiếp Thiên Minh hiểu trong chuyện này nhất định có cái gì ẩn tình.

"Làm sao không được sao?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai nói chuyện, nếu bọn họ đã biết mình là Nhiếp Thiên Minh, nghĩ đến cũng không thể nào lại coi hấn là làm phổ thông tân sinh tới đối đãi.

"Nhiếp sư đệ, là như vậy, chúng ta báo danh thời gian đã hết hạn. Cho nên..." Vị sư huynh kia trên mặt lần thứ hai hiện ra có chút không tình nguyện vẻ mặt.

"Ha ha ha..."

Nở nụ cười một trận, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên mặt liền biến sắc, hỏi: "Đến cùng ai là người phụ trách?"

Ở đây tất cả mọi người nghe ra câu nói này ý tại ngôn ngoại, Nam Cung Huyền nhìn Nhiếp Thiên Minh một chút, ra hiệu hấn nói chuyện quá nặng. Vị sư huynh kia mặt lên mặt mũi cũng lại không nhìn được nữa, sắc mặt khẽ biến thành hồng, nhưng cũng không dám phát tác, cảm giận nói rằng: "Chuyện này là Từ sư huynh phụ trách, chuyện như vậy nhất định phải xin chỉ thị hấn, hấn đồng ý mới có thể thông qua."

"Từ Ly Sách?" Nhiếp Thiên Minh theo bản năng hỏi.

"Ân, là Từ Ly Sách Từ sư huynh." Vị sư huynh kia lẩm bẩm nói.

"Ha ha, như là người khác, e sợ hiện tại đã sớm trên báo tên đi! Oan gia hẹp lộ, được, người hiện tại đi tìm hấn, liền nói Nhiếp Thiên Minh ta muốn muốn ghi danh." Nhiếp Thiên Minh sắc mặt nụ cười lập tức biến mất, tùy theo âm trầm lại.

Mấy vị sư huynh cũng không phải người ngu, cái này dám trêu Từ Ly Sách người, cũng không phải là cái gì người hiền lành, chính mình không đắc tội được, vẫn là lập tức đi tìm Từ Ly Sách đến xử lý đi.

Xoay người lại, từ bên cạnh cầm hai cái ghế, tiện tay đưa cho Nam Cung Huyền một nhánh, Nhiếp Thiên Minh thuận thế ngồi xuống.

Mấy cái đứng sư huynh sư tỷ có vẻ cực kỳ lúng túng, nếu vì làm Từ Ly Sách làm việc, hấn Nhiếp Thiên Minh cũng không có cần thiết tại cho bọn hấn cái gì thể diện tốt nhìn.

Nam Cung Huyền cũng có chút lúng túng ngồi xuống, thế nhưng vừa nghĩ tới Từ Ly Sách gia hoà kia, nàng khí cũng không đánh một chỗ đến, cũng không muốn nhiều trước mặt mấy người một chút .

Dù sao vốn chính là một câu nói sự tình, chỉ cần Nhiếp Thiên Minh điền một thoáng bả, ký tên một thoáng tên liền có thể. Nhưng là bọn hắn vừa nghe thấy là Nhiếp Thiên Minh, liền mọi cách nhún nhường, thực sự khiến người ta không thoải mái.

Hai người nhàn nhã tự đắc ngồi, mấy người này trong lúc nhất thời dĩ nhiên không biết nên làm gì , chỉ là sửng sờ đứng ngăn người ở chỗ đó mà thôi.

"Các vị sư huynh sư tỷ, các người với các người, đừng lão nhìn chúng ta, chúng ta cũng không dễ xem." Nhiếp Thiên Minh tâm bình khí hòa nói rằng.

Mấy vị này sư huynh sư tỷ lúc này mới tỉnh thần hồi phục, cũng như bọn họ là tân sinh, Nhiếp Thiên Minh là sư huynh.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Xem ai càng hèn hạ hơn!

Quá không tới sau mười phút, vừa mới cái kia sư huynh lần thứ hai trở lại, sắc mặt có một ít khó coi.

Xem ra Nhiếp Thiên Minh đã biết đáp án , kỳ thực hắn nghe được là Từ Ly Sách phụ trách lúc, hắn liền biết sẽ có kết quả gì ...

Từ Ly Sách người này, nhai tí tát báo...

Thế nhưng hắn Nhiếp Thiên Minh cũng là một cái có cừ oán tát báo, hơn nữa còn là vài lần trả lại cái loại này.

"Vị sư huynh này, không biết kết quả làm sao? Có phải hay không hay là không có tư cách?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói, nhưng ngữ khí muốn so với trước đó hơi tốt một chút. Nhìn ra hắn đã bị Từ Ly Sách khiến trách một trận, lập tức cũng chẳng nhiều giống như không khách khí.

"Ngượng ngùng, Từ sư huynh nói, bắt luận ai, chỉ cần vượt quá cái này lúc đoạn giống nhau không cho báo danh." Vị sư huynh kia sắc mặt nghiêm túc nói.

"Được, được, bắt luận ai, vậy chính là không phải nhằm vào Nhiếp Thiên Minh ta ." Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự giễu một thoáng.

"Nhiếp sư đệ, xác thực không phải nhằm vào cá nhân, cho nên người cũng không muốn có ý kiến gì." Vị sư huynh kia an ủi.

"Cái này ta biết, có thể lý giải. Chỉ là ta muốn hỏi một chút, năm ngoái cũng có người bỏ báo sao?" Nhiếp Thiên Minh ung dung không vội nói rằng.

"Cái này... , ..." Vị sư huynh kia lúng túng cúi đầu, vuốt vuốt mu bàn tay.

Dĩ vãng xác thực có tình huống như thế , hàng năm đều có một ít không tương được sự tình, cho nên phụ trách người đều sẽ mở ra một con đường, chỉ là năm nay Nhiếp Thiên Minh hết lần này tới lần khác gặp phải Từ Ly Sách .

Lông mi nhẹ nhàng run lên, Nhiếp Thiên Minh khóe miệng treo lên một tia xem thường cười nhạo.

Này có như vậy người, mới sẽ làm ra loại chuyện này, loại này làm người khinh thường sự tình.

Nhìn có điểm kỳ nào Ngải Ngải sư huynh, Nhiếp Thiên Minh lập tức rõ ràng những chuyện này, lời một Hạ Nam cung Huyền đường kính đi ra ngoài phòng.

Không nghi ngờ chút nào, Từ Ly Sách là có ý làm khó dễ hắn, Nhiếp Thiên Minh há có thể để hắn thực hiện được, lập tức mang theo Nam Cung Huyền trực tiếp chạy về phía Ngưng Hiểu lão sư nơi nào.

"Người đã như vậy đối với ta, cũng đừng trách ta không từ tế ." Nhiếp Thiên Minh khẽ hừ nhẹ một thoáng, chậm rãi gõ lên Ngưng Hiểu lão sư làm công cửa phòng.

Mấy về sau, Ngưng Hiểu lão sư mở cửa, nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh hậu, trên mặt xác thực rất kinh hãi, nghĩ đến nàng đã lâu không nhìn tới cái này đệ tử đắc ý, lập tức có điểm vui vẻ mà thôi.

"Ngưng Hiểu lão sư, Nhiếp Thiên Minh có chút ít sự cần người hỗ trợ, không biết ngài phương không tiện?" Nhiếp Thiên Minh cung kính nói.

"Chuyện gì?" Ngưng Hiểu lão sư đầu tiên là sững sốt, tại chính mình trong ấn tượng cái này đệ tử đặc ý nhất, giống như chưa từng có cầu quá chính mình cái gì, nói đúng ra đã hao mấy tháng đều không gặp.

Lần trước sáu thành như vậy, đều không có mở miệng cầu quá chính mình, không biết lần này vì sự tình gì? Ngưng Hiểu lão sư trong lòng tính toán, năng xác thực đoán không ra Nhiếp Thiên Minh còn có thể có chuyện gì cần năng hỗ trợ.

"Gần nhất bởi tu luyện vũ học, trong lúc nhất thời dĩ nhiên bỏ lỡ báo danh thời gian. Nếu không phải Nam Cung Huyền nhắc nhở, ta vẫn không biết đây? Thế nhưng ta vốn là đi bỏ báo, chỉ là bọn hắn không cho ta báo danh, cho nên thỉnh lão sư giúp ta nói một chút, có thể không?" Nhiếp Thiên Minh ngữ khí thành khẩn nói rằng.

"Hắn là có thể bỏ báo, làm sao không được sao?" Ngưng Hiểu lão sư nhíu nhíu mày, nghi ngờ hỏi.

"Ha ha, bọn họ đã nói thời gian, ai cũng không thể báo, cho nên..." Nhiếp Thiên Minh lúng túng nói rằng, gương mặt Ngưng Hiểu lão sư chăm chú nói rằng.

"Người chờ một chút, ta với người quá khứ một thoáng." Ngưng Hiểu lão sư thu thập một thoáng, mang theo Nhiếp Thiên Minh cùng Nam Cung Huyền lần thứ hai chạy về phía chỗ ghi danh.

Chỗ ghi danh người vẫn không có tán, Ngưng Hiểu lão sư nhẹ nhàng ho khan một thoáng, nhu hòa nói rằng: "Năm nay người nào chịu trách nhiệm nơi này công tác?"

Mấy người kia vừa nhìn người đến dĩ nhiên là Ngưng Hiểu lão sư, mặt sau theo Nhiếp Thiên Minh cùng Nam Cung Huyền, nhất thời minh trắng xảy ra chuyện gì.

Bọn hắn vạn lần không ngờ dĩ nhiên có thể mời đến Ngưng Hiểu lão sư, lập tức mỉm cười nói rằng: "Là Từ Ly Sách sư huynh."

"Ồ, Ly Sách a, người đi đem hắn tìm được." Ngưng Hiểu lão sư tay ngọc vẫy một cái, vị sư huynh kia lần thứ hai đi, lần này không tới hai phút, Từ Ly Sách mang theo vị kia tìm hắn người lao nhanh xông lại.

Từ Ly Sách nhìn thấy Ngưng Hiểu lão sư lập tức cười nói: "Lão sư sao người lại tới đây?"

"Như vậy, Thiên Minh hắn bởi không có nhận được thông báo, bỏ lỡ đưa tin tháng ngày. Nghe nói các người từ chối hắn bỏ báo, cho nên ta sang đây xem một thoáng."

Dừng lại chốc lát, Ngưng Hiểu lão sư kể tục chậm rãi nói.

"Đương nhiên các người làm như vậy cũng vô khả hậu phi, nhưng là như vậy cơ hội đối với người nào mà nói đều là một cái không sai cơ hội. Cho nên hay là muốn cho hắn một cơ hội, thêm nữa chủ yếu trách nhiệm tại ta, ta đã quên thông báo hắn, người giúp hắn bổ điền một chút đi."

Ngưng Hiểu lão sư đơn giản mấy câu nói liền quyết định, hai bên đều không có trách tội, vẫn đem trách nhiệm vơ tới chính mình trên người, Nhiếp Thiên Minh xác thực bội phục không ngót.

"Chuyện này ta làm sao không biết? Các người là làm việc như thế nào? Vừa nãy ta thật sự không biết là Nhiếp sư đệ, ta hiện tại liền giúp hắn bỏ báo." Từ Ly Sách nói ba xạo liền đem trách nhiệm trốn tránh xuống, dĩ nhiên trang nổi lên hồ đồ.

Càng ngày càng chán ghét Từ Ly Sách người này, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh từ đầu tới đuôi đều không có liếc hắn một cái, tiếp nhận biểu, thích làm gì thì làm viết.

Bảng bên trong đại khái điền chính là một ít cơ bản tin tức, chủ yếu nhất chính là muốn nói rõ hiện đang tu luyện đẳng cấp, Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ tự hỏi một lát sau, điền Hậu Địa cảnh hậu kỳ.

Tuy nhưng đã hàng rồi một cấp, thế nhưng vẫn là đưa tới không nhỏ oanh động.

Ngưng Hiểu lão sư mừng rỡ nhìn một chút hắn, thoả mãn về mặt viết ở trên mặt, nhớ tới mấy tháng trước hắn vẫn là Hậu Địa cảnh sơ kỳ, bây giờ lại đến cuối cùng, như vậy tốc độ tu luyện thật sự là quý dị.

Từ Ly Sách cố làm ra vẻ, hi vọng thông qua chính lý tài liệu để che dấu chính mình khiếp sợ trong lòng cũng không thích, xác thực hắn nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh liền mất hứng, tựa như Nhiếp Thiên Minh cũng không muốn gặp lại hắn như thế.

Mấy người khác cũng kinh hô một tiếng, xem tới vẫn là dọa đến bọn họ, nhìn trong mắt của bọn hắn lộ ra ước ao về mặt, Nhiếp Thiên Minh không thể làm gì khác hơn là làm bộ không coi ai ra gì.

Điền được rồi tất cả, Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu, đem biểu giao cho, chậm rãi quay về Từ Ly Sách cười nói: "Đa tạ Từ sư huynh trợ giúp, không có việc gì, ta liền đi trước."

Ngưng Hiểu lão sư cũng nói đơn giản hai câu, cũng trở về. Mỗi lần nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, hắn đều có đại tăng cao, mỗi lần đều mang đến cho năng

kinh hi.

Từ Ly Sách nhìn mấy người rời xa bóng lưng, dùng sức nắm trong tay bằng, trong con tức giận, dung thành một đoàn trực tiếp ném đến trên bàn, sắc mặt tái nhợt rời khỏi.

Không tới sau hai phút, Từ Ly Sách lại trở lại, lần này sắc mặt càng thêm phần nộ, không người nào dám trêu chọc hắn, xem ra Nhiếp Thiên Minh đem hấn khí bất tỉnh.

Vừa nghĩ tới Từ Ly Sách cái loại này hận không thể đem Nhiếp Thiên Minh ăn đi ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh không khỏi cười cười, tìm Ngưng Hiểu lão sư xác thực là một cái rất tôn sự tình, thế nhưng hiệu quả xác thực không cần nói cũng biết.

Đối phó loại người này, đương nhiên phải dùng thủ đoạn đặc biệt, hiển nhiên Từ Ly Sách như vậy người nên dùng loại thủ đoạn này.

Nếu đắc tội một tiểu nhân, vậy hãy để cho tiểu nhân trở nên càng nhỏ hơn nhân...

Người đề tiện, ta sẽ càng vô sỉ hơn, ha ha...

Nhiếp Thiên Minh ở trong lòng hài lòng cười, nhìn thấy Từ Ly Sách mặt xạm lại, tâm tình cực độ khoan khoái.

Ngưng Hiểu lão sư đơn giản hỏi hai câu liền để bọn hắn rời khỏi, Nhiếp Thiên Minh cùng Nam Cung Huyền cũng hướng về nơi ở đi đến .

"Ha ha ha..."

"Thiên Minh ca ca, người vẫn đúng là tìm Ngưng Hiểu lão sư đến ép hắn a!" Nam Cung Huyền lúc này cũng bật cười, nín đã lâu.

"Ha ha ha..."

"Ai bảo hắn lợi dùng trong tay đặc quyền, đến ép ta. Nếu như không ở Phong Vân môn, ta đã sớm đem hắn đánh gục, này toán khinh ." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng,

"Chuẩn bị cẩn thận, ngày mai hoàn toàn thắng lợi..."

"Ân, hoàn toàn thắng lợi..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Tiểu nhân âm mưu!

Mỗi năm một lần săn bắn đại tài cũng rốt cục muốn kéo lên màn mở đầu , Cầm trưởng lão tự mình phụ trách lần so tài này.

Bởi hàng năm tham gia nhân số cũng rất nhiều, cho nên trước hết phân bốn cái tái khu, mỗi cái tái khu lại che mấy tiểu tổ, tiến hành chọn lựa, cuối cùng tuyển ra gần một trăm người tham gia chân chính săn bắn đại tài.

Tân sinh cùng trên một lần học sinh cũ gộp lại tổng cộng gần một ngàn khoảng năm trăm người, chưa tham gia nhân số cũng bất quá mười lăm người mà thôi, có thể thấy được cuộc tranh tài này tầm quan trọng.

Tại Phong Vân môn to lớn Cổ Thạch phía dưới, đứng lít nha lít nhít đám người, một mảnh đen kịt.

Tầng tầng ho khan một tiếng, thoả mãn nhìn một chút, Cầm trưởng lão tăng cao tiếng nói, lớn tiếng nói: "Các vị, hôm nay là mỗi năm một lần săn bắn đại tài bắt đầu tháng ngày, trong khi mười ngày. Mặc kệ tân sinh vẫn là học sinh cũ, tương tin các người cũng đều biết trận này săn bắn đại tài tầm quan trọng. Hi nhìn các người ở sau đó đại tái bên trong có thể có thu hoạch, ngoài ra năm nay thu được người số một người, còn có giá trị một trăm ngàn Hoang tệ đan dược. Đương nhiên vật chất khen thưởng không phải mục đích cuối cùng, tương đương với cho các người tiếp sức!"

"Được rồi, phế không nói nhiều nữa, ta biết các người đã không kiềm chế nổi, săn bắn đại tài chính thức bắt đầu." Cầm trưởng lão vừa nói xong, người phía dưới liền bắt đầu hành động .

...

...

Lần này nơi so tài cự ly Phong Vân môn không xa phía sau núi rậm rạp bên trong, chia làm năm cái tái khu, mỗi cái tái khu lại có ba mươi cái tiểu đội, mỗi cái tiểu đội bên trong có mười người, mỗi người đều có một tấm bảng nhỏ, là lúc trước đăng ký lúc đánh số.

Đương nhiên là có thi đấu thì có đào thải, hạng thứ nhất nhiệm vụ chính là đào thải một nửa nhân số.

Sẵn bắn đại tái tiền kỳ cũng là thú nhân đại tái, mỗi người nhất định phải sẵn bắn đến năm con Luyện Tâm cảnh yêu thú, dĩ nhiên nếu như đoạt trong tay của đối phương nhân hiệu cũng tương đương với năm lấy năm con yêu thú. Mất đi tiểu bài người liền tương đương với chủ động bị đào thải, cho nên khoản này nhiệm vụ cũng là thú nhân thi đấu.

"Đỉnh khu, giáp tổ đệ nhất lúc đoạn, Nhiếp Thiên Minh." Nhiếp Thiên Minh tại mệnh môn danh sách bên trong rút cuộc tìm được chính mình tên, đây là Nam Cung Huyền cũng hướng về chính mình đi tới, xem ra tâm tình không sai.

"Huyền muội, ngươi phân ở đâu cái tái khu?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Đỉnh khu, giáp tổ, đệ nhất lúc đoạn." Nam Cung Huyền vô cùng phấn khởi nói ra, Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là cả kinh, tiện đà nở nụ cười.

"Làm sao vậy? Sẽ không ngươi cũng tại ta tổ này đi, xem ra ta muốn bảo bắt đầu." Nam Cung Huyền hết sức kinh ngạc, dù sao loại này xác suất cũng quá nhỏ, thế nhưng vừa nghĩ tới cùng Nhiếp Thiên Minh phân đến một tổ, vòng thứ nhất bị đào thải khả năng vậy chính là linh.

Này cùng trực tiếp thăng cấp khác nhau ở chỗ nào, xem ra hôm nay vận may thực sự là siêu được, Nam Cung Huyền cười hì hì.

Khóe miệng nhẹ nhàng giương lên một đạo mỉm cười đường vòng cung, Nhiếp Thiên Minh há có thể không biết nàng muốn cái gì, lập tức nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng vai ôn nhu nói: "Chúc mừng ngươi, thăng cấp vòng thứ hai."

"Dĩ nhiên, này còn phải nhờ Thiên Minh ca ca hồng phúc." Nam Cung Huyền hiểu ý nở nụ cười, tay nắm thật chặt một thoáng tiểu nhân hiệu, theo Nhiếp Thiên Minh hướng về tái khu đi đến.

...

...

Rậm rạp cực kỳ đại, tuy rằng đã là mùa đông, thế nhưng vẫn còn có chút cây cối quanh năm không rơi rụng, cho nên cũng có vẻ xanh um tươi tốt, chỉ là bên trong đi tiết lộ ra một cổ âm u khí.

Cực đại nhân hiệu viết đỉnh khu, hai người đi tới xác nhận nơi làm cuối cùng xác nhận, một vị tương đối tuổi trẻ lão sư chính đang chỉnh lý trong tay tài liệu, phát hiện có người đến, giương mắt nhìn lên.

"Lão sư, chúng ta là quá tới tham gia thi đấu, đây là chúng ta tiểu nhân hiệu." Nhiếp Thiên Minh cung kính nói, cầm trong tay nhân hiệu nộp quá khứ, Nam Cung Huyền cũng đưa tới.

"Nhiếp Thiên Minh, Nam Cung Huyền." Vị lão sư kia lâm bẩm nói, sau đó đối chiếu một thoáng danh sách, đem bọn hắn tư liệu thả vào.

"Được rồi còn có mười lăm phần chuông liền muốn tiến hành thi đấu, các ngươi trước tiên qua bên kia nghỉ ngơi chờ đợi chốc lát đi!" Vị lão sư kia hạch đối với hậu, ngón tay chỉ phía trước tiểu đình tử, mỉm cười nói rằng.

Hai người theo con đường đi tới tiểu đình bên trong, trong đình đã có ba người tại chỗ này chờ đợi, ba người kia vừa nhìn liền biết đều là tân sinh.

Lần nhau đánh một cái bắt chuyện, Nhiếp Thiên Minh cùng Nam Cung Huyền tìm một góc ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Ba người khả năng nhận ra hắn là Nhiếp Thiên Minh, trên mặt có chút giật mình, dù sao Nhiếp Thiên Minh đang sinh ra mới bên trong là ưu tú nhất một vị.

Đương nhiên ngoại trừ đi học bên ngoài, ba người nói nhảm lại không ngừng mà thảo luận, Nhiếp Thiên Minh cũng cũng không hề để ý, chỉ là chăm chú muốn chuyện của chính mình.

Mười phút trôi qua, lúc này mới lại có năm người đi tới, thành lập đến những này nhân về mặt tươi cười, không chút nào đem sẵn bắn đại tái coi là chuyện đáng kể, đương nhiên cũng không đem bọn hắn những này tân sinh coi là chuyện đáng kể.

"Những thứ này đều là học sinh cũ đi." Nhiếp Thiên Minh nắm Dur Quang thoáng nhìn, lâm bẩm nói, tiếp theo nhắm hai mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, tên lão sư kia chậm rãi đi tới, lần thứ hai điểm một cái nhân số, lớn tiếng tuyên bố: "Đỉnh khu giáp tổ nhóm đầu tiên sẵn bắn hiện tại bắt đầu."

Theo lão sư cánh tay vung lên, mười tên tuyển thủ lập tức nhanh chóng tiến vào đỉnh khu. Mười người theo đường nhỏ chậm rãi hướng về đỉnh khu nơi sâu xa đi đến, đường nhỏ khúc chiết mà u tĩnh, tình cờ có yêu thú tiếng hô, một nhóm mười người ngược lại cũng không cảm thấy đáng sợ.

Đầy đủ đi nửa giờ, rốt cục đi tới sân bắn chỗ cần đến, Nhiếp Thiên Minh vừa định lôi kéo Nam Cung Huyền rời khỏi, chỉ nghe thấy trong đó một cái học sinh cũ nói rằng: "Các vị sư đệ sư muội, năm nay sân bắn đại tái liền đến đây chấm dứt đi!"

Nói xong câu đó hậu, người kia đột nhiên quay mặt lại, trên mặt lập tức toát ra một tia quý dị nụ cười đắc ý, bên cạnh bốn người cũng xoay người lại, tạo thành đôi lập thể cuộc, là vây kín thể cuộc.

"Chỉ có thể trách các người vận may quá kém, dĩ nhiên đem chúng ta năm cái Hậu Địa cảnh người toàn bộ tuyển vào này tiểu tổ, làm đồng môn sư huynh, chúng ta cũng không có ý định làm khó dễ người, chỉ cần các người ngoan ngoãn cầm trong tay tiểu nhãn hiệu giao ra đây, lúc này coi như xong." Dẫn đầu thiếu niên kia ánh mắt hung ác quét một vòng Nhiếp Thiên Minh bọn họ năm người.

Ba người kia cảm tức năm người kia, thế nhưng không người nào dám nói lời phản đối, dù sao năm cái Hậu Địa cảnh, bọn họ liền cơ hội xuất thủ đều chưa từng có. Ba nhân ánh mắt không khỏi đầu đến Nhiếp Thiên Minh trên người, hi vọng hắn có thể giải quyết này một vấn đề khó giải quyết.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng đang rơi vào tự hỏi bên trong, toàn bộ so với hắn cao một lần học sinh cũ bên trong cũng không có quá nhiều Hậu Địa cảnh, tổ này xuất hiện năm cái, càng là quái dị. Chẳng lẽ là có người cố ý làm như vậy?

Nghĩ đến buổi tối ngày hôm ấy Từ Ly Sách xem chính mình ánh mắt, hận không thể đem chính mình ăn, xem ra nhất định là tên khốn kia từ đó phá rồi, hi vọng dùng năm cái Hậu Địa cảnh hảo thủ trực tiếp đem chính mình bóp chết tại vòng thứ nhất.

"Thật ác độc người." Nhiếp Thiên Minh không khỏi mạnh mẽ mắng một câu, nếu là mình không phải đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, ngày hôm nay đến có vẻ có một ít phiền toái nhỏ, thế nhưng hắn thực lực bây giờ muốn xa xa vượt quá bọn họ năm người, lập tức cũng không hề cho thấy lo lắng thần sắc được.

"Các vị sư đệ sư muội, lẽ nào thật sự muốn chúng ta ra tay các người mới muốn xuất ra sao?" Đột nhiên cái kia dẫn đầu thiếu niên, sắc mặt chìm xuống, hét lớn quát lớn nói, đồng thời tay phải Địa Tinh lực đã tụ tập ngũ thành lực đạo.

Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn chính mình không ra mặt vẫn đúng là không có thể giải quyết, lập tức lông mi run lên, tay trái uốn lượn chỉ Hoang tề lần thứ hai xoay tròn, khoe miệng nụ cười giương lên, thân nhiên nói: "Mấy vị sư huynh hỏa khí đừng quá đại chứ, chúng ta những sư đệ này sư muội là gan có chút ít, không biết có thể hay không thương lượng một chút?"

"Nha, tiểu tử này còn muốn thương lượng? Xem ra Ngô đại ca nói chuyện vẫn có chút mềm nhẹ, để Tam đệ trước tiên cho người điểm màu sắc nhìn, liền sẽ biết cái gì là thương lượng." Nói xong bên cạnh một thiếu niên liền vọt ra, chuẩn bị đối với Nhiếp Thiên Minh thực thi công kích, thế nhưng bị cái kia Ngô đại ca ngăn cản.

"Không biết vị sư đệ này là ai? Có thể xuất ra điều kiện ra sao cùng chúng ta cò kè mặc cả?" Cái kia Ngô đại ca lập tức trấn định lại, làm rõ đối thủ sau đó lại ra tay cũng không muộn, lập tức cũng lạnh lùng nói.

"Sư đệ tên gì đến mấy vị sư huynh cũng là nghe qua, Nhiếp Thiên Minh, nghĩ đến cũng không quá xa lạ đi!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Ồ, chính là thằng ngốc kia. Cả ngày ở tại lầu bốn, càng ngày càng sáu gia hỏa." Bên cạnh Tam đệ chẳng thềm ngo tới nói rằng.

"Đã như vậy, thoại cũng không nhiều lời. Các người là năm người cùng tiến lên đây? Vẫn là..." Nhiếp Thiên Minh đối với loại này ngôn ngữ, cơ bản lựa chọn không nhìn, lập tức quyết định lựa chọn động thủ.

Vốn là hắn cũng không muốn nói nhiều, vừa nghĩ tới đối phương khả năng đều là bị Từ Ly Sách cố ý thiết kế tiến vào tới đối phó chính mình, lập tức vẫn là nói ra một cái tình.

Thế nhưng lời này vừa ra, mấy người kia sắc mặt nhất thời tái nhợt, bị một cái tân sinh coi rẻ, chỉ rõ chọn bọn họ năm người, loại này khí há có thể chịu đựng?

Cái kia Tam đệ cũng lại không kiềm chế nổi hắn tính tình hỏa bạo, đơn quyền trực tiếp hướng về Nhiếp Thiên Minh huy lại đây, vừa nhìn khí thế, Nhiếp Thiên Minh hiểu đối phương bất quá là một cái Hậu Địa cảnh trung kỳ nhân vật. Lập tức cánh tay nhẹ nhàng vung lên, một tia lực lượng mạnh mẽ đem công kích của đối phương toàn bộ hóa giải.

"Hậu Địa cảnh hậu kỳ cảnh giới, dĩ nhiên là hậu kỳ." Cái kia dẫn đầu Ngô đại ca khiếp sợ nói rằng, một cái tân sinh bên trong thậm chí có nhân đạt đến hậu kỳ, đây là cỡ nào quý dị sự tình, coi như mình cũng không có thể như vậy hời hợt liền đem Tam đệ công kích tá trừ.

Thế cho nên hắn bắt đầu hoài nghi là có người hay không thiết kế hãm hại huynh đệ mình năm người, chu vi bầu không khí cũng phát sinh ra biến hóa.

Này ba cái tân sinh lập tức cảm nhận được hi vọng, quảng tới kính nể cùng ánh mắt cảm kích, tân sinh bên trong thậm chí có nhân vật như vậy, đây là bọn hắn kiêu ngạo.

Chương 95: Chiều sâu săn bắn

"Đại ca, cùng lên đi, chúng ta năm cái còn không đánh lại hán một cái sao? Người cùng Nhị ca đều đã đạt đến hậu kỳ, Tam ca Tứ ca còn có ta cũng đã là trung kỳ. Liên tính đối phương đạt đến Thiên Nguyên cảnh, chúng ta cũng không sợ, huống chi tiểu tử này chẳng qua là Hậu Địa cảnh hậu kỳ mà thôi." Một cái hơi chút so với Nhiếp Thiên Minh đại một hai tuổi già hóa khinh thường nói.

"Được, lần này săn bắn đại tài chúng ta tình thế bất buộc, bất kể là ai, chỉ cần dám ngăn cản chúng ta đường đi, chúng ta tuyệt không nương tay..." Dẫn đầu Ngô đại ca chân giẫm một cái, năm người lập tức làm thành một đoàn, năm con mãnh liệt nắm đấm lập tức tạo thành vòng vây, đánh hướng về phía Nhiếp Thiên Minh, ba người kia sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, chỉ có Nam Cung Huyền có vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Một đạo xán lạn hào quang loé lên, năm con nắm đấm như đánh vào sắt thép trên, các các nhe răng trợn mắt, đau đớn không ngớt.

"Oanh."

"Oanh."

...

Mấy tiếng ầm ầm âm thanh hậu, năm người đều bị chấn động đi ra ngoài, từng người che chính mình ngực, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ cùng sợ hãi.

"Thiên Nguyên cảnh, là Thiên Nguyên cảnh..." Năm người ngo ngoe bò tới trên mặt đất, Thiên Nguyên cảnh cùng Hậu Địa cảnh cách biệt một cảnh giới, thêm nữa Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực hạt giống so với người khác càng cường đại hơn, cho nên uy lực càng tăng lên.

Thiên Nguyên cảnh ý vị như thế nào? Lâm Phong Vân môn đệ từ e sợ không ai không biết đi. Tiến vào Thiên Nguyên cảnh thì bằng với bước vào nội viện, sau khi tiến vào nội viện, địa vị cũng thuận theo tăng lên trên, thậm chí suýt chút nữa cùng ngoại viện lão sư giằng co bình.

Tầng dưới chót đẳng cấp tuy rằng có điểm không phân minh, thế nhưng càng đi cao hơn chế độ đẳng cấp cũng phân minh. Mang đến quyền lực cũng sẽ càng lớn, nếu như một cái nội viện đệ tử giết chết một vị Luyện Tâm cảnh ngoại viện đệ tử, nhiều nhất cũng chỉ là tính chất tượng trưng trừng phạt một phen mà thôi.

Đây chính là địa vị, từ lúc sinh ra đã mang theo lực uy hiếp, đối với này danh môn vọng tộc mà nói, bọn họ so với ai khác đều rõ ràng điểm này.

Mà Nhiếp Thiên Minh nhưng đối với này một ít không cảm thấy quá hứng thú, dù sao từ nhỏ sống ở cạnh biển, không buồn không lo, chỉ biết là biển rộng mặc cá nhảy, trời cao mặc cho chim bay...

"Đem tiêu bài đều giao ra đây đi!" Nhiếp Thiên Minh bàn tay đuổi một cái, hướng về bọn họ yêu cầu tiêu nhân hiệu, này mấy cái cũng đều không phải người ngu, tuy rằng có điểm không cam lòng nhưng vẫn là đành hoàng đem nhân hiệu nộp ra.

"Dĩ nhiên ta cũng không muốn cháy nhà hôi của, như vậy đi, chúng ta tân sinh xuất hiện ba người, các người học sinh cũ ra biển hai người." Nhiếp Thiên Minh cũng không muốn đem bọn hán toàn bộ đắc tội, dù sao bọn họ đều là đệ tử Tỳ Ly Sách tính toán, cũng không muốn quá làm khó.

Vốn là hai cái danh ngạch đối với bọn hán mà nói quả thực chính là việc nhỏ như con thỏ, bây giờ nhìn lại là bọn hán thiên đại ân huệ, dù sao trong năm người có hai người ứng kinh đạt đến Hậu Địa cảnh hậu kỳ, thời gian một năm đầy đủ bọn họ nỗ lực.

Năm người mặc dù có chút không cam lòng thế nhưng vẫn là ôm quyền cảm tạ Nhiếp Thiên Minh, dù sao Nhiếp Thiên Minh vẫn không có làm quá tuyệt, chỉ ít cho bọn hán bên trong có khả năng nhất tiến vào nội viện hai người cơ hội.

Vòng thứ nhất Tiểu Phong ba rốt cục giải quyết, Tỳ Ly Sách nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh tên thỉnh linh viết ở tại thăng cấp danh sách trên hậu, tức giận đến nổi trận lôi đình.

Chỉ chốc lát sau, Tỳ Ly Sách bắt đầu tỉ mỉ suy tư, năm cái Hậu Địa cảnh sư huynh dĩ nhiên không có ngăn lại một cái Nhiếp Thiên Minh. Đây là cơ nào khó mà tin nổi hiện tượng, chẳng lẽ là hán đã tiến vào Thiên Nguyên cảnh?

Nghĩ tới đây, Tỳ Ly Sách lập tức bốc lên một con mồ hôi lạnh, ký cho bọn hán lần thứ nhất giao thủ thời gian, Nhiếp Thiên Minh bất quá là Hậu Địa cảnh sơ kỳ mà thôi. Đây là mình đã là Hậu Địa cảnh hậu kỳ, thêm vào chính mình phục dụng Cầm Hồng đầu đến đan dược rồi mới miễn cưỡng đạt đến Thiên Nguyên cảnh.

Mà hán Nhiếp Thiên Minh tại sao phải có thể tại này ngăn cản trong vòng nửa năm liền đuổi tới chính mình, Tỳ Ly Sách trong lòng ngon lừa đồ ký lần thứ hai dấy lên, ngoại trừ ra ngoài sư huynh sư tỷ, cái này ngoại viện trên căn bản không ai có thể vượt quá hán Tỳ Ly Sách.

Nhiếp Thiên Minh như một cây gai sâu sắc đâm vào hắc đố kị trong lòng, để hắc cảm giác được cực không thoải mái.

Từ Ly Sách những ý nghĩ này Nhiếp Thiên Minh tự nhiên không biết, hắc cũng không thêm biết. Hiện tại hắc thực lực ứng kinh xa xa vượt qua hắc, cũng không có cần thiết tại như vậy tiểu nhân vật phía trước đại phí hoảng hốt .

Bởi vì bọn hắc vòng thứ nhất tiến hành tương đối sớm, cho nên vừa về tới nơi ở, Nhiếp Thiên Minh liền chuẩn bị tất cả, hướng về phòng luyện công chạy đi.

Dù sao mình Hồ Khiếu quyền vẫn chưa hoàn toàn luyện ra, lập tức lại chui vào gian phòng, chuyên tâm luyện tập tầng thứ ba, Hồ Khiếu Chấn Thiên.

Tuy rằng mấy ngày qua Nhiếp Thiên Minh không có luyện tập, thế nhưng từng chiêu từng thức không ngừng ở trong đầu hồi tưởng, nên như thế nào phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Lần thứ hai đánh nhau, trong không khí lần thứ hai vù vù cuốn lên gió xoáy, Nguyên lực tại song chưởng bên trong có vẻ đặc biệt cường đại.

Dần dần mà Nhiếp Thiên Minh tiến vào một loại cực độ dâng trào trạng thái, cảm thấy dòng máu khắp người đã sôi trào, nhất quyền nhất cước bên trong dĩ nhiên sinh ra từng tia từng tia tiếng hồ gầm.

Tiếng hồ gầm tuy rằng không lớn, vẫn là có thể phân rõ đi ra, đây là Nguyên lực đánh tới uy lực lớn nhất lúc, phát sinh bùm bùm âm thanh.

Bất tri bất giác, đã qua hai giờ , Nhiếp Thiên Minh đã có thể thích làm gì thì làm đánh ra tiếng vang, uy lực xác thực muốn so với tầng thứ hai cường lớn hơn nhiều.

Cường độ và khí thế chỉ có hoàn mỹ kết hợp mới có thể đánh ra loại thanh âm này, hắc rốt cực cảm nhận được phách quyền như phù, băng quyền như mũi tên, xuyên quyền như trụ.

Thế nhưng Chấn Thiên cảm giác, nghĩ đến là người sáng tạo vì gia Đại Hồ khiếu quyền khí thế mà thôi, cho nên khi hạ cũng không có chui vào đi vào ngõ cụt bên trong.

Võ đạo một đường chính là muốn không ngừng luyện tập, mới có thể càng tốt địa khống chế Nguyên lực cùng thân thể khống chế, Nhiếp Thiên Minh lại luyện tập mấy giờ rồi mới từ giả lập trong thế giới đi ra.

Thiên dĩ nhiên lần thứ hai đen, Nhiếp Thiên Minh tựa hồ lại tìm được mấy ngày trước cảm giác , này muốn so với săn bắn đại tái đến càng có ý nghĩa.

...

...

Ngày mai, lần thứ hai đi tới chỗ tập hợp, ngày hôm nay danh sách muốn so với ít đi rất nhiều, đương nhiên ngày hôm nay vẫn là đào thải một nửa, Nhiếp Thiên Minh không có chút hồi hộp nào lần thứ hai thăng cấp , chỉ là lần này Nam Cung Huyền nhưng không có thông qua, dù sao cũng nằm trong dự liệu. Chỉ là lần này chọn lựa đầy đủ cử hành hai thiên tài kết thúc.

...

...

Ngày thứ năm săn bắn đại tái lần thứ hai bắt đầu, bắt đầu từ hôm nay liền tiến vào chính tái , tuyển người tiến vào trên căn bản đều là Hậu Địa cảnh sơ kỳ người, đã đạt đến chiều sâu săn bắn tiêu chuẩn .

Như thế nào chiều sâu săn bắn? Chính là thâm nhập rậm rạp nơi sâu xa, săn bắn Hậu Địa cảnh con mồi, đương nhiên loại nguy hiểm này trình độ muốn so với trước đó càng to lớn hơn. Có thể hợp tác, thế nhưng không cho phép công kích đồng bạn. Dù sao gặp phải yêu thú đều là Hậu Địa cảnh trở lên, từ săn bắn bên trong rèn luyện mới là chủ yếu học tập quá trình.

Ầm ầm ầm!

Hết thảy tuyển thủ đã toàn bộ đến nơi , theo một tiếng to lớn tiếng vang, hơn ba trăm tên tuyển thủ dường như hồng thủy bình thường lập tức vọt vào rậm rạp trong rừng rậm.

"Săn bắn! Săn bắn! Săn bắn!"

Chân chính săn bắn bắt đầu!

Nhìn chu vi từng cái từng cái hưng phấn khuôn mặt, tầng tầng cảm nắm đấm, Nhiếp Thiên Minh đi theo đoàn người quán vào rừng rậm đi tới.

"Nhiếp sư huynh, mang về chúng ta cùng ở sau lưng người có thể không?" Nhiếp Thiên Minh chính đang về phía trước chạy đi, đột nhiên nghe thấy được muỗi kích cỡ tương đương âm thanh âm vang lên.

Quay mặt lại, phát hiện hai cái tuổi tác cùng mình không kém nhiều thiếu niên chính lo lắng nhìn hắc, nhìn này có điểm lo lắng thần sắc, cố gắng sợ sệt

Nhiếp Thiên Minh sẽ từ chối hẳn.

"Hai vị huynh đệ không chê vậy chúng ta liền cùng đi, trên đường cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Nhiếp Thiên Minh nụ cười xán lạn, lộ ra răng trắng như tuyết.

"Ta gọi chu kiểm, hẳn gọi chu phi, chúng ta là hai huynh đệ cái." Trên đường cái kia gọi chu kiểm người vui vẻ giới thiệu chính mình.

Theo đoàn người thâm nhập, yêu thú la hét âm thanh cũng càng kéo càng lớn, thỉnh thoảng có thể thấy một, hai con Hậu Địa cảnh yêu thú, yêu thú vừa nhìn này trận thế lập tức quay đầu chạy trốn rồi.

Dần dần mà hơn ba trăm mọi người bị rừng rậm nuốt sống, Nhiếp Thiên Minh mang theo Chu gia hai huynh đệ hướng đông diện đi đến.

Đi không tới mười phút, Nhiếp Thiên Minh chỉ nghe thấy một tiếng trầm thấp tiếng gào, rất hiển nhiên là một con Hậu Địa cảnh yêu thú.

Ba người nhanh chóng vây quanh đã qua, Nhiếp Thiên Minh định thần nhìn lại, nguyên lai là một con không có thành niên Địa Hổ, phỏng chừng nó thú hạch hẳn là đạt đến cấp hai.

Một cái cấp hai thú hạch có thể bù đắp được ba viên cấp một thú hạch, liền tương đương với săn bắt ba cái yêu thú, chuyện tốt như thế Nhiếp Thiên Minh há có thể bỏ qua.

"Hai vị huynh đệ, các người đi ngăn chặn nó đường lui, ngày hôm nay chúng ta trước hết năm này con tiểu Địa Hổ khai đao." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng chỉ thị hai người bọn họ, chính mình lặng lẽ đi đường vòng nó trước mặt, không có một chút nào cho nó cơ hội phản ứng, trực tiếp giết chết này con tiểu địa gan bàn tay toàn bộ động tác cấp tốc quá cảm, Chu gia hai huynh đệ dĩ nhiên không có thấy rõ quá trình này, cũng đã kết thúc.

Nhẹ nhàng lấy ra cái viên này thú hạch, Nhiếp Thiên Minh quan sát một thoáng, liền thu vào bên người bao bên trong, lúc này mới chú ý tới bên cạnh người như phỗng hai huynh đệ, hơi cười cười nói rằng: "Hai vị huynh đệ, tiếp tục hướng phía trước đi thôi."

"Cứ như vậy quyết định." Hai huynh đệ vẫn không có từ vừa nãy khiếp sợ tinh thần hồi phục, lẩm bẩm nói.

Chu vi tản ra âm u mùi, hai huynh đệ run lên một cái, nhanh chóng theo tới.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hồ khẩu đào mạng

Tất cả đều như trong ý liệu thuận lợi, không tới hai giờ, bọn họ đã săn bắt ba viên cấp một thú hạch, hai viên cấp hai thú hạch, đã vượt mức hoàn thành săn bắt mục tiêu, đây đủ thăng cấp.

"Đáng tiếc đều là một ít cấp thấp thú hạch." Hư Không lão sư nhẹ nhàng thở dài một hơi, lẩm bẩm nói.

"Lão sư thế nào? Ta hiện tại trình độ cũng là điều này có thể săn bắt những này thú hạch." Nhiếp Thiên Minh hơi nghi hoặc một chút nhìn một chút Hư Không lão sư.

"Lão đầu từ hi vọng người nhiều thu thập một ít cấp cao thú hạch, tương lai Diệp Tà thức tỉnh thời gian, muốn tiêu hao lượng lớn năng lượng, ta cũng không có năng lượng cung cấp nó." Hư Không lão sư chậm rãi nói rằng, trên mặt không khỏi co rúm một thoáng.

Diệp Tà, đến cùng là người phương nào? Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ đến.

"Hai vị huynh đệ, này ba viên cấp một thú hạch liền đưa cho các người đi, ta còn có những chuyện khác muốn làm, liền như vậy sau khi từ biệt đi!" Nhiếp Thiên Minh nhìn phía sau hai vị huynh đệ, hơi gật đầu, cười cười.

Chu gia hai huynh đệ lẫn nhau nhìn, thầm nghĩ trong lòng, chính mình theo Nhiếp Thiên Minh chỉ vì thiếu chịu đến yêu thú công kích, không nghĩ tới dĩ nhiên có thể đạt được ba viên cấp một thú hạch, thực sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Hai người vui lòng hướng về Nhiếp Thiên Minh cáo từ, rất vui mừng quay trở về, Nhiếp Thiên Minh nhìn đi xa bóng lưng, hơi cười cười, lập tức hướng về rừng rậm nơi sâu xa chạy đi.

...

...

Đường càng ngày càng khó đi, Nhiếp Thiên Minh không thể không lấy ra chính mình mặc đao, một đường vượt mọi chông gai. Dần dần mà địa thế cũng cao lên, yêu thú âm thanh cũng càng ngày càng dày đặc, lúc không Thì Xuyên đi ra một, hai con Hậu Địa cảnh yêu thú.

Đối với những yêu thú này, Nhiếp Thiên Minh cũng không có quá nhiều hứng thú, hần lần này là vì là tìm một ít Thiên Nguyên cảnh yêu thú.

Chính mình mới vừa mới vừa luyện Thành Hồ khiếu quyền, sót ruột muốn tìm huấn luyện bía ngấm. Tìm tới một cái Thiên Nguyên cảnh hảo thủ cũng không dễ dàng, cho nên yêu thú chính là một cái không sai đối tượng.

"Hồng hồng..."

Đột nhiên một trận yêu thú tiếng rống giận dữ từ phía trước truyền đến, Nhiếp Thiên Minh lập tức nhanh chóng hướng về phía trước đuổi theo, thấy được mấy người thân ảnh, đang bị mấy cái Địa Hồ bao quanh.

"Hậu Địa cảnh Địa Hồ." Nhiếp Thiên Minh lầm bầm nói.

Nhìn mấy cái chặt vật các sư huynh đệ, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu dĩ cười cười, lập tức nhanh chóng chạy gấp tới, phòng chừng hần lại dừng lại chốc lát, Địa Hồ thật có thể đem bọn hần xé rách.

"Vù..."

Một tia chớp giống như thân ảnh nhanh chóng lọt vào trong bao vây, vài con Địa Hồ đầu tiên là sừng sốt, lập tức lại lộ ra hung hãn móng vuốt, hướng về Nhiếp Thiên Minh nhào tới.

"Súc sinh." Nhiếp Thiên Minh giận dữ nói, một đạo Nguyên lực cấp tốc tụ lại trên bàn tay, nhanh chóng vỗ tới con kia Địa Hồ trên người.

"Đừng..."

Con kia Địa Hồ trực tiếp bị Nhiếp Thiên Minh đánh ra hai mét, đụng phải bên cạnh trên cây, thụ bị chặn ngang đụng gãy, hạ rơi xuống mặt đất lên.

"Nhiếp Thiên Minh..."

Bên cạnh có hai người nhận ra là hần, trong lòng mắt tràn đầy kinh hãi, không khỏi kêu lên.

Dư Quang liếc một thoáng chu vi tình thế, Nhiếp Thiên Minh trên mặt ngưng trọng nói: "Các vị sư huynh, này ba con Địa Hồ đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh, cần phải cẩn trọng."

Này mấy cái sư huynh cũng là trong lúc vô tình rơi vào cái này hang hồ bên trong, vốn định muốn tập trung lực lượng giết chết một cái Thiên Nguyên cảnh yêu thú, ai thành muốn dĩ nhiên diễn biến thành loại cục diện này.

Từ mấy người trên vai chảy ra vết máu có thể thấy được, vừa nãy bọn họ cùng này vài con Địa Hồ đã giao thủ quá, xem ra cũng không hề chiếm được tiện nghi.

Ba con Thiên Nguyên cảnh Địa Hồ, tuyệt đối không phải bình thường yêu thú, chúng nó chính đang nhìn chăm chăm nhìn mình chăm chăm, tùy thời đều có công kích khả năng.

Lập tức không dám khinh thường, dù sao ba con, nếu như đồng loạt đánh về phía chính mình, hần cũng không dám bảo đảm chính mình có thể toàn thân trở ra. Khi hạ đan điền Nguyên lực cấp tốc tạo thành một đạo kiên cố phòng ngự vách tường.

Hiển nhiên Nhiếp Thiên Minh một chương đánh ngã một con Địa Hồ uy lực, đã kinh sợ đến này ba con Địa Hồ, cho nên chúng nó cũng không có ngay lập tức sẽ công kích hần, chỉ là không ngừng sức lực, nỗ lực một đòn mà bên trong.

Hần yên lặng mà đếm một thoáng nhân số, cạnh mình vừa đến mười người, chỉ có không tới hai người đạt đến hậu địa hậu kỳ cảnh giới, công kích hiển nhiên nhỏ yếu rất nhiều. Mà trái lại Địa Hồ phương diện, ba con Thiên Nguyên cảnh, thêm vào năm con Hậu Địa cảnh hậu kỳ Địa Hồ, về mặt thực lực xa xa vượt quá chính mình.

Nếu là toàn bộ công kích đến, Nhiếp Thiên Minh thật không biết có thể cứu hạ mấy người, sắc mặt không khỏi càng thêm ngưng trọng, xem ra Địa Hồ đã mất kiên trì, tùy thời đều sẽ công kích lại đây.

"Các vị sư huynh, Thiên Minh mở ra một lỗ hồng hậu, các người cấp tốc xông ra vòng vây quyền." Nhiếp Thiên Minh giận dữ hét, song quyền Nguyên lực đã bạo tăng tới rồi mười phần lực đạo, sau khi nói xong, một nói nắm đầm vàng óng lập tức hướng về này vài con Hậu Địa cảnh Địa Hồ đánh tới.

Muốn từ ba cái Thiên Nguyên cảnh trước mặt mở ra chỗ hồng, Nhiếp Thiên Minh không có quá nhiều nắm chặt, thế nhưng muốn trùng kích này vài con Hậu Địa cảnh Địa Hồ tạo thành suy nhược phòng tuyến, hần tự tin có thể làm được.

"Mãnh Hổ ra áp..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi sử dụng vừa lĩnh ngộ ra đến Hổ Khiếu quyền tầng thứ nhất, đơn quyền biến thành song chưởng hậu, mười ngón thả ra lực lượng mạnh mẽ, mạnh mẽ cứng rắn đem bên này ba con Địa Hổ phá tan, một cái to lớn chỗ hồng cấp tốc hình thành.

"Nhanh lên một chút từ đi ra ngoài." Nhiếp Thiên Minh bạo quát một tiếng, mặt sau mấy chục cái sư huynh lập tức cấp tốc thông qua chỗ hồng, trốn ra vòng vây.

Ba con Thiên Nguyên cảnh Địa Hổ há có thể lui qua miệng phì nhục trốn, lập tức nộ bắt đầu rống lên, toàn bộ mặt đất đều run rẩy lên, âm thanh có vẻ mạnh mẽ Cuồng Bạo, liền ngay cả Nhiếp Thiên Minh tâm đều không khỏi cả kinh, lập tức xoay người ngăn cản lại này ba con Địa Hổ.

Chỉ bằng hán những này Hậu Địa cảnh các sư huynh, đừng nói ba con Địa Hổ cường thế bỏ một cái, liền tính một con, đã có thể lập tức xé mở một cá nhân. Cũng chỉ có hán có thể ngăn cản lại chúng nó, vì làm những sư huynh này thắng được một tia quý giả thời gian đến chạy trốn.

Cùng loại yêu thú này. Giao thủ, liền muốn so với ai khác ra tay càng mạnh, công kích miệng lớn dù sao chúng nó không có loài người cao như vậy đích thông minh, chúng nó chỉ biết là sợ hãi cùng giết chóc.

Đối với so với mình kẻ địch cường đại, chúng nó chỉ có thể xa xa né tránh, thế nhưng một khi gặp phải hơi yếu kẻ địch, chúng nó sẽ không chút lưu tình biểu diễn chính mình giết chóc một mặt.

"Thắng."

Nhiếp Thiên Minh song quyền nắm chặt, Nguyên lực bỗng nhiên nhắc lên, nhanh chóng hướng về này ba con Địa Hổ công tới.

Sáu con sắc bén cự móng vuốt còn như Lục Đạo dao sắc giống như vậy, phát sinh khiến người ta sợ hãi hàn quang, hướng về Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ Chop tới, nếu là bị chúng nó với lên, Nhiếp Thiên Minh thân thể lập tức sẽ bị xé thành mấy khối.

Nguyên lực tiến một bước tăng cường, trên hai tay hiện ra hai vết hào quang màu vàng kim, tản mát ra ba động mạnh mẽ năng lượng, nhanh chóng chặn lại sáu đạo hàn quang, đồng thời Nhiếp Thiên Minh song chưởng lập tức đánh ra.

"Đừng..."

"Đừng..."

"Đừng..."

Ba tiếng nổ hậu, Nhiếp Thiên Minh bị rung ra hơn nửa mét, ba con Địa Hổ cũng bị rung ra khoảng một mét, hán sau khi hạ xuống, lập tức mượn lực bắn ngược hướng về trước đó phương hướng chạy đi.

Ba con Thiên Nguyên cảnh Địa Hổ, hán vẫn không thực lực trong khoảng thời gian ngắn giải quyết đi, vạn nhất tại gặp phải càng cường hoành hơn yêu thú, đến thời điểm chính là tự tìm khổ ăn. Cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng không hề ham chiến, mà là nhanh chóng rời khỏi cái này nguy hiểm khu vực.

Nhìn Nhiếp Thiên Minh chạy trốn bóng lưng, ba con Địa Hổ ở phía sau rống giận mấy tiếng hậu, lập tức đuổi tới. Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy rừng cây có vài con tiểu Hổ tể, trong lòng âm thầm cười cười, cấp tốc xông qua.

Dựa vào chính mình nhanh chóng đưa tay, Nhiếp Thiên Minh thành công bế bốn con tiểu ấu hổ, kế tục chạy trốn. Mặt sau Địa Hổ gào thét càng kinh khủng hơn, như là bình thường nhân nghe thấy thanh âm này, trực tiếp có thể bị hù chết.

"Tiếp theo."

Sau khi nói xong, Nhiếp Thiên Minh dùng sức đem trong đó một con ấu hổ vút ra ngoài, ba con thành niên Địa Hổ lập tức dừng lại, nhanh chóng tiếp theo đã chạy tới ấu hổ.

Nhìn trong lòng cái khác ba con ấu hổ, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nở nụ cười, trong đó một con ấu hổ cực kỳ đặc biệt, hắc đen bộ lông, dĩ nhiên không có nửa điểm hồng đáng đáp.

Cùng cái khác hai con sợ hãi ấu hổ so với, này con ấu hổ chính đang nhàn nhã nằm ở Nhiếp Thiên Minh trong lòng, như một con nhu thuận con mèo nhỏ, căn bản không có ý thức đến nguy hiểm tồn tại.

Mặt sau ba con Địa Hổ chăm chú đuổi theo, Nhiếp Thiên Minh về phía trước vừa nhìn, chính mình nhanh đã đuổi theo mấy vị khác sư huynh, lập tức lần thứ hai làm mất đi một con tiểu ấu hổ.

Mặt sau Địa Hổ lập tức lại chậm lại, rất sợ thương tổn được chính mình ấu tể. Nhiếp Thiên Minh đơn giản lại ném đi một con, trong lòng chỉ còn lại này con đặc biệt ấu tể, hán cũng không dự định ném mất.

"Các vị sư huynh, hướng đông diện chạy đi." Nhiếp Thiên Minh vài bước đuổi đề lên bọn hán hậu, lập tức rống lớn nói.

Mọi người theo Nhiếp Thiên Minh hướng về Đông Phương bỏ chạy, mấy chục cái nhân có vẻ hơi chật vật không thể tả, mặt sau Địa Hổ ở phía sau theo

sát không nghi.

Cấp tốc chạy trốn rồi mấy chục phần chuông, phía trước xuất hiện một cái không tính lớn huyết động, chỉ ít hần là có ba, bốn mét sâu, cũng không biết trong động có hay không những yêu thú khác.

"Đại gia nhảy đi." Nhiep Thiên Minh cắn răng một cái, lập tức đi đầu nhảy xuống, dù sao nếu là ở chạy trốn hơn mười phần chuông, Địa Hồ dù sao có thể đuổi tới đến, lập tức cũng không có cái khác lựa chọn.

Mấy người khác đã sớm đem Nhiep Thiên Minh cho rằng người tâm phúc, chút nào không có nửa điểm do dự, liên tiếp nhảy xuống.

Không tới mấy hậu, ba con Địa Hồ cũng đến nơi đây. Chỉ là ở phía trên bồi hồi mấy lần, hướng trong huyết động rống giận, thế nhưng từ đầu đến cuối không có nhảy xuống.

"Hồng..."

"Hồng..."

"Hồng..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Huyền Mãng

Vài con Địa Hồ cũng không hề dự định rời khỏi, cuối cùng nằm ngoài nơi nào chờ Nhiep Thiên Minh bọn họ tới.

Nhìn một chút trong lòng miễn cưỡng ấu hồ, lúc này nó theo bản năng đưa tay ra mời móng vuốt, tiếp theo lại nhàn nhã bắt đến Nhiep Thiên Minh trên cánh tay tiếp theo ngủ say.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Nhiep Thiên Minh hướng về cửa động nơi sâu xa nhìn tới, một vùng tăm tối.

"Các vị sư huynh, Thiên Minh đi vào trước thăm dò, nhìn có hay không có những đường ra khác." Nhiep Thiên Minh tự hỏi một lát sau, nghiêm túc nói.

"Nhiep sư đệ, người chú ý thêm, nhu muốn chúng ta địa phương cứ việc nói thoại." Trong đó một cái so với hần đại hai, ba tuổi thiếu niên quyền chương báo đáp, quan tâm nói.

"Ừm, cái này biết."

Hần khe khẽ gật đầu, đốt cháy một nhánh hộp quẹt, chậm rãi hướng bên trong lục lọi.

Cửa động tuy rằng không tính lớn, thế nhưng bên trong lại rất lớn, như to lớn mê cung.

"Ong ong..."

Tập trung hết thảy Tinh Thần Tự Phù, không ngừng cẩn thận từng li từng tí một hướng về bốn phía tìm kiếm, Nhiep Thiên Minh xác định không có bất kỳ nguy hiểm nào hậu, mới ôm này con tiểu ấu hồ tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này hắc đen ấu hồ đã tỉnh, có vẻ hơi hưng phấn, duy nhất để Nhiep Thiên Minh không có thể hiểu được chính là, này con ấu hồ từ đầu đến cuối không có mở mắt.

Hần là một con mắt bị mù cộp con, Nhiep Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ nó lông xù đầu, này con tiểu ấu hồ có vẻ cực kỳ hưởng thụ, dĩ nhiên kể tục thẳng thẳng hần bàn tay.

Lần thứ hai điều động Tinh Thần Tự Phù lần thứ hai hướng về nơi sâu xa tham lầy, tuy rằng Nhiep Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù đã rất cường đại, thế nhưng vẫn như cũ chỉ có thể dò ra phạm vi mấy chục mét sự vật, tại bên ngoài đồ vật sẽ rất khó cảm giác được.

Này liền chính hần đều cảm thấy kỳ quái, dù sao ở trên đất bằng chỉ ít có thể cảm nhận được hai mươi, ba mươi mét sự vật, cuối cùng hần đem tất cả những thứ này quy về son động đặc biệt hoàn cảnh.

Suy tư chốc lát, trong tay Hoang tề bắt đầu cấp tốc chuyển lên, Nhiếp Thiên Minh bắt tay phải bên trong ấu hồ mạnh mẽ kéo đi một thoáng, bắt đầu chậm rãi hướng phía dưới đi đến.

"Tiểu tử, phía dưới có đồ vật." Đột nhiên Hư Không lão sư xông ra, chỉ chỉ nơi sâu xa, mỉm cười nói rằng.

"Có đồ vật?" Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là hí thành một cái tuyến, trực giác nói cho hắn biết, phía dưới xác thực có đồ vật, nhưng là đồng dạng cũng gặp nguy hiểm.

"Yên tâm tuyệt đối là đồ tốt." Hư Không lão sư nhìn cẩn trọng cẩn thận Nhiếp Thiên Minh, vỗ vỗ hắn vai, lẩm bẩm nói.

Phiêu lưu cùng cơ hội cùng tồn tại, Nhiếp Thiên Minh tăng tăng dặm chân, quyết định hướng về nơi sâu xa đi đến.

Tinh Thần Tự Phù đã tập trung toàn bộ lực lượng hướng về nơi sâu xa khuếch tán, một tác một tác tìm kiếm.

Đột nhiên phía trước đã không có đường, giống như nơi này đã đến đáy động. Nhiếp Thiên Minh sờ sờ chu vi nhám thạch, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ muốn đào ra?"

"Đào đi." Hư Không lão sư lần thứ hai chứng thực hắn suy đoán.

Nhẹ nhàng bắt tay phải tiểu ấu hồ bỏ vào trên mặt đất, con kia tiểu ấu hồ dùng thịt thịt móng vuốt nhẹ nhàng tha cái bù thêm, tiếp theo ngả sấp trên đất trên.

"Thật hết chỗ nói rồi."

Nhìn này con khá ái ấu hồ, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười lắc lắc đầu, từ bên người bao bên trong móc ra này thanh ngăm đen mặc đao, lần thứ hai làm lên này đào đất hoạt động.

Thật thiết thòi có một thanh đao tốt, nhám thạch mặc dù coi như có điểm cứng rắn, thế nhưng đào lên nhưng không uổng nửa điểm khí lực.

Nhám thạch vùng lên tro bụi ở trong không khí lung tung khuếch tán, con kia tiểu ấu hồ hắt xì hơi một cái hậu, lại tiếp theo bắt trở lại trên mặt đất.

Cũng không thêm tại quản nó, Nhiếp Thiên Minh kể tục hướng hạ đào, đầy đủ đào sau một phút, rốt cục xuyên thấu qua một chút tia sáng.

"Dùng "

Đại thể đánh giá sờ một chút, Nhiếp Thiên Minh song quyền tập hợp ba thành lực lượng, tăng tăng đánh hướng về cái kia tia sáng, tia sáng lập tức biến lớn.

Toàn bộ mặt đất lộ ra có thể dung nạp một người mới cửa động, Nhiếp Thiên Minh ôm lấy con kia tiểu ấu hồ, nhanh chóng nhảy xuống.

"Oa, lạnh quá."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi kêu một tiếng, như đến một cái trong hầm băng, nhìn một chút trong lòng tiểu ấu hồ, đã bắt đầu đánh tới rùng mình, thân sắc có vẻ bất an lên.

"Ha ha, người kẻ tục bình tĩnh a!"

Nhẹ nhàng vuốt vuốt nó đầu, Nhiếp Thiên Minh trêu tức nói rằng. Sau khi nói xong, hắn đem lạnh run ấu hồ ôm thật chặt, chậm rãi truyền một điểm nhiệt lượng cho nó.

"Lão sư, đây là cái quỷ gì địa phương?" Nhiếp Thiên Minh nhớ lại bốn phía, tò mò hỏi.

"Làm sao ta biết?" Hư Không lão sư trừng hắn một chút, lẩm bẩm nói.

"Người không biết người liền để ta hạ xuống." Nhiếp Thiên Minh có chút u oán nói rằng, chính hắn một lão sư vẫn là như vậy không thể nói lý.

"Ha ha..."

Hư Không lão sư cũng có vẻ không có bất kỳ xấu hổ, chỉ hơi khoát tay áo, ra hiệu động thủ đào chính là hắn Nhiếp Thiên Minh, không phải là mình.

"Được rồi, không muốn thử đồ cùng lão sư giảng đạo lý." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai bại bởi lão sư loại này sắp tới vô lại thủ đoạn trước mặt.

"Tiểu tử, vui vẻ điểm. Trực giác lần thứ hai nói cho Lão đầu tử, người lần này lại muốn phát tài rồi." Hư Không lão sư vuốt vuốt chòm râu, hơi nói rằng.

Vừa nghe đến lại muốn phát tài, Nhiếp Thiên Minh con mắt lập tức tuyệt sáng lên. Gần nhất Địa Dương Thạch khẩu vị lại lớn, một ngày ít nhất phải tiêu hao 15,000 Hoang tề đan dược, cho dù hắn là có tiền đại lão, cũng cung cấp nuôi không nổi nó.

Cùng Địa Dương Thạch so với, Nhiếp Thiên Minh chính mình tiêu hao Hoang tề, trên căn bản xem như là như gặp sư phụ . Cho nên lúc này mới vừa nghe thấy lại muốn phát tài rồi, mới có thể hưng phấn như vậy.

Ôm ôm ấu hồ, Nhiếp Thiên Minh rón ra rón rén hướng trước mặt tia sáng đi đến, chỉ là không khí chung quanh cũng trở nên càng ngày càng lạnh .

Bất quá đối với loại người như hắc Thiên Nguyên cảnh người mà nói, điểm ấy lạnh xác thực không tính là cái gì. Chỉ là hại khổ này con ấu tử , ấu hồ ở trong ngực của hắc không ngừng run rẩy run, liều mạng hướng về trong lòng ngực của hắc chui vào.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một vỏ rượu ngon, một tay văng ra bỏ cái. Một cổ nồng nặc hương tửu lập tức truyền ra, hắc nhẹ nhàng mà uống một hớp, thì thảo tự như: "Tiện nghỉ ngơi gia hoà này ."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nâng cốc đoan đến này con ấu hồ trước mặt, nhẹ nhàng mà hướng về nó miệng nhỏ tới gần .

Không nghĩ tới tên này dĩ nhiên trực giác mở ra miệng nhỏ, tinh tế răng nanh bên cạnh vẫn lưu lại một chút ngụm nước, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi ngược lại, gia hoà kia dĩ nhiên không có để thờ, trực tiếp đem một vỏ rượu ngon toàn bộ uống xong.

Đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói, này một vỏ rượu không tính là cái gì, thế nhưng cái này từng chút từng chút ấu hồ, dĩ nhiên cũng có thể uống một hơi hết, đây là để hắc cảm thấy bất ngờ .

"Hô, hô..."

Này con ấu hồ dĩ nhiên đánh tới ngáp, một cổ nồng nặc mùi vị truyền ra, Nhiếp Thiên Minh cong cong miệng, tay trái che mũi, mãi cho đến mùi rượu hoàn toàn tán đi, này mới chậm rãi lấy ra tay.

"Người gia hoà này, so với ta còn có thể uống."

Chậm rãi tại trên đầu nó vỗ hai lần, Nhiếp Thiên Minh nhìn vẫn như cũ gương miệng nhỏ ấu hồ, bắt đầu dĩ lại móc ra một vỏ rượu ngon đi ra.

Lần này tiểu tử uống chậm lên, thế nhưng vẫn là không tới năm thanh, đệ nhị đàn lại uống xong. Miệng nhỏ vẫn như cũ trường lão Đại, tựa hồ chờ Nhiếp Thiên Minh kế tục rót rượu.

"Được rồi, xem tiểu tử ngươi có thể hay không đem ta tửu đều uống xong."

Đã khoát đi ra ngoài, gia hoà này cũng không sợ, hắc Nhiếp Thiên Minh há hốc đầu lòng mấy đàn rượu ngon.

...

...

Mười hai đàn, ấu hồ đầy đủ uống mười hai đàn này không nở đóng lại nó miệng nhỏ, trong lòng ấu hồ trầm trọng rất nhiều.

"Hiện tại hắc là không lạnh ."

Nhẹ nhàng sờ sờ men say hưng hăng ấu hồ, Nhiếp Thiên Minh cười cười, ném ra ngoài vỏ rượu, trực tiếp hướng nơi sâu xa đi đến.

Không khỏi lần thứ hai đánh giá cái này lạnh lẽo huyết động, Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phủ đột nhiên chấn động một thoáng, tựa hồ đụng tới đồ vật gì.

Nhanh chóng vòng qua phía trước cự thạch, này mới phát hiện cự thạch mặt sau nằm một con to lớn măng xà.

"Mẹ nhà nó..."

Không đợi nói ra, Nhiếp Thiên Minh lập tức dùng tay trái che miệng lại, gia hoà này tuyệt đối không phải Thiên Nguyên cảnh những này Địa Hồ có thể so với.

Luận uy lực, Nhiếp Thiên Minh ước lượng một chốc, nó chỉ ít tại Thiên Nguyên Thần cảnh giới.

"Lão sư đây chính là người cái gọi là đồ tốt sao?" Nhiếp Thiên Minh uể oải hỏi.

"Huyền Mãng, quả nhiên là đồ tốt. Nó nhưng là đại bổ đồ vật a , nhưng đáng tiếc người không thể khiến dùng ." Hư Không lão sư đầu tiên là vui vẻ thờ dài nói, chợt khẽ mỉm cười.

Vừa nhìn thấy Hư Không lão sư nét cười như vậy, Nhiếp Thiên Minh ý thức được lão sư lại muốn cổ động chính mình đi trêu chọc này con Thiên Nguyên Thần cảnh giới Huyền Mãng .

"Lão sư, nếu ta không thể dùng. Làm gì còn muốn trêu chọc nó, ta xem chúng ta vẫn là trở về đi thôi!" Nhiếp Thiên Minh dùng thương lượng ngữ khí nói rằng.

"Ai, nhưng đáng tiếc. Nếu như đem ra cho Diệp Tà dùng, phỏng chừng lẽ ra có thể sớm một chút thức tỉnh." Hư Không lão sư thì thảo thờ dài một hơi.

"Lại là Diệp Tà, tại sao lại là Diệp Tà?" Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói, Hư Không lão sư lần thứ hai chọc vào hần lòng hiếu kỳ.

"Lòng hiếu kỳ, hại chết miêu, ai..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thờ dài một hơi, lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Ác chiến Huyền Mãng!

Hư Không lão sư tiếp theo thờ dài một hơi nói rằng: "Người đã không muốn trêu chọc nó, vậy coi như xong. Thật không biết Diệp Tà khi nào mới có thể tỉnh lại, ai."

"Bất quá, chính là có điểm đáng tiếc..."

Vốn là đã thối lui đến tảng đá lớn mặt sau Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai dừng bước, mạnh mẽ mắng: "Thậm chí có như người vậy lão sư, ước gì chính mình đệ tử chết ở Huyền Mãng Hạ."

Lần thứ hai mạnh mẽ dậm chân, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng cầm lên mặc đao, trên người Nguyên lực nhanh chóng tụ lại tới tay phải trên, nhìn trúng rồi cơ hội, mãnh liệt đâm tới.

"Oanh..."

Vẫn không có tiếp xúc đến Huyền Mãng thời gian, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên đã bị cường đại lực đạo bắn ra ngoài, theo Huyền Mãng thức tỉnh, cả toà sơn động bắt đầu run rẩy.

Thân thể khổng lồ nhanh chóng quét ngang chu vi nham thạch, từng khối từng khối nát tan Thạch Lập khắc từ trên vách động băng rơi xuống, Huyền Mãng đuôi đao qua địa phương, như thổi qua một hồi lốc xoáy.

"Lão sư lại tới người làm." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng niệm nói một câu, lập tức thu hồi mặc đao, ôm đầu hồ điệp cuồng mà tránh né.

Trong lòng đầu hồ điệp ngược lại là có vẻ cực kỳ bình tĩnh, không có một chút nào sợ sệt, Nhiếp Thiên Minh suy đoán nó quá nhỏ, căn bản không biết Huyền Mãng lợi hại.

Phía sau không tới năm mét, cái kia ngăm đen Huyền Mãng lần thứ hai ghé cuốn tới, tùy theo mà đến còn có tiếng gào thét trầm thấp.

"Lão sư, này đồ tốt, ta có thể bắt không được." Nhiếp Thiên Minh tăng tăng nuốt một cái nuốt bọt, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

"Dùng..."

Huyền Mãng nhanh chóng đứt đoạn rồi Nhiếp Thiên Minh chạy trốn đường lui, mặc dù là yêu thú, thể nhưng một khi tu luyện tới Thiên Nguyên Thần cảnh giới hậu, trí lực phương diện đã chiếm được rất lớn tăng cao.

"Còn không cho ta đi."

Nhẹ nhàng hừ một thoáng, Nhiếp Thiên Minh cầm trong tay đầu tể để vào bên người bao bên trong, lập tức tập trung vào mới chiến đấu.

Ầm ầm ầm!

Huyền Mãng trong hai mắt phát sinh lạnh lẽo hàn quang, trong miệng lưu một chút niêm dịch, như là Huyền Mãng ngưng nước. Thân thể dùng sức bắn ra, thân thể lập tức giống như là tia chớp chạy vội quá khứ.

"Không tốt."

Kêu thảm thiết một tiếng, Nhiếp Thiên Minh vội vàng nhảy ra ngoài, chỉ thấy Huyền Mãng mạnh mẽ cứng rắn một cái nuốt vào phía trước nham thạch.

"Nguy hiểm thật!"

Nếu là bị nó nuốt vào, phỏng chừng khả năng cũng hướng về cái khối này tảng đá lớn giống như vậy, trở thành đối phương mỹ thực .

Huyền Mãng trong cổ họng phát sinh trầm thấp rít gào, lần thứ hai hướng về Nhiếp Thiên Minh kéo tới.

Vừa nhìn lão như vậy né tránh cũng không phải là biện pháp, bỗng nhiên cảm thấy kinh phong kéo tới, Nhiếp Thiên Minh song quyền nắm chặt, hét lớn một tiếng.

"Mãnh Hô ra áp..."

Băng!

Trên hai tay hiện lên một tia màu vàng óng lực lượng, trên cao nhìn xuống, tầng tầng hướng về Huyền Mãng thân thể đánh tới.

Một tiếng sắc bén âm thanh từ Huyền Mãng trong cổ họng truyền ra, Huyền Mãng xoay đầu lại, tầng tầng va về phía Nhiếp Thiên Minh.

Nắm đấm tầng tầng đụng phải Huyền Mãng thân thể, Nhiếp Thiên Minh gào thét một tiếng, con mắt đã xong Toàn Hồng .

"Đừng!"

Huyền Mãng thân thể tùy theo hơi động, thân thể lập tức thay đổi quỹ tích, to lớn hắc khí từ trong miệng phun ra.

"Hảo xú."

Không khỏi bung kín mũi, Nhiếp Thiên Minh dùng sức giã một cái, thân thể lập tức bay ra ngoài.

Huyền Mãng cự vĩ sát Nhiếp Thiên Minh thân thể quảng quá khứ, mặt bị này cường đại phong quát đầu đón, Nhiếp Thiên Minh không khỏi sờ sờ vai, âm thầm may mắn.

Đối với này con Huyền Mãng, Nhiếp Thiên Minh thực sự là không có biện pháp nào, Huyền Mãng thể tiến công càng ngày càng mãnh liệt , cơ bản liên tục đồn.

Cuộn sóng từng con sóng liên tiếp, Nhiếp Thiên Minh không thể không lần thứ hai sử dụng Tinh Thần Tự Phù, ký tự như thoát cương ngựa hoang, lập tức vọt ra.

Thế nhưng tại Huyền Mãng công kích trước mặt, vẫn là có vẻ lực bất tòng tâm. Tinh Thần Tự Phù bị Huyền Mãng lực lượng không ngừng đè ép trở về, hắc dĩ nhiên không thể bình thường điều khiển.

"Lão sư, nhanh lên một chút nghĩ biện pháp a!" Nhiếp Thiên Minh cấp bách nói rằng.

"Sử dụng Toán Hạch, nếu như ngươi đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, ta là có thể ở nhờ lực lượng của ngươi. Đừng nói này Tiểu Huyền mãng, liền tính thành hình đại mãng, Lão đầu tử cũng ung dung quyết định." Hư Không lão sư lâm bẩm nói.

"Lão sư, nếu là ta đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, còn dùng chặt vật như vậy sao?" Nhiếp Thiên Minh không khỏi nhìn hắc một chút, bất đắc dĩ nói.

Hư Không lão sư biết lúc này những này, cũng không làm nên chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là lại rút trở về.

"Ong ong..."

Bất đắc dĩ, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai sử dụng Toán Hạch, vốn là bị đánh lộn xộn Nguyên lực, trong nháy mắt trở nên mạnh mẽ lên, dĩ nhiên cũng có thể cùng Huyền Mãng tương liều mạng.

Huyền Mãng ngăm đen con ngươi tránh ra khung bố màu đỏ tươi, to lớn mãng đầu ra sức đụng đưa , nỗ lực áp chế Nhiếp Thiên Minh phản kháng.

Tinh Thần Tự Phù cùng Nguyên lực hai cổ lực lượng như tay phải tay trái, cũng bắt đầu thử nghiệm đánh chính diện Huyền Mãng .

Thân thể bay lên trời, không trung rống lớn một tiếng, Nhiếp Thiên Minh thẳng tắp địa rơi xuống Huyền Mãng trên người, mười ngón sâu sắc bắt bỏ vào Huyền Mãng thịt bên trong.

Hắc khí lần thứ hai trù quyền mà ra, hình thể khổng lồ Huyền Mãng hiển nhiên không ngờ rằng Nhiếp Thiên Minh dám tọa ở trên người nó, lập tức thuận mặt đất lăn động.

Bị như thế một giày vò, Nhiếp Thiên Minh cũng có chút đầu không được , thân thể cao tốc va trên mặt đất, đầu đều có điểm tê dại .

"Dừng lại cho ta được."

Quát lên một tiếng lớn, Nhiếp Thiên Minh đem hết thủy lực đạo toàn bộ đều gia đến hai chân trên, dùng sức kẹp lấy Huyền Mãng, màu vàng óng nấp đầm không ngừng mà nện đánh Huyền Mãng.

"Ầm ầm..."

Cái huyết động này bên trong truyền đến đều là loại này nấp đầm đánh vào Huyền Mãng trên thân thể nặng nề âm thanh, Huyền Mãng càng thêm dùng sức vận vẹo mãng thân, nỗ lực đem Nhiếp Thiên Minh cho bỏ rơi được.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh trên đầu đã bốc lên mồ hôi, mặc dù chỉ là ngăn ngăn hơn mười phần chuông tranh tài, nhưng là tuyệt đối tiêu hao thể lực.

May là khai dụng Toán Hạch, Nguyên lực vừa mới có thể duy trì chính mình không từ Huyền Mãng trên thân thể rơi xuống, nhưng là muốn chế phục này con Huyền Mãng, quả thực chính là đầm rồng hang hổ.

Tại vùng quyền như mưa công kích hạ, Huyền Mãng cũng xuất hiện ngăn ngại dừng lại, thế nhưng chỉ chốc lát sau, Huyền Mãng lần thứ hai làm trầm trọng thêm.

Này con Huyền Mãng lực đạo thật sự là quá mức mạnh mẽ, càng làm cho Nhiếp Thiên Minh cảm thấy sợ hãi chính là, cảm giác Huyền Mãng có vô cùng năng lượng vô tận. Như vậy dưới tình huống, Nhiếp Thiên Minh không bị đâm chết cũng sẽ bị tươi sống một chết.

Huyền Mãng tựa hồ cũng mất kiên trì, lập tức ngưng lẫn lộn, thân thể nhảy một cái, dĩ nhiên bay lên không bay lên.

Chết cũng không buông Huyền Mãng thịt, vết máu đã nhuộm đỏ Nhiếp Thiên Minh hai tay, không khí khắp nơi tản ra mùi máu tươi nói.

"A!"

Này con to lớn Huyền Mãng chính đang nhanh chóng va hướng về phía trước tầng đá lớn, nếu là va phải, Nhiếp Thiên Minh thật sự không không dám cam đoan, hẳn có còn hay không mệnh sống sót.

Cự ly tầng đá lớn còn có một thước thời gian, Nhiếp Thiên Minh bay lên không giẫm đến tầng đá lớn, vội vàng nhảy xuống.

"Oanh "

Ngay Nhiếp Thiên Minh nhảy xuống trong nháy mắt, Huyền Mãng thân thể tăng tăng đụng phải trên tầng đá lớn, to lớn tầng đá lại bị sinh sôi và thành vài đoạn.

"Ta không cùng người gia hỏa này chơi."

Không trung, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nhảy một cái, chạy ra khỏi một khối chỗ hổng, dường như tiễn bình thường chạy ra.

"Vù vù... , nguy hiểm thật "

Sờ sờ ngực, Nhiếp Thiên Minh vừa định hướng đi tới, đột nhiên cảm thấy phía sau sản sinh to lớn tiếng vang.

Nhanh chóng xoay đầu lại, Nhiếp Thiên Minh nhất thời ngây ngẩn cả người, một tấm to lớn mãng, trực tiếp hướng về chính mình thôn được.

Chu vi nham thạch cũng tất cả bị nó nuốt vào, trên trán mồ hôi hột lượn thành một mảnh, tí tách chảy xuống.

"Lão sư, hiện tại chúng ta cũng bị ăn..."

Vẫn không có tả oán xong, Nhiếp Thiên Minh đã bị nó một cái nuốt xuống.

Một cỗ tanh tươi lập tức truyền ra, Nhiếp Thiên Minh lập tức bưng kín mũi, người bình thường nếu là nghe thấy được loại này mùi vị, sợ là sớm đã nghẹt thở chết rồi.

Tầng tầng đầm trặc nó vị bích, dĩ nhiên không có một chút phản ứng, dĩ nhiên như cương như sắt thép kiên cố.

"Cũng còn tốt, cự ly bị tiêu hóa thời gian còn có một quãng thời gian." Hư Không lão sư đột nhiên bốc lên đầu đến, an ủi.

"Lão sư, người rốt cục..." Nhiếp Thiên Minh cũng không biết nên nói cái gì, cũng không thể mắng hắn đi, không thể làm gì khác hơn là có khổ nói không ra.

Cũng không để ý lão sư, Nhiếp Thiên Minh lấy ra mặc dao tại vị trên vách lung tung vẽ ra, thế nhưng không một tia biến hóa.

"Đừng thử, Huyền Mãng vị bích cực kỳ kiên cố, người là làm không phá nó." Hư Không lão sư thở dài một hơi, lẩm bầm nói.

"Vậy chúng ta còn có thể làm chờ chết ở đây sao?" Nhiếp Thiên Minh trừng một chút hắn, bắt đầu nói.

Ha ha ha...

Hư Không lão sư không khỏi nở nụ cười, vuốt vuốt chòm râu nói rằng: "Này cũng không hẳn, ngươi đã quên Lão đầu từ bản thể ra thế giới hư không tình hình sao?"

"Đúng, lão sư vừa ra tới, e sợ này con Huyền Mãng khẳng định không chịu nổi." Nhiếp Thiên Minh thấy được hi vọng, vô cùng phấn khởi nói rằng.

"Nếu như loại kết quả này, Lão đầu từ căn bản là không nên cố động ngươi đến. Đáng tiếc này con Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, ít nhất là cấp năm thú hạch, a!" Hư Không lão sư không khỏi thở dài một hơi, chậm rãi nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tiểu Hồ tham ăn

Chẳng biết lúc nào con kia ngấm đen cộp con từ bên người bao lộ ra đầu, chính đang bốn phía nhìn quanh, nói đúng ra là đóng chặt con mắt bốn phía nhìn.

Từ khi Nhiếp Thiên Minh ôm nó lúc, nó cũng chưa có mở xem qua tình, hần nhẹ nhàng mà sờ sờ ấu tử Hồ Đầu, lẩm bẩm nói: "Ngươi nhìn ngươi nhiều nhàn a!"

Đem cộp con từ bên người bao bên trong bế đi ra, phát hiện nó vừa nặng rất nhiều, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, lập tức hướng về bên người bao lật đi.

Từu hết rồi mấy đàn, Nhiếp Thiên Minh bắt đắc dĩ lắc lắc đầu.

Đột nhiên bên cạnh linh được bình tựa hồ cũng nát rất nhiều, Nhiếp Thiên Minh vội vàng nhìn lại, chính mình tu luyện đan được dĩ nhiên toàn bộ đều bị nó ăn vụng.

Mấy trăm ngàn Hoang tề đan được, này vẫn chưa tới nửa giờ, dĩ nhiên đều bị nó cho ăn, Nhiếp Thiên Minh hận không thể lấy tay luôn vào nó trong bụng móc ra những đan được kia.

"Uống rượu coi như xong, ngươi vẫn trộm ta đan được." Nhiếp Thiên Minh giương lên nắm đấm, muốn hướng về ấu tử đánh tới.

Cộp con dùng móng vuốt gãi gãi đầu, đầu lệch đi lại ngủ tiếp quá khứ. Nhìn đến đây, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đem nắm đấm hạ xuống, thuận thế sờ sờ nó lông xù đầu, bắt đắc dĩ nở nụ cười.

"Ai bảo ta đem ngươi ôm ra, xem ra đây là trả thù a!"

Đối với đáng yêu như vậy ấu tử, Nhiếp Thiên Minh cũng tàn nhẫn không dưới tâm đến, hạnh hảo chính mình đem Địa Dương Thạch đan được toàn bộ đều bỏ vào thế giới hư không, bằng không tên tiểu tử này không biết vẫn có khả năng xảy ra chuyện gì.

"Lão sư, bây giờ nên làm gì?" Hiện tại Nhiếp Thiên Minh cũng là hoang mang lo sợ, dù sao hần kinh nghiệm quá ít, không thể làm gì khác hơn là cầu viện Hư Không lão sư.

"Huyền Mãng yếu nhất địa phương tại nó thú hạch địa phương, chỉ cần ngươi có thể bắt được nó thú hạch, nó nguyên khí tất nhiên đại thương. Đến thời điểm, này Huyền Mãng liền không đáng sợ." Hư Không lão sư chậm rãi lột chòm râu, chậm rãi nói được.

"Thú hạch ở nơi đâu?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

Hư Không lão sư quả hần một chút, lẩm bẩm nói: "Đừng xem ta, loại này việc nặng, đừng hy vọng ta."

Đem ta lừa gạt đi vào cũng không cùng ta nói, hiện tại lại trốn tránh trách nhiệm, Nhiếp Thiên Minh âm thầm lắc lắc đầu, thế này sao lại là lão sư? Hần thật chưa từng thấy qua như thế bấy người lão sư.

Hài bị Huyền Mãng dịch dạ dày làm cho dính nhom nhóp, Nhiếp Thiên Minh một tay ôm ấu tử, một tay che mũi, kể tục tục lại.

Thật không nghĩ tới lần này sẵn bản đại tái dĩ nhiên như vậy không thuận lợi, nghĩ đến mấy ngày trước, Từ Ly Sách mọi cách làm khó dễ, Nhiếp Thiên Minh ngay lập tức sẽ phát hỏa.

Nhân dưới tình huống như vậy, tâm tình tự nhiên không thuận, nghĩ đến Từ Ly Sách dĩ nhiên âm thầm gian lận, sắp xếp mấy cái Hậu Địa cảnh người nỗ lực đem chính mình ngăn ở vòng thứ nhất.

"Từ Ly Sách, ngươi cho ta đang chờ. Ta đi ra ngoài, nhất định phải đem ngươi đánh cho tàn phế." Nhiếp Thiên Minh dùng chân mạnh mẽ đá một thoáng Huyền Mãng nội tạng.

Hư Không lão sư thì thảo lắc lắc đầu nói rằng: "Ngươi nhìn ngươi, nếu như Lão đầu tử ta, hẳn Từ Ly Sách sớm đã bị ta đánh nửa chết nửa sống. Nơi nào còn có bữa này hờn dỗi sinh a!"

"Lão sư yên tâm, ta đi ra ngoài liền hảo hảo sửa chữa hẳn." Nhiếp Thiên Minh nghĩ đến ngay cả gia hỏa này đều không bắt được, mình còn có cái gì tiền đồ.

Tại u ám khó nghe vị trong vách đi mấy phút đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đi tới Huyền Mãng thú hạch phụ cận.

"Chính là chỗ này." Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự nhủ.

Đang lúc này, trong lòng ấu tể đột nhiên mở mắt, hai đạo hào quang từ nó sáng như tuyết trong tròng mắt bắn ra. Ấu tể "Thặng" một thoáng, từ Nhiếp Thiên Minh trong lòng tránh thoát ra, hai trào lập tức mở ra. Ngắn nhỏ nhưng sắc bén móng vuốt lấy cực nhanh tốc độ, mở ra Huyền Mãng thú hạch bảo hộ mô, cái miệng nhỏ nhanh chóng cắn đi, thôn tiến vào.

Toàn bộ quá trình cực kỳ ngắn ngủi, Nhiếp Thiên Minh nhất thời ngây dại, hẳn không nghĩ tới trong lòng ngực của mình hắc đen cộp con dĩ nhiên phát sinh biến hoá như vậy.

Càng không nghĩ đến chính là, nó không chỉ có trộm uống chính mình tửu, ăn vụng chính mình đan dược, hiện tại vẫn đoạt chính mình yêu thú.

"Có làm hay không?"

Hít sâu một hơi, Nhiếp Thiên Minh u oán nhìn con kia ấu hồ, lúc này Huyền Mãng dường như bị người rút đi tới mức bị giống như vậy, không ngừng lăn lộn.

Chỉ cảm thấy thân thể nhất thời bay lên, nhất thời có mãnh liệt đụng vào trên mặt đất, Nhiếp Thiên Minh nhìn ấu tể dĩ nhiên trưởng thành một điểm, hồ trào càng sắc bén hơn, không ngừng xé rách Huyền Mãng nội tạng.

Ấu hồ càng là dùng sức xé Huyền Mãng nội tạng, Huyền Mãng lần càng lợi hại, toàn bộ nội tạng tựa như dòng sông lấp biển giống như vậy, kịch liệt chấn động.

Toàn bộ quá trình kéo dài sau mười phút, Huyền Mãng rốt cục không nhúc nhích.

Ấu hồ dùng nó sắc bén móng vuốt rốt cục xé mở một nơi khe nứt, Nhiếp Thiên Minh rút ra mặc đao cũng dùng sức bỏ tới.

"Xi xi..."

Máu lần thứ hai bắn Nhiếp Thiên Minh một mặt, hẳn cũng bất chấp nhiều như vậy, nhanh chóng từ Huyền Mãng trong thân thể chui ra.

Sờ sờ trên người, cả người đều là máu, trong không khí cũng tản ra mùi máu tươi. Nhiếp Thiên Minh nhìn một chút ấu hồ, cả người lông đen đã bị nhuộm đỏ, thế nhưng hai mắt lại đóng lại, cũng vừa này thô bạo nó so với, phản như hai hồ.

Bất quá này một thân máu tươi vẫn là nhắc nhở chính mình vừa này tất cả đều là tên tiểu tử này làm ra, là nó đoạt Hư Không lão sư trong miệng cái gọi là đồ tốt.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đem nó bế lên, ấu tể vừa nặng một chút, tựa hồ so với trước vừa nặng một nửa.

"Tiện nghi ngươi, thật không có gặp như ngươi vậy thô phi." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai vỗ vỗ đầu đầy máu tươi cộp con, trực tiếp hướng lên phía trên đi đến.

Không nhiều một hồi đã nhìn thấy mấy cái sư huynh chính đang ngó dáo dác hướng bên trong nhìn, lộ ra vẻ vẻ ló lảng.

"Cho vị sư huynh, này vài con Địa Hồ đi rồi chưa?" Nhiếp Thiên Minh không có chờ bọn hắn nói chuyện, cướp hỏi trước.

"Nhiếp sư đệ, ngươi không sao chứ?" Một người trong đó trước hết phản ứng lại, hẳn cũng không có nghe rõ Nhiếp Thiên Minh vấn đề, dưới tình huống như vậy, có thể nói ra lời là tốt lắm rồi.

"Ồ, không có việc gì. Vừa này không cẩn thận đụng phải một nhánh yêu thú, cho nên..." Nhiếp Thiên Minh chỉ chỉ toàn thân vết máu, nhún vai, thì thảo nở nụ cười.

"Nhiếp sư đệ, ngươi có thể bắt chúng ta cho hù chết. Vừa này nơi này chấn động cực kỳ đáng sợ, liền ngay cả Hậu Địa cảnh người đều khó có thể chống lại to lớn như vậy sóng chấn động năng lượng, mặt trên Địa Hồ cuồng quét chạy trốn rồi."

"Đúng vậy, vốn là chúng ta dự định đi xuống xem một chút. Thế nhưng đi chưa được mấy bước, cũng đều bị chấn động trở về, cho nên đại gia chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi người."

...

...

"Nhận được các vị sư huynh quan tâm, Nhiếp Thiên Minh ở chỗ này cảm ơn nhiều." Nhìn bọn họ quan tâm ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh trong lòng không khỏi nóng lên, quyền chương bảo đáp, hướng về đạo của bọn hắn cảm tạ.

"Nhiếp sư đệ, người quá khách khí. Nếu không phải người liều mình liên chúng ta, chỉ sợ ta chờ hiện tại đều..."

Nhẹ nhàng đưa tay ra, định chỉ hắn nói chuyện, Nhiếp Thiên Minh khước miệng gương lên, hơi mỉm cười nói: "Nếu đều là Phong Vân môn con cháu, trợ giúp lẫn nhau cũng là nên phải vậy, cho nên lời cảm kích cũng không cần nhiều lời."

"Địa Hồ đã rời khỏi, chúng ta mau đi trở về đi!" Nhiếp Thiên Minh nhìn cửa động phía trên, này vài con Địa Hồ quả nhiên chạy trốn.

...

...

Mấy chục người nhanh chóng từ trên núi hạ xuống, trong lúc gặp phải vài con Hậu Địa cảnh yêu thú. Cũng không có ai hữu tâm tình lại đi săn thú, từng người nghĩ chuyện của chính mình, nhanh chóng hướng phía sau cán.

"Mấy vị sư đệ thế nào?" Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh nghe được một cái thanh âm lạnh như băng, cái thanh âm này để Nhiếp Thiên Minh có loại đánh người kích động.

"Đây không phải là Nhiếp sư đệ sao? Ai u, mới vừa giặt xong máu dục tảo sao?" Từ Ly Sách cười trên sự đau khổ của người khác trên tức cười nói.

"Người..."

"Muốn chết..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Xả được cơn giận!

"Ha ha ha..."

"Hắn nói ta muốn chết, cười chết ta mất." Từ Ly Sách điên cuồng cười, cực độ trả thù Nhiếp Thiên Minh.

"Từ Ly Sách, là nam nhân cũng đừng chơi những âm mưu kia quỷ kế. Vòng thứ nhất tỷ thí bên trong, có phải hay không người tận lực sắp xếp năm cái hậu địa hậu kỳ hảo thủ cùng ta phân đến đồng nhất tổ?" Nhiếp Thiên Minh dùng tay chỉ vào hắn, lớn tiếng quát lớn nói.

Người chung quanh sau khi nghe, lập tức nghị luận sôi nổi, Từ Ly Sách nụ cười đặc ý lập tức biến mất rồi, ngược lại biến thành âm trầm..

"Người nói vậy, người bị phân đến tổ nào, không phải ta có thể quyết định, đừng vội hướng về trên người của ta gọi nước bắn, bằng không ta đến Cẩm trường lão trước mặt cáo người phi báng chi tội." Từ Ly Sách lạnh lẽo nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Ta sẽ sợ người, ai không biết người cùng Cẩm Hồng quan hệ, người chính là một cái dựa vào nữ nhân tiểu bạch kiểm. Đừng cho là ta sẽ sợ người..." Nhiếp Thiên Minh đã cùng Từ Ly Sách triệt để gỡ mặt, liền muốn trầm trọng đã kích hắn.

"Hắn cùng Cẩm Hồng..."

"Ta nói làm sao thật nhiều sự đều có Từ sư huynh đến phụ trách, nguyên lai là cái nguyên nhân này, chẳng trách..." Chu vi tiếng nghị luận càng ngày càng to lớn, Từ Ly Sách trong mắt lộ ra một đạo sát khí.

"Tất cả im miệng cho ta!" Từ Ly Sách nhìn nghị luận sôi nổi đám người, thẹn quá thành giận quát.

Nhẹ nhàng run lên lông mi, Nhiếp Thiên Minh trong tay trái uốn lượn chỉ Hoang tề, lại vui vẻ chuyển lên, mỉm cười nhìn Từ Ly Sách, lẩm bẩm nói: "Người cho rằng người có thể ngăn chặn chúng ta miệng sao? Người cho rằng người có thể ngăn chặn chúng ta tâm sao? Người cho rằng người có thể che giấu người làm tất cả cơ bản hoạt động sao?"

"Ta cho người biết, không thể." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên trở nên căn phần sục sôi lên, lớn tiếng quát lớn nói.

Những này bị hấn cứu đến sư huynh, không khỏi vì làm Nhiếp Thiên Minh phen này ngôn ngữ khen hay, ngay sau đó từng đột xem thường cười nhạo.

Thật dài địa thờ phào nhẹ nhõm, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy trong lòng một cái ác khí ra khỏi một nửa, nhìn thấy Từ Ly Sách cực độ lúng túng lại cực độ xấu hổ mặt, không khỏi hài lòng cười cười.

"Tất cả im miệng cho ta, ai còn dám tiểu, ta để hấn nằm ở chỗ này." Từ Ly Sách đã triệt để nổi giận.

"Từ sư huynh, chớ cùng loại tiểu nhân này chấp nhặt. Người đàn ông chứ, hà tất miệng lưỡi chi tranh, trực tiếp đem tiểu tử này đánh ngã, nhìn hấn còn dám hay không kiêu ngạo như vậy." Bên cạnh Chu Long quay về sinh khí Từ Ly Sách nịnh nọt nói rằng.

"Đúng, là nam nhân liên vũ lực giải quyết!" Từ Ly Sách cũng triệt để bỏ qua sư huynh mặt mũi, cái này bãi, hấn nhất định phải tìm về.

"Nhiếp Thiên Minh, người cũng chỉ có thể bắt nạt phụ chúng ta. Từ sư huynh như vậy Thiên Nguyên cảnh cao thủ, ba chiêu liền đem người đánh gục." Chu Long vốn là cùng Nhiếp Thiên Minh có cừ oán, vừa nhìn có cơ hội, gia tốc gây xích mích lên.

"Chu Long, ngày đó ta đánh người kêu cha gọi mẹ thời điểm, cũng không thấy người kiêu ngạo như vậy. Có phải hay không tìm tới mới chỗ dựa, ta cho người biết, ta nếu muốn đánh tử người, rồi cùng đánh chết một con kiến bình thường dễ dàng." Nhiếp Thiên Minh ỏi ra một cái nước bọt.

Chu Long lập tức rút trở về, Nhiếp Thiên Minh thực lực hấn nhưng là biết rồi. Thêm vào cả người vết máu đáng dấp, càng thêm sợ hãi, trong lòng không khỏi căng thẳng, không nói gì nữa.

"Chu Long người sợ cái gì, Từ Ly Sách ta ủng hộ người, ta xem ai dám động người?" Từ Ly Sách trừng mắt, cảm tức Nhiếp Thiên Minh.

Tất cả mọi người có thể cảm giác được bọn họ mâu thuẫn đã đến triệt để kích hóa, ai cũng không muốn bị ai áp chế.

"Ta mặc kệ người là Từ sư huynh, vẫn là Cầu sư huynh, dám đắc tội Nhiếp Thiên Minh ta, ta cảm thấy để hấn chịu không nổi."

Lúc này thoại đã nói đến loại trình độ này, đơn giản xé rách mặt, cùng lắm thì đánh nhau một trận, Nhiếp Thiên Minh cũng một mực chờ cơ hội này.

Ngôn ngữ đã kích chỉ có thể đã kích nhất thời, cuối cùng còn muốn dựa vào vũ lực giải quyết, thực lực mới là trọng yếu nhất.

"Được, hảo... Đã lâu không người nào dám theo ta nói chuyện như vậy. Đi, xem ta mấy chương có thể đập chết người." Từ Ly Sách cũng nộ khí đằng đằng nói rằng, tại nhiều như vậy sự đệ trước mặt, hấn không thể lại bỏ lại mặt mũi.

"Các vị sư huynh, đây là ta cùng Từ Ly Sách ân oán cá nhân, không có quan hệ gì với các người, cho nên các người vẫn là đi về trước đi!" Nhiếp Thiên Minh trong lòng tính toán, nhiều người như vậy nhìn, chính mình nếu như đem Từ Ly Sách đánh cho gần chết, phỏng chừng khẳng định có người tới khuyên giải, mình cũng không xảy ra con giận này.

"Được, nếu Nhiếp sư đệ sợ sệt bị nhìn thấy ra khúu đáng về, các người hãy đi về trước đi!" Từ Ly Sách tay vẫy một cái, ba mươi, bốn mươi cá nhân tuy rằng không muốn thế nhưng vẫn là bắt đầu đi trở về.

"Nhiếp sư đệ, nỗ lực lên." Vừa này mấy người kia lần lượt vỗ một cái Nhiếp Thiên Minh vai, quan tâm nói.

Khóc miệng nhẹ nhàng giương lên một nụ cười, Nhiếp Thiên Minh gạt đầu cảm tạ, dù sao dưới tình huống như vậy có thể nói ra câu nói này, thì bằng với đắc tội Từ Ly Sách.

"Chu Long, chúng ta ân oán cũng cùng nhau giải quyết đi!" Nhiếp Thiên Minh xem muốn đi Chu Long, xem thường đến chia về phía hấn nói rằng.

"Nhiếp Thiên Minh, không muốn khinh người quá đáng." Chu Long giờ khắc này cũng nổi trận lôi đình, nghĩ đến chính mình bị Nhiếp Thiên Minh nhục nhã tâm tình, không khỏi lửa giận ngất trời.

"Ta ngày hôm nay liền khinh người quá đáng, xin ngài chỉ điểm!" Nhiếp Thiên Minh cũng lại nói cái gì.

Từ Ly Sách vừa nhìn nhân toàn bộ đi xong, chỉ còn lại ba người bọn họ hậu, lần thứ hai lộ ra để Nhiếp Thiên Minh nôn mửa gian trá nụ cười.

"Nhiếp Thiên Minh, đây cũng là người tự tìm. Vốn là chỉ có thể ở chỗ tối chình người, tổng thể cảm giác cách ngoa ngạo dương. Ngày hôm nay ta hay lắm..."

Không đợi Từ Ly Sách nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhanh tay phải tốc hướng hấn mặt quất tới, Từ Ly Sách không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên không cho hắn nói xong cũng đánh tới.

"Hừ, muốn đánh ta." Nói xong Từ Ly Sách Nguyên lực tăng vọt, một quyền nỗ lực chặn đứng Nhiếp Thiên Minh lòng bàn tay.

"Đừng..."

"Đừng..."

Nhiếp Thiên Minh bàn tay trực tiếp mở ra Từ Ly Sách nắm đấm, bàn tay quỹ tích bất biến, mạnh mẽ đánh vào Từ Ly Sách trên mặt.

"Người..."

Đỏ chót dầu năm ngón tay khắc vào hấn trên mặt, Từ Ly Sách gần như điên cuồng nhìn Nhiếp Thiên Minh, dùng tay lau lau khoé miệng máu tươi, hận không thể đem hấn ăn.

"Còn dám xem." Nhiếp Thiên Minh lập tức lại rút ra, Từ Ly Sách tuy rằng có chuẩn bị, thế nhưng vẫn là chỉ có thể tá đi hơn phân nửa lực đạo.

"Đừng..."

Một tiếng lanh lảnh âm thanh lại vang lên, mỗi phát sinh Nhiếp Thiên Minh rút ra một cái tát, bên cạnh Chu Long đều sẽ run rẩy một thoáng.

Chu Long chưa từng có nghĩ đến Từ Ly Sách lại bị Nhiếp Thiên Minh đánh không có lực hoàn thủ, Nhiếp Thiên Minh đến cùng đến loại nào khủng bố trình độ rồi.

So với Chu Long càng khiếp sợ chính là Từ Ly Sách, chính hấn thực lực đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh, liên tính Nhiếp Thiên Minh cũng đạt tới Thiên Nguyên cảnh, cũng chỉ có thể cùng mình tương đồng mà thôi.

"Giết mình sao? Kinh hãi sao?" Nhiếp Thiên Minh xem thường hỏi, cả người vết máu khiến cho hấn xem ra càng kinh khủng hơn hung ác.

"Đừng tưởng rằng người là cái thiên tài, ở trước mặt ta, người chính là một cái đồ bỏ đi, đồ bỏ đi có hiểu hay không? Không hiểu đứng không, ta cho người biết, ta trong vòng nửa năm có thể từ Luyện Tâm cảnh đến Thiên Nguyên cảnh, người lấy cái gì so với ta?" Nhiếp Thiên Minh lúc này đã cực độ chán ghét người trước mặt, này dối trá về mặt, này đề tiện hoạt động.

"Người... , người..." Trong lúc nhất thời, Từ Ly Sách sắc mặt dường như gặp phải quỷ giống như vậy, bất mãn, phẫn nộ, khiếp sợ, sợ hãi...

"Nói cho người biết, nếu không phải Phong Vân môn không cho tự giết lẫn nhau, người cho rằng người còn có thể hoạt đến hiện có ở đây không? Lão tử đã sớm đem người làm thịt." Nhiếp Thiên Minh đơn giản cũng bất kể, sáng khoái như vậy nói như thế nào.

Lần thứ hai hồi ức đến sẵn bắn đại tái trước một ngày buổi tối sự tình, Nhiếp Thiên Minh lại đang hấn trên mặt giạt hai lần.

"Người nhất định hiếu kỳ đi! Người cũng đạt tới Thiên Nguyên cảnh , làm sao ở trước mặt ta liền một điểm sức lực chống đỡ lại đều không có?" Nhiếp Thiên Minh xoa xoa trong tay ấu hồ, thì thào cười nói.

"Có phải hay không?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai giương lên cánh tay, mạnh mẽ hỏi.

Từ Ly Sách cực không tình nguyện nói rằng: "Vâng... , là..."

"Ha ha ha..."

Lần thứ hai vui vẻ cười lên , vì đạt đến loại này lực chấn nhiếp, Nhiếp Thiên Minh điều động hết thấy Nguyên lực, còn có cường đại Tinh Thần Tự Phủ, hai cỗ lực lượng đủ đủ để sánh ngang nhau Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ hảo thủ, thậm chí có thể chống lại Thiên Nguyên Thần cảnh giới cao thủ một đòn. Huống chi Từ Ly Sách loại này dựa vào đan dược mới miễn miễn cưỡng cưỡng đột phá đến Thiên Nguyên cảnh người đâu?

"Bất quá ta cũng không có ý định nói cho người biết, bởi vì người thực sự không xứng." Nhiếp Thiên Minh chậm rãi xoa ngón trở cùng ngón cái, nhẹ nhàng bắn ra.

"Người... Người..."

Từ Ly Sách mặt đỏ lên giờ khắc này đã không biết nói cái gì , hấn hận không thể bởi Nhiếp Thiên Minh bị, uống hấn máu.

"Đừng ... nữa trừng ta , người còn không bằng hấn." Nhiếp Thiên Minh chỉ chỉ bên cạnh cái kia một run rẩy Chu Long, khoé miệng hơi kiêu kiêu, lắm bầm nói.

Không bằng Chu Long, này tương đương với lần thứ hai quật Từ Ly Sách mặt, luôn luôn tự xưng là thiên tài hấn, khi nào chịu quá to lớn như vậy khuất nhục, sắc mặt đã phẫn nộ đến cực điểm, hai mắt đã kinh biến đến mức màu đỏ tươi .

"Làm sao vẫn không phục? Ngươi xem một chút hấn, nhiều nhất toán một tiểu nhân, chỉ ít hấn không có ngoạn ngươi loại này thủ đoạn hèn hạ. Tuy rằng hấn xem ta ánh mắt cũng làm cho ta rất khó chịu, thế nhưng hấn muốn tốt hơn so với ngươi trên mấy lần." Nhiếp Thiên Minh cười nhạo nói rằng.

Từ Ly Sách đã phần nộ đến cực điểm, nhưng là hấn cũng không dám ra tay, liền tính hấn đem Nguyên lực tăng lên tới mười phần, vẫn như cũ liền da lông đều không gặp được.

Lúc này Từ Ly Sách mới biết được Nhiếp Thiên Minh đã cao hơn một đoạn lớn, này một đoạn lớn không phải thời gian sử dụng có thể bù đắp...

Tại sao?

Ta cũng đã từng là một cái thiên tài..

...

...

Nhìn gần như tuyệt vọng Từ Ly Sách, Nhiếp Thiên Minh thỏa mãn cười cười, tay phải ôm đầu gối, tay trái chậm chậm xoay tròn Hoàng tể.

Này đã vậy là đủ rồi, này xa xa so với đem hấn đánh chết trả lại đến hả giận, sau đó Nhiếp Thiên Minh chính là hấn Từ Ly Sách tu luyện tâm ma, phỏng chừng cả đời này cũng chỉ có thể ở tại Thiên Nguyên cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Ngươi dám đánh lên ta!

Chương 101: dám đánh lên ta!

"Hai vị, ta không phụng bồi." Nhiếp Thiên Minh thổi Tiểu Khúc, tản bộ bước chân, chậm rãi đi tới, ép ở trong lòng phiến muộn rốt cục có thể phun ra.

"Vù..."

Đột nhiên phía sau một cái sắc bén âm thanh truyền đến, Nhiếp Thiên Minh trong lòng giật dữ, lại dám đánh lên ta, ngày hôm nay ta không phải xuống tay ác độc không thể.

Tinh Thần Tự Phù đã tăng cao đến cao nhất lực đạo, phán đoán chính xác ra đánh lên con đường, Tinh Thần Tự Phù tại đảo qua đối phương công kích lúc, không khỏi hơi nhúc nhích một chút.

"Cấp thấp linh khí."

Không nghĩ tới đối phương vẫn đưa một cái lễ vật, Nhiếp Thiên Minh điều động Tinh Thần Tự Phù chuẩn xác chặn đứng cái này cấp thấp linh khí, cái kia linh khí nỗ lực nghĩ đến tránh thoát ra, thế nhưng bị tinh thần lực gắt gao khóa, không cho nó chạy trốn cơ hội.

"Thu."

Lạnh quá một tiếng, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng quay mặt lại, bàn tay duỗi một cái, cái kia linh khí cực kỳ không tình nguyện bị tinh thần lực kéo đến hấn trong tay.

Từ Ly Sách vốn là cho rằng, tại Nhiếp Thiên Minh không hề phòng bị dưới tình huống hấn là có thể đánh lên đắc thủ.

Cái này linh khí là hấn cha tại hấn bị Phong Vân môn trúng tuyển thời gian đưa cho hấn, Từ Ly Sách vừa đột phá đến Thiên Nguyên cảnh lúc, liền bắt đầu khổ luyện này chi linh khí, không nghĩ tới dĩ nhiên dễ dàng như vậy đã bị Nhiếp Thiên Minh chiếm được.

Lúc này Từ Ly Sách cùng Chu Long hai người đã mồ hôi đầm đìa, hiển nhiên bị Nhiếp Thiên Minh thực lực kinh sợ đến. Hai người vốn là đối diện ánh mắt, chỉ cần Từ Ly Sách đánh lên thành công, bọn họ lập tức đi tới phế bỏ Nhiếp Thiên Minh.

Chăm chú nắm lấy trong tay linh khí, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đem Từ Ly Sách ở lại linh khí bên trong ý niệm khu trừ, lại nổi lên truyền vào chính mình ý niệm.

Ngay đây là trong tay ấu hổ cũng đuổi một trào, dĩ nhiên đem nó một tia ý niệm cũng truyền vào đi.

"Dựa vào."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi mắng một câu, tên tiểu tử này lại cùng chính mình cướp đồ vật, người biết cái gì?

Nhìn cái này có vẻ hững hờ gia hỏa, Nhiếp Thiên Minh càng ngày càng cảm thấy nó là cố ý, chính mình nhọc nhằn khổ sở tránh đến đồ vật đều tiện nghi người gia hỏa này.

"Sau đó còn dám cướp ta đồ vật, ta trực tiếp đem người làm mất đi."

Tầng tầng tại nó Hồ Đầu trên võ một cái, ấu hổ rốt cục cảm giác được Nhiếp Thiên Minh oán khí, lập tức rút đầu đi, dường như phạm sai lầm hài đồng.

"Đi."

Ngón tay run lên, Nhiếp Thiên Minh vì thử xem cái này linh khí, trực tiếp đạn hướng Chu Long vai.

Tình huống như thế hạ công kích Từ Ly Sách e sợ hiệu quả cũng không lớn: cũng không lắm, nếu thử xem hiệu quả, đương nhiên phải công kích nhược một điểm.

"Nhiếp Thiên Minh, người... Người..."

Chu Long nhất thời không nghĩ tới dĩ nhiên sẽ công kích chính mình, vội vàng muốn tách rời khỏi, thế nhưng cái này linh khí thực sự quá nhanh, linh khí sâu sắc xen vào hần vai bên trong.

"Xi xi..."

"Vèo vèo..."

Đột nhiên trong lòng ấu hổ như chịu đến cái gì kích thích giống như vậy, lần thứ hai từ Nhiếp Thiên Minh trong lòng tránh thoát ra, hết tốc lực đánh về phía chu trên thân rồng.

"A!"

Ấu hổ mở hai mắt ra, xé ra Chu Long vai, Chu Long lập tức kêu to lên. Ấu hổ cũng không hề dừng lại, mà là tiếp tục công kích Chu Long, hổ trào ở trên người hần mọc ra một cái hổ máu.

"Trở về."

Căn bản không nghĩ tới sẽ phát sinh như vậy biến cố, Nhiếp Thiên Minh lập tức chạy vội đi ra ngoài. Nếu là ở trị gọi nửa giây, Chu Long có thể bị nó trực tiếp vỗ chết. Huyền Mãng kiên cố như vậy thân thể, đều bị gia hỏa này mở ra, huống chi chỉ là Chu Long đây?

Như vậy máu tanh tình cảnh cũng sợ ngay người Từ Ly Sách, này con ấu hổ lực công kích đã chỉ ít đạt đến Hậu Địa cảnh hậu kỳ lực công kích, thế nhưng thân thể cứng cộp con gần như, nếu là ở lớn hơn một chút, lúc này Chu Long đã chết.

Ấu hổ nghe được Nhiếp Thiên Minh rống giận hậu, lập tức khôi phục nguyên lai nhu thuận, chỉ là dùng miệng liếm liếm máu tươi, ngưng công kích.

"Lão sư, đây là cạp con sao?" Hiện tại liền Nhiếp Thiên Minh cũng hoài nghi nó có phải hay không cạp con, nào có như vậy cạp con.

"Lão đầu tử dĩ nhiên nhìn nhầm, gia hỏa này dĩ nhiên là Thiên Hồ, yêu hồ bên trong cực phẩm." Hư Không lão sư vuốt vuốt râu mép, giặt mình nói nói.

"Thiên Hồ? Dựa vào 《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong ghi chép, thành niên Thiên Hồ công kích thậm chí đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, thế nhưng người xem gia hỏa này. Ngoại trừ sẽ cướp ta đồ vật, còn có chính là hạ thủ độc ác một điểm, cái khác đến cũng không có đặc biệt gì." Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Có chút yêu thú rất đặc biệt, tựa như Diệp Tà, nó là Lão đầu tử gặp gỡ thông minh nhất yêu thú." Hư Không lão sư lẩm bẩm nói.

"Diệp Tà dĩ nhiên là một con yêu thú?" Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc hỏi, này đầy đủ khiếp sợ.

"Nhưng là nó làm sao sẽ công kích Chu Long mà không phải Từ Ly Sách đây?" Nhiếp Thiên Minh nhìn Thiên Hồ đáng đáp, thì thảo hỏi.

"Có thể là linh khí bên trong ý niệm ảnh hưởng tới nó đi." Hư Không lão sư cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Bất kể, trước tiên giải quyết trước mắt vấn đề rồi nói sau!" Nhiếp Thiên Minh gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói.

Nhìn không biết làm sao Từ Ly Sách, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lạnh lùng cười nói: "Trước đó quát người mấy lòng bàn tay đã tiêu đi ta lửa giận trong lòng. Thế nhưng hiện tại, ta lại mất hứng..."

"Ta cho ngươi biết, ta nhưng là đạt đến Thiên Nguyên cảnh Phong Vân môn đệ tử, nếu là bị ngươi giết, Phong Vân môn lập tức thông suốt tập ngươi..." Từ Ly Sách run rẩy nói rằng.

"Dám uy hiếp ta, ta khách khí như vậy với ngươi nói chuyện cẩn thận, ngươi dám uy hiếp ta. Ngươi có tư cách gì uy hiếp ta..."

Tinh thần trong mắt đạo ký tự lần thứ hai bay ra, đồng thời bên trong đan điền Nguyên lực cũng nhanh chóng tụ lại lên, Nhiếp Thiên Minh quát lên một tiếng lớn, nắm đấm mang theo từng đợt phong trực tiếp đánh sang.

"Nhanh như hổ đói vồ mồi."

Nguyên lực nghiền ép không khí, bùng nổ ra to lớn uy lực, nắm đấm nghiêm nhiên hóa thành hổ trảo, trở nên vô cùng mạnh mẽ.

"Dĩ nhiên là tứ phẩm vũ học." Từ Ly Sách lần thứ hai phát sinh kinh thán, như thế trong thời gian ngắn Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên đem tứ phẩm vũ học luyện đến lô hỏa thuần thanh mức độ, thật sự là dọa người cỡ chi.

"Mẹ kiếp, đây là cái gì quái thai!"

So với này quyền, vừa nảy nảy cái lòng bàn tay đến có vẻ cực kỳ nhẹ, nếu là bị bắn trúng, Từ Ly Sách biết mình khả năng nửa năm này đều không xuống giường được.

"A!"

Từ Ly Sách mắt thấy nắm đấm liên đánh lại đây, không thể làm gì khác hơn là dùng hết toàn lực, thế nhưng so với Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực, Từ Ly Sách thật sự là quá nhỏ bé.

Từ Ly Sách uy lực nếu như là chín ngư lực, này Nhiếp Thiên Minh này quyền tuyệt đối có hai mươi ngư lực, gần như là ưu thế áp đảo.

Từ Ly Sách như điều đứt dây, không trung tung một đạo đường vòng cung, bay ra ngoài.

"Ta. Thao..."

Từ Ly Sách không cam lòng nắn một câu, hai tay chống đỡ mặt đất, nỗ lực muốn đứng lên, thế nhưng vẫn không thể nào đứng lên...

"Xem ra vừa nảy đánh bất quá ần, nếu không chúng ta đến điểm càng kích thích?" Nhiếp Thiên Minh tại Từ Ly Sách trên người xoa xoa vết máu, mỉm cười nói rằng.

"Ngươi... , ngươi muốn thế nào..."

Từ Ly Sách tuyệt vọng nhìn Nhiếp Thiên Minh, như chó nhà có tang, chó vẫy đuôi mừng chủ.

"Sớm nói như vậy không thì xong rồi sao? Nhiếp Thiên Minh ta cũng không phải là không nói lý người, càng không giống hơn ngươi yêu thích dùng hạ ba lạm thủ đoạn. Chỉ cần ngươi có thể xuất ra đầy đủ thành ý, cảm thấy có thể đánh đụng đến ta là được." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, khoe miệng lần thứ hai vung lên một tia tà tà mỉm cười.

"Chỉ cần ngươi không muốn mạng của ta, bất kỳ điều kiện ta đều đáp ứng." Từ Ly Sách đã triệt để mất đi tự tin, nghiêm nhiên đã biến thành một bộ xác chết đi động.

"Ha ha ha..."

"Nhìn ngươi sợ, vừa nảy này phân kiều ngạo dạng làm sao không thấy?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng châm chọc nói.

"Thiên Minh, trực tiếp phế bỏ hấn, chớ cùng hấn dong dài..." Đột nhiên Hư Không lão sư xông ra, lạnh lùng nói.

Lông mi nhẹ nhàng run lên một thoáng, Nhiếp Thiên Minh thoáng suy tư chốc lát, lâm bẩm nói: "Không được, như là như vậy, thật sự không tốt kết cuộc."

Vừa nghĩ tới chính mình muốn đối mặt cường đại Phong Vân môn, Nhiếp Thiên Minh nhất thời không còn sức lực.

"Sợ cái gì? Ngươi cũng đạt đến Thiên Nguyên cảnh, đối đãi loại người này, liền không nên lòng dạ mềm yếu, bằng không chịu thiệt là chính mình." Hư Không lão sư thần nhiên nói.

"Vẫn là giáo huấn một chút hấn quên đi, dù sao hấn là Cầm trưởng lão con rể tương lai, cho hấn một chút mặt mũi đi!" Nhiếp Thiên Minh vẫn là không dám như thế kiều ngạo trắng trợn giết chết Từ Ly Sách, thế nhưng dọa dẫm một chút, cũng không tệ lắm buôn bán.

"Lão sư, yên tâm đi. Nếu là hấn còn dám chọc ta, ta tuyệt đối để hấn chết không có chỗ chôn." Nhiếp Thiên Minh lâm bẩm nói.

"Được rồi, cần quyết đoán mà không quyết đoán tất lưu hậu hoạn, ngươi a! Chính là có điểm quá nhân từ, a!" Hư Không lão sư thở dài một hơi, triệt

để trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Toán số là chuyện rất thú vị

Dù sao Từ Ly Sách cũng là Cầm trưởng lão trước mặt người tâm phúc, trung gian lại tăng thêm Cầm Hồng tăng này quan hệ. Nếu là thật sự đem hắc giết chết, vẫn không biết xông ra bao lớn họa đây?

Nếu không thể tiêu diệt hắc, dọa dẫm hắc cũng là một cái không sai phương pháp. Vừa nãy một quyền đã đầy đủ nặng, liền không dẫn vật hắc thân thể.

Quyết định chủ ý hậu, nhẹ nhàng chuyển động tay trái vờn quanh chỉ Hoang tề, lông mi hơi run lên.

"Nghe nói ngươi là cái có tiền chủ nhân, cho nên ngươi hắc là rõ ràng..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười, cố ý dừng lại chốc lát.

"Một trăm ngàn Hoang tề, ta mua của chính ta mệnh..." Từ Ly Sách nghe được Nhiếp Thiên Minh nhắc tới tiền, nhất thời cảm giác áp lực nhỏ.

Hắc biết Nhiếp Thiên Minh chỉ là một người bình thường, cũng không phải là những này có tiền con cháu, cho nên hắc tự tin, một trăm ngàn Hoang tề tuyệt đối có thể làm cho Nhiếp Thiên Minh động tâm.

Từ gia tuy rằng không tính là danh môn, nhưng là tuyệt đối là vọng tộc, cho nên tiền tuyệt đối không phải việc khó.

"Một trăm ngàn Hoang tề? Ngươi biết không? Lần này sẵn bán đại tái tiền thưởng đều một trăm ngàn Hoang tề, ngươi cảm thấy điểm ấy món tiền nhỏ có thể dùng sao?" Nhiếp Thiên Minh nghĩ đến chính mình vừa bị này con tiểu Hồ tề ăn vụng đàn được, đã gần 500 ngàn Hoang tề. Hắc cảm thấy chỉ ít cũng nên là cái này số.

"Này... Này 200 ngàn như thế nào?" Từ Ly Sách lần thứ hai đề cao một trăm ngàn, 200 ngàn Hoang tề đầy đủ đủ Thiên Nguyên cảnh tu luyện mấy tháng kinh phí, Từ Ly Sách lường trước Nhiếp Thiên Minh hắc là động lòng rồi.

"200 ngàn? Ngươi có thể hay không lại thành khẩn điểm..." Lông mi hơi run lên, Nhiếp Thiên Minh một mặt khinh thường nói, hiện tại không nhân cơ hội mạnh mẽ tề hắc một thoáng, làm sao không có lỗi chính mình.

"500 ngàn Hoang tề..." Từ Ly Sách cắn răng một cái, nỗ lực nhớ lại mấy chữ này, trong ánh mắt toát ra không muốn, da mặt cũng tăng tăng co quắp một thoáng.

"Gia hỏa này sẽ không liền chút tiền kia đi!" Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ đến. Không bằng lại mạnh mẽ dọa hắc một thoáng, nghĩ tới đây, đưa tay từ bên người bao bên trong móc ra một tấm hoang tạp, nhẹ nhàng tại bên mép thổi một cái.

"Đừng làm cho ta cảm thấy ngươi thái độ không thành khẩn a!"

"Hoang tạp." Từ Ly Sách khiếp sợ nhìn hắc, hắc làm sao có khả năng có hoang tạp.

Từ Ly Sách tăng tăng nuốt một thoáng nước bọt, sợ hãi nhìn Nhiếp Thiên Minh, thế mới biết Nhiếp Thiên Minh mới là thật hắc. Mụ người có tiền, cũng không phải là trước đó hắc suy đoán như vậy...

"Xem một chút đi! Ta phía này số lẽ e sợ còn chưa hết điểm ấy, ngươi 500 ngàn Hoang tề, ngươi cảm thấy ngươi có thể đánh đụng đến ta sao?" Nhiếp Thiên Minh lông mi nhẹ nhàng run lên, xem thường cười nhạo nói rằng.

Từ Ly Sách thật không có nghĩ đến Nhiếp Thiên Minh biết cái này giống như có tiền, một tấm hoang tạp ít nhất phải vượt quá năm triệu Hoang tề...

Năm triệu Hoang tề...

Chính mình hết thảy gia sản còn chưa đủ hai triệu Hoang tề, đây là hắc sau này mấy năm kinh phí, vậy cũng là hơn nhiều, nhưng là hắc Nhiếp Thiên Minh tiện tay một nắm, một tấm hoang tạp...

"Quên đi, quên đi, ai kêu ta nhân từ đây?"

"Bất quá ta cho ngươi biết, ta cũng không cần nhiều, ngươi cho 900 ngàn Hoang tệ đi! Vốn là dự định muốn một triệu, liền ít phải một trăm ngàn Hoang tệ toàn khi ngươi chữa bệnh bồi thường." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thổi một cái hoang tạp, chậm rãi đem nó thu vào bên người bao bên trong.

"900 ngàn, 900 ngàn..." Từ Ly Sách vẫn tại tính toán.

"900 ngàn mà thôi, tổng thể so với cái này mệnh tiền nghi hơn nhiều." Nhiếp Thiên Minh đã biểu hiện ra cực độ không nhịn được, hẳn biết Từ Ly Sách chẳng mấy chốc sẽ móc ra một tấm đồng tạp.

Cho nên khi hạ nói chuyện càng hung ác hơn, không có trước đó cái loại này cò kè mặc cả ngữ khí. Gần như mệnh lệnh ngữ khí, dẫn đến hẳn vừa nói chuyện Từ Ly Sách da mặt đều không ngừng run một thoáng.

"Bất quá, ngươi còn dám áp a áp ứng, cò kè mặc cả, ta trực tiếp muốn ngươi mạng chó!" Vốn đang mỉm cười Nhiếp Thiên Minh, đột nhiên âm trầm lại, mạnh mẽ nói rằng.

Từ Ly Sách thân thể lập tức run rẩy mấy cái, khi theo thân bao bên trong móc ra một triệu Hoang tệ đồng tạp, nói rằng: "Cho, cho..."

Nhẹ nhàng từ trong tay nhận lấy, Nhiếp Thiên Minh nhìn một chút, đồng tạp trên thành linh biểu hiện: "Có thể dùng ngạch trống một triệu Hoang tệ."

"Một triệu Hoang tệ? Ngươi chờ một chút, ta xem một chút có hay không linh tìm cho ngươi." Nhiếp Thiên Minh thuận thể đem tạp hướng về bên người bao một thả, quay về bên cạnh hấp hối Chu Long nói rằng: "Ta nói Long ca, ta phí lời cũng không nhiều lời. Đồng môn sư huynh đệ ta đánh một cái gãy, ngươi nắm một trăm ngàn Hoang tệ cho Từ Ly Sách. Chúng ta món nợ cũng là xóa bỏ."

Lúc này Chu Long sắc mặt trắng bệch, trên người máu đã đem mặt đất thấm thấu, đã không có khí lực trả lời.

"Không nói lời nào, chính là chấp nhận, cái này Từ Ly Sách, ngươi cũng thấy đấy, tìm hẳn muốn đi!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

Nhìn thấy hai cái kẻ thù nằm trên mặt đất, tâm tình của hẳn được rồi rất nhiều!

"Được rồi, chúng ta món nợ thanh toán xong. Bất quá bất cứ lúc nào hoan nghênh hai vị tìm ta tính sổ, ta tình nguyện phụng bồi." Nhiếp Thiên Minh lại nhìn Từ Ly Sách một chút, nói xong ôm Thiên Hồ chậm rãi đi.

Phía sau Từ Ly Sách cực kỳ phần nộ lại cực kỳ sợ hãi nhìn đi xa bóng lưng...

Đột nhiên Từ Ly Sách dùng sức tăng tăng đánh đánh một cái mặt đất, chậm rãi đi tới Chu Long bên người, lạnh lùng cười nói: "Một trăm ngàn Hoang tệ, Từ Ly Sách ta cũng không cần, ta muốn gãy đổi thành những đồ vật khác..."

...

...

Đi không đủ sau mười phút, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy vừa nãy ba mươi, bốn mươi cái sư huynh đệ, đều đang chờ kết quả.

Hắn nhẹ nhàng cười cười nói rằng: "Các vị sư huynh, Thiên Minh hãy đi về trước."

"Hắn dĩ nhiên bình yên vô sự đi ra..."

"Ta đã sớm biết, Nhiếp sư đệ hẳn cũng ứng kinh đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, thực lực không ở Từ Ly Sách dưới..."

"Nhiếp sư đệ cũng đạt tới Thiên Nguyên cảnh..."

...

...

"Không xong, không xong, Tu Lan lão sư." Đột nhiên một thiếu niên đẩy ra lão sư làm công cửa phòng, đầu đầy mồ hôi nói rằng.

Tu Lan lão sư nhìn một chút hẳn, cả giận nói: "Ngươi cũng không phải là tân sinh, làm sao vẫn nôn nóng như vậy?"

"Chu Long sư đệ hẳn, ... Chu Long hẳn sư đệ chết rồi." Thiếu niên kia rốt cục vẫn là nói ra.

"Cái gì..." Tu Lan lão sư lập tức co quắp ngồi xuống, dù sao Chu Long là một cái Hậu Địa cảnh đệ tử, đây cũng không phải là việc nhỏ.

"Nói mau chuyện xảy ra như thế nào?" Tu Lan vội vàng hỏi.

"Ngày hôm nay những này phụ trách săn bắn đại tể sư huynh cùng săn bắn trở về các sư huynh đệ tại một mảnh trên đất trống tìm tới hôn mê Từ Ly Sách sư huynh, còn có đã chết Chu sư đệ." Thiếu niên kia rốt cục tỉnh thần hồi phục, một hơi đem toàn bộ quá trình nói ra.

Tu Lan lão sư mới vừa nghe xong, lập tức từ trong phòng cấp tốc vọt ra, hướng về Cẩm trường lão văn phòng chạy đi.

Cầm trường lão bên trong đại sảnh có ít nhất hai mươi người, mấy vị trưởng lão đã ngồi ở chỗ đó, cái khác hơn mười vị đệ tử lần lượt đứng ở một loạt, Tu Lan lão sư liếc mắt liền thấy được đã lạnh lẽo Chu Long, còn có hôn mê Từ Ly Sách.

"Tu Lan lão sư, người đã đến rồi." Cầm trường nét sắc mặt già nua âm trầm nhìn một chút nàng, ra hiệu nàng ngồi xuống trước.

"Cầm trường lão, này là xảy ra chuyện gì?" Tu Lan lão sư tâm tình thất không hỏi.

Cầm trường lão đem từ đưa bọn hắn tới trong các đệ tử đạt được tình huống nói đơn giản một thoáng, Tu Lan lão sư nhất thời nổi trận lôi đình lớn tiếng hỏi: "Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh ở nơi đâu?"

"Nhiếp sư đệ hắn lập tức liền được." Phía dưới một đệ tử khiếp đảm nói rằng.

"Tu Lan lão sư, người trước tiên trầm trụ khí. Hay là không phải người nghĩ tới đơn giản như vậy, chỉ bằng Nhiếp Thiên Minh còn không đến mức có thể trọng thương Từ Ly Sách, đánh chết Chu Long. Người xem Chu Long thân thể vết thương, rõ ràng là bị một loại yêu thú trào..." Bên cạnh Lộ trường lão chậm rãi nói rằng.

"Lộ trường lão nói đúng, hiện tại Nhiếp Thiên Minh còn chưa tới, Từ Ly Sách cũng không có tỉnh lại, cho nên tất cả đều là một kết quả chưa biết." Cầm trường lão nhẹ giọng ho khan một tiếng, ra hiệu Tu Lan bình tĩnh một chút.

Tu Lan lão sư chỉ có thể ần xuống lửa giận, lẳng lặng chờ đợi hai vị người biết chuyện...

...

...

"Oa... Oa..."

Đột nhiên Từ Ly Sách ói ra hai ngụm máu tươi, con mắt chậm rãi mở ra, nhìn thấy Cầm trường lão ngồi ở chỗ đó, đứng dậy muốn bái kiến.

Cầm trường lão khoát tay áo, ra hiệu hắn không cần nhiều lý.

"Từ Ly Sách, đến cùng chuyện gì xảy ra?" Tu Lan lão sư vội vàng hỏi.

"Khái, khục..."

Từ Ly Sách ho khan hai tiếng, sắc mặt cực kỳ đau xót nói rằng: "Đây đều là Nhiếp Thiên Minh sư đệ gây nên, lúc đó Nhiếp Thiên Minh vẫn đối với ta có ý kiến. Thi đấu trước một ngày, chúng ta bởi vì một chuyện nhỏ xảy ra hiểu lầm, tùy theo hắn dĩ nhiên canh cánh trong lòng. Ngay vừa nãy hắn tìm tới ta, nói muốn cùng ta quyết đấu. Vốn là ta không muốn cùng hắn quyết đấu, lúc đó hắn nói chuyện quá mức hung ác. Đệ tử nhất thời tức giận, đáp ứng."

"Sau đó đây?" Cầm trường lão ân cần hỏi han.

"Lúc đó Chu sư đệ cũng tại, ta không biết hắn cùng Chu sư đệ cũng có mâu thuẫn, hắn đồng thời đem Chu sư đệ cũng cuốn vào." Từ Ly Sách chậm rãi nói rằng.

"Khái, khục..."

"Không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên đánh lên ta, ta sau khi trọng thương, Chu Long sư đệ vì cứu ta và hắn triển khai tranh đấu. Gia hỏa kia không biết Đạo Sư dùng biện pháp gì, trong lòng dĩ nhiên đựng tới một con yêu thú, trực tiếp giết chết Chu sư đệ. Đây là ta cũng ngất đi, khi tỉnh lại phát hiện mình giá trị một triệu đồng tặc cũng không thấy."

Từ Ly Sách ho khan bên trong chậm rãi nói, Tu Lan lão sư cực kỳ phẫn nộ vỗ bàn, giận dữ nói: "Nhiếp Thiên Minh tên súc sinh kia ở nơi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

"Ai mắng ta súc sinh?" Đột nhiên phòng khách ở ngoài truyền tới một hồng dây âm thanh, Nhiếp Thiên Minh mặc một thân cực kỳ sạch sẽ quần áo, ôm ấp ấu hỏ chậm rãi đi đến.

"Ta mạ. Làm sao, ta không tin ngươi vẫn dám giết ta sao?" Tu Lan lão sư tức giận nói.

"Nguyên lai là Tu Lan lão sư, quên đi, ta cho rằng là một cái súc sinh tại căn ta." Nhiếp Thiên Minh khoát tay áo, lăm bằm nói, Tu Lan lão sư sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Nhiếp Thiên Minh xuất hiện lập tức để phòng khách bầu không khí trở nên khẩn trương lên, bất quá hần thần tình ngược lại là rất dễ dàng, chút nào không cảm giác được áp lực tồn tại.

Bất quá khi hần đảo qua Chu Long thì thể thời gian, mơ hồ cảm giác được ra vấn đề lớn, giả hoá này dễ dàng như vậy liền chết đi?

"Lần này phiền phức lớn rồi!" Nhiếp Thiên Minh khẩn trương cảm nắm đấm, nỗ lực khiến chính mình bình tĩnh.

"Sợ cái gì, chết rồi một cái Hậu Địa cảnh đệ tử mà thôi. Ngươi hiện tại nhất định phải trấn định, bằng không đã bị bọn họ nắm mũi dẫn đi." Hư Không lão sư thần nhiên nói.

Chỉ chốc lát sau, Nhiếp Thiên Minh lại khôi phục trấn định, lại trở về vừa nãy vào cửa lúc trạng thái.

"Không biết Cầm trường lão tìm ta, có chuyện gì không?" Nhiếp Thiên Minh cũng không ở xem Tu Lan lão sư, ngược lại quay về Cầm trường lão nghiêm trang nói.

Cầm trường lão ho khan một tiếng, sắc mặt cực kỳ trầm thấp nói rằng: "Nhiếp Thiên Minh ngươi có biết tội của ngươi không?"

"Biết tội? Tội gì?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói, hần chỉ là đánh Từ Ly Sách mà thôi, không đến nỗi có tội đi.

"Ngươi tru diệt đồng môn, đi ngược lại. Còn không nhận tội, vẫn giả bộ hồ đồ?" Bên cạnh Tu Lan lần thứ hai chỉ vào Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

Trùng Tu Lan lão sư một chút, Nhiếp Thiên Minh tức giận nói: "Muốn gán tội cho người khác, Hà hoạn không từ? Không sai, ta là tìm Từ Ly Sách quyết đấu. Ta tối không ưa một người dựa dẫm chính mình già đời, áp chế tân sinh. Đương nhiên không phải nói Tu Lan lão sư, ta là nói Từ Ly Sách."

Nhiếp Thiên Minh chỉ là nhắc tới Từ Ly Sách, cũng không hề đề Chu Long, như vậy có thể ít nhất làm tức giận Tu Lan lão sư. Dù sao Tu Lan lão sư tự bệnh, này ai cũng biết.

"Tỷ thí liền tỷ thí, ngươi nhất định phải hạ như vậy tàn nhẫn tay? Thực sự là lòng muông dạ thú, như vậy người ở lại Phong Vân môn tất thành họa lớn." Tu Lan lão sư quay về Cầm trường lão phẫn nộ nói rằng.

"Tu Lan lão sư lời ấy sai rồi, Phong Vân môn chúng ta tại sao phải sùng sững ngàn năm mà không ngã, dựa vào chính là thực lực. Bằng không tại sao muốn tổ chức cái này săn bắn đại tái, còn muốn nội viện chọn lựa đây? Đơn giản chính là chọn lựa người có thực lực, người giống như hần vậy liền một cái tân sinh đều đánh không lại, có tư cách gì đặt chân cái này Bát Hoang. Bát Hoang bên trong giảng chính là nhân từ sao? Thực lực, mới là xưa nay không hề thay đổi đồ vật." Nhiếp Thiên Minh cực kỳ lạnh lùng nói rằng.

"Cầm trường lão, ngươi nhìn hần lại vẫn cường từ đoạt lý, ta xem vẫn là mời ra môn quy giới luật đi!" Tu Lan sắc mặt tái nhợt, phẫn hận nói rằng.

"Ha ha..." Nhiếp Thiên Minh xem thường nở nụ cười.

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi cười cái gì?" Cầm trường lão mặt không thích nói rằng.

"Lần này săn bắn đại tái vốn chính là vì săn bắn, Chu Long là từ ở trong ngực của ta ấu tể trong tay, dĩ nhiên có thể bị ấu tể giết chết, cuối cùng vẫn đem tội gia đến trên người của ta, này không thể tiêu, còn có cái gì buồn cười." Nhiếp Thiên Minh lại ha ha cười lớn lên.

"Con yêu thú kia là ngươi thả ra." Từ Ly Sách thấp giọng nói rằng.

"Ngươi câm miệng cho ta, nơi này có nói chuyện với ngươi phần sao? Nếu không phải ngươi trong bóng tối chơi âm mưu, có thể có hiện tại cục diện phát sinh sao?" Nhiếp Thiên Minh chỉ vào Từ Ly Sách mặt mắng.

"Cầm trường lão, ngươi có thể muốn làm chủ cho chúng ta a!" Từ Ly Sách đầu tiên là đầu co rút lại, nếu cực độ ủy khuất nói.

Dư Quang liếc một thoáng cái khác mấy vị trưởng lão, mấy người đối với Từ Ly Sách loại này rút đầu biểu hiện cực kỳ không thích, trong lòng âm thầm vui vẻ.

Bất quá Cầm trường lão vẫn là âm thầm vì làm Từ Ly Sách nhu nhược lắc lắc đầu, nhìn ra, hần vẫn là rất hi vọng Từ Ly Sách phản kháng lên.

"Từ Ly Sách, Phong Vân môn chúng ta đệ tử tuy rằng không cho tự giết lẫn nhau, thế nhưng không có nghĩa là không có cốt khí." Cầm trường lão quát lạnh nói.

Một cái ba năm học sinh cũ bị tân sinh quát lớn hậu, thậm chí ngay cả một điểm dũng khí phản kháng đều không có, thực sự để Cầm trường lão rất không thích.

Phong Vân môn cần chính là kiêu căng ương ngạnh người, không phải loại người như hần ương cầu người khác bảo hộ kẻ nhu nhược.

"Được, dĩ nhiên ngươi nói là này con ấu hổ giết chết Chu Long, chỉ cần ngươi đem nó giao ra đây chuyện này liền tính đã qua." Tu Lan nhìn Nhiếp Thiên Minh khẽ vuốt ấu hổ thần thái, biết hẳn rất yêu thích này con ấu hổ, lập tức mới nói như vậy nói.

"Nếu Tu Lan mở miệng, Nhiếp Thiên Minh ngươi liền đem ấu hổ giao cho nàng đi!" Lộ trưởng lão vừa nhìn lại dưới bậc thang, lập tức kinh hãi nói rằng.

"Không được, không phải ta không cho Lộ trưởng lão mặt mũi. Chỉ là này con ấu hổ là ta mang ra đến, ta nếu ngay cả nó đều bảo vệ không bảo vệ được, sau đó còn làm sao có mặt sống ở đây là Phong Vân môn đây?" Nhiếp Thiên Minh dứt khoát kiên quyết từ chối nói.

"Nhưng là nhất định phải cho Tu Lan lão sư một cái công đạo." Lộ trưởng lão làm khó dễ nói rằng.

"Bàn giao cái gì? Có cái gì hảo bàn giao?" Đột nhiên một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến, Nhiếp Thiên Minh quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Ngưng Hiểu lão sư, trong lòng không khỏi nóng lên.

Cầm trưởng lão vừa nhìn Ngưng Hiểu lão sư thần tình, biết ngày hôm nay lại gặp phải phiền toái.

"Ngưng Hiểu, ngươi đệ tử đánh chết ta đệ tử, ngươi nói muốn bàn giao cái gì?" Tu Lan phản kích nói.

"Thiên Minh không phải đã nói rồi sao? Ngươi đệ tử là trong tay của hắn ấu tử vô chết, hắn dễ dàng thu phục con yêu thú này, chỉ có thể nói rõ Nhiếp Thiên Minh thực lực so với Chu Long cường. Lễ nào ngươi còn muốn để Nhiếp Thiên Minh cho ngươi đồ đệ đền mạng hay sao?" Ngưng Hiểu lão sư cũng không lùi hậu, sắc mặt âm trầm nói.

"Các ngươi cũng đừng âm ỉ, chỉ cần Nhiếp Thiên Minh giao ra con yêu thú này, chuyện này liền tính xong." Cầm trưởng lão trầm tư chốc lát, lạnh lùng nói.

"Không được. Ai cũng không thể động trong tay của ta ấu tử, Chu Long sự ta khiêng, có cái gì xử phạt ta cùng nhau đón nhận." Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn mọi người đã đem đầu mâu chỉ về trong tay cộp con, cộp con thậm chí có chút run rẩy.

Nhẹ nhàng sờ sờ Thiên Hồ, Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu, mạnh mẽ nhìn về Tu Lan, lâm lâm nói: "Ngươi không phải là hi vọng ta đi ra gánh tội thay sao, hà tất nắm này con ấu hổ ra tay đây? Ngươi không cảm thấy có điểm đáng thẹn sao?"

Tu Lan mặt lập tức tức giận đỏ lên, trong lúc nhất thời dĩ nhiên không thể bình phục, cả giận nói: "Cầm trưởng lão, ngươi xem đó mà làm thôi."

"Không vội, vừa này Từ Ly Sách không phải nói ta đánh lên hắn sao? Còn có trộm hắn tiền sao?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, nói tiếp: "Muốn lừa bịp Nhiếp Thiên Minh ta trên đầu, ta nhìn ngươi là ăn nhiều chết no."

"Ngươi... Ngươi..."

Từ Ly Sách nằm nhòai trên băng ca cực kỳ phần nộ nhìn hắn, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai vạch trần hắn vết sẹo.

"Đây là một tấm hoang tạp, bên trong giống như có gần bảy triệu Hoang tệ, ngươi nói ta sẽ vì chỉ là một triệu Hoang tệ, dám loại này hoạt động sao?" Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong lần thứ hai móc ra tấm kia hoang tạp, ở trước mặt mọi người quơ quơ.

"Bảy triệu Hoang tệ..." Liền ngay cả Cầm trưởng lão đều âm thầm hít một hơi, đây tuyệt đối là khoản tiền kếch sù.

"Dĩ nhiên, ta đã từng ở trước mặt của hắn khoe khoang một thoáng, khả năng thương tới đến lòng tự ái. Cái này ta có thể lý giải, cho nên lừa bịp cái này tội danh ta liền không muốn truy cứu hắn." Nhiếp Thiên Minh lâm lâm nói.

"Cầm trưởng lão, hắn xác thực đoạt ta một triệu Hoang tệ, nhất định phải đưa ta một cái công đạo a!" Từ Ly Sách hô lớn, dù sao một triệu, lúc này nếu là muốn không tới, đời này đã bị hi vọng phải về.

"Tại sao lại biến thành đoạt, bất quá lời này ta thích nghe." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nhìn Từ Ly Sách, khoe miệng trồi lên một nụ cười.

"Không phải nói hắn đánh lên ngươi sao? Hiện tại tại sao lại biến thành đoạt?" Cầm trưởng lão lập tức phần nộ nói rằng.

"Từ Ly Sách, ta nhớ được mấy ngày hôm trước trước, ngươi nói cho bản trưởng lão nói ngươi ứng kinh đạt đến Thiên Nguyên cảnh, hắn Nhiếp Thiên Minh một cái Hậu Địa cảnh người làm sao có thể gây tổn thương cho đến ngươi?" Ngô trưởng lão lúc này cũng lạnh lùng hỏi.

Từ Ly Sách cực kỳ lúng túng, bộ mặt bấp thập vạn vạn biến hình, chỉ là trên mặt thoa một tầng hoa thực được, yểm che lại sâu sắc mười ngón đầu.

"Kỳ thực hắn, hắn cũng đến Thiên Nguyên cảnh..." Từ Ly Sách cực không tình nguyện nói rằng.

"Vù"

Toàn bộ bên trong đại sảnh bị toàn bộ nổ tung giống như tin tức choáng rồi, một cái tân sinh liền ứng kinh đạt đến Thiên Nguyên cảnh, đây là gần nhất mấy trăm năm qua chưa từng có.

Mỗi một trưởng lão cũng biết đây là ý vị cái gì, bọn hắn đều thành ở bên trong viện ngọc quá, có cũng đã tiến vào hạch viện...

Trong lúc nhất thời bên trong đại sảnh tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở , loại này bầu không khí đầy đủ dừng lại mấy chục giây , lúc này mới bị đánh vỡ.

"Thiên Minh, này thật sự là?" Ngưng Hiểu lão sư vui vẻ hỏi, nếu là Hậu Địa cảnh, ngày hôm nay Nhiếp Thiên Minh có thể có muốn tiếp thu gần mười năm cầm cố. Hiện tại hắn bước chân vào Thiên Nguyên cảnh, năm vài lập tức giảm thiểu đến ba năm.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Giảm hình phạt

Tu Lan lão sư lộ ra vẻ cực kỳ phần nộ mà lại cực kỳ khiếp sợ về mặt, Thiên Nguyên cảnh, mình cũng bắt quá Thiên Nguyên cảnh trung kỳ mà thôi.

Thực lực như vậy chênh lệch giảm nhỏ cũng là mang đến vị trên giảm nhỏ, qua không được bao lâu, hắn Nhiếp Thiên Minh có thể trực tiếp xưng hô hắn là sư tỷ .

"Cầm trưởng lão, thế nhưng chu Long sư đệ không thể chết vô ích, coi như là Thiên Nguyên cảnh cũng nhất định phải cầm cố ba năm." Từ Ly Sách trầm nghĩ trong lòng, sau ba năm chính mình sớm liền tiến vào nội viện, lập tức dĩ nhiên trong lúc nhất thời đã quên Nhiếp Thiên Minh cho hắn dẫn theo đả kích.

"Cầu Cầm trưởng lão mở ra một con đường."

Đột nhiên phòng khách ở ngoài có mấy chục nhân kêu, Nhiếp Thiên Minh thuận thế vừa nhìn, dĩ nhiên là những này chính mình cứu trợ quá người, mặt sau là cả tân sinh.

Không biết khi nào, cái này phòng khách đã bị hoàn toàn bao vây, có ít nhất hơn ngàn người quan tâm chuyện này, ảnh hưởng cực đại.

Cầm trưởng lão nhìn, quay về chu vi mấy vị trưởng lão nhẹ giọng nói rằng: "Xem ra hôm nay nhất định phải xử lý tốt chuyện này."

Lộ trưởng lão gật đầu, nói rằng: "Hay nhất đi bên ngoài xử lý."

Trong phòng tất cả mọi người đi ra, Từ Ly Sách cũng bị nhân chậm rãi mang tới đi ra.

"Vừa nãy là ai ở bên ngoài nói chuyện." Ngô trưởng lão nghiêm túc hỏi

"Về Ngô trưởng lão, là chúng ta." Tu Lan vừa nhìn dĩ nhiên là của mình đệ tử, vẫn có mấy người đã đạt đến Hậu Địa cảnh hậu kỳ.

"Các người làm gì?" Tu Lan phần nộ nói rằng.

"Chúng ta là tới cầu các trưởng lão mở ra một con đường." Dẫn đầu vị thiếu niên kia nói rằng.

"Ồ, đây là vì cái gì?" Cầm trưởng lão tò mò hỏi, rất hiển nhiên bọn họ đều là học sinh cũ, hơn nữa còn là Tu Lan lão sư học sinh.

Thiếu niên kia không để ý Tu Lan lão sư ánh mắt, lớn tiếng nói: "Mấy ngày trước, chúng ta mấy chục người tham gia săn bắn đại tái, vì đồ một cái thành tích tốt. Cho nên đã nghị hợp lực săn bắn một cái Thiên Nguyên cảnh yêu thú, tùy theo dĩ nhiên đi nhầm vào Địa Hồ hang hổ. Năm con Hậu Địa cảnh cùng ba con Thiên Nguyên cảnh Địa Hồ đem chúng ta vây nhốt."

"Ồ cái này bước ngoặt sinh tử, Nhiếp sư đệ hắn không để ý cá nhân an nguy, trùng vào, mò ra chỗ hồng, bang giúp chúng ta trốn thoát. Không chỉ có như vậy hắn vẫn vì chúng ta đoạn hậu, hấp dẫn này ba con Thiên Nguyên cảnh Địa Hồ, chúng ta lúc này mới an toàn trở lại." Thiếu niên kia càng nói càng phần khởi, người phía dưới không khỏi giống lên churong.

Lúng túng cười cười, đây là một cái bị vô hình mỹ hóa sự tình, Nhiếp Thiên Minh vốn định tìm một con Thiên Nguyên cảnh yêu thú luyện tay nghề một chút, kết quả sai lệch một trời một vực biến thành như vậy kết cục .

Nếu người khác nói như vậy, hắn cũng là chấp nhận...

Cầm trưởng lão hơi gật đầu, nghiêm túc nói: "Nếu như vậy, vậy thì đem ba năm kỳ hạn roi xuống hai năm, hai năm trong lúc bên trong, nếu như không phạm sai lầm ngộ, sau hai năm tự động thăng đi vào viện."

Như vậy kết quả tuy rằng không phải tối phôi, thế nhưng cũng có thể tiếp thu. Đây liền tương đương với mài giữa giống như vậy, Từ Ly Sách nhìn Nhiếp Thiên Minh, con mắt lần thứ hai lộ ra cười xấu xa.

Quét mắt hẩn một chút, Nhiếp Thiên Minh lửa giận lần thứ hai bắt đầu bành trướng, trong lòng mắng: "Nếu không phải nguoi, Nhiếp Thiên Minh ta cũng không trở thành chịu đến như vậy trọng xử phạt."

"Nguoi chờ, ta trở về không phải hại chết nguoi không thể, dám lại cắn ta một cái!" Nhiếp Thiên Minh yên lặng thì thầm.

"Cầm trường lão, ta yêu cầu sau một năm về tới tham gia trong viện chọn lựa, nếu là không có thông qua, sau hai năm cũng không có tư cách tự động thăng đi vào viện." Nhiếp Thiên Minh tự động nói rằng.

"Đây là vì sao?" Cầm trường lão cực kỳ không rõ hỏi.

Trầm tư một lát sau, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hồi đáp: "Đây là đối với mình quá roi."

Sau một năm, chờ mình tham gia thi đấu thời gian, thuận lợi giết chết Từ Ly Sách, đến thời điểm trách tội xuống, hẳn có thể nói chỉ là thất thủ mà thôi.

"Được rồi." Cầm trường lão cũng gật đầu chấp nhận.

Thấy được phía trước Tu Lan lão sư, lúc này nàng có vẻ cực kỳ lúng túng, Nhiếp Thiên Minh tuy rằng hại chết nàng đệ tử, thế nhưng lại cứu nàng mấy tên đệ tử, ông tay áo của nàng vung một cái, trực tiếp trở về.

Ngưng Hiểu lão sư vỗ vỗ vai, nhẹ nhàng nói: "Yên tâm, ta sẽ để Cầm trường lão rơi xuống một năm rưỡi."

Sau khi nói xong, nàng cũng theo mấy vị trưởng lão rời khỏi.

Toàn bộ bậc thang chỉ còn lại mười mấy tên đệ tử còn có nằm ở cáng cứu thương Từ Ly Sách, còn có chậm rãi tán đi đám nguoi.

Chỉ chỉ Từ Ly Sách, Nhiếp Thiên Minh phần nộ nói rằng: "Nhớ tới trở lại hảo hảo nuôi thân thể, hảo hảo tu luyện, chớ cùng ngày hôm nay như thế, để ta đánh cho khó chịu."

Dưới đài đi chưa tới nguoi lập tức hồng cười lên, Nam Cung Huyền lập tức chạy tới, lo lắng nói rằng: "Làm sao bây giờ a?"

Nhẹ nhàng cười cười, lẩm bẩm nói: "Không cái gì quá không bình thường, không phải hai năm chứ, kim Thiên Cầm trường lão cũng không có quá bất công..."

Tuy rằng Nhiếp Thiên Minh trên mặt mang theo nụ cười, thế nhưng nàng có thể nghe được giờ khắc này Nhiếp Thiên Minh ý tứ chân chính.

"Nếu là bất công, nguoi sẽ như thế nào?" Nam Cung Huyền lo lắng hỏi.

"Rời khỏi Phong Vân môn." Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nói rằng, Nam Cung Huyền không khỏi hít một hơi lạnh khí.

"Từ Ly Sách, nhớ tới sang năm tẩy hảo cái cổ!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói.

Từ Ly Sách lần thứ hai cảm nhận được Nhiếp Thiên Minh sát khí, hẳn nhẹ nhàng sờ sờ mặt, yên lặng cúi đầu được.

...

...

"Tên tiểu tử này là cái gì?" Nam Cung Huyền bức thiết hỏi.

"Ta xem qua một quyển sách, sách bên trong ghi chép, gọi Thiên Hồ." Nhiếp Thiên Minh cười cười, thần nhiên nói.

"Xem ra ta đến cho nó làm cái tên, thức dậy vang dội một điểm." Nam Cung Huyền sờ trường sờ sờ, cúi đầu tí mỉ nghĩ.

"Ta xem liền gọi hẳn Hắc Huyền Hồ." Nhiếp Thiên Minh nhìn Nam Cung Huyền cau mày đáng đáp, mỉm cười nói.

Nam Cung Huyền nhìn một chút cộp con, xác thực đủ đen, tên ngược lại cũng toán phù hợp, cũng coi như vang dội một điểm, lập tức cũng chấp nhận.

"Hắc Huyền Hồ, Hắc Huyền Hồ..." Nam Cung Huyền yên lặng mà niệm vài câu, từ Nhiếp Thiên Minh trong tay nhận lấy.

"Ừng ục, ừng ục..."

"Làm sao nguoi đói bụng?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

Nam Cung Huyền một mặt vô cùng kinh ngạc nhìn hẳn, lẩm bẩm nói: "Không phải của nguoi cái bụng đang gọi sao?"

Hai người đồng thời nhìn về Hắc Huyền Hồ, thế mới biết là gia hoả này lại gọi.

"Nó ăn cái gì?" Nam Cung Huyền rất tò mò hỏi.

"Ồ, ăn..." Nhiếp Thiên Minh trong lúc nhất thời cũng ngập ngừng cả người, hẳn cũng không biết Hắc Huyền Hồ ăn cái gì, chẳng lẽ ăn đan dược.

"Đan dược..."

Do dự một chút, Nhiếp Thiên Minh vẫn là nói ra, mặc dù mình đã từng nắm loại thịt cho nó ăn, mỗi lần nó nghe nghe liền đi ra. Hiện tại Nhiếp Thiên Minh mới biết được nguyên nhân gì, nguyên lai gia hoả này ăn chính là đan dược.

"A!"

Nam Cung Huyền từ bao bên trong móc ra một hạt nhị phẩm đan dược, Hắc Huyền Hồ móng vuốt vừa đỡ, nhanh chóng nuốt xuống.

"Quả nhiên là."

Nam Cung Huyền cả người đều trở nên hưng phấn, nàng xưa nay chưa từng thấy như vậy khôì hài yêu thú, dĩ nhiên ăn đan dược, lại từ bao bên trong móc một hạt nuốt nó.

"Đáng thương."

Tầng tầng thở dài một hơi, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai bắt đầu đi lắc lắc đầu, tuy nói trong tay của hắn có mấy triệu Hoang tệ, thế nhưng cũng không chịu nổi như vậy tiêu phí.

Địa Dương Thạch, Hắc Huyền Hồ, đều là một đám Cật Hóa...

...

...

"Cầm trường lão, ngươi tìm ta?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy ra Cầm trường lão cửa phòng, nhẹ giọng hỏi.

"Ha ha, Thiên Minh tới!" Cầm trường lão nhìn Nhiếp Thiên Minh đi vào, mỉm cười nói rằng.

"Ân!" Nhiếp Thiên Minh tuy rằng không muốn xem đến hắn, thế nhưng vẫn là mỉm cười gật đầu. Dù sao hắn bây giờ còn là Phong Vân ngoài cửa viện trưởng lão, hắn cũng chỉ là một cái vẫn không có đi vào nội viện đệ tử mà thôi.

"Lần này ta tìm ngươi đến liền là để cho ngươi biết một việc, lần này chủ yếu cho ngươi đi ra ngoài lịch lãm. Vốn là dựa vào ngươi một người cứu trợ nhiều như vậy đệ tử đủ để bù đắp ngươi sai lầm, thế nhưng đối với ngươi mà nói, hiện tại Phong Vân môn đã trở thành ngươi trở ngại. Cho nên ta mới muốn cho ngươi đi ra ngoài rèn luyện rèn luyện." Cầm trường lão hơi cười nói.

"Cho nên, ta hi vọng ngươi không cần có câu oán hận nào, hảo hảo mài giũa!" Cầm trường lão nói tiếp.

"Cầm trường lão, yên tâm, Nhiếp Thiên Minh ta sẽ không có ý kiến." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ bộ ngực chậm rãi nói rằng, bất quá trong lòng nhưng mừng hắn mấy ngàn lần.

Nếu như Từ Ly Sách giết Chu Long, chỉ sợ cũng chỉ là nho nhỏ trừng phạt mà thôi.

Cầm trường lão gật đầu, nói tiếp: "Lần này ngươi muốn đi, Thanh Minh sơn mạch. Nơi nào có một toà vùng mỏ, cụ thể tình huống nào, ngươi tới đó liền biết rồi."

"Xú lão đầu, ngươi chờ, tương lai ngươi con gái chỉ có thể gả cho Từ Ly Sách như vậy phệ nhân..."

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh cáo biệt Cầm trường lão, cấp tốc đuổi trở lại.

Gần nhất hai ngày liền phải lên đường, thế nhưng trên người đan dược toàn bộ bị Hắc Huyền Hồ quét một lần hết sạch, việc khẩn cấp trước mắt chính là dự trữ đan dược cùng linh dịch.

Nhiếp Thiên Minh cùng Nam Cung Huyền lần thứ hai chạy tới giao dịch dưới đất phượng, chỉ là lần này Nhiếp Thiên Minh mua sắm gần hai triệu đan dược, vẫn mua thật nhiều rượu ngon.

Chương 105: Tiểu trấn trong sơn mạch

Canh thứ nhất đến, sắp tới tết xuân, mong ước các vị tết xuân vui vẻ!

Còn có lại cầu một thoáng cát bụi, quá năm tuy rằng rất bận, thế nhưng ngọc hồn bảo đảm không đứt chường, không ít càng...

Hữu trên gác cát bụi quyền sách, nhẹ nhàng điểm kích một thoáng nga!

đường phân cách

Ngày mai, ngày mới mới vừa sáng, Nhiếp Thiên Minh thu thập tất cả, cầm từ Cẩm trường lão nơi nào đạt được địa đồ, chậm rãi hướng về Thanh Minh sơn mạch chạy đi.

Thanh Minh sơn mạch vị trí Phong Vân Hoang phía tây nam, là Phong Vân Hoang thập dãy núi lớn một trong

Thanh Minh trấn vị trí Thanh Minh sơn mạch dưới chân, phía sau chính là Thanh Minh sơn mạch.

Giương mắt nhìn lên, núi non trùng điệp bao phủ tại một mảnh âm đạm trong mây mù, có chút sơn dĩ nhiên không nhìn thấy đỉnh núi, dường như bị chặn ngang chém đứt. Cả ngọn núi quần như cùng một cái cái đầy bụng oan ức người khổng lồ, âm trầm địa đứng vững tại đám mây. Mùa đông vốn là tiêu điều, lúc này càng lộ vẻ u buồn âm lãnh.

Cuối cùng đã tới, Nhiếp Thiên Minh cảm thán một tiếng, thi thảo than thở.

Đoạn đường này, Nhiếp Thiên Minh đầy đủ xuôi hơn nửa tháng, may là hấn đến Thiên Nguyên cảnh, cho nên ngược lại cũng không cảm thấy mệt nhọc.

Chân trời một vòng trăng tròn lần thứ hai chậm rãi treo lên, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, khăn đi vài bước, tiến vào Thanh Minh trấn.

"Thanh Minh trấn nhỏ." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thi thảo, khoe miệng vung lên vẻ mỉm cười, vỗ vỗ Hắc Huyền Hồ đầu, đường kính đi vào Thanh Minh trấn.

Thanh Minh trấn tuy nói cũng là một thôn trấn, thế nhưng so với Hồ Bạt trấn vậy cũng cũng quá nhỏ, toàn bộ Thanh Minh trấn không tới Hồ Bạt trấn một phần ba.

Dưới màn đêm Thanh Minh trấn muốn so với Hồ Bạt trấn yên tĩnh thật nhiều, cơ hồ rất ít có thể thấy có người ở trên đường đi lại.

Lắm tấm ánh đèn nhắc nhở Nhiếp Thiên Minh, các nhà vẫn không có ngủ.

Gầy gầy bên trong mấy ngày liên tiếp chạy đi lạc tại bụi bặm trên người, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu tỉ mỉ đi tìm có thể ở túc địa phương.

Rất cục tại cũng không tính rộng trên đường phố thấy được một vị đại thúc tuổi trung niên, Nhiếp Thiên Minh khăn đi hai bước, đi tới hấn phía trước, cung kính hỏi: "Đại thúc, tiểu tử sơ tới nơi đây, xin hỏi nơi nào có thể tìm đến nơi ở?"

Vị kia thần sắc có chút vội vàng đại thúc ngừng lại, tỉ mỉ nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, nói rằng: "Phía trước quẹo trái, lại đi hai mươi mét là có thể nhìn thấy một nhà lữ quán."

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh sau khi nói cảm ơn, lập tức hướng về hấn chỉ địa phương đi đến, quả nhiên tại một chỗ vẫn tính sáng sủa địa phương tìm được một nhà lữ quán.

"Thanh Minh cư."

Gian nhà tám ván gỗ phía trên thỉnh thoảng viết ba chữ kia, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đọc một thoáng, tên coi như không tệ, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

Không tới thập giây sau, một cái cùng mình không chênh lệch nhiều thiếu niên mở cửa, nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, đánh một cái ngáp hỏi: "Người anh em, ở trọ à!"

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh lông mi run lên, xán lạn một thoáng, lộ ra hàm răng trắng nõn.

"Năm mươi Thiên tệ cả đêm, người cũng chớ ngại đắt. Nhà chúng ta nhưng là Thanh Minh trấn nhỏ duy nhất một nhà lữ quán, cho nên..." Thiếu niên có chút lúng túng nói rằng, nghĩ đến hấn cảm thấy năm mươi Thiên tệ xác thực quý giá điểm

"Năm mươi Thiên tề?" Nhiếp Thiên Minh nuốt chút nữa kêu lên, chính mình tùy tiện nắm một điểm đi ra đều là mấy triệu Hoang tề, thế nhưng Thiên tề hẳn vẫn đúng là không có.

"Nếu như người hiền quý giá, ta đi cầu cha ta tiện nghi hơn nữa một điểm. Thế nhưng nhất định phải sớm một chút vào nhà, ngoài phòng thực sự không an toàn, nửa ban đêm thường thường có thật nhiều yêu thú qua lại." Thiếu niên lo lắng nói rằng.

Nhìn thấy thiếu niên kia quan tâm thần sắc, Nhiếp Thiên Minh trong lòng không khỏi nóng lên, không nghĩ tới ra ngoài tại bên ngoài còn có thể gặp phải tốt như vậy nhân gia.

"Chỗ này của ta không có Thiên tề, này mười cái Hoang tề liền toàn khi ta mấy ngày này được tiền trợ đi." Nhiếp Thiên Minh đưa tay run lên, mười cái Hoang tề hết mức giao cho thiếu niên trong bàn tay.

"Nhiều như vậy, ta cũng không thể muốn, một nửa là đủ rồi." Nói xong lại cảm nắm cái Hoang tề trả lại trở lại.

Cái gọi là đồng tẩu không bắt nạt, khả năng liền là như vậy đi! Nhiếp Thiên Minh cũng không có ý định phá hoại loại này bầu không khí, trực tiếp thu lại rồi, cùng lắm thì cuối cùng lên lút lưu lại một điểm.

"Ta gọi Tiểu Thần, có chuyện gì người xin cứ việc phân phó." Cái kia gọi Tiểu Thần thiếu niên ở phía trước dẫn đường, Nhiếp Thiên Minh theo Tiểu Thần vào phòng bên trong.

Thanh Minh cư tuy rằng không tính xa hoa thế nhưng có vẻ cực kỳ sạch sẽ, lờng trước cái này Tiểu Thần người khẳng định cho rằng cần lao, cái bàn bị lau đến khi không nhiễm một hạt bụi.

"Không sai, sạch sẽ thư thích, trọng yếu nhất là có nhà cảm giác." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng tán thưởng một câu.

"Công tử tuyệt đối đừng ghét bỏ chúng ta loại này thâm sơn cùng cốc tiểu điểm, công tử liền nhiều tha thứ một điểm." Tiểu Thần rõ ràng hơi khẩn trương lên, nghĩ đến Nhiếp Thiên Minh vừa ra tay liền cho ra mười cái Hoang tề xác thực choáng rồi hẳn.

Nhẹ nhàng cười cười, ngón tay tại trên bàn nhẹ nhàng vạch một cái, hơi cười nói: "Không có chuyện gì, ta liền thích loại hoàn cảnh này."

...

...

Ngày mai, ánh mặt trời lần thứ hai chiếu sáng cái này khá là yên tĩnh trấn nhỏ, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng duỗi cái lưng mệt mỏi, ngoại trừ tối ngày hôm qua nghe thấy vài tiếng yêu thú la hét âm thanh, cái khác vẫn tĩnh thoải mái.

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa sổ, Nhiếp Thiên Minh hít một hơi thật sâu, hẳn cực kỳ yêu thích trong sơn mạch mùi đặc thù.

Thu thập xong tất cả, Nhiếp Thiên Minh mở cửa phòng ra, phát hiện Tiểu Thần chính đang cửa tiệm. Thu dọn đồ đạc.

"Tiểu Thần, người cha mẹ đây?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, từ ngày hôm qua đến hiện tại hẳn chỉ là nhìn thấy Tiểu Thần một người, lập tức có điểm kỳ quái.

"Ồ, gần nhất đến phiên cha ta Thủ Sơn, ta mẹ ngày hôm trước cho hẳn tặng đồ đã qua." Tiểu Thần dừng lại trong tay hoạt, nụ cười xán lạn.

"Thủ Sơn?" Đây là lần đầu tiên nghe được, lập tức có điểm hiếu kỳ, không khỏi hỏi nữa một thoáng.

"Chúng ta Thanh Minh sơn mạch có đại đại tiểu tiểu ngũ mươi ngọn núi, cho nên Thanh Minh trấn thường thường sẽ có yêu thú xuất hiện, Trấn trưởng liền tổ chức nhân phụ trách xem Thủ Sơn mạch lối ra, nếu là gặp phải yêu thú liền lập tức săn bắt." Tiểu Thần chậm rãi nói được.

"Vậy làm sao buổi tối còn sẽ có yêu thú tiến vào trấn đây?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

Tiểu Thần ha ha nở nụ cười, lẩm bẩm nói: "Có phải hay không đêm hôm qua nghe được khủng bố yêu thú tiếng kêu? Yên tâm bọn họ đều là một ít đẳng cấp cực kỳ thấp yêu thú, chỉ cần người không ở trên đường cái, liền sẽ không gặp nguy hiểm."

Lông mày hơi chút giãn ra một thoáng, Nhiếp Thiên Minh cũng ha ha nở nụ cười một thoáng.

Khai báo vài câu hậu, Nhiếp Thiên Minh lập tức bước ra lữ quán, trực tiếp hướng chợ mà đi.

Buổi sáng Thanh Minh trấn rõ ràng náo nhiệt, tuy rằng không thể cùng Hồ Bạt trấn so với, thế nhưng là cũng có đặc biệt địa phương.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tinh thần tốt rất nhiều, cũng nhanh chóng gia nhập vào trong đám người.

Sơn mạch này trấn nhỏ xem ra nghe rõ mới, nhìn người đến người đi đám người, Nhiếp Thiên Minh thì thảo cười cười.

Đi dạo trong sân vắng ở trên đường đi dạo, đột nhiên một tấm bảng hấp dẫn Nhiếp Thiên Minh ánh mắt, hẳn nghĩ chân dừng lại chốc lát hậu, chậm rãi hướng bên kia đi đến.

"Bán ra thú hạch."

Nhẹ nhàng niệm một câu, Nhiếp Thiên Minh đi tới trước mặt, nhìn nhà này địa phò, trực tiếp tiến vào.

"Vị thiếu niên này, ngươi muốn mua gì?" Một người trung niên hán tử cực kỳ vui vẻ mà nói rằng.

Nhìn một chút chu vi, Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng hỏi: "Ngày đều mua cái gì?"

"Chủ yếu là thú hạch, còn có sẵn bán công cụ." Nam tử không chút nghĩ ngợi nói rằng, đồng thời hất lấy ra bên người một bộ cung tiễn.

Nam tử ho khan một thoáng, cảm xúc mạnh mẽ dâng trào hướng về Nhiếp Thiên Minh giới thiệu: "Ngươi xem bộ này cung tiễn, chất liệu thượng thừa, trong vòng mười mét có thể bắn giết cấp thấp yêu thú. Ta nhìn ngươi mới vừa ở đây, cho nên đề cử ngươi mua một cái cung tiễn, làm phòng thân đồ vật."

"Ha ha..."

Nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Thiên Minh hỏi: "Bộ này cung tiễn đều thiếu Hoàng tệ?"

"Hoàng tệ?" Tên lão bản kia đầu tiên là sững sờ, chợt nụ cười xán lạn, biết gặp được người có tiền, nói tiếp, "Một cái Hoàng tệ."

"Ồ!" Nhiếp Thiên Minh khe khẽ gật đầu, cảm thấy giá cả vẫn tính tiện nghi.

"Lão bản kia thú hạch là giá cả bao nhiêu?" Nhiếp Thiên Minh trầm tư một lát sau, đi thẳng vào vấn đề.

Nam tử kia lập tức lại lôi kéo Nhiếp Thiên Minh đi tới cái khác thương phẩm trước mặt, chỉ chỉ phía trước thú hạch nói rằng: "Loại này cấp một thú hạch, giá tiền là chín mươi Thiên tệ. Loại này cấp hai thú hạch giá tiền là một trăm năm Hoàng tệ, loại này ba giai thú hạch giá tiền là ba cái Hoàng tệ. Nếu như ngươi muốn lượng lớn thu mua, giá cả chúng ta có thể tại thương lượng một chút."

"Tiện nghi như vậy." Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ đến, nhớ tới tại Phong Vân thành cấp một thú hạch chỉ ít giá trị mười cái Hoàng tệ.

"Không biết lão bản có bao nhiêu viên thú hạch?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Yên tâm, số lượng tuyệt đối nhiều, bao ngươi thoải mái!" Nam tử kia cao hứng phi thường, lập tức gọi nhân từ trong thương khố vận chuyển.

"Được, hết thấy thú hạch ta toàn bộ muốn." Nhiếp Thiên Minh không chút suy nghĩ, vung tay lên, toàn bộ bắt.

"Cái gì? Toàn bộ đều đòi?" Nam tử kia cực kỳ kinh ngạc nhìn hắn, con mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nhìn quanh bốn phía, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ cung tiễn, lầm bầm nói: "Bộ này cung tiễn cũng không tồi, hơn nữa nó đi, toán hảo giá cả hậu, đi Thanh Minh cư tìm ta."

Buông xuống cung tiễn, Nhiếp Thiên Minh lại chậm rãi đi ra, Thanh Minh trấn muốn so với toàn bộ Hồ Bạ trấn đồ vật tiện nghi không ít.

Dọc theo đường đi, hắn cũng uống không ít rượu ngon, then chốt là hắc ấu hồ quá có thể uống, cơ hồ mỗi lần đều so với hắn nhiều hai, ba đàn.

Xử lý tốt thú hạch hậu, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu tìm kiếm từ điển, còn phải lại tồn trữ một ít rượu ngon, lưu cho Hắc Huyền Hồ uống.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Người có tiền chân chính

"Tiểu Thần, một lúc nữa cái kia bán thú hạch lão bản tìm ta lúc, ngươi cho ta biết một thoáng." Nhiếp Thiên Minh đối với hắn cười cười, chậm rãi đi lên lầu.

Thanh Minh cư là một toà tầng đá lữ chế đến phòng ở, có vẻ cực kỳ rắn chắc, Nhiếp Thiên Minh móc ra Cẩm trưởng lão đưa cho hắn địa đồ, vừa cẩn thận nghiên cứu.

"Công tử, Trương lão bản cho người giao hàng tới." Tiểu Thần ở dưới lầu lớn tiếng hô.

"Nhanh như vậy."

Nhẹ nhàng cảm khái một thoáng, nhanh chóng thu hồi địa đồ, Nhiếp Thiên Minh vội vã đi xuống lầu.

Dưới lầu ba, bốn cái hòa kế chuyển mấy hòm thú hạch, chính tại chỗ kia chờ đợi Nhiếp Thiên Minh. Thấy hắn từ trên lầu đi xuống, Trương lão bản vội vàng tiến lên nghênh tiếp, rất vui mừng nói rằng: "Công tử, người muốn thú hạch ta toàn bộ đều mang đến."

"Ồ, tổng cộng bao nhiêu tiền?" Nhiếp Thiên Minh liền cũng không thèm nhìn tới, cánh tay vừa nhấc, hết mức dựa vào bên người bao bên trong, hắn này mới phát hiện mình bên người bao càng ngày càng nhỏ.

Cái kia Trương lão bản ngạc nhiên hỏi: "Công tử, người cũng không đếm điểm con số sao?"

"Thanh Minh trần dân phong như thế chất phác, ta tuyệt đối tin tưởng Trương lão bản sẽ không gạt ta." Nhiếp Thiên Minh cười cười nói rằng.

Trương lão bản có chút kích động, dù sao đây là hắn mấy năm tích góp cùng thu mua thú hạch, dĩ nhiên một lần bán đi ra ngoài, âm thanh có điểm run rẩy nói rằng: "Cấp một thú hạch là một ngàn viên, cộng chín trăm Hoàng tệ. Cấp hai thú hạch tám trăm bảy mươi viên, là 1300 Hoàng tệ. Còn có ba giai thú hạch, năm trăm viên, giá trị vì làm 1500 Hoàng tệ."

"Tổng cộng là 3700 Hoàng tệ, liền tính công tử 3500 Hoàng tệ đi!" Trương lão bản trong tay bút trên giấy nhanh chóng toán, cuối cùng viết xuống 3500 Hoàng tệ.

"Ta cho người bốn ngàn Hoàng tệ, sau đó ta sẽ định kỳ tới nơi này thu mua thú hạch. Bất luận cấp mấy ta đều muốn, hi nhìn chúng ta sau đó hợp tác vui vẻ." Nhiếp Thiên Minh từ trên người móc bốn ngàn Hoàng tệ, chút tiền kia đối với hắn mà nói, còn chưa đủ Địa Dương Thạch một ngày đan dược tiền.

"Được, được, hảo..."

Trương lão bản tay có vẻ cực kỳ run rẩy, này trên căn bản đuổi tới hắn cả đời thu vào, lại kích động hướng về Nhiếp Thiên Minh nói cảm ơn.

Khe khẽ gật đầu, tình huống như thế hắn có thể lý giải. Nhớ đến lúc đầu chính mình mười mấy năm dự trữ mới bắt quá hai, ba cái Hoàng tệ, liền tính hắn cả đời đều tại đánh ngư, cũng bắt quá mấy ngàn Hoàng tệ mà thôi.

"Trương lão bản, ta cung tiền đây?" Nhiếp Thiên Minh quét mắt một vòng, phát hiện không có này một cây cung tiền, lập tức tò mò hỏi.

"Ai u, người xem ta đến thăm rạp khuôn thú hạch. Dĩ nhiên đem cung tiền quên đi, công tử trước tiên chờ chờ lát, vậy ta liền khiến người ta đi lấy."

Nói xong, Trương lão bản hưng phấn đốc xúc nhân ngay lập tức sẽ đi lấy, bọn tiểu nhị cũng có vẻ cực kỳ phấn khởi, xưa nay chưa từng thấy như thế người có tiền.

Nhìn có điểm lão đảo hỏa kế bóng lưng, Nhiếp Thiên Minh hơi cười cười nói rằng: "Không vội, chậm rãi chạy."

Chương 98: chiều mộ hướng đạo

"Nghe nói, Thanh Minh cư tới một cái siêu có tiền chủ nhân..."

"Không riêng có tiền, nhân cũng còn tốt, căn bản không có cái gì tính khí, vẫn sinh một Trương Tuấn tiểu mặt..."

...

...

Trong lúc nhất thời, Nhiếp Thiên Minh thu mua Trương lão bản thú hạch sự tình bị truyền ra, có thật nhiều cư dân dồn dập sang đây xem xem.

Thanh Minh trần nhỏ rất ít xuất hiện náo nhiệt như vậy cảnh tượng, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nghĩ tới khi còn bé chính mình theo cha mẹ đi tới Hồ Bạt trần tình cảnh.

Trên đường thật là nhiều người hướng về bên này vọt tới, thế cho nên Thanh Minh cư bị vây đến nước chảy không lọt, Nhiếp Thiên Minh cũng không nghĩ tới chính mình sẽ dẫn theo gió to như vậy ba.

Cũng còn tốt, Thanh Minh trần cư dân cực kỳ giản dị, tuy rằng sinh hoạt tác phong cực kỳ dửng dưng, thế nhưng là không có ai sẽ xảy ra ra ác độc chi tâm.

"Tiểu Thần, nói cho người ở phía ngoài, chỉ cần có thú hạch. Bất luận cấp mấy, ta đều nguyện ý tại nguyên lai giá cả trên hơn nữa năm mươi Thiên tệ thu mua." Nhiếp Thiên Minh tâm tình cực độ được, đã lâu không vui vẻ như vậy.

"Công tử, đã thu rồi gần bốn ngàn Hoàng tệ thú hạch, làm sao còn muốn thu đây?" Tiểu Thần không rõ hỏi, trong trần một năm thú hạch giao dịch lượng mới là không đủ một ngàn Hoàng tệ mà thôi.

"Không có chuyện gì, chiếu đơn thu mua là được rồi." Nhiếp Thiên Minh nhìn nghi hoặc Tiểu Thần, vỗ vỗ hấn vai, mỉm cười nói rằng.

Tiểu Thần không thể làm gì khác hơn là đi xuống lầu, đem Nhiếp Thiên Minh còn nguyên truyền đạt xuống.

"Oa nga..."

"Tốt..."

Một trận tiếp theo một trận tiếng hoan hô từ Thanh Minh cư bốn phương tám hướng truyền đến, không tới một phút đồng hồ mọi người toàn bộ đều trở về.

Ngay sau đó một làn sóng càn khôn lồ hơn dòng người từ đường phố dùng để, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh đều có chút lo lắng, này Thanh Minh cư có thể hay không bị chen chúc đổ .

...

...

Buổi sáng, Nhiếp Thiên Minh đầy đủ thu rồi gần 50 ngàn thú hạch, thế cho nên hấn bắt đầu lo lắng làm sao đi xử lý nhiều như vậy thú hạch .

"Giao cho ta." Hư Không lão sư đột nhiên ngáp một cái nói rằng.

"Ta toàn bộ mang tới thế giới hư không bên trong." Nhiếp Thiên Minh cao hứng nói.

"Lưu một điểm cho này con Thiên Hồ đi, phòng chừng gia hỏa này cũng với cái này cảm thấy hứng thú." Hư Không lão sư nhìn Nhiếp Thiên Minh trong lòng Hắc Huyền Hồ, lúc này nó chính đang dùng hồ trào gây thú hạch.

"Gia hỏa này gần nhất khá, cũng hiểu quy củ, ngoại trừ tình cờ với người cướp uống rượu ở ngoài, ngược lại cũng vẫn tính hảo." Hư Không lão sư lại khen một thoáng.

Gật đầu, Nhiếp Thiên Minh từ thú hạch bên trong lấy ra ba, bốn viên ba giai thú hạch đã đánh qua, Hắc Huyền Hồ lập tức lần thứ hai tinh thần tỉnh táo, lần thứ hai từ hấn trong lòng tránh thoát ra, đảo mắt tình liền đem này mấy hạt thú hạch ăn hết.

"Lão sư, con mắt của nó làm sao luôn nhắm lại?" Nhiếp Thiên Minh vọng trên mặt đất Hắc Huyền Hồ, không rõ hỏi.

Hư Không lão sư ho khan một tiếng, cười nói: "Bởi vì ngươi dài đến thật sự là quá xấu ."

Sau khi nói xong, Hư Không lão sư hướng về ghé tre trên một nằm, ngủ tiếp .

Đây là Nhiếp Thiên Minh nghe qua tối đầu "\$%^" giải thích...

...

...

Tiểu Thần cha từ Thủ Sơn địa phương trở về, toàn bộ Thanh Minh cư lập tức trở nên náo nhiệt lên.

"Nhạc lão bản hảo." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đi đi xuống lầu, quay về Tiểu Thần cha cười cười.

"Đây chính là ta với ngươi nhắc tới người có tiền." Tiểu Thần hướng về cha hấn giới thiệu Nhiếp Thiên Minh.

Như vậy giới thiệu có điểm để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy rất không được tự nhiên, chỉ đành bắt đầu cười cười để che dấu chính mình lúng túng.

"Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên." Nhạc lão bản tỉ mỉ quan sát Nhiếp Thiên Minh mấy hậu, đại gia tán thưởng lên.

"Nhạc lão bản, Thiên Minh có chuyện muốn phiền phức ngươi, không biết ngươi có thể hay không..." Nhiếp Thiên Minh có điểm do dự hỏi.

"Yên tâm, chúng ta Thanh Minh trấn người có thể giúp đến liên nhất định biện ngươi làm được." Nhạc lão bản vỗ vỗ bộ ngực, tự tin nói rằng.

Sờ sờ mũi, Nhiếp Thiên Minh cười cười, cảm tạ nói rằng: "Các ngươi biết không biết Huyền Thiết Quảng tràng đi như thế nào?"

"Huyền Thiết Quảng tràng? Công tử đi nơi nào?" Nhạc lão bản có điểm thẹn thùng nói rằng.

"Thế nào? Không thích hợp sao?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

"Ai, cũng không phải là không thích hợp, chính là..."

Nhạc lão bản có điểm áp a áp ứng, Nhiếp Thiên Minh hiểu nơi này có chuyện gì khó xử.

"Lẽ nào từ nơi này không có cách nào đến Huyền Thiết Quảng tràng sao?" Nhiếp Thiên Minh nhíu nhíu mày, như là không cách nào đi vào, mình cũng phải không tới Huyền Thiết Quảng tràng viết cho Cầm trưởng lão hỏi âm, chính mình liền tương đương với chạy án.

"Là như vậy, chúng ta toàn bộ Thanh Minh trấn có to to nhỏ nhỏ thập chi săn bắn đội, nhưng là chỉ có một nhánh săn bắn đội có năng lực đến Huyền Thiết Quảng tràng phụ cận." Nhạc lão bản sắc mặt có điểm trầm trọng nói rằng.

Cũng ít nhiều gì nghe Tiểu Thần nói một chút Huyền Thiết Quảng tràng tình huống chung quanh, nơi này cự ly Huyền Thiết Quảng tràng có chừng năm ngày lộ trình, cho nên khi hạ cảm thấy hoang mang. Năm ngày lộ trình, hẳn là không đến nỗi để bọn hắn cảm thấy đau đầu như vậy đi, Nhiếp Thiên Minh gãi gãi tóc, tỉ mỉ tự hỏi.

"Công tử có không biết, dọc theo con đường này yêu thú chúng ta tạm không nói đến. Nếu là muốn đến Huyền Thiết Quảng tràng, nhất định phải muốn thông qua một đoạn dị nhân tộc khu vực. Cho nên vấn đề chính là, ngoại trừ những này Huyền Thiết Quảng tràng người dám đi qua nơi kia, giống chúng ta loại người này nào dám quá khứ." Nhạc lão bản bắt đầu nói.

"Dị nhân tộc?" Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ hồi tưởng, hắn từng ở 《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong nhìn thấy đối với dị nhân tộc giới thiệu. Dị nhân tộc giường nhân bình thường thân thể, thể nhưng là giường yêu thú bình thường khuôn mặt. Khát máu mà hung hãn, làm việc cực kỳ tà ác hung tàn. Có thể nói dị nhân tộc là cả Bát Hoang đệ nhất đại địch.

Nhìn Nhiếp Thiên Minh vẻ mặt nghiêm túc, Nhạc lão bản lắc đầu nói rằng: "Nghĩ đến người cũng nên nghe nói qua dị nhân tộc một ít chuyện, bọn họ giống như cổ quái, ra tay hung tàn. Cho nên rất ít người nguyện ý đi, mỗi lần đến dị nhân tộc biên giới khu vực, liền không dám tới gần."

"Là như vậy!" Nhiếp Thiên Minh nhíu nhíu mày, lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chiến đấu dọc đường

Chỉ chốc lát sau, Nhiếp Thiên Minh hít sâu một hơi, nhìn ngoài cửa sổ mệnh môn sơn mạch.

"Nhạc lão bản, không biết Thanh Minh trấn có mấy chi đội ngũ có thể đến dị nhân tộc khu vực đây?" Nhiếp Thiên Minh thu hồi tầm mắt, chậm rãi hỏi.

Nhạc lão bản trầm tư một lát sau, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chỉ có một nhánh đội ngũ, nhưng là bọn hắn ra ngoài săn bắn vẫn chưa về, cho nên gần nhất không có một nhánh đội có thể tới đó."

"Không biết bọn họ khi nào trở về?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng hỏi.

"Cái này khó nói, hiện ở cái này Thanh Minh trấn chỉ có ba chi đội ngũ ở tại trong trấn, bọn họ vừa trở về, phỏng chừng cũng không muốn đi nơi nào." Nhạc lão bản lo lắng nói rằng.

"Còn có ba chi đội..."

Suy tư chốc lát, Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Ba chi đội ngũ vậy là đủ rồi, ta chuẩn bị thuê bọn họ làm ta hướng đạo."

"Ba chi săn bắn đội làm hướng đạo?"

Nhạc lão bản không khỏi hít một hơi, này ra tay cũng quá lớn đi, chẳng trách Tiểu Thần nói hắn là người có tiền.

...

...

"Tiền thuê 10 ngàn Hoang tệ, thuê ba chi săn bắn đội, thiếu niên này thực sự là...."

10 ngàn Hoang tệ tương đương với này ba chi săn bắn đội một năm thu vào, đây là tương đối lớn mê hoặc. Bởi vì chỉ cần đem Nhiếp Thiên Minh mang tới dị nhân tộc liền hoàn thành nhiệm vụ, một nhánh đội ngũ có thể nói rất khó hoàn thành nhiệm vụ, thể nhưng bây giờ là ba chi, cũng cũng không khó.

Thu thập xong tất cả, Nhiếp Thiên Minh theo ba chi săn bắn đại đội lên đường, mệnh mông cuộn cuộn ba mươi người lên đường.

Đây là Thanh Minh trấn to lớn nhất một lần săn bắn đội, không phải là vì săn bắn, lại là vì hộ tống Nhiếp Thiên Minh.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở Nhiếp Thiên Minh trên mặt, có vẻ có điểm âm áp, ở trong sơn mạch, như vậy xán lạn ánh mặt trời xác thực không thường thấy...

...

...

Thanh Minh sơn mạch con đường xa xa muốn so với Nhiếp Thiên Minh tưởng tượng như vậy gồ ghề, đầy đủ vừa lên buổi trưa chỉ là bay qua hai ngọn núi lớn.

Nhìn phía trước mở đường đội trưởng, Nhiếp Thiên Minh nghĩ đến, loại này săn bắn thật sự cùng Phong Vân môn săn bắn đại tái có bản chất khác nhau.

Phong Vân môn săn bắn đại tái là vì chọn lựa ra kiệt xuất đệ tử, cũng là vì đề cao mình tác chiến kỹ năng. Nhưng là bọn hắn săn bắn, là làm sinh tồn.

Sinh tồn nói cho bọn họ, đối đãi yêu thú, không có cái gì đường tắt, chỉ có nhanh nhất săn bắt.

Nhanh nhất săn bắt phương pháp tự nhiên là cung tiễn, cho nên mỗi người đều công lấy trăm trọng túi đựng tên, Nhiếp Thiên Minh cũng chăm chú cảm cung tên trong tay.

Đối với loại này săn bắn, hắn chỉ là tò mò, còn có một tia tia hưng phấn...

...

...

Bước quá hai ngọn núi lớn hậu, con đường trở nên bằng phẳng một điểm, trên đường cũng tràn đầy tiếng cười nói, dù sao có người ra 10 ngàn Hoang tệ, hiện ở tại bọn hắn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, năm nay liền không cần tiếp tục phải đi ra ngoài.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh tâm tình cũng không tồi, dưới chân bước tiến cũng sắp rồi rất nhiều, trong lòng Hắc Huyền Hồ cũng bắt đầu chui ra, hô hấp không khí mới mẻ.

Đề Nhiếp Thiên Minh cảm thấy kỳ quái chính là, thân thể của Hắc Huyền Hồ càng ngày càng nặng, thế nhưng thân thể nhưng cũng không có lớn lên.

Thiên dần dần mà tối sầm, trong sơn mạch bệnh thấp càng ngày càng to lớn, Nhiếp Thiên Minh quần áo dĩ nhiên toàn bộ bị sương mù ướt đầm.

Phía trước Tổng đội trưởng đột nhiên ra hiệu ngừng lại, Nhiếp Thiên Minh trong lòng căng thẳng, la lớn: "Khẩu đội trưởng, xảy ra chuyện gì sao?"

Khẩu Công là lần này ba đội Tổng đội trưởng, là một cái ba mươi lăm tuổi trung niên hán tử, một mặt râu quai nón, quanh năm ở trong thâm sơn săn bắn, để hắn có đối với nguy hiểm dự đoán năng lực.

Cho nên Khẩu Công ra hiệu dừng lại lúc, Nhiếp Thiên Minh mới có thể khẩn trương như vậy.

"Công tử, sắc trời đã tối. Chúng ta nhất định phải xây dựng cơ sở tạm thời, buổi tối yêu thú qua lại nhiều lần, cho nên nhất định phải lựa chọn một cái nơi thích hợp." Khẩu Công đối với Nhiếp Thiên Minh giải thích.

Những người khác đến không có cảm thấy nghi hoặc, sau khi dừng lại, lập tức tìm kiếm nơi thích hợp, tất cả đều có vẻ cực kỳ bình thường.

"Đây chính là hán môn sinh hoạt." Nhiếp Thiên Minh thì thào tự nhủ, dùng tay sờ sờ Hắc Huyền Hồ đầu, nó đầu cũng bị sương mù làm ướt.

Nhìn quanh bốn phía, những đội viên kia đã lựa chọn kĩ càng địa phương, từ bố cục nhìn lên, liền có chú trọng.

Bất luận từ mỗi cái góc độ đến xem, loại an bài này đều là thiên y vô phòng, các các đội viên trong lúc đó tạo thành liên hệ, đối với ngoại giới công kích có thể trước tiên hình thành phản kích cùng hiệp trợ.

"Đây chính là sinh tồn giao cho bọn họ."

Nhìn thấy tình cảnh như thế, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai thờ dài nói, tỉ mỉ quan sát bọn họ bố cục, từng cái nhớ tại trong lòng.

Đối với một cái mới vừa tròn mười sáu tuổi nam hài, nói đúng ra, lúc này Nhiếp Thiên Minh ứng kinh thành niên, tất cả những thứ này đều là hắn nên học đồ vật.

Tĩnh tế suy nghĩ một lát sau, Nhiếp Thiên Minh bị Khẩu Công sắp xếp đến nhất là chỗ an toàn.

Nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đi lắc lắc đầu, chẳng bao lâu sau chính mình giết chết quá một cái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ, bây giờ lại bị cho rằng một nhọc giả bảo vệ.

Hắn rất không thích loại cảm giác này, thế nhưng ai bảo hắn là cố chủ, vì không làm khó bọn hắn, Nhiếp Thiên Minh ôm Hắc Huyền Hồ chui vào đã đáp hảo giản dị trong trường bông.

Tại như vậy trong hoàn cảnh cũng rất khó ngủ, mặc dù mình bị bên trong ở ngoài ba, bốn tầng bao quanh, nhưng vẫn là không dám có chút bất cẩn. Tinh Thần Tự Phù vẫn nằm ở cạnh gác trạng thái, vừa phát hiện uy hiếp hậu, trước tiên nhắc nhở Nhiếp Thiên Minh.

Trời tờ mờ sáng, trong núi thăm tuy rằng không nhìn thấy mặt trời, thế nhưng tia sáng cũng không tệ lắm, sương mù chỉ ít so với ngày hôm qua khá hơn một chút.

Buổi tối vẫn tính thái bình, tình cờ có một, hai con không có đẳng cấp yêu thú phía trước quấy rầy một thoáng, cái khác ngược lại cũng không cái gì.

"Nên lên đường." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ chính đang say ngủ Hắc Huyền Hồ, lẩm bẩm nói.

Không tới mười phút hết thấy đồ vật đều thu thập xong, phía trước Khấu Công cùng hắn đội phó Tuần Kiến chính đang tìm cách cái gì, xem ra là phía dưới cất bước con đường.

Không tới sau năm phút, Khấu Công truyền mới chỉ thị, nói cho hết thấy đội viên chú ý cảnh giới.

"Đón lấy liền tiến vào yêu thú thường thường qua lại địa phương, cho nên hi vọng người đến thời điểm nhiều chú ý một điểm." Đội phó Tuần Kiến tự mình chạy tới thấp giọng nói rằng, nghiêm nhiên đem Nhiếp Thiên Minh cho rằng một cái từ trong đại thành đến khoát nhà thiếu gia.

Lông mi nhẹ nhàng run lên một thoáng, Nhiếp Thiên Minh khòe miệng hơi hơi động, cười nói: "Đa tạ Tuần đội trưởng quan tâm, ta sẽ chiếu cố chính mình."

Đối với bọn hắn mà nói, mười sáu tuổi đúng là là quá trẻ tuổi, cho nên bọn hắn mới quá đáng quan tâm, Nhiếp Thiên Minh cũng không dự định giải thích.

Đường Trình Cương mới vừa đi không tới một canh giờ, bọn họ liền gặp được ba cái Luyện Tâm cảnh yêu thú, không hề bắt ngờ toàn bộ bị bắn giết.

Theo thời gian trôi đi, gặp phải yêu thú cũng càng ngày càng nhiều, đa số là Hậu Địa cảnh sơ kỳ, đại đội có thể săn bắt liền săn bắt, có thể xua đuổi liền xua đuổi, ngược lại cũng có vẻ cực kỳ thuận lợi.

"Ông ơng..."

Tinh Thần Tự Phù đột nhiên nhảy lên mấy cái, Nhiếp Thiên Minh hiểu khả năng gặp phải nguy hiểm, mới vừa trước tiên phương xa nhìn tới, phía trước lập tức có phản ứng.

"Đại gia chú ý, lập tức chuẩn bị công kích..."

Khấu Công la lớn, đồng thời móc ra cung tiễn, nhắm ngay phía trước. Những đội viên khác cũng bắt đầu dồn dập nhắm ngay phía trước.

Không tới thập giây sau, Nhiếp Thiên Minh chỉ nghe thấy một trận yêu thú tiếng gào thét, con số vẫn rất không lỗ.

"Huyết U Khuyển..."

Tuần Kiến giật mình nói nói, Huyết U Khuyển mặc dù là một loại Hậu Địa cảnh sơ kỳ yêu thú, thế nhưng là là ưa thích kết bè kết lũ đoàn đội yêu thú. Săn bắn đội viên sợ nhất chính là gặp phải loại này đoàn đội yêu thú, may là hôm nay là ba cái tiểu đội tạo thành đại đội, tại nhân số trên chiếm cứ cực đại ưu thế.

"Xạ..."

Khấu Công dùng sức rống lên một tiếng, trong tay tiễn cấp tốc bắn về phía đi đầu con kia Huyết U Khuyển mi tâm.

Trong lúc nhất thời không trung bắn ra mấy trăm con tiễn, dường như hạ một trận mưa lớn, bị bắn trúng Huyết U Khuyển thống khổ gào thét, ra sức hướng về đại đội đánh tới.

Đây chính là cùng Phong Vân môn săn bắn to lớn nhất khác nhau, cung tiễn lại không thể thay thế tác dụng, nó có thể dùng cái giá thấp nhất để đổi đến to lớn nhất lợi ích.

"Vèo vèo..."

Ngắm một hồi lâu, Nhiếp Thiên Minh rốt cục cũng bắn đi ra một mũi tên nhọn, cường đại Nguyên lực cấp tốc thôi động mũi tên hướng một con Huyết U Khuyển chạy đi.

"Àm..."

Một tiếng cực kỳ nặng nề âm thanh truyền đến, bị bắn trúng Huyết U Khuyển nhất thời óc vỡ toang, hạ rơi xuống.

Khẩu Công cực kỳ nghi hoặc hướng về phía sau nhìn, cũng không hề phát hiện cái mũi tên này là Nhiếp Thiên Minh bắn ra, chỉ là nhanh chóng quét một thoáng hậu, lại cấp tốc tập trung vào trong chiến đấu.

Huyết U Khuyển rốt cục phá tan tiền trận, đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Thiên Minh ra tay!

Khẩu Công cảm lên đoàn đao, một cỗ cường đại Nguyên lực hết mức chú đao phong bên trong, hướng về đập tới Huyết U Khuyển đâm tới.

"Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ yêu thú." Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà thì thầm, chỉ ít hần không cần ra tay rồi.

Khẩu Công cùng Tuần Kiến hai người huy động bên trong đoàn đao, xông lên đằng trước nhất. Hai người vốn chính là Thiên Nguyên cảnh hảo thủ, thêm vào phong phú sẵn bản kinh nghiệm, cho nên giết lên cực độ hung ác, cơ hồ đao đao trí mạng.

Mặt sau đội viên cũng tập trung chiến đấu, trong đội ngũ chỉ còn lại mấy người bảo hộ Nhiếp Thiên Minh, nhất thời phía trước xảy ra một hồi hỗn chiến.

Đánh giáp lá cà chiến đấu mặc dù chỉ là kéo dài mấy phút đồng hồ, thế nhưng tình cảnh cũng cực độ thảm liệt, may là trước đó Khẩu Công sớm phán đoán ra nguy hiểm, sớm chuẩn bị sẵn sàng, lúc này mới đem tổn thất giảm đến nhỏ nhất.

"Nhanh chóng băng bó vết thương, quét tước chiến trường..."

Khẩu Công cực kỳ ngắn gọn bố trí đón lấy công tác, ngăn ngắn hai câu, có vẻ cực kỳ bình tĩnh lão luyện.

Này mới phát hiện Khẩu Công trên trán đã bốc lên rất nhiều mồ hôi lạnh, Nhiếp Thiên Minh quan sát nam tử này, nếp nhăn muốn so với những người khác có thêm rất nhiều.

Đây là hần trách nhiệm, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên rất thương thức Khẩu Công quyết đoán...

Tất cả bị chinh đồn thỏa đáng hậu, lúc này mới một lần nữa bắt đầu lên đường, may mắn chính là, lần chiến đấu này cũng không có người thương vong, chỉ là không tới ba người bị Huyết U Khuyển trao thương.

Nhìn đầy đất vết máu, cùng phơi thây Huyết U Khuyển, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lau chùi phun đến trên mặt máu tươi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Nhẹ nhàng ôm ôm cổ điểm hưng phấn Hắc Huyền Hồ, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đi về phía trước.

...

...

"Tiếp tục tiến lên." Khẩu Công tráng kiện mạnh mẽ tay phải dùng sức vung lên, mọi người lần thứ hai hướng về phía trước đi đến.

Hết thấy đội viên kiểm tra trên người mũi tên, kế tục đi theo Khẩu Công mặt sau.

Sương mù càng ngày càng nặng, thế cho nên không nhìn thấy phía trước bên ngoài năm mét sự vật, bước chân cũng không khỏi thả chậm rất nhiều.

Bởi lần này nhiệm vụ chủ yếu là hộ tống Nhiếp Thiên Minh, đại đội cũng không có quá nhiều dây dưa trong ngày thường yêu thích săn bắn yêu thú, chỉ là tiện tay mà thôi.

Chính vì như thế, ngược lại cũng không có chiến đấu kịch liệt, tổng thể tới nói vẫn tính vững vàng. Từ Thanh Minh trấn xuất phát đến hiện tại, đã qua hai ngày, còn có không tới một ngày rưỡi lộ trình đã đến dị nhân tộc.

Đến dị nhân tộc, bọn họ liền hoàn thành nhiệm vụ, cho nên bọn hần xem ra tâm tình cũng không tồi.

Phía trước Tổng đội trưởng, Khẩu Công vẫn khuôn mặt căng thẳng, hấn muốn bảo đảm mọi người an toàn, muốn thường xuyên cảnh giác.

Nhẹ nhàng xoa xoa một thoáng khốn ý mười phần Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh cũng cảnh giác quét mắt chu vi. Những người này đều là chính mình thuê đến, hấn cũng không muốn bọn họ gặp phải cái gì bất ngờ...

...

...

Bên trong giữa trưa, trong núi sương mù tuy rằng vẫn là rất đậm, nhưng so với buổi sáng hạo hạo rất nhiều, tầm mắt cũng trông trải rất nhiều.

"Băng!"

"Băng!"

"Băng!"

Đột nhiên không trung truyền đến ba tiếng to lớn không hưởng, không có một chút dấu hiệu...

"Chú ý cảnh giới..."

Khẩu Công mặt lập tức âm trầm lại, phát ra mệnh lệnh...

"Không tốt, Thiên Nguyên cảnh trung kỳ yêu thú..."

Tinh Thần Tự Phù phán đoán chuẩn xác ra yêu thú thực lực, Nhiếp Thiên Minh không khỏi trong lòng ngẩn ra, nhanh chóng hướng về tiếng vang địa phương miết đi.

Ba con to lớn Gấu Xám, cái đầu có ít nhất cao hai mét, toàn thân tản ra thô bạo thô bạo, chúng nó trải qua địa phương, cây cối đều bị bẻ gãy.

Khẩu Công sắc mặt không khỏi đại biến, cứ việc hấn đã săn thú mười mấy năm, thế nhưng vẫn bị trước mắt yêu thú choáng rồi.

"Thiên Nguyên cảnh trung kỳ yêu thú..."

Khẩu Công dùng sức tê hô, cứ việc dưới tay hấn có ba chỉ tiểu đội, thế nhưng cùng này ba con yêu thú so với, có vẻ có điểm suy nhược.

Chẳng biết lúc nào tinh lại Hắc Huyền giờ khắc này cũng tinh thần tỉnh táo, lợi trào cũng chậm chậm đưa ra ngoài, Nhiếp Thiên Minh rõ ràng cảm thấy nó nhảy lên huyết dịch.

"Nguyên lai người gia hỏa này cũng sẽ hưng phấn." Nhiếp Thiên Minh hơi cười cười, trêu tức nói rằng.

"Bắn cung..."

Theo Khẩu Công ra lệnh một tiếng, hét thây đội viên lần thứ hai đem tiễn nhắm ngay này ba con yêu thú, cùng lúc trước săn bắt Huyết U Khuyển so với, hiển nhiên giờ khắc này chính bọn hấn cũng không hề có nắm chắc khí.

Tuy rằng không hề có nắm chắc khí, thế nhưng tay thợ săn bản chất nhưng không có ném, bình tĩnh quả cảm, Nhiếp Thiên Minh không khỏi càng ngày càng yêu thích này quần đặc thù đám người.

Cung tiễn đối với những này Huyết U Khuyển hiệu quả cực kỳ rõ ràng, thế nhưng nếu muốn đối với những này Thiên Nguyên cảnh trung kỳ yêu thú, trên căn bản là như muối bỏ biển.

Thiên Nguyên cảnh trung kỳ yêu thú, da thú liền cực kỳ cứng rắn, bình thường mũi tên rất khó bắn vào thân thể của bọn nó bên trong, liền tính bắn vào, đối với chúng nó uy hiếp cũng không lớn: cũng không lắm.

"Hống..."

Phần nộ bên trong yêu thú nhanh chóng chạy vội tới, to lớn hùng chương trực tiếp đẩy ra công kích nó mũi tên, hiển nhiên không có một chút lùi về sau ý tứ.

Cự ly lúc đầu đội viên không đủ năm mét, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt cũng ngưng trọng, móc ra trong tay mũi tên, nhắm ngay trong đó một con yêu thú, dùng sức đến bắn ra ngoài.

"Vù..."

"Vèo vèo..."

Trong không khí truyền đến cung tiễn chấn động âm thanh cùng mũi tên hoa Phá Không khí mang đến tiếng vang, một mũi tên nhọn lấy tốc độ cực nhanh,

bắn về phía Gấu Xám con mắt.

"Xi xi..."

Gấu Xám to lớn bàn tay nỗ lực muốn vỗ bỏ phóng tới mũi tên, lại sâu sâu bắn vào Gấu Xám cứng rắn mà thâm hậu bàn tay, máu tươi trong nháy mắt phun ra ngoài...

"Hồng ... Hồng ..."

Bị bắn trúng Gấu Xám rống giận, cực độ phẫn nộ đánh về bên người cự thạch, một tảng đá lại bị đánh văng ra .

"Ồ?"

Khẩu Công lần này rốt cục nhìn thấy là Nhiếp Thiên Minh bắn ra tiễn, uy lực đã vượt qua những người khác...

"Thiếu niên này..."

Khẩu Công vẫn không có muốn xong, chỉ nghe thấy Nhiếp Thiên Minh rống giận một tiếng, thân thể nhanh chóng từ bị bảo hộ trong khu vực chạy vội ra...

"Khẩu đại đội trưởng cùng Tuân lưu lại, cái khác hết thấy đội viên toàn bộ lui về phía sau đến an toàn khu vực..."

Vừa dứt lời, Nhiếp Thiên Minh lập tức đến trước nhất theo trận địa, hiển nhiên này ba con yêu thú cũng không phải là những này phổ thông đội viên có thể ứng phó...

Nhìn trước mắt vừa tới mười sáu tuổi thiếu niên, Khẩu Công đầu tiên là nghi ngờ một thoáng, lập tức hạ lệnh lui về sau...

Tại ba con cự hùng trước người, Nhiếp Thiên Minh có vẻ cực kỳ gầy yếu, sắc mặt hẳn cực kỳ âm trầm, nếu là thả một cái yêu thú quá khứ, những này Thiên Nguyên cảnh trở xuống đội viên sẽ đều bị đập chết.

Những này hán tử đều là chính mình thuê đến, hẳn nhất định phải bảo đảm bọn họ an toàn...

"Khẩu Công đội trưởng, người cùng Tuân đội trưởng đối phó phía ngoài cùng con yêu thú kia, còn lại hai chỉ giao cho ta, nhớ kỹ tuyệt đối đừng để bọn hán quá khứ..."

Khẩu Công cùng Tuân đội trưởng nhìn Nhiếp Thiên Minh, hẳn thực sự không thể tin được, thiếu niên này có thể chống lại hai con Thiên Nguyên cảnh trung kỳ yêu thú...

Cũng không quay đầu lại, Nhiếp Thiên Minh quát to một tiếng, khởi động Nguyên lực, thân thể bắn ra hai mét cao.

"Hỗ Khiếu quyền."

Lúc này Nhiếp Thiên Minh nghiêm nhiên biến thành một con hung ác con cọp, trên cánh tay Nguyên lực khí tức đã tăng vọt to lớn nhất, mặt khác một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ cũng từ trong thân thể dốc toàn bộ lực lượng.

"Thiên Nguyên cảnh..."

Hết thấy đội viên giật mình nhìn hẳn, nguyên đến chính mình bảo hộ người lại muốn so với bọn hán cũng cao hơn, Khẩu Công trên mặt có chút cực nóng, hẳn dĩ nhiên nhìn không ra Nhiếp Thiên Minh thực lực đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh.

Nhìn lấy lực lượng một người chặn hai con yêu thú Nhiếp Thiên Minh, Khẩu Công lập tức vui đầu vào chặn con thứ ba yêu thú trong chiến đấu.

Lúc này con kia lười nhác Hắc Huyền Hồ giờ khắc này cũng mở mắt, đưa ra sắc bén móng vuốt, trực tiếp hướng một con Gấu Xám nhào tới.

"Tiểu tử, ngươi cũng tới tham gia náo nhiệt a!" Nhiếp Thiên Minh trêu đùa một câu, Nguyên lực ngưng tụ nắm đấm trực tiếp khai hòa Gấu Xám dày đặc trên thân thể.

"Vù..."

Nắm đấm đánh vào Gấu Xám trên người, phát sinh tiếng vang nặng nề, con kia bị bắn trúng Gấu Xám nghe răng trợn mắt lần thứ hai vỗ lại đây.

Tuy nói Gấu Xám đến Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, nhưng là công kích lực một điểm không thể so Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ kém, đặc biệt là một chiêu đập xuống uy lực, nếu là bị đập trúng, thân thể lập tức sẽ biến thành thịt vụn.

Bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù lần thứ hai bạo phát uy lực mạnh mẽ, tại Nhiếp Thiên Minh công kích về sau, lập tức tạo thành một vòng mới công kích thể.

Con kia Hắc Huyền Hồ tuy rằng không dám đánh chính diện Gấu Xám, thế nhưng thừa dịp Gấu Xám bị Nhiếp Thiên Minh kiềm chế thời khắc, trắng

trộn tiến hành đánh lên, Gấu Xám dày đặc thân thể, bị nó lấy ra mấy chục đạo vết máu.

Cùng Nhiếp Thiên Minh so với, Khấu Công cùng Tuần Kiến liền có vẻ hơi chật vật, Gấu Xám da dày thịt béo, hai người tuy nhiên đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ, thế nhưng bất kể là Nguyên lực vẫn là vũ học đều muốn so với Nhiếp Thiên Minh chênh lệch rất nhiều, chính đang khổ sở chống đỡ lấy.

Dần dần mà hai con yêu thú xuất hiện bại tích, hùng chương lực đạo so với trước lực đạo nhỏ rất nhiều, bị Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền Hồ đánh cho cả người vết máu, nghiễm nhiên thành cung giường hết đà.

"Đừng, đừng..."

Hai con Gấu Xám lại phần nộ vỗ lại đây, hai con to lớn hùng chương hận không thể có thể đem Nhiếp Thiên Minh đập thành bụi phấn.

"Hảo."

Rống giận một tiếng, Nhiếp Thiên Minh song quyền phát sinh Hồ Khiếu giống như âm thanh, trên nắm tay sóng chấn động đi ra Nguyên lực năng lượng, công kích đã là phía trước mấy lần công kích mấy lần, hết mức huy động đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Tiểu Hắc người lại cướp đồ

"Đừng..."

"Đừng..."

Hai tiếng liên tục tiếng vang đi ra, này hai con to lớn Gấu Xám bị đẩy lui hai mét, chỉ là Nhiếp Thiên Minh hai tay cũng hơi tê tê, dù sao vừa này hai quyền uy lực thật sự là quá to lớn.

Nhân lúc Gấu Xám dừng lại thời khắc, Nhiếp Thiên Minh lại tiến hành mới công kích, lúc này này hai chi Gấu Xám đã bị Nhiếp Thiên Minh dẫn vật khó không thể tả.

So với Gấu Xám, Nhiếp Thiên Minh càng đánh càng thuận lợi, hẳn có thể phán đoán chính xác ra Gấu Xám yếu kém địa phương, cho nên hiện tại đã là ưu thế áp đảo.

Hai con Gấu Xám liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu muốn chạy trốn, Nhiếp Thiên Minh tới tay hai viên cấp bốn thú hạch, há có thể để chúng nó chạy trốn.

Một bóng người, cùng một đạo hắc đen hồ ảnh nhào tới...

"Nhanh như hồ đối vồ mồi."

Mười ngón sâu sắc xen vào Gấu Xám trong thân thể, mười ngón trên Nguyên lực tăng vọt, sinh sôi đem nó thân thể xé ra.

Này một con Gấu Xám cũng bị đánh cho cực kỳ thảm, bị trước mắt Hắc Huyền Hồ sinh sôi móc ra một cái hồ máu, Hắc Huyền Hồ cực kỳ thành thạo bắt được thú hạch, trực tiếp để vào trong miệng.

Hiện tại Hắc Huyền Hồ thực lực chỉ ít đạt đến Hậu Địa cảnh hậu kỳ thực lực, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh đều cảm thấy kinh thán, lực công kích của nó tăng lên quá nhanh.

Còn chưa kịp ngăn cản, Hắc Huyền Hồ lại cực kỳ nhanh chóng bắt được một khác một loại thú hạch, ăn tiến vào.

Chỉ chốc lát sau, Hắc Huyền Hồ rốt cục xảy ra rõ ràng biến hóa, thân thể so với trước muốn đánh một nửa, tuy rằng vẫn không có đạt đến tiểu ảo hồ nên có thân thể, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh rất khó lại bề trong lòng.

Một tháng này bên trong, Nhiếp Thiên Minh trên căn bản toàn bộ dùng đan dược nuôi nấng, thêm nữa lên trước ăn vụng chính mình mấy trăm ngàn Hoang tề đan dược, còn có một viên cấp năm yêu thú thú hạch, thân thể cùng lực công kích cũng nên điều cao đến loại trình độ này, bằng không thật sự đã biến thành Cật Hóa.

"Người gia hoả này, làm sao luôn cùng ta cướp đồ vật." Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Nhìn thấy bị Gấu Xám công kích không có sức lực chống đỡ lại Khấu Công cùng Tuân Kiến, Nhiếp Thiên Minh lập tức phi thân nhảy một cái, cũng vọt vào.

Theo Nhiếp Thiên Minh gia nhập, thế cuộc xảy ra triệt để biến hóa, vốn đang rất hung ác Gấu Xám giờ khắc này đã kinh biến đến mức lo lắng bất an.

Ba người vây công hạ, Gấu Xám chống đỡ không tới sau một phút, Khấu Công đao sẵn liền cắm vào trái tim của nó, Nhiếp Thiên Minh tăng tăng một quyền cũng tiếng trầm đánh vào nó trên người.

"Àm âm..."

Cao hơn hai mét Gấu Xám lần thứ hai ngã chống vó xuống, một vệt bóng đen lại nhanh chóng chui ra, Hắc Huyền Hồ dùng gậy cướp giống như động tác, lần thứ hai đoạt Gấu Xám thú hạch.

Hai người khác đầu tiên là sững sờ, tiện đà bắt đầu cười ha ha.

"Hai vị đội trưởng, thật không phải với, tên tiểu tử này thật sự là... , các người nhiều tha thứ đi." Nhiếp Thiên Minh có điểm lúng túng nói rằng, nhìn thấy Hắc Huyền thân ảnh hậu, hẳn liền biết phía dưới kết quả.

"Ha ha... Đây là chúng ta gặp gỡ tới có linh tính yêu thú, không nghĩ tới công tử có tốt như vậy vận may..." Khấu Công thở dài nói.

Nhìn Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh này mới phát hiện Hắc Huyền con mắt mở ra, hai con mắt có vẻ cực kỳ sáng như tuyết, như nước vẫn giống như vậy, có linh tính.

Lúc này Hắc Huyền cái đầu đã đến Nhiếp Thiên Minh một nửa, nhẹ nhàng sờ sờ cực kỳ thuận hoạt lông, nụ cười xán lạn tiểu.

"Lần này làm phiền công tử ra tay, bằng không..." Khấu Công đang chuẩn bị cảm tạ hắn, Nhiếp Thiên Minh khoát tay áo nói rằng: "Vốn là các người chính là ta mời tới, nếu để cho các người gặp bất trắc, ta lương tâm sẽ bất an."

Nếu là trước đó hai vị này đội trưởng nghe được nếu như vậy, phỏng chừng sẽ có một chút không thích, thế nhưng hiện tại mọi người đều nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh thực lực, không còn có người cảm giác đây là đối với bọn hắn sỉ nhục.

Một cái mười sáu tuổi thiếu niên đạt đến Thiên Nguyên cảnh, này so với thiết còn cứng hơn đạo lý, đây chính là thực lực, cùng thực lực mang đến địa vị...

...

...

Đại đội tại một khối bia đá trước chậm rãi dừng lại, Nhiếp Thiên Minh nhìn Khấu Công hướng về chính mình đi tới.

"Công tử, phía trước chính là dị nhân tộc khu vực, chúng ta cũng chỉ có thể đem người mang tới đây, đón lấy hi vọng công tử có thể bình an đến Huyền Thiết Quảng trường." Khấu Công quay về Nhiếp Thiên Minh thân thiết nói rằng.

"Đến..." Nhiếp Thiên Minh lại hơi liếc nhìn, thì thảo tự nhủ.

Khấu Công vỗ vỗ hắn vai, lời nói ý vị sâu xa nói rằng: "Chỉ phải xuyên qua vùng này, người biết đi không tới nửa ngày lộ trình đã đến, cho nên công tử nhất định phải cẩn thận một chút."

Gật đầu lia lịa, trải qua mấy ngày này ở chung, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy đám người kia rất tốt, có chút không nỡ bỏ.

"Mấy ngày này liền đi tạ khẩu đội trưởng, bằng không ta cũng không biết có thể hay không tìm tới nơi này." Nhiếp Thiên Minh nhớ lại đoạn đường này đến con đường khúc chiết, đường bộ thật có thể nói là rắc rối phức tạp, mang trong lòng cảm kích nói rằng.

"Công tử khách khí, đây là chúng ta chức trách." Khấu Công ngôn ngữ vẫn là như vậy ngắn gọn.

Hít một hơi thật sâu, Nhiếp Thiên Minh lớn tiếng nói: "Các vị đại ca môn, mấy ngày này làm phiền các người chiếu cố, ta ở nơi này cảm ơn nhiều. Vì biểu đạt ta cảm tạ, tại vốn có cơ sở trên lại thêm năm ngàn Hoang tệ. Còn có này lần bị thương này huynh đệ, ta tại nhiều hơn mười cái Hoang tệ toàn khi ta ấy này..."

Nói xong Nhiếp Thiên Minh sâu sắc hướng về bọn họ làm một cái lễ, mọi người lập tức hoan hô lên, trong lúc nhất thời cả toà sơn cốc đều là này tiếng cười cười nói nói...

...

...

Thiên dần dần tối xuống, Nhiếp Thiên Minh thu thập trên người tất cả, vuốt vuốt vẫn còn ngủ say Hắc Huyền, ra hiệu nó lên đi.

Vì phòng ngừa gặp phải rất nhiều dị nhân tộc, Nhiếp Thiên Minh quyết định lựa chọn ban đêm hành động, liên tính gặp phải một, hai cái dị nhân tộc, hẳn cũng tự tin có thể tại mấy bên trong giết chết bọn họ.

Chỉ cần không nhận tội đưa tới những cao thủ kia, hẳn là có thể an toàn thông qua...

"Hồng hồng..."

Thình thoảng truyền đến một trận yêu thú la hét âm thanh, Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ Hắc Huyền Hổ, cẩn thận từng li từng tí một hướng về dị nhân tộc khu vực đi đến.

Bởi vì có Tinh Thần Tự Phù sớm dự đoán, Nhiếp Thiên Minh đi vẫn tính thuận lợi, chỉ ít tránh thoát không dưới năm tổ tuần tra tiểu đội.

Trời tờ mờ sáng lên, Nhiếp Thiên Minh đã thành công thông qua dị nhân tộc hạt nhân khu vực, trên căn bản đã đi tới an toàn khu vực.

"Vù vù..."

Tầng tầng hô một hơi, Nhiếp Thiên Minh như trút được gánh nặng, vốn là cho rằng nguy hiểm hiểm khu vực, không nghĩ tới dĩ nhiên dễ dàng như vậy thông qua.

"Đi, chúng ta đi Huyền Thiết Quảng tràng." Vỗ vỗ Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh sai bước hướng về Huyền Thiết Quảng tràng đi đến.

...

...

Trải qua năm ngày nửa lặn lội đường xa, Nhiếp Thiên Minh cuối cùng đã tới chỗ cần đến, Huyền Thiết Quảng tràng.

Huyền Thiết Quảng tràng là Thanh Minh trong sơn mạch to lớn nhất một toà quảng tràng, vị trí ngọn núi kia cũng so với những địa phương khác có vẻ bằng phẳng hơn nhiều. Huyền Thiết Quảng tràng chia làm ba cái khu mỏ quặng, chu vi bị bốn cái tiểu quảng tràng bao quanh.

Lần này Nhiếp Thiên Minh muốn đi chính là Huyền Thiết Quảng tràng tổng bộ, ở chỗ này tiếp thu cái gọi là cảm cố.

Con đường cũng so với trước muốn bằng phẳng rất nhiều, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nắm trong tay tin, bước nhanh hơn đi vào Huyền Thiết Quảng tràng.

"Vị huynh đệ kia, ta nghĩ tìm lại Sinh Hàn lão sư." Nhiếp Thiên Minh thấy được Huyền Thiết Quảng tràng một thiếu niên, lễ phép hỏi.

Thiếu niên nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh cười cười, khinh thường nói: "Ngươi cho rằng ai cũng có thể thấy chúng ta lại cung phụng sao? Chờ ta vui vẻ, lại mang ngươi đi gặp lại cung phụng."

Gặp lại hẳn một mặt xem thường vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh nhất thời đã tới rồi khí, thầm nghĩ trong lòng, chính mình thiên tân vạn khổ từ Phong Vân môn đi tới nơi này, nhưng muốn xem như ngươi vậy gia hỏa sắc mặt.

"Ta cho ngươi biết, ngươi lại không nói cho lại lão sư ở nơi đâu, ta đã có thể xuống tay với ngươi." Nhiếp Thiên Minh giương lên nắm đấm, ngay lập tức sẽ muốn quất tới.

Tới đây đến Phong Vân môn đại thể đều là loại thô bạo kia hạng người, cho nên Nhiếp Thiên Minh lựa chọn dùng nắm đấm nói chuyện, nếu như nhỏ người giữ cửa viên đều quyết định không được, sau này phải chịu khổ sở.

"Ngươi dám đánh ta." Không nghĩ tới thiếu niên kia giành trước vùng đầu nắm đấm, trực tiếp hướng Nhiếp Thiên Minh mặt đánh tới.

Càng dám đánh ta? Trước tiên đánh lại nói, Nhiếp Thiên Minh tâm xoay ngang, đã có Cẩm trường lão sư, sau một năm chính mình tự nhiên có thể trở về đi, hẳn lập tức cũng không để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Quy tắc ở Huyền Thiết Quảng tràng

"Tiểu tử, ta nhìn ngươi sống đủ ?"

Nghe tới đây, Nhiếp Thiên Minh bàn tay duỗi một cái, bắt được hắc nắm đấm, Nguyên lực thuận thế bộc phát ra. Cánh tay run lên, trực tiếp đem hắc vút ra bên ngoài một mét.

"Ai u..."

Thiếu niên hiển nhiên không nghĩ tới, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên đạt đến trình độ như thế, nhìn một chút hắc.

Nhẹ nhàng thổi trên bàn tay tro bụi, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói: "Nói chuyện cẩn thận ngươi không thích nghe, xem ra chỉ có thể đánh tới ngươi nghe xong."

"Biệt, biệt..."

Thiếu niên che mặt, cầu xin tha thứ nói: "Đại ca, ngươi chờ một chút, vậy ta liền mang ngươi đi gặp lại cung phụng."

Thiếu niên nói xong trở mình một cái bỏ chạy, gây gây bụi bặm trên người, cung kính dẫn Nhiếp Thiên Minh hướng quảng giữa trường đi đến.

"Thực sự là tiện bị." Nhiếp Thiên Minh tức giận mắng một câu, theo hắc đi vào.

"Tiểu ca, ngươi cũng đừng mắng ta, người giống như ta vậy, bình thường đều bị những này lão nhân bắt nạt, hiếm thấy đến mấy cái như tiểu ca như vậy người mới, ta không nữa bắt nạt bắt nạt, những ngày tháng này thật sự liền không có cách nào quá ." Thiếu niên kia lập tức cọt nhà nói rằng, nghiêm nhiên không còn vừa nảy cái loại này tác uy tác phúc khí phách .

"Ồ, xem ra cái này Huyền Thiết Quảng tràng có điểm không yên ổn a!" Nhiếp Thiên Minh hiếu kỳ nói rằng.

"Thái bình? Như nơi như thế này, có thể sẽ có thái bình?" Thiếu niên một mặt trào phúng nói rằng, nghiêm nhiên đối với thái bình cảm thấy cực kỳ buồn cười.

"Đây là vì cái gì?" Nhiếp Thiên Minh khiếp sợ hỏi, nơi này hắc là tương đương với cái sai địa phương, hắc là ngay ngắn rõ ràng.

"Ha ha ha..."

"Xem ra coi như ngươi may mắn, gặp ta , tuy rằng ta cũng coi như một cái lão nhân, thế nhưng địa vị nhưng là thấp nhất. Ta cho ngươi biết một ít quy tắc hậu, ngươi sau đó không cho bắt nạt ta." Thiếu niên cò kè mặc cả nói rằng, Nhiếp Thiên Minh phỏng chừng thiếu niên này bên trong trong đầu khẳng định hiện lên Nhiếp Thiên Minh ngược đãi hắc trắng cảnh.

"Nột, không nói lời nào chính là chấp nhận, người đàn ông trọng yếu nhất chính là tin thủ hứa hẹn, cũng không thể xuất nhĩ phản nhĩ." Thiếu niên xem Nhiếp Thiên Minh không hề trả lời, giành trước ngăn chặn hắc miệng.

Hơi cười cười, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, vỗ vỗ hắc vai nói rằng: "Chỉ cần ngươi không chọc ta, ta tuyệt đối sẽ không xuống tay với ngươi."

"Yên tâm đi, ta cũng là dám trêu những này so với ta vẫn món ăn người. Bất quá ngươi cũng không mất mát gì, ta cho ngươi biết một ít pháp tắc sinh tồn, chỉ ít ngươi có thể giảm rất nhiều da thịt nổi khổ, cũng coi như là công bằng giao dịch." Thiếu niên dào dạt đắc ý nói.

"Pháp tắc sinh tồn?" Nhiếp Thiên Minh nhắc lên hứng thú, đây là hắc lần đầu tiên nghe nói đến.

"Này cái thứ nhất chính là ngàn vạn chớ trêu chọc quảng tràng tổ trưởng, cho dù hắc làm sao đánh đập ngươi, ngươi cũng đừng hoàn thù." Thiếu niên cực kỳ kiều ngạo nói.

"Đây là vì sao?" Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy thiếu niên một mặt vui sướng vẻ mặt, không rõ hỏi.

Thiếu niên quơ quơ đầu, lẩm bẩm nói: "Biết ta vì sao tuy rằng nằm ở Hậu Địa cảnh còn có thể không bị bọn họ đánh chết sao? Đây là ta nghe tổ trưởng , tuy rằng mỗi người đều đánh ta, thế nhưng là không dám đem ta đánh chết."

"Đây là đạo lý gì? Bị đánh, vẫn như vậy đắc chí, đây không phải là bị coi thường sao?" Nhiếp Thiên Minh lườm hắc một cái, lạnh lùng nói.

"Ai! Ngươi không hiểu, mấy năm gần đây thật nhiều cây mạnh người đều bị tươi sống đánh chết, cho nên chỉ cần ngoan đến niên hạn ngươi liền giải phóng ." Thiếu niên có điểm không phản đối nói rằng.

"Đánh chết nhân, không có xử phạt sao?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

Thiếu niên nhìn hắc một chút, có chút không giải thích được nói: "Đến người tới chỗ này có mấy người là kẻ tầm thường, chỉ cần không giúp những này dị nhân tộc tạo phản, liên tính ngươi giết chết ba lạng nhân, liền một chút việc đều không có."

Nghĩ đến Từ Ly Sách cuối cùng u oán cũng có chút đắc ý ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh nhất thời rõ ràng hẳn suy nghĩ trong lòng.

Nguyên lai hắn đã sớm biết tình huống bên trong, chờ ta trở lại, cho người cầu sinh không thể muốn chết không thể.

Gặp mặt lại có thể cũng không phải là một triệu Hoang tặc chuyện, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười.

"Yên tâm đi, có ta ở đây, ta sẽ giúp người sắp xếp một cái an toàn được. Chỉ cần người không chủ động gây phiền phức, ta có thể bảo đảm người an toàn." Thiếu niên hiển nhiên đã quên hẳn bị Nhiếp Thiên Minh ném đi tình hình.

...

...

"Nơi này chính là lại cung phụng văn phòng, ta đi trước thông báo một tiếng." Nói xong, thiếu niên nhanh chóng chui vào một toà tầng đá trong gian phòng.

Chỉ chốc lát sau, thiếu niên lộ đầu ra ngoài, hướng về Nhiếp Thiên Minh vẫy vẫy tay, ra hiệu hắn đi vào.

Nhẹ nhàng gây gây bụi bặm trên người, Nhiếp Thiên Minh sửa sang lại quần áo một chút, nhanh chân nhảy vào trong gian phòng.

Gian phòng cùng Thanh Minh trần xây dựng gần như, đều là loại này đặc biệt kiến trúc.

Bất quá lại cung phụng gian phòng hiển nhiên muốn khí phái hơn nhiều, bên trong trang sức tất cả đều là Phong Vân thành gia đình giàu có dùng đồ vật.

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng: "Đệ tử Nhiếp Thiên Minh bái kiến lại lão sư."

Lại Sinh Hàn giương mắt nhìn hắn một thoáng, lạnh lùng nói: "Đem thư giao lại đây đi, Ứng Thừa Học, người tìm một chỗ trước hết để cho hắn ở lại, thuận tiện nói cho hắn biết Huyền Thiết Quảng tràng kỷ luật quy tắc."

Từ trong lòng móc ra này phân Cẩm trường lão tin, Nhiếp Thiên Minh cực kỳ cung kính nộp đi tới, lại Sinh Hàn một tay nhận lấy, tiện tay ném đi, khoát tay áo, để Ứng Thừa Học đem hắn mang đi.

Toàn bộ quá trình cực kỳ nhanh chóng, nhanh để Nhiếp Thiên Minh đều cảm thấy giật mình.

Thiếu niên kia lời một thoáng Nhiếp Thiên Minh, nhẹ giọng nói rằng: "Ta trước tiên giúp người sắp xếp một cái trụ sở."

Rất nhanh hai người liền ra khỏi gian phòng, Nhiếp Thiên Minh cực kỳ không rõ hỏi: "Tại sao hắn không có xem tin đây?"

"Ha ha..."

Ứng Thừa Học tiếp theo cười cười, nói rằng: "Vậy thì có cái gì đẹp đẽ, đưa người tới chỗ này, đơn giản chính là hai loại, một loại người giống như người vậy, không có áp giải nhân viên, một loại khác chính là có áp giải người."

"Nói như thế nào?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Này còn làm sao nói? Không có áp giải người nói rõ tội khá là nhỏ, sau một, hai năm nữa cũng sẽ bị miễn đưa trở về. Có áp giải người nói rõ tội ác khá lớn, chỉ đến thế mà thôi. Cho nên tin cũng là chia làm hai loại, một loại là để xướng bảo hộ, một loại khác là muốn nhiều rèn luyện. Loại này tin chúng ta lại cung phụng nhìn nhiều rồi, cho nên cũng không thêm nhìn." Ứng Thừa Học cười cười nói rằng.

"Nguyên lai là như vậy." Nhiếp Thiên Minh ngắt một thoáng mũi, gật đầu.

"Dĩ nhiên, bất kể là tội đại vẫn là nhỏ nhất, nhưng ở lại cung phụng nhân Trung Đô là giống nhau. Hắn chỉ cần hoàn thành lo trường lão truyền đạt nhiệm vụ là được, còn từ thương hắn một mực không hỏi." Ứng Thừa Học xem xét thu Nhiếp Thiên Minh Hắc Huyền Hồ, có vẻ cực kỳ yêu thích.

"Đừng có ý đồ với nó, nếu không phải nó, ta cũng không trở thành đến như vậy chỗ thật xa." Nhiếp Thiên Minh nhắc nhở hắn một thoáng, nỗ lực bỏ đi Ứng Thừa Học ý niệm.

Ứng Thừa Học cười cười, nói rằng: "Ta nào dám nuôi nấng như vậy yêu thú a? Ta chỉ là lo lắng nếu như bị tổ trưởng nhìn thấy, hắn có hay không cướp trắng trợn? Bất quá dựa theo hắn tác phong, hắn nhìn trứng đồ vật, đơn giản liền hai loại kết quả."

"Cái nào hai loại?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng hỏi.

"Đây một chính là đạt được, hai chính là giết chết. Hắn không chiếm được đồ vật, thông thường người khác cũng không chiếm được. Bất quá nhìn người về mặt, cho nên hơn phân nửa là loại thứ hai kết quả." Ứng Thừa Học nhún vai, cười cười nói rằng.

"Chỉ cần hắn dám động Hắc Huyền, ta liền để hắn vĩnh viễn ở chỗ này cái địa phương quý quai." Nhiếp Thiên Minh tầng tầng nắm chặt nắm tay, phát sinh lạnh lạnh âm thanh.

"Không, hấn liền ngồi ở nơi này cơ hội cũng không có!" Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ bổ sung nói.

Ứng Thừa Học mặt liền biến sắc, lời hấn một thoáng, vội vàng nhỏ giọng nói rằng: "Nhỏ giọng một chút, đây cũng không phải là việc nhỏ. Ta muốn giúp người sắp xếp nơi ở, chỉ cần người giấu kỹ nó là được. Ngược lại này mấy Thiên Tổ trưởng cũng không ở, phỏng chừng ít nhất phải năm, sáu thiên mới trở về, cho nên hiện nay trước tiên không cần lo lắng."

"Các người tổ trưởng là ai?" Nhiếp Thiên Minh sắc mặt âm trầm nói.

"Công Sơn Vĩnh, nói người cũng không biết. Sau đó ta sẽ chỉ cho người xem. Người trước tiên đem nó giấu đi lại nói, tuyệt đối đừng khiến người khác thấy. Bằng không ta thật không có biện pháp..." Ứng Thừa Học chỉ chỉ Hắc Huyền Hồ, mỉm cười nói rằng.

Bất kể là hấn Công Sơn Vĩnh, vẫn là mẫu sơn vĩnh, chỉ cần hấn dám có ý đồ với ta, hấn liền hoạt chấm dứt, Nhiếp Thiên Minh thầm nói.

Trước mắt vẫn là biết điều hành sự, như vậy cũng có thể giảm ít một chút thị phi, Nhiếp Thiên Minh ôm lấy Hắc Huyền Hồ, để vào bên người bao bên trong.

Ứng Thừa Học an bài cho hấn một gian nhích lại gần mình gian nhà, hấn cảm thấy Nhiếp Thiên Minh trên người không có những này nhân hung ác khí, lo lắng sẽ chịu thiệt, cho nên liền sắp xếp một cái yếu kém khu vực.

Dàn xếp hảo tất cả, Nhiếp Thiên Minh nằm xuống trên giường hảo hảo ngủ một giấc, năm ngày nửa bốn ba, thân thể có chút uể oải, cũng giường liền ngủ thiếp đi.

Lúc chạng vạng, Nhiếp Thiên Minh đã tỉnh, mở cửa phòng ra, đã nhìn thấy Ứng Thừa Học tại thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường.

"Ứng Thừa Học, người làm gì thế đi?" Nhiếp Thiên Minh tùy tiện vừa hỏi.

"Tĩnh ngủ, đi, theo ta đến trông coi phòng tuyến phía tây." Ứng Thừa Học lời hấn một chút, liền hướng ngoài phòng đi đến.

Vào nhà thu thập xong đồ vật, Nhiếp Thiên Minh khấn đi hai bước, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Chút chuyện cũ năm xưa

Phòng tuyến phía tây kỳ thực chính là một mảnh vách núi, nó là phòng ngừa dị nhân tộc đánh lên Huyền Thiết Quảng tràng một đạo phòng tuyến, mỗi ngày đều phải có nhân gác.

Ban đêm sơn mạch có vẻ cực kỳ lạnh giá, gió lạnh đến xương, có thể nói nơi này một năm bốn mùa đều là mùa đông, trong vòng một tháng chỉ có vài lần vài không nhiều thời giờ có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

"Lạnh quá a!" Ứng Thừa Học chà xát tay, ngay sau đó dậm chân, lẩm bẩm nói.

"Ha ha, chờ người đến Thiên Nguyên cảnh hậu, liền không lạnh." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ hấn vai, hơi cười cười nói rằng.

"Ha ha, khó khăn, khó khăn..."

Đột nhiên Ứng Thừa Học trở nên có điểm thất lạc, chỉ chốc lát sau, hấn lại ha ha nở nụ cười.

"Đến, uống một vò!" Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một vò rượu mạnh, bày ở trước mặt của hấn.

"Không được, tổ trưởng quy định gác trong lúc không cho uống rượu, bằng không trực tiếp đem ta giết chết." Ứng Thừa Học cực kỳ lo lắng nói rằng.

Đột nhiên, Hắc Huyền Hồ đưa ra đầu, hai con sáng như tuyết con mắt, nhìn thấy say rượu, trở nên lưu luyến, khoe miệng chảy xuống ngụm nước.

"Người nơi nào như một con yêu thú?" Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ nó đầu nói rằng, tiếp theo đem một vò rượu mạnh đã đánh qua.

Hắc Huyền dùng lợi trao đỡ lấy vò rượu, vù vù uống lên, thỉnh thoảng nghe răng trộn mắt, Nhiếp Thiên Minh cười cười, biết mình lần này mua rượu mạnh muốn so với tại Phong Vân thành từ liệt rất nhiều.

"Uống đi, này còn gì nữa không? Yên tâm, xảy ra chuyện, Nhiếp Thiên Minh ta thế ngại đây." Nhiếp Thiên Minh lại mở ra một vò rượu mạnh, giao cho hắn.

Lần này Ứng Thừa Học ngược lại cũng không có chối từ, bưng lên cái bình uống lên, Nhiếp Thiên Minh cũng cầm một vò uống lên.

Rất nhanh Ứng Thừa Học liền uống nửa vò, bắt tri bắt giác cũng là hơn nhiều.

"Làm sao ngại tới tới đây?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, Ứng Thừa Học tuổi tác tuy rằng lớn hơn mình một hai tuổi, thế nhưng giống như đã ở lại chỗ này thật là nhiều năm.

Ứng Thừa Học mạnh mẽ uống một hóp rượu, hai mắt thấu hồng, nâng cốc đàn tăng tăng ném xuống.

"Nhớ tới năm ấy mùa đông, gia tỷ đến nội viện tới thăm ta, ai từng muốn lại bị nội viện ba cái bại hoại theo dõi. Gia tỷ liều mạng chạy trốn, chỉ là một thân tu vi bị bọn họ cho phá hủy một nửa, sau đó cũng đừng hy vọng có thể lại có thêm đột phá..." Nói, Ứng Thừa Học lại mở ra một vò rượu mạnh mãnh liệt uống lên, tay cũng không ngừng run rẩy bắt đầu run lên.

Nhìn Ứng Thừa Học vẻ mặt thống khổ, Nhiếp Thiên Minh đoán được trong đó chỉ gian nan, nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn vai, cũng không có nói gì.

"Ta vừa đạt đến Hậu Địa cảnh trung kỳ, tại trong nội viện cũng coi như một cái không sai đệ tử, ngay đêm đó ta lên vào trong đó hai cái bại hoại được, đâm chết bọn họ. Khi ta tiến vào cái thứ ba bại hoại gian phòng lúc, bị hắn phát hiện, không có giết chết hắn." Ứng Thừa Học cực kỳ lạnh lẽo nói.

Nhiếp Thiên Minh có thể cảm giác được Ứng Thừa Học nội tâm sự phần nộ cùng tuyệt vọng, thế nhưng là không cách nào an ủi hắn, không nghĩ tới như vậy cột nhà Ứng Thừa Học cũng thậm chí có như vậy huyết lệ sự.

Ứng Thừa Học bình tĩnh một lát sau, nói tiếp: "Bởi giết đã chết hai người Hậu Địa cảnh đệ tử, ta bị bên trong viện trưởng lão xử phạt mười năm. Đáng tiếc không thể giết chết người thứ ba, cho nên ta vẫn chờ cơ hội, vì không để cho mình chết tại đây cái địa phương quý quái. Ta đem hết thầy tiền tài cùng đan dược toàn bộ hiến kính cho hắn những này có quyền thế tổ trưởng, chỉ là vì bảo toàn một bộ thể xác, vì tương lai trở về Nội thành, giết chết cái cuối cùng nhân."

"Đừng."

Tăng tăng ngắt một thoáng vò rượu, Nhiếp Thiên Minh trong nháy mắt nâng cốc đàn nắm thành bụi phấn, cực độ phần nộ nói rằng: "Tương lai ta đi nội viện, chuyện thứ nhất chính là giúp ngươi giết chết gia hỏa kia."

"Không. Ta muốn tay mình lưỡi dao kẻ thù, ta để bọn hắn nợ máu trả bằng máu..." Ứng Thừa Học cực kỳ bị phần uống một hóp rượu mạnh, dùng sức nói ra.

Nhìn nhìn một cái phương xa, đen kịt một màu, Nhiếp Thiên Minh trầm trầm nói: "Người anh em, yên tâm. Ta nhất định giúp ngươi đi ra cái này lao tù."

"Ta nhất định phải sống sót, cho dù là xác chết di động, ta cũng muốn sống mà đi ra đi." Ứng Thừa Học dùng sức nâng cốc đàn ném ra ngoài, theo tiếng ngã xuống đất.

Khóe mắt có chút ửng đỏ, Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nói rằng: "Như vậy người không giết, thiên lý khó chứa!"

Nói xong Nhiếp Thiên Minh đứng lên, Nguyên lực tăng vọt, cánh tay phải dùng sức vút ra, ...

...

...

Trời tờ mờ sáng, Nhiếp Thiên Minh ôm Hắc Huyền chậm rãi ngắm nhìn ở xa sương mù.

"A thiết!"

Ứng Thừa Học hắt xì hơi một cái, tỉnh lại, cười nói: "Ngượng ngùng, ngủ thiếp đi. Mấy năm không uống rượu, từ lượng giảm nhiều, ha ha..."

Nhìn Ứng Thừa Học lại khôi phục ngày hôm qua này phó cái gì đều không để ý đáng đáp, Nhiếp Thiên Minh trầm trầm nói: "Cũng còn tốt, nơi này hoàn cảnh rất tốt, rất tốt..."

Hay là liền Nhiếp Thiên Minh chính mình đều không biết nói cái gì, hắn từ bên người bao bên trong móc ra một trăm hạt nhị phẩm đan dược, nói rằng: "Đến trước đó cũng không mang chút gì, chỉ là mua một chút rượu mạnh cùng đan dược. Những này coi như ta lễ ra mắt, sau đó còn nhiều nhiều chiếu cố a!"

"Này cũng quá là nhiều, ta nắm mấy hạt đi!" Ứng Thừa Học trầm trầm nói, dù sao một trăm hạt nhị phẩm đan dược ở cái này địa phương quý quái đã là rất vật trân quý.

"Cầm đi, đừng khách khí, ta nơi nào còn có. Lại nói ta mới đến, vẫn có thật nhiều sự muốn phiền phức ngươi." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Này, này nhị phẩm đan dược, ta liền không khách khí." Ứng Thừa Học cũng không tiếp tục khách khí, vui lòng nhận. Hiện tại hắn so với ai khác đều cần đan dược, chính mình sở dĩ như thế cũng chưa có đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, phần lớn là bởi vì đan dược không đủ.

"Trở về đi thôi, yên tâm sau đó có chuyện gì, thông báo một tiếng, ta giúp ngươi quyết định." Ứng Thừa Học cực độ vui sướng vỗ vỗ hắn vai nói rằng.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói: "Đừng quên, ta thực lực tại ngươi bên trên."

...

...

Ứng Thừa Học này có thể nói là Bách Sự thông, cơ hồ hết thấy sự tình đều có thể biện rõ ràng mạch lạc, tại hắn ở lại nhược khu cũng có nhất định địa vị.

Hắn cũng thỉnh thoảng bắt nạt một thoáng nhỏ yếu hơn hắn thiếu niên, hắn xưng chi là vì cho mình lập uy, nói cho bọn họ biết, Ứng Thừa Học cũng không phải là dễ chọc.

Mỗi khi thấy cái này, Nhiếp Thiên Minh không khỏi cười cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Thế nhưng gặp phải Thiên Nguyên cảnh hảo thủ, đặc biệt là những này hung hãn người, Ứng Thừa Học liền trở nên cực kỳ cung khiêm, cung khiêm đến Nhiếp Thiên Minh đã nhìn không được.

Nếu là không biết hắn kinh nghiệm, Nhiếp Thiên Minh tuyệt đối sẽ đối với loại người này khịt mũi coi thường, thế nhưng hiện tại cũng chỉ nhìn cho kỹ hắn khúm núm.

Đối với những này Thiên Nguyên cảnh trâu chọc chửi rửa, Ứng Thừa Học luôn có thể thích làm gì thì làm đem những vấn đề này thành công dẫn ra.

Có mấy lần Nhiếp Thiên Minh cũng nhịn không được muốn ra tay rồi, thế nhưng Ứng Thừa Học nhưng nói ba xạo lại bắt nó cho hóa giải.

...

...

"Cẩn thận một chút, kim Thiên Tổ trường đòi về. Gia hỏa kia, cũng không giống như những này đứa ngốc dễ dụ, cho nên bất luận phát sinh cái gì cũng không muốn giao thủ với hắn." Ứng Thừa Học thận trọng nhắc nhở Nhiếp Thiên Minh.

Khe khẽ gật đầu, hiện tại Nhiếp Thiên Minh trong lòng tức sôi ruột, mấy ngày liên tiếp theo Ứng Thừa Học bị rất nhiều chê cười, Ứng Thừa Học có thể chịu đựng được, hắn có thể không chịu nổi.

Ngày xưa, Chu Long nói vũ nhục Nam Cung Huyền, hắn thiếu chút nữa phế bỏ Chu Long cánh tay, hiện nay ngược lại tốt cả ngày chịu đến hòn dỗi, tại tiếp tục như thế, hắn đều nhanh biệt điên rồi.

Quản hắn Công Sơn Vinh là ai? Ngày hôm nay ai muốn dám trêu ta, ta liền vô dụng hắn, Nhiếp Thiên Minh thầm nói, mấy ngày liên tiếp nhìn thấy những này Thiên Nguyên cảnh cao thủ hỗn đản sắc mặt, hắn đã sớm xem được rồi.

"Đem Tiểu Hắc thu lại, nhanh lên một chút." Ứng Thừa Học đắc xúc nói.

Bé bảo nó, Hắc Huyền Hồ cực không tình nguyện phản kháng, xem ra mấy ngày gần đây thật sự là ở nơi nào ngốc được rồi.

"Nếu bởi vì ngươi có thể chạy đến cái này xa xôi sơn mạch, đắc tội một, hai người lại sợ cái gì." Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói, hắn thực sự không muốn hiện tại liền trâu chọc xảy ra chuyện gì đến, vẫn là đem Hắc Huyền bế lên.

Bởi Hắc Huyền càng ngày càng nặng, Nhiếp Thiên Minh bình thường ra ngoài thời điểm, liền đem nó nhốt tại chính mình được bên trong.

Chương 112: Đối chọi gay gắt

Hơi chút bình tĩnh mười ngày lại qua , Nhiếp Thiên Minh dần dần mà thích ứng Huyền Thiết Quảng tràng sinh hoạt, bởi cả ngày theo Ứng Thừa Học mặt sau, ngược lại cũng không có quá nhiều nhân làm khó hấn, cũng không phải mọi người không muốn bắt nạt hấn, so với Nhiếp Thiên Minh mọi người càng muốn trêu chọc Ứng Thừa Học.

Ngoại trừ mỗi ngày nhìn thấy Ứng Thừa Học bị người trêu chọc ở ngoài, nhiều nhất chính là nhược khu người bị cường khu người đến kêu đi hét, hơi có chút lời oán hận, lập tức đưa tới một trận đánh đập.

Rốt cục cảm nhận được Ứng Thừa Học theo như lời nói , một cái Hậu Địa cảnh ở chỗ này không bị đánh chết, liền nhất định phải khúm núm.

Khúm núm, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười cười, hấn nếu là biết, đã sớm chết đói ở tại trong sơn động , liền vận mệnh hấn đều chưa từng khuất phục, làm sao huống nho nhỏ Huyền Thiết Quảng tràng đây?

...

...

"Mau nhìn?"

"Đó là cái gì?"

Đột nhiên rối loạn tung bừng, mọi người đều hướng trước mặt nhìn tới...

"Không xong..."

Nhẹ nhàng đích thì thào một tiếng, Nhiếp Thiên Minh thần sắc đại biến, nhìn phía đạo kia quen thuộc bóng đen...

"Mẹ nhà nó, Thiên Minh, ngươi không là đem nó giam lại sao?" Ứng Thừa Học thần sắc hoang mang, sắc mặt có điểm trắng xám, không có ai so với hấn hiểu rõ hơn loại này hậu quả .

"Ta rõ ràng giam lại , này hơn mười ngày đều không có vấn đề, chẳng lẽ là trước khi đi, ta đã quên đóng..."

Thần sắc cũng có chút khản trương , dù sao Nhiếp Thiên Minh hiện tại vẫn không muốn cùng Huyền Thiết Quảng tràng những này Thiên Nguyên cảnh người là địch, lập tức cũng có chút không biết làm sao.

"Nhanh, ngăn cản con yêu thú kia..."

Không biết ai hạ mệnh lệnh này, hơn một nửa người lập tức như ong vỡ tổ công tới.

"Bây giờ nên làm gì?" Ứng Thừa Học trong lúc nhất thời cũng hoảng rồi, tự nhiên không nghĩ tới cái gì hảo chú ý.

Nhìn Ứng Thừa Học mất ăn mất ngủ, Nhiếp Thiên Minh thoáng bình tĩnh chốc lát, không ngừng tự hỏi.

"Không cái gì, ta sẽ đem nó mang về là được rồi." Nhiếp Thiên Minh đã khôi phục bình tĩnh, biết chuyện này muốn che giấu là không thể nào.

"Nào có dễ dàng như vậy? Ta nhìn không thấy năm phút đồng hồ, Công Sơn Vĩnh gia hoá kia chuẩn đến, đây cũng là ăn tươi nuốt sống gia hỏa." Ứng Thừa Học ánh mắt lộ ra bất an, cực kỳ lo lắng nói rằng.

"Đi, ta ngược lại thật ra nhìn, ai dám đụng đến ta Hắc Huyền." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói.

Sau khi nói xong, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc đuổi tới, phía trước mấy người đã sắp đối với Hắc Huyền Hổ hình thành vây kín .

Ứng Thừa Học chặt một thoáng chân, bất đắc dĩ nói: "Muốn thực sự là tổ trưởng coi trọng , thật không có cách nào ."

Mấy cái Hậu Địa cảnh người nỗ lực muốn ngăn tiết Hắc Huyền Hổ, Hắc Huyền bỗng nhiên mở ra miệng lớn, nhân lộ ra hung quang, nhào tới.

"A!"

Bà vai của thiếu niên bị Hắc Huyền Hổ một trào lấy ra một đạo máu Lâm Lâm vết tích, Hắc Huyền lại tiếp theo đông xông tây va, trong nháy mắt lại có ba tên thiếu niên bị hấn trào tổn thương, rất nhiều người bắt đầu lui về phía sau rụt.

"Nó chỉ là một con tuổi nhỏ yêu thú. Các ngươi đoạn hấn đường lui, chúng ta từ phía trước hợp lực áp chế nó." Một cái hơi chút lớn một chút nam tử dùng sức vung lên cánh tay, chỉ huy bọn họ.

"Tránh ra..."

Một đạo cực kỳ nhanh chóng âm thanh lọt vào vòng vây, vốn là hung hãn cực kỳ Hắc Huyền Hồ nhất thời yên tĩnh lại, bám vào Nhiếp Thiên Minh bên cạnh, thế nhưng hai con mắt vẫn tại quét mắt chu vi.

"Thật có lỗi, này là tiểu đệ đường đến Hắc Huyền. Bởi khi ra cửa không có đóng kỹ, tự ý chạy ra, trào tổn thương cho vị, thật không phải với ." Nói xong Nhiếp Thiên Minh từ bao bên trong móc ra một bình nhị phẩm linh dược trị thương, đưa cho những này người bị thương.

Nhẹ nhàng ho khan một thoáng, Nhiếp Thiên Minh nói tiếp: "Vừa nãy đó là hai mươi hạt linh dược trị thương, liền tính ta bồi thường đi!"

Mọi người đều bị xông tới Nhiếp Thiên Minh choáng rồi, một hồi lâu mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

"Hai mươi hạt?"

Bọn họ bắt đầu không ngừng đánh giá cái này mười sáu tuổi thiếu niên, cái này đi theo Ứng Thừa Học phía sau thiếu niên, lúc đầu bọn họ cho rằng thực lực cũng là cùng Ứng Thừa Học gần như. Thế nhưng không có ai sẽ nghĩ tới, hần dĩ nhiên nuôi một con như thế giàu có linh tính yêu thú, hơn nữa vừa ra tay dĩ nhiên chính là hai mươi hạt đan dược.

Hay là bị đột nhiên xuất hiện biến cố choáng rồi, dĩ nhiên không người nào dám đối với cái này mười sáu tuổi thiếu niên ra tay. Như là dựa theo trước đây thông lệ, thiếu niên ở trước mắt sớm đã bị nhân bầm thành tám mảnh ...

"Đi thôi, trở về." Nhiếp Thiên Minh có chút tức giận vỗ một cái nó Hồ Đầu, trực tiếp hướng về dừng chân đi đến.

Hắc Huyền cực kỳ vui vẻ rống lên một thoáng lập tức chạy tới Nhiếp Thiên Minh phía trước, chút nào không có bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng đến, nó bây giờ nghiêm nhiên đã có một con Thiên Hồ uy phong , chỉ là cái đầu hay là không có biến hoá quá lớn.

Hắc Huyền cùng vừa nãy ứng kinh hoàn toàn khác nhau , thế nhưng bước đi khí thế cùng với sắc bén móng vuốt vẫn tại nhắc nhở mọi người, nó vẫn là vừa này con yêu thú kia.

Đi qua chỗ, rất nhiều người lập tức tránh ra , cực độ lo lắng gia hỏa này lại đột nhiên đánh về phía chính mình, dĩ nhiên để những này Hậu Địa cảnh hậu kỳ người nhìn mà phát khiếp .

Hắc Huyền Hồ ăn cái gì muốn so với toàn bộ Huyền Thiết Quang trảng mọi người muốn đất giá, yêu thú thú hạch cùng phẩm chất thấp đan dược, liền ngay cả Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng cảm thấy cảm thấy không bằng ..., đương nhiên cùng Địa Dương Thạch so với, liền có vẻ bé nhỏ không đáng kể .

Cho nên hiện tại Hắc Huyền Hồ đã có điểm muốn thăng cấp đến Thiên Nguyên cảnh xu thế , nó đi ở phía trước, Nhiếp Thiên Minh thậm chí có chủng loại bảo bấp đuôi cảm giác.

Vùng này cũng cũng chỉ có ba, bốn người đạt đến Thiên Nguyên cảnh, vẫn là mới vừa đạt đến, cho nên không ai mới vừa lên trước ngăn cản.

Thế nhưng trong ánh mắt toát ra đồ kị nhưng là có thể nhìn ra thật sự.

Mặt sau Ứng Thừa Học thần sắc bất an theo ở phía sau, không phải nhìn hoàn cảnh chung quanh.

...

...

Cả người quần không có ai so với Ứng Thừa Học càng lo lắng , năm đó hần là từ Huyền Thiết Quang trảng phần thứ ba khu đi ra, nơi nào thậm chí xuất hiện một ngày chết một người cực diện .

Không phải dị nhân tộc chết rồi, chính là những này không phục tổ trưởng người, có thể nói hần mỗi ngày đều quá đi lo lắng hãi hùng tháng ngày, cuối cùng rốt cực đi tới nơi này.

Chính vì hần trải qua, hần mới cảm thấy lo lắng, bởi vì không có cái nào tổ trưởng yêu thích bị khiêu chiến quyền uy, thế nhưng trực giác nói cho hần biết, phía trước Nhiếp Thiên Minh nhưng có thể làm được chuyện như vậy.

Không tới 3 phút, tới gần một nửa Thiên Nguyên cảnh cao thủ, toàn bộ đối với này con Hắc Huyền Hồ cảm thấy hứng thú, chỉ là không ai dám động.

Không thêm để ý ánh mắt của mọi người, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi theo Tiểu Hắc hướng về nhược khu bên trong đi đến, phía sau Ứng Thừa Học có vẻ cực kỳ bất an...

"Công Sơn Vĩnh tổ dài đến!"

Đột nhiên rối loạn tung bùng, Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn tới, quả nhiên tới một vị nam tử, vóc người tương đối khôi ngô, tuổi tác có ít nhất hai mươi tuổi.

"Rốt cuộc đã tới!"

Ứng Thừa Học cực kỳ không tự nhiên nói rằng, cũng không hề hướng về Công Sơn Vĩnh nhìn tới.

Ánh mắt dừng lại mấy, Nhiếp Thiên Minh cũng không thềm lại liếc mắt nhìn , tiếp tục đi .

Một hồi tranh đấu không thể tránh được, nếu là sớm muộn đều muốn tới, Nhiếp Thiên Minh cũng không cái gì lo lắng, hấn xác thực không thích gây sự, thế nhưng sự chọc tới hấn, hấn cũng tuyệt không nương tay.

Ngươi đầu chỉ lấy đao, ta báo chỉ lấy Lý, như mới vừa mọi cách làm khó dễ, ôn hòa ngàn lần trả lại..

"Không sai, không sai, ở nơi này, dĩ nhiên có thể có bức này yêu thú..." Công Sơn Vĩnh thấy được Hắc Huyền hậu, hai mắt lộ ra vẻ tham lam, rất hiển nhiên con yêu thú này hấn muốn.

"Xong, xem ra Tiểu Hắc thật sự khó giữ được ..." Ứng Thừa Học vừa nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn xuống , hấn cũng rất yêu thích này con Tiểu Hắc, tuy rằng mỗi lần chính mình mò nó, Hắc Huyền đều là không tình nguyện. Nếu là bị Công Sơn Vĩnh tổ trưởng đoạt đi, chính mình liền nhìn quyền lực cũng không có.

"Đến, đến, đến, ... Ta sờ sờ, các ngươi xem, lại trường lớn một chút cho ta làm thú cười như thế nào?" Công Sơn Vĩnh hỏi người chung quanh, người chung quanh lập tức phụ họa theo đuôi nói.

Công Sơn Vĩnh muốn đưa tay đi mò, Hắc Huyền lập tức trừng lớn hai mắt, lộ ra hung ác hồ xỉ, cảnh cáo hấn.

"Ngươi xem một chút nó, còn không cho ta mò, ở cái này khu vực, vẫn không có vật gì ta không dám mò..." Nói xong, Công Sơn Vĩnh một tia Nguyên lực chậm rãi truyền tới bàn tay âm thanh, nỗ lực cường chế đi mò Hắc Huyền.

"Công tổ trưởng, ta khuyên ngươi vẫn là không nên đụng nó ." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên lạnh lùng nói.

Công Sơn Vĩnh lúc này mới nhìn về phía Nhiếp Thiên Minh, vừa nhìn chỉ là một cái mười sáu tuổi thiếu niên tuấn tú, nhàn nhạt cười nói: "Tại sao?"

"Bởi vì nó là ta." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai lạnh lùng hồi đáp, không có cho Công Sơn Vĩnh lưu một chút mặt mũi.

"Ha ha ha..."

"Chỉ cần tại vùng này, hết thảy đồ vật đều là ta." Công Sơn Vĩnh lần thứ hai đưa tay phải ra.

"Ha ha ha..."

"Nếu là ngươi đầu tay trái ta Tiểu Hắc, ta liền chặt ngươi tay trái, nếu là ngươi tay phải sờ nó, ta liền chặt tay phải." Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là điên cuồng nở nụ cười chốc lát, chợt vừa tàn nhẫn nói rằng.

Công Sơn Vĩnh sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, trong mắt lộ ra một tia tình quang, lạnh lẽo nói rằng: "Ngươi biết cái trước bắt kính với ta người, hấn ở đâu sao?"

"Ta không để ý hấn nơi nào, thế nhưng nếu là ngươi dám mò nó, ta biết ngươi đem muốn đi đâu." Đối với đe dọa, Nhiếp Thiên Minh từ trước đến giờ không sợ, huống chi liên quan đến đến Tiểu Hắc đây?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Làn sóng này chưa yên, làn sóng khác lại đến

"Thiên Minh, hấn nhưng là Thiên Nguyên cảnh trung kỳ cường giả, liền tính bởi một con Tiểu Hắc, ngươi cũng không có thể đắc tội hấn..." Ứng Thừa Học lời hấn quả áo một chút, lo lắng khuyên bảo Nhiếp Thiên Minh.

Lúc này Tiểu Hắc tựa hồ nghe đã hiểu Ứng Thừa Học , hướng hấn rống lên mấy tiếng, biểu đạt chính mình bất mãn cùng phẫn nộ.

"Ta còn là một câu nói kia, liền ngay cả một con Tiểu Hắc, ta đều bảo hộ không tới, ta còn có lý do gì sống trên cõi đời này..." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cắt đứt Ứng Thừa Học khuyên bảo, thế nhưng là không có một chút nào lùi bước.

...

...

Công Sơn Vĩnh cũng biểu hiện hứng thú thật lớn, ở cái này Huyền Thiết Quáng tràng ngoại trừ tức sắp rời đi Dương Dũng, thật sự không nhớ rõ còn ai dám như vậy nói chuyện với hắn.

Một cái không biết trời cao đất rộng gia hỏa, Công Sơn Vĩnh đã có thể nghĩ tới thiếu niên trước mắt kết cục, hắn xưa nay không hoài nghi mình thực lực, càng sẽ không tin tưởng Nhiếp Thiên Minh có thể vượt quá chính mình.

Tại Công Sơn Vĩnh trong mắt, Nhiếp Thiên Minh đã là một cái khuyết cánh tay của thiếu niên hoặc chân đáng thương gia hỏa, hoặc giả bị chính mình một chương pháp ốc vỡ toang đáng về. Lúc này hắn trên mặt đã hiện lên một nụ cười, chỉ là này tia tiểu ý lại có vẻ cực kỳ dữ tợn.

Không có ai sẽ đã quên Công Sơn Vĩnh vẻ mặt, bởi vì lần trước tại chỗ đánh gục một cái Thiên Nguyên cảnh người cũng là bộ dạng này...

"Ha ha ha..."

Nghĩ tới đây, Công Sơn Vĩnh không khỏi trào cười lên.

Giờ khắc này không có ai sẽ xem trọng Nhiếp Thiên Minh, dù sao Công Sơn Vĩnh thực lực ở nơi nào, một cái hai nam tử mười tuổi, đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, này bản thân liền là một loại lực uy hiếp.

Loại này sức phán đoán tự nhiên để bọn hắn cảm thấy thiếu niên ở trước mắt coi như là cái tuyệt thế thiên tài, cũng không thể nào tại cái tuổi này trên vượt quá Công Sơn Vĩnh, cho nên không có sẽ hoài nghi Nhiếp Thiên Minh sẽ chết rất thê thảm.

Một bên Ứng Thừa Học không khỏi sâu hô hai lần khí, hắn mặc dù đối với tình hình như thế đã chết lặng, nhưng là nhìn từ đến Nhiếp Thiên Minh đầu tiên nhìn, hắn liền cảm thấy gia hỏa này không sai, cùng mình cùng hợp ý.

"Ai!"

Nhẹ nhàng thở dài một thoáng, hắn biết chỉ chốc lát sau, hắn e sợ liền thế Nhiếp Thiên Minh nhất xác quyền lực đều không có, mà Nhiếp Thiên Minh thì thể khả năng trực tiếp sẽ bị bỏ đến bên dưới vách núi, chuyện như vậy, hắn cũng không biết làm bao nhiêu lần ...

"Đáng tiếc, hắn hay là không có nghe ta..." Ứng Thừa Học một lần cuối cùng thở dài một hơi, gương mặt nhìn lên.

"Nghe mới sinh độc không sợ cạp, được, được, ngươi sẽ chết thật thê thảm..."

Công Sơn Vĩnh rốt cục đánh vỡ loại trầm tĩnh này, lời còn chưa dứt, chân phải dùng sức giẫm một xuống mặt đất, đơn chương lập tức như cùng một căn cái thiết trảo giống như dấn dập,, đầu ngón tay chỗ, cường đại Nguyên lực tại năm ngón tay hội tụ thành từng đạo từng đạo màu vàng kim dao găm, cuồng tiếu một tiếng, móng vuốt múa, mạnh mẽ trảo hướng về phía Nhiếp Thiên Minh.

"Âm Cốt trảo."

Người chung quanh nhất thời kinh hô lên, không nghĩ tới Công Sơn Vĩnh dĩ nhiên tới liền khiến cho dùng chính mình tuyệt kỹ, mọi người đều có thể tưởng tượng đến này trảo xuống kết quả.

Cảm thụ cái cổ này mơ hồ có xé rách không khí sắc nhọn tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt khẽ biến thành trắng, giữa hai lông mày để lộ ra bình tĩnh cùng sát khí, tay trái vờn quanh chỉ Hoang tề lần thứ hai chuyển lên, thân thể cũng không hề nửa phần di động.

Ngay Công Sơn Vĩnh ngón tay sắp trạc. Nhập Nhiếp Thiên Minh thân thể thời gian, một cỗ cường đại Nguyên lực từ thân thể bắn ra, hóa thành một cỗ vô hình kinh khí, trực tiếp đem Nhiếp Thiên Minh hướng về tả đả 1 mét, tránh khỏi hắn một đòn.

"Là vận may..."

Mọi người đều bật thốt lên, bởi vì ngoại trừ loại này giải thích, bọn họ không bao giờ tìm được nữa giải thích hợp lý.

Công Sơn Vĩnh trong tay Nguyên lực phát sinh bùng bùng tiếng vang, mạnh mẽ nói rằng: "Tiểu tử, lần này có thể cũng không phải là vận may có thể giải quyết chuyện."

Không ai có thể tin tưởng Nhiếp Thiên Minh còn có thể tránh thoát Công Sơn Vĩnh lần thứ hai toàn lực một đòn, thế nhưng không có ai nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh khóe miệng ý cười, cùng trong tay của hắn chuyển càng ngày càng nhanh Hoang tề.

"Cũng nên kết thúc..."

Nhẹ nhàng nói một câu, Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể Tinh Thần Tự Phù rốt cục không kiềm chế nổi, hết mức chui vào Toán Hạch bên trong. Toán Hạch lấy tốc độ cực nhanh vận hành.

Không khí chung quanh nhất thời sấm sập vang lên, Nhiếp Thiên Minh toàn thân phát sinh khí tức khủng bố, Nguyên lực trong nháy mắt tăng vọt mấy lần,

nắm đấm tản mát ra Nguyên lực đã tạo thành một cái nho nhỏ gió cuốn .

Thân thể chấn động, phát ra một tiếng lạnh lạnh âm thanh, Hồ Khiếu mà long ngâm...

Nguyên lực trong nháy mắt đạt đến trình độ lớn nhất, với này đồng thời tinh thần lực cũng từ trong thân thể bắn ra ngoài, người chung quanh lập tức cảm nhận được cảm giác áp bách cường đại...

Công Sơn Vĩnh đột nhiên cảm giác được không khí đã động lại, chính mình như bị người gô lên giống như vậy, không thể động đây!

"Chuyện này... Chuyện này..."

Công Sơn Vĩnh sợ hãi nhìn Nhiếp Thiên Minh, trong ánh mắt toát ra tuyệt vọng thần tình.

Vốn cho là có thể ung dung liền giải quyết đi thiếu niên, dĩ nhiên ẩn dấu sâu như vậy!

"Hồng..."

Kèm theo một tiếng to lớn tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh cực nhanh tốc độ đánh hướng về Công Sơn Vĩnh năm ngón tay.

"Đừng đừng đừng..."

Đầu tiên là nghe được một trận lạnh lạnh xương gãy âm thanh, nếu Công Sơn Vĩnh thân thể bị chấn động ra năm mét, tăng tăng va ở phía sau trên nham thạch...

Tất cả những thứ này quá nhanh, nhanh khiến mọi người không có phản ứng lại xảy ra cái gì, quá mấy, này mới ý thức tới cái này ngông cuồng tự đại Công Sơn Vĩnh bị thiếu niên ở trước mắt một quyền đánh ngã.

Nhìn như vậy lực khổng lồ cùng lực bộc phát, những này Thiên Nguyên cảnh con mắt thẳng tắp trừng mắt Nhiếp Thiên Minh, như nhìn thấy Ác Ma.

Công Sơn Vĩnh nằm trên mặt đất trên, sắc mặt dường như tro nguội, hai mắt lộ ra sợ hãi thật sâu, chỉ cần hấn mới biết được này quyền đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu.

"Công tổ trưởng, Công tổ trưởng, ..."

Ứng Thừa Học nhanh chóng chạy tới, nâng hấn, quan tâm hỏi: "Ngươi không sao chứ!"

Công Sơn Vĩnh đang định trả lời, đột nhiên một thanh cương đao sắc xen vào trái tim của hấn, tất cả những thứ này đến quá đột nhiên, thậm chí so với Nhiếp Thiên Minh một quyền đánh ngã Công Sơn Vĩnh vẫn đột nhiên.

"Ngươi dám..."

Một cái bình thường khúm núm Ứng Thừa Học, chỉ biết là cúi đầu khom lưng, khúm núm gia hỏa, bị mọi người công nhận vì làm không có tiền đồ nhất gia hỏa, dĩ nhiên một đao đâm chết Công Sơn Vĩnh.

Mọi người bị này liên tiếp đột biến choáng rồi, Ứng Thừa Học rút ra đao, ở trên người lau hai lần, đem vết máu lau khô, bình tĩnh xen vào trong vô đao.

Tất cả những thứ này đều bị tại Nhiếp Thiên Minh trong mắt, hấn phảng phất nhìn thấy đêm ấy, Ứng Thừa Học liền đâm chết hai cái kẻ thù cảnh tượng, này mới thật sự là Ứng Thừa Học sao?

Hung ác mà quả cảm...

...

...

"Lão Đại, ngươi vẫn thoải mái đi!" Ứng Thừa Học cung kính đối với Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

Mọi người này mới ý thức tới nguyên lai đều là Nhiếp Thiên Minh một tay bày ra, Nhiếp Thiên Minh nhìn Ứng Thừa Học hài lòng về mặt, lập tức rõ ràng ý tứ của hấn.

"Loại người này đáng chết!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói.

Ứng Thừa Học một mặt nghiêm túc đi tới Nhiếp Thiên Minh trước mặt, nhẹ giọng trầm trầm nói: "Sớm biết ngươi có to lớn như vậy thực lực, nên sớm một chút ra tay."

"Ồ, không phải ngươi nói cho ta biết, Huyền Thiết Quảng tràng đệ nhất sinh tồn quy tắc chính là ngàn vạn chớ trêu chọc quảng tràng tổ trưởng, có làm hay không a!" Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy Ứng Thừa Học nói chuyện như vậy, không khỏi nở nụ cười.

Ứng Thừa Học trầm tư một lát sau, ngược lại cười nói: "Ha ha, ta chỉ nói cho ngươi đệ nhất quy tắc, nhưng đã quên nói cho ngươi biết to lớn nhất quy tắc, này chính là của người đó to bằng nắm tay, liền nghe ai."

Sau khi nói xong, Ứng Thừa Học quay về chu vi những này vẫn nằm ở khiếp sợ trạng thái đám người, la lớn: "Ứng Thừa Học ta, các ngươi hẳn là đều biết. Hiện tại Công Sơn Vĩnh ứng kinh chết rồi, dựa theo chúng ta Huyền Thiết Quang tràng bất thành văn quy định, hiện tại Nhiếp Thiên Minh đã thay thế Công Sơn Vĩnh trở thành mới tổ trưởng. Cho nên cái này tổ trưởng uy nghiêm, các ngươi vẫn là không muốn khiêu chiến được, bằng không ta không dám cam đoan là có thể hay không biến thành cái thứ hai Công Sơn Vĩnh."

"Nhớ lấy, đây chính là chúng ta mới tổ trưởng, Nhiếp Thiên Minh!" Ứng Thừa Học cực kỳ cung kính la lớn.

Sau khi nói xong, lập tức một lần yên tĩnh, không ai dám khiêu chiến mới quyền uy, mấy ngày trước bắt nạt Nhiếp Thiên Minh thiếu niên không khỏi run rẩy lên, nếu là truy cứu đi ra, chính mình mạng nhỏ liền khó giữ được.

Ho khan hai tiếng, Nhiếp Thiên Minh lông mi run nhúc nhích một chút, khóe miệng giờ giờ lên, cười nói: "Yên tâm, ta không phải là cái thứ hai Công Sơn Vĩnh, cho nên ngươi cũng không cần như hiểu kính loại như hẳn hiểu kính ta. Ta cũng không thiếu các ngươi những này tiền nhân rồi, đương nhiên nếu như các ngươi thực sự hòa không xong, có thể cho Ứng Thừa Học. Còn có này mấy cái trước đây sỉ nhục ta người, ta liền chuyện cũ sẽ bỏ qua, thế nhưng ai dám nói như thế nữa, cũng đừng trách ta giờ mặt vô tình."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh mặt liền biến sắc, nghiêm túc quét qua mọi người, tiện đà vỗ vỗ Ứng Thừa Học vai, xoay người mang theo Hắc Huyền Hồ hướng về sẽ đi đến.

Không tới sau năm phút, tới mấy cái Thiên Nguyên cảnh thiếu niên, chủ động bang Nhiếp Thiên Minh chuyển nơi ở, lại tùy tiện bang Ứng Thừa Học cũng chuyển đã qua.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Gương sáng

"Người anh em, lần này nếu không phải ngươi, chỉ sợ ta trong vòng ba năm đều đến không được vị trí này." Ứng Thừa Học cực kỳ cảm động vỗ vỗ hẳn vai cảm khái nói.

"Ứng đại ca, ngươi là Nhiếp Thiên Minh ta huynh đệ, yên tâm nhiều nhất hai năm ta nhất định đem ngươi làm ra. Sau hai năm, ta muốn cho thân thủ của ngươi làm thịt ngươi kẻ thù..." Nhiếp Thiên Minh ngắm nhìn phương xa Vân Hải, lầm bầm nói.

"Được, chỉ cần có dùng đến ta địa phương, ta cảm thấy giúp ngươi làm được." Ứng Thừa Học lần thứ hai cảm động nói rằng, hai năm qua hẳn lần thứ nhất cảm nhận được này là bình thường nhân tháng ngày, không cần lo lắng chính mình bởi vì một câu nói khó mà nói, cũng sẽ bị nhân đánh chết.

Cười cười, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ bờ tới ghế đá trên Hắc Huyền Hồ, lầm bầm nói: "Đón lấy cái này tổ trưởng công tác, ngươi trước hết giúp ta làm một thoáng, ta đối với nơi này cũng không quá quen thuộc..."

"Yên tâm, những này đều bao ở trên người ta. Toàn bộ Huyền Thiết Quang tràng không có ai so với ta vẫn quen thuộc nơi này mỗi một bước đột nhiên, cho nên sẽ không cho ngươi đi công tác sai." Ứng Thừa Học vỗ vỗ chính mình bộ ngực, hưng phấn nói.

"Còn có, những này bắt nạt ngươi người, thu bọn họ một ít tiền thuốc thang coi như xong, không có cần thiết làm chết người cũng đừng làm chết người được." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng dặn dò, hẳn tuy rằng thống hận những này nhân, nhưng cũng không muốn biến thành cái thứ hai Công Sơn Vĩnh.

"Cái này tự nhiên, chỉ cần hẳn không chọc ta, ta sẽ không tìm bọn họ gây phiền toái, chúng ta mục tiêu là mau chóng đi ra cái này địa phương quỷ quái." Ứng Thừa Học chăm chú nắm một thoáng nắm đầm, dùng sức nói rằng.

Từ từ đường, chậm rãi đi, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng bắt được một đoàn sương mù, Vô đạo, Tân Hoang, còn có những này...

Những này nhìn như Phiêu Miêu đồ vật giờ khắc này chính sâu sắc rơi ở Nhiếp Thiên Minh trong lòng, chỉ dẫn hẳn tiến lên.

...

...

Thanh Minh son mạch Huyền Thiết Quảng tràng là Phong Vân Hoang đệ nhất đại quảng tràng, vì làm Phong Vân Hoang tình nhuệ nhất đội ngũ chế tạo vũ khí, đương nhiên nó đồng thời còn chuyên môn vì làm Luyện Dược sư cung cấp thượng đẳng đồng thau tài liệu.

Mà đệ nhị quảng tràng tuy rằng cực tiểu, thế nhưng là phụ trách vì làm Phong Vân môn cung cấp luyện chế linh khí tài liệu, đồng thời phụ trách chế tạo xiềng xích.

Đệ tam quảng tràng gian khổ nhất, bọn họ phụ trách khai thác phổ thông quảng tràng cùng luyện chế phổ thông bằng sắt khí kiện.

Tại Thanh Minh son mạch nơi sâu xa dĩ nhiên còn ẩn giấu một nhánh cực kỳ bí mật đội ngũ, bọn họ phụ trách bảo hộ Huyền Thiết Quảng tràng an toàn, nghe Ứng Thừa Học nói, bọn họ là Hoang chủ dưới cờ quảng kỳ một nhánh tình nhuệ bộ đội.

Ứng Thừa Học tại Huyền Thiết Quảng tràng đợi hơn hai năm cũng chỉ là tình cờ nhìn thấy có mấy người bộ đội đáng đáp người, cho nên liền tính như hán vậy lão nhân cũng đều không rõ ràng.

Tất cả những thứ này đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói cũng không trọng yếu, chỉ cần hán hai năm kỳ mãn, là có thể trực tiếp lao tới nội viện, Huyền Thiết Quảng tràng hết thảy tất cả đều không có quan hệ gì với chính mình.

Thế nhưng đối với Ứng Thừa Học mà nói, này lại bất đồng, hán nhất định phải biểu hiện đầy đủ được, không ngừng tăng lên, như vậy hán mới có thể mau chóng đi ra mảnh này Huyền Thiết Quảng tràng, thực phát hiện mình báo thù nguyện vọng.

Bởi cái này đặc biệt một tháng, Nhiếp Thiên Minh cơ hồ không có thời gian chuyên môn dùng để tu luyện, cho nên chính mình chỉ là thoáng tăng lên một tầng, thế nhưng cự ly Thiên Nguyên cảnh trung kỳ vẫn như cũ vẫn có 1 tầng. Chỉ cần Nhiếp Thiên Minh đạt tới Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, coi như mình không cần Toán Hạch, cũng có thể trong nháy mắt giết chết Công Sơn Vĩnh như vậy nhân vật.

Gần nhất Ứng Thừa Học giúp mình quản lý quảng tràng sự tình, Nhiếp Thiên Minh cũng lấy sạch đến quảng tràng chuyển động, tìm tới một chỗ cực kỳ thích hợp khu vực, tiến hành tu luyện.

Thiên dần dần tối sầm, son mạch ám thời gian muốn so với Phong Vân môn sớm hai ba giờ, cũng so với Phong Vân môn lạnh rất nhiều. Nhiếp Thiên Minh mang theo Tiểu Hắc, tại một chỗ cực kỳ bí mật chỗ tu luyện.

Ngày gần đây đến, Hư Không Lão Nhân cũng đang bận hán chuyện của chính mình, cũng rất ít hỏi đến Nhiếp Thiên Minh tu luyện, chỉ là lấy sạch giúp hán luyện sáu hạt Địa Dương Đan, sáu hạt Địa Dương Đan đã đầy đủ gần nhất tu luyện.

"Địa Dương Đan, một viên giá trị mấy trăm ngàn Hoang tệ đây? Thật không nở ăn đi." Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói, thế nhưng vẫn là một cái nuốt xuống, dù sao mỗi ngày cho Địa Dương Thạch hơn 10 ngàn Hoang tệ đan dược, hán đều chưa từng chính mình hưởng thụ loại này giá cao giá trị xa xỉ đồ vật, đương nhiên cũng không phải là quá đáng.

Vốn là son mạch Nguyên lực liền so với bình nguyên muốn thiếu, như không dùng loại này Địa Dương Đan, Nhiếp Thiên Minh phỏng chừng còn muốn tu luyện một quãng thời gian mới có thể đột phá đến Thiên Nguyên trung kỳ.

Đây là hán một lần dùng Địa Dương Đan, tại nuốt vào một khắc kia, Nhiếp Thiên Minh liền cảm thấy thân thể đang không ngừng mà thiêu đốt, bên trong đan điền Nguyên lực hạt giống không ngừng lẫn.

Nhiều tia cường đại Nguyên lực không ngừng tuần hoàn, trên người kinh mạch không ngừng hấp thu Địa Dương Đan mang đến cường đại Nguyên lực, Nhiếp Thiên Minh toàn bộ trên trán bốc hơi nóng hùng hực hơi nóng.

Một bên Hắc Huyền Hồ gầm nhẹ mấy lần hậu, cũng bò xuống, ngủ thiếp đi.

Sau ba giờ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục toàn bộ đem Địa Dương Đan Nguyên lực toàn bộ hấp thu, nhẹ nhàng thử một thoáng Nguyên lực, trong cơ thể Nguyên lực muốn so với trước đó cường đại rất nhiều, mà hán rốt cục đột phá đến trung kỳ.

Nguyên lực hùng hậu mà mạnh mẽ, Nhiếp Thiên Minh đem bọn hán thu sạch nhập trong đan điền, này mới chậm rãi hô một hơi.

Trên người lỗ chân lông toàn bộ mở ra, nhanh chóng rửa sạch bởi vì tu luyện chảy ra mồ hôi, thân thể trở nên trước nay chưa từng có nhẹ nhàng khoan khoái.

Giờ khắc này hán cũng không tiếp tục lo lắng Thiên Nguyên cảnh tất cả cao thủ, liền tính những này phục rồi thuốc có thể ngăn ngừa tăng lên tới Thiên Nguyên Thân cảnh giới cao thủ, hán cũng không có gì lo sợ.

"Đừng!"

Xương cốt xảy ra một tiếng lạnh lạnh nổ vang, nhiều tia Nguyên lực xâm nhập đi vào. Nguyên lực tiến vào xương cốt hậu, hiện tại Nhiếp Thiên Minh tại Nguyên lực không chế muốn so với trước đó càng mạnh hơn, đánh ra lực đạo cũng so với trước càng hùng hậu.

"Đừng!"

"Hồng!"

Lần thứ hai đánh ra Hồ Khiếu quyền, lần này Nhiếp Thiên Minh Hồ Khiếu quyền rốt cục đánh ra cực đại tiếng hổ gầm, thế cho nên đem đang ngủ say Hắc Huyền Hồ cũng thức tỉnh, không khỏi rống giận hai lần. Phát hiện cũng không hề dị thường gì, lại nhắm lại nó cảnh giác con mắt ngủ thiếp đi.

Tính toán một chút một thoáng đan được lượng, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy vẫn đủ chống đỡ nửa năm, lập tức cũng liền không có quá nhiều lo lắng. Cùng lắm thì, đan được sau khi dùng xong, chính mình tại lên lút chạy về đi, mua chút trở về là được.

"Hồng hồng..."

Nhanh chóng chạy đến phía trước trên sơn nham, Nhiếp Thiên Minh dùng sức rống lên hai cổ họng, vô vô đã cùng lên đến Hắc Huyền hai lần, lâm lâm nói: "Đi rồi!"

...

...

"Lão sư, có hay không cần ta hỗ trợ?" Nhiếp Thiên Minh nhìn liên tục bận rộn Hư Không lão sư, ngó nghiêng đầu hỏi.

"Có, chính là trước tiên đừng đến phiền ta." Hư Không lão sư quay mặt lại, nghiêm túc nói.

"Ta, ... Ta, ..."

Trong lúc nhất thời dĩ nhiên không biết nói cái gì, bình thường đều là Hư Không lão sư chủ động tìm hắn nói chuyện, không nghĩ tới hôm nay Nhiếp Thiên Minh tâm tình thật tốt chủ động tìm Hư Không lão sư nói chuyện, dĩ nhiên đạt được như vậy trả lời chắc chắn.

"Hiện tại ta làm sao cũng là một cái tổ trưởng, ..." Nhiếp Thiên Minh lâm lâm nói.

"Tổ trưởng thế nào? Năm đó ta chương quân đại địa chỉ đạo lúc, cũng không nguoi như vậy khoe khoang..." Hư Không lão sư cũng không quay đầu lại, lạnh lùng châm chọc nói.

"... ..."

Lần này hắn thật sự không nói ra được thoại, Nhiếp Thiên Minh vốn là ý tứ là, chính mình làm tổ trưởng, nếu là lão sư cần thiết cái gì tài liệu, hắn bang lão sư đi kiếm. Ai từng muốn, nhiệt liệt đối với lạnh cái mộng.

Nhìn Hư Không lão sư hiếm thấy như vậy vội vã, Nhiếp Thiên Minh cũng không tiện quấy rầy, phỏng chừng theo lão sư tính khí, nếu như muốn hắn hỗ trợ, sẽ trực tiếp đưa ra.

Chỉ cần lão sư coi trọng đồ vật, lão sư sẽ trăm phương ngàn kế lừa hắn đi đem hắn nắm bắt tới tay, sự thực chứng minh lão sư mỗi lần đều thành công.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh từ thế giới hư không lui đi ra.

Gần nhất Hắc Huyền vừa nặng không ít, cái đầu cũng cao lớn hơn không ít, nhưng hay là không có thoát khỏi ấu hổ cảm giác, nhưng là công kích lực nhưng ứng kinh đạt đến Thiên Nguyên cảnh, điều này thật sự là ra ngoài chính mình dự liệu.

Hiển nhiên Hắc Huyền tốc độ tu luyện muốn so với đồng loại sắp rồi rất nhiều, ngoại trừ cái đầu ở ngoài, nó cơ hồ có ưu thế áp đảo.

Vuốt vuốt nó, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp hướng về ngoài cửa đi đến.

Hắn được cách đồng thau luyện chế tràng gần nhất, dự định đi nơi nào nhìn. Hắn bây giờ, muốn so với tại Phong Vân môn còn muốn nhàn, chuyện gì Ứng Thừa Học đều có thể sắp xếp ngay ngắn rõ ràng.

Mình đã bị Quan trưởng lão điểm danh biểu dương hai lần, thế cho nên chính mình cũng có chút ngượng ngùng, mỗi lần đều từ chối là Ứng Thừa Học làm hảo. Ai biết Quan trưởng lão dĩ nhiên khen hắn khiêm tốn đầy hứa hẹn, là Huyền Thiết Quảng tràng tấm gương.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Sức mạnh bên trong đồng thau

Bên tai vẫn như cũ vang lên Quan trường lão này leng keng mạnh mẽ khích lệ. Tấm gương, nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh đều lơ đãng bật cười, nếu như tấm gương, mình cũng sẽ không tới đây .

Lại nói nữa, có ai gặp gỡ như vậy tấm gương? Bất quá đây cũng không phải là không có lợi, chính mình hai năm kỳ hạn đã bị rơi xuống một năm rưỡi . Chiều cái tốc độ này, không cần Chăm trường lão đặc xá, chính mình có thể sớm trở về.

Đương nhiên Ứng Thừa Học cũng nhận được giảm hình phạt, so với mình rơi xuống còn lợi hại hơn, trực tiếp từ mười năm dạ đến bảy năm .

Phòng chừng Ứng Thừa Học cũng cho Quan trường lão đưa không ít chỗ tốt, dù sao mình lên làm tiểu tổ trưởng hậu, hiểu kính Ứng Thừa Học người cũng biến hơn nhiều. Thêm vào hẳn ngày đó nói , liền là bị người không muốn cho Ứng Thừa Học tặng lễ cũng không được .

Hắn mới lười quản những này đây? Vừa vặn Ứng Thừa Học cũng cần gấp tư Kim Đan được dùng để tu luyện, cho nên vừa vặn nhất cử lưỡng tiện, có sao mà không làm đây?

Tới đây đã sắp hai tháng , ngoại trừ lúc đầu đánh gục Công Sơn Vĩnh sự kiện kia ở ngoài, ngược lại cũng có vẻ cực kỳ thuận lợi.

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh cảm thấy lúc trước giết chết Công Sơn Vĩnh là cỡ nào cứ chỉ sáng suốt, nếu không Nhiếp Thiên Minh không biết còn muốn chịu đựng bao nhiêu khuất nhục, mới hoàn toàn phản kháng.

...

...

Chế tạo đồng thau, cũng tính được là Huyền Thiết Quảng tràng một hạng to lớn công trình . Dù sao Luyện Đan sư ở cái này Bát Hoang địa vị là không ai bằng, có những tài liệu này, liền tương đương với cùng những này cao phẩm Luyện Đan sư kéo lên một tia quan hệ.

Này một tia quan hệ sẽ mang đến ích lợi thật lớn, đây chính là Phong Vân Hoang Hoang chủ nhìn trúng sự, chỉ có cuộn cuộn không ngừng đan được, Phong Vân Hoang mới có thể tăng lên chính mình thực lực.

"Nhiếp tổ trưởng, người tới thị sát ."

Mấy cái chính đang chế tạo đồng thau nhân hòa Nhiếp Thiên Minh đánh một cái tử bất chuyện lại tiếp tục vội từng người chuyện. Đối với danh xưng này, Nhiếp Thiên Minh khỏi điểm còn không quá thích ứng, sau đó nghe hơn nhiều, cũng thành thói quen.

Sờ sờ đồng thau, Nhiếp Thiên Minh gật đầu, tuy nói hẳn không hiểu, thế nhưng cũng nhìn Hư Không lão sư tiểu đỉnh hậu, bao nhiêu cũng hiểu rõ một điểm. Biết cái gì là hảo đồng thau, cái gì là phế đồng thau.

Đương nhiên cùng lão sư tiểu đỉnh so với, những này đồng thau tính được là thứ phẩm , thế nhưng nếu là cùng bình thường luyện Đan Đỉnh trên đồng thau so với, đây tuyệt đối là thượng phẩm.

Chế tạo đồng thau vốn là không lớn, cho nên nhìn quanh bốn phía, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy cũng không có cái gì đẹp đẽ, liền dự định đi ra ngoài.

"Tổ trưởng, trước tiên chờ một chút."

Đột nhiên một thiếu niên kéo hẳn, Nhiếp Thiên Minh quay đầu lại nhìn hẳn một cái, chậm rãi cười nói: "Có chuyện gì không?"

"Này là một khối đồng nát, cũng không có thể dùng để luyện chế đỉnh, sẽ đưa cho Nhiếp tổ trưởng đi!" Thiếu niên dụng thanh âm cực thấp đối với Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

Đồng nát cho ta làm à? Nhiếp Thiên Minh vừa định nói ra, nhạy cảm cảm thấy không phải đơn giản như vậy, liền hỏi tiếp: "Ở nơi đâu?"

"Là này một khối, Nhiếp tổ trưởng thỉnh xem "

Thiếu niên kia móc ra, đưa cho hẳn, Nhiếp Thiên Minh lấy được tay, lập tức cảm giác được khác với tất cả mọi người, vội vàng hỏi: "Như vậy đồng thau tổng cộng có mấy khối?"

"Ta ở nơi này làm thịt nửa năm , cho tới nay mới thôi liền phát hiện này một khối. Này một khối hay là ta ngày hôm qua phát hiện, nếu như sau đó tìm tới, ta lập tức giao cho tổ trưởng ." Thiếu niên chăm chú trả lời.

"Được, khối này đồng nát ta liền nhận, bất quá tuyệt đối đừng nói đi! Còn có ta sẽ cùng Ứng Thừa Học nói một tiếng, sau đó người chính là chỗ này đầu lĩnh ." Nhiếp Thiên Minh khai báo hai câu, liền để hẳn đi ra.

Sờ sờ, Nhiếp Thiên Minh vội vàng đem nó để vào bên người bao bên trong, nhanh chóng rời khỏi chế tạo đồng thau địa phương, trở lại chính mình chỗ ở .

Khối này đồng thau chất liệu tuyệt đối là thượng đẳng, thậm chí có thể sánh vai Hư Không lão sư tiểu đỉnh chất liệu . Đây còn không phải là nó đặc biệt nhất, lệnh Nhiếp Thiên Minh càng kinh hi hơn địa phương chính là, tại đồng thau bên trong mơ hồ truyền đến một tia năng lượng.

Loại khí tức này cùng Tinh Thần Tự Phù phát ra khí tức giống nhau như đúc, tuy rằng không phải quá rõ ràng, nhưng Nhiếp Thiên Minh vẫn là nhạy cảm cảm giác được.

Không nghĩ tới cái này địa phương quý quái, dĩ nhiên có thể được đến như vậy bảo bối, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai tinh thần tỉnh táo, lần qua lộn lại nhìn chăm chăm nó xem

Đây đủ nhìn chăm chú nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên không có một chút đột phá, thế nhưng không nghĩ ngờ chút nào, nó cảm thấy cùng Tinh Thần Tự Phù có ngàn vạn tia liên hệ.

"Đồng thau chất liệu không sai..." Đột nhiên Hư Không lão sư ho khan một thoáng, thờ dài nói.

"Lão sư, ngươi hết bận?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi, nhớ tới vừa nãy lão sư còn không nguyện phản ứng chính mình.

Hư Không lão sư hít lại một thoáng con mắt, thần nhiên nói: "Vẫn có một tháng đây?"

"Làm sao sẽ vẫn có một tháng?" Nhiếp Thiên Minh muốn hỏi nghĩ như thế nào lên phản ứng hần, thế nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng lại bị nuốt xuống, Hư Không lão sư xem ra lại coi trọng khối này đồng thau.

"Yên tâm, ta sẽ không đánh khối này đồng thau chủ ý." Hư Không lão sư dù sao mấy ngàn năm năm tháng, tự nhiên liếc mắt là đã nhìn ra hần tâm tư.

"Sách, ... Sách, ..."

Ghét nhất bị người vạch trần tình huống như thế, Nhiếp Thiên Minh cực kỳ lúng túng sao một thoáng miệng, xoay mặt lại khôi phục đến cột nhà trạng thái.

"Lão sư, ngươi nói gì vậy, ngươi mỗi lần không cũng là vì ta chứ, ta có thể hẹp hòi như vậy mà. Chỉ cần lão sư cần, ta nhất định đưa cho lão sư." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Áo, được rồi. Ngươi đã nói như vậy, ngươi đem Tinh Thần Tự Phù lấy đi rồi, liền đem khối này đồng thau thả chỗ này của ta đi!" Hư Không lão sư nói dứt lời, lại tiếp theo vội hần chuyện của chính mình.

Vẫn là bị lừa rồi, ta hãy nói đi, chỉ cần lão sư cảm thấy hứng thú đồ vật, hần tổng thể có biện pháp chiếm được, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ thờ dài một hơi, âm thầm nghĩ.

"Lão sư, nơi này thật sự có Tinh Thần Tự Phù muốn đồ vật sao?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai hỏi.

"Phí lời, không có người trùng nó nửa giờ làm gì." Hư Không lão sư lờn hần một cái, lẩm bầm nói, ở trong mắt hần, này liền tương đương với nhục trí vấn đề.

Phòng chừng tại nói tiếp, cũng sẽ không được cái gì hảo kết quả. Hướng hồ liền lão sư tính khí, liền tính hần biết cũng không sẽ nói cho người biết, liền tính nói cho người biết, cũng sẽ không nói rõ ràng. Có lúc Nhiếp Thiên Minh đều lại hoài nghi lão sư, hần có phải hay không cũng không biết, thế nhưng đa số dưới tình huống, Nhiếp Thiên Minh đều là sai.

Tinh Thần Tự Phù lần thứ hai chậm rãi hướng về đồng thau bên trong xâm nhập, thế nhưng lần thứ hai bị cự tuyệt ở ngoài cửa, liền hần đều không biết đây là lần thứ mấy.

Một lần lại một lần thí nghiệm, thế nhưng hay là không có một tia tiến triển...

Nhẹ nhàng lau chùi trên trán bốc lên giọt mồ hôi nhỏ, Nhiếp Thiên Minh đã đầy đủ thử hai cái giờ, liền ngay cả Nguyên lực cũng dùng, hiệu quả là số không.

"Chẳng lẽ còn muốn dùng Hư Không lão sư đại địa chi đạo mở ra phương pháp sao?" Nhiếp Thiên Minh thì thảo nói một câu, hiện tại cũng chỉ có cái biện pháp này.

Như loại này năng lượng đặc biệt nếu như không có trận pháp gì cầm cố, nó cũng tuyệt đối sẽ không ở chỗ này cái đồng thau bên trong, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm.

Từ đồng thau chất liệu lại xác nhận chính mình suy đoán, Hư Không lão sư cái loại này luyện Đan Đình chất liệu vốn là không phải Bát Hoang bên trong có thể tìm, bởi vậy có thể thấy được cái này đồng thau khác với tất cả mọi người.

Xem ra nhất định phải kế tục tu luyện này bản đại địa chi đạo mở ra đại thuật, Nhiếp Thiên Minh từ Toán Hạch bên trong chậm rãi đem nó điều đi ra.

Mặt sau nội dung cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, Nhiếp Thiên Minh nhíu mày, cực kỳ không rõ tìm hiểu.

So với tám vị trí đầu thức, mặt sau xác thực để hần cảm thấy đau đầu, thế cho nên hần không thể không nhiều lần quấy rầy Hư Không lão sư, thỉnh cầu hần chỉ giáo.

Lần này Hư Không lão sư đến cũng không có chối từ, bởi vì đại địa chi đạo mình cũng là tại lão sư chỉ đạo hạ, mới cực kỳ chậm chậm đạt được tiểu

thành. Nếu là triệt để buông tay, Nhiếp Thiên Minh khả năng cũng rất khó có đột phá.

Lập tức Hư Không lão sư buông xuống trong tay tiểu đỉnh, kiên trì chỉ đạo hắn, then chốt địa phương, nhắc nhở Nhiếp Thiên Minh.

Liên ngăn ấy một điểm linh ngộ, Nhiếp Thiên Minh tại sau mười ngày, lần thứ hai học tám thức. Hư Không lão sư thoả mãn nhìn mình đệ tử, chỉ ít hắn không phải không thừa nhận, Nhiếp Thiên Minh lực linh ngộ muốn so với lúc trước chính mình cao rất nhiều.

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh đã học được một nửa đại địa chỉ đạo mở ra đại thuật, hắn tầm nhìn trở nên trước nay chưa từng có trống trải.

Lần thứ hai cầm lên cái khối này bị gác lại mấy chục ngày đồng thau, Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù chậm rãi quét mắt đồng thau chỗ hổng, Tinh Thần Tự Phù một tia một tia tìm kiếm.

Không tới nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh chung Vu Thành công đem chính mình Tinh Thần Tự Phù đưa vào đồng thau bên trong.

"Vù..."

Ngay Tinh Thần Tự Phù tiến vào trong nháy mắt, một cỗ khiến lòng người quý năng lượng truyền ra, từng tia từng tia năng lượng thông qua Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng truyền đến.

"Mạnh mẽ như vậy?"

Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc cảm thụ cỗ năng lượng này, nếu là toàn bộ đem chúng nó đều đề vào trong cơ thể, hắn thậm chí có thể cảm thấy cỗ năng lượng này trực tiếp đem hắn kinh mạch phá hủy.

Ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc hậu, Nhiếp Thiên Minh lập tức đem Tinh Thần Tự Phù từ đồng thau bên trong rút ra, thế nhưng sắc mặt nhưng là một mặt phấn khởi.

Đây là một cỗ cực kỳ thuần hậu năng lượng, ít nhất phải cùng lúc trước luyện hóa năm đạo Đại Địa phù sao chép năng lượng tương đương.

"Hắn. Mẹ! Quá cường đại."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Toán sư cấp một

"Ha ha ha..."

Phân khởi vung vẩy bên trong nắm đấm, như là vô dụng đại địa chỉ đạo mở ra miệng lớn pháp, Nhiếp Thiên Minh thật sự hoài nghi mình có thể hay không hiểu thấu đáo bên trong trận pháp, thu được cỗ năng lượng này.

Hung phấn lần thứ hai sờ sờ nó, Nhiếp Thiên Minh thế nhưng không có lập tức lần thứ hai đi vào, hắn muốn làm đến không có sơ hở nào. Hiện tại tinh thần năng lượng liền đường như cá trong chậu, cho nên hắn ngược lại cũng có vẻ không vội .

Có thể được đến như bảo vật này, thực sự là may mắn. Nhiếp Thiên Minh âm thầm thở dài nói, nếu không phải là mình lên làm cái này tổ trưởng, nếu không phải là mình ngày hôm nay trong lúc rảnh rỗi, chỉ sợ cũng cùng cái này bảo vật vô duyên .

Chỉ bằng cái này đồng thau mặt trên năng lượng, nếu là bắt được những này phòng đấu giá phòng đấu giá, thật sự không biết sẽ vô tới loại nào kinh thiên giá cả.

Lúc trước hắn sáu hạt Địa Dương Đan liền đấu giá 10 triệu nhiều vạn Hoang tệ, nó tuyệt đối muốn cao hơn cái giá này...

Nghỉ ngơi một lát sau, Nhiếp Thiên Minh đưa bàn tay ra, đồng thau năng lượng ở đây như ẩn như hiện hiện lên, lần thứ hai đem Tinh Thần Tự Phù chậm rãi rót đi vào.

Tinh Thần Tự Phù tiến vào một sát na, tuy rằng Nhiếp Thiên Minh đã ngồi sung túc chuẩn bị, thế nhưng thân thể vẫn bị loại ba động này tăng tăng gây một thoáng.

Vội vàng khởi động Nguyên lực, giữ vững thân thể. Nhiếp Thiên Minh bắt đầu từng chút từng chút luyện hóa cỗ năng lượng này, quá trình cũng cực kỳ không dễ dàng, hơi chút không chế không lo, liền phản chịu hấn loạn.

Quá hồi lâu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, lộ ra một nụ cười, chậm rãi đem Tinh Thần Tự Phù thu vào trong cơ thể.

Tinh Thần Tự Phù sau khi tiến vào, lập tức nhanh chóng bắt đầu lưu động, dường như một cỗ mãnh liệt hồng thủy, tại tinh thần trong mặt đạo đầu đá lung tung.

Tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có tình huống như thế phát sinh, chính mình rõ ràng đã tại đồng thau bên trong đem bọn hắn luyện hóa, ai biết dĩ nhiên tiến vào vào thân thể hậu, lần thứ hai phát tác.

Dường như mãnh thú giống như vậy, Tinh Thần Tự Phù căn bản áp chế không nổi cỗ năng lượng này, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hừ một thoáng, đem Tinh Thần Tự Phù toàn bộ lâm nhập Toán Hạch bên trong.

Toán Hạch như biển rộng giống như vậy, mặc cho nó cỡ nào kiêu căng khó thuần, cuối cùng đều biến thành nhu thuận giọt nước mưa, tại Toán Hạch bên trong chảy xuôi.

Toán Hạch tại tụ hợp vào cỗ năng lượng này hậu, cũng phát ra biến hóa mới, ánh sáng xanh lục tăng vọt, không tới mấy hậu, Toán Hạch trên ngưng kết một cái to lớn ký tự hậu, chậm rãi biến thành một cái tiêu nhân: nhỏ bé ký tự, khắc vào Toán Hạch lên.

Đây là Toán sư cấp một tiêu chí?

Tại cực kỳ chậm chậm tu luyện hạ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đạt đến Toán sư cấp một cảnh giới.

Trong đó mạo hiểm cùng khổ sở, chỉ có Nhiếp Thiên Minh chính mình rõ ràng.

Tất cả những thứ này đến quá đột nhiên, liền dường như trên trời đột nhiên rớt xuống mấy chục triệu Hoang tặc giống như vậy, Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là ngẩn ra, tiện đà điên cuồng quơ nắm đấm, rống giận mấy tiếng.

"Leng keng..."

Trên bàn đồng thau cũng bị Nhiếp Thiên Minh chấn động đi, phát sinh tương đương thanh âm dễ nghe, một bên Hắc Huyền Hồ nghi hoặc nhìn gần như điên phong chủ nhân, theo rống giận mấy tiếng.

Không có dấu hiệu gì hạ, Nhiếp Thiên Minh đột phá.

Tinh Thần Tự Phù từ Toán Hạch đi ra hậu, có loại thoát thai hoán cốt cảm giác, trước kia vẫn có vài chỗ khô quắt ký tự, triệt để no đủ lên.

Mà hiện tại hắn tinh thần lực chỉ ít có thể đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ Nguyên lực, thậm chí có thể chọn chiến Thiên Nguyên Thần cảnh giới Dục Đan kỳ.

Trước đó nghe được Phạm đại sư từng nói, Toán sư cấp một có thể sánh ngang nhau Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ cao thủ. Nhưng là mình cảm giác được hắn thực lực đã đến Toán sư cấp hai thực lực, cuối cùng Nhiếp Thiên Minh đem tất cả những thứ này quy công ở này thần kỳ Toán Hạch.

Đương nhiên chính mình tu luyện Đại Địa phù cũng muốn so với phổ Thông Toán sư cao hơn mấy lần, cho nên lực công kích đạt đến loại trình độ này cũng là không kỳ quái.

Thế nhưng Toán sư cấp một đầy đủ hao tổn hắn gần một năm rưỡi thời gian, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, Nhiếp Thiên Minh thật sự không biết hầu niên mã nguyệt mới có thể đột phá.

"Thế nào?" Ứng Thừa Học nghe được Nhiếp Thiên Minh tiếng rống giận dữ, vội vàng từ trong phòng chui ra, vội vàng hỏi.

Vốn là Ứng Thừa Học chính đang sắp xếp Huyền Thiết Quảng tràng nhân viên công tác, thế nhưng nghe được Nhiếp Thiên Minh gần như điên cuồng tiếng gào, lại tăng thêm Hắc Huyền Hồ tiếng gào, cho rằng ra khỏi đại sự. Vội vàng buông ra trong tay sự tình, cấp tốc chạy ra Nhiếp Thiên Minh gian phòng.

"Ồ, Ứng đại ca. Không có việc gì." Nhiếp Thiên Minh này mới ý thức tới chính mình thất thố, phòng chừng toàn bộ khu vực cũng nghe được hắn rống giận. Hạnh hảo chính mình địa vị đặt ở đẳng kia, ngoại trừ Ứng Thừa Học, những người khác thật sự không dám lại đây.

Kiểm chế lại trong lòng mừng như điên, Nhiếp Thiên Minh chỉ là cười ha ha vỗ vỗ Ứng Thừa Học vai, hưng phấn nói: "Thật sự không có chuyện gì..."

Ứng Thừa Học nhìn thấy hưng phấn bên trong Nhiếp Thiên Minh, tự nhiên biết là chính mình suy nghĩ nhiều, loại này dáng vẻ tuyệt đối không phải là có việc đáng vẽ, thăm dò hỏi: "Người anh em, người sẽ không đột phá đi!"

"Ha ha, có chút ít đột phá, không đáng giá nhắc tới." Nhiếp Thiên Minh giờ khắc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, thần sắc cũng khôi phục bình thường.

"Mẹ ta ơi, lại đột phá!" Ứng Thừa Học cảm khái một phen, lúc trước Nhiếp Thiên Minh đi vào thời gian, may mắn là chính mình tại cửa nghênh tiếp.

Nhớ tới ngày đó chính mình còn muốn làm khó dễ Nhiếp Thiên Minh, bị Nhiếp Thiên Minh một quyền đánh đổ tình hình, Ứng Thừa Học không khỏi nở nụ cười.

"Ngốc cười cái gì?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ Ứng Thừa Học, mỉm cười hỏi.

"Ha ha..."

"Nghĩ đến lúc trước ngươi vừa đến nơi đây tình cảnh, ta còn chuẩn bị trước tiên cho ngươi một cái hạ Mã Uy!" Ứng Thừa Học ha ha cười nói lên.

Nhiếp Thiên Minh cũng nở nụ cười, hạ thấp xuống thân thể, đem trên mặt đất đồng thau nhặt lên, đập vào bên người bao bên trong. Tuy nói đồng thau trên đã không có năng lượng, thể nhưng vẫn là một khối thượng đẳng tài liệu, lại nói nữa, Hư Không lão sư đã muốn khối này đồng thau.

Chính lý cần thận tất cả, Nhiếp Thiên Minh cười hi hi nói: "Gần nhất đa tạ ngươi trợ giúp, ta mới có thể như vậy thanh nhàn."

"Hai huynh đệ chúng ta ngươi còn khách khí làm gì. Nếu không phải ngươi, ta cũng không có cơ hội này. Hiện tại ta đã có lượng lớn đan dược dùng để tu luyện, phỏng chừng đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, vậy chính là này thời gian hai ngày." Ứng Thừa Học nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh vui vẻ về mặt cũng nở nụ cười.

"Được, nhân gặp việc vui tinh thần sáng khoái. Đi, đi uống rượu." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ hán vai, bên ngoài hướng về trên núi đi đến.

Mặt sau Ứng Thừa Học vỗ một cái Hắc Huyền Hồ, cũng nhanh chóng theo đi ra ngoài.

Ba tên sâu rượu...

...

...

Son mạch sương mù càng ngày càng nặng, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đang nhìn đến một tia màu xanh lục. Bất tri bất giác, hán đã đi tới nơi này hơn ba tháng.

Về mặt công tác, Ứng Thừa Học chuẩn bị tất cả.

"Người anh em, gần nhất ba cái khu mỏ quặng muốn chọn rút mới tổng thể vụ. Nguyên lai tổng thể vụ bởi vì biểu hiện đột xuất, đã bị sớm đuổi về nội viện. Căn cứ dĩ vãng quy luật, muốn từ tam đại tổ trưởng trúng tuyển rút. Lần này ngươi nhất định sẽ được tuyển tổng thể vụ." Ứng Thừa Học hưng phấn nói.

"Tổng thể vụ?" Nhiếp Thiên Minh tinh thần tinh táo, mặc dù đối với những này chức vụ không cảm thấy hứng thú, nhưng là có thể lợi dụng một thoáng chức vụ, đi đào một ít hảo bảo bối.

Nếu như biểu hiện đột xuất, còn có thể có thể bị sớm thả ra, tùy tiện còn có thể bang Ứng Thừa Học sớm một chút thoát ly cái này địa phương quỷ quái.

"Hảo. Lần này ta muốn bắt hạ cái này tổng thể vụ." Nhiếp Thiên Minh cầm nắm nắm, nhìn phương xa, chỉ cần hán muốn lấy được đồ vật, vẫn không có hán người nào có thể ngăn cản hán.

Tổng thể vụ chọn lựa tin tức không tới trong vòng hai ngày, toàn bộ Huyền Thiết Quảng trường liền truyền ra. Tam đại người được đề cử, Nhiếp Thiên Minh, Lô Thái, còn có Cao Điền.

Ứng Thừa Học đối với Cao Điền rất quen thuộc, năm đó hán tại đệ tam khu mỏ quặng thời điểm, Cao Điền cơ hồ mỗi ngày tất dần vật hán, lúc đó Cao Điền còn không là tổ trưởng, không nghĩ tới Ứng Thừa Học rời khỏi nửa năm, hán dĩ nhiên làm tới tiểu tổ dài ra.

Mỗi lần nghĩ đến Cao Điền, Ứng Thừa Học liền sẽ nghĩ tới hán quật chính mình mặt đáng dáp. Còn hán nữa đem Cao Điền đánh chết người, ném vào bên dưới ngọn núi tình cảnh.

Lô Thái, Ứng Thừa Học cũng chưa quen thuộc, lúc đó hán biết có thể tại Huyền Thiết Quảng trường hỗn đến tổ trưởng cái này chức vụ người, lòng dạ độc ác là chuẩn bị điều kiện.

Ứng Thừa Học đem hán biết tình huống như thực chất nói cho Nhiếp Thiên Minh, nhưng đối với hán thực lực, Ứng Thừa Học chút nào không có hoài nghi.

Nghe được Ứng Thừa Học miêu tả, Nhiếp Thiên Minh hiểu muốn đối phó như vậy người nhất định phải lấy bạo chế bạo, là cái này Huyền Thiết Quảng trường hay nhất thủ đoạn.

Đối với hai người kia, Nhiếp Thiên Minh cơ bản không cần làm ơn, đừng nói hai người bọn họ. Coi như là Quan trưởng lão, hán cũng không có mười phần nắm chặt thắng chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Thêm một đối thủ

Sau hai ngày, sương mù vờn quanh, Huyền Thiết Quảng tràng tới sắp tới một phần ba người.

Mọi người lo lắng chờ đợi lần này người phụ trách, Quan trưởng lão.

Nhẹ nhàng ho khan mấy lần, Quan trưởng lão dùng hần theo thói quen ngữ điệu nói rằng: "Đời trước tổng thể vụ bởi vì mặt đột xuất, đã sớm trở về nội viện. Vì càng tốt hơn quản đề ý đến chúng ta Huyền Thiết Quảng tràng, chúng ta mới cử hành cái này chọn lựa đại tái! Phía dưới ta tuyên bố thi đấu danh sách, Nhiếp Thiên Minh, Lỗ Thái, Cao Điền, còn có một vị là Đặng Trắc!"

"Dĩ nhiên là bốn người..." Người phía dưới lập tức nghị luận sôi nổi, suy đoán Đặng Trắc là ai vậy.

Đột nhiên xuất hiện biến cố để những người khác hai cái người được đề cử cảm thấy giật mình, tuy rằng bọn họ nghe qua Nhiếp Thiên Minh đơn quyền anh cũng Công Sơn Vĩnh sự tình, nghĩ đến hơn phân nửa là có ý khoa trương.

Nhưng là đối với cái này gọi Đặng Trắc người, bọn họ cũng không biết một tí gì.

Nhiếp Thiên Minh đến có vẻ cực kỳ bình tĩnh, không hỏi hần là ai vậy? Tới một người đánh một cái, miễn cho phiền phức.

Phân tử rất nhanh sẽ phân được rồi, Nhiếp Thiên Minh đối thủ là Lỗ Thái, không có đánh vào Cao Điền, không thể thể Ưng Thừa Học báo thù, trong lòng không khỏi có điểm tiếc nuối.

Sau đó vừa nghĩ, chỉ muốn gia hỏa kia thắng cấp, đến thời điểm mạnh mẽ đánh một trận cũng không muộn.

Lỗ Thái thân hình cực kỳ gầy gò, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh một lần lo lắng, hần có hay không bị gió trực tiếp thổi đi.

Ngoại trừ thân Hình Ý ở ngoài, nhất là người ta khắc sâu ấn tượng chính là hần mũi, cong tiêm mũi. Mỗi lần nhìn thấy như vậy người, Nhiếp Thiên Minh liền không nhịn được nghĩ đến mẹ khi còn bé giằng cổ sự. Bởi vì trong chuyện xưa vừa xuất hiện hung tàn người, tổng hội đề cập hần này cong tiêm mũi.

"Phí lời cũng không nhiều lời, lần này tổng thể vụ ta tình thế bất buộc." Lỗ Thái sờ sờ hần này đầy mũi, âm u nói rằng.

"Vậy thì nhìn người nắm đầm có đủ hay không cứng rắn." Nhiếp Thiên Minh quát lạnh nói.

Hai người cũng không cần nói cái gì nữa, thành giả vì làm Vương bại giả khấu, thực lực mới là trọng yếu nhất.

Lạnh khiêu một tiếng, Nhiếp Thiên Minh gào thét lên, trên nắm tay Nguyên lực đã cấp tốc tụ lại lên.

"Thiên Nguyên cảnh trung kỳ."

Lỗ Thái hít sâu một hơi, xem ra đòn đại không phải hư, chính mình muốn cẩn thận một chút.

"Hồng!"

Quát to một tiếng, Lỗ Thái lập tức khởi động Nguyên lực, hướng Nhiếp Thiên Minh đánh tới.

"Dùng."

Đột nhiên Lỗ Thái cảm giác Nhiếp Thiên Minh như một ngọn núi, nghiêng ép lên đến, không cho hần một tia thở dốc cơ hội.

"Bành!"

Mấy qua đi, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ hơi tê tê nắm đầm, con mắt híp lại nhìn bị đánh văng ra ba mét Lỗ Thái, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Người..."

Lỗ Thái ói ra một ngụm máu tươi, thật không nghĩ tới, tỷ thí đã vậy còn quá nhanh liền kết thúc.

"Ta làm sao có khả năng liền hấn một quyền đều tiếp không được đây? Ta không cam lòng..."

Gặp gỡ Nhiếp Thiên Minh đánh đổ Công Sơn Vinh người lần thứ hai phát ra kinh hô, bởi vì một quyền này Nhiếp Thiên Minh hiển nhiên vô dụng đem hết toàn lực, hấn thực lực lại đề cao...

Đưa lưng về phía Lỗ Thái, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đi xuống bậc thang, hướng về một cái khác khán đài đi đến.

"Vù..."

Đột nhiên Tinh Thần Tự Phù chấn động lên, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được phía sau lưng có ngũ chi linh khí đánh tới...

"Mẹ kiếp, dĩ nhiên đánh lên ta..."

"Vẫn là linh khí..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi tức giận mắng một tiếng, xem ra cái này hai khu khu mỏ quặng, xác thực có không ít đáng giá đồ vật.

Thân thể bỗng nhiên vừa nghe, Nguyên lực lập tức hình thành một đạo vô hình bảo hộ mô, ngũ chi linh khí thể tiến công lập tức chậm lại, cuối cùng từng cái hạ rơi xuống mặt đất.

"Người dám đánh lên ta?" Nhiếp Thiên Minh ở phía sau lạnh lùng nói, cánh tay run lên, một đạo hắc khí nhanh chóng từ bàn tay xuyên ra.

Hắc khí tốc độ muốn so với Lỗ Thái linh khí nhanh hơn mấy lần, hắc khí lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai xen vào hấn trong thân thể...

Dưới đài nhân chi biết là Lỗ Thái đánh lên Nhiếp Thiên Minh, nhưng không biết Nhiếp Thiên Minh khi nào ra tay...

Nhiếp Thiên Minh cười lạnh xoay người lại, nhặt lên ngũ chi linh khí, cấp tốc lau Lỗ Thái ý niệm, trọng mới gia nhập chính mình ý niệm.

"Về."

Ngón tay nhẹ nhàng run lên, cảm ở Lỗ Thái trái tim chùy thủ, lại lấy tốc độ cực nhanh, trở lại Nhiếp Thiên Minh trên bàn tay, hấn trực tiếp hướng bên người bao ném đi, đi.

Mọi người đây là mới phát hiện, Lỗ Thái đã chết, ...

Lấy tốc độ cực nhanh, chạy tới một cái khác địa điểm tỷ thí. Nhiếp Thiên Minh phát hiện bên này cũng kết thúc, Cao Điền lẳng lặng nằm ở trên mặt đất, trong lòng chảy một bãi vết máu...

Ngăn ngắn mấy phút đồng hồ, hai tràng vốn là thế lực ngang nhau tỷ thí, cứ như vậy kết thúc...

Thất vọng, khiếp sợ, sợ hãi, viết tại trong lòng mỗi người...

"Tiếp theo chính là ngươi." Đặng Trắc quay mặt lại, lạnh lùng nói.

"Đến, liền hiện tại đi!" Nhiếp Thiên Minh khản đi hai bước, nhanh chóng đạp đến trên đài.

"Hào..."

Đặng Trắc xoa xoa bắn đến trên mặt vết máu, lạnh lùng nói.

Lông mi run lên, Nhiếp Thiên Minh đi tới hấn trước người, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Đặng Trắc, lẩm bẩm nói: "Ta không phải Cao Điền, nhưng ta nhớ ngươi sẽ là Lỗ Thái."

Gió lạnh vèo vèo thổi, mỗi người tâm bên trong đều khẩn trương vô cùng, hai người gần như cùng lúc đó giết chết đối thủ. Thực lực cũng nên không kém nhiều, Ứng Thừa Học khẩn trương nắm lòng bàn tay, tuy rằng hấn đối với Nhiếp Thiên Minh rất có lòng tin, thế nhưng Đặng Trắc dĩ nhiên có thể tại mấy chiêu bên trong giết chết hấn, nói rõ hấn cũng có thực lực như vậy.

Đặng Trắc sắc mặt tràn ngập ý cười, tựa hồ đã thấy được Nhiếp Thiên Minh ngã xuống trong nháy mắt. Trong bàn tay Nguyên lực tăng vọt, trên người thậm chí có một cỗ nồng hậu năng lượng, lòng bàn tay chẳng biết lúc nào nhiều thêm một cây chùy thủ, chùy thủ trên vết máu có vẻ cực kỳ chói mắt.

Nhiếp Thiên Minh liếc mắt liền thấy đi ra Đặng Trắc chùy thủ trên tay là một cái linh khí, ít nhất là sơ cấp trung thượng thừa linh khí.

"Này, trong tay của ngươi linh khí hấn là giá trị một triệu Hoang tệ đi!"

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh hỏi một cái rất vấn đề kỳ quái, thế cho nên Đặng Trắc trong lúc nhất thời không có phản ứng lại.

"Vậy thì tốt, ta đến thời điểm đem nó đấu giá, gần nhất thiếu tiền xài."

Nói xong câu đó hậu, toàn trường ồ lên, Đặng Trắc sắc mặt lập tức âm trầm lại, chủy thủ trong tay, vèo vèo tìm lại đây.

Chủy thủ hoa một vết bóng đen cấp tốc hướng về Nhiếp Thiên Minh kéo tới, chủy thủ mang đến kinh khí, tại không thờ phỉ phò vang vọng.

"Chẳng trách có thể nhanh như vậy liền giải quyết Cao Điền, nguyên lai là Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ."

Hừ nhẹ một thân, Nhiếp Thiên Minh cũng không tránh né, lật bàn tay một cái, mặc đao từ bên người bao bên trong hiện ra, trực tiếp chặn lại rồi đối phương chủy thủ đường đi.

"Đỉnh."

Một tiếng cực kỳ thanh âm thanh phá vỡ không khí, truyền tới trên trời cao.

"Làm sao có khả năng?"

Đặng Trắc mặt liền biến sắc, giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt, chính mình chủy thủ đụng tới Nhiếp Thiên Minh mặc đao hậu, trực tiếp rơi xuống.

"Trở về."

Đặng Trắc nhìn thấy dường như phá sản chỉ khuyến chủy thủ, dùng sức một chiêu, thu hồi lại.

Đặng Trắc không khỏi lần thứ hai đánh giá cẩn thận thiếu niên ở trước mắt, Nhiếp Thiên Minh trấn định cùng ngạo khí, tại vừa nãy chặn lại bên trong triển lộ không bỏ sót.

"Ta nói rồi, ta không phải Cao Điền, nhưng ngươi sẽ là Lỗ Thái."

Nhiếp Thiên Minh cực kỳ bình tĩnh nói rằng, giờ khắc này trên người hắn toả ra khí tức đã vượt qua bất luận người nào, đó là một loại quyết đoán, không gì sánh được quyết đoán.

Đặng Trắc khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, khóe mắt có chút co quắp, tại thiếu niên này trước mặt, hắn lần thứ nhất sinh ra một loại thất bại cảm giác.

Như hắn như vậy cao ngạo người, làm sao có khả năng khoan dung chính mình có loại cảm giác này.

"Vù..."

"Tinh thần lực..."

Cũng không khỏi thất kinh, đối phương dĩ nhiên cũng là một cái Toán sư.

Đặng Trắc thân thể nhào tới trước, chủy thủ lần thứ hai cắt phá trời cao, mang theo một tia càng mạnh mẽ hơn lực đạo, đâm hướng về Nhiếp Thiên Minh.

Đứng diện tầng tầng vô một chương, mạnh mẽ Nguyên lực tầng tầng đánh nát trên đất nham thạch, Nhiếp Thiên Minh tiếp theo lực bắn ngược, vọt lên bầu trời.

Đặng Trắc chủy thủ đâm về Nhiếp Thiên Minh di lưu hạ tàn ảnh hậu, một lần nữa bị tinh thần lực hướng lên trên đẩy đi, đâm hướng về không trung Nhiếp Thiên Minh.

Mà lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng vừa hảo hướng phía dưới lạc, cự ly chủy thủ cũng càng ngày càng gần.

"Vậy chúng ta liền xem xem rốt cục ai tinh thần lực càng mạnh hơn."

Gầm nhẹ một tiếng, Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực tại Toán Hạch điều phối hạ, cấp tốc chớp tới chủy thủ.

Lúc này chủy thủ đã chống đỡ đến Nhiếp Thiên Minh bàn chân, thế nhưng là cũng không còn nữa phần lực đạo.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù như thông linh giống như vậy, cấp tốc quán vòng quanh Đặng Trắc tinh thần lực, nhanh chóng hướng về Đặng Trắc chạy đi.

"Tinh thần lực, gia hỏa này..."

Lần này hắn khiếp sợ muốn so với lần trước càng to lớn hơn, hắn cảm nhận được trước nay chưa bao giờ có áp lực, dường như đại địa chậm rãi đem hắn thôn phệ đi.

"Không muốn... Không muốn..."

Đặng Trắc dường như điên mất giống như vậy, nỗ lực lợi dụng Nguyên lực khiêu đi Tinh Thần Tự Phù vây quanh, Nhiếp Thiên Minh lại há có thể dễ hắn thực hiện được.

Lúc này một tia đại địa giống như tinh thần lực từ Nhiếp Thiên Minh dưới chân chậm rãi truyền vào hắc thân thể, vừng vàng bao lấy Đặng Trắc, nửa phần không được di động.

"Không... , ta Toán Hạch..."

Đặng Trắc đã hoàn toàn sụp đổ, hắc Toán Hạch bị Nhiếp Thiên Minh ngay cả rễ bùng lên, phát ra nhiều tia màu vàng nhạt một phiến từ hắc trong cơ thể chậm rãi bị kéo ra.

Đặng Trắc dùng tay liều mạng cầm lấy, thế nhưng là chút nào không có một điểm biện pháp nào...

"Nhiếp Thiên Minh, mau dừng tay..."

Quan trưởng lão đột nhiên lớn tiếng quát, cấp thiết nhảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Bạo động

"Đã muộn."

Mặt trầm xuống, đồ vật đến tay, Nhiếp Thiên Minh khi nào thả ra, cấp tốc đem Đặng Trắc bản mạng hoàng hạch bắt vào tay trong lòng bàn tay, chỉ chớp lát sau bị chính mình Toán Hạch nuốt xuống.

Đặng Trắc thân thể lập tức ngã xuống, giờ khắc này, hắc triệt để đổ ...

"Quan trưởng lão, yên tâm ta sẽ không lấy mạng của hắc..."

Nhiếp Thiên Minh từ trên mặt đất nhật lên chui thủ trực tiếp để vào bên người bao bên trong, sau đó đối với Quan trưởng lão cười cười nói rằng, dù sao Quan trưởng lão đã cầu tình , trước hết lưu lại hắc cái này mệnh.

"Đã muộn, đã muộn..."

Quan trưởng lão âm thanh lập tức yếu đi rất nhiều, hắc vui đùa một chút không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên phá hủy Đặng Trắc bản mạng Toán Hạch.

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi gây rắc rối ..."

"Đã gây họa?" Nhiếp Thiên Minh nghi hoặc nhìn thần sắc lo lắng Quan trưởng lão, làm bộ không rõ hỏi. Bất quá trong lòng hắc âm thầm vui sướng, tới đây đến người, ai không có gặp rắc rối, thêm một cái không nhiều, thiếu không thiếu một cái!

"Ngươi biết cái này người trẻ tuổi là ai chăng?" Quan trưởng lão tức giận nhìn hắc, vội vàng khiến người ta đem Đặng Trắc khiêng xuống đi trị liệu.

"Không biết, nếu tham gia cuộc thi đấu này, thụ thương liền khó tránh khỏi, thua không nổi cũng đừng ngạo." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói.

Quan trưởng lão lườm hắc một cái, lẩm bẩm nói: "Hắc là Thiên Hoang trong thành nổi danh đại sư Chung đại sư đệ tử đặc ý, tương lai hắc trách tội xuống, ngươi cũng không dám đương nổi."

"Ta mới mặc kệ hắc là đệ tử của ai, chờ đến Nội thành lại nói. Đến thời điểm, hắc ra chiêu gì, ta đều tiếp theo." Nhiếp Thiên Minh vung một cái tay áo, trực tiếp rời khỏi.

"Bất quá cũng là một cái Toán sư mà thôi, sau một năm, vẫn không biết ai tìm ai tính sổ đây." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, vỗ vỗ ở một bên chờ đợi hắc Ứng Thừa Học, đi.

Phía sau Quan trưởng lão u oán nhìn hắc, lẩm bẩm nói: "Thật nên lại quan ngươi hai năm."

...

...

"Ứng Thừa Học, người biết Chung đại sư là ai?" Nhiếp Thiên Minh hỏi.

"Nói rằng Chung đại sư, liền không thể không nói Nội thành phân bố. Nội thành có thập thành, nghĩ đến cái này người cũng nghe quá. Thập trong thành có tứ thành có Toán sư thân ảnh, Hoang thành là to lớn nhất Toán sư tập kết địa, mỗi hai năm, bọn hắn đều tới đó tập họp. Mà Hoang thành to lớn nhất Toán sư hội nghị tự nhiên biến thành bọn họ giao lưu khu vực. Mà cái này Chung đại sư chính là Toán sư hội nghị một tên lý sự, ta nhớ được ta đến năm ấy, hắn ứng kinh đạt đến Toán sư cấp hai. Hai năm trôi qua, nhiều nhất hắn là đến cấp ba Toán sư." Ứng Thừa Học căn cứ chính mình hiểu rõ từng cái nói cho hắn biết.

"Nguyên đến có chuyện như vậy, nói ta như vậy đắc tội, to lớn nhất Toán sư hội nghị." Nhiếp Thiên Minh nhỏ giọng nói thầm hai câu.

"Người nói cái gì? Ta không có nghe rõ." Ứng Thừa Học không nghe thấy Nhiếp Thiên Minh nhỏ giọng nói thầm, hỏi.

"Không cái gì, ngày hôm nay có chút mệt mỏi, ta đi về trước." Nhiếp Thiên Minh hướng về hắn khoát tay áo, chào hỏi một thoáng Hắc Huyền, nhanh chóng đi vào chính mình gian phòng.

"Bình tới tướng đỡ, không có gì đáng lo lắng." Nhiếp Thiên Minh an ủi một thoáng chính mình, trực tiếp nằm vật xuống trên giường.

...

...

Ngày mai, Quan trưởng lão tuyên bố Nhiếp Thiên Minh trở thành mới tổng thể vụ, phụ trách ba cái khu mỏ quặng giám sát công tác.

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh muốn nhất đi địa phương chính là đệ nhị khu mỏ quặng, nơi nào phụ trách khai thác linh khí tài liệu.

Cách mấy ngày, Nhiếp Thiên Minh mang theo Ứng Thừa Học trực tiếp chạy đi đệ nhị khu mỏ quặng, hiện tại toàn bộ Huyền Thiết Quảng trường không có ai không nhận ra Nhiếp Thiên Minh, cái này mới tổng thể vụ.

Vừa đến đệ nhị khu mỏ quặng, đệ nhị khu mỏ quặng mới tổ trưởng liền lập tức ra đón.

"Chúc mừng Nhiếp huynh vinh thăng tổng thể vụ chức vụ, tiểu đệ Phương Siêu ở chỗ này cho người chúc." Phương Siêu cực kỳ cung kính nói.

"Phương Siêu huynh đệ người cũng không phải là lên cấp sao? Đại gia cùng vui cùng vui." Nhiếp Thiên Minh ha ha nở nụ cười.

Phương Siêu cũng biết Nhiếp Thiên Minh đi tới nơi này nguyên nhân, đệ nhị khu mỏ quặng tuy rằng rất nhỏ, thế nhưng những này linh khí tài liệu nhưng là cực kỳ quý hiếm. Hàng năm Nội thành Trung Đô có người tới nơi này mua những tài liệu này, nơi này cũng là phong phú nhất khu mỏ quặng.

Cho nên Phương Siêu cũng không có để Nhiếp Thiên Minh đề cập, lập tức sắp xếp nhân viên một chút thượng thừa tài liệu giao cho hắn.

Nếu mục đích đã đạt đến, Nhiếp Thiên Minh cũng không có ý định ở thêm chốc lát, lập tức mang theo Ứng Thừa Học trở về.

Nên đồ vật đến tay đã tới tay, Nhiếp Thiên Minh cũng là lười xen vào nữa đề ý đến bọn hắn, lần thứ hai tu luyện.

Thiên dần dần mà tối sầm, Nhiếp Thiên Minh ở cái này yên lặng địa phương kế tục tu luyện.

...

...

Đột nhiên thiên bầu trời vang lên cự lôi, bầu trời tức thì điện thiểm Lôi Minh.

Tại Huyền Thiết Quảng trường phát sinh sét đánh là bình thường sự tình, thế nhưng giống như vậy tình huống, Nhiếp Thiên Minh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Đừng!"

Một tiếng càng kịch liệt hơn tiếng sấm tại đệ tam khu mỏ quặng bầu trời truyền đến, ngay sau đó một đạo tia chớp màu tím từ bầu trời bổ xuống, cực kỳ khủng bố, liền ngay cả bên cạnh Hắc Huyền Hồ đều bị dọa cho sợ rồi.

"Màu tím lôi nguyên, nhanh, nhanh đệ tam khu mỏ quặng." Hư Không lão sư vội vàng nói.

"Đó là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh đi là được rồi!" Hư Không lão sư cấp thiết thúc giục.

"Đi, Tiểu Hắc."

Nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh lập tức hướng đệ tam khu mỏ quặng chạy đi, một bóng người một đạo hỏ ảnh nhanh chóng biến mất ở dưới tấm màn đen...

Không tới hai mươi phút, Nhiếp Thiên Minh mang theo Hắc Huyền Hồ đã đến đệ tam khu mỏ quặng, đệ tam khu mỏ quặng như một cái to lớn chậu than thiêu đốt, cự tiếng sầm hạ, càng thảm liệt hơn khóc hào âm thanh từ đệ tam khu mỏ quặng truyền đến.

"Nguy rồi!"

Hướng bên trong vừa nhìn, Nhiếp Thiên Minh ý thức địa tính chất nghiêm trọng, đệ tam khu mỏ quặng hiện tại loạn tung lên, tùy thời lúc nào cũng có thể phát sinh bạo loạn.

"Đi!"

Nhiếp Thiên Minh rống giận một tiếng, cấp tốc xông vào.

"Bạo động rồi! Dị nhân tộc bạo động rồi!"

Không muốn nghe nhất đến tin tức vẫn là truyền đến, đệ tam khu mỏ quặng tuy rằng không là trọng yếu nhất khu mỏ quặng, thế nhưng là là tồn tại uy hiếp to lớn nhất một cái khu mỏ quặng, nơi này nhân số đạt đến 20 ngàn người. Mà bắt lấy lại đây dị nhân tộc liền chiếm 15,000 người, một khi bắt đầu bạo động, tổn thất nặng nề.

Không tới 3 phút, toàn bộ khu mỏ quặng loạn thành hỗn loạn, tê tiếng la, liên tiếp...

Hùng hực khói đặc làm cho cả khu mỏ quặng trở nên mờ hồ một mảnh, khắp nơi có thể nhìn thấy nữ đánh chém giết đáng dáp, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc xông tới xuống, phá tan mấy người dị nhân tộc phân loạn người hậu, bắt được một cái Phong Vân Hoang người, vội vàng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Nhiếp tổng thể vụ, vừa nãy một trận cự lôi, đánh chết sắp tới hai trăm dị nhân tộc nô dịch, bọn họ hiện tại đã bạo động ..."

Không đợi hắn nói xong, Nhiếp Thiên Minh liền đem hắn ném đi ra ngoài, nhanh chóng hướng về hỗn loạn khu vực chạy đi...

"Trước tiên đừng để ý tới bọn hắn, nhiều như vậy dị nhân tộc, chỉ bằng người một cái, không giải quyết được vấn đề. Nhanh lên một chút đi lấy màu tím lôi nguyên..." Hư Không lão sư cấp thiết thúc giục.

"Cũng được! Tiểu Hắc, theo sát ..."

Nhiếp Thiên Minh quay đầu hướng Hắc Huyền Hồ hô một tiếng, lập tức hướng về lôi Nguyên Địa khu chạy đi.

Hô! ...

Đùng! ...

Mấy tên dị nhân tộc nô dịch bị Nhiếp Thiên Minh đụng phải máu thịt be bét, hắn cũng bắt chập lau mặt trên máu tươi, kế tục trong triều chạy đi.

Ở trong đám người, Nhiếp Thiên Minh rốt cục nặn ra một con đường máu, đến cái kia hắc đen hang lớn.

"Năng lượng thật là mạnh mẽ a!"

Một cỗ nóng nực đốt cháy khét mùi vị từ hang lớn chu vi truyền đến, bên cạnh có mấy chục cái huyết nhục dị nhân tộc thân thể, Nhiếp Thiên Minh hướng về hang lớn nhìn tới, một tia nhân nhật Từ Quang không ngừng ngọ nguyệt.

Đùng!

Không có nửa điểm do dự, Nhiếp Thiên Minh nhảy xuống, Hắc Huyền cũng theo sát nhảy xuống...

Nhiếp Thiên Minh giảm bị đốt cháy khét thi thể, nhanh chóng đi tới nơi kia, hào quang màu tím từ một khối không lớn khối thép trên truyền đến.

"Khè khè..."

Hào quang màu tím không ngừng phát sinh yếu ớt điện lưu, phát sinh từng tia từng tia tiếng vang...

"Nhanh, đem nó đưa vào chỗ này của ta." Hư Không lão sư sốt ruột kêu, Nhiếp Thiên Minh chưa từng có thấy lão sư gấp gáp như vậy, lập tức móc ra màu xanh da trời Bao Bao, đem nó đựng vào trong đó.

Chỉ chốc lát sau, Hư Không lão sư cực kỳ hưng phấn kêu: "Màu tím lôi nguyên, ha ha, rốt cục bị ta chiếm được, ..."

Cũng cố không tới hỏi lão sư, tình huống bên ngoài thật sự là quá nguy cơ, Nhiếp Thiên Minh lập tức mang theo Hắc Huyền Hồ lại bỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Nghìn cân treo sợi tóc

Ngăn ngắn năm phút đồng hồ, đã kinh biến đến mức máu chảy thành sông, khối đặc cùng máu tanh khắp nơi có thể thấy được.

Băng! Băng! Băng!

Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra cung tiễn, nhanh chóng bắn ra ba mũi tên, toàn bộ bắn trúng dị nhân tộc đầu, nhất thời óc vỡ toang.

Hắc Huyền Hồ cực kỳ hung ác nhào tới hai cái dị nhân tộc nô dịch, hồ trào lóe lên, đem bọn hắn đầu trào mở ra.

Hắc Huyền hiện ra Thiên Hồ đã tính một mặt, lần thứ hai hung ác đánh về phía xa hơn dị nhân tộc.

Nhiếp Thiên Minh lo lắng Hắc Huyền sẽ bị cao cường dị nhân tộc công kích, lập tức rống lớn một tiếng, "Tiểu Hắc, trở về."

Hắc Huyền dùng sức một trào, lúc này mới xoay người lại, chạy đến Nhiếp Thiên Minh bên người.

Ầm! ...

Một tiếng to lớn tiếng vang từ không trung truyền đến, Nhiếp Thiên Minh hướng về trên không nhìn lại, nguyên lai cái khác mấy cái khu mỏ quặng phái người đến trợ giúp, bởi cái khác hai cái khu mỏ quặng cũng muốn phòng ngừa cái khác dị nhân tộc công kích, cho nên phái lại đây người, chỉ là như muối bỏ biển.

"A!"

Đột nhiên phía trước tiếng kêu thảm thiết càng mãnh liệt hơn, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy hơn trăm con yêu thú từ bốn phương tám hướng chạy tới, đường kính chụp vào thủ hộ nhân viên cùng thợ mỏ.

Cuốn cuộn bụi mù, lập tức đem Nhiếp Thiên Minh vị trí bao vây, hắn Dư Quang quét qua, thậm chí có vài con Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú.

"Không thể cùng chúng nó liều mạng."

Nhiếp Thiên Minh rống giận một tiếng, rút ra mặc đao, hét thảy Nguyên lực cùng Tinh Thần Tự Phù toàn bộ truyền vào mặc trong đao, cấp tốc bỏ về phía những yêu thú kia.

Mười mấy giây sau, Nhiếp Thiên Minh mở ra một lỗ hồng, mang theo Hắc Huyền trốn thoát, quay đầu nhìn lại, chỗ hồng trong nháy mắt lại bị yêu thú bỏ khuyết.

Tiếp theo hừng hực ánh lửa, Nhiếp Thiên Minh thấy được tây nam phương hướng thể tiến công hơi chút nhược một điểm, lập tức mang theo Hắc Huyền xông qua.

P phía trước mấy trăm dị nhân tộc nô dịch chính đang nhanh chóng áp sát những này tương đối nhỏ yếu trông coi nhân viên, Nhiếp Thiên Minh lập tức xông qua.

Hai cái cánh tay dường như Mãnh Hồ chân trước, nhanh chóng quét đến mấy chục người, mặt sau theo vào Hắc Huyền nhân lúc loạn lại vô chết bốn, năm cái.

"Nhanh, hướng về Tây Sơn chạy!" Nhiếp Thiên Minh quay về có chút mờ mịt trông coi nhân viên quát, tiếp theo mang theo Hắc Huyền nhanh chóng thông qua khu vực này.

Nhìn thấy những này từng người vì lâm chiến Thiên Nguyên cảnh hảo thủ lúc này chính rơi vào dị nhân tộc tầng tầng vây quanh, Nhiếp Thiên Minh lập tức khởi động Hồ Khiếu quyền, trợ giúp bọn họ giải trừ cảnh khôn khó.

"Ta là Nhiếp tổng thể vụ, đại gia nghe ta, chúng ta nhất định phải hình thành một thể thống nhất, như vậy mới có thể bảo toàn chính mình."

Nhiếp Thiên Minh lập tức nhảy đến trên một tảng đá lớn, lớn tiếng quay về người chung quanh hô.

Mấy cái Thiên Nguyên cảnh hảo thủ, lập tức hướng về Nhiếp Thiên Minh nơi này dựa vào, không nhiều một hồi liền tạo thành hơn một trăm người tiểu đội.

"Nhớ kỹ, nhìn thấy dị nhân tộc liền cho ta mạnh mẽ đánh, nhìn thấy yêu thú hậu, lập tức tránh né."

Nhiếp Thiên Minh khai báo vài câu hậu, lại nhanh chóng hướng những phương hướng khác chạy đi.

Hiện tại nhất định phải tổ chức trống canh một nhiều tiểu đội, mới có thể tạo được hữu hiệu ức chế, chỉ ít có thể đợi đến chi kia trong truyền thuyết tinh nhuệ quảng bình.

Dị nhân tộc người thật sự là nhiều lắm, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu âm thầm mắng những này bắt lấy nhiều như vậy dị nhân tộc người phụ trách.

Bắt được nhiều như vậy, nhưng không có cách nào ngăn cản bọn họ bạo động, đó thật là một cái ngu xuẩn cử động.

Song phương tổn thất cực kỳ nặng nề, quảng phương chỉ ít từ thương hơn một nghìn người, mà dị nhân tộc đã chết hơn ba ngàn nhân.

Thế nhưng bạo động không có một chút đình chỉ dấu hiệu, Nhiếp Thiên Minh tuy rằng tổ chức bảy, tám cái tiểu đội, thế nhưng hiệu quả rất ít, đối mặt mấy vạn dị nhân tộc, cho dù như Nhiếp Thiên Minh như vậy cao thủ, cũng đầu thương yêu không dứt.

Tại mấy vạn dị trong nhân tộc có ít nhất hơn một trăm người đạt đến Thiên Nguyên cảnh, dị nhân tộc vốn là so với người bình thường cao hơn nửa mét, thân cường thể phách, lực chiến đấu tuyệt đối không kém cho một cái Luyện Tâm cảnh người tu luyện.

Tuy rằng Nhiếp Thiên Minh bọn hắn đều tại Luyện Tâm cảnh trở lên, thế nhưng không có loại này quy mô lớn chiến đấu kinh nghiệm, trong xương vẫn toát ra một mình tác chiến ý thức.

Vừa nhìn cái khác hai cái khu mỏ quảng phái tới mấy trăm người bị dị nhân tộc chặn tại khu mỏ quảng ở ngoài, Nhiếp Thiên Minh không thể không lao ra khu mỏ quảng, đem bọn hắn tiến cử được.

Rời khỏi Nhiếp Thiên Minh đại đội, lập tức lại bị dị nhân tộc trùng thành liêng xiềng tiểu đội, bất quá bọn hắn lại chậm chậm tập kết thành mới đội ngũ.

Mấy cái thực nhân dị nhân tộc chính đang tham lam hấp chính mình phương nhân huyết dịch, có vẻ cực kỳ dữ tợn.

"Nhất định phải để Lô quảng trường mang theo cái khác hai cái tổ đến, mới có thể đợi được những này tinh nhuệ cứu binh."

"Cẩn trọng, này quần dị nhân tộc là Thiên Nguyên cảnh..."

Không biết ai đột nhiên la lớn, Nhiếp Thiên Minh lập tức nhìn tới, quả nhiên gần hơn một trăm người dị nhân tộc đánh lại đây.

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng tiến vào Toán Hạch bên trong, từ khi Nhiếp Thiên Minh đạt đến Toán sư cấp một hậu, chống đỡ thời gian rõ ràng muốn nhiều gấp đôi.

Quát lên một tiếng lớn, cấp tốc xông vào đám kia dị trong nhân tộc. Song quyền đánh liên tục, sử dụng chính mình tứ phẩm vũ học "Hỗ Khiếu quyền", từng cái từng cái hô quyền mãnh liệt đánh vào dị nhân tộc trên thân thể.

"Chạy mau, gia hỏa này đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới."

Phía trước mấy cái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ dị nhân tộc bị Nhiếp Thiên Minh một quyền rung ra ba, bốn mét, mặt sau dị nhân tộc nơi nào còn dám xông lên, lập tức tan tác trở về.

Nhiếp Thiên Minh này vừa ra tay, liền đẩy lui mấy Thiên Nguyên cảnh cường giả, hơn nữa hắn quyền pháp bá đạo, khí thế như cầu vồng, nhất thời phát sợ này một mảng nhỏ khu vực. Phe mình người thừa thế lại liền giết bọn hắn hơn mười người, giờ khắc này toàn lại Nhiếp Thiên Minh một người công kích, mới không có từ quá nhiều người.

"Người anh em môn, trước tiên đứng vững, ta đi tìm nhân!"

Hết lớn một tiếng hậu, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai mang theo giết đỏ mắt Hắc Huyền lao ra loạn chiến bên trong, thẳng đến tổng thể khu mỏ quảng chạy đi.

"Người khác gia hỏa kia chạy!"

Đột nhiên dị nhân tộc một cái tương tự với thủ lĩnh gia hỏa, phát ra hiệu lệnh, sắp tới năm mươi người đến vây đuổi chặn đường Nhiếp Thiên Minh.

"Nhiếp huynh, cẩn trọng!"

Người phía sau không ngừng nhắc nhở Nhiếp Thiên Minh, khác thường nhân tộc đánh lên hắn, lúc này hắn Tinh Thần Tự Phù đã đem hắn bao vây nghiêm nghiêm thật thật, trong vòng một mét công đột kích, toàn bộ bị chặn lại hạ xuống.

"Muốn chết!"

Một đường lao nhanh, đối với từ trước mặt hắn tấn công tới kẻ địch, dùng sức đánh sang hậu, không có quá nhiều dây dưa, lập tức cao tốc hướng về đệ nhất khu mỏ quặng chạy đi.

Mới ra đệ tam khu mỏ quặng, Nhiếp Thiên Minh liền thấy được Lô quang trường, hắn dẫn theo mấy ngàn người lo lắng chờ đợi, tựa hồ không có nửa điểm giải vây xu thế.

"Lô quang trường, ngươi dẫn người đều tới đây, tại sao không lại phái người xuống, trấn áp đây?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

"Nhiếp tổng thể vụ, không cần nhiều lời, ta tự có dự định." Lô quang trường sắc mặt âm trầm cắt đứt hắn nói chuyện, bình tĩnh nói rằng.

"Ngươi liền không dự định quản bọn hắn sao?" Nhiếp Thiên Minh không chịu từ bỏ hỏi, dù sao bên trong còn có gần ba ngàn chính mình người ở bên trong.

"Chuyện này ngươi cũng đừng hỏi tới, ngươi vừa nãy biểu hiện ta đều thấy được. Chờ chuyện này sau khi kết thúc, ta sẽ đích thân viết một phong thư đến các ngươi Phong Vân môn, ngươi đến thời điểm là có thể trực tiếp tiến vào đến nội viện." Lô quang trường vẫn chưa nhìn Nhiếp Thiên Minh, vẫn như cũ bình tĩnh nhìn đệ tam khu mỏ quặng bạo động.

"Tiểu tử, đừng động, tính lô gia hóa nhất định là vì hi sinh mấy ngàn người ngăn cản dị nhân tộc. Chỉ cần dị nhân tộc không lao ra đệ tam khu mỏ quặng, liền không tạo thành được đại uy hiếp, chỉ cần tinh nhuệ cứu viện đoàn đội vừa đến, hết thảy vấn đề liền đều được giải quyết." Hư Không lão sư không phản đối nói rằng.

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh trầm mặc không nói, Lô quang trường nhìn hắn một cái, nói rằng: "Ngươi cũng không cần lại trở về, cùng ta ở nơi này trấn thủ, phòng ngừa dị nhân tộc lao ra."

"Hồng, hồng!"

Nửa tiếng trôi qua, đệ tam khu mỏ quặng thương vong cực kỳ nặng nề, dị nhân tộc cũng chỉ còn lại hơn năm ngàn người, bọn họ rốt cục bắt đầu hướng về đệ tam khu mỏ quặng vọt ra.

"Tuyệt đối không để bọn hắn lao ra." Đột nhiên Lô quang trường ra lệnh một tiếng, mấy ngàn người vận sức chờ phát động, chuẩn bị đối với dị nhân tộc tiến hành chặn đường.

"Lô quang trường, tổng thể quang trường gặp đột kích..."

Đột nhiên một cái nam tử trung niên, thần sắc hoang mang đối với Lô quang trường nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Kinh sợ

"Cái gì? Tổng thể quang cũng bị công kích?" Nhiếp Thiên Minh giật mình hỏi một tiếng!

Chuyện này quả thật là tuyệt thượng gia sương, mọi người trở nên nôn nóng bất an, nói cũng biết đón lấy sắp sửa phát sinh cái gì..

Lô quang trường lúc này cũng mất đi bình tĩnh, khẩn trương hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Mười phút trước, đột nhiên tới một đại cổ dị nhân tộc, lúc này chính đang tấn công tổng thể khu mỏ quặng..."

Lô quang trường sắc mặt tái nhợt, một mặt nghiêm túc, mấy chục giây qua đi, hắn quay về Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Nhiếp tổng thể vụ, ngươi ở nơi này chỉ huy, ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải đem bọn hắn chặn ở chỗ này. Ngăn vạn không thể để cho bọn họ cùng bên ngoài dị nhân tộc hội hợp."

"Ta cũng chỉ có thể thử một lần rồi!"

Nhìn thế tới hung hăng dị nhân tộc, hẳn biết nếu để cho hai cỗ thể lực hội hợp hậu quả khó mà lường được, Nhiếp Thiên Minh gật đầu lia lịa.

"Chỉ cần ngươi chống đỡ lại nửa giờ, cứu viện người sẽ đến."

"Ta biết, ta sẽ tận lực!" Nhiếp Thiên Minh gật đầu lia lịa.

"Liên xin nhờ ngươi, ta trước tiên đại biểu toàn Huyền Thiết Quảng tràng cảm tạ ngươi rồi!"

Lô quảng trường vỗ một cái thật mạnh Nhiếp Thiên Minh vai, gương mặt lo lắng nhanh chóng hướng về tổng thể khu mỏ quặng chạy đi.

...

...

"Hết thầy Thiên Nguyên cảnh người đi ra."

Nhìn Lô quảng trường đi xa bóng lưng, Nhiếp Thiên Minh tăng tăng rống lên một tiếng, mấy ngàn người trong đội ngũ đi ra khỏi sắp tới hai trăm người. Nhìn thấy như vậy nhân số. Trong lòng hẳn hơi chút có một ít sức lực, khe khẽ gật đầu.

Nghĩ đến lúc trước Khẩu Công công thủ phương thức, Nhiếp Thiên Minh cũng đại thể bắt chước một thoáng, đơn giản phân bố nhân viên bố trí.

"Ba lần trước thế tiến công, nhất định phải bắt bọn hắn cho tiếp tục đánh."

Nhiếp Thiên Minh quay về đã chuẩn bị kỹ càng người dùng sức quát, bây giờ là thời khắc quan trọng nhất, không thể để cho bọn họ xông tới.

"Nếu không có tự tin, cũng cũng muốn đánh ra tự tin đến!" Nhiếp Thiên Minh lại nặng nề rống giận một tiếng.

Nhất cổ tác khí, lại mà suy, ba mà kiệt..

"Hồng, hồng.."

"Đã bắt đầu!" Nhiếp Thiên Minh rống giận một tiếng, nhắc nhở những này nhân chuẩn bị sẵn sàng.

Dị nhân tộc vòng thứ nhất thế tiến công đã bắt đầu, dẫn đầu chính là một cái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ, sóng khí bài không, làm cho người ta một loại không thể tới gần cảm giác.

"Dẫn đầu giao cho ta, cái khác dị nhân tộc cần phải tại trong vòng hai phút giải quyết."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh thân thể nhảy một cái, trên bầu trời, nghe được mấy tiếng tiếng hồ gầm âm, trong nháy mắt đến cái kia Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ dị nhân tộc trước mặt.

Lúc này Nguyên lực đã tụ tập đến trình độ lớn nhất, cấp tốc truy xuống, dùng sức mạnh mẽ đánh hướng về phía cái kia dẫn đầu dị nhân tộc.

"Không tốt, như thế cường đại Nguyên lực!"

Dị nhân tộc hét to một tiếng, vội vàng hướng về bên cạnh tránh ra, nhưng là Nhiếp Thiên Minh quyền tốc thật sự là quá nhanh, cuối cùng vẫn là chưa hề hoàn toàn né tránh.

"A!"

Dị nhân tộc một cái vai tươi sống bị Nhiếp Thiên Minh cắt nát, giờ khắc này, Hồ Khiếu quyền khí thể cùng lực đạo bị hắn vận dụng lô hỏa thuần thanh.

"Ta muốn làm thịt ngươi!"

Cụt tay hậu dị nhân tộc, dường như phát rồ chó hoang, trực tiếp đánh về phía Nhiếp Thiên Minh.

"Đến vừa vặn!"

Vốn là lấy vì làm gia hỏa kia sẽ sợ hãi chạy trốn, không thành muốn dĩ nhiên tự tìm đường chết, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng dung nhập rồi Toán Hạch bên trong, Nguyên lực đạt được tiến một bước tăng cao, đồng thời Tinh Thần Tự Phù cũng tụ tập đến bàn tay phải trên, Nhiếp Thiên Minh quay về tấn công tới cụt tay dị nhân tộc mạnh mẽ vỗ tới. Lần này hẳn toàn lực ra tay, bàn tay phải ở trong không khí ma sát ra khói đóm lửa, tầng tầng đánh tới người đến ngực.

"Đừng!"

Người đến bị đánh ra mấy chục mét, trong hai mắt tràn ngập máu sắc, thần tình cực kỳ khủng bố.

"Toán sư, là Toán sư!"

Cút tay dị nhân tộc cuối cùng tuyệt vọng rống lên một tiếng, tầng tầng ngã xuống.

Lời này một chỗ, toàn bộ dị nhân tộc sóng to gió lớn, các các nom nóp lo sợ, tựa hồ vô cùng kiêng kỵ.

Nhảy cảm cảm giác được dị nhân tộc trong lòng xuất hiện to lớn sóng chấn động, tựa hồ đối với Toán sư cực kỳ sợ hãi, Nhiếp Thiên Minh cái khó ló cái khôn, nhanh chóng đi tới dị nhân tộc lúc đầu phía trước đội ngũ.

"Không sai, ta chính là một tên Toán sư, hơn nữa đã đến cấp hai. Nếu như các ngươi vẫn dám tiến công, đừng trách ta đau hạ máu tay, các ngươi cũng biết chúng ta Toán sư từ trước đến giờ nói được là làm được."

Trải qua Nhiếp Thiên Minh nói như thế, dị nhân tộc trong đội ngũ lập tức sôi sùng sục, xem ra quả nhiên như Nhiếp Thiên Minh suy đoán, bọn họ xác thực đối với Toán sư rất kiêng kỵ.

"Nếu như còn có không tin, cứ việc trên đến thử xem!"

Lúc này mọi ánh mắt toàn bộ tụ lại đến Nhiếp Thiên Minh trên người, trên người hắn đã thể hiện ra cao hơn mọi người thực lực, thậm chí có thể quyết định bọn họ sinh tử quyền to.

Lúc này những này dị nhân tộc còn có chút do dự, Nhiếp Thiên Minh lập tức lại lớn tiếng nói: "Các ngươi xem ta phía sau đội ngũ, trong bọn họ ít nhất có năm trăm người đạt đến Thiên Nguyên cảnh. Cho nên có khác mạng trong lòng may mắn tâm lý, bằng không ta người phía sau cũng không đáp ứng lại nói nữa sau năm phút, nhóm thứ hai tiếp viện bộ đội đã đến, các ngươi nhìn biện đi!"

"Đừng nghe hắn, ta cũng không tin tên tiểu tử này đã đạt đến Toán sư cấp hai trình độ." Đột nhiên một cái gan lớn dị nhân tộc vọt ra, chỉ vào Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Được, ngươi sẽ vì ngươi chi câu nói trả giá thật nhiều." Nhiếp Thiên Minh mắt lạnh quát lớn nói.

"Tiểu tử, gia hỏa này vừa bước vào đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới Dục Đan kỳ, có muốn hay không Lão đầu tử hỗ trợ?" Hư Không lão sư quý dị cười cười, tựa hồ muốn thử xem thân thủ.

"Làm sao lão sư ngươi có thể ra tay rồi sao?" Nhiếp Thiên Minh không giải thích được nói.

"Chiếm được lời nguyên, Lão đầu tử đã có thể khôi phục bản thể, nhưng là muốn khôi phục đến đỉnh cao trạng thái e sợ còn không ngừng hơn tìm tại loại này lời nguyên. Thế nhưng trước mắt đối với hắn, Lão đầu tử vẫn có tám phần mười nắm chắc." Hư Không lão sư đắc ý nói.

"Mười tám phần mười à? Ta còn tưởng rằng là mười phần đây?" Nhiếp Thiên Minh có hơi thất vọng nói rằng.

"Mười phần, ta vừa khôi phục một điểm, liền muốn ta một mình giết chết một cái Thiên Nguyên Thần Dục Đan kỳ cao thủ, tiểu tử ngươi cũng quá hổng rồi." Hư Không lão sư lườm hắn một cái.

"Đây cũng là ngươi yêu cầu giúp ta, lại nói nữa, tình huống như thế hạ, nhất định phải đạt đến mười phần, bằng không sẽ sa vào đến to lớn cảnh khốn khó bên trong." Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng.

"Phí lời, cái này ta Lão đầu tử không thể so ngươi hiểu, nếu là lợi dụng trong thân thể ngươi Toán Hạch, hay là đây chính là mười phần." Hư Không lão sư nghiêm túc nói.

Hai người rất nhanh đạt thành nhất trí, đây là Hư Không lão sư lần thứ nhất ra tay, toàn lực phối hợp hắn.

Như thế thời khắc mấu chốt, có Hư Không lão sư mạnh mẽ như vậy giúp đỡ, cơ sẽ tự nhiên đánh rất nhiều!

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ lần thứ nhất hoàn mỹ ngưng hợp đến cùng một chỗ, trong nháy mắt, Nhiếp Thiên Minh cảm giác bên trong thân thể có loại Hủy Thiên Diệt Địa lực đạo. Dưới chân nham thạch mãnh liệt chấn động lên, mấy chỗ đã đánh vỡ ra sâu sắc vết rạn.

"Ta nói, ngươi sẽ hối hận."

Trên bàn tay trong nháy mắt ngưng tụ một cỗ như gió bão khí tức, Nhiếp Thiên Minh thuận thế bạo quát một tiếng, quang ảnh lóe lên, trên bàn tay mang theo một tia tia chớp màu tím dùng sức tóm tới.

Hai người hợp lại khí thế cực độ dọa người, Nhiếp Thiên Minh người phía sau, đều cảm thấy này cỗ khí thế mạnh mẽ.

"Nhiếp tổng thể vụ đã vậy còn quá cường đại, coi như là Lô quang trường cũng chỉ có như thế. Nhiếp tổng thể vụ còn không满 mười tám tuổi, hắn tu vi thật sự là làm người nghe kinh hãi a!"

"May là trước đó không có đắc tội hắn, bằng không ta hiện tại cũng cùng Công Sơn Vinh giống nhau!"

Người phía sau quần nhìn chăm chú vào Nhiếp Thiên Minh, chỉ cần hắn đánh đuổi cái này người khiêu chiến, chặn lại những này dị nhân tộc liền thành công một nửa.

"Nhiếp tổng thể vụ, nỗ lực lên!" Phía sau đội viên không khỏi vì làm Nhiếp Thiên Minh nhô lên chương được.

"A!"

Cái kia dị nhân tộc hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh thực lực đột nhiên sẽ tăng trưởng đến như vậy trình độ đáng sợ, thế nhưng Thiên Nguyên Thần cảnh giới dù sao không phải Thiên Nguyên cảnh có thể so sánh với, người kia vẫn là đem thân thể trọng yếu bộ phận tránh thoát.

"Khè khè..."

Nhiếp Thiên Minh bàn tay thời gian bắt được hắn trên vai quần áo, vẫn chưa không thương tới đến hắn thân thể, trong lòng không khỏi thở dài nói: "Thiên Nguyên Thần cảnh giới quả nhiên không giống người thường, đột nhiên như vậy tập kích, to lớn như vậy lực đạo dĩ nhiên không có thương tổn cùng hắn."

Tuy rằng không có thương tổn đến hắn, thế nhưng kinh sợ hiệu quả đã đạt đến.

Gia hỏa kia thất hồn lạc phách chạy trốn trở lại, thật sợ Nhiếp Thiên Minh sẽ ở phía sau hắn trở lại trên một trào.

"Ta nhẫn nại tính rất kém cỏi, ai còn dám khiêu khích, ta tuyệt đối hạ thủ không lưu tình."

Trong tròng mắt loé lên một tia hung ác tinh mang, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quét một vòng dị nhân tộc, chuẩn bị đối với những này có ý đồ người ra tay.

Thế nhưng vốn là hung hãn cực kỳ dị nhân tộc lúc này không dám thử mạnh, đều tại lo lắng cho mình có thể hay không bị Nhiếp Thiên Minh đáng sợ như vậy trào một thoáng.

Nhìn thấy trước mắt cục diện, Nhiếp Thiên Minh hơi hòa hoãn một thoáng, nhưng vẫn là một mặt nghiêm túc nói: "Chỉ cần các ngươi đình chỉ bạo động, ngoan ngoãn trở lại, ta tuyệt đối bảo đảm các ngươi an toàn."

Dị nhân tộc lẫn nhau nhìn, cũng lại không ai dám phản kháng.

"Được, toàn bộ trở lại, chỉnh lý đệ tam khu mỏ quặng thi thể."

Nhiếp Thiên Minh ra lệnh một tiếng, mệnh mệnh cuộn cuộn đội ngũ nhanh chóng hướng về chạy đi, mặt sau mấy ngàn người vừa nhìn uy hiếp giải trừ, mỗi người trên mặt đều lộ ra vui sướng.

"Các ngươi cũng nhanh đi!"

Nhìn mặt sau những này chỉ lo vui vẻ đám người, Nhiếp Thiên Minh vung tay lên, để hắn gia nhập vào chỉnh lý trong đội ngũ.

"Ồ..."

Mọi người đều lớn tiếng hoan hô, đảo mắt liền gia nhập trong đội ngũ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Sức nặng của lời hứa

Loạt thành một đồng đội tam khu mỏ quặng bên trong, một thiếu niên chính đang chỉ huy mọi người quét tước chiến trường, bên cạnh Hắc Huyền Hồ chính uy phong lẫm lẫm vọng bận rộn đám người.

Một trận ầm ầm tiếng bước chân từ khu mỏ quặng cửa truyền đến, Nhiếp Thiên Minh định thần nhìn lại, là Lô quảng trường mang theo tinh nhuệ bộ đội phía trước tiếp viện.

Thả người nhảy một cái, Nhiếp Thiên Minh từ trên tảng đá lớn nhảy xuống, mang theo Hắc Huyền đi tới Lô quảng trường trước mặt.

"Chuyện gì xảy ra?" Lô quang trường nhìn thấy hết thảy trước mắt, mê hoặc hỏi.

"Ồ, đình chỉ bạo động, ta chính đang tổ chức nhân quét tước nơi này." Nhiếp Thiên Minh xán lạn nở nụ cười, chậm rãi đáp.

Lô quang trường người phía sau lạnh lùng quay về người phía sau nói rằng: "Đem dị nhân tộc toàn bộ tảo lên."

"Là Tổng đội trưởng."

Người phía sau lập tức đi bắt chuyện mặt sau bộ đội, chuẩn bị đi bắt dị nhân tộc.

Quay đầu nhìn lại, lần này đến người có tới hơn ba ngàn nhân, bằng bọn họ thủ đoạn, đối với này mấy ngàn dị nhân tộc, tuyệt đối là dễ như trở bàn tay.

"Người, đây là muốn làm gì?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi, hiện tại dị nhân tộc chính đang thanh lý khu mỏ quặng, thần tình vẫn bình tĩnh, thế nhưng nếu là có người bị bắt lại, có thể có sẽ phát sinh lần thứ hai bạo động.

"Phụng cờ nhỏ chủ mệnh lệnh, đem hết thảy tham gia bạo động dị nhân tộc toàn bộ tảo lên." Đây Tổng đội trưởng nhìn hẩn một cái, lạnh lùng nói.

"Tảo lên tới làm gì? Người không gặp lại bọn hẩn hiện tại chính đang quét tước khu mỏ quặng sao? Nếu là ở tảo lên, phát sinh bạo động làm sao bây giờ?" Nhiếp Thiên Minh có chút tức giận chất vấn.

"Những này không có quan hệ gì với người, chúng ta tự có xử lý biện pháp." Tổng đội trưởng cũng không tính cho hẩn một cái công đạo, vẫn như cũ vẫn điều động nhân viên.

"Bất quá căn cứ cờ nhỏ chủ bàn giao, khả năng phải xử tử hơn trăm cái đi đầu phản loạn đầu mục." Trung đoàn tổng thể lại xoay đầu lại, đối với Nhiếp Thiên Minh thần nhiên nói.

"Toàn bộ dừng lại, các người không thể xử tử trong bọn họ bất luận một ai." Nhiếp Thiên Minh vừa nghe đến phải xử tử nhân, lập tức tới khí, phần nộ ngăn lại nói.

"Ta là phụng mệnh mà đến, nếu như người dám ngăn trở, đừng trách ta vô tình." Trung đoàn tổng thể sắc mặt chìm xuống, cảm tức Nhiếp Thiên Minh.

"Ta mặc kệ người là phụng ai mệnh lệnh, thế nhưng dám động bọn họ một thoáng, đừng trách ta giận mặt vô tình." Nhiếp Thiên Minh sắc mặt cũng lập tức chìm xuống, đối chọi gay gắt nói.

"Đây là người nói?" Tổng đội trưởng phần nộ nói rằng, vẫn chưa có người nào dám như thế nói chuyện với hẩn.

"Đây là ta nói, liên tính đến các người cờ nhỏ chủ nơi nào, ta vẫn là cái này." Nhiếp Thiên Minh không hề có một chút nhún nhường ý tứ.

Lô quang trường lời lập tức Nhiếp Thiên Minh, nói rằng: "Nhiếp tổng thể vụ, người làm sao khổ đem chính mình cuốn vào đến trong đó đây? Chỉ bằng người ngày hôm nay lập xuống công lao, người có thể vững vàng rời khỏi Huyền Thiết Quảng tràng, vẫn là không muốn đúc kết."

"Lô quang trường, Nhiếp Thiên Minh ta hứa hẹn quá, chỉ cần bọn họ đình chỉ bạo động, ta nhất định phải bảo đảm bọn họ an toàn. Đại trượng phu lập ở thiên địa, thất tín với dị nhân tộc, thì lại làm sao thủ tín cho người khác?" Nhiếp Thiên Minh không có nghe Lô quang trường khuyên cáo, nói được là làm được, không có bất kỳ chỗ thương lượng.

"Ta nếu là mạnh mẽ bắt lấy đây?" Tổng đội trưởng lạnh lùng cười nói.

"Vậy thì nhìn người có bản lĩnh này hay không?" Nhiếp Thiên Minh khấn đi một bước, cảm tức hẩn.

"Được, nếu như người có thể chống đỡ lại ta năm phút đồng hồ công kích, ta ngày hôm nay liền như người mong muốn. Thế nhưng nếu như người không thể, vậy thì xin hãy tránh ra, hứa hẹn đều là cường giả nói ra được." Tổng đội trưởng thần nhiên nói, đồng thời mệnh lệnh đội ngũ dừng lại.

Năm phút đồng hồ công kích, một cái mười sáu tuổi thiếu niên, Tổng đội trưởng lạnh lùng cười cười.

"Được, liên tính thua cũng muốn thua có tôn nghiêm." Nhiếp Thiên Minh chăm chú cảm nắm nắm, dứt khoát kiên quyết nói rằng.

"Tổng đội trưởng, ta xem chuyện này coi như xong. Ta đi trước tìm một cái cờ nhỏ chủ, cầu hẩn thay đổi mệnh lệnh." Lô quang trường lo lắng liền nhìn thoáng qua Nhiếp Thiên Minh, vội vàng nói.

"Lô quang trường không cần đi, không phải năm phút đồng hồ chứ, Nhiếp Thiên Minh ta không sợ!" Nhiếp Thiên Minh chút nào không có lùi bước cầu xin tha thứ ý tứ.

"Tiểu tử thú, lại cho mình tìm việc. Gia hỏa này, không phải là vừa mới cái kia dị nhân tộc, hẩn nhưng là đạt đến Thiên Nguyên Thần Tiểu Đan kỳ cao thủ, này năm phút đồng hồ, người không tốt chặn a!" Hư Không lão sư hơi thở dài một hơi nói rằng.

"Liên tính hẩn hôm nay là Chuyển Đan kỳ, ta cũng muốn đương trên một đường."

Nhiếp Thiên Minh không có gì lo sợ, trong ánh mắt tiết lộ ra một phần ít có cứng cỏi.

"Được, giống ta Lão đầu tử đệ tử, vậy chúng ta liền đương trên một đương." Hư Không lão sư cũng bị Nhiếp Thiên Minh nhắc lên ngày xưa hồi ức, dùng sức nói rằng.

"Được, đã lâu không nhìn tới như thế có cốt khí thiếu niên." Tổng đội trưởng thân thể hơi chấn động, đã bắt đầu công kích.

"Chuẩn bị xong!" Nhiếp Thiên Minh quay về Hư Không lão sư hô một tiếng, Hư Không lão sư lần thứ hai từ thế giới hư không đi ra, điều động Nhiếp Thiên Minh thân thể, mà Nhiếp Thiên Minh dùng Tinh Thần Tự Phủ nhanh chóng mở ra Toán Hạch.

Tổng đội trưởng đầu tiên là song chương hợp lại, ngay sau đó nhanh chóng tách ra, song chương mãnh liệt rung lên, trong bàn tay, ngưng kết ra hai cái hàm chứa hủy diệt khí tức khối không khí. Hắn xoay cổ tay một cái, hai cái khối không khí xuất hiện giữa trời, nhanh chóng công kích Nhiếp Thiên Minh.

Tổng đội trưởng tốc độ biết bao nhanh, chỉ chớp mắt dĩ nhiên ứng kinh đến Nhiếp Thiên Minh trước người.

"A!"

Bên trong thân thể bùng nổ ra cường đại Nguyên lực, đồng thời từng vòng vòng sóng lớn mãnh liệt tinh thần lực từ Toán Hạch bên trong cấp tốc lao ra, mãnh liệt đụng vào Tổng đội trưởng hai đám khối không khí trên.

"Àm!"

Phát sinh to lớn tiếng vang, xông thẳng Cửu Tiêu, người chung quanh bị này cỗ cường đại luồng khí xoáy thổi lui ra khỏi bên ngoài nửa mét.

Mọi người đều hướng về nơi này trông lại, đặc biệt là những này Tổng đội trưởng mang đến mấy ngàn đội viên, càng là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Một cái nho nhỏ thiếu niên dĩ nhiên chặn lại rồi thân kinh bách chiến Tổng đội trưởng ra sức một đòn, giờ khắc này, không ai lại coi hắn là làm cái kia không biết trời cao đất rộng thiếu niên.

Giật mình nhất thuộc về với Tổng đội trưởng, mình đã dùng ngũ thành lực đạo, dĩ nhiên không có đánh bại thiếu niên này.

"Quả nhiên thật sự có tài."

Tổng đội trưởng hơi cười cười, thờ dài nói.

"Đa tạ, Tổng đội trưởng khích lệ. Bất quá này có thể coi là tại trong vòng năm phút."

Nhiếp Thiên Minh cũng nhàn nhạt cười cười, lễ phép đáp lễ nói, dù sao đối phương không có sử dụng toàn lực.

"Ha ha ha, ta há sẽ để ý những này, bất quá đón lấy có thể tất nhiên không thể dễ dàng, nếu như..."

"Không cần, ta nhất định sẽ chống được năm phút đồng hồ..."

Nhiếp Thiên Minh cắt đứt hắn, kiên nghị nói rằng.

"Tiểu tử thú, ngươi đem lời nói tuyệt, hiện tại không có đường lui." Hư Không lão sư lo lắng nói rằng.

"Thế nào? Lão sư?" Nhiếp Thiên Minh hiểu đã xảy ra chuyện gì, có chút khẩn trương hỏi.

"Hắn. Mẹ, vừa nãy liên tục hai lần mạnh mẽ nương người thân thể, hiện tại ngươi trong cơ thể Nguyên lực tuyệt đối chịu không được lần thứ hai. Còn có vừa nãy ta nhìn ngươi Toán Hạch cũng xuất hiện ngắn ngủi tắt, phỏng chừng tiêu hao năng lượng nhiều lắm." Hư Không lão sư trầm tư nói rằng.

"Làm sao bây giờ? Dĩ nhiên tại thời điểm mấu chốt đi dây xích, xem ra loại mạnh mẽ này chống lại Tiểu Đan kỳ cao thủ, quả nhiên thừa chịu không Liều Liều." Nhiếp Thiên Minh thờ dài một hơi.

Họa vô đơn chí, phúc Vô Song đến, lẽ nào cứ như vậy bối sao?

"Lão sư, ta không phải còn có Địa Dương Đan sao? Nguyên lực không đủ dưới tình huống, mạnh mẽ dùng đi. Còn có ta thu mua những này cấp thấp thú hạch toàn bộ tập trung vào Toán Hạch, ta lại không được không chống đỡ nổi mẹ kiếp mấy phút." Nhiếp Thiên Minh cắn răng một cái nga, mạnh mẽ nói rằng.

"Không thể làm gì khác hơn là như thế."

Hư Không lão sư đem tất cả đều trữ chuẩn bị tốt, lần thứ hai chậm rãi khởi động Nguyên lực, đem thân thể toàn bộ vây quanh.

"Ngày hôm nay liền để ngươi xem một chút cái gì là chênh lệch!"

Tổng đội trưởng rốt cục bắt đầu hấn lần công kích thứ hai , hai tay sai động, sóng khí bài không, hình thành mười cái yêu thú, dường như không trung Giao Long. Thành lập hấn lật bàn tay một cái, Giao Long như ra biển giống như vậy, Cuồng Bạo hung ác một mặt lại đây.

Ầm ầm!

Toàn bộ sân bãi trong nháy mắt bị Giao Long lệ khí che lấp, ép người không kịp thở khí, chu vi thực lực yếu kém người trực tiếp bị tức toàn đẩy bay ...

"Đây là Tổng đội trưởng Giao Long ra biển... , này, ... Tiểu tử này dĩ nhiên bức Tổng đội trưởng sử dụng hấn tuyệt kỹ..."

Lúc này mọi người đều vì Nhiếp Thiên Minh lo lắng , nằm ở luồng khí xoáy hạ Nhiếp Thiên Minh áo choàng toả ra, thần tình dữ tợn, có vẻ cực kỳ thống khổ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Đột phá trong lúc nguy cấp

Hai người chiến đấu đã kéo dài mấy phút đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh có vẻ cực kỳ chật vật.

"Cái này... Nhiếp tổng thể vụ cũng quá khó mà tin nổi..."

Tuy rằng chật vật bất quá điều này cũng không tính mất mặt, hấn lấy Thiên Nguyên cảnh chống đối Tiểu Thành kỳ cường giả, dĩ nhiên có thể chống đỡ. Nếu là đối thành những người khác, sợ là sớm đã ngã.

"Thả đi!"

Kèm theo hư không tiếng của lão sư, Nhiếp Thiên Minh dùng Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng quán vào 50 ngàn Hoang tề thú hạch tiến vào Toán Hạch bên trong, trong nháy mắt Toán Hạch lục quang sáng rực, vốn là có chút không chống đỡ nổi tinh thần lực dần dần tinh thần hồi phục.

"Thôn!"

Hư Không lão sư càng làm một hạt không có luyện chế quá thuần Địa Dương Đan ném vào Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể, Nhiếp Thiên Minh thân thể bên trong đan điền khí tức lập tức phun ra ngoài, dường như núi lửa bạo phát giống như vậy, Nguyên lực điên cuồng tăng lên. Nguyên lực từng con sóng liên tiếp hướng ra phía ngoài phun trào, vô cùng vô tận.

Lúc này hấn toàn thân nóng bỏng, trên mặt bị nguyên khí trùng đến nở, Cuồng Bạo mà thô lỗ lôi kéo Tổng đội trưởng Giao Long khí tức.

Vốn là nằm ở Thiên Nguyên cảnh người tu luyện, chỉ có thể hấp thu bảy phần mười Địa Dương Đan. Nếu như mạnh mẽ dùng thuần Địa Dương Đan, có thể có sẽ bị không cách nào khống chế Nguyên lực căng nứt. Cho nên đây là một chiêu bí quá hoá liều con đường, may là có Hư Không lão sư từng điểm từng điểm khống chế, Nhiếp Thiên Minh mới không còn ngay lập tức sẽ bể mất .

Thế nhưng Hư Không lão sư cũng không dám bảo đảm trên đường không xuất hiện bất kỳ sai lầm, dù sao đối với diện còn có một vị Tiểu Thành kỳ cường giả.

"Tiểu tử, ngàn vạn muốn đứng vững a!" Hư Không lão sư cũng biết độ khó rất lớn, lo lắng nói rằng.

Lúc này Tổng đội trưởng Giao Long khí tức bị đột nhiên tăng vọt Nguyên lực cùng tinh thần lực khiến cho mình đầy thương tích, không được đến nửa điểm chỗ tốt.

"Mẹ kiếp, tiểu tử này tà , thật mẹ kiếp là Toán sư."

Tổng đội trưởng rốt cục khẳng định chính mình suy đoán , nhìn Nhiếp Thiên Minh hiện tại Nguyên lực tăng vọt về mặt, miệng không khỏi trương một thoáng.

Nhưng là vì làm cái gì Nguyên lực tăng vọt lợi hại như vậy?

"Lẽ nào tiểu tử này mạnh mẽ dùng cao độ tinh khiết Địa Dương Đan, dĩ nhiên không có lập tức phá, trên thế giới tại sao có thể có như vậy người tồn tại đây?"

Tổng đội trưởng lần thứ hai thở dài nói, lúc này ứng kinh không có cần thiết công kích nữa , chính mình Giao Long ra biển đều không có chiếm được tiện nghi, nói rõ Nhiếp Thiên Minh qua cửa ải . Kỳ thực hẳn tự mình biết, tại sử dụng Giao Long ra biển thời điểm, Nhiếp Thiên Minh cũng đã thắng.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể Nguyên lực ngưng tụ tới một cái cực hạn, thế nhưng còn có Nguyên lực cuộn cuộn không ngừng từ đan điền phun ra, Hư Không lão sư cực độ cẩn trọng điều động Nhiếp Thiên Minh thân thể.

"Àm!"

Thành lập điện quang hóa thạch thành lập, Nhiếp Thiên Minh mãnh liệt hướng về bầu trời không đánh một quyền, phát sinh tiếng vang kịch liệt.

"Àm!"

Lại vang lên một lần...

Lần thứ ba...

Lần thứ bốn...

...

...

Đầy đủ mười lần, Nhiếp Thiên Minh vận vẹo biến hình mặt mới dần dần khôi phục đến bình thường.

"Hô..."

Hư Không lão sư thật dài địa hô một hơi, lẩm bẩm nói: "Rất cực vượt qua , dĩ nhiên so với ta lúc đó đột phá âm dương cảnh giới lúc còn kinh khủng hơn..."

"Tiểu tử thú, ngươi an toàn." Hư Không lão sư vỗ vỗ hán vai, chậm rãi trở lại thế giới hư không bên trong, chậm rãi điều nổi lên ghế tre.

"Khà khà, đột phá đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ." Nhiếp Thiên Minh chờ một thoáng khí, bên trong đan điền tản ra thuần khiết Nguyên lực, so với vừa nãy phải cường hoành hơn nhiều.

"Phí lời, ngươi cũng không nhìn vừa nãy tình huống có bao nhiêu nguy hiểm, đột phá đến Thiên Nguyên hậu kỳ lại tính được là cái gì? Nếu không phải ta tự mình điều khiển, hiện tại ngươi đã biến thành tro bụi ." Hư Không lão sư nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm nói.

"Lão sư ra tay, đây còn không phải là mã đáo công thành." Nhiếp Thiên Minh cao hứng nói.

Tuy nói trận chiến này, Nhiếp Thiên Minh tiêu hao một hạt thuần Địa Dương Đan còn có hơn vạn thú hạch, thế nhưng có thể đứng vững Tiểu Đan kỳ cường giả công kích, đã cảm thấy lớn lao kiêu ngạo .

"Được rồi, chuyện bên ngoài liền giao cho ngươi xử lý ." Hư Không lão sư tay vẫy một cái, Nhiếp Thiên Minh từ thế giới hư không bên trong lui đi ra.

"Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên, xem ra ta xem thường ngươi tên tiểu tử này , ha ha ha..." Tổng đội trưởng cũng không hề bởi vì thua mà trở nên thẹn quá thành giận, ngược lại đối với Nhiếp Thiên Minh càng thêm thương thức, đại gia tán thưởng.

"Nếu không phải Tổng đội trưởng hạ thủ lưu tình, Thiên Minh này cái mạng nhỏ cũng là khai báo." Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn Tổng đội trưởng có trí tuệ như thế, lập tức cũng cảm giác được thân thiết rất nhiều, tự nhiên không thể lại như lúc trước vô lễ như vậy .

"Không sai, không sai, ngày hôm nay liền cho ngươi cái này Niếp huynh đệ mặt mũi. Ta trở lại đem nơi này tình huống nói rõ, lườm trước cò nhỏ chủ cũng căn cứ nơi này tình huống một lần nữa cân nhắc." Tổng đội trưởng lời nói ý vị sâu xa vỗ vỗ hán vai, mang theo đội ngũ nhanh chóng trở về.

Lô quảng trường mặt lộ vẻ vui mừng nói rằng: "Tiểu tử ngươi muốn thật có phúc, có thể bị Tổng đội trưởng coi trọng người, cũng không nhiều a!"

"Lô quảng trường quá khen, không biết vừa nãy Lô quảng trường từng nói có hay không có thể thực hiện?" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, hẳn bây giờ còn là hi vọng sớm một chút trở về, nơi này vật phẩm vô cùng thiếu thốn, lại chống đỡ sau mấy tháng, đan dược đều sẽ bị tiêu hao hết.

"Dĩ nhiên, ngày mai ta liền tự mình viết thư trở lại, lần này ngươi nhưng là giải Huyền Thiết Quảng tràng một hồi đại tai nạn a!" Lô quảng trường kẻ tục khích lệ nói.

"Vậy thì đa tạ , bất quá ta còn muốn để Lô quảng trường giúp ta một chuyện, không biết có thể hay không?" Nhiếp Thiên Minh muốn đến hiện tại không nhân cơ hội đem Ứng Thừa Học làm ra, chờ đến chính mình đi ra ngoài lúc, sẽ đem hắn điều ra Huyền Thiết Quảng tràng liền khó khăn.

"Nói, chỉ cần độ khó không lớn, ta giống nhau giúp ngươi giải quyết." Lô quảng trường sắc mặt tuy rằng có một chút biến hóa, thế nhưng chỉ chớp lát sau, lại mỉm cười nói rằng.

Nhìn thấy Lô quảng trường trên mặt tránh qua một tia phức tạp về mặt hậu, Nhiếp Thiên Minh cười ha hả nói: "Tuyệt đối không cho Lô quảng trường làm khó dễ, ta tại tổng thể khu mở quảng lại một cái huynh đệ, hần gọi Ứng Thừa Học, ta hi vọng cùng nhau đem hần mang về."

"Nguyên lai là chuyện này a, ta ngày mai sẽ viết hai phong thư trở lại, ngươi cứ yên tâm đi." Lô quảng trường vốn là cho là hần muốn giờ công phu sư từ ngoại, không nghĩ tới liền đưa ra nhỏ như vậy yêu cầu, lúc này vui vẻ đáp ứng.

...

...

Sáng sớm hôm sau, trong sơn mạch sương mù nồng nặc, Lô quảng trường cầm trong tay hai phong thư giao cho Nhiếp Thiên Minh trong tay, không muốn nói rằng: "Huyền Thiết Quảng tràng để cho các ngươi chạy thoát hai người nhân tài thật là một tổn thất lớn."

Đối với ngươi là tổn thất, đối với chúng ta nhưng chỉ là thiên đại tin vui, Nhiếp Thiên Minh trong lòng âm thầm nghĩ đến.

"Lô quảng trường, tại ngươi lãnh đạo hạ, Huyền Thiết Quảng tràng nhất định sẽ phát triển không ngừng, để cho chúng ta chạy thoát hai cái không quan hệ đau khổ gia hỏa, cũng sẽ không ảnh hưởng đến Huyền Thiết Quảng tràng." Ứng Thừa Học cấp nói gấp.

"Được rồi, hai vị bảo trọng, sau đó có cơ hội lại trở về nhìn." Lô quảng trường đem thư giao cho Nhiếp Thiên Minh, lại nặng nề vỗ vỗ hần.

Hai người gật đầu, thu cẩn thận tin, trong lòng thầm nói: "Cũng không tiếp tục tới đây cái địa phương quỷ quái."

"Niếp tiểu huynh đệ, chờ một chút, ..." Đột nhiên một cái Tổng đội trưởng thủ hạ sĩ tốt đi tới hần trước mặt.

"Vị đại ca này, có chuyện gì không?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

"Vốn là Tổng đội trưởng muốn tự mình cho ngươi tiễn đưa, thế nhưng hần lâm thời có chút việc, thì không thể tới. Cái lệnh bài này là chúng ta Tổng đội trưởng đưa cho ngươi, ngày sau ngươi nếu như muốn gia nhập chúng ta huyết kỳ hạ, chỉ cần cầm tấm lệnh bài này liền có thể." Sau khi nói xong, hần đem lệnh bài giao cho Nhiếp Thiên Minh hậu, nhanh chóng chạy về.

Nhìn biến mất ở tầm nhìn sĩ tốt, Nhiếp Thiên Minh lời một thoáng Ứng Thừa Học, lần thứ hai hướng về Lô quảng trường cáo biệt, từ trước đến giờ đưa những người khác phát phát tay, nhanh chóng rời khỏi cái này nhiều chuyện Huyền Thiết Quảng tràng.

Trường thờ phào nhẹ nhõm, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tâm tình cực kỳ khoan khoái, nhẹ nhàng sờ sờ tâm tình không sai Hắc Huyền, hướng về ngoài sơn mạch đi đến.

"Lần này nhiều Tạ huynh đệ ..." Ứng Thừa Học cao hứng nói.

"Ha ha..."

"Lại khách khí với ta ..."

...

...

Bởi lần trước tiến vào lúc hần đã tìm tòi đến thông qua dị nhân tộc khu vực phương pháp, cho nên lần này hai người cực kỳ thuận lợi liền thông qua mảnh này nguy hiểm khu vực.

Ra khỏi vùng này hậu, hai người liền thẳng đến Thanh Minh trấn, trải qua ba, bốn ngày chạy đi, cuối cùng đã tới Thanh Minh trấn.

Khi Nhiếp Thiên Minh một tại Thanh Minh trấn xuất hiện, lập tức đưa tới oanh động, các nhà bôn ba cho biết, trong lúc nhất thời dẫn tới Thanh Minh trấn phi thường náo nhiệt.

Vô cùng kinh ngạc nhất không gì hơn Ứng Thừa Học, hần không biết Nhiếp Thiên Minh vì sao lại như thế được hoan nghênh, bọn họ đi tới chỗ nào đều có người theo, thật là nhiều người tranh nhau chen lấn cùng Nhiếp Thiên Minh chào hỏi, hỏi dò gần nhất Nhiếp Thiên Minh tình huống.

Hiện tại Thanh Minh trấn người đã coi hần là làm tài thần, tài thần ai không thích, cho nên không tới một ngàn mét cự ly, bọn họ đầy đủ đi gần mười phút.

Bọn họ vẫn là lựa chọn Thanh Minh cư, đây là Nhiếp Thiên Minh lần thứ nhất chỗ đặt chân, Tiểu Thần vẫn là như vậy chất phác, trong hai mắt chảy ra vui sướng.

Chương 123: Trở lại Phong Vân môn

"Tiểu Thần, nói cho đi ra ngoài, vẫn là theo lần trước giá cả thu mua." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ hán vai, mỉm cười nói rằng.

"Công tử yên tâm, vậy ta liền đi nói cho bọn họ biết." Tiểu Thần vui vẻ mà nói rằng.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh ra hiệu Tiểu Thần có thể đi, Tiểu Thần vô cùng phấn khởi chạy ra ngoài.

"Trần nhò này giống như rất hoan nghênh ngươi a!" Ứng Thừa Học hiếu kỳ nói rằng.

Cười cười, cũng không trả lời, này vốn là không cần trả lời, ai cũng có thể nhìn ra chuyện này, Nhiếp Thiên Minh tự nhiên cũng không cần giải thích tại sao.

"Công tử, chính bọn hán chủ động tới, ngươi ra đi xem xem." Tiểu Thần từ ngoài phòng chui vào, cười hi hi nói.

Nhiếp Thiên Minh nhìn Ứng Thừa Học một thoáng, lông mi hơi run lên, cười nói: "Làm sao, Ứng đại ca không ra nhìn sao?"

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh vỗ một cái Hắc Huyền Hồ đi ra ngoài. Lần trước tới nơi này thời điểm, Hắc Huyền còn có thể ôm vào trong ngực, hiện tại đã dung nhan cực kỳ uy phong, đã có thành niên Thiên Hồ uy phong.

Ứng Thừa Học cũng nhanh chóng theo tới, hán muốn nhìn một chút tại sao Nhiếp Thiên Minh như thế được hoan nghênh.

"Các vị đại ca đại tỷ, đại bá đại thẩm, tiểu bối Nhiếp Thiên Minh ngày hôm nay lại tới nơi này thu mua thú hạch. Khả năng này là một lần cuối cùng tới nơi này thu mua thú hạch, cho nên ta quyết định tại nguyên lai cơ sở trên lại thêm nữa cái Hoang tệ, lấy biểu đạt ta đối với các ngươi cảm tạ." Nhiếp Thiên Minh hướng về tràn đầy đám người ôm quyền.

Nghe được đây là một lần cuối cùng thu mua bọn họ thú hạch hậu, mọi người trên mặt đều toát ra một tia khổ sở, dù sao Nhiếp Thiên Minh giá cả thật sự là quá cao.

Thu mua lần thứ hai bắt đầu, từ giữa trưa bắt đầu, một tận tới đêm khuya tám giờ mới thu sạch xong, Nhiếp Thiên Minh ước lượng một chốc chỉ ít lại thu rồi gần 50 ngàn Hoang tệ thú hạch.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, hai người với ngày mai một lần nữa lên đường.

...

...

"Rốt cục lại nhìn thấy xán lạn như vậy ánh mặt trời." Nhiếp Thiên Minh cảm thán một thoáng, nhớ tới đi thời gian đã đem gần mùa xuân, bây giờ mùa hạ đã qua, lá rụng lại bắt đầu phiên phiên mà rơi.

"Ta đều hơn hai năm không nhìn tới xán lạn như vậy ánh mặt trời, trong sơn mạch có thể nhìn thấy ánh mặt trời liền tính là không tồi." Ứng Thừa Học đưa ra ôm ấp, ôm tự do.

Phong Vân thành giống nhau trước khi đi như thế phồn hoa, hai người đi trên đường có vẻ cực kỳ chói mắt, bởi vì phía sau theo một con uy phong lẫm lẫm Hắc Huyền.

Sắc bén hàm răng, đen đặc hổ lông, cùng với nó cái miệng lớn như chậu máu, cũng làm cho trên đường cảm thấy lo lắng, sợ nó lại đột nhiên thú tính quá độ, cắn chính mình một cái.

"Ta trước tiên sẽ Phong Vân môn có điểm việc tư, ngươi trước tiên ở chỗ này tìm một cái khách sạn, chờ ta xử lý tốt liền đồng thời tiến vào Nội thành." Nhiếp Thiên Minh đơn giản bàn giao vài câu hậu, đem Ứng Thừa Học dàn xếp hảo hậu, lập tức khởi hành chạy tới Phong Vân môn.

Bởi mang theo Hắc Huyền quá mức rêu rao, Nhiếp Thiên Minh quyết định muộn một điểm lại trở về, cũng không nhất thời vội vã, lúc này ở một cái địa phương hoang vu đi dạo sau mấy giờ, mới chậm rãi hướng về Phong Vân môn đi đến.

Vì làm để tránh cho không tất yếu phiền phức, Nhiếp Thiên Minh cũng không hề từ cửa chính tiến vào, mà là lén lút địa lưu tiến vào, chậm rãi đi tới chính mình đã từng nơi ở.

Hán đem Hắc Huyền nhanh chóng lĩnh vào chính mình được hậu, đóng cửa lại, lúc này mới hướng về Nam Cung Huyền được chạy đi.

Lúc này đã qua chiều sinh trong lúc , dựa theo dĩ vãng Nhiếp Thiên Minh phỏng chừng này sẽ vẫn tại phòng luyện công tu luyện. Hắn tùy tiện tìm một thiếu nữ, nhờ nàng tìm một Hạ Nam cung Huyền.

Không tới hai phút, Nhiếp Thiên Minh đã nhìn thấy một cái bóng người quen thuộc vọt ra, hắn bắt đầu dĩ cười cười, xem ra nàng vẫn là như vậy tính cách.

"Thiên Minh ca ca, ngươi tại sao trở về ?" Nam Cung Huyền mừng đến phát khóc, kích động nói.

"Hừ, nhỏ giọng một chút, chớ bị nghe thấy. Ta là lén lút chạy đến, vạn nhất bị phát hiện, lại muốn bị tóm lại ." Nhiếp Thiên Minh làm bộ sốt ruột đem ngón tay đặt ở ngoài miệng, bốn phía nhìn.

"Ngươi là trốn ra được, vậy tại sao còn dám gan to như vậy tới nơi này, nhanh một cái chỗ an toàn." Nam Cung Huyền thần sắc hoang mang nói rằng.

Nói xong, Nam Cung Huyền liền kéo Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng chạy tới một cái yên lặng địa phương.

"Đừng chạy , ta là lừa ngươi. Ta đã trở lại, lần này cố ý trở về hướng về ngươi cáo biệt." Nhiếp Thiên Minh cười hi hi nói.

Nam Cung Huyền mặt liền biến sắc, nghe được cáo biệt hai chữ, nước mắt lần thứ hai chảy xuống.

"Như thế mới non nửa năm không gặp, làm sao như thế đáng yêu." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng giúp nàng lau lau rồi nước mắt, ai biết Nam Cung Huyền khóc càng lợi hại hơn, nằm nhoài Nhiếp Thiên Minh trên bả vai thất thanh khóc rống.

Nam Cung Huyền như thế vừa khóc, Nhiếp Thiên Minh nhất thời không có cách nào , thậm chí nói, đều nói nữ nhân là thủy làm, xem ra một điểm không giả.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng phía sau lưng, nói rằng: "Huyền muội, khóc một hồi là được."

Quá hồi lâu Nam Cung Huyền mới từ hắn vai dãi, đã ngừng khóc, thế nhưng ánh mắt lại đỏ một mảnh, hỏi: "Lần này ngươi muốn đi đâu?"

"Ta muốn đi nội viện trình diện, lần này cố ý tới thăm ngươi một chút, có hay không bắt nạt ngươi, ta hảo đánh bẹp hắn." Nhiếp Thiên Minh hơi cười cười, trêu tức nói rằng.

Trầm tư chốc lát, Nam Cung Huyền nói rằng: "Không biết có chuyện có nên hay không nói?"

"Có cái gì có nên hay không nói ? Cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm đến, nhất định giúp ngươi giải quyết." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ ngực, nói rằng.

"Từ khi ngươi đi rồi, những này đã từng xin tha cho ngươi người lục tục bị người đánh trộm, ta hoài nghi là Từ Ly Sách phái người làm ra, thế nhưng không có ai chứng minh là hắn làm ra, cho nên hắn vẫn nhon nhon ngoài vòng pháp luật."

"Gia hỏa này, vốn là lần này trở về đã nghĩ thuận tiện xem hắn lão không thành thật, không nghĩ tới tên này vẫn là không biết hối cải, xem ra hắn giờ chết đến ." Nhiếp Thiên Minh con mắt loé lên một tia tinh mang, hiển nhiên đối với Từ Ly Sách cực kỳ bất mãn.

"Ngươi thật vất vả sớm trở về, tuyệt đối đừng vì làm loại người này lại trở về a!" Nam Cung Huyền lo lắng nói rằng, vừa này Nhiếp Thiên Minh trong giọng nói tiết lộ một cỗ sát khí, nàng rất lo lắng hắn mới ra lại gặp phải sự được.

"Bảo thủ không cách đêm, hướng chỉ ta đã không thuộc về ngoại viện đệ tử, liên tính hắn Chăm trưởng lão tự mình đến, ta cũng muốn tự tay làm thịt hắn, ta ngược lại thật ra nhìn ai dám đụng đến ta." Nhiếp Thiên Minh trừng mắt đứng đứng, tức giận ở trong lòng thiếu chảy .

"Thiên Minh ca ca, ta phát hiện lần này có điểm thay đổi." Nam Cung Huyền có chút lo lắng nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Tại như vậy trong hoàn cảnh, muốn bắt biến cũng khó khăn..."

Nghĩ tới Ứng Thừa Học một đao hung ác thống vào Công Sơn Vĩnh trái tim lúc, Nhiếp Thiên Minh khi đó liền triệt để ý thức được, đối địch nhân nhân từ, chính là đối với mình tàn nhẫn, đặc biệt là như Từ Ly Sách cùng Công Sơn Vĩnh như vậy người.

"Được rồi, Huyền muội, ngươi liền đừng lo lắng, ta sẽ xử lý tốt."

Nhiếp Thiên Minh nhìn lo lắng Nam Cung Huyền, ôn nhu nói: "Sau đó ta không còn nữa, ngươi muốn học chiêu cổ chính mình."

"Ừm."

Chẳng biết lúc nào, Nam Cung Huyền nước mắt lại chảy xuống, nhưng không muốn lại để Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy.

"Được rồi, gặp lại ngươi bình an vô sự ta cũng yên lòng , cái này là ta từ Huyền Thiết Quảng tràng đạt được một cái linh khí, ta đã đem trong đó ý niệm hóa đi. Ngươi nhỏ trên một giọt máu, sau đó nàng sẽ là của ngươi ." Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một cái cấp thấp linh khí, giao

cho nàng, ôn nhu dặn dò.

"Ừm."

Bình thường biết ăn nói Nam Cung Huyền lúc này chỉ biết là gật đầu một cái, Nhiếp Thiên Minh thở dài một hơi, vuốt vuốt nàng đầu, nhanh chóng rời nơi này.

Phía sau Nam Cung Huyền ngẩng đầu nhìn dần dần đi xa bóng lưng, lầm bầm nói: "Cuối cùng đã đi, ta sớm biết không người nào có thể quá lưu lại người..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Giết người trước tiên tru tâm

Từ Ly Sách ở lại chính là một toà sân, bên trong ở sắp tới sáu người, bọn họ đều là hân bạn bè, Nhiếp Thiên Minh ký cho bọn hân ngày đó cái loại này phần hân ánh mắt.

"Đừng!"

Một tiếng lanh lảnh âm thanh vang lên, Nhiếp Thiên Minh tăng tăng đem bọn hân cửa gỗ đánh nát.

"Cái nào chó thẳng nhóc, lại dám tại lão tử sân trước chơi hoành, muốn chết!" Đột nhiên xuyên ra mấy cái tuổi tác hơi lớn thiếu niên.

"Gia gia ngươi, Nhiếp Thiên Minh." Nhiếp Thiên Minh tại cửa lạnh lùng đáp lại nói.

"Nhiếp Thiên Minh..."

Mấy người vừa nhìn, quả nhiên là hân, nhất thời hoảng rồi, lúc này Từ Ly Sách cũng nghe thấy tiếng vang từ trong phòng đi ra.

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi không phải là bị phạt đi khu mỏ quặng sao? Dĩ nhiên lên lút địa chạy về đến, ta nhất định phải báo cáo Cẩm trưởng lão, nhìn lần này còn có ai xin tha cho ngươi." Chỉ chốc lát sau, Từ Ly Sách trước hết kịp phản ứng, lạnh lùng nói.

"Từ Ly Sách, ngươi hiển nhiên quên mất nửa năm trước đau đớn, ta ngày hôm nay trở về chính là trước tiên sửa chữa ngươi, tiếp theo lại trở về. Ngươi hay nhất đừng năm Cẩm trưởng lão ép ta, bằng không ngươi sẽ thảm hại hơn!" Nhiếp Thiên Minh khé miệng quý dị cười cười, lạnh lùng nói.

Từ Ly Sách bất tri giác sờ soạng sờ mặt hân, hân mãi mãi cũng sẽ không quên Nhiếp Thiên Minh quát hân mặt tình hình, thế cho nên thường thường nửa đêm đều sẽ làm ác mộng.

Cho nên hân đem những này đã từng vì làm Nhiếp Thiên Minh cầu tình các sự đều mạnh mẽ sửa chữa một lần, nỗ lực giảm bớt loại này si nhục. Thế nhưng lần thứ hai nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh lúc, vẫn không tự chủ được nhớ tới si nhục này.

"Nhiếp Thiên Minh, ta cũng không tin ngươi dám đem ta giết." Từ Ly Sách nỗ lực bảo vệ cuối cùng điểm máu chốt.

Cũng không để ý tới Từ Ly Sách, hân nhìn bên cạnh mấy cái nom nóp lo sợ sư huynh, trừng mắt, mạnh mẽ nói rằng: "Những này xin tha cho ta người các ngươi cũng đánh đi!"

Một mảnh trầm tĩnh...

"Không ai trả lời, đó chính là chấp nhận, rất tốt, dám làm dám chịu!" Nhiếp Thiên Minh tay trái Hoang tề lại bắt đầu chuyển lên, mạnh mẽ nói rằng.

"Yên tâm, ta sẽ không cần các ngươi mệnh, thế nhưng gãy chân đứt chân, ta có thể cũng không dám bảo vệ..."

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi..." Từ Ly Sách chỉ vào Nhiếp Thiên Minh vừa định mắng.

"Câm miệng, còn dám nói một câu, ta lập tức cắt ngươi đầu lưỡi..."

Tay phải ngón trỏ thẳng tắp chỉ về Từ Ly Sách, hân lập tức ngậm miệng lại.

"Rất tốt, đây mới là đối thoại đáng về. Mấy người các người tự mình giải quyết đi, đừng đến thời điểm trách ta ra tay quá độc ác, ..."

"Chúng ta cùng hấn liều mạng, chúng ta không tin, ba cái Thiên Nguyên cảnh người còn không đánh lại hấn một cái..."

"A!"

Thiếu niên kia vẫn chưa nói hết, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc đến hấn trước mặt, tay phải ngón tay mạnh mẽ cắm vào hấn vai bên trong.

Toàn bộ động tác cực kỳ ngắn gọn, chút nào không có cho đối phương hoàn thủ cơ hội, tại Nhiếp Thiên Minh đánh ra ngón tay thời điểm, máu lập tức phun ra ngoài.

"Các người hấn phải biết ta tại Huyền Thiết Quảng tràng trải qua ra sao sinh hoạt, người chết sự là thường có, cho nên cũng đừng ép ta..."

"Được, xem như người lợi hại, a! ..."

Thiếu niên này dùng sức bỏ về phía chính mình vai, toàn bộ vai lập tức phể bỏ, mấy người khác cũng dồn dập xuống tay với chính mình ...

"Kẻ thức thời mới là tuân kiệt, được rồi, các người món nợ ta đã toán xong, nhớ tới ngày mai hướng về này mấy cái bị các người đả thương huynh đệ nói lời xin lỗi."

Mấy người cắn chặt hàm răng, dùng sức gật đầu.

"Được rồi, các người nắm chặt trị liệu đi. Dù sao vẫn là đồng môn sư huynh, ta cũng không đành lòng nhìn các người liền như vậy phể bỏ một cánh tay." Nhiếp Thiên Minh mục đích đã đạt đến, sau đó liền tính cho bọn hấn mượn long đàm, bọn họ cũng không dám đối với những này tiến hành trả thù.

"Hiện tại đến phiên người, người mới vừa nói cái gì? Ta không hề nghe rõ, lại một lần nữa một lần..."

Nhiếp Thiên Minh quay mặt lại, nhìn Từ Ly Sách có chút vận vẹo mặt, không khỏi cười cười nói rằng: "Vốn là chúng ta món nợ liền không tốt toán, hiện tại liền càng không tốt hơn quên đi, chà chà..."

"Đừng hy vọng ta sẽ cụt tay, có bản lĩnh, người đánh chết ta, người dám không? ..."

"Ha ha ha... Người cho rằng ta không dám sao?"

Nhiếp Thiên Minh xem thường cười, hai trong mắt loé ra một tia tinh mang.

"Bất quá người người này không nên từ, hấn là cho người ném thử sống không bằng chết cảm giác. Vẫn là lần trước như thế, một triệu mua người mệnh, như thế nào? Vẫn tính hợp lý đi!"

Nhiếp Thiên Minh nụ cười xán lạn một thoáng, sờ sờ mũi, chậm rãi nói rằng.

"Người cho rằng ta sẽ tin tưởng người sao?" Từ Ly Sách hỏi ngược lại.

"Người e sợ không biết ta trước kia là làm cái gì, ta cho người biết, ta là làm ăn. Người làm ăn chú ý chính là, đồng tẩu không bắt nạt. Đồng tẩu không bắt nạt, huống chi loại người như người tra đây?"

Nhiếp Thiên Minh có nhiều thời gian, coi như là Cầm trường lão phía trước, hấn Nhiếp Thiên Minh cũng có thể trong nháy mắt hoàn thành đối với Từ Ly Sách một đòn trí mạng, cho nên khi hạ ngoạn lên hấn.

"Người, ..."

Từ Ly Sách sắc mặt tái nhợt chìa về phía hấn, còn muốn mắng hấn.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh vung lên nắm đấm tầng tầng đánh tới hấn trên mặt, trải qua nửa năm, Từ Ly Sách như trước không thể tránh thoát.

"Đại ca, người liền cho hấn đi, tiền tài là vật ngoại thân, ..."

Mấy người khác vừa nhìn Từ Ly Sách nếu là thật đem Nhiếp Thiên Minh trêu chọc cuống lên, hấn mạng nhỏ tuyệt đối khó giữ được, đến thời điểm tiền tài hai không.

"Được, ta cho người..."

Từ Ly Sách rốt cục lần thứ hai tại Nhiếp Thiên Minh trước lòng đất đầu, đem mặt khác một tấm đồng tạp giao cho Nhiếp Thiên Minh, lau lau khoé miệng máu, phần hấn nói rằng.

"Không sai, ngươi mệnh là bảo vệ, thế nhưng món nợ vẫn không có toán xong..."

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi, ..."

"Đây là ngươi trước đó vu hãm món nợ của ta, này một bút xem như là biết. Này mới một bút, ta còn là muốn kể tục toán. Người làm ăn sinh ra, liền thích tính số."

Nhiếp Thiên Minh đem đồng tạp hướng về bên người bao ném đi, chậm rãi xoay lên chỉ Hoang tề, lẩm bẩm nói.

"Vi công bằng đề..., ngươi nếu là có thể chống đỡ lại ta một phút đồng hồ công kích, chúng ta nợ nần liền thật sự triệt để mua bán." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên nghĩ đến Tổng đội trưởng năm phút đồng hồ công kích khiêu chiến, hơi chút thay đổi một thoáng.

"Không dám sao? Ta lúc đi, nhưng là nhắc nhở quá ngươi, hảo hảo tu luyện, đừng làm cho ta giết khó chịu..."

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi khinh người quá đáng..."

"Ai bảo ngươi đắc tội một cái chỉ có thể khinh người quá đáng người đâu?"

"Một phút đồng hồ, liền một phút đồng hồ, ta cũng không tin nửa năm khổ luyện không chống đỡ nổi ngươi một phút đồng hồ công kích." Từ Ly Sách mạnh mẽ nói rằng.

Hồng!

Cả phòng Hồ Khiếu, Nhiếp Thiên Minh hơi suy nghĩ, to lớn Nguyên lực trùng ra ngoài thân thể, như cùng một cái măng xà, cấp tốc chui vào nhân Từ Ly Sách bên trong thân thể.

Người chung quanh lập tức cảm thấy một cỗ có thể để người ta nghẹt thở khí tức mạnh mẽ, trong lòng không khỏi run rẩy, không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh đã vậy còn quá cường đại.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực tại Từ Ly Sách bên trong thân thể đầu đá lung tung, trắng trợn phá hoại, cường đại Nguyên lực áp chế Từ Ly Sách nội kinh.

A!

Ngay Nguyên lực tiến vào Từ Ly Sách thân thể mấy hậu, lấy như bẻ cành khô giống như tốc độ đánh vào hắc đan điền, nhất thời Từ Ly Sách khổ cực đã tu luyện Nguyên lực toàn bộ tiêu tán.

"Ngươi!"

Từ Ly Sách sắc mặt trắng bệch chỉ chỉ Nhiếp Thiên Minh, ngay sau đó phun một ngụm máu.

"Ngươi cho rằng ta còn có thể lại tài lần thứ hai sao? Hiện tại ngươi một thân tu vi toàn bộ đều bị ta phế bỏ, liền tính ngươi hữu tâm trả thù, cũng không có thực lực này."

"Đừng đừng đừng..."

Từ Ly Sách xương lập tức phát sinh thanh âm đáng sợ, ngay sau đó cả người hắc thống khô vụn vụn ngã xuống, thân thể không ngừng mà trên mặt đất co quắp.

"Ai u, đã quên nói cho ngươi biết, ngươi xương cốt đã triệt để nát, ta nhìn ngươi đời này còn dám hay không tính toán người?" Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười, đối với người trước mắt, hẳn không có một chút thương hại.

"Ngươi..."

"Các vị, ta đi trước..."

Giết người trước tiên tru tâm, Nhiếp Thiên Minh tru chính là Từ Ly Sách này trái tim...

...

...

"Tùng tùng tùng..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng gõ gõ Cẩm trường lão nhà cửa lớn, quá không lâu, một lão giả mở cửa phòng ra, nhìn Nhiếp Thiên Minh.

Ôm quyền, Nhiếp Thiên Minh ôn nhu nói: "Làm phiền, ta muốn tìm Cẩm trường lão, có việc gấp."

"Vào đi, Cầm trưởng lão tại thư phòng, vậy ta liền khiến người ta mang người đi." Vừa nhìn là Phong Vân môn đệ tử, lão giả ngược lại cũng không có không thích.

Cầm trưởng lão thư phòng tại Đông Khóa viện, không đủ một phút đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh đã đến ngoài cửa.

Nhẹ nhàng đến một tiếng tạ hậu, hần chậm rãi gõ ba cái cửa phòng.

"Người nào?"

Một cái có chút thanh âm trầm thấp từ trong phòng truyền đến, Nhiếp Thiên Minh xác định là Cầm trưởng lão.

"Về Cầm trưởng lão, đệ tử Nhiếp Thiên Minh." Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh nói.

"Đứng!"

Trong gian phòng có rõ ràng rung động, quá không tới ba giây, Cầm trưởng lão lần thứ hai bình tĩnh nói: "Vào đi!"

"Cột kệ!"

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy Cầm trưởng lão ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình.

"Đệ tử Nhiếp Thiên Minh bái kiến Cầm trưởng lão."

Nhiếp Thiên Minh quyền chương báo đáp, hành một cái đại lễ.

"Miễn, người không phải đi Huyền Thiết Quảng tràng sao? Làm sao nhanh như vậy sẽ trở lại?" Cầm trưởng lão nghiêm túc hỏi.

"Bởi đệ tử biểu hiện đột xuất đạt được đặc xá, lần này tới đêm khuya đến phóng chính là hướng về Cầm trưởng lão chào từ biệt." Nhiếp Thiên Minh từ trong lòng móc ra một phần tin giao cho Cầm trưởng lão.

Cầm trưởng lão chậm rãi mở ra tin, trong thư khai báo Nhiếp Thiên Minh biểu hiện đột xuất, trợ giúp Huyền Thiết Quảng tràng vượt qua một hồi đại họa kiếp, đặc xá gia nhập trong nội viện. Cuối cùng vẫn che lên Lô quảng trường chương ấn, có vẻ cực kỳ đồ sộ.

Cái này chương đã rất nhiều năm không có được quá, có thể được đến Lô quảng trường tự mình tiến cử, đây là lớn lao vinh hạnh.

"Được, được, ..."

Cầm trưởng lão run rẩy nắm trong tay tin, kích động nói liên tục mấy tiếng được, càng làm tin giao cho hắn.

Nhiếp Thiên Minh hai tay cung kính đem thư nhận lấy, hướng về trong lòng một đập, nụ cười xán lạn tiếu, nói rằng: "Đa tạ Cầm trưởng lão bồi dưỡng, mới có Nhiếp Thiên Minh ngày hôm nay..."

"Cầm trưởng lão ra đại sự ..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tru tâm đi là giết người

Đột nhiên ngoài phòng một mảnh gây rối, Cầm trưởng nét sắc mặt già nua nhất thời âm trầm lại, vội vàng đi ra ngoài.

"Hừ, vẫn là tới..." Nhiếp Thiên Minh khước miệng nhẹ nhàng giương lên, lộ ra xem thường mỉm cười, cũng đi theo ra.

Vừa tới ngoài cửa lớn, liền nhìn thấy mới vừa rồi bị Nhiếp Thiên Minh sửa chữa này mấy cái gia hỏa, còn có nằm ở trên băng ca Từ Ly Sách.

Mấy người nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh cũng ở nơi đây nhất thời tròn tròn mắt, nhất thời không biết làm sao.

"Đã nói rồi, Nhiếp Thiên Minh ta há có thể tại cùng một nơi té ngã hai lần." Nhiếp Thiên Minh con mắt lộ ra cười đắc ý ý, thậm chí nói.

"Cầm trưởng lão, hần Nhiếp Thiên Minh một mình trốn về Phong Vân môn, còn ra tay đại thương mấy người chúng ta. Phế bỏ Từ Ly Sách một thân tu vi, vẫn đem toàn thân hần xương cốt toàn bộ làm vỡ nát, người nhất định phải làm chủ cho chúng ta a!" Có một người nói rằng.

"Nói vậy, dám nói sỉ nhục các người Niếp lão sư." Cầm trưởng lão phẫn nộ quát.

"Niếp lão sư?" Mấy người nhất thời lâm vào hoang mang.

"Niếp lão sư đã đặc xá tiến vào nội viện đào tạo sâu, há tha cho các người vu hãm." Cầm trưởng lão lần thứ hai chột quát lên.

"Cầm trưởng lão, hần phế bỏ đệ tử một thân tu vi, coi như là nội viện lão sư cũng không có thể làm bằng làm vậy." Từ Ly Sách sắc mặt trắng bệch nói rằng, hiện tại hần không có thứ gì, chỉ cần có thể cần Nhiếp Thiên Minh một cái hần chết cũng hài lòng.

"Cái này... Cái này nhất định phải hướng vào phía trong viện báo cáo, chúng ta không có quyền xử lý..." Cầm trưởng lão có chút khó khăn nói rằng, lần này Nhiếp Thiên Minh xác thực lại cho hần đưa ra một câu đố khó.

"Cha... Hần đem Ly Sách một thân tu vi đều cho phế bỏ, người muốn làm cho hần chủ a!" Chẳng biết lúc nào Cầm Hồng cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch Từ Ly Sách tâm thương yêu không dứt.

Một đôi câu nam nữ, ta nhìn các người có thể làm gì ta, người cho rằng ta vẫn là trước kia cái kia tùy ý các người bài bỏ Nhiếp Thiên Minh sao? Người muốn phạt liên phạt, muốn giảm liên giảm, không cửa.

"Đây là nội viện sự tình, ta không làm chủ được, ta xem ta muốn thư một phần cho bọn hần..." Cầm trưởng lão vừa nhìn Cầm Hồng khóc chết đi sống lại, nhất thời thâm mắng Nhiếp Thiên Minh ra tay quá độc ác.

"Cầm trưởng lão, thỉnh này vừa nói chuyện..." Nhiếp Thiên Minh cười híp mắt lờ hẩn một chút, hướng yên lặng địa phương đi đến.

"Cầm trưởng lão biết này là cái gì không?" Nhiếp Thiên Minh đưa tay móc ra Tổng đội trưởng giao cho hần lệnh bài.

"A! Huyết kỳ đặc biệt lệnh bài, nắm giữ này bài người ít nhất là tiểu đội trưởng. Chẳng lẽ người đã..." Cầm trưởng lão khiếp sợ nhìn cái này đã rút đi non nốt nam tử, kinh ngạc hỏi.

"Ha ha ha..."

"Nghĩ đến Cầm trưởng lão cũng biết này tám băng phân lượng, ta cảm thấy Cầm trưởng lão vẫn là không nên vì tên phế vật này, trêu chọc tất cả mọi người không vui đi! Lại nói nữa, ta cũng vậy từ ngoại viện đi ra, cái này cũng là người kiêu ngạo. Bất luận ta đạt đến mức độ nào, đều là người Cầm trưởng lão dạy dỗ đệ tử." Nhiếp Thiên Minh nhìn Cầm trưởng lão mỉm cười nói rằng.

"Lùi 10 ngàn bước, ta bị thống đến nội viện nơi nào, vậy thì như thế nào, bọn họ sẽ đối với một cái bằng sức một người bảo vệ Huyền Thiết Quảng tràng cùng huyết kỳ tiểu đội trưởng người lạnh lùng hạ sát thủ sao? Ta cũng không có giết bọn họ, chỉ là giáo huấn một thoáng, làm là lão sư, quản dạy bọn hần một thoáng, chưa chắc không thể." Nhiếp Thiên Minh nhìn Cầm trưởng lão cũng không có nói gì, kể tục nói rằng.

"Ai, liền coi như bọn hần tự làm tự chịu. Sau đó người đến nội viện còn muốn hảo hảo biểu hiện, vì chúng ta làm vẻ vang." Cầm trưởng lão nhẹ nhàng hít một thoáng, vỗ vỗ hần vai nói rằng, chỉ có thể trách Từ Ly Sách mệnh không tốt, đắc tội ai không được, cần phải đắc tội Nhiếp Thiên Minh.

"Từ Ly Sách, phạm thượng. Bị Niếp lão sư phế bỏ tu vi hậu, lẽ ra may mắn còn sống sót cảm kích, nhiên càng không biết hối cải, còn dám vu hãm Niếp lão sư. Niệm tình người tu vi đã phế, lập tức trục xuất Phong Vân môn, lấy này làm cảnh giới." Cầm trưởng lão nghiêm túc nói.

"Cha..." Cầm Hồng lờ lờ kéo Cầm trưởng lão quần áo, thống khổ cầu khẩn.

"Từ Ly Sách ta hữu tâm tha người, người không biết hối cải, dĩ nhiên kẻ ác cáo trạng! Cho người, người tại người đã không phải là Phong Vân môn đệ tử, như vậy người liền không nên lưu trên đời này." Nhiếp Thiên Minh khòe miệng kịch liệt run nhúc nhích một chút, lạnh lùng quát lớn nói, ngón tay ném đi, một tấm đồng tạc lại thả trở lại.

"Cầm trưởng lão, cứu ta a, xem ở ta cùng Cầm Hồng về mặt tình cảm, cứu ta a!" Từ Ly Sách vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh thật sự muốn lạnh lùng hạ sát thủ, nhất thời khăn trương lên, khổ sở cầu khẩn.

Ở đây mọi người cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả này, bao quát Cầm trưởng lão ở bên trong!

"Thiên Minh a, ta xem chuyện này coi như xong đi!" Cầm trưởng lão cũng cực độ lúng túng nói rằng.

"Không được, như vậy người ta đã cho hần mấy lần cơ hội, hần không biết hối cải, ngày hôm nay chính là hần giờ chết!" Nhiếp Thiên Minh không hề có một chút nào cho Cầm trưởng nét mặt mũi già nua, hần Từ Ly Sách sở dĩ dám kiêu ngạo như vậy cùng Cầm trưởng lão cũng không tránh khỏi có quan hệ.

"Cha, người nhất định phải trừng trị cái này..."

Cầm trưởng lão vội vàng kéo lại nàng, tại Cầm Hồng lỗ tai nhẹ giọng nói thầm hai câu, Cầm Hồng quả nhiên ngừng khóc, đứng lên, u oán nhìn Nhiếp

Thiên Minh.

Không cần đoán Nhiếp Thiên Minh cũng biết Cầm trường lão ở bên tai của nàng nói cái gì, quay về Cầm Hồng hơi cười cười, cái này nữ giúp đỡ Từ Ly Sách trộm được đan dược, dùng tới đối phó chính mình. Nhẹ nhàng trả thù nàng một thoáng, cũng theo lý thường phải làm.

"Đừng!"

Bàn tay duỗi một cái, trực tiếp đập tới! Chỉ là giữa không trung gặp được Cầm trường lão ngăn cản, Nhiếp Thiên Minh bạo quát một tiếng, Nguyên lực cấp tốc ngưng tụ, mạnh mẽ cứng rắn đem Cầm trường lão bàn tay đẩy ra.

"Cầm trường lão, chuyện này cùng ngươi không treo, đây là chúng ta ân oán cá nhân!" Nói xong cường đại Nguyên lực lập tức nghiền ép đến Từ Ly Sách không trọn vẹn thân thể.

Nhiếp Thiên Minh từ Từ Ly Sách trong ánh mắt nhìn thấy tuyệt vọng, không có bất kỳ sinh cơ tuyệt vọng. Hắn vốn tưởng rằng Cầm trường lão hội xuất thủ cứu hắn.

Hắn vốn tưởng rằng Nhiếp Thiên Minh vì làm bị vướng bởi Cầm trường lão mặt mũi sẽ không xuống tay với chính mình, Từ Ly Sách cực độ hối hận, chính mình dĩ nhiên chủ động treu chọc Nhiếp Thiên Minh.

Lông mi nhẹ nhàng run lên, Nhiếp Thiên Minh khóc miệng lộ ra một tia xem thường mỉm cười. Hắn Từ Ly Sách không phải là dựa dẫm Cầm trường lão, mới dám như thế tử không e dè sao?

Ngày hôm nay liền để hắn chết tại Cầm trường lão trước mặt, triệt để tru diệt Từ Ly Sách trái tim.

Tâm đã tru, nhân phải giết!

"A!"

Từ Ly Sách tuyệt vọng kêu thảm thiết một tiếng, lập tức đi đòi nhà ma.

"Ai, ác giả ác báo!" Cầm trường lão nhìn Từ Ly Sách thân thể thờ dài nói, nếu Từ Ly Sách đã không phải là Phong Vân môn đệ tử, hắn cũng không có thể mạnh mẽ ngăn cản. Vì một người tàn phế người, đắc tội Nhiếp Thiên Minh, hắn sẽ không làm.

"Còn các ngươi nữa mấy cái, nếu là còn dám hãm hại hắn đồng học, kết cục giống loại người như bọn hắn! Còn chưa cut..." Nhiếp Thiên Minh vừa chỉ chỉ mấy người kia, lớn tiếng quát lớn nói.

"Các ngươi còn không đi, chờ cùng Từ Ly Sách đồng thời chôn cùng a!" Cầm trường lão tay vẫy một cái, làm người đem bọn hắn mang tới trở lại.

Nhìn mấy người sợ hãi mà lại ánh mắt tuyệt vọng, Nhiếp Thiên Minh lớn tiếng quát lớn nói: "Sau đó lại cho ta biết ngươi bắt nạt nhân, cũng không phải là ngày hôm nay kết quả."

...

...

Ngày mai ánh mặt trời có vẻ cực kỳ chói mắt, Nhiếp Thiên Minh bị nó đâm tỉnh.

"Thật thư thái a! ..."

Đã lâu không có loại cảm giác này, Nhiếp Thiên Minh duỗi cái lưng mệt mỏi, lẩm bẩm nói.

Chậm rãi ngồi dậy, thu thập xong tất cả, chậm rãi quét một vòng, Nhiếp Thiên Minh mang theo Hắc Huyền rời khỏi nơi này.

Nơi này, hắn khả năng vĩnh viễn sẽ không trở về ...

"Thiên Minh ca ca, ký về được xem ta." Nam Cung Huyền lúc này con mắt đã khóc đến sưng đỏ, thế nhưng vẫn là miễn cưỡng nặn ra vẻ mỉm cười.

"Đừng khóc, lại khóc liền không đẹp rồi!" Nhiếp Thiên Minh sờ sờ nàng ửng đỏ mặt, ôn nhu nói.

Tuy rằng bình thường Nam Cung Huyền cột nhà, thế nhưng lần này khóc nhưng là càng thương tâm hơn!

"Huyền muội, đừng khóc! Ta sẽ trở lại! Tin tưởng ngươi Thiên Minh ca ca sao?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng ôm nàng một thoáng, nhu tình nói rằng.

"... Ân..."

Nam Cung Huyền gạt đầu lia lia, âm thanh nghẹn ngào nói rằng.

Tổng Quân Thiên Lý, cuối cùng cũng có từ biệt! !

Mấy cái đã từng bị hấn cứu sư huynh cũng cố ý đến tiễn đưa, Nhiếp Thiên Minh hướng về bọn họ vẫy vẫy tay, hướng về Phong Vân thành đi đến.

Nội thành, là hình dạng gì? Hấn rất muốn biết, bên ngoài đến cùng lớn bao nhiêu, hấn cũng rất muốn biết...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Nợ máu phải trả bằng máu

Tám phần Hạo Vũ, Phong Vân độc chiếm một hoang.

Phong Vân Hoang ngoại thành phần hoa nhất nơi mặc chúc Phong Vân thành, nhưng là cả Phong Vân Hoang phần hoa nhất nơi, tự nhiên là Hoang thành!

Hoang thành độc làm một quận, có ba cái thành nhỏ tạo thành, tạo thành ba đỉnh tư thế, lẫn nhau chiếu rọi.

Ba toà thành nhỏ cũng không phải là trong tương tượng nhỏ như vậy, có ít nhất Phong Vân thành bình thường miệng lớn

Ba toà thành nhỏ cách xa nhau không xa, thế cho nên rất nhiều đại gia tộc tại ba toà thành nhỏ đều có gia sản.

Thiên Hoang thành, Địa Hoang thành, Huyền Hoang thành...

Tại Đông Nam giác có một toà cực cao ngọn núi, vì đó Thiên Sơn, Hoang chủ liên cư ngụ ở bên trong.

Lần này bọn họ một nhóm chính là đi Địa Hoang thành, Phong Vân nội viện.

Phong Vân nội viện cũng là Địa Hoang thành bên trong khiến người chú ý nhất một chỗ, nó chỉ ít chiếm cứ toàn bộ Địa Hoang thành một phần mười, viễn hoàn toàn không phải cái khác danh môn vọng tộc có thể so sánh với.

Phong Vân nội viện có một cái tối chỗ đặc biệt, chính là tuổi tác. Tiểu nhân chỉ có mười ba, mười bốn tuổi, đại đệ tử có thể đạt đến ba mươi tuổi, bất quá như Nhiếp Thiên Minh như vậy tuổi tác thiếu niên vẫn là chiếm đa số.

Ứng Thừa Học vừa nhìn trở lại chính mình đại bản doanh, có vẻ hơi kích động, hai năm nữa, hấn rốt cực lại trở lại.

Hai người đi trên đường vẫn là rất dễ thấy, bởi vì dẫn theo một con Thiên Nguyên cảnh yêu thú, cho nên người qua đường quăng tới tôn kính ánh mắt.

Tại Địa Hoang thành có thể nuôi nhốt lên Thiên Nguyên cảnh yêu thú, chỉ ít cũng là một cái đại gia tộc.

Những này thượng tầng gia tộc, ít nhiều gì muốn cùng những này mấy đại kỳ có liên hệ, tự nhiên đạt được người qua đường tôn trọng.

Cảm khái một phen đồng thời cũng không quên cho Nhiếp Thiên Minh giới thiệu nơi này hoàn cảnh, chỉ chốc lát sau, bọn hấn tới đến một chỗ coi như không tệ sân.

"Đây chính là của ta nhà, hai năm nữa. Lâm Mộng Đồ muốn trở về địa phương, ngày hôm nay rốt cực thực hiện. Cảm tạ, cũng không nhiều lời, đi, tiến vào sân, đi uống rượu." Ứng Thừa Học hơi chút co quắp một thoáng, vỗ vỗ hấn vai, kích động nói.

"Người anh em ta liền không khách khí." Nhiếp Thiên Minh nhìn hiếm thấy cao hứng như vậy Ứng Thừa Học, cũng vui vẻ mà nói rằng.

Ứng Thừa Học tầng tầng gõ một cái cửa lớn, cũng không lâu lắm, một vị gia đình mở cửa phòng ra, vừa nhìn là thiếu gia, kích động hô: "Thiếu gia trở lại, thiếu gia trở lại..."

"Ngô thúc, ta tỷ tỷ nàng có khỏe không?" Ứng Thừa Học vào cửa lại hỏi.

"Yên tâm, tiểu thư nàng hảo, chính là quá muốn thiếu gia, ta thấy được nàng lên lút không biết khóc bao nhiêu lần..." Nói tới đây, Ngô thúc không khỏi thờ dài một hơi.

"Thừa Học, Thừa Học..." Trong sân truyền đến một trận cấp thiết âm thanh, nghĩ đến hấn là Ứng Thừa Học tỷ tỷ.

Âm thanh vừa ra, đã nhìn thấy một con mắt ứng đồ nữ tử từ hậu viện lao nhanh tới đây, mặt sau vẫn theo một nam nhân, xem tuổi hắn là có hai mươi khoảng hai tuổi .

Ứng Thừa Học tỷ tỷ tuy rằng không có bế nguyệt Tu Hoa chi dung, thể nhưng cũng là loại mỹ nữ kia hình nữ tử, tỷ đệ hai người ôm đầu khóc rống.

Một lát, bọn họ mới ý thức tới Nhiếp Thiên Minh vẫn đứng ở ngoài cửa, vội vàng lẫn nhau chà xát một thoáng nước mắt, đem Nhiếp Thiên Minh dẫn vào cửa.

Gặp lại bọn hắn vừa nảy tình cảnh, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nghĩ đến chính mình về nhà lần kia tràng cảnh, biết bao tương tự, trong lúc nhất thời, cảm khái vạn ngàn.

"Đây là ta mới quen huynh đệ, Nhiếp Thiên Minh. Lần này tiểu đệ có thể nhanh như vậy trở về nhờ có hắn." Ứng Thừa Học đem Nhiếp Thiên Minh giới thiệu cho bọn họ.

"Nhiếp Thiên Minh, gặp gỡ Ứng tỷ tỷ. Sau đó làm phiền phiền Ứng tỷ tỷ địa phương, kính xin nhiều tha thứ ." Nhiếp Thiên Minh vô cùng cung kính nói.

"Nói chi vậy, ngươi là Thừa Học huynh đệ, chính là của ta đệ đệ. Những khác không dám nói, sành ăn, tỷ tỷ vẫn có thể làm được." Ứng Tuyết cười nói.

"Đa tạ Ứng tỷ tỷ ." Nhiếp Thiên Minh cười nói.

"Đây là người tỷ phu, chúng ta năm ngoái thành thân, Cao Chiến." Ứng Tuyết lại vội giới thiệu bên người nàng nam tử.

"Thừa Học gặp gỡ tỷ phu." Ứng Thừa Học cung kính nói, Nhiếp Thiên Minh cũng thuận theo lễ phép nói một thoáng.

"Thường xuyên nghe người tỷ giới thiệu chuyện của người, ngày hôm nay đến này vừa thấy, quả nhiên là rồng phượng trong loài người." Cao Chiến vỗ vỗ hắn vai, cao hứng nói.

"Ngô thúc, nhanh mua điểm rượu ngon thức ăn ngon. Đều đừng ở chỗ này ngây ngốc đứng, vào nhà đi." Ứng Tuyết xoa xoa kích động nước mắt thủy, đem bọn hắn toàn bộ thỉnh vào phòng bên trong.

Trong phòng tuy rằng không phải rất xa hoa, thể nhưng là có một loại cảm giác ấm áp, có thể nhìn ra được hết thảy đồ vật đều là chủ nhân tỉ mỉ chọn.

Nhìn quanh bốn phía, theo mọi người cũng ngồi xuống, Ứng Tuyết vội vàng lại đi bưng trà rót nước, cho bọn hắn mỗi người rót một chén trà.

Mấy người lập tức tán gẫu mở ra, Nhiếp Thiên Minh ở bên cạnh nghe, cho tới chính mình thời điểm, liền hơi cười cười.

Tại Ứng Tuyết mười lăm tuổi năm ấy, hắn cha mẹ trong một lần nhiệm vụ bất hạnh song song tạ thế, chỉ để lại tỷ bọn hắn đệ hai người. Lúc đó nhà bọn họ cảnh cũng coi như không tệ, chỉ ít thuộc về cái loại này trung đẳng nhân gia, cho nên Ứng Tuyết liền cổ vũ Ứng Thừa Học sớm một chút tiến vào Phong Vân nội viện.

Lúc đó bọn họ tiến vào còn không là Phong Vân nội viện, chờ đến hắn đột phá đến Hậu Địa cảnh lúc, này mới chính thức tiến vào đến Phong Vân nội viện. Không quá mấy năm, liền xảy ra sự kiện kia, Ứng Tuyết vẫn muốn chuyển ra Huyền Hoang thành, nhưng là vì chờ Ứng Thừa Học trở về, vẫn vẫn không nhúc nhích.

Sinh hoạt việc vặt, tiết lộ ra một cỗ nồng đậm thân tình...

...

...

"Chúng ta trước tiên sẽ không Phong Vân nội viện, chờ báo thù về sau, lại báo danh cũng không muộn." Ứng Thừa Học nhìn hắn tỷ tỷ đi sau đó, nhẹ giọng quay về Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Ngươi có kế hoạch gì sao?" Nhiếp Thiên Minh hỏi, Ứng Thừa Học tại Huyền Thiết Quảng tràng kéo dài hơi tàn sống mấy năm, chính là vì báo cái thù này.

Không có ai so với Nhiếp Thiên Minh càng rõ ràng lúc này Ứng Thừa Học cừ hận trong lòng, đặc biệt là hắn nghe được Ứng tỷ tỷ một mình chống đỡ cái nhà này thời điểm, Ứng Thừa Học năm năm so với ai khác đều khấn.

Là những gia hỏa kia để hắn mất đi hơn hai năm sinh hoạt, ...

"Đối phó như vậy người, vẫn muốn kế hoạch gì, hiện tại ta đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ, liệu muốn giết chết hắn, thực sự là dễ như trở bàn tay, cho nên chúng ta chỉ cần một cơ hội." Ứng Thừa Học lạnh lùng nói.

"Ân, ta lường trước hắn cũng không nghĩ ra sau hai năm, ngươi vẫn sẽ tìm đến hắn báo thù, cho nên chỉ cần chúng ta nắm lấy cơ hội, đại thù đến báo." Nhiếp Thiên Minh cảm nắm nắm, lâm lâm nói.

Hai người chế định được rồi kể sách hậu, mượn danh nghĩa Nhiếp Thiên Minh có việc gấp muốn đi xử lý, liền hướng Ứng Tuyết cáo từ, Ứng Tuyết tuy rằng có điểm không muốn, thế nhưng cân nhắc đến Nhiếp Thiên Minh đối với bọn hắn Ứng gia ân đức quá lớn, cho nên cũng không nói thêm gì.

Dù sao báo thù chuyện như vậy, tuyệt đối không thể để cho Ứng Tuyết biết, bằng không lại đồ tăng lo lắng, bởi mang theo Hắc Huyền quá rêu rao, vừa bất lợi với báo thù, Nhiếp Thiên Minh liền lưu lại nó, ngoài ra lưu lại một ít đan dược nuôi nấng nó.

Ứng Tuyết cảm thán không thôi, liền ngay cả yêu thú đều là dùng đan dược nuôi nấng, có thể thấy được Nhiếp Thiên Minh nhà cỡ nào có quyền thế. Nhiếp Thiên Minh đối với này cũng chỉ có thể nở nụ cười chi, trong chuyện này tình huống cũng chỉ có tự mình biết.

Ra khỏi Ứng Thừa Học nhà, hai người cấp tốc hướng về Phong Vân nội viện chạy đi. Vì phòng ngừa người khác nhận ra là Ứng Thừa Học, Nhiếp Thiên Minh cố ý đem tấm kia mặt nạ cho hắn mượn, làm như vậy đến không có sơ hở nào.

Đến Phong Vân môn, sau khi nghe ngóng, hai người mới biết được tên khốn kiếp này đã về nhà nửa năm, Nhiếp Thiên Minh dễ dàng phải có được hắn nhà địa chỉ, liền lại cố gắng càng nhanh càng tốt đuổi tới.

Cái cuối cùng kẻ thù là Trần Bình, là Huyền Hoang thành Trần gia một tên ở ngoài thất sinh hải tử. Huyền Hoang thành Trần gia cũng tính được là là một nhà gia đình giàu có, tuy rằng không sánh được những này có quyền thế gia tộc, thế nhưng cũng tại Huyền Hoang thành có nhất định địa vị.

Hai người tách ra tiến hành điều tra, quan sát Trần Bình sinh hoạt quy luật, trải qua hai ngày quan sát, rốt cục lấy ra một ít hữu dụng tin tức.

Gia hỏa kia, mỗi ngày đều muốn đi một nhà gọi "Độc túy lâu" đi uống mấy bát rượu, cho nên hai người định ra rồi kể sách, quyết định ở một cái người ở thừa thốt địa phương, thân không biết quý bất giác giết chết hắn.

Chợ đêm phồn hoa, chiếu sáng toàn bộ Huyền Hoang thành, cũng chiếu sáng xa mỹ độc túy lâu.

Ngày hôm nay Nhiếp Thiên Minh đặc biệt tưởng nhớ uống rượu, cho nên đơn giản kêu mấy đàn, Ứng Thừa Học nhưng kiên trì không uống. Nhiếp Thiên Minh cũng không có miễn cưỡng, dù sao hắn từ lượng thực sự không được, thêm vào ngày hôm nay lại có chính sự muốn làm, cho nên cũng không khuyên nữa hắn.

Ngồi ở bên cạnh Ứng Thừa Học có vẻ cực kỳ nặng nề, cùng hào hiệp Nhiếp Thiên Minh tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, cũng khó trách lập tức liền muốn động thủ, tất cả những thứ này đều là khó tránh khỏi.

Đầy đủ uống hai đàn, cái kia Trần Bình tài văn chương hung hăng đi đến, vừa tàu biên mại: "Ngươi mẹ kiếp, không phải là phu nhân sinh địa chứ, có cái gì có thể kiêu ngạo, còn dám bỏ đến trên đầu ta, lão tử không phải làm thịt ngươi."

Ứng Thừa Học tay nhẹ nhàng run nhúc nhích một chút, chỉ chốc lát sau, lại khôi phục lúc trước bình tĩnh. Nhiếp Thiên Minh vẫn là uống chính mình tửu, thế nhưng hai con mắt không ngừng mà nhìn chăm chăm Trần Bình xem.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Trừng trị kẻ thù

"Tam thiếu gia, lại sinh cái gì hờn dỗi đây? Có phải hay không lại bị Đại thiếu gia bắt nạt ..." Những người bên cạnh đều chọc nói.

"Lăn... , thiếu đến phiên lão tử, lại phiên lão tử đánh gãy ngươi chân chó..." Trần Bình cực kỳ phẫn nộ bùng lên một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Tam thiếu gia, không bằng uống chung bát! Ngược lại ngươi cũng không phải là ngày thứ nhất chịu Đại thiếu gia khí ..." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên bùng lên từ hướng về phía hắn cười nhạo nói, Ứng Thừa Học hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh sẽ làm như vậy, nội tâm lo lắng nhìn Trần Bình, sợ sệt bị hắn nhìn ra manh mối.

"Vô Danh binh sĩ cũng dám cười nhạo lão tử, cút cho ta, bằng không lão tử đánh chết ngươi..."

Trần Bình vừa nhìn là hai cái không nhận ra nam tử, không khỏi mắng.

"Tam thiếu gia, ta có thể nói chính là lời nói thật, bất quá ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không có cười nhạo ý tứ của ngươi. Biết ngươi không có tiền, ta đến phò, như thế nào? Ha ha ha..." Nhiếp Thiên Minh làm trầm trọng thêm cười nhạo, vốn là hai người chuẩn bị lên lên lút lút giết chết hắn, thế nhưng hắn hiện tại nghĩ tới một cái càng tốt hơn địa vị có.

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh móc ra mấy vạn Hoang tệ, tiếp theo lăm bắm nói: "Yên tâm ta không phải ở ngoài thất sinh, mời ta đến sửa chữa người, cũng không phải là ở ngoài thất sinh."

Từ lâu người đầu nghe ra câu nói này ý tại ngôn ngoại, Trần Bình sắc mặt tức giận đỏ chót, vốn là mấy ngày liên tiếp liên chịu Đại thiếu gia khí, bản muốn mượn rượu giải sầu, ai biết Đại thiếu gia dĩ nhiên phái người đến sửa chữa hắn.

"Người dám, nói cho người biết, nơi này là Trần gia địa bàn, coi như là Đại thiếu gia hắn cũng không dám..."

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh không có chờ hắn nói xong, nhấc chân đá rơi xuống trong tay của hắn bát, hung ác nói rằng: "Đại thiếu gia lên tiếng, còn dám ở sau lưng mắng hắn, cản trở hắn phế bỏ người."

"Người mẹ kiếp phản, đừng bởi vì các người là Đại thiếu gia mời tới người, lão tử cũng không dám động, lão tử chiếu đánh không lầm."

Trần Bình cấp tốc giương lên cánh tay, một tia Nguyên lực gom lại nắm đấm hướng về hướng Nhiếp Thiên Minh đánh tới.

"Tam thiếu gia người uống nhiều quá đi! Đại thiếu gia người người cũng dám đánh, người..." Ứng Thừa Học nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng lên, cho Nhiếp Thiên Minh khiến cho một cái ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh lập tức kiềm chế hắn, để hắn liền cơ hội nói chuyện đều không có.

"Xi "

Một tiếng rất nhỏ tiểu nhân: nhỏ bé âm thanh truyền đến, Ứng Thừa Học lại nhanh chóng đem xen vào Trần Bình trái tim chúi thủ rút ra, nhẹ nhàng ở bên tai của hắn nói rằng: "Người còn nhớ rõ hai năm trước cái kia muốn giết người thiếu niên sao?"

Trần Bình trợn to hai mắt, lộ ra cực kỳ vẻ mặt sợ hãi, hắn muốn hô to, nhưng tuyên bố đi ra âm thanh...

Bởi vì bọn hắn nơi góc cực kỳ hẻo lánh, tuy rằng có người nhìn, thế nhưng không có ai nhìn thấy Ứng Thừa Học hắn giết chết Trần Bình quá trình, chỉ là cho là bọn hắn muốn giáo huấn hắn một thoáng mà thôi.

Nhiếp Thiên Minh tốc độ cực nhanh từ Trần Bình trên người móc ra một cái Bao Bao, ló ló nói rằng: "Tam thiếu gia, ngày hôm nay liền tính người mời chúng ta uống rượu, cái này tiền thưởng ta mượn..."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh cực không khách khí đem đồ vật hướng chính mình trong bao ném đi, chậm rãi đem hắn nằm sấp xuống đến, biến thành bị đánh bất tỉnh đáng đáp.

"Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy bị đánh bất tỉnh người! Ta cho người biết, ai dám đi tới cứu tính hắn, chính là nhưng chúng ta Đại thiếu gia là địch, đi..." Ứng Thừa Học cực kỳ hung ác hướng về người xem náo nhiệt quát, quả nhiên không có một người còn dám hướng bên này nhìn.

"Tam thiếu gia, chúng ta liền đi trước, chúng ta sẽ giúp người tính tiền, sớm nói, không phải ở ngoài thất sinh, không để ý tiền..." Nhiếp Thiên Minh càng làm hí phen làm đủ, lúc này mới theo Ứng Thừa Học nghênh ngang đi ra ngoài.

Mới ra độc túy lâu, hai người liền lấy tốc độ cực nhanh chạy ra Huyền Hoang thành...

"Ha ha ha, ..."

"Đại thù rốt cực báo, quá là vui..."

"Lần này cái kia Đại thiếu gia cũng muốn giải thích một trận, ta nghĩ không ai sẽ đến quân chúng ta là ai vậy..."

"Ha ha ha... Như loại này sự quá bình thường bất quá, Đại thiếu gia bất mãn Tam thiếu gia khiêu khích chính mình quyền uy, tìm người làm đi hắn. Cuối cùng khẳng định không Liễu Liễu chi, nói không chắc Đại thiếu gia vẫn cảm cảm ơn chúng ta đây?"

...

...

Ngày mai ánh mặt trời có vẻ đặc biệt long lanh, Nhiếp Thiên Minh rất sớm rời giường, thu thập tất cả.

Hắn đem từ Trần Bình nơi nào chiếm được tiền tài toàn bộ để vào chính mình bên người bao bên trong, thêm vào đan dược cùng đồng tạc, đầy đủ một trăm 200 ngàn Hoang tệ. Nhiếp Thiên Minh cảm thấy cực kỳ thoả mãn, thuận lợi đem Trần Bình đồ vật cùng nhau tiêu hủy.

Hôm nay là đi Phong Vân nội viện báo danh tháng ngày, cho nên tâm tình có vẻ đặc biệt hào.

Hai người cầm từng người thư, hướng về báo danh nơi đi đến.

Bởi không có đến chiều tân thời gian, cho nên báo danh nơi có vẻ so sánh với quạnh quẽ, tình cờ có một, hai người trải qua.

Hai người đi tới trước cửa phòng, nhẹ nhàng gõ một cái cửa phòng, bên trong xuyên ra một vị cực giàu có từ tính thanh âm nữ nhân.

"Mời tiến vào!"

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, là một vị hơn ba mươi tuổi thiếu phụ, Nhiếp Thiên Minh hướng về nàng hành một cái lễ, mỉm cười nói rằng: "Chúng ta là Huyền Thiết Quảng tràng đến, đây là chúng ta thư tín."

Nhiếp Thiên Minh cùng Ứng Thừa Học một mực cung kính đem thư giao cho nàng, yên tĩnh đang đợi kết quả.

"Nhiếp Thiên Minh." Thiếu phụ nhẹ nhàng thì thầm.

"Ừm." Nhiếp Thiên Minh không biết nàng vì sao lại thì thầm chính mình tên, lung tung đáp một thoáng.

"Được rồi, Ứng Thừa Học ngươi có thể trở về đến trước đây đạo sư nơi đó." Thiếu phụ ngẩng đầu, trong tròng mắt tràn ngập mỉm cười nói rằng.

"Đa tạ lão sư." Ứng Thừa Học biết rõ là kết quả này, vẫn là chăm chú huy nhúc nhích một chút từ nắm đấm.

"Lão sư, ta đây?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Ngươi, chờ chút đã đi, bây giờ không phải là đến chiều tân thời gian, ta muốn đem tư liệu giao cho những này đạo sư, để bọn hắn chọn." Thiếu phụ mỉm cười nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh hơi có chút thất vọng, đơn giản gật đầu.

Hai người lần lượt ra khỏi báo danh nơi, Ứng Thừa Học an ủi hắn một thoáng, nói rằng: "Đừng lo lắng, rất nhanh sẽ có kết quả. Nói không chắc liền ngay cả cái này cá tính cách cổ quái lão đầu đều sẽ dẫn đo muốn thu ngươi."

"Cổ Quái lão đầu? Là ai a?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Chúng ta Phong Vân nội viện duy nhất một cái tứ phẩm Luyện Đan sư, tính cách cực kỳ cổ quái, hàng năm cũng đều sẽ có thật là nhiều người tuyển hắn khi đạo sư. Bất quá hàng năm hắn nhiều nhất cũng chỉ thu năm cái, mùa màng không tốt, một cái đều không thu. Phong Vân nội viện không người nào dám đắc tội hắn." Ứng Thừa Học ước ao nói rằng.

"Ha ha, Luyện Đan sư, ta có thể thỉnh lão sư dạy ta, hà tất để hắn giáo đây?" Nhiếp Thiên Minh âm thầm thì thầm nghĩ.

"Đừng hy vọng Lão đầu từ dạy ngươi." Hư Không lão sư đột nhiên xông ra, sớm cho hắn tặc một chậu nước lạnh.

"Tại sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Thiên phú? Có hiểu hay không, ta cảm thấy ngươi không có thiên phú." Hư Không lão sư lắc lắc đầu nói rằng.

"Ngươi vẫn là người thứ nhất nói ta không có thiên phú người, vậy ta liền chứng minh cho ngươi xem." Nhiếp Thiên Minh hướng về Hư Không lão sư múa múa quả đấm.

Hư Không lão sư nhún vai, nói rằng: "Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng tới tìm ta hỗ trợ."

Nhìn nằm ở ghế tre trên nhàn nhã tự đắc Hư Không lão sư, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai mặt xạm lại, lười biếng lão sư đi ra chăm chỉ đệ tử.

Ứng Thừa Học bởi cản trở lại nguyên lai đạo sư trước, chỉ còn lại Nhiếp Thiên Minh một người một mình đi đạo.

Phong Vân nội viện muốn so với Phong Vân ngoại viện còn muốn Cổ lão, có ít nhất mấy chỗ kiến trúc đã hơn ngàn năm, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ soạng một thoáng, cảm thụ ngàn năm trước đây người lưu lại khí tức.

Cuối cùng Nhiếp Thiên Minh bắt đầu dựa theo vừa này báo danh nơi khai ra sọt, đi chính mình chỗ ở nghỉ ngơi.

Chính cái gian phòng bố cục muốn so với hắn tại Phong Vân ngoại viện muốn cổ xưa chút, Nhiếp Thiên Minh thu thập xong đồ vật hậu, có tiếp theo tu luyện.

Mấy ngày liên tiếp bốn ba, Nhiếp Thiên Minh mỗi ngày hoa không tới hai giờ tu luyện. Bởi vừa đột phá đến Thiên Nguyên hậu kỳ, cố ý dừng chậm một chút, để thần thể từ lần trước thuận Địa Dương Đan tổn thương bên trong triệt để khôi phục như cũ.

Lúc đó Nhiếp Thiên Minh thật sự lo lắng ngày sau sẽ lưu lại di chứng, may là đan dược là lão sư luyện chế, lại là lão sư tự mình điều khiển, cho nên không có bất kỳ di chứng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Nhân vật tiêu điểm

Ngày mai dương Quang Minh mị, Nhiếp Thiên Minh kéo dài rèm cửa sổ, nhìn phương xa!

"Tùng tùng tùng..."

Một trận gấp gấp tiếng gõ cửa truyền đến lại đây...

"Ai? Như thế liền đến!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đích thì thầm một tiếng, nhanh chóng bước qua.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, nguyên lai là Ứng Thừa Học!

"Ứng đại ca, đến thật sớm a!" Nhiếp Thiên Minh cùng hắn đánh một cái bắt chuyện, ngáp nói rằng.

"Người anh em, ta ngày hôm nay nhưng là mang theo nhiệm vụ đến." Ứng Thừa Học đối với hắn cũng cười cười, chậm rãi nói rằng.

"Cái gì? Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?" Nhiếp Thiên Minh nhú một thoáng lông mày, tò mò hỏi.

"Ta là đại biểu ta đạo sư hoa dừng đến, hắn hi vọng ngươi có thể lựa chọn hắn làm đạo sư của ngươi." Ứng Thừa Học chậm rãi nói rằng, trong mắt toát ra chờ mong.

"Ngày hôm qua vẫn không phải không nhân muốn ta sao? Làm sao ngày hôm nay đột nhiên có người điểm danh muốn ta?" Nhiếp Thiên Minh lông mi vì run, hỏi tiếp.

Ứng Thừa Học ha ha cười lên, vỗ vỗ hắn vai nói rằng: "Ngươi không biết, sáng sớm hôm nay, ngươi đã trở thành Phong Vân nội viện to lớn nhất tin tức tiêu điểm. Đạo sư của chúng ta nói, gần quan được ban lộc, lập tức phải ta chạy tới."

Nói như thế, Nhiếp Thiên Minh càng hồ đồ hơn, mình cũng không có làm chuyện gì, hắn là đúng như Ứng Thừa Học nói, đại gia tranh nhau cướp chính mình tới?

Ứng Thừa Học nhìn trong trầm tư Nhiếp Thiên Minh, mỉm cười nói rằng: "Sáng sớm hơn tám giờ, đạo sư đột nhiên tìm tới ta, muốn ta muốn hết tất cả biện pháp muốn đem ngươi kéo đến hắn môn hạ."

Gãi gãi đầu, Ứng Thừa Học nói tiếp: "Vốn là ta cũng buồn bực, sau đó nghe đạo sư nói chuyện. Bọn họ vừa mở xong đạo sư hội nghị, cái cuối cùng nghị trình chính là ngươi. Ngươi không biết ngươi đề cử tin một đọc ra, hết thầy đạo sư đều biểu hiện ra rất lớn hứng thú, giống như đều muốn kéo ngươi làm làm đệ tử."

Tuy nói có thể có, thể nhưng cũng không trở thành khoa trương như vậy, Nhiếp Thiên Minh ngượng ngừng cười cười hỏi: "Cái kia cổ quái lão đầu có hay không động tâm?"

Ứng Thừa Học cũng lúng túng cười cười, thì thào nói rằng: "Theo ta được biết, cái kia cổ Quái lão đầu từ trước đến giờ không tham gia loại này hội nghị."

"Ngươi đạo sư đạt đến loại cảnh giới nào?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Có người nói đã đến Tiểu Thành kỳ, bất quá ta cũng không có thấy quá hắn ra tay quá." Ứng Thừa Học nghĩ tới này bạo động một đêm, Nhiếp Thiên Minh bù đắp được Tổng đội trưởng năm phút đồng hồ công kích, cho nên lại bỏ thêm một câu tiếp theo.

Bất quá nghe Nhiếp Thiên Minh như thế vừa hỏi, hắn cũng biết hi vọng có điểm xa vời!

"Ứng đại ca, vốn là ta hắn là cho mặt mũi ngươi, chỉ là ta còn muốn muốn ti mi cân nhắc một thoáng." Nhiếp Thiên Minh khước miệng hơi hơi động, cười nói.

"Ta cảm thấy thì cũng thôi, nói thật, ta đạo sư không phải trong nội viện lợi hại nhất. Ngươi cũng là có thể lợi dụng hai ngày này suy nghĩ thật kỹ cân nhắc." Ứng Thừa Học nhẹ giọng nói rằng.

Đưa đi Ứng Thừa Học, Nhiếp Thiên Minh lại đi ra ngoài chuyển động, Hắc Huyền đã bị ở tại Ứng Thừa Học nhà có được vài ngày, hắn hiện tại còn không dự định đem nó tiếp tới đây.

Đón lấy lại đây hai ngày, lục tục có mấy cái đạo sư sai người đến, uyển chuyển biểu đạt bọn họ muốn Nhiếp Thiên Minh.

Trong lúc nhất thời Nhiếp Thiên Minh lâm vào hạnh phúc phiền não bên trong, cũng không biết nên tuyển ai hảo.

Mỗi lần hấn ra vào nhiều người địa phương, luôn có thể đủ nghe được có người nghị luận nữa hấn, bất luận lời hay vẫn là ác ngữ hăm hại, ngược lại hấn trở thành mới tiêu điểm.

Trong lúc nhất thời Nhiếp Thiên Minh vượt qua Phong Vân nội viện kiệt xuất nhất thiếu niên Khuông Mãng, có người thậm chí nắm Nhiếp Thiên Minh cùng Khuông Mãng so với.

Dựa vào Ứng Thừa Học nói, Khuông Mãng năm tuổi liền bắt đầu tu luyện. Mười bốn tuổi năm ấy tiến vào Hậu Địa cảnh, vền vẹn sau hai năm hấn đã đột phá đến Thiên Nguyên cảnh. Sáng tạo gần ba mươi năm Phong Vân nội viện nhỏ nhất niên cấp đạt đến Thiên Nguyên cảnh, Khuông Mãng lại tiếp tục xoát mới mới ghi chép. Hai mươi tuổi năm ấy một lần bước vào Thiên Nguyên Thần cảnh giới, trở thành Phong Vân môn còn trẻ nhất Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả.

Trên căn bản có thể dễ xác định hấn chính là Phong Vân nội viện đề cử cho Phong Vân hạch viện duy nhất một vị, chỉ là Nhiếp Thiên Minh vào lúc này xuất hiện.

Thế cho nên mọi người đều cho rằng Nhiếp Thiên Minh là duy nhất một cái có thể khiêu chiến Khuông Mãng người, cũng chỉ có hấn có tư cách này.

Nhưng để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy buồn cười chính là, khi hấn đi qua những này nhân trước mặt lúc, dĩ nhiên không có một người liếc hấn một cái.

Lời đồn đãi đều là đáng sợ nhất. Nó có thể làm cho sự thực trở nên hoàn toàn thay đổi, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh ngay cả mình đều sắp phải tin tưởng, cái kia Nhiếp Thiên Minh chính là vì khiêu chiến Khuông Mãng mà đến.

...

...

"Lão sư, người xem ta tuyển vị nào hảo đây?" Nhiếp Thiên Minh thực sự không quyết định chắc chắn được, hướng về Hư Không lão sư thỉnh giáo.

"Lão đầu tử cảm thấy, người vẫn là tuyển cái kia tứ phẩm Luyện Đan sư đi!" Hư Không lão sư chậm rãi mở mắt, mặc không quan tâm nói.

"Lão sư không phải nói ta không có thiên phú sao? Làm sao vẫn đề đầu cái kia cổ Quái lão đầu môn hạ?" Nhiếp Thiên Minh nghe được Hư Không lão sư kiến nghị hậu, thất kinh.

Hư Không lão sư vuốt vuốt râu mép, lẩm bẩm nói: "Liên hiện nay thế cuộc đến xem, lựa chọn Luyện Dược sư là thích hợp. Vốn là cũng không cái gì, bất quá trải qua như thế một giày vò, e sợ chẳng mấy chốc sẽ truyền tới những này Toán sư trong tai. Liên tính bất truyền đến Toán sư trong tai, ta nghĩ Đặng Trắc hấn cũng có thể điều tra tới đây."

"Đến thời điểm ai cũng không dám bảo đảm, bọn họ có thể hay không vì bảo toàn hai trong nhà quan hệ, bỏ qua người. Thế nhưng Luyện Đan sư thì không như vậy, coi như là Toán sư tụ hội cũng sẽ có điều kiêng kỵ, thêm vào lại có như thế một cái cổ quái lão đầu, hấn nhất định sẽ không đem người giao ra." Hư Không lão sư thần nhiên nói.

"Chỉ có cái biện pháp này sao?" Nhiếp Thiên Minh suy tư chốc lát ý thức được chính mình quả nhiên chọn một cái phiền toái lớn, nếu không phải lão sư nhắc nhở chính mình cũng đã quên.

"Đây còn không phải là then chốt, then chốt là Địa Dương Thạch khẩu vị lại đại trưởng, lại tiếp tục như thế, phỏng chừng người cũng không có tiền cung đường." Hư Không lão sư vuốt vuốt râu mép, chậm rãi nói rằng.

Sờ sờ chính mình mũi, Địa Dương Thạch khẩu vị lại lớn? Quả nhiên là một đại vấn đề, thậm chí so với Đặng Trắc sự tình còn nghiêm trọng hơn một điểm.

...

...

Dựa vào Nhiếp Thiên Minh hiểu rõ, Luyện Đan sư lâu phi đại sư muốn tháng sau mới bắt đầu chiêu thu đệ tử, vậy chính là chính mình nhất định phải đợi được tháng sau.

"Ai, chỉ có thể như thế..."

Chờ đợi chính là mang ý nghĩa mất đi hiện tại hết thảy cơ hội, Nhiếp Thiên Minh cắn răng một cái, toàn bộ đẩy đi, cuối cùng không có đạo sư, chính mình một mình tu luyện.

Quyết định này lần thứ hai kinh hãi toàn bộ Phong Vân nội viện, bởi vì lựa chọn Cử đại sư làm đạo sư liên ý vị trên căn bản bỏ qua cùng Khuông Mãng chính diện cạnh tranh, đồng đẳng với đầu hàng.

Đầu hàng? Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng ghi nhớ, thân nhiên nói: "Vốn là ta không có ý định khiêu chiến hán, đều là chính các ngươi nói."

Chậm rãi đi giữa trong viện, cự ly lần sau chọn lựa vẫn có thời gian một tháng, Nhiếp Thiên Minh quyết định chuẩn bị cẩn thận, nghĩ thông suốt quá đột kích một thoáng có thể đi vào lầu phi đại sư trong mắt.

"Ngươi chính là Nhiếp Thiên Minh." Một cái hai nam tử mười tuổi đột nhiên đứng ở chính mình trước mặt, Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu nhìn hán một cái, nhân trường rất anh tuấn, chính là giữa hai lông mày để lộ ra một tia khiến người ta khó chịu ngạo khí.

"Đúng vậy! Có chuyện gì không? Không có chuyện gì ta còn muốn chuẩn bị Cửu đại sư cuộc thi đây." Nhiếp Thiên Minh liếc mắt một cái hậu, tiếp tục suy nghĩ như thế mới có thể làm cho Cửu đại sư thoải mái, cũng không để ý tới hán.

"Ta đối với ngươi rất thất vọng, ta cho rằng ta Khuông Mãng rốt cuộc tìm được một cái có thể khiêu chiến ta người, nguyên lai cũng bắt quá là một kẻ nhu nhược mà thôi, chỉ có thể trốn tránh." Khuông Mãng khẽ thở dài một hơi, lạnh lùng nói.

"Hừ..."

Nhẹ nhàng hừ một tiếng, Nhiếp Thiên Minh ghét nhất loại này tự cho là gia hỏa, cho rằng thế giới toàn bộ đều là quay chung quanh hán chuyển, lập tức cười ha hả nói: "Ngươi muốn so sánh với cái gì? So với sang năm Phong Vân hạch viện chọn lựa sao? Ngươi đã như thế muốn ăn đòn, tốt lắm ta đáp ứng ngươi, sang năm ta nhất định hảo hảo đánh ngươi. Bất quá trước mắt ta cũng không thời gian, ta còn muốn vội vàng Cửu đại sư kiểm tra. Ngày hơn nhiều cái kia trọng yếu nhiều, không có việc gì, ta đi trước."

Nhiếp Thiên Minh cũng không hề cho hán cơ hội nói chuyện, trực tiếp đi ra. Khuông Mãng nhìn so với mình nhỏ rất nhiều Nhiếp Thiên Minh, đột nhiên cảm thấy si nhục, trần trụi sỉ nhục.

Khiếp sợ không chỉ là Khuông Mãng, càng là những này người qua đường, bọn họ không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh phản kích càng là như vậy vang dội, dường như lòng bàn tay mạnh mẽ giật Khuông Mãng trên mặt như thế vang dội.

"Tiểu tử thú, ngươi làm sao đáp ứng?" Hư Không lão sư lườm hán một cái, trách cứ nói rằng.

"Không đáng kể, nếu đều trêu chọc cái trước phiền toái lớn, nhiều hơn một cái lại làm sao?" Nhiếp Thiên Minh nhún vai, lẩm bầm nói.

Hư Không lão sư lại nằm xuống, lẩm bầm nói: "Tiểu tử ngươi, càng ngày càng lớn mật."

"Lão sư, cái này kiểm tra làm như thế nào chuẩn bị?" Nhiếp Thiên Minh nhân cơ hội hỏi.

"Thích làm sao chuẩn bị liền làm sao chuẩn bị, không có quan hệ gì với ta." Hư Không lão sư sau khi nói xong, liền triệt để trầm mặc.

"Được rồi! Ta nhận..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Phá Thiên hoang Cửu đại sư

Nhiếp Thiên Minh cùng Khuông Mãng ước định trong lúc nhất thời lại thành thảo luận tiêu điểm, chỉ là Nhiếp Thiên Minh lười quan tâm tới. Mắt thấy còn có mấy ngày đã đến Cửu đại sư chọn lựa khảo hạch, hán vẫn bị làm sút đầu mẻ trán, chẳng trách lão sư nói hán không thiên phú.

Kiểm tra thời gian cuối cùng đã tới, Nhiếp Thiên Minh sáng sớm bỏ chạy tới, không nghĩ tới hán đến vẫn tính trì, kiểm tra địa điểm đã tụ đầy mấy trăm người, tựa hồ còn muốn tăng cường.

"Thật là nhiều người a!" Nhiếp Thiên Minh không khỏi cảm thán một câu.

"Đó là đương nhiên, đây là một cái cơ hội ngàn năm một thuở, ai muốn bỏ qua. Không biết huynh đài mang đến cái dạng gì đan dược?" Những người bên cạnh thuận miệng nói chuyện.

Nhiếp Thiên Minh nhất thời sờ sờ mũi, lúng túng lên, nói rằng: "Cái này... , khó nói..."

Đan được? Nhiếp Thiên Minh lục lại đầy đủ một tháng cũng không được đến nửa điểm pháp môn, Hư Không lão sư cũng liều mạng, tùy ý hấn tự sinh tự diệt.

Mấy vị sư huynh chính đang nhanh chóng phân phát tiểu nhãn hiệu, dựa vào tiểu tên cửa hiệu, tham gia Cửu đại sư kiểm tra.

"Bảy trăm năm mươi hào."

Nhiếp Thiên Minh sờ sờ nhãn hiệu, thì thảo thì thâm.

Mười người một kiểm tra, tổng cộng gộp lại không đủ nửa phút.

Nhiếp Thiên Minh lo lắng chờ, cũng lo lắng nhìn người khác cầm đan được đi tham gia kiểm tra.

Rất cực nhanh đến phiên Nhiếp Thiên Minh, lòng bàn tay của hắn không khỏi bốc lên hân, chưa từng có khăn trương như vậy.

"Có hay không xuất ra tay đồ vật?" Hư Không lão sư rất cực bốc lên đầu, lăm bắm nói.

Nghe đến tiếng của lão sư, Nhiếp Thiên Minh lúc này mới hoãn quá một hơi đến, vội vàng hỏi: "Lão sư, có phải hay không chuẩn bị cho ta một hạt đan được?"

"Đan được? Nếu là ta cho ngươi một hạt đan được, hắn còn có can đảm thu ngươi sao? Một cái nhỏ nhỏ tứ phẩm Luyện Đan sư mà thôi, yên tâm đi." Hư Không lão sư an ủi.

Nếu lão sư lên tiếng, vậy thì nhất định có biện pháp giải quyết, lập tức Nhiếp Thiên Minh cũng yên lòng, cũng không giống vừa nãy khăn trương như vậy.

"Không biết lão sư biết sử dụng thủ đoạn gì?" Nhiếp Thiên Minh hiếu kỳ nghĩ.

...

...

"Bảy trăm năm mươi hào đến bảy trăm năm mươi Cửu Hào."

Rất cực đến phiên hắn, nhẹ nhàng hô một hơi, bước nhanh đi vào kiểm tra sân bãi.

"Ngươi mang đến đan được gì?" Cửu đại sư vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh cũng không hề cầm đan được đến, tò mò hỏi.

"Về Cửu đại sư, tiểu tử chưa từng học qua luyện chế đan được." Nhiếp Thiên Minh lúng túng nói rằng.

Cửu đại sư vừa nghe, sắc mặt lập tức âm trầm lại, hiển nhiên đối với Nhiếp Thiên Minh loại hành vi này rất bất mãn.

"Không có đan được, ngươi đến làm gì?" Cùng tổ người lập tức khinh bỉ hắn, trong mắt toát ra xem thường ánh mắt.

"Ngươi..." Cửu đại sư có điểm nổi giận, tựa hồ chuẩn bị phát tác.

"Cầm, khối này nửa khối đồng thau tuyệt đối có thể làm cho ngươi bị mướn người, bất quá chính là có điểm đáng tiếc." Hư Không lão sư cực kỳ nhanh chóng mở ra cái khối này đồng thau, cất một khối không nhỏ đồng thau giao cho hắn.

"Cửu đại sư, ta có cái này..." Nhiếp Thiên Minh cũng không thềm đến xia, đem Hư Không lão sư giao cho hắn đồng thau giao cho Cửu đại sư.

"Ồ!"

Cửu đại sư lập tức phát ra kinh thán, tỉ mỉ quan sát mấy lần, lại tinh tế vuốt ve.

"Cửu đại sư, nếu như không được, ta liền trở về." Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn Cửu đại sư mấy chục giây không nói gì, lo lắng nói.

"Sinh thời dĩ nhiên có thể nhìn thấy như vậy đồng thau, đây là nhân sinh một chuyện may lớn, ha ha ha..."

Cửu đại sư đột nhiên cười như điên, lập tức đưa tới những người khác quan sát, đến cùng là cái gì có thể để Cửu đại sư thất thố như vậy.

"Nói cho những người khác, năm nay chiêu sinh kết thúc, ..." Nói xong, Cửu đại sư đối với bên cạnh một vị nữ đệ tử bàn giao vài câu, mang theo đồng thau trở về.

"Chuyện gì xảy ra?"

Bởi Cửu đại sư đột nhiên cách tràng, rất nhiều vẫn không có tham gia kiểm tra đệ tử, lẫn nhau châu đầu ghé tai, không biết phát sinh biến cố gì.

"Lão đầu này thật quái, chẳng trách Ứng Thừa Học sẽ nói như vậy." Nhiếp Thiên Minh thở dài một hơi nói rằng.

"Người không cần lo lắng, liên tính mọi người đều không thu, tiểu tử người muốn chạy cũng trốn không thoát. Một khối có thể làm cho ta trông mà thêm đồng thau, huống chi một cái chỉ là tứ phẩm Luyện Đan sư đây? Lúc này hắn không biết có bao nhiêu kích động, có bao nhiêu cảm kích người cùng sinh người cha mẹ." Hư Không lão sư lâm lâm nói, "Đáng tiếc này một khối nhỏ đồng thau, nhưng đáng tiếc ..."

Hư Không lão sư sau khi nói xong, lần thứ hai làm trở về ghế tre trên, nhắm hai mắt lại.

...

...

Khi tên sư tỷ kia lớn tiếng tuyên bố năm nay kiểm tra đến đây là kết thúc lúc, không ai từng nghĩ tới kết quả là như vậy, bao quát tên sư tỷ kia.

Nhiếp Thiên Minh những người bên cạnh nhìn thấy tất cả những thứ này, toàn bộ dùng u hân ánh mắt nhìn hắn, hân không thể bắt hân cho ăn.

Hắn cũng cảm thấy rất vô tội, tuy nói Cửu đại sư là bởi vì mình đưa cho hân đồng thau dẫn đến thất không, thế nhưng đây cũng không phải là hân trách nhiệm.

Cuối cùng rất bất đắc dĩ hướng bọn họ xin lỗi cười cười, rất nhanh theo vị sư tỷ kia tiến vào bên trong tránh né nhục mạ.

Phải biết mặt sau còn có sắp tới hơn năm trăm người, tuy rằng ai cũng không dám bảo đảm mình nhất định sẽ bị Cửu đại sư coi trọng, thế nhưng thử xem tổng thể có cơ hội. Có người đều chuẩn bị rỗng rã một năm, lại bị Nhiếp Thiên Minh gián tiếp phá hỏng. Nếu là biết rồi, vẫn không cùng lúc xông lại quần áo hân.

"Ngượng ngùng, đem này làm đập phá." Nhiếp Thiên Minh lúng túng quay về sư tỷ xin lỗi nói.

"Quên đi, người cũng là thực sự là. Xem ra năm nay lại muốn thiếu mấy cái sư đệ sư muội trọng lượng khô sống, ai!" Sư tỷ u oán nhìn hân một chút, bất đắc dĩ nói.

Le lưỡi, Nhiếp Thiên Minh cũng không hề phản bác, quý đều có thể nhìn ra hân không biết luyện chế đan dược, có thể có cần các sư tỷ chỉ đạo đây?

Bất quá những này đều không trọng yếu, trọng yếu chính là, hân Nhiếp Thiên Minh tiến vào. Tuy nhiên cái phương pháp này có chút ê tiện, thế nhưng này nhưng là biện pháp tốt nhất.

Chỉ ít hân hiện tại có thể bảo đảm trong vòng nửa năm, mình là an toàn. Chỉ cần nửa năm sau đó, đột phá đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, lại cũng không cần Cửu đại sư che chở.

...

...

"Ngày hôm nay yết bảng." Những này tham gia chọn lựa người hưng phần mà kêu.

"Ba người bên trong, dĩ nhiên lại tên tiểu tử kia!" Khi người khác nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh tên thời gian, dồn dập nghị luận.

"Thực sự là đi số cứt chó!"

"Bất quá, ta nghe bên trong người nói, Cửu đại sư đặt được trong kia đồ vật, chính tức không có ngu, mỗi cách một quãng thời gian liền truyền đến đại sư hài lòng tiếng cười!"

"Này thật sự là? ..."

Cửu đại sư từ trước đến giờ lấy cổ quái nổi tiếng, có thể làm cho hân bật cười, khó với thượng thanh thiên, những này nhân rốt cuộc biết Nhiếp Thiên Minh tại sao có thể trúng tuyển.

Mấy ngày sau đó toàn bộ danh sách công bố, năm nay vẹn vẹn thu rồi ba người, Nhiếp Thiên Minh tên bỗng nhiên cũng ở trong hàng ngũ đó.

Này xác thực để những này cầm đan dược tìm đến Cửu đại sư đánh giá người mở rộng tầm mắt, liền ngay cả những sư tỷ kia sư huynh đều một mặt đổ kị.

Phải biết lúc trước vì tiến vào Cửu đại sư môn hạ, bọn họ có thể hao tổn hao thời gian mấy năm chuyên tâm nghiên cứu đan dược luyện chế kỹ thuật, mới không dễ dàng đi vào.

Đổ kị, bất mãn, hận ý...

Nhiếp Thiên Minh xem quen rồi, cũng không thêm đề ý. Nhân sinh tu hành đạo lý, cần gì phải quan tâm ánh mắt của người khác, đặc biệt là những này

so với mình còn kém người.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Xin nghỉ tu luyện

Bởi Nhiếp Thiên Minh trước đó không có hệ thống học quá luyện chế đan dược kỹ thuật, Cửu đại sư chuyên môn để một vị sư tỷ từ đầu dạy hắn, đây cũng là Phá Thiên hoang lần thứ nhất.

Trước đây, hết thầy sư đệ các sư muội đều là cho sư tỷ sư huynh làm trợ thủ, ai từng muốn Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên có thể hưởng thụ bị hầu hạ đãi ngộ.

Bị phân công lại đây sư tỷ, cực kỳ không thích, thế nhưng Cửu đại sư tính khí, xưa nay đều là nói một không hai. Ai dám phản kháng, trực tiếp đá ra, cho nên khi hạ cũng không dám phản đối.

Không phản đối không có nghĩa là không có ý kiến, mỗi lần Nhiếp Thiên Minh cười ha ha đi thỉnh giáo vấn đề, đều sẽ gặp sư tỷ chê cười, thêm nữa Nhiếp Thiên Minh vốn là tại luyện về mặt đan dược cũng chưa có thiên phú, cho nên khắp nơi bị khinh bỉ.

Thế nhưng Cửu đại sư lại thường xuyên đến quan tâm hắn, thu nhận càng nhiều nhân đồ kị..

"Tăng sư tỷ, cái này luyện đan dược từ chỗ nào bắt đầu?" Nhiếp Thiên Minh lại mặt dày đề van cầu dạy.

"Người còn muốn luyện đan? Chỉ bằng người muốn tại cứ chớ kỹ thuật, luyện ra đan dược có người dám ăn sao? Đàng hoàng từ nhóm lửa làm lên." Không hề bất ngờ, Tăng sư tỷ vừa đau mắt hắn một trận.

"Được rồi! Tiếp theo từ nhóm lửa làm lên." Nhiếp Thiên Minh mặc dù đối với đan dược cực kỳ không thông thạo, thế nhưng đối với hỏa lực không chế tuyệt đối là nhất lưu, dù sao lúc trước hắn thiếu chế cá nường thời điểm, kỹ thuật chính là nhất lưu.

Cửu đại sư lại tới xem Nhiếp Thiên Minh, đây là Cửu đại sư đệ bao nhiêu lần tới thăm hắn, liền chính hắn cũng không rõ ràng. Mỗi lần Cửu đại sư đều cực kỳ quan tâm nói, thế cho nên đem Nhiếp Thiên Minh khiến cho đều ngượng ngùng.

Khả năng Cửu đại sư cho rằng Nhiếp Thiên Minh đưa cho hắn một khối như thế giá trị liền thành đồng thau, như không quan tâm hắn, trong lòng trên có điểm không qua được, Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ đến.

Đối với những người khác mà nói, điều khiển hỏa lực là một cái khiếu chiến thật lớn, nhưng đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói tuyệt đối là một cái cực kỳ chuyện đơn giản.

Nhưng là đối với thời gian nắm chặt, Nhiếp Thiên Minh làm sao cũng chừng không không tốt, có đôi khi dĩ nhiên có thể đem đan dược lò thiêu nổ, vốn là hắn cũng không dự định làm những này vụn vặt sự.

"Cửu đại sư, ta có chút việc tư muốn đi xử lý, có thể hay không mời một ít ngày nghỉ." Nhiếp Thiên Minh thừa dịp Cửu đại sư tới thăm hắn thời điểm, mặt dày cầu nói.

Một bên Tăng sư tỷ kinh ngạc nhìn hắn, từ nàng trong ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được chính mình là người thứ nhất người dám làm như vậy.

"Ân. Luyện chế đan dược vốn chính là một chuyện dễ dàng một nhọc công tác, người đã mở miệng, ta liền đứng. Bất quá ngàn vạn cần trọng, giống như có một ít người tìm ta đòi người, chính người hắn phải biết." Cửu đại sư hiếm thấy nói chuyện như vậy, thế cho nên bên cạnh Tăng sư tỷ mặt xạm lại.

Xem ra ta là cái này cổ quái lão đầu cái thứ nhất nói chuyện như vậy đệ tử, Nhiếp Thiên Minh hướng về phía Tăng sư tỷ le lưỡi, thu thập xong tất cả, lập tức rời khỏi.

Phía sau sư tỷ lông mày dựng thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn xâu, tựa hồ đối với Cửu đại sư đối với Nhiếp Thiên Minh quá đáng khiêm nhượng rất bất mãn, thế nhưng cũng không có một chút biện pháp.

"Thật không biết tiểu tử người cho Cửu đại sư ăn đồ vật gì, dĩ nhiên có thể làm cho cái này xú tính khí lão đầu, đối với người tốt như vậy..."

Tăng sư tỷ cuối cùng vẫn là không nghĩ rõ ràng, chỉ thật bất đắc dĩ thở dài một hơi, bình thường mình nếu là có thể được đến Cửu đại sư một câu tán

thường, đây tuyệt đối là thiên đại tin vui, bây giờ Nhiếp Thiên Minh...

Người so với người làm người ta tức chết, ài!

Cả ngày ở tại đan dược thất, trên căn bản không có thời gian tu luyện vũ học, cho nên Nhiếp Thiên Minh cố ý xin nghỉ mấy ngày, tu luyện vũ học.

Hắn nương nhờ vào Cửu đại sư vốn là không phải là vì học cái gì luyện đan kỹ thuật, hắn nếu muốn học có thể trực tiếp cùng Hư Không lão sư học, cũng không trở thành nhiều to lớn như vậy một chỗ ngoặt. Tựa hồ Cửu đại sư cũng nhìn ra, cũng nhắc nhở chính mình, xem ra những này Toán sư xác thực điều tra tới đây.

Mặc dù mình đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, thế nhưng nếu là muốn đột phá đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, vậy còn có rất dài đến đường phải đi.

Thiên Nguyên Thần cảnh giới liền như cùng một cái ranh giới, hứa tu luyện nhiều giả đều bị cách trở ở bên ngoài, cả đời cũng không có đột phá.

Muốn nhớ đến lúc đầu Ngưng Hiểu lão sư, tuy rằng hơn ba mươi tuổi, thế nhưng đã tại Thiên Nguyên cảnh dừng lại bảy, tám năm, từ đầu đến cuối không có bước quá một bước này.

Yên tĩnh Thần Hậu, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu tiếp tục tu luyện, để lại cho hắn thời gian tựa hồ xác thực không hơn nhiều.

Một cái hai năm trước liền đạt đến Toán sư cấp hai Chung đại sư, còn hắn nữa phía sau liền Phong Vân môn cũng không dám đắc tội Toán sư hội nghị, Nhiếp Thiên Minh ngẫm lại cũng có thể sợ.

Ngược lại là cái kia Khuông Mãng, Nhiếp Thiên Minh ngược lại cũng không lo lắng, sang năm chọn lựa hắn là tại hắn với Chung đại sư giao phong về sau, đến thời điểm gia hỏa kia dĩ nhiên là không là vấn đề.

Bên trong đan điền Nguyên lực lần thứ hai chậm rãi vận hành lên, chậm rãi hấp thu vạn vật khí tức, đầy đủ khoanh chân tu luyện một canh giờ, nhưng không có một tia tiến bộ.

Nhẹ nhàng lau chùi chính mình mồ hôi trên trán, Nhiếp Thiên Minh chưa từng có cảm thấy vận hành sẽ khó khăn như vậy.

Từ bên người bao bên trong móc ra một hạt tứ phẩm đan dược, lần thứ hai ném đến trong miệng, khôi phục vừa này tiêu hao nội lực.

"Tiểu tử thú, ngươi cũng đừng có gấp, ngươi lần này đột phá khả năng muốn so với dĩ vãng đều muốn khó khăn. Vốn là ngươi Nguyên lực hạt giống liền so với người khác đại, từ lần trước mạnh mẽ dùng thuần Địa Dương Đan hậu, tuy rằng đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, thế nhưng muốn muốn tiến một bước đột phá hình thành Nguyên Đan muốn kinh nghiệm rất nhiều. Bất quá điều này cũng không có lợi, chỉ cần ngươi bước quá cửa ải này, hình thành Nguyên Đan, muốn so với những người khác tinh thuần hơn nhiều. Một cái tinh thuần Nguyên Đan đối với một cái nỗ lực leo lên Võ đạo đỉnh điểm người thật sự là quá trọng yếu." Hư Không lão sư vượt vượt râu mép, nghiêm túc nói, hiển nhiên Hư Không lão sư lo lắng Nhiếp Thiên Minh có chút nóng.

"Võ đạo tu luyện vốn chính là một cái cực không chuyện dễ dàng, cái gọi là họa hề phúc ỷ, phúc hề họa phục. Lão sư yên tâm, bất luận gặp phải nhiều gian khó vấn đề, ta nhất định sẽ không cho lão sư mất mặt." Nhiếp Thiên Minh chăm chú nắm nắm đấm, trên không trung huy động mấy cái.

"Ta đây an tâm." Hư Không lão sư trường thở phào nhẹ nhõm, trăm ngàn năm qua, hắn mới gặp phải như thế một cái kỳ tài, lập tức đem chính mình hi vọng đều ký thác đến Nhiếp Thiên Minh trên người, hay là khả năng đối với thiếu niên này quá tàn khốc ...

Mỗi khi Hư Không lão sư nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh biểu hiện ra không có gì lo sợ cùng kiên nghị về mặt, hắn đều đang suy nghĩ chính mình trở về Tân Hoàng trong chớp mắt ấy...

...

...

Liên tiếp mười ngày liên tục tu luyện, mỗi ngày chỉ ít tu luyện 8 giờ, thế nhưng đan điền Nguyên lực nhưng dường như ốc sên bình thường chậm chậm bò sát.

Thô sơ giản lược đoán chừng một chút mười ngày tiêu hao đan dược lượng, có tới hơn một trăm ngàn Hoàng tệ.

Hiện tại Địa Dương Thạch mỗi ngày cần tiêu hao 18,000 Hoàng tệ, điều này cũng làm cho Nhiếp Thiên Minh khổ không thể tả.

Mà trên người cũng chỉ có không đủ năm triệu Hoàng tệ, như là người khác biết hắn có năm triệu Hoàng tệ, khẳng định hô to người có tiền.

Thế nhưng e sợ chỉ có Nhiếp Thiên Minh chính mình rõ ràng năm triệu Hoàng tệ đều là Địa Dương Thạch dự bị, hắn cũng không dám lung tung đại động số tiền kia.

"Lại cần phải trở về." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, lầm bầm nói.

Tuy nói Nhiếp Thiên Minh đã mời giả, thế nhưng đi lần này chính là mười ngày, nói cái gì lại có điểm không qua được.

Ra khỏi phòng luyện công, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp chạy về phía Cửu đại sư phòng luyện đan.

Mới vừa vào ốc, đã nhìn thấy Tăng sư tỷ hung thần ác sát vẻ mặt, hận không thể có thể đem hắn ăn.

"Ngươi lại dám đi mười ngày." Tăng sư tỷ rốt cục tức giận .

"Sư tỷ, trước ta cùng Cửu đại sư thỉnh quá giả." Nhiếp Thiên Minh một mặt vô tội nói rằng.

"Ngươi biết Cửu đại sư quy củ không? Xin nghỉ không cho phép vượt quá ba ngày." Tăng sư tỷ lại là một trận đồ ập xuống mạt được.

Nhiếp Thiên Minh trên mặt nhất thời một mảnh hắc tuyến, nhẹ giọng nói thầm nói: "Điều này cũng không ai cùng ta nói qua, làm sao ta biết..."

"Ngươi, ..."

Tăng sư tỷ tức giận nói không ra lời, vốn là cho rằng Nhiếp Thiên Minh sẽ vì mình khuyết điểm xin lỗi, nào có biết, hắn một câu không ai nói cho hắn biết liên tính quá .

"Đạo sư như thế sẽ coi trọng như ngươi vậy người..." Tăng sư tỷ lườm hắn một cái, u oán nói rằng.

"Vậy ngươi thật phải đến hỏi Cửu đại sư..." Nhiếp Thiên Minh ha ha nở nụ cười, chậm rãi nói rằng.

"Đạo sư hai ngày trước bàn giao hạ xuống , cần một ít đặc những thảo dược khác. Đạt được Thiên Hoang trong thành chọn mua, cho nên lập tức liền muốn đi..." Tăng sư tỷ rốt cục khôi phục bình tĩnh, ngữ khí cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Hỏi thuốc? Ha ha, ta được liệu cũng tiêu hao không thiếu, vừa vận lần này cũng cùng nhau mua sắm, Nhiếp Thiên Minh tính toán chính mình bàn tính, theo sư tỷ rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Mua dược

Thiên Hoang thành, quy mô so với Địa Hoang thành hơi lớn chút, phần hoa trình độ không kém bao nhiêu, cho nên cũng không khiến cho Nhiếp Thiên Minh hứng thú.

Lần này bọn hắn tới địa phương, ở vào Thiên Hoang thành mặt đông, Thiên Nhã dược xưởng.

Thiên Nhã dược xưởng quy mô cũng không phải là Thiên Hoang thành to lớn nhất thảo dược, thế nhưng thảo dược nhất là đầy đủ hết một nhà. Đồng thời nó cũng là nhanh nhất gom góp thảo dược một nhà, cùng Thiên Hoang thành giao dịch dưới đất phường có mật thiết liên hệ.

Tăng sư tỷ cũng coi như là nơi này khách quen , tuy rằng mỗi lần mua không nhiều, thế nhưng đều là những này cực kỳ ít ỏi linh dược, thêm nữa phía sau có Cửu đại sư, toàn bộ Thiên Nhã dược xưởng coi nàng là làm Thượng Tàn đối đãi giống nhau.

Mà Nhiếp Thiên Minh cũng liền theo sư tỷ chiêm một chút hết, Cửu đại sư lần này mua chính là giá trị 500 ngàn trân quý thảo dược, cho nên trong lúc nhất thời cũng không có cách nào lập tức xoay sở đủ.

"Sư tỷ, ta cũng muốn mua một điểm thảo dược." Nhiếp Thiên Minh thăm dò tính nói rằng.

"Mua đi, một cái Luyện Đan sư liền một điểm thảo dược đều không mua, lúc này mới không bình thường đây!" Lập tức Tăng sư tỷ cũng không có hỏi nhiều cái gì, đối với hắn khoát tay áo.

Ra khỏi gian phòng, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp đuổi hướng về vừa mới cái kia bắt chuyện bọn họ nhân, rất nhanh sẽ đem hắn tiết đi.

"Tiểu ca, ta muốn đơn độc mua một ít phẩm chất thấp thảo dược." Nhiếp Thiên Minh nhỏ giọng nói.

"Hành, nếu là Cửu đại sư đệ tử, cùng vừa nãy như thế, cũng cho ngươi giảm giá chín phần ưu đãi." Nam tử kia nhìn hắn một cái, cười ha ha nói.

"Đa tạ tiểu ca , ta cần hai triệu Hoang tề thảo dược, không biết tiểu ca có hay không..." Nhiếp Thiên Minh như trước nhỏ giọng hỏi.

"Hai triệu Hoang tề thảo dược..." Nam tử kia đầu tiên là cả kinh, tiện đà vô cùng phấn khởi nói rằng, "Không thành vấn đề, chỉ là ta còn muốn đi liên hệ giao dịch dưới đất phùng. Còn muốn chờ trên hai ngày, người xem..."

"Không thành vấn đề..." Nhiếp Thiên Minh cao hứng nói, dĩ vãng hần đều là tách ra hoa mười mấy lần mới có thể mua được, không nghĩ tới lần này dĩ nhiên một lần liền quyết định . Xem ra Thiên Hoang thành quả nhiên không phải Phong Vân thành có khả năng so với.

...

...

"Nhiếp công tử, người muốn thảo dược, đã toàn bộ chuẩn bị xong. Bởi số lượng có điểm đại, liền làm thời được lưu giữ trong giao dịch dưới đất phùng nơi nào, người cùng từng đại sư cách Khai Thiên Hoang thành lúc, ta mang các người đi lấy..." Vị nam tử trung niên kia nói rằng.

"Đa tạ rồi!"

Nhiếp Thiên Minh hướng hần gật đầu, từ trên người móc ra hai tấm đồng tạc, giao cho hần.

Lại bỏ ra hai triệu Hoang tề, Nhiếp Thiên Minh lâm bẩm nói.

"Sư tỷ, ta mua thảo dược số lượng có điểm đại, cho nên được xướng tạm thời được lưu giữ trong giao dịch dưới đất phùng, chúng ta đi thời gian, kính xin sư tỷ hạ mình đi một thoáng." Nhiếp Thiên Minh quay về Tăng sư tỷ mỉm cười nói rằng.

"Số lượng có điểm đại? Người mua bao nhiêu thảo dược?" Tăng sư tỷ tò mò hỏi, nàng mỗi lần tới mua thảo dược thời gian, Thiên Nhã chuẩn có thể tại trong vòng nửa giờ chuẩn bị kỹ càng, cho nên không chỉ có đối với Nhiếp Thiên Minh sinh ra hiếu kỳ.

"Hai triệu Hoang tề thảo dược." Nhiếp Thiên Minh cười cười nói rằng.

"Hai triệu, Mẹ ta ơi!" Tăng sư tỷ nhất thời tay run run một thoáng, chén trà trong tay rơi xuống hạ xuống . Đánh giá cẩn thận một thoáng Nhiếp Thiên Minh, lâm bẩm nói: "Xem ra sư tỷ ngược lại là xem thường người , nói mua nhiều như vậy thảo dược làm gì? Sẽ không tương nói cho ta biết, người muốn luyện đan đi!"

"Sư tỷ, người có điểm ngạc nhiên , ta nào có cái kia kỹ thuật. Ta là mua được này ta Hắc Huyền Hồ." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, lấy có này liền chính hần đều không tin, xem ra sư tỷ cũng tuyệt đối không tin.

"Điều nói có tiền chủ nhân đều yêu thích thiếu tiền, này một chút cũng không giả. Năm ngoái ta nghe nói một cái kỳ chủ nhi tử, vì tự nuôi mình một đôi con báo, dĩ nhiên mua năm triệu thảo dược. Xem ra các người a, đều là một cái tính chất, phá sản, phá sản..." Tăng sư tỷ bất đắc dĩ thở dài một hơi, thất vọng nói rằng.

"Ta..." Lần này đến phiên hần Nhiếp Thiên Minh không lời nào để nói , Tăng sư tỷ dĩ nhiên đem hần hoa đến có quyền thế vọng tộc về sau, xem ra hiện tại có. Cũng khó phân biệt , này cũng cũng tốt, sau đó làm tiếp xảy ra chuyện gì cũng có giữa lúc viện có.

Giao dịch dưới đất phùng, cũng là người tu luyện thích nhất địa phương, không là tất cả mọi người có thể đi trong phòng đấu giá mua được một cái Như Ý đồ vật, thế nhưng là có thể ở chỗ này tìm tới một ít không tương được bảo vật, cho nên Nhiếp Thiên Minh rất yêu thích tới nơi này.

Lấy ra hai triệu Hoang tề thảo dược hậu, Nhiếp Thiên Minh vốn định ở chỗ này lại đi dạo chốc lát, Tăng sư tỷ nhưng thúc giục hần phải đi về báo cáo kết quả .

"Sư huynh, hần chính là Nhiếp Thiên Minh..." Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh nghe được một cái thanh âm chói tai, xoay người nhìn tới, trong lòng thầm kêu, thực sự là oan gia ngõ hẹp.

"Đặng Trắc, nhân ở nơi đâu đây?" Bên cạnh nam tử ở trong đám người tìm kiếm, rốt cục thấy được hướng về bọn họ trông lại Nhiếp Thiên Minh.

"Là hần?" Nhìn thấy so với mình nhỏ hơn năm, sáu Nhiếp Thiên Minh, nam tử kia hiển nhiên có điểm không thể tin được, chính là hần phế bỏ Đặng Trắc tu vi Toán sư.

"Sư tỷ, gặp phải cừu nhân, chúng ta trước tiên trốn trốn một chút đi!" Nhiếp Thiên Minh lúi một thoáng Tăng sư tỷ, lâm bẩm nói.

"Ai u, hiếm thấy cũng có sư đệ sợ người, này bản sư tỷ thì càng muốn nhìn một chút. Lại nói nữa, cái nào có chúng ta Luyện Đan sư trốn nhân, nếu là bị đạo sư biết rồi, hiểu được ai huấn ." Tăng sư tỷ mỉm cười nói rằng.

Xem ra hôm nay trốn là tránh không khỏi , cũng được! Ta cũng không tin, bọn họ dám làm gì ta?

"Nhiếp Thiên Minh, ngày hôm nay ta liền muốn người mạng chó!" Đặng Trắc nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, hận không thể lập tức đi tới đem hần xé ra.

"Đặng Trắc, người tài nghệ không bằng người, làm sao tìm được đến chỗ dựa ?" Nhiếp Thiên Minh châm chọc nói rằng.

"Đây là Nhị sư huynh ta, Trương Hùng. Nếu như ngươi ở trước mặt ta tự phế tu vi, ta có lẽ sẽ cân nhắc tha ngươi. Bằng không ngươi ngày hôm nay liền đừng hy vọng sống mà đi ra Thiên Hoang thành." Đặng Trắc sắc mặt âm trầm nói.

"Nơi nào đến người, càng dám khi dễ đến ta Tăng Y sư đệ trên đầu, muốn chết!" Tăng sư tỷ quay về Đặng Trắc lớn tiếng quát lớn.

Trương Hùng nhìn một chút Tăng Y, ha ha nở nụ cười, nói rằng: "Nguyên lai là Cửu đại sư cao đồ, chẳng trách dám kiêu ngạo như vậy. Toán sư chúng ta tự hội người sẽ không e ngại bất luận người nào, bất quá đây là chúng ta cùng Nhiếp Thiên Minh việc tư, mong rằng ngươi không muốn nhúng tay, để tránh khỏi tổn thương hai nhà hòa khí."

"Hòa khí? Việc tư? Ngươi sư đệ không đánh lại được ta Nhiếp sư đệ, tìm đến ngươi tới giúp hử, ta giúp mình sư đệ thì không được..." Tăng Y vốn chính là tính tình hỏa bạo, mặc dù mình cũng chửi mình sư đệ. Thế nhưng những người khác mà, vì sư tỷ nàng không thể không quản, bằng không chính mình mặt mũi ở đâu.

"Ta không muốn bốc lên hai nhà tranh đấu, thế nhưng ngươi cũng đừng ép ta. Nhiếp Thiên Minh, ngươi trốn tại một người phụ nữ mặt sau tính là thứ gì? Có dám hay không đứng ra, ta xem một chút ngươi có thể hay không đem ta một thân tu vi cũng cho phế bỏ?" Trương Hùng nhú một thoáng lông mày hậu, chỉ vào Nhiếp Thiên Minh hô.

"Ha ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh cười như điên, chỉ vào Trương Hùng nói rằng: "Ta trốn tại một người phụ nữ mặt sau? Ngươi làm sao không phải là trốn ở sau lưng người Toán sư tự hội? Ngươi đã nghĩ như vậy bảo thủ, tốt lắm, chỉ cần ngươi sớm thanh minh, lần này tranh đấu cùng Luyện Đan sư cùng Toán sư không một chút quan hệ, ta liền tiếp thu ngươi khiêu chiến."

Nhiếp Thiên Minh hiện tại lo lắng nhất chính là hử phía sau Toán sư tự hội, chỉ cần có cái này thanh minh, liền tính ngày sau tìm được Cửu đại sư, mình cũng có kế thoát thân, sẽ không khiến cho quá cương.

"Được, vậy ta liền viết một phần thanh minh. Ta ngược lại thật ra xem ngươi ngày hôm nay làm sao sống mà đi ra Thiên Hoang thành." Sau khi nói xong, Trương Hùng từ bên cạnh tìm ra một trang giấy, chỉ cần có tờ giấy này, liền tính đem Nhiếp Thiên Minh đánh chết, Cửu đại sư cũng chỉ có thể có khổ nói không ra.

Sau năm phút, hai người từng người viết một phần thanh minh, sinh tử do mệnh, cùng Toán sư tự hội cùng Luyện Đan sư không quan hệ.

Hai người từng người lưu một phần, Tăng Y cũng không muốn chính mình sư đệ hạ xuống nhân hậu, tự nhiên cũng toàn lực chống đỡ, bất quá chủ yếu nhất chính là, nàng muốn nhìn một chút chính hử một sư đệ đến cùng làm sao đắc tội cái này Phong Vân Hoang số một số hai liên minh.

Thiem xong hậu, Nhiếp Thiên Minh không khỏi thoả mãn cười cười, liền tính tìm tới Cửu đại sư, hử cũng không có gì lo sợ.

Nhìn Nhiếp Thiên Minh nụ cười sáng lạn, Trương Hùng trong mắt lộ ra một đạo hàn quang, con mắt lần thứ hai chăm chú nhìn chăm chú hử, lạnh lẽo nói rằng: "Cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Dọa dẫm thì dọa dẫm

Thân là Chung đại sư dưới trướng đệ nhị đại đệ tử, có thể nói là trẻ tuổi bên trong người xuất sắc, Trương Hùng có phần này tự tin. Bây giờ hử cách Toán sư cấp hai chỉ có cách xa một bước, tại Chung đại sư hết thấy trong các đệ tử chỉ đứng sau đại sư huynh mà thôi. Coi như là phóng tầm mắt toàn bộ Thiên Hoang thành cùng tuổi Toán sư, cũng thuộc về kiệt xuất.

"Nếu như vậy... Vậy thì lười nhiều lời."

Nhiếp Thiên Minh đại cát bước bước qua, thân nhiên nói.

Bên đường có thật nhiều nhân nhận được Trương Hùng, chỉ là không nhận ra đối diện thiếu niên, bắt giác bắt đầu nghị luận.

"Leng keng..."

Một trận cực kỳ thanh âm chói tai từ Trương Hùng trong tay áo phát sinh, hử tinh thần con số điều khiển lực quả nhiên so với Đặng Trắc cường đại rất

nhieu.

Hai đạo bạch quang tại Trương Hùng không chế hạ, như tia chớp bắn về phía Nhiếp Thiên Minh.

"Đồ vật không sai!"

Nhiếp Thiên Minh đầu lười liếm liếm hàm răng, ngày hôm nay vừa phát ra ngoài hai triệu, tâm này sẽ vẫn đau, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người đưa tới cho hắn.

"Liên đề ngươi xem một chút cái gì là Toán sư đi!"

Nhiếp Thiên Minh, lật bàn tay một cái, ba cái cực nhỏ châm mặc đi ra, đây là lần đầu tiên từ Lỗ Thái đạt được. Tinh Thần Tự Phù, nhanh chóng không chế như hai đạo bạch quang đánh tới.

"Thật mạnh!"

Trương Hùng rốt cục cảm nhận được sự đệ theo như lời nói, cùng ngày nếu là mình ở nơi nào, bị hủy diệt liền là chính mình.

"Thật sự không nên cường vì sự đệ ra mặt."

Hắn bắt đầu hồi hận, thân hình cấp tốc lùi về sau, muốn tránh qua Nhiếp Thiên Minh một đòn.

Đều là Toán sư cấp một, hai người rồi lại bản chất khác biệt. Trương Hùng tu luyện tinh thần con số cùng Nhiếp Thiên Minh Đại Địa phù so với, như dòng suối nhỏ gặp phải biển rộng, thổ Kewpie núi cao, chỉ có kính ngưỡng phần.

"Bành "

"Bành "

Hai đạo hắc khí trực tiếp xóa sạch hai đạo bạch quang, dĩ nhiên là hai viên Hoang tề đáng giá linh khí, Nhiếp Thiên Minh nhìn thoáng qua, biết hắn là cấp thấp thừa thừa linh khí, ít nhất phải giá trị 500 ngàn Hoang tề.

"Mẹ kiếp, vừa ra tay chính là 500 ngàn Hoang tề."

Nhiếp Thiên Minh cũng bắt chấp lại thừa thế truy kích hắn, cướp linh khí quan trọng hơn, này trận đấu đáng giá.

"Nhiếp Thiên Minh, mau đưa hai hoang linh khí trả lại cho ta, ..."

Vừa nhìn chính mình linh khí bị cướp, Trương Hùng bắt đầu cuống lên, vốn là dự định hảo hảo giáo huấn hắn, ai biết vừa ra tay mới biết mình cảnh giới viễn thấp hơn nhiều đối phương.

Lúc trước Đặng Trắc cầu hắn thời điểm, hắn bắt đầu cũng không có đáp ứng, bởi vì Chung đại sư đã thông báo trước tiên không được nhúc nhích Nhiếp Thiên Minh, đợi được Nhiếp Thiên Minh tại Cửu đại sư nơi nào hỗn không đi xuống lúc, mới hạ thủ. Nhưng là Đặng Trắc nói cho hắn biết, nói Nhiếp Thiên Minh đánh lên đắc thủ hậu, vì phòng ngừa trả thù, cố ý phá hủy chính mình tu vi.

Bản đến chính mình sự đệ bị bắt nạt, cái này làm sư huynh liền thật mất mặt, thêm vào Đặng Trắc lại xúi giục một thoáng, hắn lúc này mới đáp ứng.

"Ngươi nói cái này, đây là ta vừa nảy đi Hoang tề, bắt quá ngươi muốn ta liền đưa cho ngươi..."

Nhiếp Thiên Minh cười cười, tay trái run lên, hai đạo kim quang chạy Trương Hùng đánh tới...

Chỉ là này hai đạo kim quang, uy lực nhưng không lớn, Trương Hùng cẩn thận từng li từng tí một đón lấy, nhìn kỹ, dĩ nhiên thực sự là hai cái Hoang tề.

"Ngươi..."

Trương Hùng quả thực cũng bị khí bạo, hắn hai cái linh khí bất tri bất giác bị Nhiếp Thiên Minh vạch tới ý niệm, thu vào bên người bao bên trong.

"Không phải của ngươi đi! Đã sớm nói, này không phải của ngươi, không muốn liền trả lại cho ta đi..."

Nhiếp Thiên Minh nhún vai, mỉm cười nói rằng.

"Khanh khách..."

Bên cạnh Tăng Y không khỏi nở nụ cười, không nghĩ tới Trương Hùng bị Nhiếp Thiên Minh chơi đến xoay quanh, vẫn không có một tia biện pháp, xem ra chính mình xác thực xem thường Nhiếp Thiên Minh.

"Hồng!"

Trương Hùng lập tức mù quáng, tinh thần con số tại bản mạng hoàng hạch khởi động hạ, mạnh mẽ tiến vào Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể.

"Sur huynh, không muốn..."

Đặng Trắc vừa nhìn chính mình khả năng lại muốn hại sư huynh, vội vàng lớn tiếng hô, nếu là Nhị sư huynh đang bị phế bỏ, chính mình e sợ sẽ bị lão sư đánh chết.

"Khè khè..."

Trương Hùng tinh thần lực tiến vào Nhiếp Thiên Minh thân thể hậu mới ý thức tới nguy hiểm, chính mình tinh thần con số chậm rãi bị Nhiếp Thiên Minh Toán Hạch cắn nuốt, không tới mười giây đồng hồ, chính mình tinh thần con số đã bị hút khô rồi.

Bên trong thân thể bản mạng hoàng hạch cũng bắt đầu lao đà lao đảo, cứ như vậy xu thế, chính mình khả năng cùng sư đệ giống nhau.

Đột nhiên tất cả những thứ này dừng lại, Trương Hùng sợ hãi nhìn Nhiếp Thiên Minh, nếu như lại quá một phút đồng hồ, hắc cả đời này thật sự cùng sư đệ giống nhau.

Nhiếp Thiên Minh sở dĩ lựa chọn dừng lại, là vì không triệt để làm tức giận Trương Hùng phía sau Toán sư tụ hội, nếu là không người địa giới, Trương Hùng đã sớm chết mấy chục lần.

"Có còn muốn hay không lĩnh hội loại này cảm giác tuyệt vọng?" Nhiếp Thiên Minh khòe miệng lộ ra xấu xa nở nụ cười.

Trương Hùng lúc này triệt để hoảng rồi, đừng xem hắc bình thường ngông cuồng tự đại, nhưng là đến cái này thời khắc máu chột, cũng không dám nữa lớn lối.

"Người e sợ không biết, ta trước kia là một cái người làm ăn, liền thích buôn bán. Người cảm thấy người này một thân tu vi giá trị bao nhiêu tiền?" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười hỏi.

"Một triệu." Trương Hùng vội vàng nói, hắc cảm thấy một triệu hắc là có thể thỏa mãn Nhiếp Thiên Minh khẩu vị.

"Được, ta mua." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc một tấm đồng tạc, chuẩn bị nhét vào hắc túi tiền.

"Không không... Hai triệu, ta toàn bộ gia sản." Trương Hùng vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh muốn chuẩn bị động thủ, vội vàng đổi giọng.

"Này còn tạm được!"

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng từ trong tay của hắc nhận lấy hai tấm đồng tạc, hướng về bên người bao ném đi, thuận thế triệt đi Tinh Thần Tự Phù.

"Hô..."

Trương Hùng liền một câu nói cũng không dám nói, quay đầu bỏ chạy, Đặng Trắc cũng gấp vội chạy theo...

"Đi được, hoan nghênh lần sau trở lại..."

Nhiếp Thiên Minh ở phía sau mỉm cười vẫy vẫy tay, la lớn, chợt quay mặt lại, nhìn thấy cười ngửa tới ngửa lui đáng đáp, nói rằng: "Sư tỷ, còn không chạy, chờ nhân trở về trả thù a!"

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh một trận gió chạy ra ngoài, Tăng Y ngây ra một lúc, cũng hoang mang chạy trốn...

...

...

Một đường lao nhanh, hai người rốt cục trốn về Địa Hoang thành, tuy rằng chạy có điểm chật vật, thế nhưng tâm tình nhưng vô cùng tốt.

Tăng Y cảm thấy mặt mũi mười phần, chính mình sư đệ không có cho mình mất mặt, đánh bọn họ chật vật không thể tả.

Nhiếp Thiên Minh vui vẻ là chính mình tự nhiên kiếm được hơn hai trăm vạn Hoang tệ...

Trở lại Cửu đại sư phòng luyện đan, Tăng Y đi giao nhiệm vụ đi tới, mà Nhiếp Thiên Minh một mình chỉnh lý đồ vật.

Ngày thứ hai hơn mười giờ, Nhiếp Thiên Minh chỉ nghe thấy bên ngoài một trận ồn ào...

Chẳng lẽ là đối phương tìm tới nơi này tới? Nhiếp Thiên Minh theo bản năng nghĩ tới đây cái.

Chuẩn bị kỹ càng tất cả, bảo đảm hắc có thể lấy thời gian ngắn nhất đào tẩu hậu, Nhiếp Thiên Minh này mới chậm rãi đi ra.

Đệ liếc mắt liền thấy hai cái trang tên đáng thương, tại trước mặt bọn hắc là một vị ngũ lão giả hơn mười tuổi, mơ hồ tán mát ra một cỗ khí tức bá đạo.

"Sẽ không phải Chung đại sư tự mình đến đi!" Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới đây, đầu co rút lại, gia hỏa này có thể khó đối phó, không đúng bỏ chạy đi!

"Lão sư, chính là hần, hần chính là Nhiếp Thiên Minh..." Trương Hùng chỉ vào Nhiếp Thiên Minh phần nộ nói rằng.

"Sư phụ biết rồi." Chung đại sư trong ánh mắt tuy rằng loé lên một tia sát khí, trong nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh.

Không tới một phút đồng hồ, Cửu đại sư cũng đi ra, trong lúc nhất thời bên trong đại sảnh đứng hai mươi, ba mươi cá nhân.

"Cửu Phi đại sư, luôn luôn có thể được, Chung Lâm hôm nay đặc đến báỉ phòng." Chung đại sư một mặt ý cười nói rằng.

"Chung đại sư, vô sự bất đẳng Tam Bảo điện, bất quá người cũng biết con người của ta chính là vội không đủ, nếu như không cái gì những chuyện khác, này Lão đầu tử liền không phụng bồi." Cửu đại sư lạnh lùng nói.

Khó trách người khác đều nói Cửu đại sư là một cỗ Quái lão đầu, xem ra đối với mình khi đó cảm thấy Thượng Tàn đãi ngộ, thế nhưng đối với cái này nổi danh Chung đại sư, gần như là một chút mặt mũi đều không cho.

"Ha ha ha... Cửu đại sư thực sự là một cái sáng khoái người, vậy ta cũng chỉ nói đi, lần này ta đến chính là tìm người muốn một người?" Chung đại sư cũng không tức giận, cũng thẳng đến chủ đề.

"Người nói chính là hần đi!" Cửu đại sư vẫn Nhiếp Thiên Minh, bình tĩnh nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Đi con đường của chính mình

Nhanh như vậy liền nói tới chính mình, vốn đang cho là bọn hần tiếp khách sáo vài câu, sau đó mới chậm rãi chuyển dời đến trên người mình, không nghĩ tới trực tiếp bốn chính mình mà đến, Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ.

Lông mi nhẹ nhàng run nhúc nhích một chút, Nhiếp Thiên Minh đã làm tốt dự tính xấu nhất, chỉ cần Cửu đại sư khó giữ được hần, hần lập tức chạy thoát.

"Không sai, chính là hần. Hần phế bỏ ta tiểu đệ tử, lại lớn tổn thương ta nhị đệ tử, vẫn dọa dẫm hần hai triệu Hoang tệ. Cho nên ta nhất định phải vì đệ tử của ta trốn về một cái công đạo..." Chung đại sư ngữ khí rõ ràng tăng thêm.

"Chuyện này ta cũng có hiểu rõ, là đệ tử của người học nghệ không tinh, trêu chọc đệ tử ta, bị đánh cho một trận. Đây đều là khó tránh khỏi, ít hôm nữa hậu người hai tên đệ tử học nghệ tinh, đánh trở lại là được rồi..." Cửu đại sư chậm rãi nói rằng.

"Cửu đại sư, ta khuyên người hay nhất giao ra Nhiếp Thiên Minh, miễn cho để Phong Vân môn cùng Toán sư tụ hội không vui. Vì một tên tiểu bối, không đáng giá đến. Lại nói nữa, các người Phong Vân nội viện Phương trưởng lão đã đồng ý đem Nhiếp Thiên Minh giao cho chúng ta, ta nhìn người liền..." Cửu đại sư mỉm cười nói rằng.

Thật bị Hư Không lão sư nói trúng, Phong Vân nội viện vì dẹp loạn sự cố, vẫn là đem hần nhường lại.

Phong Vân môn, người đối với ta quá bất công, nói như thế nào ta cũng là của các người đệ tử, các người vì làm ghê gớm tội bọn họ dĩ nhiên bắt ta cho bán, Nhiếp Thiên Minh nắm đấm bị nắm cột kẹt hường, tuy rằng hần cũng ngờ tới sẽ là như vậy, thế nhưng hần vẫn là bảo có một chút ảo tưởng.

Hiện tại này một tia ảo tưởng triệt để phá diệt, nghĩ tới chính mình tại Phong Vân ngoại viện lúc, cũng là Cẩm trưởng lão một câu nói, chính mình không thể không chạy đến cực viễn Huyền Thiết Quảng tràng bị phạt. Bọn họ muốn phạt biến phạt, muốn không muốn liền không muốn, nhưng xưa nay không có suy nghĩ qua hần cảm tưởng.

Loại này cảm giác bị vứt bỏ, để Nhiếp Thiên Minh rất phần nộ, hần hai mắt tràn đầy tơ máu, trong lòng rỗng giện, Nhiếp Thiên Minh ta sẽ không chịu các người bài bố, tuyệt đối sẽ không.

Nhiều năm trước đây, khi chính mình rơi sơn động kia bắt đầu, hần Nhiếp Thiên Minh liền không ngừng cùng vận mệnh chống lại, thiên, hần đều chưa từng sợ quá, còn quan tâm cái gì?

Lúc này Nhiếp Thiên Minh liền vì làm chờ một câu nói, Cử đại sư một câu nói...

"Hắn là ta Cử đại sư đệ tử, thứ yếu mới là Phong Vân môn đệ tử..."

...

...

"Cử đại sư, ta mang đến cho ngươi phiền toái..." Nhiếp Thiên Minh cúi đầu, lâm bẩm nói.

"Ai bảo con người của ta quá tham lam cơ chứ? Không nói, ta có thể bảo vệ ngươi nhất thời, nhưng không bảo vệ được ngươi một đời, sau đó ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi!" Cử đại sư nhẹ nhàng thở dài một hơi, lúc trước hắn thu Nhiếp Thiên Minh thời điểm, liền ý thức được tất cả những thứ này. Thế nhưng ai có thể từ chối một

Khỏi có thể làm cho hết thầy bảo vật đều âm đạm phai mờ đồng thau đây?

Hay là đây chính là hắn môn thầy trò một đoạn duyên đi!

"Cử đại sư, ta sau một tháng, sẽ trước mặt mọi người tuyên bố rời khỏi Phong Vân môn, cùng ngươi giải trừ thầy trò quan hệ." Nhiếp Thiên Minh tay chưa từng có như thế run rẩy quá.

Câu nói này nói ra đã nói lên hắn muốn một mình đối mặt với tất cả những thứ này, đây là một cái chính hắn tuyên đường, hắn muốn vượt mọi chông gai đi tới...

"Biết rồi." Cử đại sư dùng hắn nhất quán lần điệu, chậm chậm nói, bất quá hắn cảm giác lần này nói quá nặng nề.

Phong Vân nội viện sở dĩ vô tình như vậy đem hắn ném ra, cũng là bởi vì hắn đắc tội một cái không ai dám đắc tội hội nghị.

Thiên tài giống như thiếu niên, Phong Vân môn xưa nay liền chưa từng khuyết quá. Bọn họ tình nguyện tổn thất một cái thiên tài, cũng không muốn tại chính mình trong lòng treo lơ lửng một cây đao.

Một ngày nào đó, các ngươi đều sẽ hối hận!

Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà rống giận...

...

...

"Thiên Minh, bên ngoài có cái gọi Ứng Thừa Học sư đệ tìm ngươi, nói có chuyện gấp." Tăng Y từ bên ngoài đi tới lúc, đối với Nhiếp Thiên Minh nói rằng.

"Đa tạ Tăng sư tỷ." Nhiếp Thiên Minh lâm bẩm nói, thu thập một cái ra.

Mới vừa ra ngoài viện, Nhiếp Thiên Minh liền nhìn thấy Ứng Thừa Học cùng Ứng Tuyết tỷ đệ chính đang lo lắng chờ đợi hướng bên trong nhìn.

"Ứng đại ca, Ứng tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng.

"Hắc Huyền bị người mang đi, đây là những này nhân lưu lại tin." Ứng Tuyết khổ sở nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh từ Ứng Tuyết trong tay tiếp nhận tin, thô sơ giản lược nhìn một chút, biết xảy ra chuyện gì.

"Chung Lãm, đừng khinh người quá đáng!" Nhiếp Thiên Minh trong mắt tràn đầy tức giận, khóe miệng mạnh mẽ co quắp một thoáng.

"Người anh em, trong thư nói cái gì?" Ứng Thừa Học lo lắng hỏi.

"Ồ, không có chuyện gì, có người muốn cho ta qua một chuyến, các ngươi liền đừng lo lắng." Nhiếp Thiên Minh hướng về phía bọn họ cười cười.

"Cần huynh đệ thời điểm, ngươi nói một tiếng, ta bảo đảm tùy theo gọi tùy theo đến." Ứng Thừa Học vỗ vỗ hắn vai, thành khẩn nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh ha ha nở nụ cười mấy tiếng, nói rằng: "Thật không có sự, các ngươi cũng bảo trọng đi, ta đi trước."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh lấy tốc độ cực nhanh hướng về Thiên Hoang thành chạy đi...

...

...

"Lão sư, chúng ta liên thủ có mấy thành nắm chặt cứu ra Hắc Huyền?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng.

"Nói thật, không tới ba phần mười." Hư Không lão sư lắc đầu nói rằng.

Ba phần mười cũng chưa tới, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, không tới ba phần mười có thể như thế nào? Nếu như không đi, Hắc Huyền liền một thành hoạt cơ hội đều không có, mình có thể không đi sao?

Đi!

Phải đi!

Không chỉ có muốn đem Hắc Huyền mang về đến, còn muốn cho bọn họ trả giá thật nhiều.

Chung Lâm phủ đệ muốn so với bên cạnh kiến trúc cần đại khí hơn nhiều, Nhiếp Thiên Minh hầu như không cần phí thần là có thể tìm tới nơi này .

"Bành! ..."

"Bành! ..."

"Bành! ..."

Nhiếp Thiên Minh giương lên nắm đấm, mạnh mẽ đập phá đi tới, vốn là không phải đến bái phỏng, cũng không cần cái gì lễ nghi, cái gì khách khí .

Ba tiếng nổ, truyền ra ngoài, thế cho nên đem trông coi cửa lớn gia đình giật mình.

"Muốn chết! Dám đến Chung đại sư quý phủ quấy rối!"

Này cái coi cửa gia đình, chép lại nắm đấm liền hướng Nhiếp Thiên Minh đầu đánh tới.

"Liền ngay cả chó đều như thế hung."

Nhẹ nhàng mắng một câu, Nhiếp Thiên Minh tay trái một trào, thuận thế lôi kéo, cái kia bị thăm gia đình lập tức đụng phải bên cạnh trên vách tường .

Cũng không để ý cái nhà kia đình chết sống, Nhiếp Thiên Minh đường kính trong triều xông vào.

Có mấy tên đệ tử nghe thấy âm thanh, đuổi đến nơi đây, mới phát hiện là Nhiếp Thiên Minh.

"Nhiếp Thiên Minh, đến Chung đại sư phủ đệ còn dám kiêu ngạo như vậy..." Trong đó có một đệ tử chỉ vào Nhiếp Thiên Minh nổi giận mắng.

"Ngượng ngùng, vừa nãy có một cái chó cắn ta, ta lại không thể cắn quá khứ, không thể làm gì khác hơn là đánh." Nếu da mặt đã triệt để xé rách, nói những thứ kia nữa lời khách sáo, liền có vẻ quá dối trá .

"Nhiếp Thiên Minh, lão sư ở đại sảnh xin đợi đã lâu!" Cái kia tương đối ôn trọng nam tử ngăn cản bên người chuẩn bị mở mặ người, mỉm cười nói rằng.

Theo mấy người chậm rãi đi vào, cùng bọn hắn dây dưa xác thực một điểm dùng cũng không có, then chốt nhân vật là ngồi ở bên trong Chung Lâm.

Xuyên qua mấy cái sườn viện, mấy người rốt cục đi tới phòng khách, lúc này bên trong đại sảnh đứng mấy chục người, trung gian Chung Lâm thật cao ngồi ở ghế thái sư.

Mấy người này Nhiếp Thiên Minh cũng đều gặp, trên căn bản đều là đi Địa Hoang thành những này nhân, còn có Đặng Trắc cùng Trương Hùng.

"Chung đại sư , có thể hay không để Thiên Minh nhìn một chút ta Hắc Huyền Hổ?" Nhiếp Thiên Minh cũng không có khách khí, trực tiếp chạy về phía chủ đề.

Người khác đều đánh chính mình mặt , còn muốn tán thưởng một thoáng, cường độ vừa vặn, Nhiếp Thiên Minh không phải loại này người dối trá.

Loại thủ đoạn này thanh nhân, vốn chính là rất hạ hạ thủ pháp, Nhiếp Thiên Minh cũng không có để ý, hiện tại hắn quan tâm tự nhiên là hắn Hắc Huyền Hổ.

"Ha ha ha... , người cho rằng lão hủ sẽ bắt nạt một con yêu thú sao? Ba vẫn khiến người ta đem nó nhấc vào đi!" Chung đại sư nở nụ cười, huy một thoáng tay, bên cạnh thiếu niên gật đầu đi ra ngoài.

Bên trong đại sảnh trở nên cực kỳ yên tĩnh, bầu không khí càng ngày càng nặng nề, ai cũng rõ ràng tiếp đó sẽ phát sinh cái gì...

3 phút qua đi, phòng khách ở ngoài âm ỉ khắp chốn, Nhiếp Thiên Minh nghe thấy Hắc Huyền thê thảm tiếng rống giận dữ, lồng sắt đình đình đương đương tiếng vang.

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt trở nên cực kỳ âm trầm, lửa giận trong lòng cháy bùng rực , nổi giận đùng đùng nhìn hững hờ Chung đại sư.

Đừng!

Lòng sắt rót cục bị nhấc vào, Nhiếp Thiên Minh nhìn thống khổ giãy dựa Hắc Huyền, trong lòng mơ hồ làm đau.

Lúc này Hắc Huyền căn bản là lại khôn thủ chi tranh, nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh hậu càng hung ác hơn, chỉ là lòng sắt cực kỳ kiên cố, có loại lực lượng đặc biệt bám vào mặt trên, Hắc Huyền giãy dựa càng hiện ra phí công.

Khẩn đi hai bước, Nhiếp Thiên Minh lấy tay luồn vào lòng sắt, vuốt ve Hắc Huyền, để nó an tĩnh lại.

Vén vén hai ngày, Hắc Huyền liên tiêu gãy đi nhiều quá, trong hai mắt cũng tràn đầy tơ máu, có thể suy đoán lực lượng này đến Tiểu Hắc là vượt qua ra sao.

"Chung đại sư, nếu ta đã tới, kính xin ngài, thả nó đi!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói.

"Nếu nhân đã tới, cũng không nhất thời vội vã đi! Ta ngược lại muốn xem xem, ngài có thủ đoạn gì, lại dám phá hủy ta Đặng sư đệ Toán Hạch?" Bên cạnh nam tử lạnh lùng nói.

Nhìn một chút Chung Lãm, phát hiện hắn cũng không hề nói ngăn cản, Nhiếp Thiên Minh hiểu nam tử kia là đạt được lão sư hắn ngầm thừa nhận.

Không nghi ngờ chút nào, Chung Lãm đang thăm dò chính mình, ngày hôm nay như là muốn đi đi ra ngoài, chiến đấu liên không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Ta là dao thốt, ngươi là thịt cá

Gió thu hiu quạnh, cuốn lên từng mảnh từng mảnh lá rụng...

"Sanji, cẩn thận một chút." Chung Lãm khe khẽ gật đầu, ôn nhu dặn dò.

Sanji là Chung Lãm tứ đệ tử, thực lực cùng Trương Hùng tại sán sán với nhau, mơ hồ có vượt quá Trương Hùng dấu hiệu. Đối với hắn đệ tử này, Chung Lãm vẫn là rất yên tâm.

Nỗ lực áp chế phần nộ tâm tình, Nhiếp Thiên Minh trầm giọng nói: "Đã như vậy, vậy thì mời ra tay đi!"

"Được, đến thời điểm đừng trách ta hạ thủ không lưu tình." Sanji lạnh lùng nói.

"Đừng!"

Một tia tiếng vang từ Sanji trên người truyền ra, Sanji thân thể bắt đầu xảy ra một ít biến hóa.

Một cỗ cường bạo tinh thần lực từ Sanji bàn tay bắn ra, còn như hồng thủy giống như vậy, đánh hướng về Nhiếp Thiên Minh.

"Ngươi cho rằng ngươi so với Trương Hùng mạnh bao nhiêu sao?"

Nhiếp Thiên Minh không kiêu ngạo cũng không tự ti nhìn Sanji hai mắt, lòng bàn tay chuyển động, một tia Nguyên lực trên cánh tay ngưng tụ. Trong nháy mắt đạt đến mạnh nhất, hắn hiện tại còn không dự định đem chính mình lực lượng mạnh nhất bộc lộ ra.

Đối phó như vậy nhân vật, cũng không cần sử dụng Tinh Thần Tự Phủ, càng không cần Toán Hạch.

"Nhanh như hổ đói vồ mồi."

Nhiếp Thiên Minh cả người tản mát ra khí thế mạnh mẽ cùng lực đạo, bên cạnh Chung Lãm không khỏi hơi nhướng mày, hắn thực sự không nghĩ ra được, tuổi còn trẻ dĩ nhiên sẽ có mạnh như vậy Nguyên lực. Lúc này Nhiếp Thiên Minh đã có Mạnh Hổ tư thế, đơn quyền mạnh mẽ đánh hướng về Sanji tinh thần lực.

Nguyên lực bức lui Sanji công kích hậu, Nhiếp Thiên Minh thân thể đã đi tới Sanji phía trước, do quyền biến trào, mạnh mẽ xé ra quá khứ. Sanji vội

vàng vọt đến một bên. Thế nhưng quần áo vẫn bị Nhiếp Thiên Minh kéo xuống một khối.

"Sanji, trở về đi!"

Bên cạnh Chung Lâm sắc mặt âm trầm nói, hiển nhiên Sanji cảm thấy không phải Nhiếp Thiên Minh đối thủ, tuy rằng vẹn vẹn một cái đối mặt, thế nhưng thắng bại đã định .

...

...

"Ta đến!"

Vẫn đứng tại Chung Lâm bên cạnh nam tử kia rốt cục mở miệng nói chuyện .

Thường triết, Chung Lâm đại đệ tử, làm người âm trầm, không thích nói chuyện. Thế nhưng thế lực đã đạt đến Toán sư cấp hai, cho nên khi hần lúc nói chuyện, mọi người rốt cục ý tứ đến , Nhiếp Thiên Minh thật sự quá không đơn giản .

Ánh mặt trời mờ mịt, khả năng bởi mây trên trời quá dày , cho nên xem ra có điểm âm trầm.

Khả năng cái này cũng là Nhiếp Thiên Minh tâm tình bây giờ, loại người kia vì làm dao thót, ta vì làm thịt cá cảm giác.

Không!

Ta vì làm dao thót, ngươi vì làm thịt cá...

Nhiếp Thiên Minh trong mắt đột nhiên tránh qua một vệt ánh sáng màu máu, toàn thân rốt cục tản mát ra trùng thiên chiến ý ...

Tỉ mỉ nhìn thường triết, Nhiếp Thiên Minh cũng cảm nhận được một cỗ áp lực. Loại này cảm giác chèn ép, hần giống như đã từng quen biết, hần cùng Tổng đội trưởng giao thủ thời gian thì có loại cảm giác này, chỉ là so với lần kia, lần này tiểu nhỏ hơn một chút.

"Ta muốn biết, các ngươi bao nhiêu người muốn cùng ta đánh, thuận tiện bài một cái đội đi!"

Nhiếp Thiên Minh lạnh lẽo nói rằng.

"Ngươi, ..." Người bên cạnh chỉ vào Nhiếp Thiên Minh, lại bị Chung Lâm cản lại.

"Chỉ cần ngươi đánh thắng thường triết, ta sẽ tha cho ngươi sủng vật..." Chung Lâm rốt cục nói chuyện, có câu nói này Nhiếp Thiên Minh cũng là an lòng.

Hai người cách nhau mười mét xa, thế nhưng hai người khí thế đã bắt đầu tranh đấu rồi!

"Đại sư huynh đã lâu không có xuất chiến , xem ra tên tiểu tử này muốn chết..." Đặng Trắc mạnh mẽ nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh chưa từng có to lớn như vậy chiến ý, chính là Chung Lâm thầy trò nâng lên hần lửa giận trong lòng, cũng đúng là bọn hần, làm cho mình cảm giác được cảm giác bị vứt bỏ.

Vứt bỏ? Bán đi? Phán bội...

Cũng bởi vì hần còn không là cường giả, cũng bởi vì hần đắc tội Toán sư hội nghị ...

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù như Giao Long giống như vậy, mưa to gió lớn chui vào Toán Hạch bên trong, bình tĩnh nước biển, trong nháy mắt, nước biển sóng lớn mãnh liệt.

Tinh thần lực mạnh mẽ cấp tốc mặc đi ra, nổi giận ghề cuộn tới.

"Không sai, đáng giá ta ra tay."

Thường triết y phục trên người ném đi, chu vi trong nháy mắt tối xuống, từng bó từng bó màu đen đóa hoa, trực tiếp vây quanh lại đây.

"Dĩ nhiên là ảo giác!"

Nhiếp Thiên Minh giật mình kêu, thường triết tinh thần lực càng nhưng đã đạt đến nghĩ vật cảnh giới.

Toán sư cấp hai cùng Toán sư cấp một khác nhau quá lớn, từng đoá từng đoá Hắc Hoa, mang theo mạnh mẽ tinh thần lực cấp tốc đánh lại đây.

"Hắc ám toàn hoa!"

"Đại sư huynh hắc ám toàn hoa, xem ra Nhiếp Thiên Minh lần này cần chết chắc..."

"Đại sư huynh ra tay, có mấy người có thể tránh được, ha ha ha..."

Hai cỗ tinh thần lực cấp tốc va chạm, Hắc Hoa bị phá hủy hậu, lại lần nữa sinh một đóa mới, lực đạo tổng số lượng từ từ tăng lớn, Nhiếp Thiên Minh không kịp lau chùi rơi trong mắt mồ hôi.

Lúc này không thể có một chút Phân Thần, so đấu chính là sự chịu đựng cùng ý chí lực.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực liên đường như biển rộng một mảnh chu, tại sóng to gió lớn trong nước biển, không ngừng xoay tròn, tùy thời đều có bị bắn chìm dấu hiệu.

"Ta không thể thua!"

"Tuyệt đối không thể thua!"

Nhiếp Thiên Minh ở trong lòng rỗng giện.

"Năm mơ đi!"

Bầu trời xám xịt truyền đến thường triết tiếng cười nhạt, hắc tuyệt đối sẽ không cho cái này mười bảy tuổi thiếu niên bất cứ cơ hội nào.

Tinh Thần Tự Phù dần dần có chút uể oải, tuy nói Nhiếp Thiên Minh tu chính là Đại Địa phù, thể nhưng đẳng cấp vừa đến một cấp, uy lực tuy rằng đạt đến phổ thông Toán sư cấp hai, thể nhưng kéo dài lực tuyệt đối không có Toán sư cấp hai mạnh như vậy.

"Lão sư, trước tiên tập trung vào 10 ngàn thú hạch." Nhiếp Thiên Minh vất vả nói rằng.

Sau khi nói xong, Nhiếp Thiên Minh bên trong đan điền Nguyên lực cũng nhanh chóng vọt ra, gia nhập trong chiến đấu.

"Đây chính là toàn bộ thực lực sao? Xem ra cũng chỉ có như thế?"

Thường triết lạnh lùng cười nói, tinh thần lực nhanh chóng áp chế Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực, khiến hai người không thể lẫn nhau hội họp.

"Bành!"

Nguyên lực không ngừng trùng kích thường triết tinh thần lực, thể nhưng là có vẻ hữu tâm vô lực.

"Nên kết thúc đi!"

Thường triết quát lên một tiếng lớn, tinh thần lực rốt cục xuyên qua Nhiếp Thiên Minh phòng ngự, cấp tốc lướt vào Nhiếp Thiên Minh tinh thần trong mật đạo, nỗ lực trắng trợn phá hoại.

"Nhưng vào lúc này, Toán Hạch ánh sáng xanh lục đột nhiên tăng vọt, không ngừng hấp thu thường triết tinh thần lực.

Ngoài khơi dần dần bình tĩnh, trên biển phản chiếu một vòng trăng tròn, tĩnh tẻ, cong cong...

Thường triết hiển nhiên không ngờ rằng sẽ phát sinh loại chuyện này, thần tình không khỏi hoảng rồi, hắc vừa lên đến liền khiến cho ra khỏi ám hắc toàn hoa, liền là muốn tốc chiến tốc thắng. Giờ khắc này hình thức không những không bị hắc khống chế, chính mình dĩ nhiên lâm vào nhân cực đại bị động, chính mình nhưng không có thực lực như vậy đi thay đổi.

Nhiếp Thiên Minh Toán Hạch lúc này tham lam hấp thu, Toán Hạch bên trong Tinh Thần Tự Phù cũng lần thứ hai phát ra ánh sáng lộng lẫy, một lần nữa tràn đầy lực lượng.

Vốn là đã ở thế yếu Nhiếp Thiên Minh, sai lệch một trời một vực thay đổi cục diện, một bên Chung Lãm nhìn quý dị cục diện, hô to nói: "Không tốt!"

"Dừng!"

Một đạo càn mạnh mẽ hơn tinh thần lực trực tiếp đem hai người tách ra, hai người đồng thời bị đẩy lui ba mét.

Nhiếp Thiên Minh thân thể lao đảo một thoáng, ngã xuống. Thường triết sắc mặt cũng cực kỳ trắng xám, bị Nhiếp Thiên Minh hấp thụ gần một nửa năng lượng, thân thể cũng lập tức bại liệt hạ xuống.

"Đại sư huynh..." Mấy cái sư đệ vội vàng đi nâng hắc, bọn họ không nghĩ tới cường đại sư huynh, dĩ nhiên cũng sẽ chật vật như vậy.

Nếu không phải Chung Lãm ra tay, thường triết thật không biết sẽ phát sinh cái gì, đây là hắc lần thứ nhất cảm thấy sợ hãi, trong cơ thể hắc vào thời khắc ấy thậm chí có lao ra thân thể kích động.

Bản mạng Toán Hạch, không bị chính mình khống chế, đây là cớ nào chuyện kinh khủng...

Nhìn hai mắt vô thần thường triết, Chung Lãm sắc mặt âm trầm nói: "Lão hủ không nghĩ tới, trên người của ngươi vẫn còn có loại đồ vật này..."

Nỗ lực từ trên mặt đất bò dậy, Nhiếp Thiên Minh vỗ phui bụi trên người, càng là tại loại này cảnh khốn khó hạ, hắn càng không thể cúi đầu...

"Không biết Chung đại sư nói chuyện có tính hay không vậy?" Nhiếp Thiên Minh gian nan nói rằng.

Nhìn cái này tuổi nhỏ thiếu niên, cùng với hắn dưới thân thể không kiêu ngạo cũng không tự ti, Chung Lãm đột nhiên cảm giác được một tia uy hiếp...

Uy hiếp, ha ha, lúc này đối với hắn to lớn nhất châm chọc, một cái thập nam tử bảy tuổi, uy hiếp hắn cái này tại Thiên Hoang thành hô phong hoán vũ Chung đại sư.

"Thả!"

Hắn không có cần thiết nuốt lời, bởi vì Nhiếp Thiên Minh đã đến hắn trong sân, thả ra Hắc Huyền Hồ, cùng giam lại lại có Hà khác nhau...

Một cái tiểu lao tù, một cái đại lao lung, không có gì khác nhau...

"Hồng!"

Hắc Huyền nhảy một cái chạy ra khỏi lồng sắt, chạy vội tới Nhiếp Thiên Minh trước mặt, nhìn chăm chăm nhìn trong sân người.

Nhẹ nhàng sờ sờ Hắc Huyền, trấn an nó, lại từ bên người bao bên trong trốn ra hai hạt tứ phẩm đan dược, nhét vào Hắc Huyền trong miệng, lại lấy ra hai hạt phóng tới chính mình trong miệng.

"Chung đại sư, chúng ta có thể đi rồi chưa?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói.

"Đi, đi nơi nào? Chúng ta sự vẫn không có hiểu rõ đây?" Chung Lãm vuốt vuốt râu mép, lạnh lùng cười nói.

"Vừa nãy là ai nói quá, chỉ cần ta thắng hắn, sự tình liền tính kết thúc." Nhiếp Thiên Minh chỉ vào ngồi ở trên ghế thờ dộc thường triết, thẹn quá thành giận nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Ta làm sao nhớ tới, ta đáp ứng muốn thả ra tên súc sinh kia, cũng không phải là ngươi..." Chung đại sư khinh thường nói.

Thoại đã nói đến cái này mức độ, Nhiếp Thiên Minh cũng không thêm phản bác, rất rõ ràng bọn họ cũng không tính để hắn đi.

"Vậy thì nhìn các ngươi lấy cái gì nhốt lại ta rồi!" Nhiếp Thiên Minh mặt liền biến sắc, phẫn nộ hô.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Tìm đường sống trong chỗ chết

"Ngày hôm nay liền tính Cửu Phi ở chỗ này, lão hủ cũng sẽ lấy ngươi mạng nhỏ..."

Chung Lãm rốt cục triệt để nổi giận, rốt cục kéo xuống kiêu căng, trước đó hắn cho rằng thường triết nhất định có thể giải quyết Nhiếp Thiên Minh. Thế nhưng thời khắc mấu chốt, Nhiếp Thiên Minh tại hắn ngay dưới mắt, dần dần u mê dĩ nhiên chuyển bại thành thắng. Nếu không phải là mình mạnh mẽ ra tay. Chính hắn một đệ tử đắc ý khả năng lại bị hắn phế bỏ.

Đây là trần trụi quát hắn mặt, hắn Chung Lãm tại sao có thể nuốt xuống cơn giận này?

Chung Lãm vốn chính là một cái cực kỳ tự bệnh người, Nhiếp Thiên Minh nếu không phải Phong Vân nội viện đệ tử, nếu không phải cái kia quật cường Quái lão đầu đệ tử, hắn đã sớm chết mấy chục lần.

Rốt cục cảm nhận được một cường giả khí tức, Toán sư cấp ba, là Toán sư cấp ba, Nhiếp Thiên Minh thì trào ghì nhớ.

Này một tia khí thể, muốn so với Tổng đội trưởng cường đại rất nhiều...

Này là cường giả khí thể, cứ việc hấn không có ra tay, thể nhưng truyền tới áp lực chỉ ít có thể kinh sợ Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ hảo thủ.

"Bùm bùm!"

Không khí chung quanh cấp tốc xoay tròn, phát sinh âm ỉ tiếng vang, tại Nhiếp Thiên Minh trước mặt sản sinh cường đại luồng khí xoáy.

Luồng khí xoáy không ngừng mở rộng, tạo thành một đạo cao mấy mét gió xoáy, trực tiếp thổi qua được.

"Lại có thể điều khiển không khí!"

Nhiếp Thiên Minh giật mình nhìn này cỗ càng ngày càng to lớn gió xoáy, lo lắng nói rằng.

Thể nhưng hấn vẫn không nhúc nhích, gió hướng dao găm giống như vậy, quét lại đây, Nhiếp Thiên Minh quần áo bị gió lôi kéo thành tình tế cái hình, trên mặt cũng bị vẽ ra máu.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh nhìn tới đang ở hạ phong, trừ hấn ra ánh mắt, đó là không sợ thiên địa ánh mắt...

"Vù!"

Nhiếp Thiên Minh cũng bắt đầu phản kích, Tinh Thần Tự Phù gầm thét lên chui vào Toán Hạch, mặt đất hơi run rẩy một thoáng, truyền đến một tia cực nhược lực lượng.

Này tia cực nhược tinh thần lực cuốn vào trong gió lốc, liền bắt đầu điên cuồng phản kích.

"Ha ha ha..."

"Điểm ấy tinh thần lực cũng muốn cùng lão hủ chống lại, nằm mơ!"

Khí thể lần thứ hai tăng vọt, toàn lực ép tới, Chung Lâm rút cục ra tay rồi.

Như một cỗ dòng lũ từ Chung Lâm trên người phun ra, lấy tốc độ cực nhanh xông qua, trên mặt đất địa gạch cũng thuận thế bị vọt vào.

Dòng lũ giống như khí tức, vọt tới Nhiếp Thiên Minh trên người.

"Lão sư, ra đến giúp đỡ đi!" Nhiếp Thiên Minh thấp giọng quát.

Hư Không lão sư đem hết thầy thú hạch toàn bộ giao cho Nhiếp Thiên Minh, nhanh chóng từ Hư Không lão sư bên trong chạy vội ra.

Một cỗ cường đại Nguyên lực, từ Nhiếp Thiên Minh trên người sản sinh, như một đạo thật cao đại chữ, chống lại dòng lũ giống như khí tức.

"Ta nhìn ngươi có thể chống được khi nào?"

Chung Lâm cười lạnh một tiếng, hai tay mãnh liệt, mạn Thiên Trần thổ tung bay, tiếng rống giận dữ không ngừng.

Chung Lâm các đệ tử bị này khí tức mạnh mẽ dư uy đẩy ra hai mét, Nhiếp Thiên Minh phía sau Hắc Huyền lợi trào sâu sắc bất được đại địa, càng vẫn bị sinh sôi đẩy ra ba mét.

Nhiếp Thiên Minh trên mặt huyết lưu đến càng ngày càng nhiều, thể nhưng ánh mắt cũng càng ngày càng kiên định.

"Bành!"

Nhiếp Thiên Minh trong một dưới tình huống vẫn cứ đánh ra Hồ Khiếu quyền, chỉ là động tác cực kỳ chậm chậm, thể nhưng là không ngừng ngược lại khí lưu đi về phía trước.

Trên thân thể Tinh Thần Tự Phù bị vững vàng áp chế, không có một chút phản kháng lực đạo, Nhiếp Thiên Minh chỉ là dựa vào hấn ý niệm chậm rãi di chuyển.

Nhìn bộ mặt cực độ vận vẹo Nhiếp Thiên Minh, liền ngay cả Hư Không lão sư đều có điểm đau lòng, mỗi đi một bước, không khác nhiều ngàn vạn cái tế châm xuyên vào thân thể.

Như vậy thống khổ, hấn mạnh mẽ cứng rắn kháng ở, từ khóe miệng chảy ra huyết dịch, liền biết Nhiếp Thiên Minh lúc này có bao nhiêu thống khổ.

Ngươi, ... Đánh không tới, ta...

Nhiếp Thiên Minh cơ hồ dùng mũi nói ra mấy chữ này, mỗi một chữ đều lao lực thiên tân vạn khổ...

"Được, ngày hôm nay ta liền triệt để phế bỏ người..."

Chung Lãm gần như điên cuồng rống giận, hấn chưa từng có bị người như thế khiêu khích quá, vẫn là một cái mười bảy tuổi thiếu niên.

Khí lưu càng ngày càng nhanh, như từng cái từng cái băng đao, tầng tầng xuyên qua Nhiếp Thiên Minh trong thân thể...

"Thặng "

"Thặng "

...

...

Nhiếp Thiên Minh cực không dễ dàng di động hai mét, nhưng lại lần nữa bị đẩy ra sáu, bảy bước.

Sáu, bảy bước tính là gì...

Coi như là lạch trôi, ta cũng muốn vượt qua...

Nhiếp Thiên Minh ta, không phải người có thể đánh cũng...

Lúc này Hư Không lão sư cũng dần dần có điểm hư thoát, Nhiếp Thiên Minh vội vàng hướng về trong thân thể tập trung mấy trăm ngàn Hoang tề đan được lượng, đem hết thủy thủ hạch đều tập trung Toán Hạch bên trong...

"Còn muốn hoàn thủ..."

Chung Lãm rốt cục sử dụng toàn bộ tinh thần lực, liền ngay cả hấn cũng cảm thấy giật mình, thiếu niên này tại sao phải có thể chống đỡ đến lâu như vậy, tại sao phải có thể làm cho hấn xuất toàn lực...

Tinh thần lực hết mức rót vào Nhiếp Thiên Minh thân thể, trắng trợn phá hoại, Toán Hạch tuy rằng đã hấp thu không ít tinh thần lực, thế nhưng Chung Lãm lực đạo quá mức bá đạo, dĩ nhiên sinh sôi đem Toán Hạch đường hầm cách trở lên.

"Àm!"

Một đạo ngọn lửa màu xanh da trời từ Nhiếp Thiên Minh trong thân thể phún phát ra, đại hỏa có Hủy Thiên Diệt Địa uy lực, chu vi 1 mét đồ vật toàn bộ bị thiêu đốt hầu như không còn.

Này đoàn hỏa đến quá đột nhiên, Chung Lãm tinh thần lực ở trước mặt nó có vẻ cực kỳ nhỏ bé, nhỏ bé cơ hồ không nhìn thấy.

Lần này Nhiếp Thiên Minh rốt cục nhìn thấy này đoàn ngọn lửa màu xanh da trời, nó có thể sánh bằng tất cả...

"Oa!"

Chung Lãm tinh thần con số bị Hỏa Diễm Chúc Thiêu, không nhìn được ói ra một ngụm máu tươi...

"Xú, ..., tiểu tử, đón lấy... Liền giao cho... Người, ..."

Nói xong, Hư Không lão sư kéo cực kỳ trầm trọng thân thể, tiến vào thế giới hư không bên trong, lẳng lặng nằm ở ghế tre trên, trầm ngư thiếp đi.

"Lão sư..., lão sư..."

Lúc này Nguyên lực hạt giống đã bị Chung Lãm tinh thần lực hoàn toàn ngăn lại, bên trong đan điền sản sinh không được nửa điểm Nguyên lực. Càng làm cho hấn lo lắng lúc, Tinh Thần Tự Phù cũng nhận được nhất định tổn thương, ...

"Hắc Huyền, chúng ta đi..." Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ dùng khí, nếu như kẻ tục sống ở chỗ này, chính mình khả năng lập tức liền sẽ bị giết chết.

Hắc Huyền nghe được hấn kêu to hậu, lập tức phi chạy tới, Nhiếp Thiên Minh ngồi ở nó trên lưng hổ, chuẩn bị mạnh mẽ lao ra.

"Tuyệt đối đừng để hấn chạy trốn..." Chung Lãm giờ khắc này cũng thân chịu trọng thương, hấn vạn lần không ngờ, Nhiếp Thiên Minh tại thời khắc mấu chốt, lại vẫn có thể phát sinh cường liệt như vậy công kích.

"Vây nhốt hấn, vây nhốt hấn..."

Lúc này Hắc Huyền triệt để lộ ra hung tàn bản tính, hướng về phía vây quanh bọn họ đám người, nhào tới.

Hiện tại Hắc Huyền cũng ứng kinh đạt đến Thiên Nguyên trung kỳ thực lực, tầng tầng bỏ một cái, dĩ nhiên để những này chặn lại nó người lui về phía sau

nửa bước.

Vèn vèn nửa bước, Hắc Huyền liền tóm lấy cái này chỗ hồng, liều mạng chui ra ngoài.

"Bọn họ hướng về tàn sát nói chạy đi ..." Một thiếu niên quát.

"Đem bọn hán vây chặt đến tàn sát lộ trình, ..." Chung Lãm hung ác rống giận.

Hán biết, chỉ cần Nhiếp Thiên Minh tiến vào tàn sát nói, hán liền đừng hy vọng trở ra ...

Tàn sát nói, tàn sát tất cả tinh thần chi đạo...

Hán cũng từng đi vào, đi không tới một nửa, tinh thần liền lại cũng không chịu nổi.

Đạo này vẫn là hơn trăm năm trước tổ tiên lưu lại, là một vị Toán sư cấp năm lưu lại. Chỉ cần Nhiếp Thiên Minh đi vào, chắc chắn phải chết.

Tại Nhiếp Thiên Minh phía trước có một cái hắc đen gian nhà, như vậy gian nhà, hán cũng từng gặp gỡ.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua truy binh, đã không kịp lại lựa chọn cái khác con đường. Nhiếp Thiên Minh cắn răng một cái, vỗ vỗ Hắc Huyền, nhẹ giọng nói rằng: "Vọt vào."

"Vù..."

Mới vừa vọt vào, Nhiếp Thiên Minh liền cảm thấy một cỗ lực lượng tinh thần mạnh mẽ nỗ lực đem bọn hán đẩy ra, Hắc Huyền trên mặt cũng xuất hiện vẻ mặt thống khổ.

"Đừng đuổi theo, hán tiến vào tàn sát nói trúng rồi, lần này hán nhất định phải chết, chỉ cần chúng ta ở chỗ này bảo vệ là được. Một khi hán không chịu đựng được, đi ra. Chúng ta lập tức đem bọn hán giết chết..." Bên ngoài truyền tới một đặc ý âm thanh.

"Nhị sư huynh nói đúng, chúng ta liền ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, nhìn tên tiểu tử này có thể chống được khi nào." Những người bên cạnh phụ họa.

"Cầu tạp chúng, lúc trước nên lấy mạng của ngươi, nhìn ngươi còn dám hay không kiêu ngạo như vậy." Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ mắng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Linh vật

Nhìn quanh bốn phía, này như là một cái đặc biệt đường hầm, Nhiếp Thiên Minh xuất ra hộp quẹt, dựa vào tia sáng nhìn sang.

Ốc Tử Kiến rất kỳ lạ, bởi vì có một cái cầu thang dẫn tới lòng đất, chu vi cũng tàn ra một cỗ tinh thần lực.

Ở lại chỗ này lâu như vậy, Nhiếp Thiên Minh dần dần thích ứng, lập tức khoanh chân mà ngồi, tỉ mỉ kiểm tra nơi này tất cả.

Sau năm phút, Nhiếp Thiên Minh có vẻ cực độ mờ mắt, sắc mặt âm trầm nhìn phía trước, lâm vào một trận bất an bên trong.

"Chung Lãm, ngươi quá độc ác..." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên ới ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch, vẻ mặt cực kỳ thống khổ.

Vừa nãy Nhiếp Thiên Minh tại dùng khí thời gian, dĩ nhiên phát hiện mình kinh mạch cũng bị Chung Lãm toàn bộ phong tỏa, hiện tại điều này có thể dựa vào yếu kém Tinh Thần Tự Phù nhắc tới cung cấp chống đỡ.

Nhìn Hắc Huyền nhẹ nhàng trợn mắt vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ cười cười, chậm rãi nói: "Là ta chủ nhân này vô dụng, để ngươi theo ta chịu khổ."

Quay đầu lại nhìn đi vào lúc đường, Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ Hắc Huyền, kế tục hướng phía dưới đi đến.

Quay đầu lại? Hán chưa hề nghĩ tới, cũng không cần nghĩ, đường vẫn luôn là hướng phía trước...

...

...

Hắc đen đường hầm, không có bất kỳ sinh cơ, có chỉ là sợ hãi cùng âm u.

Nhảy lên hỏa diễm hạ, Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền thân ảnh bị vô hạn kéo dài, một người một thú, chậm rãi di chuyển.

"Vù..."

Chu vi lực lượng nỗ lực áp chế Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể Tinh Thần Tự Phù, tuy rằng nó tại vừa nãy trong trận chiến ấy bị thương hại, thế nhưng vẫn là đầy đủ phản kháng những lực lượng này.

Mười mấy vị trí đầu mất Nhiếp Thiên Minh đi vẫn tính thuận lợi, Hắc Huyền hiển nhiên muốn so với vừa nãy khá, toàn thân nó tản ra yêu thú đặc biệt khí tức, chống cự lại vô hình lực lượng tinh thần.

Quét một vòng vách tường, có loại đặc biệt kiểm chế cảm giác, hắc cẩn thận từng li từng tí một để bàn tay thả đi tới, một tia sóng tinh thần dĩ nhiên đem hắc văng ra.

"Thật mạnh sóng chấn động!"

Tay phải hơi tê tê, Nhiếp Thiên Minh cũng không tiếp tục thử chạm đến vách tường, hắc chỉ là tò mò, hiểu kỳ vách tường này trên vì sao lại có mạnh như vậy lực lượng.

Những tinh thần này khí tức tuy rằng không phải quá nồng, thế nhưng là mơ hồ tiết lộ ra một cỗ cường giả khí tức, cỗ khí tức này tựa hồ muốn so với Chung Lâm còn mạnh hơn.

"Đây rốt cuộc địa phương nào?"

Nhiếp Thiên Minh thì thảo hời, không ai trả lời hắc, hắc sờ sờ Hắc Huyền. Hắc chỉ là tùy tiện vừa hỏi, cũng không tính biết kết quả, bởi vì coi như là Địa ngục, hắc cũng sẽ tiếp tục đi.

Một con đường đi tới hắc...

...

...

"Đừng!"

Một tiếng cực kỳ thúy tiếng vang, từ Nhiếp Thiên Minh trên người truyền đến. Hắc nhìn một chút, chính mình y phục rách rưới lại bị loại tinh thần lực lượng lôi kéo hạ xuống.

Hắc Huyền cũng hướng về phía trong bóng tối rỗng giập, hắc đen hổ lông toàn bộ dựng đứng lên, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

Hiển nhiên Hắc Huyền Hồ cảm giác được trong bóng tối có loại lực lượng đặc biệt, rít gào càng ngày càng lợi hại.

Chẳng trách Hư Không lão sư nói Thiên Hồ là một loại rất có linh tính yêu thú, mình cũng chỉ là hơi chút cảm giác được có chút dị thường, nó dĩ nhiên dựa vào Thiên Nguyên cảnh hạ cũng cảm nhận được.

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù chấn động càng ngày càng lợi hại, Nhiếp Thiên Minh cảm giác có vô số con kiến chính đang gặm nuốt hắc Tinh Thần Tự Phù, gặm nuốt hắc tinh thần mật đạo.

"Khè khè..."

Một tia cực nhược tiếng vang bắt đầu chậm rãi vang lên, tùy theo âm thanh càng kéo càng lớn, mà âm thanh càng lớn Nhiếp Thiên Minh càng thêm cảm giác mình áp lực càng lớn.

Đây là một loại cảm giác áp bách cường đại, tuy rằng không bằng Chung Lâm vừa nãy cường đại như vậy, vẫn để cho Nhiếp Thiên Minh cảm thấy đau đầu không ngớt.

"Hồng!"

Loại tinh thần lực này áp chế càng ngày càng lợi hại, Nhiếp Thiên Minh không khỏi rỗng giập một tiếng, cấp tốc khởi động.

"Chi..."

Ngay sau đó trong bóng tối cũng truyền tới mấy tiếng chít chít rỗng giần, âm thanh cực kỳ sắc bén âm u.

Nhắc mắt nhìn đi, một đoàn quỷ dị khí thể nhanh chóng bay tới, Nhiếp Thiên Minh nhất thời khăn trương lên, con mắt gắt gao nhìn thẳng đoàn này khí thể.

"Không phải khí thể, là linh vật..." Nhiếp Thiên Minh sợ hãi kêu.

Năm đó hần từ 《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong nhìn thấy linh vật giới thiệu, trên thế giới linh vật vốn là không nhiều. Đại đa số linh vật đều là Hậu thiên luyện chế. Những này cao cấp Toán sư giết chết một ít tại tinh thần lực phương diện có thiên phú cấp cao yêu thú, lại dùng tinh thần lực nuôi nấng chúng nó linh phách, đạt đến vì bọn hần sử dụng.

Cho nên linh phách là những này cao cấp Toán sư luyện hóa cao cấp linh vật, lực công kích không thua cho một cái Tiểu Đan kỳ cường giả, thêm vào chúng nó có thể cùng chủ nhân tâm linh tương thông, công kích càng cường hoành hơn.

Rất nhiều Chuyển Đan kỳ cao thủ, đều sợ hãi loại này linh vật, coi như là bọn họ tại phòng bị dưới tình huống, linh vật đều có khả năng đánh lên thành công.

Không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên gặp gỡ ở nơi này nó, bất quá này con linh vật đã mất đi rất nhiều linh tính, có thể là bởi vì chủ nhân chết rồi, không ai lại nuôi nấng nó, cho nên hiện tại lực công kích của nó không bằng thời kỳ đỉnh cao một nửa.

Thêm vào Chung Lâm cũng muốn luyện hóa này con linh vật, mỗi cách một tháng, Chung Lâm liền tiến vào nơi này, suy yếu trước nhậm chủ nhân đối với tinh thần nó ảnh hưởng.

Tuy rằng lực công kích yếu đi, thế nhưng điều này cũng thực sự là Nhiếp Thiên Minh suy yếu nhất thời điểm, lập tức hần trên trán cũng không nhận được bốc lên một ít giọt mồ hôi nhỏ.

"Đừng!"

Điều động hết thầy Tinh Thần Tự Phù, một cỗ không kém tinh thần lực nhanh chóng đánh hướng về con kia linh vật.

Đám khói đen kia, chấn động mấy, hóa thành một con dơi đáng ghét yêu thú, mạnh mẽ cản quá khứ.

Những này linh vật vốn chính là dựa vào thôn phệ chủ nhân tinh thần lực tồn tại, bây giờ nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh mạnh như vậy khí tức, tự nhiên không thể buông tha.

"A!"

Tinh Thần Tự Phù lại bị cái này dơi linh vật cắn một cái hậu, bắt đầu thôn phệ hần tinh thần lực, Nhiếp Thiên Minh khiếp sợ kêu một thoáng.

"Trở về!"

Nhanh chóng thao túng Tinh Thần Tự Phù, cấp tốc trở lại bên trong thân thể, mà dơi vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh thu hồi Tinh Thần Tự Phù, trên mặt lập tức sinh ra tức giận vẻ, lần thứ hai đánh tới.

Chu vi tinh thần áp lực càng ngày càng to lớn, Nhiếp Thiên Minh miễn cưỡng chống lại, Hắc Huyền giờ khắc này cũng cực độ phẫn nộ, dùng sức chụp vào hư vô Phiêu Miêu không khí.

Dơi vung lên cánh, lấy tốc độ cực nhanh bay đến Nhiếp Thiên Minh trước mắt, nếu là bị nó cắn trúng, hậu quả khó mà lường được.

"Cút ngay!" Nhiếp Thiên Minh nổi giận nói, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng chui vào Toán Hạch bên trong, khắp toàn thân sinh ra một cỗ tinh thần lực càng mạnh mẽ hơn, một đạo màu đen sương mù đánh hướng về phía cái loại này chán ghét dơi.

"Chít chít..."

Dơi linh vật nghe răng trợn mắt, cấp tốc né tránh hậu, lập tức ở phát động mới càng mãnh liệt hơn tiến công.

Đối phó loại này linh vật, Nhiếp Thiên Minh thật không có quá biện pháp hay, nếu là mình Nguyên lực không có bị phong tỏa, có thể dựa vào Nguyên lực mạnh mẽ đã kích nó.

Nguyên lực có thể không sợ bị linh vật thôn phệ, liền tính bị thôn phệ, hần cũng có thể nhanh chóng khôi phục như cũ. Thế nhưng hiện nay, hần chỉ có thể dựa vào tinh thần lực khổ sở chống đỡ lấy.

Này liền tương đương với dùng bánh bao thịt đánh chó, hiện tại Nhiếp Thiên Minh ngoại trừ có bánh bao thịt, cũng không còn hần lực công kích của hần.

Dù sao vừa đánh xong mấy tràng ngạnh trụ, hiện tại lại có thương tại người. Dần dần, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu ở thế yếu.

"Răng rắc!"

Con kia linh vật cắn được hấn vai, tuy rằng không có chảy máu, nhưng là mình tinh thần lực không ngừng bị nó hấp thu .

"Đi ra!"

Nhiếp Thiên Minh vùng lên nắm đấm, đánh sang. Dời tùy ý Nhiếp Thiên Minh làm sao đánh, chính là không buông ra, gắt gao cắn.

Này hơn nhiều đao xuyên trên bờ vai muốn đau đớn hơn nhiều, lưu cũng không phải là máu, là tinh thần lực.

Toán Hạch Tinh Thần Tự Phù, hội tụ thành một đoàn, tầng tầng đánh hướng về nó miệng. Hiển nhiên lúc này linh vật muốn so với vừa nãy mạnh mẽ rất nhiều, cũng không để ý công kích lực lượng của nó.

Dần dần mà, sắc mặt cũng tới càng chênh lệch, thật vất vả mới khôi phục đến một điểm hồng hào, giờ khắc này đã hoàn toàn trắng xám .

"Dĩ nhiên không có một chút khí lực ..."

"Không được, ta không thể tùy ý nó như thế hấp..."

Thế nhưng lúc này Tinh Thần Tự Phù đã hoàn toàn mất đi năng lượng, chỉ có thể trốn ở Toán Hạch bên trong tu dưỡng lên, Nhiếp Thiên Minh hiểu nếu là ở đây nó như vậy thôn phệ xuống, chính mình tinh thần lực sẽ bị hấn toàn bộ hút vào. Điều này cũng làm cho mang ý nghĩa hấn không biết muốn tu dưỡng bao lâu mới có thể khôi phục đến đỉnh cao trạng thái, giọt mồ hôi trên trán tí tách đi xuống nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Diệp Tà thức tỉnh

"Chít chít..."

Lúc này dời dĩ nhiên thống khổ kêu, thần tình càng ngày càng thống khổ, hàm răng dần dần buông lỏng ra hấn vai, thân thể nỗ lực muốn rời đi Nhiếp Thiên Minh.

"Phát sinh cái gì ? ..."

Nhiếp Thiên Minh trong lúc nhất thời đối với loại này đột nhiên xuất hiện biến hóa cảm thấy không rõ, lúc này trong cơ thể cũng xảy ra kỳ lạ biến hóa. Cái kia Diệp Tà vị trí Thánh Châu lần thứ hai tỉnh lại, cấp tốc xoay tròn, giống như có một con tay từ hạt châu bên trong đưa ra ngoài.

"Băng!"

Con kia dời lại bị bắt bỏ vào Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể, hấn cũng cảm giác cả người tựa như như giật điện, không ngừng mà run run mấy giây. Ngay sau đó, hấn liền cảm thấy này một cái Thánh Châu kịch liệt chấn động, một cỗ càng cường hoành hơn lực lượng truyền ra.

"Đùng!"

Cái này lực lượng ở bên trong thân thể đầu đá lung tung, vốn là có thương tích tại người, hiện tại liền càng thống khổ hơn không chịu nổi, thân thể đau đớn kịch liệt, dường như có người tại từng đao từng đao cắt hấn thịt.

"A!"

Cũng chịu không nổi nữa , Nhiếp Thiên Minh ngã xuống mặt đất trên, lăn , trong miệng không ngừng la to .

Hắc Huyền hướng về phía Nhiếp Thiên Minh tru lên, không biết chủ người làm sao , chỉ có thể vây quanh hấn qua lại chuyển.

...

...

Thống khổ co quắp kéo dài sau một phút, mới chậm rãi dừng lại, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy toàn thân tê dại, không có một chút khí lực.

...

...

Quá có tới mười phút, Nhiếp Thiên Minh mới chậm rãi bò dậy, lúc này trong gian phòng tinh thần áp bách đã nhỏ rất nhiều.

"Làm ta sợ muốn chết..."

Nhiếp Thiên Minh sờ sờ ngực, tăng tăng thở ra một hơi, nhìn về mặt mờ mịt Hắc Huyền, hắn đưa tay ra nhẹ nhàng xoa xoa một thoáng.

"Ngáp..."

Đột nhiên truyền đến một tiếng nặng nề ngáp âm thanh, Nhiếp Thiên Minh nhìn Hắc Huyền, phát hiện dĩ nhiên không phải Hắc Huyền tại ngáp.

"Người nào?" Nhiếp Thiên Minh cảnh giác hỏi.

Không có người trả lời hắn, vừa nãy hắn rõ ràng nghe được một tiếng ngáp, tuyệt đối không phải ảo giác.

"Rốt cuộc là ai?" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai lạnh lùng hỏi.

"Là ta..." Một cái xa lạ âm thanh truyền đến đi vào, Nhiếp Thiên Minh nghi hoặc nhìn chu vi, đang tìm âm thanh khởi nguồn.

"Đừng xem, ta là Diệp Tà, nghĩ đến tiểu tử ngươi cũng đã được nghe nói ta đại danh." Diệp Tà lười nhác thân mang lại eo, ngủ say lâu như vậy, còn có một chút không quá thói quen.

Diệp Tà móng vuốt một chiêu, Nhiếp Thiên Minh bị đặt đến một cái mới không gian, cùng thế giới hư không không giống, nơi này âm u khủng bố chút.

Trước mắt có một con hoả hồng Hồ Ly đứng ở nơi đó, đưa tay ra mời lại eo, hững hờ nhìn Nhiếp Thiên Minh.

"Ngươi? Ngươi chính là Diệp Tà..." Nhiếp Thiên Minh há to mồm, khiếp sợ hỏi.

"Làm sao, không thể sao?" Con kia Hồng Hồ Ly lườm hắn một cái, lạnh bầm nói.

Cho tới nay Nhiếp Thiên Minh đều cho rằng, Diệp Tà là cái loại này cực kỳ khổng lồ khủng bố yêu thú, mỗi lần lão sư nhắc tới nó thời gian, trong đầu của hắn ngay lập tức sẽ hiện ra so với Hắc Huyền muốn cao mười mấy lần yêu thú đáng đáp.

Bây giờ lại là một con Tiểu Hồ Ly, lập tức cũng không đang hãi sợ, trong lòng thầm nghĩ, một con Tiểu Hồ Ly mà thôi.

"Ngươi đang suy nghĩ gì, có dám hay không nói cho ngươi biết Hồ gia?" Đây con Tiểu Hồ Ly giống như nhìn thấu Nhiếp Thiên Minh tâm sự, lạnh lùng hỏi.

"Ta... Ta..."

Áp a áp ứng, thậm chí có điểm nói lắp. Nhiếp Thiên Minh nghĩ thầm, muốn là để cho nó biết, nó khẳng định lại muốn răn dạy hắn một trận.

"Không nghĩ cái gì, không nghĩ cái gì." Nhiếp Thiên Minh miễn cưỡng cười, lạnh bầm nói.

Diệp Tà này một đôi mắt phượng lườm hắn một cái hít một thoáng khí nói rằng: "Quên đi, ai bảo dòng máu của ngươi có lợi cho ta khôi phục đây! Thêm vào Hồ gia ngày hôm nay vui vẻ, rốt cục thức tỉnh, hãy bỏ qua ngươi..."

Vừa nhìn Diệp Tà nói như vậy, Nhiếp Thiên Minh nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cái này cũng là cái hơn ngàn năm lão nhân, không, Lão Hồ Ly, hắn cũng không thể đắc tội.

"Ta hỏi một thoáng, ngươi tại sao gọi Diệp Tà?" Nhiếp Thiên Minh cẩn thận từng li từng tí một nói rằng.

"Việc này nói rất dài dòng, ta liền nói ngắn gọn. Năm đó ta tu luyện tới Hồn Độn cảnh hậu, liền có thể mô phỏng theo người nói chuyện, vì cho mình lên một cái thô bạo tên, mới nghĩ đến nó. Hiện tại ngấm lại cũng thực sự là khôi hài, nếu như gọi không quen, cũng có thể gọi ta Hồ gia." Diệp Tà thuận miệng nói chuyện.

"Nguyên lai là vì lên một cái thô bạo tên, điều này cũng không thuộc về nói ngắn gọn phạm trù." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói thầm một câu, nhìn thấy Hỏa Hồ chính đang ngó chừng hắn, nhất thời ngậm miệng lại.

Diệp Tà gáy hắn một chút đuôi, thuận miệng nói rằng: "Ngày hôm nay đa tạ ngươi rồi!"

"A!"

"Làm sao đa tạ ta ?" Nhiếp Thiên Minh bị hấn nói chuyện, nhất thời đầu óc phạm vào hồ đồ, với hấn có quan hệ gì.

"Nếu không phải nguoi tiêu hao vừa nầy con kia doi tinh lực, Hồ gia ta cũng không thể nào nhanh như vậy đem nó giết chết, cũng lại không thể có thể nhanh như vậy thức tỉnh." Diệp Tà dùng móng vuốt gãi gãi hấn dài rộng đuôi, lăm bầm nói.

Nhiếp Thiên Minh cũng không tiện gãi gãi đầu, nghĩ thầm, nếu không phải nguoi, chính mình sợ là sớm đã bị cái kia đáng ghét gia hỏa hút đi hết thầy tinh thần năng lượng.

"Vậy chúng ta có thể đi ra ngoài sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Vậy thì nhìn nguoi , ta thực lực bây giờ chỉ là mới vừa đạt đến Hậu Địa cảnh uy lực, muốn ta trợ giúp nguoi đi ra ngoài, đó là không thể nào. Bất quá nếu là ta thời kỳ đỉnh cao , đừng nói cái này nho nhỏ tàn sát nói, liên tính kiến thiết tàn sát nói nguoi, Hồ gia cũng có thể một trào vô chết hấn." Diệp Tà nhắm mắt lại, chậm rãi nói rằng.

"Nếu là ta tu luyện nữa mấy năm, ta cũng có thể đi ra ngoài." Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ nói.

"Được rồi, Hồ gia còn có chút việc tư, nguoi trước tiên nghĩ biện pháp từ địa phương này đi ra ngoài đi!" Diệp Tà cũng không cho phép Nhiếp Thiên Minh trả lời, trực tiếp đem hấn chạy ra.

Làm sao đều là này một cái đức hạnh, lẽ nào từ Tân Hoang đến, đều là như vậy? Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Bất quá hấn rốt cục thấy được Diệp Tà , cũng coi như là một thu hoạch lớn, nghe Hư Không lão sư nói, Diệp Tà thể lực vẫn là rất cường đại, sau đó có thể nhiều thỉnh giáo.

Vừa nghĩ tới Hư Không lão sư, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lo lắng, đến hiện tại vì đó, Hư Không lão sư một câu nói cũng chưa hề nói, thậm chí liên thể giới hư không, đều biến một mảnh tịch liêu.

Ai!

Khẽ thở dài một hơi, thiếu hụt lão sư lao thao cùng nói móc châm chọc, Nhiếp Thiên Minh lập tức không quen .

"Vẫn là trước tiên nghĩ biện pháp đi ra ngoài đi, bằng không tất cả đều không bàn nữa ."

Nhiếp Thiên Minh cảm nắm đầm, vỗ một cái Hắc Huyền lần thứ hai hướng về nơi sâu xa đi đến.

...

...

Một người một hồ dùng cực kỳ trầm trọng bước tiến đi về phía trước, nơi này cách vừa nầy linh vật vị trí mới là không đủ mấy trăm mét, thể nhưng cảm giác chèn ép đã đầy đủ tăng lên gấp đôi.

Có thể cảm giác được thân thể mỗi một tác đều có bị đè ép cảm giác, Nhiếp Thiên Minh không thể không lần thứ hai mạnh mẽ sử dụng Tinh Thần Tự Phù chống lại áp lực.

Tinh Thần Tự Phù có vẻ cực kỳ suy yếu, bị vừa nầy linh vật hấp thụ phần lớn năng lượng hậu, chính đang khổ sở chống đỡ lấy.

Nếu không phải nhưng là chúng nó núp ở Toán Hạch bên trong bảo tồn một điểm năng lượng, phỏng chừng này một hồi chúng nó liền chống đỡ năng lượng đều không có.

"Bành!"

Hắc Huyền tuy rằng khổ sở chống đỡ, thể nhưng vẫn là không chịu nổi tinh thần áp bách, chân trước không thể tả gánh nặng quỳ xuống.

"Hắc Huyền, ..."

Nhiếp Thiên Minh nhìn không thể tả chịu đựng Hắc Huyền, trong lòng không khỏi sản sinh một trận thống khổ.

Nhớ đến lúc đầu nó vẫn lúc còn rất nhỏ, Nhiếp Thiên Minh liền đem nó bế đi ra, hiện tại nó cái đầu đã cùng thành niên Địa Hồ không khác nhau chút nào , thực lực cũng từ lúc trước Hậu Địa cảnh trưởng thành đến hiện tại Thiên Nguyên hậu kỳ. Lúc này lại muốn chịu đựng thống khổ như vậy...

"Chung Lãm, nguoi chờ ta, ta sẽ ra ngoài, ta sẽ ra ngoài..."

Phần nộ trên không trung vùng đầu nắm đầm, lớn tiếng giận dữ hét.

Cực kỳ mất công sức đập đi, hiện tại hấn Nguyên lực đã hoàn toàn bị giam giữ , liền ngay cả mình cũng chỉ có thể dựa vào trong thân thể suy yếu tinh thần lực duy trì.

Nếu không phải Nhiếp Thiên Minh tu luyện chính là Đại Địa phù, hẳn cũng không thể nào kiên trì đến hiện tại, thế nhưng nếu là hơn nữa bảo hộ Hắc Huyền Hồ, độ khó quá lớn.

"Vù..."

Không có tự hỏi quá nhiều, Nhiếp Thiên Minh lập tức đem Tinh Thần Tự Phù toả ra lực lượng tinh thần bao vây Hắc Huyền. Hắc Huyền thống khổ lập tức chậm lại, mà hắn liền cảm thấy có loại chết chìm cảm giác, cơ hồ không thể hô hấp: hít thở.

Ngay cả mình sùng vật đều bảo hộ không tới, Nhiếp Thiên Minh ta còn có lý do gì sống trên đời...

Nhẹ nhàng đỡ Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi từ trong thân thể móc ra mấy hạt đan dược, ném đến trong miệng.

Thống khổ hơi chút giảm bớt một ít, bọn họ lại đi về phía trước, mỗi một bước đi đều rất gian nan.

"Phù phù!"

Nhiếp Thiên Minh bị càng ngày càng to lớn áp lực áp đảo, bắt quá chỉ chốc lát sau, dùng tay dùng sức chống đỡ lấy mặt đất, lần thứ hai gian nan đứng lên.

"Ta sẽ không ngã xuống..."

"Ta tuyệt đối không thể ngã xuống..."

Lần thứ hai từng bước từng bước về phía trước di chuyển, mỗi na một bước, Nhiếp Thiên Minh liền cảm thấy dùng hết khí lực toàn thân, thế nhưng hắn vẫn là dựa vào ý chí đi xuống...

Liền tính lại khó khăn, ta cũng sẽ tiếp tục đi...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Hư ảnh

"Ai, nhìn người thống khổ như vậy, quên đi Hồ gia liền giúp người một tay. Đây là một hạt đan dược, không phải cho người ăn. Là một tên tiểu tử kia ăn, như vậy người có thể giảm nhẹ một chút thống khổ." Diệp Tà không biết từ nơi nào móc ra một hạt Tiểu Đan dược giao cho Nhiếp Thiên Minh.

"Đây là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh hiếu kỳ hỏi.

"Chỉ là một hạt phổ thông đan dược mà thôi, bắt quá chỉ có yêu thú mới có thể dùng." Hỏa Hồ có điểm không tình nguyện nói rằng, Nhiếp Thiên Minh dựa vào vẻ mặt của hắn có thể thấy được đan dược trân quý, liền cực kỳ miễn cưỡng mỉm cười một thoáng, biểu thị cảm tạ.

"Quên đi thôi! Vốn là Hồ gia còn chuẩn bị với người muốn này con Thiên Hồ bồi bổ thân thể, xem ra là không thể nào đi! ..."

"Cái gì?" Một câu nói sau cùng này xác thực dọa đến Nhiếp Thiên Minh, thậm chí liền một bên Hắc Huyền Hồ cũng tựa hồ cảm giác được cái gì, run rẩy mấy cái.

Nhẹ nhàng xoa xoa nó một chút, lúc này mới đem đan dược cho nó nhét vào trong miệng.

"Dùng!"

Hắc Huyền trên người đột nhiên một tiếng nổ vang, thân thể so với trước tăng lớn hơn không ít, trên mặt mặt mũi cảm giác nhất thời biến mất hầu như không còn, hai mắt toát ra hung ác hào quang, chỉ chốc lát sau lại khôi phục bình thường.

"Xem ra Hồ gia ngược lại cũng có chút thủ đoạn..."

...

...

Không cần bảo hộ Hắc Huyền Hồ hậu, Nhiếp Thiên Minh đi lên muốn so với trước đó dễ dàng rất nhiều. Tuy rằng hiện tại vẫn là quy tốc giống như đi tới, thể nhưng chỉ ít so với ốc sên phải mạnh hơn.

Ngăn ngắn năm trăm mét, bọn họ đầy đủ đi hai giờ, trong lúc không có dừng lại nghỉ ngơi một lần. Nhiếp Thiên Minh hiểu nếu như nghỉ ngơi hậu, lại muốn đứng lên, sẽ càng khó khăn hơn.

"Băng!"

Một thanh âm vang lên âm thanh qua đi, Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền Hồ đều đột nhiên lao đảo về phía trước ngã xuống một thoáng, suýt nữa té ngã.

Vén vén nửa mét, áp lực nhất thời giảm nhỏ đến không đủ ba phần mười, Nhiếp Thiên Minh rốt cục có thể yên tâm triển khai một thoáng gân cốt, hoạt động một thoáng đã tê cái cổ.

Ngẩng đầu nhìn phía trước, muốn so với trước đó tia sáng sáng sủa chút, bắt quá tất cả xem ra có chút Phiêu Miểu, lần thứ hai bước ra bước tiến đi về phía trước.

Mới vừa đi ra không tới một trăm mét, Nhiếp Thiên Minh phát hiện có chỗ nào không đúng, tinh tế nghĩ một lát, rốt cục phát hiện, bọn họ dĩ nhiên ở một cái trong mê cung.

Tại một vách tường trên tìm một cái sâu sắc địa ấn ký, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đi về phía trước, thể nhưng không tới một trăm mét hậu, lại trở về chỗ cũ.

Càng làm cho Nhiếp Thiên Minh cảm thấy vô cùng kinh ngạc chính là, hần chỉ là tìm một mặt vách tường, thể nhưng lúc hần trở lại, lại phát hiện đối diện vách tường cũng tìm một đạo sâu sắc vết tích.

Giống nhau như đúc, liền ngay cả hoa cường độ cùng độ cong đều như thế, những thứ này đều là hần tiện tay hoa, liền tính lại để hần đồng dạng nói, hần tuyệt đối không ra trước mắt vết tích.

"Đây là vì cái gì?"

Nhiếp Thiên Minh nhíu mày, lâm vào sâu sắc tự hỏi bên trong, Hắc Huyền đang chậm chậm nghĩ cái gì.

"Người tiến vào Toán sư bố trí ảo cảnh, đi ra không ra được đều nhìn người." Diệp Tà lạnh lùng nói, tựa hồ nó biết đây là cái gì.

"Tiến vào cái gì?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

Hồng Hồ ho khan một tiếng, chậm rãi nói rằng: "Ảo cảnh, là Toán sư ảo cảnh..."

Ảo cảnh? Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ nghĩ, 《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong cũng không hề ghi chép quá ảo cảnh. Nhưng là mình đã từng luyện hóa năm cái ký tự cũng là tại cùng loại ảo cảnh địa phương, nghĩ tới đây, hần lập tức khoanh chân mà ngồi.

"Khè khè..."

Tinh Thần Tự Phù bắt đầu phát động địa truy quét, một khe hở đều chưa từng buông tha, rốt cục cảm nhận được một tia cường giả khí tức.

"Dừng!"

Tinh Thần Tự Phù lại bị một cỗ lực lượng đàn hồi trở lại.

"Ta nhất định sẽ tìm tới người..."

Nhiếp Thiên Minh đột nhiên mở mắt, cấp tốc hướng về vừa nảy cảm trắc đến địa phương chạy đi.

"Àm!"

Nhiếp Thiên Minh quát to một tiếng, tinh thần lực thôi thúc chùy thủ tầng tầng cắm vào trong vách tường.

"Oanh..."

Hết thấy vách tường xuất hiện một cái sâu sắc vết tích, liền dường như vừa nảy như thế.

"Hảo..." Nhiếp Thiên Minh nuốt một cái nuốt bọt, mạnh mẽ nói rằng.

Tinh thần lực lần thứ hai triển khai tìm tòi, lần này lại đang một nơi khác bị đàn hồi trở về, lần này Nhiếp Thiên Minh không có lập tức mở mắt, mà là tiếp tục thăm dò.

"Đừng!"

"Trở lại..."

"Đừng!"

"Trở lại..."

...

...

Đầy đủ hai giờ, cũng không biết bị đánh trở về bao nhiêu lần, Nhiếp Thiên Minh rốt cục tìm thấy này một tia tinh thần khí tức ở nơi nào ...

"Không cần né, nếu ta đã tìm được ngươi, cũng cũng không cần phải né tránh ..." Nhiếp Thiên Minh thông qua Tinh Thần Tự Phù truyền đạt hấn ý nghĩ.

Ào ào rào...

Chu vi tường chậm rãi bắt đầu cũng than, chờ Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai khi mở mắt ra, phát hiện con đường lần thứ hai đen kịt một màu, vừa nãy ảo cảnh biến mất hầu như không còn.

Đột nhiên một trận kịch liệt chấn động truyền ra, một vòng khí xoáy ở trong không khí ngưng kết thành một lão già đáng sợ, lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Thiên Minh.

"Ngươi là người phương nào?" Nhiếp Thiên Minh quát lạnh nói.

"Ha ha ha... Ta, ta chỉ là Toán sư cuối cùng một đạo ý niệm mà thôi, tự nhiên cũng không tính được là người." Hư ảnh lạnh lùng cười nói.

"Ta muốn như thế nào mới có thể đi ra ngươi kiến thiết tàn sát nói đây?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng hỏi.

"Tàn sát, tàn sát, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đi ra ngoài sao?" Hư ảnh chậm rãi nói rằng, trên mặt hiện lên nhiều tia xem thường.

Nhiếp Thiên Minh không hề trả lời, thế nhưng hấn ánh mắt đã nói cho cái kia hư ảnh, hấn, nhất định sẽ đi ra.

"Không nghĩ tới nhiều năm như vậy dĩ nhiên thật sự có người có thể đi tới đây, vẫn là một người tuổi còn trẻ thiếu niên. Thế nhưng là không người nào có thể từ nơi này đi ra ngoài, ta không tin ngươi có thể." Hư ảnh lạnh lùng nói.

"Ta sẽ đi ra..." Nhiếp Thiên Minh cũng không hề phản bác, chỉ là kiên định.

"To mồm phét lác!" Hư ảnh cười lạnh một tiếng, lập tức lần thứ hai hóa thành một đoàn hắc khí.

Hắc khí lập tức hướng về Nhiếp Thiên Minh kéo tới, dĩ nhiên không có nửa điểm phản kích cơ hội, hấn cứ như vậy bị hắc khí mạnh mẽ cứng rắn ép ngã xuống đất, lúc này hấn cảm thấy trên người có một ngọn núi lớn tại đè lên chính mình.

"Đừng!"

Hấn nỗ lực bò dậy nhưng lại bị mạnh mẽ đè ép xuống, tại loại này cực đoan hơi thở mạnh mẽ áp chế hạ, Nhiếp Thiên Minh thân thể dĩ nhiên không thể động dậy.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh hai mắt đỏ đậm, cắn chặt hàm răng, đem hết toàn lực chặn lại cỗ áp bức này. Xương cốt bên trong không ngừng phát sinh kêu kệt tiếng vang.

"Ha ha ha..."

"Không đỡ nổi một đòn như vậy..." Hư ảnh đắc ý cuồng tiếu.

"Ngươi hừ muốn đánh bại ta..." Nhiếp Thiên Minh đem còn lại hết thấy thú hắc toàn bộ đều vùi đầu vào Toán Hạch bên trong, vốn là sức cùng lực kiệt Tinh Thần Tự Phù hơi chút khôi phục một điểm uy lực.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh bàn tay phải tầng tầng đánh trên mặt đất, trong cơ thể Tinh Thần Tự Phù điên cuồng vận chuyển, chậm rãi đem hấn thân thể nâng lên.

"Cạc cạc..."

Hấn đứng mặt đất bị này cỗ khí tức mạnh mẽ sinh sôi đè ép xuống, lúc này Nhiếp Thiên Minh lỗ chân lông bên trong tràn đầy máu tươi.

"Ai! Cường giả liền là cường giả..." Hỏa Hồ khẽ thở dài một hơi, nhìn thống khổ Nhiếp Thiên Minh, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

"Hắn chẳng qua là một tia cường giả khí tức, coi như là bản thân của hắn, ta ngày hôm nay cũng phải sống đi trở về đi..." Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nói rằng.

...

...

"Cha, ta tại sao gọi Thiên Minh a?" Một cái bốn tuổi hài đồng lắc Nhiếp Khiếu ổng tay áo, tò mò hỏi.

"Đó là bởi vì ngươi sinh ra lúc đang đứng ở ánh bình minh, cha lo lắng đang đợi. Tàng sáng lúc, rốt cục nghe thấy được ngươi tiếng khóc . Cái kia ánh bình minh là hắc ám nhất, thế nhưng Thiên Minh hậu, ánh mặt trời cũng là tối chói mắt." Nhiếp Khiếu ti mỉ cười ỨC .

"Thiên Minh ..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, Tinh Thần Tự Phù tại loại này rèn luyện bên trong càng kiên cường hơn, ý niệm cũng theo cường đại lên.

"Thật không nghĩ tới còn nhỏ tuổi, thậm chí có như vậy nghị lực, có điểm giống Hồ gia ta ..." Diệp Tà than thở nói rằng.

Tuy rằng tại loại này áp bách hạ cực kỳ thống khổ, thế nhưng một khi chỉ chịu đựng được, ý niệm đem đạt được thăng hoa, trên người những này ảnh hưởng Nhiếp Thiên Minh tu luyện tạp chất, đều sẽ bị toàn bộ loại bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Gặp giai nhân

Diệp Tà một lần nữa nhìn hắn một cái, than thở: "Lần này sẽ không chọn sai , Hồ gia nhất định có thể trở về Tân Hoang..."

"Ta muốn sống sót, ta muốn cho những này hận không thể ta người bị chết, hảo nhìn cho kỹ. Còn có những này vứt bỏ ta đạo sư môn, Nhiếp Thiên Minh ta không dựa vào các ngươi, như thế có thể hoạt càng tốt hơn..."

"Ta muốn sống mà đi ra đi..."

Diệp Tà nhẹ nhàng lau lau rồi chính mình khòe mắt một tia nước mắt, tình hình như thế là cỡ nào tương tự...

"Ồ, rõ ràng chỉ là Toán sư cấp một thực lực, làm sao còn có thể chống đỡ đến hiện tại, lại vẫn có thể đứng lên, ngươi cho rằng Toán sư cấp năm liền một chút lực lượng này sao?" Hư ảnh đầu tiên là biểu hiện ra nghi hoặc, thế nhưng chỉ chớp lát sau lần thứ hai lộ ra xem thường vẻ mặt.

"Bằng!"

Trong không khí truyền đến pháo giống như tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh rốt cục cảm nhận được Toán sư cấp năm uy lực có bao nhiêu khổng lồ, cho dù là một tia ý niệm.

Tàng tàng thân thể, tầng tầng bước tiến, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tất cả đều là trầm trọng như vậy, máu tươi chậm rãi chảy tới mặt đất, lưu lại đỏ tươi vết chân.

Hư ảnh lần thứ hai chấn động một thoáng, thiếu niên ở trước mắt này cố nghị lực, để hắn nghĩ tới rồi nhiều năm trước chuyện cũ .

"Ngươi chỉ là Toán sư cấp năm một tia ý niệm, ngươi không đạt tới ta..." Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt nhiều hơn mấy phần ngưng trọng, sâu sắc nhìn hư ảnh.

"Đùng!"

Hư ảnh lập tức bạo giận lên, cấp tốc chui vào Nhiếp Thiên Minh trong thân thể, nhanh chóng lôi kéo hắn Tinh Thần Tự Phù. Nhiếp Thiên Minh hiểu nếu là mình Tinh Thần Tự Phù bị lôi ra, chính mình liền triệt để biến thành phế nhân, lập tức điên cuồng phản kháng .

"Đại Địa phù, người dĩ nhiên tu luyện chính là Đại Địa phù, nói mau người cùng Mặc Sĩ gia tộc có quan hệ gì..." Hư ảnh đình chỉ lời kéo hấn Tinh Thần Tự Phù, hung ác hỏi.

"Cái gì Mặc Sĩ gia tộc? Theo ta có quan hệ gì, ta cho người biết, ta họ Nhiếp, Nhiếp Thiên Minh..." Nhiếp Thiên Minh căm tức hấn, mạnh mẽ nói rằng.

"Họ Nhiếp, không phải Mặc Sĩ gia tộc. Ta cho rằng chỉ có Mặc Sĩ gia tộc mới có thể tu luyện Đại Địa phù." Hư ảnh dừng lại một lát sau, lập tức lần thứ hai hung ác lời kéo hấn Tinh Thần Tự Phù.

"Bằng!"

Tinh Thần Tự Phù bị hấn kéo ra ngoài, chỉ còn lại gần một nửa chịu hấn không chế.

"Vù!"

Lúc này Toán Hạch dường như phần nộ biển rộng, cuốn lên một trận lốc xoáy, cấp tốc từ Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể chạy vội ra.

"Nói mau, người đến cùng cùng Mặc Sĩ gia tộc có quan hệ gì?" Hư ảnh khủng bố nhìn Toán Hạch, vội vàng hỏi.

"Ta nói, ta họ Nhiếp, Nhiếp Thiên Minh Nhiếp..."

Toán Hạch dùng tốc độ cực nhanh đem hư ảnh cuốn vào hai người Toán Hạch bên trong, lại nhanh chóng tiến vào Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể.

Tất cả áp bách toàn bộ biến mất rồi, chu vi vách tường cũng bắt đầu chậm rãi sụp xuống.

Nhiếp Thiên Minh lúc này cảm thấy đặc biệt luy, Tinh Thần Tự Phù tại vừa nãy trong trận chiến ấy cơ hồ tiêu hao toàn bộ năng lượng, Nguyên lực vẫn không có nửa điểm khởi sắc. Hấn cảm giác hiện tại liền dường như phé nhân giống như vậy, sụp xuống hậu trong vách tường đột nhiên tránh qua một cái kim quang, nhanh chóng chui vào hấn thân thể.

Đây là cái gì? Nhiếp Thiên Minh thì thảo hỏi.

Kim quang xuyên vào thân thể hậu, cấp tốc hướng về Toán Hạch bên trong chui vào, chỉ chốc lát sau biến mất ở Toán Hạch bên trong.

"Củ Trận Chi Thuật."

Nhiếp Thiên Minh tại Toán Hạch bên trong bắt đầu xem đạo hào quang này, nhẹ nhàng thì thầm.

Hấn hiện tại thân thể không cho phép hấn tu luyện bất kỳ cao cấp vũ học, lập tức thu hồi chính mình lòng hiếu kỳ, nhìn về phía trước.

Phía trước rốt cục xuất hiện một mảnh tia sáng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nằm ngoài Hắc Huyền Hồ trên lưng, miễn cưỡng nặn ra vài chữ: "Đi thôi!"

"Vù vù..."

Tại trên lưng hồ nhẹ nhàng hô hấp không khí, Nhiếp Thiên Minh quay đầu lại nhìn đi qua đường, lâm lâm nói: "Chung Lãm, mối thù hôm nay, Nhiếp Thiên Minh ta nhất định phải người dùng mệnh đến trả lại..."

"Là Nhiếp Thiên Minh, gia hoả này dĩ nhiên thật sự tàn sát lộ trình đi ra. Coi như là lão sư, cũng chỉ có thể đi tới một nửa." Hai người nhìn cả người vết máu, quần áo rách tả tơi Nhiếp Thiên Minh giật mình nói nói.

"Ha ha ha... Hạnh hảo lão sư thiết tưởng chu toàn, cố ý sắp xếp hai người chúng ta lấy phòng ngừa vạn nhất. Xem ra gia hoả này ngày hôm nay nhất định phải chết cho chúng ta tay..."

Nhiếp Thiên Minh cũng nhìn thấy hai người bọn họ, hai người hấn là đều là Thiên Nguyên hậu kỳ cao thủ, nếu là ở bình thường, hấn liền cũng không nhìn bọn hấn cái nào, nhưng đáng tiếc hiện tại hấn liền một chút sức lực đều không có.

"Hắc Huyền, chạy mau!" Nhiếp Thiên Minh ở tại bọn hấn bên tai nhẹ nhàng thì thầm, Hắc Huyền Hồ biết xảy ra cái gì, lập tức cấp tốc chạy vội đi ra ngoài.

Hai người hiển nhiên không nghĩ tới Hắc Huyền Hồ chạy trốn về cấp tốc như vậy, trong nháy mắt liền chạy ra khỏi hai mươi thước.

"Muốn chạy, nhìn người trốn đi đâu?" Hai người gầm lên một thân, cấp tốc đuổi tới.

Hắc Huyền tại tàn sát lộ trình cũng tiêu hao rất nhiều nội lực, lúc này lại muốn vì chạy trốn hai người đuổi bắt, chạy không tới sau hai mươi phút, cũng trở nên thở hồng hộc.

Thế nhưng Hắc Huyền nhưng không có dừng lại, tốc độ chậm đi một ít, mặt sau hai người đầy đủ đuổi một canh giờ, rốt cục tại vách núi trước đuổi tới bọn họ.

Nhẹ nhàng từ Hắc Huyền Hồ thân bên trên xuống tới, Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ nó kiên cố Hồ Đầu, chậm rãi nói rằng: "Người theo ta một đường, bị

quá nhiều tội , cũng nên đi."

Vừa nghĩ tới chính mình không có chết tại Chung Lâm trong tay, không có chết tại tàn sát nói, nhưng chết tại đây hai cái vô danh tiểu tốt trong tay, trong lòng hẳn không cam lòng đến mức nào tâm.

"Bát Hoang bắt công, ta đốt sạch Bát Hoang.."

Nhiếp Thiên Minh quay về hai người mạnh mẽ nói rằng, khả năng đây chính là hắc tuyệt xương đi!

Hắc Huyền cũng không hề rời đi, nhìn chăm chăm nhìn hai người, Hắc Huyền tuy rằng không có đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, nhưng là công kích lực có rất lớn tăng cao, hai người trong lúc nhất thời dĩ nhiên không dám động thủ.

Ai cũng biết, chỗ cùng rút giậu, hưởng hồ này con Thiên Nguyên hậu kỳ Thiên Hồ đây?

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hẳn không nghĩ tới sẽ có một ngày dĩ nhiên cần chính mình Hắc Huyền Hồ bảo hộ, Nhiếp Thiên Minh thê thảm cười.

Hai người đứng rồi một thoáng ánh mắt, cấp tốc hướng Hắc Huyền nhào tới, hai người một hồ cấp tốc triển khai chiến đấu.

Dù sao Hắc Huyền còn chưa tới Thiên Nguyên cảnh thực lực, dần dần liền ở thế yếu . Nó trên người nhiều chỗ bị hoa thương, thế nhưng vẫn như cũ ngoan cường đứng .

Hắc Huyền biết nếu là mình đến , phía sau chủ nhân liền triệt để rơi vào tuyệt cảnh ...

"Ồ! Dĩ nhiên là một con Thiên Hồ..."

Đột nhiên một cái thanh âm dễ nghe truyền đến, Nhiếp Thiên Minh nỗ lực ngẩng đầu, là một vị tuyệt thế mỹ nữ.

Đậm nhạt thích hợp đại mi, xinh đẹp mũi ngọc tinh xảo, phần tai đỏ bồng, kiều diễm ướt át môi, thế nhưng hết lần này tới lần khác là này một đôi tròng mắt, để lộ ra một cổ không dính khói bụi trần gian cảm giác.

Trong lúc nhất thời, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên xem ở lại, hẳn từ trước tới nay chưa từng gặp qua xinh đẹp như vậy mà lại lạnh lẽo nữ tử. Nhìn thấy chính mình hiện nay quần áo lam lũ đáng đáp, hẳn sinh ra một phần tự ti tình.

"Dừng tay!"

Nữ tử kia lạnh lùng quát lên, mặc dù là tại quát lớn, nhưng Nhiếp Thiên Minh nghe tới như Cửu Tiêu đến âm thanh của tự nhiên.

"Hừ! Ngươi bớt lo chuyện người, chúng ta Chung đại sư muốn người, ai dám ngăn trở. Cô nàng, nhìn ngươi trường tuấn tú như vậy, ta cũng là không trách tội , bằng không..."

Không đợi đến người kia nói xong, một đạo thiên ảnh tránh qua, người kia đường kính bị đánh ra ba mét.

"Đừng nói ngươi , liên tính ngươi trong miệng Chung đại sư cũng không dám cùng bản cô nương nói chuyện như vậy." Cô nương kia mạnh mẽ nói rằng.

"Có dám hay không hãy xưng tên ra? Ngày sau chúng ta nhất định phải tìm ngươi báo thù..." Bên cạnh người kia nom nớp lo sợ nói rằng, nếu như cứ như vậy trở về, Chung đại sư nhất định muốn trách tội bọn họ làm việc bất lợi, đương nhiên nếu như biết cái cô nương này họ tên này thì không như vậy.

"Răng rắc!"

Hai vệt huyết quang thổi qua, động tác cực kỳ nhanh chóng, thậm chí liền Nhiếp Thiên Minh đều không có thấy rõ nàng làm như thế nào.

"Đa tạ vị cô nương này, chỉ là không biết cô nương tôn tính đại danh, ngày sau báo đáp tốt đáp ân cứu mạng." Nhiếp Thiên Minh cảm kích nói rằng.

"Báo đáp? Không cần sau đó , này con Thiên Hồ, ta nhìn trúng , coi như là báo đáp ." Nữ tử này lạnh lùng nói, liền dường như giết người giống như ngắt gọn.

"Ha ha ha... Nằm mơ, liên tính ngươi giết ta, ta cũng sẽ không khuất phục." Đây liên quan đến tự tôn vấn đề, tại loại này tuyệt thế mỹ nữ trước mặt càng không thể mất đi tôn nghiêm, khúm núm.

Nữ tử kia hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh sẽ vì một con yêu thú phương pháp như vậy, lập tức con mắt hơi lóe lên, tiện đà lạnh lùng cười nói: "Ngươi hiện tại ngay cả mình đều không bảo hộ được, thì lại làm sao bảo hộ nó. Liên tính ta không giết ngươi, người khác như thường có thể giết ngươi, đoạt ngươi Thiên Hồ."

Nhiếp Thiên Minh cúi đầu trầm tư chốc lát, chính mình hiện tại tự thân khó bảo toàn, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục như cũ, mình tuyệt đối không thể bảo hộ nó.

"Nếu như có một ngày ngươi cảm thấy ngươi có thể đề bảo vệ nó , có thể tới tìm ta. Bất quá nhiều nhất sau hai năm, sau hai năm ta muốn tham gia Bát Hoang bảng."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười nói rằng: "Đa tạ người hảo ý, thế nhưng ta không thể đem Hắc Huyền giao cho người. Ta tin tưởng ta có thể bảo hộ nó."

"Người không hối hận?" Mỹ nữ kia lạnh lùng nói.

"Không hối hận." Nhiếp Thiên Minh kiên định nói rằng.

Mỹ nữ suy tư chỉ chốc lát sau, thân nhiên nói: "Đừng đối với mình quá tự tin."

"Yên tâm, ta sẽ hảo hảo chiếu cố Hắc Huyền, còn có sau hai năm thi đấu ta cũng nhất định sẽ tham gia. Ta muốn vẫn hôm nay ghi nợ ân tình." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ Hắc Huyền đầu dứt khoát kiên quyết đi về phía trước.

Nhìn thiếu niên ở trước mắt, tuy rằng chặt vật không thể tả, thế nhưng là không có mất đi đầu chí, tên thiếu nữ kia lông mi hơi giật giật.

"Sau hai năm, Bát Hoang tái, người nhất định sẽ nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh ta thân ảnh." Nhiếp Thiên Minh cũng không quay đầu lại, lớn tiếng nói.

Máu đỏ tươi ẩn tìm tà dương hạ có vẻ cực kỳ chói mắt, Nhiếp Thiên Minh cười cười, ở trước mặt nàng cái gì đều có thể ném, thế nhưng tôn nghiêm tuyệt đối không thể.

"Nhiếp Thiên Minh, Nhiếp Thiên Minh..." Tên thiếu nữ này thì thảo thì thâm, nhàn nhạt cười cười.

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh xoay đầu lại, quay về rơi vào trầm tư mỹ nữ hỏi: "Người tên là gì, sau hai năm, ta để tìm người."

"Kỷ Phi Lan."

Tên không có nàng bề ngoài xem lên lạnh như thế...

"Kỷ Phi Lan, hảo ta nhớ được ..."

Nhiếp Thiên Minh khoe miệng giương lên một tia mừng rỡ mỉm cười, không biết vì sao, hắn tuyệt đối không thể ở trước mặt nàng biểu hiện hắn tối mềm yếu một mặt.

Kỷ thực hiện tại cũng chính là hắn Nhiếp Thiên Minh suy yếu nhất thời điểm, thậm chí liền một cái Hậu Địa cảnh người đều có khả năng giết chết hắn, thế nhưng là không có ai có thể giết chết hắn trái tim.

Tại trên sơn đạo đánh hai cái lão đạo, thế nhưng cuối cùng vẫn là vững vàng đi xuống.

Kỷ Phi Lan đột nhiên không biết nói cái gì cho phải, không thể làm gì khác hơn là đưa mắt nhìn trước mắt có điểm quái dị thiếu niên, mãi đến tận hắn biến mất ở trong tầm nhìn.

Thiên dần dần tối sầm, Nhiếp Thiên Minh mang theo Hắc Huyền chậm rãi cất bước.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Tưởng niệm là một thanh đao

Trời tờ mờ sáng, Nhiếp Thiên Minh vuốt vuốt mơ hồ con mắt, chậm rãi đứng lên.

Đêm qua, Nhiếp Thiên Minh không có tìm được nhân gia, chỉ là tại hoang vu trong núi lớn nghỉ ngơi một đêm.

Tinh thần mặc dù không tệ, thế nhưng Nguyên lực dĩ nhiên không có một chút khôi phục, cái kia Chung Lãm ra tay quá nặng.

"Chung Lãm, người sẽ vì này trả giá thật nhiều..."

Nhiếp Thiên Minh lại lần thứ hai mạnh mẽ nhắm mắt.

Nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh lại bắt đầu hướng về phía trước đi đến.

Hắn hiện tại không dám trở lại Hoang thành, toàn bộ tàn sát nói đều bị hắn phá hủy, lần này Chung Lãm tuyệt đối sẽ không buông tha chính mình. Coi như là Cửu đại sư muốn bảo vệ chính mình, e sợ đều có điểm khó khăn.

Đã triệt để đắc tội Chung Lãm, này Cửu đại sư tăng này ô dù đã cơ hồ mất đi hiệu quả. Cho nên hắn cũng không có cần thiết trở về, hiện tại hắn trọng yếu nhất chính là khôi phục thực lực, bằng không tựa như Kỳ Phi Lan nói, liền Hắc Huyền đều giữ không được.

Chậm rãi hướng về phía trước đi đến, Hắc Huyền trải qua một đêm nghỉ ngơi hiển nhiên so với ngày hôm qua khá.

Đi không tới một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh liền nhìn thấy một hộ dân, cái nhà này lẻ loi, chu vi không có bất luận người nào nhà.

"Tùng tùng tùng..."

Nhẹ nhàng gõ gõ tiểu viện cổng tre, Nhiếp Thiên Minh lót chân hướng bên trong nhìn lại.

"Ai a?"

Một lão giả âm thanh từ trong nhà truyền ra, không tới năm giây, Nhiếp Thiên Minh thấy được một lão giả từ trong nhà đi tới.

Lão giả chỉ ít hắc là mạo diệt chi niên, thể nhưng thân thể vẫn tính cường tráng, đi lên đường đến vậy đặc biệt lại tinh thần, chút nào không có tuổi già sức yếu cảm giác.

"Lão nhân gia, ta là qua đường, hướng về tới nơi này nghỉ ngơi một chút."

Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói, hắn cần gấp một chỗ tránh né, bằng không hắn cùng Hắc Huyền đi trên đường thực sự quá mức dễ thấy.

Chỉ cần hơi chút cường một điểm người tu luyện đánh hắn cùng Hắc Huyền chủ ý, Nhiếp Thiên Minh tuyệt đối không có cách nào ngăn cản.

Hắc Huyền hiện tại đã là Thiên Nguyên hậu kỳ yêu thú, nó thú hạch cảm thấy có thể giá trị không ít tiền.

"Nguyên lai là cái tiểu tử! Ai nha..."

Vốn là lão giả có vẻ vẫn tương đối trấn định, nhưng nhìn đến không lồ như vậy yêu thú, nhất thời sợ đến run rẩy.

"Lão nhân gia, đừng sợ. Đây là tiểu tử sùng vật, không sẽ công kích ngươi." Nhiếp Thiên Minh vội vàng giải thích, nếu là đem lão giả dọa đến, hắn thật sự có điểm không yên tâm.

"Làm sao có khả năng?"

Lão giả vẫn như cũ có điểm hoài nghi, dù sao Nhiếp Thiên Minh thực sự quá trẻ tuổi, mà Hắc Huyền thực lực lại quá mạnh mẽ, cho nên hắn vẫn là khúm núm hỏi.

"Ha ha... Lão nhân gia, ngươi có thể sờ sờ nó, tuyệt đối sẽ không thương tổn ngươi." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, dùng ngón tay chỉ Hắc Huyền, Hắc Huyền nhu thuận dùng đầu thẳng thẳng Nhiếp Thiên Minh, có vẻ cực kỳ dụ dỗ.

"Vẫn đúng là nghe lời, tuy nói ta không phải một tu luyện giả, thể nhưng thuần phục như vậy một con yêu thú, thật sự là không dễ." Lão giả ước ao nói rằng.

"Lão nhân gia, ta muốn đến ngươi nơi này nghỉ ngơi mấy ngày, tiểu tử trên người bị tổn thương, chỉ cần thương y được rồi, ngay lập tức sẽ rời khỏi, tuyệt đối không cho lão nhân gia nhiều thêm phiền phức." Nhiếp Thiên Minh thành khẩn nói rằng.

Lão giả nhìn mấy lần Nhiếp Thiên Minh, lập tức cười cười, vuốt vuốt trắng bệch râu mép, chậm rãi nói rằng: "Ra ngoài tại bên ngoài, cùng người thuận tiện cùng với thuận tiện. Vào đi, bắt quá hân xả đơn sơ, hi vọng ngươi không muốn ghét bỏ!"

Nói, lão giả đem hai phiến cổng tre mở ra, để Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền Hồ đi vào.

Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai hướng về hắn nói cảm ơn, vỗ vỗ Hắc Huyền, đi từ từ vào.

"Lão nhân gia, trong nhà liền ngươi một người sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, dù sao vùng hoang dã, hắn không khỏi có điểm hiếu kỳ.

Lão giả trên mặt lập tức toát ra vẻ lo lắng, chậm rãi nói rằng: "Ta là một cái thợ săn già, còn có một đứa con trai còn có một cái tiểu tôn tử. Cả nhà bọn họ ba thành mấy ngày trước toàn bộ đi chợ bán đồ vật, nhưng là đến hiện tại vẫn chưa về, cũng không biết xảy ra chuyện gì."

Xem đến lão giả lo lắng thần sắc, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười an ủi: "Yên tâm đi, cát nhân tự có thiên tương, hoặc Hứa đại thúc có việc tri hoãn. Ta nghĩ hai ngày nữa liền sẽ trở lại, ngươi lão liền đừng lo lắng."

"Ai! Hi vọng như thế đi!" Lão giả thở dài một hơi, đem Nhiếp Thiên Minh để tiến vào.

Lão già thu thập một chỗ rất lâu không người ở phòng ở, đem Nhiếp Thiên Minh sắp xếp tiến vào, lập tức mỉm cười nói rằng: "Căn phòng này đã lâu không người ở, người liền oan ức một thoáng, ở nơi này đi!"

"Lão nhân gia, người quá khách khí. Vậy phải có một cái dung thân vị trí là được rồi." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười cảm tạ nói.

Thiên dần dần tối sầm, Nhiếp Thiên Minh ở bên trong phòng rờn rã ở một thiên, nỗ lực phá tan Chung Lãm tinh thần phong tỏa, thế nhưng là không có nửa điểm hiệu quả. Nguyên lực giờ khắc này triệt để dập tắt, tùy ý hấn làm sao hô hoá, không có bất kỳ phản ứng nào.

Không chỉ có như vậy, Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù cũng không có khôi phục như cũ, vô cùng bình tĩnh, tuy rằng có một chút lực lượng, nhưng là tuyệt đối không thể cùng cao thủ đối kháng.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đứng lên, lau lau rồi giọt mồ hôi trên trán, sắc mặt trầm trọng nhìn phương xa.

"Kỷ Phi Lan..."

Không biết tại sao, Nhiếp Thiên Minh trong đầu dĩ nhiên hiện ra nàng đáng đáp, này lạnh lùng ánh mắt, không thực yên hòa...

"Chính mình này là thế nào?"

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng tự trách một thoáng, hiện tại hấn chuyện trọng yếu nhất chính là khôi phục đến trước đó thực lực.

Bóng đêm bao phủ giữa trời, từng tia từng tia gió lạnh từ trong cửa sổ thổi vào, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, lão già gian phòng đã đốt ngọn đèn. Có thể là bởi vì phong duyên cố, tia sáng không ngừng mà lay động.

Nhẹ nhàng ngồi ở trong sân trên bậc thang, ngẩng đầu nhìn Thương Khung, lẳng lặng nhập thần.

"Tiểu công tử, người đang nhìn cái gì?" Lão già đẩy ra cửa phòng, nhưng thấy Nhiếp Thiên Minh chính đờ ra nhìn bầu trời.

"Ồ, không nhìn cái gì, chỉ là đã lâu không thấy này Thương Khung." Nhiếp Thiên Minh tinh thần hồi phục, quay về lão già cười cười.

Lão già sờ sờ râu mép, lẩm bẩm nói: "Ta đều sống to lớn như vậy, cũng không có người như vậy sâu thương?"

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, lão già nói tiếp: "Buổi trưa vô cùng, vốn là gọi người ăn cơm, phát hiện người chính đang tu luyện, không dám quấy rầy. Hiện tại hấn là đói bụng không, ta làm một chút ăn ngon đồ vật, đến trước tiên điền đầy bụng."

Nhiếp Thiên Minh cười cười, nói rằng: "Vậy thì đa tạ lão nhân gia."

Cơm tối xác thực rất phong phú, có thể là bởi vì lão già là thợ săn già nguyên nhân, thiêu đi ra món ăn đặc biệt hương, tuy rằng không thể với hấn cái này Hồ Bạ trấn "Người số một trù" so với, nhưng là tuyệt đối muốn so với những người khác thiêu ăn ngon hơn nhiều.

Có vài thứ, là từ điểm vĩnh viễn thiêu không ra, đó chính là nhà mùi vị.

...

...

Ngày mai, Thần Hi, Nhiếp Thiên Minh rất sớm lên, phát hiện thợ săn già rất sớm liền bắt đầu bận rộn. Có thể là chính mình từ nhỏ đã tại làng chài lớn lên, cảm giác được tất cả những thứ này rất quen thuộc, tuy rằng chỉ có một gia đình, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh cảm giác được nhưng là rất nhiều rất nhiều người bận rộn cảnh tượng.

Nhân nghèo thì lại phản bản, hay là lúc này đúng là hấn nhân sinh thung lũng thời kì, cho nên mới như vậy nhớ nhà...

Thế nhưng vì sao lại nghĩ đến Kỷ Phi Lan đây? Nhiếp Thiên Minh không hiểu, có điểm không rõ...

...

...

Thương giữa trưa, ngoài phòng âm ỉ khắp chốn, Nhiếp Thiên Minh rất là lo lắng, này nơi hoang vu không người ở, tại sao có thể có nhân đi tới nơi này đây?

Chẳng lẽ là Chung Lãm người tìm đến nơi đây? Nơi này cách Hoang thành có ít nhất một ngày lộ trình, hấn là không đến nỗi tìm tới nơi này đi!

"Hắc Huyền, ở chỗ này, tuyệt đối đừng nơi đi..."

Nhiếp Thiên Minh lo lắng nhắc nhở một thoáng Hắc Huyền, nếu như không phải Chung Lãm người, nhưng nhìn đến Hắc Huyền, ai dám cam đoan bọn họ không nổi lòng xấu xa?

Dù sao Hắc Huyền là thượng đẳng yêu thú, thậm chí là lão sư trong miệng thượng đẳng linh thú, Nhiếp Thiên Minh có thể không hi vọng nó có việc.

Chuyện trọng yếu nhất, hẳn là Nhiếp Thiên Minh mang ra đến, có khá nhiều lần chỉ cần Nhiếp Thiên Minh từ bỏ hẳn, hẳn là có thể thu được không giống cảnh ngộ, hoặc giả bây giờ còn đang Phong Vân nội viện đi!

Thế nhưng hẳn chưa từng có hồi hận quá, hẳn không có từng làm hồi hận sự, chỉ cần lập tức hoạt hảo là được...

Nhanh chóng đẩy ra cửa phòng, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp hướng về ngoài sân chạy đi, cách không tới năm mét lúc, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được một cỗ cường đại lực áp bách.

Thiên Nguyên hậu kỳ cao thủ, nếu là đặt ở trước đây, Nhiếp Thiên Minh tự nhiên không sợ, thế nhưng hiện tại, hẳn vẫn là mơ hồ lo lắng.

Có thể phán định những này nhân tuyệt đối không phải Chung Lâm người, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hướng về ngoài sân tới gần.

Lúc này thấy lão giả chính bảo vệ một đứa bé trai, trước người là một đôi phu thê, Nhiếp Thiên Minh suy đoán hẳn là lão giả nhi tử cùng con dâu.

Lão giả nhi tử đối diện đứng bầy, tám cái gia đình, mặt sau đứng hai người, Nhiếp Thiên Minh bước đầu phỏng chừng, cái kia đầy mặt râu ria rậm rạp gia hỏa hẳn là Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, những người bên cạnh là Hậu Địa cảnh hảo thủ.

Nhưng là bọn hắn tại sao về đi tới nơi này đây?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Hắc Huyền cứu chủ

"Vừa vặn một nhà bốn chiếc đều ở nơi này, ta nhìn người lần này vẫn trốn đi đâu." Một cái gia đình hung ác nói rằng.

"Là các người không cho chúng ta đi ra đường, chúng ta đều trốn đến nơi đây, các người làm sao vẫn không buông tha chúng ta." Lão giả nhi tử phần nộ nói rằng.

Một trận gió lạnh thổi qua, giương lên trên mặt đất cát bụi, có vẻ càng thêm tức lạnh...

Nhiếp Thiên Minh không khỏi vì làm này bốn chiếc nhân lau một vệt mồ hôi, dù sao vị lão giả kia đối với mình như vậy được, chính mình đương nhiên không hi vọng bọn hắn một nhà có việc phát sinh.

"Chúng ta từ chợ chạy trốn mấy ngày, xoay chuyển mấy cong, thế nhưng vẫn bị các người bắt được. Liên coi như chúng ta bất hạnh, nếu như vậy, chúng ta liền liều cả chết lưới rách nhé!" Nam tử trung niên hoạt động một chút gân cốt, chuẩn bị chiến đấu.

"Ha ha ha..."

"Nhà chúng ta thiếu gia đánh cái này tiểu tạp chủng, đánh liền đánh đi, ai biết cái này tiểu tạp chủng lại vẫn dám hoàn thủ, suýt chút nữa không đem chúng ta nhà tiểu thiếu gia đánh chết. Người nói ta không đuổi người, ta đuổi ai đi. Lại nói nữa, cá chết lưới rách, ta nhìn người không có thực lực này." Dẫn đầu tên đại hán kia khinh thường nói.

"Ta không phải tiểu tạp chủng, gia hỏa kia mới là tiểu tạp chủng. Hắn dám nhục mạ ta, ta nên đánh hắn..." Cái kia tiểu tôn tử từ gia gia hắn trong lòng chui ra, phần nộ nói rằng.

Tuy rằng tiểu hài xem ra không đủ mười tuổi, trên mặt còn có nòng đậm ấu trĩ, thế nhưng chút nào không nhìn ra có cái gì sợ sệt tâm ý.

"Người tiểu thí hài này, chờ thu thập người cha mẹ, đem người tóm lại cho tiểu thiếu gia trừng trị, đến thời điểm nhìn người cải lại không mạnh mẽ?" Một cái gia đình đe dọa nói.

Nhiếp Thiên Minh ho khan hai tiếng, chậm rãi đi ra, nhàn nhạt cười cười, trêu tức nói rằng: "Bất nạt một cái tiểu hài tính là thứ gì."

Cái nhà kia đình vừa nhìn tới một cái thiếu niên anh tuấn, đầu tiên là đánh giá cẩn thận hai mắt, tiện đà lạnh lùng chỉ vào Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Tiểu tử, người chớ xen vào việc của người khác, bằng không đem người chân đánh gãy."

Lão già vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh đi ra, quay về hần nói rằng: "Tiểu công tử, ngươi đi nhanh đi! Chúng ta không thể liên lụy đến ngươi."

"Lão nhân gia đợi ta có ân, ta há có thể khí các ngươi với không để ý đây?" Nhiếp Thiên Minh sâu sắc nhìn hần một chút, ngược lại nhìn một chút cái nhà kia đình.

"Ngươi chính là còn muốn chạy cũng đi không Liều Liều, lại dám can thiệp vào. Ta nhìn ngươi là tìm đường chết..." Cái nhà kia đình lập tức vọt tới, một đám mạnh mẽ đánh lại đây.

Lão già vội vàng hô: "Tiểu công tử, cẩn trọng a!"

Tại lão già xem ra, cái nhà này đình thân thể khoẻ mạnh, Nhiếp Thiên Minh mặc dù là tu luyện người, thế nhưng lão già ngày hôm qua liền nhìn ra, Nhiếp Thiên Minh có thương tích tại người, cho nên khi hạ kêu một tiếng.

"Đừng!"

Dù vô ích, đối phó loại nhỏ nhỏ này gia đình vẫn là dư sức có thừa, Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực lập tức chạy vội ra, trực tiếp đem cái nhà kia đình đánh ra hơn một mét.

"Ác, xem ra còn nhỏ xem gia hỏa này." Tên đại hán kia bên cạnh nam tử nói rằng.

"Đều là một đám không có gia hỏa, Thiết Tur Trường, ngươi đi hảo hảo hảo hảo giáo huấn gia hỏa này." Đại hán quay về người kia nói.

"Mời Tàn quân gia yên tâm, ta nhất định hảo hảo sửa chữa gia hỏa này."

Nói xong, cái kia Thiết Tur Trường từ gia đình phía sau nhanh chóng đi tới Nhiếp Thiên Minh phía trước, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng lòng bàn tay của ngươi có thể đánh cũng một cái gia đình liền rất thần kỳ..."

"Ta nói ngươi cái nào đến như vậy nói nhảm nhiều đây?" Nhiếp Thiên Minh thiếu kiên nhẫn nói rằng, hần ghét nhất như loại nhà giàu này nhân gia quản gia loại hình, nói nhiều như vậy, đơn giản chính là muốn nói cho đối phương biết, chính mình mạnh cỡ bao nhiêu, có bao nhiêu không dễ chọc...

"Hảo tiểu tử, xem ra thật sự muốn ăn đòn..." Thiết Tur Trường lập tức nổi trận lôi đình, liền tính tại quý phủ, người khác cũng không dám dễ dàng như vậy nói hần. Không nghĩ tới thiếu niên này cho rằng nhiều người như vậy mặt mũi, dĩ nhiên như vậy nhục nhã chính mình, há có thể buông tha hần.

"Àm!"

Mang theo hồng dây nội lực nắm đầm, nhanh chóng hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới, lực công kích đương nhiên phải so với cái nhà kia Đình Cường đại mấy chục lần.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng không hề có nắm chắc, hần không biết mình Tinh Thần Tự Phủ có thể chống đỡ tới khi nào, liền liền một cái Hậu Địa cảnh người, hần hiện tại cũng không có mười phần nắm chặt.

Tinh Thần Tự Phủ nhanh chóng tiến vào Toán Hạch bên trong, một tia tinh thần lực nhanh chóng chặn đối phương nắm đầm, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh vẫn bị chấn động đi ra ngoài, thế nhưng không có thu được thương tổn.

"Ồ! Gia hỏa này dĩ nhiên có thể chống đỡ được ta một quyền..." Thiết Tur Trường khó mà tin nổi nhìn hần.

Càng khó mà tin nổi hơn chính là Nhiếp Thiên Minh, hần hiện tại liền một cái Hậu Địa cảnh người đều đánh không lại, lại bị đối phương Địa Tinh lực rung ra xa như vậy.

Nếu là Thiên Nguyên cảnh, chính mình chẳng phải là lần này đã chết?

Tuy rằng trong lòng có chuẩn bị, thế nhưng khi hiện thực thật sự phát sinh thời gian, Nhiếp Thiên Minh vẫn là khó có thể tiếp thu, trong lúc nhất thời lại có điểm tâm ý nguội lạnh.

Bảo thù, Bát Hoang tái, Tàn Hoang, đột nhiên trở nên xa xôi lên...

...

...

"Đừng!"

Giữa lúc Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tuyệt vọng thời gian, một đòn càng cường hoành hơn nắm đầm đánh lại đây, hần không có phản ứng lại, trực tiếp bị đánh ra cách xa ba mét...

"Ta cho rằng nhiều ngu. Bức, nguyên đến không đỡ nổi một đòn như vậy..." Thiết Tur Trường xem thường nở nụ cười.

Hết thấy gia đình đều nở nụ cười, nhìn nằm trên mặt đất trên Nhiếp Thiên Minh, chỉ chỉ chỗ chỗ.

Nằm trên mặt đất trên, Nhiếp Thiên Minh chưa từng có như vậy cảm giác tuyệt vọng, hẳn nhớ quá trở lại cái kia Tiểu Ngư thôn.

"Ai! Đứng đến càng cao rơi càng thảm..." Diệp Tà đột nhiên thở dài một tiếng nói rằng,

"Hong Hồ Ly, ngươi có phải hay không cảm thấy ta đặc biệt vô năng, lại bị cái này nho nhỏ Hậu Địa cảnh đánh bại..." Nhiếp Thiên Minh lầm bầm nói.

"Ân, có điểm. Năm đó ta từ thiên đạo cảnh giới bị người đem bản thể đánh tan, cũng không có ngươi chặt vật như vậy..." Diệp Tà chậm rãi nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh cũng không trả lời hắn, chỉ là ngẩng đầu nhìn thiên.

"Ngươi xem ta hiện tại, liền Thiên Nguyên cảnh cũng chưa tới, hơn nữa còn nhất định phải gọi lại tại hạt châu này bên trong. Ngươi cảm thấy ta có phải hay không có thể trực tiếp chết rồi, quên đi có phải hay không?" Diệp Tà thì thảo hời.

"Ta... Ta..." Nhiếp Thiên Minh ấp úng đáp không được.

"Tốt lắm, ta cho ngươi biết, chúng ta còn sống, những này không muốn làm cho chúng ta còn sống người sẽ càng thống khổ hơn. Ngẫm lại ngươi lão sư, hẳn hiện tại vẫn nằm ở Thánh Châu bên trong, chờ ngươi đi giúp hắn chứ? Ngẫm lại con kia Hắc Huyền Hổ, nó vẫn chờ ngươi bảo hộ đây? Ngẫm lại tất cả những thứ này đi!"

Diệp Tà chậm rãi nói rằng, mấy ngàn năm trước, mình cũng từng có thống khổ như vậy quá, cuối cùng vẫn là từng bước đi xuống.

"Nhiếp Thiên Minh ta không phải một cái dễ dàng chịu thua người, coi như là vận mệnh như vậy, ta cũng tuyệt không cúi đầu..." Nhiếp Thiên Minh chăm chú căn hạ môi, gian nan đứng lên, nhẹ tay phải khinh lau chùi khóe miệng máu tươi, nụ cười xán lạn tiêu.

Diệp Tà rốt cục thở dài một cái, mặc kệ cỡ nào kiên cường người, tổng thể sẽ gặp một ít để hẳn cảm thấy tuyệt vọng sự, chỉ muốn qua đi, cảnh giới phải nhận được càng to lớn hơn tăng cao.

"Năm trăm có điểm khinh, ta vừa này là cho ngươi."

Gió lạnh hạ Nhiếp Thiên Minh lúc này cười đặc biệt xán lạn, thế cho nên Thiết Tư Trường hận không thể đem hắn đánh chết...

"Đừng!"

Lại một đòn trọng quyền đánh lại đây, Nhiếp Thiên Minh cơ hồ mất đi sức lực chống đỡ lại, lần thứ hai bị hắn đánh ngã.

Thế nhưng hắn lại chậm rãi đứng lên, coi như là thiên, cũng ép không đổ hắn.

"Hong!"

Một tiếng cực kỳ khủng bố tiếng gào từ trong viện truyền đến, một đạo hắc đen hồ ảnh, tựa như tia chớp mặc đi ra, đường kính đánh về phía Thiết Tư Trường.

"A!"

Thiết Tư Trường xưa nay chưa từng thấy như vậy yêu thú, liền đánh trả cơ hội đều không có, đã bị Hắc Huyền Hổ xé ra, chỉ nghe thấy một tiếng thê thảm tiếng kêu.

"Hong hong!"

Hắc Huyền lộ ra sắc bén hàm răng, điểm điểm vết máu chảy xuống, có vẻ hung ác cực kỳ.

Cái khác gia đình lập tức sợ đến lui về phía sau mấy bước, có một cái gia đình vội vàng lùi về sau bên trong dĩ nhiên té ngã.

Liền ngay cả cái kia Tàn quân gia sắc mặt cũng là đột nhiên biến đổi, cảnh giới như vậy yêu thú, thật vẫn là rất ít nhìn thấy.

"Các ngươi chờ, chờ... Chúng ta đi..." Tàn quân gia vẫy vẫy tay, lập tức rút lui.

"Hắc Huyền, đừng đuổi theo..." Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn Hắc Huyền nỗ lực đuổi theo đám người kia, cấp nói gấp.

Này một nhà thợ săn già vội vàng đem Nhiếp Thiên Minh nâng lên, tiến vào trong phòng, vì hắn đơn giản băng bó một chút, chính hắn từ bên người bao bên trong móc ra mấy hạt trị thương đan dược, nhanh chóng nuốt xuống.

"Mấy ngày gần đây xem ra không thể sống ở chỗ này, phía trước năm dặm nơi trong núi lớn có một chỗ cực kỳ bí mật huyết động, chúng ta băng đi nơi nào đi!" Lão giả quay về bọn họ nói rằng.

Giống như vậy người há có thể dễ dàng như vậy buông tha bọn hắn đâu? Nói vậy nhất định sẽ sử dụng một ít thủ đoạn hèn hạ, đến trả thù bọn họ.

"Đi..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Núi lửa phun trào

Mấy người đơn giản thu thập lập tức đồ vật, đem những này đáng giá đều mang theo trên người hậu, lập tức về phía trước vọi núi cao chạy đi.

Cứ thế thu đông thời khắc, trên núi lá rụng rải rác ở trong ngọn núi trên đường nhỏ, năm người một nhóm lao nhanh trùng đuổi tới.

"Phía trước đã đến." Lão già chỉ vào phía trước sườn núi nói rằng, Nhiếp Thiên Minh xem ra xem, làm sao cũng không phát hiện nơi nào có.

Đến nơi đây hậu, Nhiếp Thiên Minh thấy được một cái cực kỳ chật hẹp lỗ nhỏ, nhiều nhất có thể chứa nạp một người, hẳn nghi hoặc nhìn lão già, hỏi: "Là ở đâu sao?"

"Ân, là ở đây." Lão già chậm rãi nói rằng.

Muốn nói hẻo lánh xác thực rất hẻo lánh, bọn họ đi vòng vài cái địa phương mới tới đây. Liền coi như bọn hắn tìm tới nơi này, cũng không thể tin được này là có thể dung nạp năm người son động.

Lão già nhitừ chậm rãi nhảy xuống, trí nhớ một chút cần phải xử lý hậu, quay về mặt trên người hô: "Có thể hạ xuống rồi!"

Lão già chậm rãi trượt xuống dưới, Nhiếp Thiên Minh và những người khác cũng toàn bộ nhảy xuống.

Bên trong động cực kỳ rộng rãi, còn có chút gia cụ đặt ở đây này, xem ra lão già nhitừ trước đây thường thường tại tránh mưa.

Thiên càng ngày càng mờ, Nhiếp Thiên Minh đưa ra đầu, nhìn bên ngoài.

Đột nhiên ánh lửa ngút trời, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nhảy đi tới, xem đến lão già nhà vị trí phương hướng dấy lên đến lửa lớn rừng rực.

Nhất định là đám người kia phát hiện trong phòng không ai hậu, lập tức phóng hỏa thiêu ố, Nhiếp Thiên Minh tức giận nhìn phương xa, trong tay nắm đầm nắm chăm chú.

"Rầm rầm rầm..."

Đột nhiên cảm giác được son chậm rãi chấn động lên, Nhiếp Thiên Minh không biết xảy ra cái gì, vọi vàng nhảy trở lại, nhìn thấy thân sắc lo lắng lão già, hỏi: "Lão nhân gia, xảy ra cái gì? Có phải hay không xảy ra son chấn động?"

Lão già lo lắng nói rằng: "Hẳn là núi lửa muốn phun trào, núi cao này đã tận năm mươi năm không có phun trào quá, hẳn là sẽ không đi!"

"Núi lửa phun trào?" Nhiếp Thiên Minh khiếp sợ hỏi.

"Cũng đừng quan, vẫn là mau chóng rời đi nơi này đi. Vạn nhất thực sự là núi lửa phun trào, chúng ta tất cả đều phải chết ở chỗ này." Lão già nhitừ, đem bãi đồ tốt lại nhanh chóng thu thập xong, mang theo hẳn nhitừ hướng về ngoài động đi đến.

Rất nhanh, năm người cùng Hắc Huyền Hồ toàn bộ rời khỏi huyết động, đi về phía chân núi.

Núi cao chấn động càng ngày càng lợi hại, có chút tảng đá bắt đầu chậm rãi hướng phía dưới lăn đến, mấy người bắt đầu nắm chặt hạ son.

"Núi lửa phun trào..." Diệp Tà chậm rãi thì thầm, đang suy nghĩ gì sự tình.

"Thế nào?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

Diệp Tà gãi gãi đầu, sắc mặt kinh ngạc nói rằng: "Nhanh, hướng về miệng núi lửa đi đến..."

"A!"

Nhiếp Thiên Minh không rõ kêu một tiếng, hướng về miệng núi lửa đi, đây không phải là muốn chết sao?

"Này không phải bình thường núi lửa, vừa nãy nghe lão đầu kia từng nói, năm mươi năm đều không có phun trào quá. Vậy nó tụ tập năng lượng tuyệt đối cường đại, có thể cho người cung cấp nguyên khí mạnh mẽ, hay là mà liền có thể giúp người xông ra Chung Lãm gia ở trên thân thể người gông xiềng..." Diệp Tà hưng phấn nói.

"Cũng không cần xông ra, chúng ta sẽ bị núi lửa trực tiếp nuốt lấy." Nhiếp Thiên Minh lắc đầu nói rằng.

Loại phương pháp này quá mức nguy hiểm, liền tính may mắn xông ra, vừa định chạy, cũng sẽ bị dung nham nuốt hết, cũng thiết thòi nó có thể nghĩ ra được ý này.

"Yên tâm, khoảng cách này núi lửa phun trào còn có nhất định thời gian, lại muốn chúng ta dành thời gian, liền có thể có lông tóc không tổn hại trở về." Diệp Tà vẫn không nản chí, kể tục khuyến hấn.

"Người lớn bao nhiêu năm chặt?" Nhiếp Thiên Minh sắc mặt nghiêm túc nhìn Diệp Tà, bình tĩnh hỏi.

"Ngũ thành." Diệp Tà có điểm sức lực không được, nếu là nó đỉnh cao thời kì, liền tính núi lửa bạo phát, có thể nạy hấn bao nhiêu.

Hôm nay không giống năm xưa, Diệp Tà thì thảo thờ dài một hơi.

"Ngũ thành? Há không phải chúng ta có một nửa cơ hội chết ở chỗ kia sao?" Nhiếp Thiên Minh lắc đầu, vẫn là quyết định không mạo hiểm như vậy.

"Người biết, bằng người thực lực bây giờ, người sau hai năm có thể đứng tại Bát Hoang tái cơ hội lớn bao nhiêu sao?" Diệp Tà cuối cùng vẫn là không hề từ bỏ cuối cùng một tia hi vọng, vẫn đang nỗ lực khuyến hấn.

"Mấy thành?" Nhiếp Thiên Minh hỏi.

"Nhiều nhất không tới một thành." Diệp Tà chậm rãi nói rằng, nếu như người có thể trong vòng nửa năm đem Tinh Thần Tự Phù tăng cao đến Chung Lãm đẳng cấp, hay là có thể xông ra hấn cầm cố. Thế nhưng trong vòng nửa năm, trong đan điền Nguyên lực hạt giống không có thể hấp thu một tia Nguyên lực, liền tương đương với tự phế tay chân. Loại này vẫn là tình huống hảo, nếu là suy tụt nửa, ít nhất phải một năm..." Diệp Tà sắc mặt trầm trọng nói rằng.

"Người làm sao không sớm hơn một chút nói?" Nhiếp Thiên Minh nhất thời cảm giác được áp lực, một năm vẫn là nửa năm, hấn cũng không chờ, thời gian sẽ không dám người.

"Ta sớm nói... Ta nếu là sớm nói có thể có ích lợi gì, chỉ có thể đã kích người lòng tự tin, hiện tại bất đồng, hiện tại có biện pháp giải quyết, đương nhiên phải như thực chất nói cho người biết." Diệp Tà chậm rãi nói rằng.

Diệp Tà nhìn trầm mặc bên trong Nhiếp Thiên Minh, dùng nó móng vuốt gãi gãi đuôi, lẩm bẩm nói: "Ta cũng không sợ, người sợ cái gì."

"Được, đi..."

Chăm chú cảm nắm đầm, xoay người hướng về trên núi đi đến.

"Tiểu công tử, người làm gì thế? Trên núi nguy hiểm..." Lão giả lo lắng nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh hướng bọn họ khoát tay áo, dùng sức nói rằng: "Các người nhanh lên một chút xuống núi thôi, ta đi nơi nào có chút việc."

Nói xong, cấp tốc chạy vội quá khứ, Hắc Huyền vừa nhìn chủ nhân hướng về trên núi chạy đi, cũng không do dự, nhanh chóng theo tới.

Một người một hổ lấy tốc độ cực nhanh, bảo tấp đến trên đỉnh ngọn núi.

Trên đỉnh núi có một cái to lớn cửa động, Nhiếp Thiên Minh đi vào trong vừa nhìn, cuộn cuộn dung nham đang sôi trào, nếu là không cẩn thận rơi xuống, thân thể lập tức bay trở về dập tắt.

"Đừng do dự, mau nhanh theo sơn khẩu xuống, hiện tại muốn giành giật từng giây..." Diệp Tà hướng về phía nhìn dung nham dờ ra Nhiếp Thiên Minh quát.

"Đi!"

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hướng đáy động chạy đi, Hắc Huyền ở phía sau chăm chú theo, nhanh chóng hướng phía dưới đi đến.

"Vào vào..."

Một người một hổ nhanh chóng đạt tới một cái to lớn trên bậc thang, Nhiếp Thiên Minh là lần đầu tiên như vậy nhìn cuộn cuộn dung nham. Sóng nhiệt một trận tiếp theo một trận truyền đến, hấn cảm thấy trên mặt đường như bị châm đâm.

"Nhanh! Dành thời gian..."

Diệp Tà nói rằng, cũng hướng về dung nham xem lên, ánh mắt lộ ra khó có thể tự kiềm chế thần tình.

Nhanh chóng khoanh chân mà ngồi, điều động tất cả lực lượng, nỗ lực phá tan tinh thần lực phong tỏa, dần dần, Nhiếp Thiên Minh cả người đều là mồ hôi bị sấy khô mùi vị.

Cảm giác càng ngày càng nóng, Nhiếp Thiên Minh mặt trướng đến đỏ lên, nhưng là trên người Nguyên lực không có nửa điểm khởi sắc.

"Tĩnh tâm yên tĩnh thần, tỉ mỉ cảm thụ chu vi Nguyên lực, nỗ lực đem chúng nó đều hấp vào thân thể được..." Diệp Tà bình tĩnh nói rằng.

Diệp Tà biết hiện tại Nhiếp Thiên Minh nhất định phải bình tĩnh lại tâm tình, thể nhưng dưới tình huống như vậy, thử nghiệm tĩnh tâm xác thực không dễ, cho nên nó mới là không đoan an ủi hấn.

"Tĩnh tâm yên tĩnh thần, ... Tĩnh tâm yên tĩnh thần..."

Nhiếp Thiên Minh chậm rãi bình tĩnh tâm tình của chính mình, không cân nhắc núi lửa sắp phun trào, không cân nhắc nở mặt, không cân nhắc sắp bị đốt cháy thân thể, bình tĩnh lại tâm tình, chậm rãi cảm thụ nguyên khí...

"Khè khè..."

Đột nhiên trong thân thể Nguyên lực rốt cục xảy ra nhiều tia biến hóa, Nhiếp Thiên Minh thành công cảm giác được Nguyên lực nhảy lên, cảm giác được bên ngoài cơ thể Nguyên lực không ngừng hướng về trong thân thể xâm nhập.

"Phún!"

Nguyên lực bắt đầu chậm rãi va chạm bị phong tỏa kinh mạch, phát ra điểm điểm âm thanh, lúc bắt đầu Nguyên lực liền dường như dòng nước nhỏ róc rách, chậm rãi xông tới phía trước tảng đá.

Dần dần mà, Nhiếp Thiên Minh trên người Nguyên lực càng ngày càng to lớn, hấn cảm nhận được ngoại giới Nguyên lực cũng càng ngày càng nhiều.

Lúc này da dẻ tại cấp tốc hút vào chu vi Nguyên lực, Nguyên lực hạt giống cũng bắt đầu chậm rãi bắt đầu thức tỉnh, từ trong đan điền chậm rãi sinh ra Nguyên lực.

"Đừng!"

"Hô..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hô hấp: hít thở một thoáng, lập tức lại tập trung mới xông tới bên trong, hai mắt đóng chặt, cau mày, đã đến thời khắc quan trọng nhất.

Lúc này Hắc Huyền ở xung quanh hấn qua lại chuyển, nhìn không ngừng muốn phun trào dung nham, ánh mắt lộ ra lo lắng.

"Ầm ầm ầm..."

"Không tốt!"

Diệp Tà nhẹ nhàng kêu một tiếng, dung nham bắt đầu hướng ra phía ngoài giới phun trào, nhiều nhất hai phút, dung nham chắc chắn muốn nhấn chìm cái này bình đài.

Lúc này hiển nhiên không thể tại như vậy thời khắc then chốt quấy rối Nhiếp Thiên Minh, bằng không hấn nhất định bị cường đại Nguyên lực phá hủy.

"Nhanh lên một chút a..."

Liền ngay cả cái này mấy ngàn năm Diệp Tà cũng cảm nhận được cảm giác chèn ép, núi lửa này hoàn toàn phun phát ra, phạm vi mấy dặm đều sẽ bị triệt để bao trùm, như không nữa nhanh lên một chút chạy đến, thật hoài nghi bọn họ sẽ bị vĩnh viễn bao trùm tại dung nham bên trong.

Chương 143: Một chiêu giết chết

"Ầm ầm.."

Một chút dung nham đã bắt đầu phun đến Nhiếp Thiên Minh vị trí , Hắc Huyền vung lên lợi triều, đem những này dung nham toàn bộ đều chấn động trở lại, đem Nhiếp Thiên Minh bao vây lại .

Lông mày dần dần bắt đầu triển khai , Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đem Nguyên lực chậm rãi thu vào trong đan điền, cuối cùng một cửa ải cũng bị hắn thành công phá hủy.

Thông qua lần này công phá, Nhiếp Thiên Minh thậm chí cảm giác mình đã đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, có thể thoáng cảm thấy đan thể hình thành.

"Hư đan..."

Nhiếp Thiên Minh mừng rỡ như điên kêu một tiếng, nhanh chóng mở mắt, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt...

"A!"

"Hắc Huyền, chạy mau..."

...

...

"Bành, bành, bành..."

Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền vừa chạy ra khỏi cửa động, chỉ nghe thấy phía sau có to lớn tiếng vang, căn bản không kịp quay đầu lại nhìn, bọn họ điên cuồng hướng về bên dưới ngọn núi chạy đi.

"Oanh..."

Mặt sau dung nham cũng lấy tốc độ cực nhanh hướng phía dưới chảy xuôi , cấp tốc hướng về Nhiếp Thiên Minh tới gần.

"Nhanh, Hắc Huyền, nhanh hơn nữa đi!"

Nhiếp Thiên Minh lớn tiếng quát, cấp tốc chạy về phía trước...

...

...

Một người một hổ chạy ra gần hai dặm đường, mới cuối cùng thoát khỏi phía sau cuộn cuộn dung nham..

Quay đầu lại, nhìn núi cao trên tất cả, Nhiếp Thiên Minh cảm khái không ngớt, nếu không phải sớm một chút đi ra, hắn khả năng hãy cùng trên núi thụ như thế, chôn thân với dung nham bên trong.

"Vù vù..."

Vui sướng thở hổn hển một hơi, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi vượt Hắc Huyền Hồ Đầu, lẩm bẩm nói: "Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta này cũng không cần chật vật như vậy không chịu nổi!"

Trên núi dung nham vẫn tại hướng phía dưới chảy, toàn bộ bầu trời bị tro bụi bao phủ, thật có chủng loại Hủy Thiên Diệt Địa cảnh tượng.

Trong không khí khắp nơi tràn ngập sang nhân mùi vị, Nhiếp Thiên Minh dừng lại chốc lát, lập tức xoay người lại, nhanh chóng rời khỏi.

Đi ra ngoài không tới hơn một dặm, Nhiếp Thiên Minh liền phát hiện lão giả và những người khác, bọn họ chính đang lo lắng hướng về trong biển lửa nhìn lại.

"Tiểu công tử, ngươi không sao chứ!" Lão giả quan tâm hỏi.

Nhìn một chút trên người bị dung nham đốt cháy quần áo, còn có đen thui cánh tay, Nhiếp Thiên Minh cười cười nói rằng: "Đa tạ lão nhân gia quan tâm, tiểu tử không có cái gì đại sự. Chỉ là những này nhân đốt các người nhà, sau đó các người đi đâu a?"

"Chỉ cần nhân bình an vô sự là tốt rồi, lại nói nữa, nơi này đã bị triệt để phá hủy, cũng không có thể lại trụ người. Chúng ta thương lượng quá , lại tới chuyển tới những địa phương khác là được rồi." Lão giả cười cười nói rằng.

Hắn nhiti từ cũng hướng về phía Nhiếp Thiên Minh cười cười, Nhiếp Thiên Minh nặn nặn lão giả tiểu tử mặt, hơi cười nói: "Đa tạ lão nhân gia mấy ngày liên tiếp chiếu cố, tiểu tử vô cùng cảm kích. Hiện tại tiểu tử còn có những chuyện khác muốn làm, liền như vậy sau khi từ biệt."

"Tiểu công tử đi hảo..."

...

...

Đi ra khỏi một dặm địa, Nhiếp Thiên Minh ngừng lại, cái kia Tần quân gia chính mang người trở về căn, nhìn bọn hắn mặt mày xám xịt đáng vẻ, nghĩ đến cũng gặp phải dung nham.

"Tần quân gia, các người vẫn dự định trở về sao?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

Tần quân gia quay đầu lại nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, xem thường cười: "Nguyên lai người vẫn không có bị dung nham thiêu chết, mới vừa rồi không có tìm tới người, bằng không người đã sớm chết ở dưới tay ta, bắt quả hiện tại cũng không muộn. Chờ ta liệu lý người sủng vật tại hảo hảo trừng trị người."

Tại Tần quân gia xem ra, con yêu thú này mới là hắn uy hiếp lớn nhất, chỉ cần giải quyết nó, tên tiểu tử này sẽ theo liền giết.

Lúc này Tần quân gia trong lòng ngược lại cũng không có trên mặt như vậy tự nhiên, ban ngày hắn chủ động dẫn người đi mở, chính là vì không muốn cùng con yêu thú này chính diện giao thủ.

Hắn vốn định buổi tối nhân màn đêm mịt mịt, phóng nắm lửa đem bọn hắn đều đốt đi ra, như vậy chính mình người là có thể nhân lúc giết lung tung tử bọn họ.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới mấy người này dĩ nhiên sớm chuyển đi ra ngoài, chính mình thả xong hỏa hậu, mới ý thức tới nhân mang đi.

Nhìn phía trước núi cao, Tần quân gia hạ lệnh hướng về nơi nào tới gần, cần phải giết chết bọn họ.

Kết quả đi tới không đủ hơn bốn dặm, mấy người cũng cảm giác được có điểm không đúng, lập tức ngừng lại, khi bọn hắn ý thức được lúc núi lửa bộc phát, dung nham đã do trên đỉnh ngọn núi bắt đầu hướng phía dưới vẫn chương trôi chảy.

"Ồ, thật sao? Chỉ bằng người, cũng xứng cùng ta Hắc Huyền động thủ, ha ha..." Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói.

Mặc dù mình Tinh Thần Tự Phù không có khôi phục như cũ, thế nhưng Nguyên lực đã triệt để khôi phục, không chỉ có như vậy, công kích chí ít lại đề cao gấp đôi.

Đối phó Tần quân gia như vậy nhân, hắn hiện tại chỉ cần hai, ba thành nội lực là có thể đánh nổ hắn.

"Lẽ nào người muốn cùng ta động động thủ? Ngay cả ta cục trường đều đánh không lại, cuối cùng dựa vào chính mình sủng vật mới may mắn đào mạng, người và ta đánh, không xứng..." Tần quân gia trêu tức nói rằng.

Nhẹ nhàng cười cười, lông mi hơi giật giật, Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Xứng hay không xứng không phải là người nói toán."

"Được, ta ngày hôm nay trước hết thu thập người, tại đem con yêu thú này giết chết." Tần quân gia cười lạnh nói rằng.

"Muốn chết, tiểu tử..."

Tần quân gia chân phải đột nhiên dùng sức giẫm mặt đất, thân thể nhảy một cái, hữu quyền trong nháy mắt tụ tập cường đại Nguyên lực, cấp tốc hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới.

Tần quân gia nghĩ thầm chỉ bằng tiểu tử này, liền Thiết Tư Trường một chương đều tiếp không được, còn dám ở trước mặt mình kêu gào, thật là tìm đường chết.

Hắn thậm chí chưa dùng tới vũ học chiêu thức, muốn dùng Nguyên lực trực tiếp đem Nhiếp Thiên Minh đánh chết.

"Ha ha, người cho rằng ta vẫn là như vậy món ăn sao?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, thân hình nhanh chóng xoay một cái, trực tiếp né qua, giờ cánh tay lên nhẹ nhàng hướng về Tần quân gia phản lực đánh tới.

"Đừng!"

Tuy rằng Nhiếp Thiên Minh vô dụng đem hết toàn lực, thế nhưng Tần quân gia vẫn bị đánh người ngã ngựa đổ.

Tần quân gia khi nào chịu quá như vậy khuất nhục, nhanh chóng đứng lên, mạnh mẽ mắng: "Tiểu tạp chủng, dĩ nhiên nhân lúc đại gia người chưa sẵn sàng, đánh lên lão tử, xem ta không đánh bẹp người..."

Nói xong Tần quân gia lại xoay người lại, mười ngón trên Nguyên lực tăng vọt, nhanh chóng ngưng tụ thành một cái nắm đấm, lần thứ hai hướng Nhiếp

Thiên Minh đánh tới.

Lần này Tần quân gia không có bất cẩn rồi, vừa nảy hấn cho rằng Nhiếp Thiên Minh công kích hấn thời gian vận khí tốt, lần này cảm thấy để hấn thâm chết ở chỗ này.

"Đến vừa vận, liền thế vừa mới cái kia Thiết Tư Trường trả nợ đi!" Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới chính mình bị một cái Hậu Địa cảnh người đánh đổ trên đất, trong lòng cực độ khó chịu, nếu không phải nhân lúc hấn yếu ớt nhất thời điểm, này người làm sao sẽ đắc thủ.

"Băng!"

Một cỗ cực kỳ mạnh mẽ Nguyên lực từ Nhiếp Thiên Minh trên người phát sinh, xương phát sinh lạnh lạnh tiếng vang, trên nắm tay kinh lực lập tức bộc phát ra.

"Hỗ Khiếu Chấn Thiên."

Mấy tiếng cực đại tiếng hô gầm, từ Nhiếp Thiên Minh nắm đấm bên trong, truyền ra. Mặt đất rung rung, Tần quân gia người phía sau bị Nhiếp Thiên Minh phát sinh khí thế mạnh mẽ chấn động lùi về sau hai, ba mét. Có chút bản lĩnh không sâu dày người, trực tiếp chấn động ngồi xuống trên mặt đất.

"Thật mạnh nội kinh, như thế cường đại Nguyên lực, ..." Tần quân gia biết Nhiếp Thiên Minh không phải gà con, sắc mặt nhất thời khẩn trương lên, hiện tại Nhiếp Thiên Minh biểu hiện ra thực lực muốn vượt xa con yêu thú kia thực lực.

Tần quân gia tay bắt đầu run run, Nhiếp Thiên Minh không đủ mười tám tuổi liền có tu vi như thế, then chốt chính mình còn đắc tội hấn.

"Vù vù..."

Trong không khí cuốn lên một trận gió xoáy, quyền phong lập tức đem chu vi bùn cát tào lên, Nhiếp Thiên Minh thân thể nhanh chóng bắt đầu động, như mặt khác một con Hắc Huyền Hồ.

"Đừng!"

Ngay hai quyền đụng nhau thời điểm, một cỗ sóng chấn động lập tức truyền tới, Tần quân gia cảm giác được chính mình cánh tay như đánh vào cứng rắn tám thép trên, nắm đấm đau đớn không ngớt.

"Cút!"

Nhiếp Thiên Minh lập tức cánh tay phải vung một cái, Tần quân gia lập tức bị thả vào đi ra ngoài, té ngã bên ngoài ba mét.

"Làm sao có khả năng? ..." Tần quân gia che ngực, lắp bắp nói, tuy rằng hấn có thể cảm giác được Nhiếp Thiên Minh đệ nhị Thử Nguyên lực xác thực trở nên mạnh mẽ, thế nhưng hấn làm sao cũng không ngờ rằng chính mình nhanh như vậy liền bại hạ xuống.

Đây là hấn bị bại nhanh nhất một lần, cũng là hấn thảm một lần...

"Hắc Huyền, trên!" Nhiếp Thiên Minh quay về Hắc Huyền khiến cho một cái màu sắc, nhanh chóng nói rằng.

Đối với loại này giết người phóng hỏa nhân vật tuyệt đối không thể nương tay, có thể dạ thiêu người khác trách viện, còn có cái gì làm không được, như vậy người tuyệt đối không thể lưu lại.

"A!"

"Xi xi..."

Hắc Huyền lấy tốc độ cực nhanh, giải quyết Tần quân gia, nó chậm rãi liếm liếm miệng giác huyết dịch, hung ác nhìn cái khác gia đình.

"Phù phù..."

Một đám gia đình toàn bộ đều quỳ xuống, khỏ sở cầu khẩn nói.

"Công tử, lão gia, không... Chủ nhân, ngươi tạm tha chúng ta đi, chúng ta trên có già dưới có trẻ, trong nhà có mấy chục tuổi lão mẫu..."

"Như thế vẫn là này kiểu cũ mượn cớ, khi còn bé nghe cớ sự liền nghe được rồi, quên đi, nhìn các ngươi cũng không phải là thủ phạm chính, lần này tạm tha ngươi..."

Nhiếp Thiên Minh nhìn trước mắt một đám đại hán, lúc này lại cùng con rùa đen rút đầu giống như vậy, khỏ sở cầu xin, hấn cũng không thèm giết bọn hấn.

"Đa tạ, Tiểu công tử ân không giết, sau đó chúng ta tuyệt đối không dám với ngươi là địch ..."

"Chậm đã, ta cũng không sợ đối địch với các ngươi, thế nhưng ta nếu là ở xem thấy các ngươi sát hại vô tội, phóng hỏa thiêu nhân loại này hạ ba lăm thú

đoạn, nhất định phải các người mạng nhỏ..." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói.

"Tiểu công tử giáo huấn đúng, chúng ta sau đó cũng không dám nữa..."

"Cút đi! ..." Nhiếp Thiên Minh tay vẩy một cái, lười biếng nói rằng, đối với loại này hồ giả Hồ Uy người, hấn một khắc cũng không muốn nhìn thấy.

"Đi... Đi..."

Mấy người nhanh chóng bỏ chạy, chật vật chạy trở về ...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Hoang Kỳ

Trừng trị xong cái kia Tần quân gia hậu, Nhiếp Thiên Minh cảm giác tâm tình rất sung sướng, không khỏi thở bay. Tiểu...

Báo thù không cách đêm cảm giác chính là rất sáng khoái, thế nhưng hiện tại tuyệt đối không thể tìm Chung Lãm báo thù...

Tuy rằng Tinh Thần Tự Phù vẫn không có khôi phục như cũ, thế nhưng lại cho hấn một quãng thời gian, Nhiếp Thiên Minh tự tin tuyệt đối có thể hoàn toàn khôi phục như cũ.

Hiện tại việc khẩn cấp trước mắt chính là tìm tới để Hư Không lão sư thức tỉnh nguồn năng lượng, để hấn về sớm một chút.

"Diệp Tà, như thế nào mới có thể để Hư Không lão sư mau chóng tỉnh lại?" Nhiếp Thiên Minh xem mắt khăn tránh Hồng Hồ Ly, thì thào hỏi.

Diệp Tà đi vòng nhiều đầu, miệng nhẹ nhàng một liệt, lộ ra màu nhũ bạch tế răng, chậm rãi nói rằng: "Người vẫn là trước hết để cho ta khôi phục một quãng thời gian rồi nói sau! Lấy người thực lực trước mắt, còn chưa đủ lấy đi vật hái những này cần thiết năng lượng."

"Muốn làm như thế đây?" Nhiếp Thiên Minh lau mũi, chậm rãi nghĩ.

"Này còn có nói sao? Đi trước tìm một ít có thể nhanh chóng làm cho ta khôi phục năng lượng, như vậy ta mới tốt giúp người cứu trợ hư không gia hoá kia a!" Diệp Tà nhanh chóng nói rằng, Diệp Tà hiện tại xác thực rất yếu, nếu là càng đến cảnh giới càng cao hơn, chính là muốn giúp Nhiếp Thiên Minh, cũng không thể nào hạ thủ.

"Được, vậy ta liền là tìm..." Nhiếp Thiên Minh cảm nắm đấm, thế nhưng nghĩ lại, chính mình tìm cái gì. Hấn biết đâu rằng đồ vật gì có thể bổ sung Diệp Tà thực lực.

Diệp Tà vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh hoang mang vẻ mặt, thần nhiên nói: "Hiện nay có ba loại đồ vật là ta cần gấp, đệ nhất chính là đẳng cấp hơi cao yêu thú thú hạch. Đệ nhị chính là muốn này con Thiên Hổ như thế linh thú thú hồn, như những này Toán sư linh vật, cũng được. Đệ tam chính là Yêu Nhân tộc tinh huyết, bất quá này ba cái đều không dễ dàng."

"Vậy chúng ta vẫn là đi trước tìm cứu trợ Hư Không lão sư biện pháp đi!" Nhiếp Thiên Minh vừa nghe đến này ba cái điều kiện, lập tức tê cả da đầu, đánh tới trống lui quân.

"Ha ha ha..."

"Người cho rằng cứu Hư Không lão sư có thể so với cái này đơn giản sao? Ta cho người biết, này mỗi một hạng đều gộp lại, cũng không có này một cái khó, quên đi, Hồ gia cũng chẳng thêm cùng người nói, người thích làm sao dạng như thế nào đi!" Diệp Tà cuối cùng vừa nhắm mắt lại, cái gì cũng bắt kè.

Diệp Tà nếu không chỉ đạo hấn, Nhiếp Thiên Minh một điểm đầu mối đều không có, hấn bây giờ liền dường như người mù sờ voi, nhất định phải có người nói cho hấn biết, hấn hiện tại đã sờ cái gì.

"Được rồi!"

Cuối cùng vẫn là lựa chọn trước tiên bang Diệp Tà khôi phục thực lực, đồng thời phải không ngừng đề cao sức mạnh của bản thân.

"Để xuống đi, giúp ta khôi phục thực lực cũng không phải là cho người không tu luyện, Hồ gia cũng sẽ không khiến tiểu tử người chịu thiệt." Vừa nhìn

Nhiếp Thiên Minh đã đáp ứng, Diệp Tà ngữ khí nhất thời hòa hoãn rất nhiều. Lại uy hiếp cùng mê hoặc phương diện, thật không có bao nhiêu nhân có thể bù đắp được này con ngân năm Hồng Hồ Ly.

"Đi thôi!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ Hắc Huyền Hồ Đầu, chuẩn bị hướng Hoang thành phương hướng chạy đi.

Đột nhiên hấn lại ngừng lại, chính mình cứ như vậy quang minh chính đại đi vào, sẽ sẽ không khiến cho Chung Lâm chú ý. Hấn tin tưởng lần này Chung Lâm sẽ không dễ dàng buông tha chính mình, lần thứ hai bị hấn phát hiện, tuyệt đối chạy trời không khỏi nắng.

"Ta có thể nguy trang, thế nhưng Hắc Huyền đây?" Vừa nghĩ tới Hắc Huyền, đã cùng một con thành niên yêu thú không khác nhau chút nào, thậm chí tán mất ra yêu thú khí tức muốn so với thành niên Địa Hồ phải cường đại mấy lần. Nó tại Hoang thành vừa đi, liền tương đương với nói cho mọi người, hấn Nhiếp Thiên Minh lại trở về.

"Hắc Huyền! Hắc Huyền..."

Nhiếp Thiên Minh chậm rãi sờ sờ nó đầu, nhúu nhúu mày, thì thảo than thở, trong lúc nhất thời lâm vào cảnh khốn khó.

...

"Thằng thần cũng giúp nguoi hóa hoá trang đi!"

Nhiếp Thiên Minh thực sự không nghĩ tới càng tốt hơn địa biện pháp, chỉ có thể quyết định cho Hắc Huyền hóa hoá trang, giả bộ một chút.

...

...

Thiên Hoang trong thành, một cái có điểm ngắm đèn thiếu niên chính ở một cái u tĩnh ngõ bên trong nhân nhả đi dạo, giờ khắc này đi theo phía sau một con to lớn Mãnh Hồ, Mãnh Hồ toàn thân đỏ lên, thật là đáng sợ, thỉnh thoảng lộ ra sắc bén răng nanh, có vẻ uy phong凛凛.

Kỳ quái chính là, con yêu thú này cũng không quan tâm con đường phía trước, chỉ là không ngừng dùng móng vuốt tra soát chính mình hồ lông, thỉnh thoảng nghe một cái.

"Tiểu Hồng, nhanh lên một chút đi thôi!" Thiếu niên nhẹ nhàng cười nói, bắt đắ đi lác lác đầu, không phải đem lông đen đổi thành lông đỏ mà , còn như vậy trang điểm mà!

"Hồng! ..."

Hắc Huyền rống giận trầm thấp một tiếng, biểu đạt chính mình một chút bất mãn, thế nhưng chỉ chốc lát sau lại đuổi theo.

Hay là Hắc Huyền đối với này một đỏ lông xác thực không quá thích ứng, thế nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn bị.

Bọn họ hiện tại muốn đi tìm có thể giúp Diệp Tà khôi phục thực lực đồ vật, mà những đồ vật này tự nhiên không thể tại Phong Vân môn tìm tới, cho nên Nhiếp Thiên Minh lập tức quyết định đi trước nhờ vả Huyết Kỳ.

Dù sao trong tay của hấn còn có một khối Tổng đội trưởng cho hấn nhãn hiệu, có này tấm bằng, mình tại sao cũng có thể tại Huyết Kỳ bên trong hỗn đến một cái không sai vị trí.

Không sai vị trí, liền mang ý nghĩa, chính mình có thể trợ giúp Diệp Tà thu thập nó cần thiết vật chất.

"Ha ha, ngược lại cũng không tồi..."

Đi không tới nửa cái giờ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đi tới một cái tương đương khí phái kiến trúc trước đó.

Rất rõ ràng tòa kiến trúc này vật muốn so với chu vi hết thảy địa vị cũng cao hơn, vỗ một cái to lớn cửa sắt đóng chặt , biểu lộ ra ra vô cùng lực uy hiếp.

"Tùng tùng tùng..."

Nhiếp Thiên Minh dùng sức đánh to lớn cửa sắt, không nhiều một hồi, từ bên trong đi ra một cái binh sĩ đáng đáp người.

Hấn hững hờ nhìn thoáng qua Nhiếp Thiên Minh, tay xếp đặt bãi lạnh lùng hù dọa nói: "Đi đi đi... Đừng tới nơi này quấy rối, còn dám đập loạn môn, trực tiếp đem nguoi bắt lại đánh chết."

Nói xong, gia hoả kia lập tức tầng tầng đóng lại cửa lớn, Nhiếp Thiên Minh mặt xạm lại nhìn.

Lập tức bước nhanh lui hai lần, tỉ mỉ nhìn một chút cửa lớn phía trên bằng hiệu.

"Không sai, Hoang Kỳ!"

"Tùng tùng tùng..."

Nhiếp Thiên Minh lại có lực gõ cửa sắt, lần thứ hai phát sinh leng keng mạnh mẽ âm thanh.

"Chít chít..."

Đại cửa sắt lần thứ hai bị mở ra, lần này binh sĩ này có vẻ hơi nổi giận, tức giận hung hăng nói rằng: "Muốn chết!"

"Mời hỏi nơi này là Hoang Kỳ sao?" Nhiếp Thiên Minh nhỏ giọng hỏi, hiển nhiên cùng vừa nảy tiếng gõ cửa tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

"Đúng thì thế nào? Mau nhanh té sang một bên." Binh sĩ này đã cực độ không nhịn được, hẳn mới không có cái này công phu bồi tiếp một cái mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên nói chuyện phiếm.

Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, lẩm bẩm nói: "Vậy người nhận được cái này sao?"

"Không nhận ra, cũng không muốn nhận được. Lại không rời đi, ta thật sự muốn động thủ..." Binh sĩ không có chờ Nhiếp Thiên Minh móc ra tiểu lệnh bài, liền trực tiếp nói không nhận ra.

"Ồ, nguyên lai cái này tiểu lệnh bài là giả. Quên đi, ta không đi!" Nhiếp Thiên Minh đem tiểu lệnh bài ở trước mặt của hắn chậm rãi loáng một cái, lẩm bẩm nói.

"Tiểu lệnh bài... Là tiểu lệnh bài?" Binh sĩ kia một mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Nhiếp Thiên Minh, có nhìn tiểu lệnh bài.

Hắn lần thứ hai vuốt vuốt con mắt, xác định nhìn thấy tất cả không phải huyễn ảnh.

"Tiểu lệnh bài, quả nhiên là tiểu lệnh bài... Tiểu tử có mắt không nhìn được Thái Sơn, mong rằng tiểu đội trưởng bao dung, đại nhân bắt kẻ tiểu nhân quá..." Binh sĩ lập tức cúi đầu khom lưng nói rằng, lúc trước loại kiêu ngạo kia ương ngạnh kiêu ngạo hoàn toàn biến mất, ngược lại biến thành ăn nói khép nép.

"Quên đi, người không biết vô tội, ta ngày hôm nay tâm tình được, tất cả đều qua, ta bây giờ có thể tiến vào sao?" Nhiếp Thiên Minh nhìn thị vệ vẫn ngăn chặn cửa, chỉ chỉ hắn, chậm rãi nói rằng.

Thị vệ kia lập tức cung kính tránh ra, đẩy mặt mỉm cười nói rằng: "Tiểu đội trưởng, người mời đến..."

"Hắc Huyền, vào đi!" Nhiếp Thiên Minh phát tay, nằm ở chỗ ngoặt Hắc Huyền Hồ, nhanh chóng bò dậy, hướng về cửa lớn đi tới.

"Thiên Nguyên cảnh yêu thú?" Thị vệ nhất thời trong lòng một huyền, lẩm bẩm nói.

"Ha ha ha..."

"Yên tâm, hẳn sẽ không cần người..."

Nói xong Nhiếp Thiên Minh trực tiếp hướng về trong viện đi đến, mặt sau thị vệ ngạc nhiên đóng lại cửa lớn.

"Ngoan ngoãn, ghé góm. Mười mấy tuổi cũng đã là tiểu đội trưởng, vẫn nuôi một con Thiên Nguyên cảnh yêu thú. Hẳn là ai vậy a? Làm sao xưa nay đều chưa từng nghe qua người này đây?"

Thị vệ nhìn bóng lưng biến mất thờ dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Tuổi trẻ, địa vị

"Ai vậy..."

"Không biết, còn trẻ như vậy, dĩ nhiên dẫn theo một cái Thiên Nguyên cảnh yêu thú..."

Trong sân lập tức náo nhiệt lên, nhìn Nhiếp Thiên Minh đều chỉ chỉ chỗ chỗ.

Khe khẽ gạt đầu, khoe miệng hơi hơi động, trong tay Hoang tề lần thứ hai xoay tròn, Nhiếp Thiên Minh không để ý tới bọn họ đàm luận, trực tiếp hướng trong phòng đi đến.

"Tùng tùng tùng..."

Nhẹ nhàng gõ lên cửa phòng, Nhiếp Thiên Minh không có giống vừa nãy như vậy lỗ mãng, vẫn là lễ phép tính gõ nhẹ môn.

"Đi vào..."

Một cái hồng dây âm thanh từ trong nhà truyền đến, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, quay về người kia cười cười.

Người đối diện chỉ ít sắp tới bốn mươi tuổi, nòng đậm râu quai nón, có vẻ cực kỳ tang thương, vừa nhìn hán chính là kinh nghiệm lâu năm sa trường.

Bất quá đối với Nhiếp Thiên Minh đến, hán vẫn là có vẻ hơi không rõ, vô cùng kinh ngạc nhìn, quá mấy hậu, hán mới tinh thần hồi phục, hỏi: "Có chuyện gì không?"

Một cái mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên, làm sao chạy đến nơi đây? Trông cửa thị vệ là thế nào trông coi? Dĩ nhiên thả như vậy người đi vào.

"Ồ, ta là đưa tin. Đó là của ta tiểu lệnh nhãn hiệu, ngài thỉnh xem..." Nhiếp Thiên Minh cung kính đem tiểu nhãn hiệu đưa tới.

"Ồ, Huyết Kỳ tiểu nhãn hiệu, ..." Tên đại hán kia giật mình tiếp nhận tiểu nhãn hiệu, lẩm bẩm nói.

Làm sao Huyết Kỳ tiểu nhãn hiệu làm sao sẽ tại thiếu niên này trong tay, thiếu niên này nhiều nhất mười tám tuổi? Một tấm bảng nhỏ mang ý nghĩa ít nhất là tiểu đội trưởng, tiểu đội trưởng địa vị cùng chính mình xê xích không nhiều.

Có thể nói, coi như là hán, cũng không dám đắc tội một cái Huyết Kỳ tiểu đội trưởng.

"Nguyên lai là..." Tên đại hán kia đột nhiên phát hiện hán không biết xưng hô như thế nào Nhiếp Thiên Minh.

"Tiểu bối Nhiếp Thiên Minh, tham kiến tiền bối, thỉnh chiếu cố nhiều hơn..."

Nhiếp Thiên Minh cung kính nói, dù sao người này tuy rằng có điểm tục tằng, thế nhưng đối với nhân văn tính chân thành, không giống cửa thị vệ.

"Nguyên lai là Niếp tiểu huynh đệ, không thể nói là cái gì chiếu cố, chúng ta là cùng cấp, sau đó còn phải nhiều hợp tác."

Đại hán vỗ vỗ hán vai, mỉm cười nói rằng.

Đại hán trong lòng thầm nghĩ, liên tính tại toàn bộ Hoang Kỳ bên trong, cũng không có nhiều người như vậy, còn trẻ như vậy liền đạt đến tiểu đội trưởng. Xem ra tên tiểu tử này tiền đồ vô lượng, đương nhiên phải nhiều thân cận một điểm, sau đó đối với mình phát triển càng có lợi.

"Vẫn không biết tiền bối nên xưng hô như thế nào?" Nhiếp Thiên Minh tôn kính nói rằng.

"Ta tính Tào, Tào Long. Người khác đều gọi ta là lão Tào, như vậy thân thiết một điểm, ngươi cũng có thể như thế gọi ta." Lão Tào chậm rãi nói rằng, từ ngăn kéo bên trong lấy ra một bình tốt nhất lá trà, bắt đầu pha trà.

Một lát qua đi, lão Tào tự mình đến một chén trà, đem cái chén đoan cho Nhiếp Thiên Minh.

"Đa tạ lão Tào." Nhiếp Thiên Minh khách khí nói.

"Nơi nào, Niếp tiểu huynh đệ khách khí, nơi này liền tương đương với nơi nhà, thuận tiện ăn tùy tiện uống..." Lão Tào có vẻ cực kỳ tục tằng.

Chính mình từ một đường lùi đi gần hai năm, tuy nhưng đã học được loại này khéo đưa đẩy xử sự phương thức, thế nhưng như trước cái không xong hán tục tằng tính cách.

"Đa tạ lão Tào, còn có, ta lần này đến là vì tìm kiếm một chuyện làm." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Ồ?"

Lão Tào một mặt nghi hoặc nhìn Nhiếp Thiên Minh, biểu thị rất không hiểu.

"Thế nào? Có cái gì không thích hợp sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Không thích hợp ngược lại là không có, chỉ là không biết rõ, cũng không quá lý giải..." Lão Tào tỉ mỉ nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, lắc lắc đầu nói rằng.

Lông mi hơi run lên, Nhiếp Thiên Minh khoe miệng giương lên vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi: "Mong rằng lão Tào tiền bối như thực chất nói cho tiểu bối."

"Ồ, vốn là cũng không cái gì không thích hợp. Chỉ là dĩ vãng, cầm trong tay tiểu lệnh bài người, đều là nhận được quan trên mệnh lệnh. Bọn họ đi tới nơi này chính là vì xong thành đặc thù nào đó nhiệm vụ, hoặc giả chính là tiếp nhận một loại nào đó công tác. Như Niếp tiểu huynh đệ như vậy, xác thực rất ít gặp. Trong ấn tượng, giống như không có đi!" Lão Tào nghi hoặc nói rằng, vừa nói, một bên quan sát Niếp Thiên Minh sắc mặt.

"Nguyên lai là như vậy, ngày đó Tổng đội trưởng giao cho ta tiểu lệnh bài thời gian, ta cũng không hề dự định muốn gia nhập Huyết Kỳ. Cho nên Tổng đội trưởng cũng không có cho ta sai khiến bất kỳ nhiệm vụ, chỉ là để cho ta biết, nếu như có một ngày muốn gia nhập, sẽ cầm tiểu lệnh bài đi Hoang Kỳ nơi báo danh. Chỉ cần trình diện, ta chính là Huyết Kỳ tiểu đội trưởng, nhiệm vụ cái gì tùy tiện chính mình chọn." Niếp Thiên Minh sờ sờ mũi, lẩm bẩm nói.

Lúc trước hẳn thực sự không muốn tiến vào Huyết Kỳ, càng không muốn làm hơn cái gì tiểu đội trưởng, chỉ là tình thế bức bách, Niếp Thiên Minh không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đền nhờ vả Hoang Kỳ.

Nếu như hẳn tại Phong Vân nội viện không có gặp phải nhiều chuyện như vậy, không có bị Phong Vân ngoại viện vứt bỏ, không có bị Chung Lâm truy sát, chính mình hay là cũng không lại muốn tới nơi này.

Nếu không phải mình Tinh Thần Tự Phù không có khôi phục đến tốt nhất trạng thái, hẳn cũng không dự định lại đây.

Trăm nghìn cái lý do đều nói cho hắn biết, hiện tại hắn lựa chọn duy nhất chính là tiến vào Hoang Kỳ, gia nhập vào Huyết Kỳ bên trong đi.

Gia nhập vào Huyết Kỳ thành vì làm một tên tiểu đội trưởng đây là hứa tu luyện nhiều người tha thiết ước mơ sự, thế nhưng Niếp Thiên Minh nhưng không hề có một chút nào hưng phấn cảm giác, cảm thấy đây chỉ là một kinh nghiệm, một cái để hắn trở thành cường giả kinh nghiệm.

"Được rồi, vậy ngươi trước hết ở lại nơi này, ta lập tức khiến người ta sắp xếp ngươi được, một có nhiệm vụ lập tức thông báo ngươi." Lão Tào vẻ mặt tươi cười, thế nhưng trong lòng chỉ thầm nói, dù sao hắn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế. Chưa từng có một cái Tổng đội trưởng có thể trực tiếp nói cho một cái mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên, ngươi có thể bất cứ lúc nào tiến vào Hoang Kỳ, bất kỳ nhiệm vụ tùy ý ngươi lựa chọn.

Lại là cũng được sủng ái chủ a!

...

...

Nhẹ nhàng nói thăm hai câu, lão Tào cũng không dám đắc tội như vậy người, tự mình đem hắn đưa ra, phát tay, tới một người thị vệ.

"Đi, mang vị này Niếp tiểu huynh đệ đi thượng đẳng phòng trọ, không thể thất lễ." Lão Tào một mặt nghiêm túc nói.

Tiện đà lại cười hi hi quay về Niếp Thiên Minh nói rằng: "Ngượng ngùng, lão ca trong tay có chút việc, không thể tự mình đưa ngươi. Sau đó ta hết bận, ngay lập tức sẽ đến xem ngươi, nếu như khuyết đồ vật gì, nói cho ta biết, ta khiến người ta đi lấy."

"Lão Tào tiền bối, ngươi đây là quá khách khí, Thiên Minh có điểm thụ sủng nhược kinh." Niếp Thiên Minh xán lạn nở nụ cười, sờ sờ mũi.

"Nơi nào, nơi nào, đây đều là phải làm." Lão Tào cười hi hi nói.

Niếp Thiên Minh quay đầu nhìn lại, sớm có nhân đem hắn Hắc Huyền tiếp nhận đi, rất khoan đãi.

...

...

Niếp Thiên Minh theo phía trước thị vệ đi tới một gian cực kỳ đại khí gian phòng trước mặt, ngừng lại.

Thị vệ chậm rãi xoay đầu lại, đánh giá cẩn thận Niếp Thiên Minh, tò mò hỏi: "Ngươi làm sao dám xưng hô chúng ta cục trưởng vì làm lão Tào đây?"

"Ồ? Có cái gì không thích hợp sao?" Niếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Tào cục trưởng, tại Hoang Kỳ hiệu lực nhiều năm, năm ngoái vừa mới lui đi, đến nơi đây, làm một ít nhân chức. Chúng ta đều gọi hắn Tào lão, ngươi ngược lại tốt gọi hắn lão Tào." Thị vệ không giải thích được nói.

"Cái này... Cái này..." Niếp Thiên Minh thật sự không biết những này, lập tức có điểm lúng túng, hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Bất quá người không biết vô tội, Tào lão cũng sẽ không trách ngươi. Không biết tiểu huynh đệ lần này đến có nhiệm vụ gì sao?" Thị vệ lập tức mỉm cười nói rằng.

"Cái này..."

Niếp Thiên Minh lần thứ hai lâm vào lúng túng bên trong, có điểm mặt đỏ nói rằng: "Cái này thật không tốt nói..."

"Không nói cũng được, hần là cực kỳ cơ mật nhiệm vụ, bằng không Tào lão cũng sẽ không đem ngươì sắp xếp đến cao cấp như vậy được bên trong." Thị vệ mỉm cười nói rằng.

"Thật sự không là đặc biệt gì nhiệm vụ, ta là tới đưa tin. Ta là phụng Tổng đội trưởng mệnh lệnh, đi tới nơi này khi tiểu đội trưởng." Nhiếp Thiên Minh bắt đầu nói.

"Mẹ ta ơi! Tiểu đội trưởng..." Thị vệ che một thoáng miệng, biết mình tại thiếu niên này trước mặt mắt mắt xấu hổ.

Bất quá cái này chấn động xác thực rất lớn, một cái mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên liền hồn lên tiểu đội trưởng, hần đều sắp tới ba mươi, vẫn là một người thị vệ.

"Tiểu huynh đệ, không, tiểu đội trưởng, vừa nãy nói có không chu toàn đến chỗ, đừng trách móc a!" Thị vệ này một gấp lại bọn hần trong lúc đó địa vị chênh lệch, lập tức trở nên cung kính rất nhiều.

Hai người địa vị mang đến chênh lệch, đủ để thị vệ này một mực cung kính. Rất hiển nhiên, còn trẻ như vậy liền đã đến tiểu đội trưởng cái này chức vụ, có thể thấy được hần thực lực có bao nhiêu dọa người, thị vệ không dám lại giống như vừa nãy như vậy nhìn thẳng vào hần, trong ánh mắt tràn ngập kính nể, cung kính.

Đây là đối với cường giả cung kính, cũng là đối với Nhiếp Thiên Minh cung kính...

Ngượng ngùng sờ sờ mũi, khóe miệng hơi giật giật, Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Vị huynh đệ kia, ngươì quá khách khí. Vẫn là trước tiên đem ta mang vào phòng đi!"

"Ác, mời tới bên này... Mời tới bên này..." Thị vệ kia vội vàng về phía trước dẫn đường, hoàn nhanh chóng đem hần mang vào gian phòng bên trong.

"Tiểu đội trưởng, có chuyện gì, ngươì liền phân phó một tiếng, ta tùy theo gọi tùy theo đến..."

"Vậy thì đa tạ, được rồi ngươì đi về trước đi, sau đó đem ta đầu kia hồ tùy tiện mang đến..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Chí không đội tuổi

Thư thư phục phục ở bên trong phòng hảo hảo ngủ một giấc, gần nhất mấy ngày hần cả ngày ngủ ngoài trời hoang dã, thân thể cũng có chút uể oải.

Ngày mai ánh mặt trời soi sáng ở cái này cô điển mà lại đại khí đại viện tử, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, đơn giản sáu tẩy hậu, đi ra ngoài.

Hoang thành dù sao cũng là Chung Lãm thế lực vị trí, khó bảo toàn có người không ra lộ đến đi ra ngoài.

Vạn nhất bị bọn họ tra ra, tuy rằng không dám kiêu ngạo trắng trợn đến tìm hần để gây sự, nhưng là chỉ cần mình vừa đi ra ngoài, e sợ lại muốn rơi vào trùng vây chỉ bên trong.

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đi ra ngoài, trực tiếp Hướng lão Tào khu làm việc đi đến.

"Niếp tiểu huynh đệ, lên thật sớm!" Xa xa mà đã nhìn thấy Tào Long đánh với hần bắt chuyện.

"Tào lão, ngươì cũng sớm..." Nhiếp Thiên Minh vốn là muốn gọi lão Tào, sau đó vội vàng sửa lại. Ngày hôm qua chính mình không biết chuyện, tuy rằng Tào Long bởi vì hần là tiểu đội trưởng, mới làm cho mình như vậy gọi hần.

"Ngạc... Ha ha..."

"Có phải hay không phía dưới những này quý gia hỏa nói cái gì, không quan hệ làm sao yêu thích xưng hô như thế nào..."

Tào Long đầu tiên là ngăn ra, tiện đà rõ ràng chuyện gì xảy ra, quay về Nhiếp Thiên Minh cười nói.

"Tiểu bối không dám, vẫn là gọi Tào lão, cũng đỉnh thân thiết một điểm." Nhiếp Thiên Minh run lên lông mi, khóe miệng giương lên vẻ mỉm cười, thần nhiên nói.

"Ta hôm nay tới tìm Tào lão, là tới lĩnh nhiệm vụ. Không biết ngày hôm nay có hay không thích hợp nhiệm vụ?" Nhiếp Thiên Minh cẩn trọng hỏi.

"Cái này... Ngươi chờ chút đã... Một lúc nữa sẽ có mấy cái nhiệm vụ muốn thảo luận, ta đến thời điểm khiến người ta đến thông báo ngươi." Tào Long mỉm cười nói rằng.

Nếu Tào Long nói như vậy, Nhiếp Thiên Minh cũng không tiếp tục kiên trì. Tuy rằng hắn cấp nghĩ ra Hoang thành, thế nhưng nên chờ sự kiện hay là muốn chờ.

Xoay người lại, lần thứ hai về đi đến trong phòng, Hắc Huyền lúc này chính ở trong hành lang qua lại quay trở ra, vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh trở lại, cấp thiết tiến lên nghênh tiếp.

...

...

"Tiểu đội trưởng, Tào lão tìm ngươi, để ngươi lập tức đi tới." Ngày hôm qua thị vệ kia tại ngoài phòng nhẹ giọng nói rằng.

"Ác, nhanh như vậy..." Nhiếp Thiên Minh thì thào tự nhủ.

"Được, lập tức liền quá khứ."

Hắn thu thập một thoáng, lập tức mở nhìn cửa phòng, thấy được ngày hôm qua thị vệ kia, trùng hắn lúc đầu cười cười.

Thị vệ kia mang theo Nhiếp Thiên Minh đổi qua phía trước một chỗ kiến trúc đi tới một cái cang to lớn hơn tầng trệt bên trong.

"Nơi này sao?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Ân, lập tức tới ngay..." Thị vệ cung kính nói.

Hai người một trước một sau nhanh chóng hướng về tòa kiến trúc này vật bên trong đi ra, không tới mười phút đã đến một cái đại cửa gian phòng.

"Tùng tùng tùng..."

Thị vệ kia nhẹ nhàng gõ một cái cửa phòng, không tới ngũ giây sau, có người mở cửa phòng ra.

Nhiếp Thiên Minh trong triều nhìn tới, thấy Tào Long chính ngồi ở bên trong, hướng về chính mình cười cười.

Đối với thị vệ nói một tiếng cảm tạ hậu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi tiến vào trong gian phòng, phát hiện trong gian phòng chỉ ít có sáu, bảy người.

Ngoại trừ cửa thị vệ, mấy người khác địa vị chỉ ít cùng Tào Long địa phương gần như, hay là có một, hai người so với Tào Long còn cao hơn.

"Đến đến đến, ta cho các ngươi giới thiệu một thoáng, vị này chính là Nhiếp Thiên Minh, chính là ta vừa nãy nhắc tới tiểu đội trưởng..." Tào Long đứng lên, lôi kéo Nhiếp Thiên Minh cho những này nhân giới thiệu.

"Mới đến, các vị tiền bối chiếu cố nhiều hơn đi!" Nhiếp Thiên Minh hướng về những này nhân gật đầu.

Bất quá từ những này nhân trong ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh vẫn là đọc ra vẻ kinh ngạc.

Tuy nói trước đó Tào Long đã cùng bọn họ nói chuyện này, nhưng là chân chính nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh bản thân lúc vẫn là không nhận được hít sâu một hơi.

Còn trẻ như vậy...

"Còn trẻ như vậy..."

Câu nói này hẳn là Nhiếp Thiên Minh nghe được nhiều nhất một câu nói, ước ao, cực độ, vẫn là hận...

Trong đó bao hàm quá nhiều tình cảm, Nhiếp Thiên Minh lười nghĩ đến, tuổi trẻ thì lại làm sao, lẽ nào các ngươi chưa từng nghe qua thiếu niên có hi vọng không thể bắt nạt sao?

Thế nhưng xuất phát từ lễ phép, Nhiếp Thiên Minh lại lần thứ hai hướng bọn họ gật đầu.

Những này nhân tất cả đều là kiến thức rộng rãi người, tuy rằng không biết trong đó nguyên do, thế nhưng sắc mặt lập tức lại khôi phục bình thường.

"Hai vị này là ta quan trên, vậy chính là nhiệm vụ lần này phân chia người phụ trách, với lão, Hoàng lão..." Tào Long kể tục bang Nhiếp Thiên Minh giới thiệu.

"Lại là hai cái lão... Vừa nhìn đều là những này cây già lên mặt người." Nhiếp Thiên Minh ở trong lòng nhẹ nhàng nói thảm hai câu, trên mặt chảy ra kính nể tình.

"Voi lão, Hoàng lão, tiểu bối Nhiếp Thiên Minh bái kiến hai vị tiền bối."

"Ha ha..."

"Không sai, không kiêu ngạo cũng không tự ti, xác thực là một cái hạt giống tốt..."

Mấy người vừa nhìn voi lão cùng Hoàng lão đều đối với hắn đại gia tán thưởng, cũng dôn dập tán thưởng, hận không thể đem Nhiếp Thiên Minh phùng lên thiên.

Xem ra quan trên, mãi mãi cũng là thuộc hạ vuốt đuôi khỏi nguồn.

Bất kể là đối với, vẫn là sai, chỉ cần quan trên, vĩnh viễn đều là đúng.

...

"Được rồi được rồi, ngày hôm nay chúng ta liền đến thảo luận Niếp tiểu huynh đệ nhiệm vụ đi, vừa vặn trong tay của chúng ta mới vừa vừa lấy được có mấy người nhiệm vụ, nhìn có hay không cái gì thích hợp." Voi tay già đòi thể đánh, toàn bộ nói chuyện lập tức đều ngừng, đồng loạt nhìn voi lão.

"Cái này là ngày hôm qua Huyết Kỳ truyền đạt nhiệm vụ, hi vọng tăng phái mấy người kiên cường khu mỏ quặng thủ vệ, không biết Niếp tiểu huynh đệ ý nghĩ làm sao?" Voi lão nhìn một chút hắn, cười hỏi. Trái ngược với những nhiệm vụ khác, cái này là đơn giản nhất. Chỉ cần hảo hảo biểu hiện, một năm sau đó, liền có thể bị một lần nữa triệu hồi. Mà thời hiện nay Nhiếp Thiên Minh chức vị, sau khi trở lại tuyệt đối có càng tốt hơn địa phát triển.

Cho nên hắn nhìn Nhiếp Thiên Minh, hi vọng hắn có thể đáp ứng, dù sao Nhiếp Thiên Minh tiểu lệnh bài chính là Huyết Kỳ Tổng đội trưởng cho, đem hắn giao cho Huyết Kỳ, này là biện pháp tốt nhất.

Nếu như nếu như giao cho cái khác kỳ, e sợ sẽ khiến cho Huyết Kỳ bất mãn, vạn nhất tại bị thương, càng không tốt hơn bàn giao.

"Áo, có hay không cái khác." Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười cười, này cùng mình chênh lệch quá xa, chính mình lần này mục đích là vì trợ giúp Diệp Tà khôi phục thực lực, ngược lại không phải bởi vì càng nhanh hơn bò lên trên cao vị trí.

Tuy rằng cao vị trí cũng mang đến cho hắn không giống nhau cảm thụ, thế nhưng cùng biến thành cường giả mang đến cảm giác thành tựu, quả thực không thể thường ngày mà nói.

Vị trí lại cao hơn, cũng còn muốn khuất phục tại kỳ chủ, Hoang chủ, mà một cường giả, đối thiên địa đều chưa từng khuất phục...

Hắn muốn làm như vậy cường giả, đặc biệt là chính mình bị Phong Vân nội viện tung đi dẹp loạn hai nhà tranh chấp thời gian, Nhiếp Thiên Minh liền ám thầm hạ quyết tâm, mình nhất định muốn biến thành cường giả.

"Làm sao không hài lòng?" Voi lão nghi hoặc nhìn Nhiếp Thiên Minh một chút, theo bản năng hỏi.

"Áo, ngược lại cũng không phải, chỉ là cảm thấy không quá thích hợp thôi." Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh nói.

Đón lấy mấy cái nhiệm vụ, đều bị Nhiếp Thiên Minh từng cái phủ định, những nhiệm vụ kia có một, hai cái cực kỳ đơn giản, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh liền cân nhắc đều không có cân nhắc liền trực tiếp phủ định.

"Cái này... Chuyện này..." Cuối cùng liền ngay cả voi lão đều có chút khó khăn.

"Ta muốn hỏi một chút, có hay không liên quan với Yêu Nhân tộc phương diện." Nhiếp Thiên Minh một nhìn bọn hắn cảm thấy làm khó dễ, lập tức quyết định chính mình chủ động hỏi.

"A!"

"Yêu Nhân tộc?"

Mấy người nghe được Yêu Nhân tộc, lập tức le lưỡi, tuy rằng Yêu Nhân tộc xếp hạng đệ nhân tộc mặt sau, nhưng là bọn hắn quý đệ phương pháp tu luyện, cùng với hung tàn tác phong, không một chút nào nhược cho đệ nhân tộc. Tại hết thấy nhiệm vụ bên trong, chỉ cần liên quan đến Yêu Nhân tộc, trên căn bản đều muốn nhượng bộ lui binh.

Giống như rất ít người chủ động đi bình cái này củ khoai nóng bỏng tay, cũng chỉ có những này phạm lỗi lầm người, mới có thể bị bọn họ phái đi nơi nào.

"Được, đại trượng phu không kiến công lập nghiệp, có gì bộ mặt còn sống ở thế."

Voi lão đột nhiên vỗ một cái bàn, đứng lên, vì làm Nhiếp Thiên Minh khen hay.

Đã từng bọn họ đều là những này nhiệt huyết sôi trào tiểu hỏa, cũng từng Hoài Sùy mộng tưởng, đột nhiên bọn họ tại Nhiếp Thiên Minh trên người thấy

được chính mình cái bóng.

Không...

Là những này bọn họ đã từng nghĩ nhưng cuối cùng không có làm sự...

Với lão lòi này vừa nói ra, mọi người nổi lòng tôn kính, lúc trước còn đang suy nghĩ Nhiếp Thiên Minh chỉ muốn càng đơn giản hơn bớt việc nhiệm vụ, không nghĩ tới tiếp thu những nhiệm vụ kia, hiện tại trong lòng không khỏi áy náy lên.

Cái này bầu không khí trong nháy mắt thay đổi, trở nên cực kỳ trang trọng, có loại tráng sĩ một đi không trở về cảm giác.

"Ngạch..."

"..."

Nhẹ nhàng giật giật khoe miệng, trong lúc nhất thời, Nhiếp Thiên Minh không biết nói cái gì cho phải, vốn là mở ra miệng lại nhẹ nhàng nhắm lại.

Hắn cũng không thể nói cho bọn họ biết, kỳ thực chính mình chỉ là vì cho Diệp Tà tìm một vài thứ mà thôi, đương nhiên nói ra, cái này bầu không khí trong nháy mắt liền phá.

Mọi người đều nhìn chăm chăm Nhiếp Thiên Minh, tựa hồ muốn cho hắn biểu đạt quyết tâm, tựa hồ có điểm giống di ngôn.

"Khái khục..."

Nhẹ nhàng ho khan một thoáng, Nhiếp Thiên Minh hiểu ngày hôm nay không giả ra cái loại này thấy chết không sờn khí thế, thật thật có lỗi loại này bầu không khí.

"Giết hết Yêu Nhân tộc, biểu lộ ra Phong Vân Long Uy..."

Nhiếp Thiên Minh vốn còn muốn nói ra càng trang bức, chỉ là đây là hắn chỉ là nghĩ tới những thứ này từ.

Mọi người đầu tiên là sững sờ, tiện đà lớn tiếng khen hay...

Mặc kệ nói cái gì, đây đều là một loại hùng tâm...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Đến

Ngày mai ánh mặt trời có vẻ cực kỳ xán lạn, mọi người đều đi ra, đến nhìn theo cái này "Đại anh hùng".

Ngày hôm qua thời khắc tối hậu, với lão đem mấy tháng trước không có ai tiếp nhiệm vụ cho hắn.

Trong lúc nhất thời, Nhiếp Thiên Minh sợ lần thứ hai truyện phiến cái này đại viện.

Nếu như Nhiếp Thiên Minh đến là một tiếng cự lòi, mang đến cho bọn hắn chỉ là ước ao đồ kị hận.

Như vậy Nhiếp Thiên Minh chủ động yêu cầu tham gia chống đỡ Yêu Nhân tộc, chính là tiếng thứ hai cự lòi. Mà một tiếng này cự lòi trực tiếp oanh tạc bọn họ cao ngạo trái tim.

Đem bọn hắn cao ngạo tâm, trực tiếp nghiền ép thành bột mịn. Bọn họ nguyên coi chính mình tiến vào Hoang Kỳ, đã đạt đến nhân sinh tối Cao Phong.

"Hắc Huyền, chúng ta đi..."

Nhẹ nhàng kêu Hắc Huyền một tiếng, Nhiếp Thiên Minh đem với lão giao cho hắn địa đồ mang ở tại trên người, càng làm thơ giới thiệu cũng bỏ vào bên người bao bên trong.

Hắc Huyền theo Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng rời khỏi nơi này, trực tiếp hướng về Yêu Nhân tộc phương hướng chạy đi.

...

...

Trong núi thăm, một thiếu niên mang theo một con hắc đen Cự Hồ, nhanh chóng xuyên hành .

Ra khỏi Hoang thành, Nhiếp Thiên Minh liền đem Hắc Huyền trên người nhuộm màu rửa đi , khôi phục dáng dấp ban đầu hậu, Hắc Huyền có vẻ cực kỳ vui vẻ.

Nơi này cách chỗ cần đến còn có chỉ ít bảy, tám ngày lộ trình, lập tức Nhiếp Thiên Minh cũng cũng không hề vội vã chạy đi.

Tại chạy đi thời gian cũng không quên tu luyện, hiện tại hắn đang đứng ở đột phá đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới then chốt thời kì, hắn cũng không biết khi nào có thể đột phá.

Bất tri bất giác nghĩ tới Hư Không lão sư trước đó nói , chính mình đột phá đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới đều sẽ rất khó, thế nhưng một khi đột phá Nguyên lực sẽ tăng nhiều.

"Đều sẽ rất khó, khó hơn nữa ta cũng muốn đột phá. Còn có Hư Không lão sư, ta nhất định phải tìm tới cứu người năng lượng."

Đứng ở trong gió, tùy ý gió núi diễn tấu chính mình mặt, Nhiếp Thiên Minh tăng tăng nắm chặt nắm đấm.

Trải qua một năm này, Nhiếp Thiên Minh thành thực rất nhiều, ý chí so với trước càng thêm kiên định.

...

...

"Ồ! ..."

"Cuối cùng đã tới." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói, hắn biết lần này đến ý vị như thế nào.

Liền ngay cả Phong Vân Hoang bên trong ưu tú nhất Hoang Kỳ thị vệ cũng không dám dễ dàng ở chỗ này qua lại, có thể thấy được nơi này thực sự là nguy cơ trùng trùng.

Đến trước đó nghe với lão nhắc tới, nơi này không có tiểu kỳ chủ, chỉ có một cái Tổng đội trưởng phụ trách. Thế nhưng thủ hạ binh lực đã đạt đến tiểu kỳ chủ binh lực, thế nhưng không có một cái tiểu kỳ chủ chủ động tới nơi này tiếp thu rèn luyện.

Thật là nhiều người tới nơi này, đều không biết có thể không có thể còn sống trở về...

Vừa bước vào cái này khu vực, Nhiếp Thiên Minh chỉ nghe thấy vài tiếng cực kỳ khủng bố la hét âm thanh, dựa vào âm thanh phán đoán, những yêu thú này chỉ ít hắn là đạt đến Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ.

Mới vừa đi vài bước, Nhiếp Thiên Minh liền nhìn thấy hai nơi bạch cốt, nghĩ đến yêu thú bạch cốt.

Không khỏi đem tinh thần lực tăng cao đến to lớn nhất, đoạn đường này chạy tới, Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực nói đã khôi phục đến chín phần mười.

Vốn là cho rằng còn muốn một quãng thời gian mới có thể khôi phục như cũ, thế nhưng từ khi Nguyên lực khôi phục hậu, chính mình áp lực nhất thời nhỏ.

Trên người nhiều chỗ bị phong mật đạo, cũng thuận theo bị xông ra, Tinh Thần Tự Phù lại khôi phục dĩ vãng no đủ trạng thái.

Cùng Chung Lãm một trận chiến mang đến mặt trái hiệu ứng rất cực toàn bộ bị hóa giải , Nhiếp Thiên Minh nhất thời cảm thấy trong lòng tảng đá lớn rơi xuống.

"Chung Lãm, người nhớ kỹ, một ngày nào đó, ta sẽ để người trả giá gấp trăm lần cái giá phải trả..."

Nặng nề huy động nắm đấm, Nhiếp Thiên Minh mang theo Hắc Huyền nhanh chóng đi vào.

Không khí Trung Đô tràn ngập nồng đậm sát ý, Nhiếp Thiên Minh một năm này đều không nhìn tới nghỉ mát quý.

Năm ngoái toàn bộ mùa hạ đều tại Huyền Thiết Quảng giữa trường vượt qua, nơi nào một năm bốn mùa như đông, ánh mặt trời đều rất ít nhìn thấy. Cả ngày mù mịt, nhắc mắt nhìn đi đều là xuyên vân núi cao.

"Vù..."

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù run run, hắn cảm nhận được một tia đặc biệt cảm giác chèn ép, ít nhất là một con Thiên Nguyên hậu kỳ

yêu thú.

"Vèo vèo..."

"Hồng! ..."

Đột nhiên đụng tới một con to lớn yêu thú, hình dạng cực kỳ khủng bố, cảm tức Nhiếp Thiên Minh.

"Hồng! ..."

Hắc Huyền cũng trùng nó rống giận mấy tiếng, nhắc nhở nó đừng chủ động công kích.

Con yêu thú kia thấy được Hắc Huyền hậu, có điểm do dự, cũng không hề lập tức nhào tới, thế nhưng chỉ chốc lát sau, vẫn là hung ác nhào tới.

"Hồng! ..."

Hắc Huyền cũng rống giận một tiếng, nhanh chóng nhào tới, hai con to lớn yêu thú triển khai tranh đấu.

Hắc Huyền dù sao cũng là Nhiếp Thiên Minh dùng đan dược nuôi nấng, lực công kích muốn so với con yêu thú này hung mãnh hơn nhiều, không tới năm phút đồng hồ, Hắc Huyền liền giải quyết con yêu thú kia, lấy ra thú hạch đường kính ăn.

Hắn biết từ thời khắc này bắt đầu, chính mình sẽ chính thức bước vào này nguy hiểm khu vực.

"Đi, Hắc Huyền..."

Vỗ vồ vẫn tại liếm thi móng vuốt trên máu tươi Hắc Huyền Hổ, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp hướng về phía trước đi đến.

Không tới mười phút, Nhiếp Thiên Minh rốt cục thấy được địa đồ tiêu vị trí, chậm rãi đem địa đồ đặt ở bên người bao bên trong.

"Đứng lại, ngươi là đang làm gì?" Đột nhiên một vệt bóng đen từ một chỗ cực kỳ bí mật địa phương chui ra, lớn tiếng quát.

"Đó là của ta lệnh bài, mới điều đến tiểu đội trưởng." Nhiếp Thiên Minh lấy ra lệnh bài, đưa cho cái kia thủ vệ người, lạnh lùng nói.

"Nguyên lai là tiểu đội trưởng, thất lễ thất lễ." Nam tử kia vừa nhìn tiểu lệnh bài, quả nhiên là Hoang Kỳ lệnh bài, đưa cho Nhiếp Thiên Minh, khách khí nói.

Tuy rằng vẫn có chút nghi hoặc, thế nhưng vẫn là thả hắn tiến vào.

Bởi vì tới đây đến, đa số đều là cái loại này cực kỳ hung hãn người, thế nhưng như thế năm trước thiếu niên, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Phía trước trăm mét chỗ, liền là chúng ta đại bản doanh, ngươi đi vào quẹo trái là được." Nam tử kia nhìn hắn bóng lưng, dùng sức hô.

"Cảm tạ." Nhiếp Thiên Minh vẫn chưa có quay đầu lại, chỉ là lớn tiếng trả lời một câu.

Lại trải qua ba lần kiểm tra, Nhiếp Thiên Minh rốt cục thuận lợi tiến vào.

Tuy rằng mỗi đạo cửa ải người đều là một mặt khôn ngoan hoặc nhìn Nhiếp Thiên Minh, thế nhưng là không ai dám hỏi.

"Tùng tùng tùng..."

"Tùng tùng tùng..."

Nhiếp Thiên Minh liên tục gõ hai lần môn, bên trong mới có người từ từ mở ra môn.

Bên trong là một vị ba mươi khoảng năm tuổi đại hán, thế nhưng giữa hai lông mày để lộ ra cực kỳ thô bạo, thực lực ít nhất phải đạt đến Tiểu Đan kỳ.

Mà hắn tán mát ra áp bách khí thế, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên cảm thấy có điểm ra tay kích động.

"Vù..."

Cũng không cam lòng bị hắn như vậy áp bách, Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực cùng Nguyên lực phản khởi phản kích, trong lúc nhất thời đến cũng không rơi xuống hạ phong.

"Ba mươi lăm tuổi Tiểu Đan kỳ, quả nhiên là cường giả." Nhiếp Thiên Minh trong lòng nhẹ nhàng nói.

"Ồ?"

Nam tử kia cũng từng một thoáng, hắn nhìn thấy một cái người xa lạ đi vào, vốn định hiện tại khí thế trên áp đảo hắn. Bỏ đi bất lương ý đồ, cái này cũng

là hấn nhiều năm ở chỗ này sờ soạng lần mò kinh nghiệm

Thế nhưng cái này không đủ mười tám tuổi thiếu niên, dĩ nhiên sinh sôi đứng vững hấn khí thế.

"Ngươi là?" Rất nhanh nam tử lập tức khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nói. Từ bề ngoài xem ra, chút nào không có nửa điểm tình cảm.

"Ta là Hoang Kỳ phái lại đây tiểu đội trưởng, cố ý lại đây trợ giúp trấn áp Yêu Nhân tộc." Nhiếp Thiên Minh cũng không có bị vừa nãy lúng túng cục diện phá hoại tâm tình, nhàn nhạt nở nụ cười, chậm rãi nói rằng.

Đối với trường kỳ nằm ở trong nguy hiểm người, bọn họ từ trong xương đều sẽ tiết lộ ra đề phòng, đối với bất cứ chuyện gì đề phòng. Bởi vì bọn hấn hơi bất lưu thần, cũng sẽ bị những này Yêu Nhân tộc giết chết.

"Ồ, không nghĩ tới quan trên dĩ nhiên phái như thế một cái... Tuổi trẻ thiếu niên được." Người kia lạnh lùng nói, vốn là hấn muốn nói tiểu tử miệng còn hôi sữa, thế nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng lại bị hấn sửa lại.

Nhiếp Thiên Minh cũng ý thức được người kia ý tại ngôn ngoại, nhàn nhạt nở nụ cười: "Là ta chủ động yêu cầu đến, ta chính là muốn tới nơi này rèn luyện rèn luyện."

Người kia về mặt Nhiếp Thiên Minh cũng sớm liền nghĩ đến, như đối lại là hấn, cũng sẽ sản sinh hoài nghi.

"Đó là của ta thơ giới thiệu, thỉnh Tổng đội trưởng nhìn một chút." Nhiếp Thiên Minh đem với lão thư tín giao cho hấn.

Người kia trước tiên nhận lấy tin, trước tiên đem Nhiếp Thiên Minh để vào phòng, này mới chậm rãi mở ra tin.

Một lát qua đi, nam tử kia rốt cục lộ ra mỉm cười, chậm rãi nói rằng: "Nguyên lai là Thiên Minh huynh đệ, vừa nãy bắt chuyện không chu toàn, nhiều thông cảm."

Nói xong, nam tử kia quyền chưởng báo đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Tròng pháo tay lạnh lạnh

"Không có chuyện gì." Nhiếp Thiên Minh cũng mỉm cười đáp lễ, vốn là hấn dự định nói chiếu cố đỉnh chu đáo, tỉ mỉ nghĩ lại, liền chính hấn suyt chút nữa mà vui vẻ.

Đơn giản thăm dò, Nhiếp Thiên Minh cũng không quan tâm, dù sao còn muốn ở dưới tay hấn làm việc, hay nhất càng trước mắt vị này Tổng đội trưởng giữ gìn mối quan hệ. Như vậy thuận tiện với mình hành động. Diệp Tà muốn đồ vật sự đại, hấn hấn đều là giả.

"Ta là vùng này Tổng đội trưởng, Trần Phong. Ngươi đến trước đó cũng nên nghe đến đó tình hình đi, thoại cũng không nhiều lời. Cần trọng hành sự, gan lớn mà thận trọng." Trần Phong cực kỳ ngắn gọn nói rằng.

Trần Phong nói chuyện phương thức làm việc không khỏi để hấn nghĩ tới rồi Thanh Minh trấn nhỏ một vị săn bắt đội viên, bọn họ đều là trường kỳ đối mặt nguy hiểm người, cho nên nói chuyện làm việc cực kỳ ngắn gọn. Ngắn gọn mấy câu nói đủ để tình hình chung trước mặt hiện trạng, cùng với Nhiếp Thiên Minh phải làm sự.

"Đa tạ Trần Tổng đội trưởng nhắc nhở, Nhiếp Thiên Minh hiểu." Tuy rằng Trần Phong nói chuyện có điểm lạnh lẽo, thế nhưng nói chuyện làm việc, nhiều vì mình người cân nhắc, lập tức Nhiếp Thiên Minh đối với hấn cũng thân cận mấy phần.

"Được rồi, ngươi đi về trước. Ngày mai có nhiệm vụ phái cho ngươi." Trần Phong dùng cứng rắn tay phải, nhẹ nhàng huy lập tức, chậm rãi nói rằng.

"Đa tạ Trần Tổng đội trưởng."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh thích hợp lui đi ra, trước đó Trần Phong trên bàn bày đầy đồ vật, nghĩ đến là vì cục diện trước mắt phát sầu, lập tức cũng không ở làm phiền.

Ra khỏi Trần Phong gian phòng, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng quay về Hắc Huyền chu môi huyết sáo một tiếng, Hắc Huyền cấp tốc từ trước cửa cự

thạch bên cạnh bờ dầy, nhanh chóng đến mạng Nhiếp Thiên Minh trước người.

Lúc này có một người đem hần lĩnh quá khứ, an bài một cái không sai gian phòng, Nhiếp Thiên Minh gạt đầu, biểu thị cảm tạ.

...

...

Ngày mai, thiên có điểm âm u, Nhiếp Thiên Minh đẩy ra cửa sổ, toàn bộ sân đều bị nồng đậm sơn vụ bao phủ.

Nhẹ nhàng hít một hơi trong núi sương mù, Nhiếp Thiên Minh hiểu, lập tức liền muốn bắt đầu mới bụi đường trường .

Bởi tại Thanh Minh sơn mạch ở lại gần một năm , đối với nơi này khí hậu vẫn tính thích ứng.

Bất quá như vậy hoàn cảnh cùng khí hậu cũng thực sự khó làm người ta cao hứng lên, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, gọi về một thoáng Hắc Huyền hậu, chậm rãi đi tới Trần Phong vẫn phòng trước.

Trần Phong cửa phòng mở rộng , Nhiếp Thiên Minh đưa đầu hướng bên trong nhìn một chút, phát hiện Trần Phong vẫn còn đang tự hỏi đồ vật, thỉnh thoảng trên giấy họa một ít khu vực.

Cùng ngày hôm qua so với, ngày hôm nay Trần Phong cũng có vẻ có điểm tiêu tụy , có thể là ngày hôm qua một đêm không ngủ.

"Trần Tổng đội trưởng. ..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng kêu một tiếng, rất sợ âm thanh quá kinh hãi làm sợ đang trầm tư Tổng đội trưởng.

"Ân... Nga, Niếp tiểu huynh đệ. Ngươi trước tiên làm một thoáng, ta vội hảo hậu, lại an bài cho ngươi nhiệm vụ." Trần Phong giương mắt nhìn hần một cái, thần nhiên nói.

Nói xong, Trần Phong lại cầm bút trên giấy họa những thứ gì, Nhiếp Thiên Minh hững hờ chờ.

Đầy đủ quá mười phút, chỉ nghe thấy thật dài địa thổ khí âm thanh truyền đến, Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn lên, biết Trần Phong sự tình đã hoàn thành.

"Cho ngươi đợi lâu, chuyện vừa rồi so sánh với cấp, cho nên..." Trần Phong nhìn Nhiếp Thiên Minh, thần nhiên nói.

"Thiên Minh có thể hiểu được, bất quá Trần Tổng đội trưởng cũng nhiều chú ý thân thể, không nên như vậy vất vả." Nhiếp Thiên Minh chân thành nói rằng.

Bất quá sau khi nói xong, Nhiếp Thiên Minh cảm giác mình như là lại đập Trần Phong vuốt đuôi, bất quá đập vừa đúng.

"Ha ha ha..." Trần Phong đột nhiên nở nụ cười, chậm rãi nói rằng: "Đa tạ quan tâm, bất quá nơi này mấy ngàn người đều quy ta quản, ta muốn đối với bọn hần phụ trách."

"Dạ dạ dạ..." Nhiếp Thiên Minh nói liên tục ba cái là, bất quá lần này hần không có vuốt mông ngựa, hần đã từng cùng săn bắn đội đồng thời quá, một đội trưởng, nhất định phải xem thoải thích toàn cục, muốn cân nhắc chu toàn, nên vì thủ hạ thị vệ suy nghĩ.

Chỉ ít hần Nhiếp Thiên Minh thì cho là như vậy, Trần Phong tổng thể so với mấy cái kia bán đi chính mình đệ tử, đối lấy hòa bình Phong Văn trưởng lão của nội viện môn mạnh hơn nhiều.

"Ta ứng kinh sắp xếp nhân báo cho tây nam cái kia tiểu đội, bởi thắng trước tiểu đội trưởng tại chấp hành nhiệm vụ thời gian, bất hạnh bị trọng thương. Cho nên cho ngươi đi thế thân hần, bất quá ta cũng không miễn cưỡng, nếu là ngươi không được, vậy thì đổi người khác." Trần Phong lời nói ý vị sâu xa nói rằng, dù sao này quan hệ đến mạng người đại sự, lại nói nữa, Nhiếp Thiên Minh là tự nguyện đi tới nơi này, cho nên hần đặc biệt trung cầu hần một chút ý kiến.

"Đi, ta đi..." Nhiếp Thiên Minh trả lời như chặt đinh chém sắt, càng là nằm gần Yêu Nhân tộc, càng có thể thu được rất muốn đồ vật.

"Được!" Trần Phong cũng rất lâu không vui vẻ như vậy , tăng tăng vỗ vỗ hần vai.

"Ta lập tức sắp xếp nhân mạng ngươi đi, nhớ kỹ nhất định phải cẩn trọng." Trần Phong nhẹ giọng nói rằng, đã lâu không có nói chuyện như vậy .

Hần mang những thị vệ kia toàn bộ đều là hai mươi mấy tuổi người, đột nhiên thấy được mười mấy tuổi Nhiếp Thiên Minh, đột nhiên nghĩ đến chính mình phương xa hải từ.

Ba năm , hần chưa từng trở lại quá, năm nay là cuối cùng một năm. Chỉ cần không xuất hiện đại chỗ sơ suất, hần liền có thể an tâm trở về.

"Này, ta liền đi tới." Nhiếp Thiên Minh hướng về hần cười cười, chậm rãi nói rằng.

"Ân... Ta liền không tự mình đưa ngươi ." Trần Phong phát tay, đối diện đi tới một người thị vệ, hần nhẹ nhàng mà dặn dò vài câu hậu, liền để Nhiếp Thiên Minh theo hần đi.

Mảnh này vùng núi muốn so với Thanh Minh sơn mạch cao hơn mặt biển thấp rất nhiều, thế nhưng là loạn thạch thành sơn, con đường cũng cực kỳ khó đi.

Rất cực đi qua nhất là con đường gian nan, đón lấy đường tương đối bằng phẳng, phương xa lại vẫn có thể nhìn thấy một chút nhân gia.

Tại đi về phía trước không đủ nửa giờ, đám người bọn họ rất cực thấy được trấn thủ tiểu đội.

Này con tiểu đội đủ có tới một trăm nhân, bởi Tiền Nhâm tiểu đội trưởng tại cùng Yêu Nhân tộc trong chiến đấu bất hạnh bị thương, tạm thời có một tiểu tổ trưởng thay thế.

Những tình huống này, Nhiếp Thiên Minh cũng ít nhiều gì từ cùng hấn đến thị vệ nơi nào đạt được một ít.

Hơn nữa thị vệ vẫn nói cho hấn biết, này con tiểu đội khả năng không dễ khống chế, dù sao đều là hung hấn nhất người tạo thành, cho nên nhìn thấy một tên thiếu niên mười mấy tuổi, khả năng không phục quân.

Đây cũng chính là tại sao Trần Phong phái chính mình thị vệ dẫn hấn đến nguyên nhân. Chính là sợ sệt hấn không có uy tín, khống chế không được cục diện.

Nhiếp Thiên Minh tự nhiên mình Bạch thị vệ dây cung ở ngoài tâm ý, lập tức gạt đầu, trong lòng yên lặng mà nhớ kỹ.

"Vớ thị vệ, sao ngươi lại tới đây?" Một cái hai mươi bảy tám tuổi hấn tử, vẻ mặt tươi cười nói rằng.

"Ồ, lần này mang một người lại đây." Vớ thị vệ nhẹ nhàng nói.

Người hấn tử kia nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, tiếp theo cười nói: "Có phải hay không hấn, vớ thị vệ yên tâm, ở dưới tay ta, mặc kệ hấn có bao nhiêu đâm đầu, ta đều có thể đem hấn trị phục phục thiếp thiếp. Một cái nhũ răng đều không trường tề xú lông hải tử, ngươi cứ yên tâm đi!"

Vớ thị vệ sắc mặt lập tức thành đi, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, u oán nói rằng: "Có thể chứ nói nhảm, bằng không ta có thể không giúp được ngươi."

Vớ thị vệ lại nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh mặt, Nhiếp Thiên Minh cũng có vẻ cực kỳ tự nhiên, tổng thể không đến nỗi đang nắn trở về đi thôi.

Lần thứ nhất chứ, Nhiếp Thiên Minh cũng không có ý định trách hấn.

"Hàn tổ trưởng, mau nhanh triệu tập mọi người, liền nói mới tiểu đội trưởng đến." Vớ thị vệ chăm chú nói rằng.

"Mới tiểu đội trưởng? Sẽ không phải hấn?" Hàn tổ trưởng lẩm bẩm nói, hiển nhiên rất xem thường.

"Hàn Minh, nhanh đi, đây là Tổng đội trưởng tự mình ra lệnh." Vớ thị vệ lạnh giọng quát lên.

Hàn Minh một mặt khó chịu đi ra, cực kỳ chậm chậm hướng về những phương hướng khác đi đến, không nhiều một hồi, mấy trăm người toàn bộ đến đông đủ.

"Các vị các huynh đệ, đây là Nhiếp Thiên Minh, là Hoang Kỳ phái hạ xuống tiểu đội trưởng. Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi cũng phải nghe hấn. Tổng đội trưởng lên tiếng, ai dám khi dễ hấn, hấn tự mình muốn các ngươi mạng chó." Vớ thị vệ lạnh lùng nói.

Vớ thị vệ sau khi nói xong, mỉm cười quay về Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Tiểu đội trưởng, nơi này liền giao cho ngươi. Ta còn có có việc phải xử lý, liền không ở lại đến giúp ngươi."

"Đa tạ vớ thị vệ một đường chiếu cố, Thiên Minh cảm tạ rồi!" Nhiếp Thiên Minh quyền chương báo đáp, lần thứ hai biểu đạt cảm tạ.

Vớ thị vệ khe khẽ gạt đầu, lại quét mắt một vòng, lúc này mới nhanh chóng rời khỏi.

Hàn Minh nhìn đi xa vớ thị vệ, con mắt lập tức lộ ra hung quang, quay về Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Đừng tưởng rằng có Tổng đội trưởng ở sau lưng ngươi chỗ dựa, ngươi liền cảm thấy trời cao. Nơi nào còn là ta cái này thay quyền tiểu đội trưởng nói toán."

"Đều rút lui đi!" Hàn Minh tay vẫy một cái, lập tức ra hiệu các vị trở lại.

"Chậm đã." Nhiếp Thiên Minh cũng cực kỳ phản cảm Hàn Minh, lập tức lớn tiếng hô.

"Làm sao? Mang một cái Thiên Nguyên cảnh sủng vật liền cảm thấy ghê gớm, ta cho ngươi biết, nơi này không nói chuyện với ngươi phân. Một cái chưa dứt sữa Mao tiểu tử, đã nghĩ làm tiểu đội trưởng, tại trở lại ăn mấy năm sữa. Thủy đi..." Hàn Minh cực kỳ kiêu ngạo nói rằng.

"Ha ha ha..."

Người phía dưới lập tức hồng cười lên, đối với Nhiếp Thiên Minh chỉ chỉ chò chò.

Nhiếp Thiên Minh tuy rằng có chuẩn bị tâm tư, vốn là cho rằng, khả năng bọn họ đối với mình mệnh lệnh dương phụng âm vi, hiện giai đoạn sẽ không

công nhiên đối kháng chính mình. Không nghĩ tới, với thị vệ mới vừa đi, Hàn Minh cũng đã cho mình một cái hạ Mã Uy .

"Ai dám lại tiểu, ta quát chết hần." Nhiếp Thiên Minh quay về trong đám người lạnh lùng nói.

Đầu tiên là chốc lát trầm tĩnh, bọn họ không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên còn dám phản kháng, một lát sau, tiếng cười càng lớn.

Hiển nhiên với trước mắt thiếu niên này cực kỳ xem thường, đặc biệt là cái kia Hàn Minh, cười càng thêm hèn mọn.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt chìm xuống, trong tay Nguyên lực trong nháy mắt tăng vọt, một bàn tay nhanh chóng quạt đi tới.

Lạnh lạnh mà lại khiếp sợ tràng pháo tay, để tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Phát sinh bất ngờ

Không nghĩ tới sẽ phát sinh như vậy tình huống, không khỏi nhìn cái này mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên, hần đến cùng có bao nhiêu gan to, dám quạt Hàn Minh mặt.

Này trong một trăm người không có ai không biết Hàn Minh thủ đoạn, năm đó hần đi tới nơi này thời gian, có một tiểu tổ trưởng đối với hần quơ tay múa chân.

Không qua mấy ngày, này tiểu tổ trưởng bạo tử hoang dã, tuy rằng cũng biết là gia hoả này làm ra, thế nhưng là không có một người dám nói chuyện.

Bọn họ tất cả đều là hung ác người, thế nhưng là chưa từng thấy qua độc ác như vậy người, lúc đó vị kia tiểu tổ trưởng bị phát hiện lúc, đã bị băm thành tám mảnh .

Từ đó về sau, gia hoả này thì càng thêm kiêu ngạo, gần nhất tiểu đội trưởng bị thương, hần lại bắt đầu tác uy tác phúc .

Hận quy hận, nhưng là bọn họ đều là như thế người, đều là tại ánh đao huyết ảnh bên trong vượt qua người, hay là bọn họ trong xương cũng tiết lộ ra loại đồ vật này.

Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh cũng mặc kệ, coi như là Tổng đội trưởng, nên trêu chọc còn phải trêu chọc. Coi như là con cộp cái mông, chỉ cần hần dám đối với mình bất kính, như thường mạnh mẽ đánh tới đi.

Mọi người đều nhìn kỹ hai người bọn họ, đều muốn nhìn một chút đón lấy kết quả sẽ là làm sao.

Hàn Minh sắc mặt do hồng biến thành màu xanh, càng ngày càng trầm, hận không thể lập tức nhào tới.

"Làm sao? Còn không phục?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói, khoe miệng một kiêu, một mặt xem thường.

"Tiểu tử thúì, ngươi dám đánh đại gia..."

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù đề cao to lớn nhất công lực, phối hợp với nguyên khí, lần thứ hai nhanh chóng ngưng tụ đến trên bàn tay.

Vẫn không lưu tình lại đánh hần một cái tát, Nhiếp Thiên Minh con mắt lạnh lùng nhìn hần, thần nhiên nói: "Làm sao? Đánh còn chưa đủ cổ sức chứ?"

Cái này Hàn Minh thật sự trợn tròn mắt, chính mình lần thứ nhất bị tát vào miệng lúc, chính mình hoàn toàn không ngờ rằng Nhiếp Thiên Minh lại đột nhiên ra tay. Thế nhưng lần này không giống, hần mở miệng nói chuyện lúc, đã đem Nguyên lực nhắc tới mười phần, coi như là Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả cũng không có thể dễ dàng như vậy lần thứ hai bắn trúng.

Thường thường cảm giác đều là cùng sự thực ngược lại, Nhiếp Thiên Minh trực tiếp thông qua chính mình phòng tuyến, sinh sôi đánh vào chính mình trên mặt.

"Nha! Phi! ..."

Hàn Minh khi nào chịu quá bức này sỉ nhục, trước đây đều là hấn sỉ nhục người khác, đây là có người dám lần thứ nhất đối với hấn như vậy.

Hàn Minh từ trên người trực tiếp rút ra một thanh cương đao, dùng sức chém lại đây, cả người lực đạo toàn bộ gia tại một đao kia trên, hấn không thể đem Nhiếp Thiên Minh chém chết.

"Quả nhiên đều là một ít tàn nhẫn nhân vật." Nhiếp Thiên Minh không khỏi hít một hơi lạnh khí, xem ra với thị vệ một điểm không giả, muốn muốn thuận phục những này nhân, không phải là trong tưởng tượng đơn giản như vậy.

"Được, ngươi đã xuống tay ác độc. Cũng đừng trách ta." Nhiếp Thiên Minh sắc mặt chìm xuống, cánh tay vì khê chấn động, một tia cường đại Nguyên lực nhanh chóng ngưng tụ.

Lấy bạo chế bạo, đây là phương pháp tốt nhất, muốn bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, liền muốn nhìn quả đấm của người nào cứng hơn.

"Bành!"

Nhiếp Thiên Minh lấy tay không lực, trực tiếp chộp tới Hàn Minh đao, lúc này hấn nắm ngón tay dường như nắm cái cứng rắn cương trảo, mạnh mẽ cứng rắn tiếp theo Hàn Minh công kích.

Phải biết Nhiếp Thiên Minh Hồ Khiếu quyền đã đạt đến lô hòa thuận thanh mức độ, thêm vào đã đạt đến hư đan Nguyên lực phối hợp, đã vượt xa khỏi Thiên Nguyên cảnh uy lực.

Đồng thời hấn càng làm tinh thần lực cũng dung nhập vào đi tới, cho nên lực công kích đã đạt đến Dục Đan kỳ mạnh nhất cường giả cảnh giới, trong nháy mắt đánh Hàn Minh hai lòng bàn tay cũng chẳng có gì lạ.

Thế nhưng những người khác không cho là như vậy, một cái mười bảy tuổi thiếu niên, dĩ nhiên có thể liên tục quật một cái sắp tới Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả hai cái bạt tai, đây là cỡ nào quý dị sự tình a!

Bây giờ, Nhiếp Thiên Minh lại dễ dàng bắt được Hàn Minh đao, để hấn không thể động đây, lần thứ hai chấn động toàn trường.

"Muốn chém chết ta, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có bản lĩnh này hay không." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

Ngón tay một rút, Hàn Minh trong tay cương đao, lập tức bị tung đi mấy chục mét, Nhiếp Thiên Minh không chờ Hàn Minh có phản ứng, tả duỗi tay một cái, nắm cái ngón tay nhanh chóng nắm lấy Hàn Minh vai, Nguyên lực trong nháy mắt ngưng tụ đến trên bàn tay, tầng tầng vút ra.

"Cột kệt!"

Nhiếp Thiên Minh ngón tay mạnh mẽ cứng rắn xen vào đến Hàn Minh vai bên trong, ngón tay đâm trúng hấn xương, phát sinh vang dội mà lại khiến người ta không bố âm thanh.

Chu vi tất cả mọi người đang nhìn một màn này, tuyệt đối không ngờ rằng, vẫn lấy hung ác ác độc Hàn Minh, ngày hôm nay sẽ bị trừng trị như vậy. Bọn họ càng không nghĩ tới, niên cấp nhẹ nhàng Nhiếp Thiên Minh ra tay biết cái này giống như không nể mặt mũi.

Không chỉ có không nể mặt mũi, càng giống như là muốn muốn làm đi đối phương.

"A!"

Hàn Minh cắn chặt hàm răng, thế nhưng theo Nhiếp Thiên Minh ngón tay lực đạo gia tăng, rốt cục chịu không nổi, lớn tiếng thống khổ rên rĩ lên.

"Tiểu tạp chủng, có bản lĩnh giết lão tử, lão tử ngày hôm nay cầm ở ngươi cái này con thỏ nhỏ tởm trong tay, hay nhất không muốn thả ta. Bằng không nếu để cho ta chiếm được cơ hội, toàn gia, ta..."

"Chết đến nơi rồi, còn dám mạnh miệng, đừng cho là ta không dám giết ngươi, nói cho ngươi biết, cái này Phong Vân Hoang, vẫn không có ta không dám trêu chọc." Nhiếp Thiên Minh nổi giận đùng đùng nói rằng, vốn là hấn không dự định giết chết Hàn Minh, chỉ là Hàn Minh loại người này sống sót chính là đối với mình một loại uy hiếp, với người nhà một loại uy hiếp.

"Giết ta, ngươi dám không... Ngươi sẽ không sợ có người cáo ngươi giết bừa thuộc hạ sao?" Hàn Minh lại vẫn dám...như vậy khiêu khích.

"Ta xem ai dám..." Nhiếp Thiên Minh lông mi dựng đứng, hết thảy Nguyên lực toàn bộ rót vào đến bàn tay phải trên, nòng mạnh mẽ cứng rắn đem Hàn Minh đánh ra khoảng mười mét.

Hàn Minh sợ hãi nhìn Nhiếp Thiên Minh, hấn chẳng thể nghĩ tới, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên tại nhiều như vậy nhân trước mặt, công nhiên giết mình.

"Oa..."

Hàn Minh ngã sấp trên đất trên ói ra mấy cái máu hậu, cuối cùng không có hô hấp.

"Chết rồi..."

"Thật đã chết rồi..."

"Như vậy người đã chết cũng không đủ tiếc, hắn sớm muộn cũng bị chúng ta giết chết..."

Phía dưới nghị luận sôi nổi, vốn là bọn họ đối với người chết loại này không có nửa điểm hứng thú, nhưng là hôm nay là hoàn toàn khác nhau.

Một cái mười bảy tuổi thiếu niên công nhiên đánh chết cơ hồ cùng cường giả sánh ngang nhau người, vạn nhất có người đem chuyện này thông đến Tổng đội trưởng nơi nào, hắc tiểu đội trưởng cũng là khi chấm dứt.

"Tất cả im miệng cho ta..." Nhiếp Thiên Minh nhìn nghị luận sôi nổi đám người, đối với điều này cũng gần như kẻ liều mạng người mà nói, chỉ có lấy bạo chế làm lộ.

"Ai còn dám nói nửa câu phỉ lời, ta muốn mạng chó." Nhiếp Thiên Minh lại hung ác lập lại một câu, từ khi hắn từ tàn sát lộ trình đi ra hậu, tinh thần càng thêm kiên định.

Lạnh lùng nhìn quanh một tuần, quả nhiên không tiếp tục dám nói chuyện, thế nhưng dựa vào vẻ mặt của bọn họ trên có thể thấy được đối với Nhiếp Thiên Minh cực độ bất mãn, chỉ là bách cho hắn uy hiếp mà thôi.

"Rất tốt, ta mặc kệ ngươi là thật phục Nhiếp Thiên Minh ta, vẫn là lừa gạt ta, chỉ cần ta sống ở chỗ này một ngày, các ngươi nhất định phải đang hoảng nghe lời của ta." Nhiếp Thiên Minh kẻ tục nói rằng.

Những này hắn đều là từ Huyền Thiết Quảng giữa trường học được, mặc dù mình trước đây rất xem thường loại đồ vật này, thế nhưng phát hiện đây cũng là đối phó loại người này biện pháp tốt nhất.

Ngươi tàn nhẫn, ta so với ngươi ác hơn, ngươi đánh ta một quyền, ta trả ngươi thập đạo...

"Chuyện ngày hôm nay, các ngươi coi như không nhìn thấy, nếu như ai dám thông đến Trần Tổng đội trưởng nơi nào, ta lấy mạng của hắn. Đừng cho là ta không biết, ngươi suy nghĩ một chút ta mười bảy tuổi liền có thể lên làm tiểu đội trưởng, giết chết một cái nhỏ nhỏ con kiến, sẽ có chuyện gì không?" Nhiếp Thiên Minh gần như đe dọa ngữ khí nói rằng.

Ai cũng biết đây là đang đe dọa bọn họ, thế nhưng ai cũng không dám lên tiếng, đặc biệt là đối mặt với cái này mười bảy tuổi thiếu niên. Không ai sẽ hoài nghi Nhiếp Thiên Minh thoại, bởi vì hắn ánh mắt đã nói cho bọn họ, cùng hắn đối nghịch chỉ có một con đường chết.

Cho dù đối mặt Yêu Nhân tộc, bọn họ cũng không có loại này cảm giác sợ hãi, thế nhưng thiếu niên này để bọn hắn từ trong lòng sợ lên.

"Được, phỉ lời cũng không nhiều lời, ta cũng không phải là làm sát kẻ vô tội người. Chỉ cần các ngươi làm tốt bản chức công tác là được, tất cả công tác bình thường tiến hành. Đều rút lui đi!" Câu nói sau cùng, Nhiếp Thiên Minh ngược lại là hòa hoãn ngữ khí, tại như vậy nói tiếp, liền ngay cả mình cũng không chịu nổi.

"Đi một chút đi..."

"Nhanh lên một chút..."

"Chậm đã..."

Nhiếp Thiên Minh đột nhiên nghĩ đến có chuyện vẫn chưa nói hết, lại la lớn.

Ào ào rào...

Vốn là lại đi xa đám người, nhanh chóng hướng bên này dựa vào, không ai dám có nửa điểm lời oán hận.

"Không có cái gì đại sự, mấy tiểu tổ trưởng lưu lại, những người khác tản đi..." Nhiếp Thiên Minh tay lần thứ hai một chiêu.

Lần này bọn họ mới dám yên tâm rời khỏi, mấy tiểu tổ trưởng nom nớp lo sợ lưu tại nguyên chỗ, ai cũng không biết Nhiếp Thiên Minh vẫn muốn làm gì.

Khỏe miệng hơi nhũ một chút, liền Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng suất chút nửa nở nụ cười, nghĩ đến với thị vệ nói cho hắn biết, đám người này các đều là giết người không chớp mắt gia hỏa, ngươi nhất định cẩn trọng cẩn thận.

Không nghĩ tới hiện tại chính mình lại trở thành trong mắt của bọn hắn giết người không chớp mắt Ác Ma, như vậy cũng tốt, miễn đi quá nhiều phiền phức.

"Các ngươi cũng không cần khẩn trương, đều thả dễ dàng một chút." Nhiếp Thiên Minh rốt cục lộ ra mỉm cười.

Gặp lại hắn nụ cười sáng lạn, mấy người khác tâm đề xuống, bọn họ làm sao cũng không thể tin được, cái này ý cười đầy mặt Nhiếp Thiên Minh chính là vừa mới cái kia thiếu niên.

"Ta không muốn nói nhiều, hi vọng sau đó chúng ta có thể chân thành hợp tác, ta muốn phát sinh ta không hi vọng mâu thuẫn. Sau đó có chuyện gì, còn muốn dựa vào các vị, đương nhiên ta có chỗ nào làm không tốt, các người nhất định phải đứng lúc đề Tinh Ngã." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, dù sao uy tín đã đạt tới, cũng không cần lại nghiêm túc nói chuyện.

"Vâng, thuộc hạ nhất định ghi nhớ tiểu đội trưởng chỉ thị, vì làm tiểu đội trưởng như Thiên Lô sai đâu đánh đó." Những người bên cạnh cấp nói gấp.

Mấy người khác cũng theo phụ họa theo đuôi, Nhiếp Thiên Minh hiểu muốn để bọn hắn nói chuyện như vậy, nịnh nọt cũng là cực không dễ dàng.

"Được rồi, phí lời cũng nhiều lời. Ta biết các người ý nghĩ Liều Liều, đều rút lui đi!"

Nhiếp Thiên Minh tay lần thứ hai vung lên, mấy tiểu tổ trưởng toàn bộ rời khỏi.

...

...

"Không sai, dĩ nhiên có thể đem những gia hỏa này quản được phục phục thiếp thiếp." Diệp Tà thoả mãn nhìn bọn họ, những này nhân tuy rằng đều không phải cường giả, thế nhưng trong xương vẫn là để lộ ra một cỗ không phục.

"Diệp Tà, nơi này đến cùng có hay không người muốn đồ vật?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng hỏi, đừng chính mình lao lực thiên tân vạn khổ đi tới nơi này, cuối cùng uống phí khổ tâm.

"Yên tâm, Hồ gia ta tự có dự định." Hồng Hồ Ly tự tin sờ sờ đuôi, mỉm cười nói rằng.

Có Diệp Tà câu nói này, Nhiếp Thiên Minh cũng yên lòng, nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền Hồ, chậm rãi hướng bên trong đi đến.

Tiểu đội trưởng gian nhà sớm đã có nhân cho thu thập sạch sẽ, Nhiếp Thiên Minh đẩy cửa sau khi tiến vào, ngắm nhìn bốn phía, thoả mãn cười cười.

Chỉ ít hần nơi này muốn so với Trần Phong gian phòng cường nhiều, tất cả bãi ngay ngắn rõ ràng.

Chậm rãi ngồi ở trên giường, bắt đầu từ hôm nay, hần Nhiếp Thiên Minh nhất định phải thời khắc vẫn duy trì độ cao cảnh giác.

Này đã đến tiền tuyến, nói không chắc nguy cơ ngày mai sẽ phải tới...

...

...

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Thiên Minh rất sớm lên, rửa mặt xong hậu, đẩy ra cửa viện, đi ra ngoài.

"Nhiếp đội trưởng, ngày hôm nay muốn đi tuần tra, người nhìn người có muốn hay không cùng đi?" Một tiểu tổ trưởng chính đang tổ chức nhân chuẩn bị đến phía trước dò xét, nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh tới, mỉm cười nói rằng.

"Như vậy cũng tốt, mau chóng quen thuộc nơi này hoàn cảnh, cũng có lợi cho ta đón lấy phát triển." Nhiếp Thiên Minh khe khẽ gật đầu, mỉm cười nói rằng.

Vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh gật đầu đáp ứng, này tiểu tổ trưởng, lập tức để đội ngũ lên đường.

Này một tiểu tổ, liền tổ trưởng vừa vắn mười người, phụ trách đến phía trước dò xét.

Đội ngũ đi tới cực kỳ nhanh chóng, rất nhanh sẽ điều tra mười mấy cái địa phương.

Nhiếp Thiên Minh cũng đối với nơi này có bước đầu hiểu rõ, nơi này và Thanh Minh sơn mạch xác thực không giống, Thanh Minh sơn mạch ngoại trừ Thanh Minh trấn nhỏ liền không còn có người ở nơi nào.

Thế nhưng nơi này không giống, vừa dò xét quá mấy chục cái địa phương, mỗi cái địa phương có ít nhất bốn mươi, năm mươi nhân gia ở lại.

Hơn nữa có địa phương vẫn tương đối bằng phẳng, ánh mặt trời cũng coi như sung túc, thế nhưng cho hắn to lớn nhất ấn tượng vẫn là những này trắng như tuyết bạch cốt.

Hay là Yêu Nhân tộc, hoặc là yêu thú, hoặc là ở đâu cư dân...

"Nhiếp đội trưởng, phía trước cũng sắp đến nguy hiểm khu vực, cái này cũng là chúng ta cái này tiểu đội phụ trách chỗ nguy hiểm nhất." Cùng hần đồng thời tiểu tổ trưởng nghiêm túc nói.

Không cần hần nói, Nhiếp Thiên Minh cũng có thể cảm giác được một cỗ âm u khí.

Gió lạnh vù vù thổi tới, thỉnh thoảng giã đến một ít bạch cốt, phát sinh cọt kẹt tiếng vang.

Nhiếp Thiên Minh run lên một cái, Tinh Thần Tự Phù không khỏi tăng cao đến mức độ lớn nhất.

Sắp đến phía trước một cái làng lúc, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được có một chút dị dạng, cảm giác phía trước xảy ra cái gì.

"Dừng lại!"

Nhiếp Thiên Minh vội vàng kêu dừng đội ngũ, cổ lực lượng này tựa hồ không kém, có điểm giống yêu thú khí tức.

Hắn một mình một người, chậm rãi đi về phía trước mấy chục bước, cảm giác loại khí tức này càng ngày càng to lớn.

Xác thực là yêu thú, hơn nữa còn không phải một, hai con, có thể là mấy chục con.

"Các ngươi, ở chỗ này đừng nhúc nhích. Ta vào thăm..." Nhiếp Thiên Minh hướng về những này nhân nhẹ nhàng hô.

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hướng về những yêu thú kia đi đến.

Nhiếp Thiên Minh cực kỳ chậm chậm đi gần một phút đồng hồ, rốt cục thấy được một cái khủng bố tràng cảnh.

"Oa..."

Nhiếp Thiên Minh chính mình suýt chút nữa kêu lên, hạnh hảo chính mình che miệng lại, mới không có phát sinh âm thanh được.

Có ít nhất ba mươi con yêu thú, chính đang gặm nhấm cư dân thi thể, thôn này bị máu tươi nhiễm đỏ, tình cảnh cực độ khủng bố cùng máu tanh.

"Ta thao!"

Hắn không khỏi mắng lên, có ít nhất bảy mươi, tám mươi nhân bị những yêu thú này cắn chết.

"Hồng!"

Nhiếp Thiên Minh rốt cục không nhịn được, hướng về phía những yêu thú kia rống giận một tiếng, cấp tốc xuyên đi vào.

Những yêu thú kia cũng đầu tiên là cả kinh, thế nhưng vừa nhìn chỉ là cái mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên, cũng không để ý hắn.

"Dùng!"

Nhiếp Thiên Minh không biết vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, thế nhưng nếu bị hắn nhìn thấy, hắn thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nguyên lực trong nháy mắt lan tràn tới toàn thân, hai quyền khí thế cũng đã tụ tập đến to lớn nhất, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng vọt vào, hướng về trước mắt hung ác đang nhìn mình hai con yêu thú mạnh mẽ đánh sang.

"Bành! Bành!"

Hay là bởi vì quá dùng sức, Nhiếp Thiên Minh hai quyền đánh xong này hai con Thiên Nguyên cảnh trung kỳ yêu thú hậu, thân thể dĩ nhiên về phía trước ngã xuống hai bước.

Bất quá Nhiếp Thiên Minh cử động này, lập tức đưa tới những yêu thú khác chú ý, đều ngừng lại, lộ ra cái miệng lớn như chậu máu, căm tức hắn.

Có tới ba mươi con Thiên Nguyên cảnh yêu thú, tuy rằng đều không có đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, thế nhưng như toàn bộ đều công lại đây, cũng tuyệt đối đủ hắn đánh một trận.

"Vèo vèo vèo..."

Đột nhiên mặt sau truyền đến từng đợt tiếng bước chân, Nhiếp Thiên Minh hơi chút xoay chuyển một cái nghiêng người, thấy được người phía sau.

Nguyên lai bọn họ nghe thấy Nhiếp Thiên Minh rống giận, biết xảy ra cái gì đại sự, vội vàng đã chạy tới.

Này mới nhìn đến như thế máu tanh tàn nhẫn tình cảnh, tuy rằng bọn họ đã từng cũng là giết người như ngọc người, nhưng nhìn đến tình hình như thế, vẫn là không khỏi tê cả da đầu.

"Được, nếu tới, thì không thể để bọn nó còn sống trở lại." Nhiếp Thiên Minh quay về người phía sau giận dữ hét.

Nếu như là bọn họ mười một cái hơn nữa Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh có nắm chắc toàn bộ đem bọn hắn toàn bộ giết chết.

"Vâng, Nhiếp đội trưởng." Người phía sau cũng giận dữ hét.

Những yêu thú này từ không e dè giết chết chính mình bảo hộ khu vực cư dân, là đối với bọn hắn to lớn nhất sỉ nhục.

Nợ máu muốn dùng trả bằng máu vẫn...

"Vèo vèo..."

Hắc Huyền không có chờ Nhiếp Thiên Minh phát lệnh cấp tốc vọt vào, quay về phía trước một con yêu thú chính là một trảo.

"Cùng tiến lên, liên ba mươi con, giết chết bọn họ."

Người phía sau rống giận, cũng vọt vào.

"Hồng..."

Trong lúc nhất thời yêu thú tiếng rống giận dữ Chấn Thiên, ngay sau đó là vài tiếng cực kỳ bi thảm tiếng kêu thảm thiết.

Nhiếp Thiên Minh trong vòng một phút thành công giết chết hai con Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ yêu thú.

"Xi xi..."

Hắc Huyền trên người bị bên cạnh yêu thú trảo tổn thương một chỗ, máu nhanh chóng chảy ra.

"Hồng..."

Hắc Huyền lần thứ hai rống giận, nhanh chóng nhào tới, trước đó nó vẫn đào ra đối phương thú hạch ăn đi, hiện tại cũng bắt chước nhiều như vậy.

Móng vuốt như cứng rắn cương đao, sâu sắc bắt bỏ vào bên cạnh yêu thú, hở hé miệng, cấp tốc cắn đứt nó cái cổ.

Con yêu thú kia thê thảm kêu hai tiếng hậu, máu tươi nhanh chóng từ trong cổ phun ra ngoài, lập tức đi đời nhà ma .

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh hữu quyền vừa tàn nhẫn đánh vào một con yêu thú trên người, yêu thú bị đánh ra cách xa hơn nửa mét, bị những đội viên khác thuận thế kết quả tính mạng.

Không đủ mười phút, hết thấy yêu thú đã toàn bộ được giải quyết , tuy rằng cơ hồ mọi người đều treo thây, thế nhưng cũng chỉ là bị thương ngoài da.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Bắt đầu phản kích

"Hơn ba mươi viên thú hạch, Hắc Huyền, giao cho ngươi ." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ Hắc Huyền, mỉm cười nói rằng.

Tuy rằng những người khác trong lòng có điểm ý kiến, thế nhưng nếu không phải Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền, bọn họ cũng không thể nào toàn bộ giết chết những yêu thú kia.

Lại nói, ai quản ngay mặt nói ra...

Những người khác ngạc nhiên nhìn, cảnh tượng trước mắt.

Một con to lớn yêu thú, từ từng cái từng cái yêu thú trong thi thể cực nhanh móc ra thú hạch, miệng hé ra, nuốt lấy.

"Thực sự là xa xỉ!"

"Nhỏ giọng một chút..."

Những này nhân đối với Nhiếp Thiên Minh càng thêm cảm thấy không rõ , những này thú hạch chỉ ít giá trị mấy trăm ngàn Hoang tệ, thế nhưng Nhiếp

Thiên Minh cứ như vậy để Hắc Huyền ăn.

"Đồ đáng chết." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nhìn những yêu thú này thân thể, phần hận nói rằng.

"Người đi xem xem, trong thôn còn có ai hay không rồi!" Nhiếp Thiên Minh quay về thị vệ bên cạnh nói rằng.

Nhân vì mình từ nhỏ đã tại làng chài sinh hoạt, cho nên hẳn phản ứng đầu tiên chính là phần nộ, bị thương.

Tất cả mọi người đi ra ngoài tìm những người còn lại, toàn thôn chỉ là biết rồi một cái nhỏ yếu hải tử.

Nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ hắc đầu, quay về những người bên cạnh nói rằng: "Đem hắc đầu đưa đến một cái an toàn, cái khác phí dụng do ta đền phụ."

Lại chậm rãi đem đứa bé này giao cho tiểu tổ trưởng, Nhiếp Thiên Minh vội vàng nói: "Hiện tại liền phái một người đi."

"Được, ta lập tức đi làm ngay." Tiểu tổ trưởng rất nghi hoặc Nhiếp Thiên Minh tại sao vội vã như vậy làm như vậy.

Tiểu tổ trưởng nhẹ nhàng khai báo vài câu, mặt sau một người ôm tiểu hải tử này, người kia lập tức ôm tiểu hải hướng phía sau cấp tốc chạy đi.

...

...

Trong không khí tràn ngập nồng nặc mùi máu tươi, thổ địa triệt để bị máu tươi nhuộm đỏ, có vẻ cực kỳ thảm liệt.

Yêu thú thi thể cùng cư dân thi thể hỗn ở cùng nhau, Nhiếp Thiên Minh cau mày, không đành lòng nhìn.

"Cao tổ trưởng, làm sao sẽ xuất hiện nhiều như vậy yêu thú?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi, coi như là nơi này là nguy hiểm khu vực, thế nhưng cũng không nên xuất hiện không lồ như vậy số lượng yêu thú.

"Cái này..."

Cao tổ trưởng có chút lúng túng nói rằng, sắc mặt cũng xuất hiện vẻ khó khăn.

"Nói, đừng có dồng dài." Nhiếp Thiên Minh tức giận nói.

"Cái này dĩ vãng cũng từng xuất hiện, bất quá không có nhiều như vậy. Trước đây đều là hơn mười con yêu thú, rất ít xuất hiện to lớn như vậy quy mô yêu thú." Cao tổ trưởng lâm bầm nói.

"Nói như vậy, trước đây cũng từng xuất hiện tình huống như thế?" Nhiếp Thiên Minh nổi giận dùng dùng nói rằng.

"Nhiếp đội trưởng, người mới đến, đối với nơi này tình huống không biết. Phía trước có ba trăm cái thị vệ tại thủ vệ đặc biệt khu vực, thông thường Yêu Nhân tộc xâm phạm lúc, tổng hội di lưu mấy cái yêu thú. Mà chúng ta chức trách chính là xử lý đi những yêu thú này. Thế nhưng không biết lần này vì sao lại xuất hiện nhiều như vậy yêu thú?" Cao tổ trưởng lo lắng nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ mũi, trong lòng tức giận mắng, nếu như tại đầu nguồn chặn lại một thoáng, như thế sẽ có chuyện như vậy phát sinh đây.

Hắn cũng không có thể trách cứ cao tổ trưởng, coi như là hắn cũng không có quyền lực yêu cầu phía trước ba trăm người làm được không có sơ hở nào, chỉ là chết rồi nhiều như vậy cư dân thực sự có điểm không đành lòng.

"Đi, đến phía trước đi xem một chút." Nhiếp Thiên Minh oán hận nói rằng.

"Ta lập tức dẫn đường." Cao tổ trưởng cũng nhìn thấu Nhiếp Thiên Minh sắc mặt có điểm không thích, cấp nói gấp.

Tuy rằng bọn họ đều là tàn nhẫn nhân vật, thế nhưng ai không có nhà nhân, hải tử. Cho nên bất luận ai nhìn thấy cảnh tượng như thế này đều sẽ không nhìn được đau lòng, huống chi những cư dân này đã đem tính mạng giao cho mình đây.

Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai quét một vòng nơi này, bàn tay vung lên, nói rằng: "Đi!"

...

...

Lộ trình không quá xa xôi, mấy người không tới hai mươi phút liền đến nơi đây.

"Không tốt!"

Cao tổ trưởng thấy được phía trước treo lên một mặt màu đỏ cờ xí, lo lắng nói rằng.

"Thế nào?" Nhiếp Thiên Minh hỏi.

"Phía trước khả năng gặp phải quy mô lớn công kích, thông thường dùng cờ xí thông báo đối phương. Nếu là màu xanh lam cờ xí, điều này nói rõ là Tiểu Cỗ Yêu Nhân tộc, thế nhưng nếu là màu đỏ cờ xí, này đã nói lên, đối phương công kích rất mạnh liệt, thỉnh cầu cái khác hai đội viện trợ. Hiện nhiên bọn họ gặp phải cường đại đánh lên, chính đang thỉnh cầu cái khác đội ngũ trợ giúp." Cao tổ trưởng nhanh chóng nói rằng.

"Mau nhanh phái một người trở lại thông báo, chúng ta này liền đuổi tới đi trợ giúp." Nhiếp Thiên Minh vội vàng nói.

"Trước đó ta đã đề vừa này người kia trở lại thuận tiện thông báo trợ giúp." Cao tổ trưởng chậm rãi nói rằng, dù sao hắn ở nơi này đã thật là nhiều năm, điểm ấy ý thức vẫn phải có.

"Được, làm hảo." Nhiếp Thiên Minh than thở một câu, lập tức nhanh chóng hướng về bên kia chạy đi.

"Đi!"

Cao tổ trưởng vùng tay lên, mấy người còn lại nhanh chóng theo tới.

Rất nhanh, Nhiếp Thiên Minh mấy người liền mới vừa đến nơi đây, cao tổ trưởng nhanh chóng cùng trong đó một người thị vệ bắt được liên lạc.

Quả nhiên là đại cỗ Yêu Nhân tộc đột kích, hơn nữa ứng kinh đầy đủ đánh một canh giờ, khả năng vẫn muốn đánh xuống đi.

"Đi!"

Nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền đầu, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng xông tới xuống.

Không tới một dặm địa, Nhiếp Thiên Minh chỉ nghe thấy tê tiếng la, hơn nữa càng ngày càng to lớn, có thể tưởng tượng tình cảnh chi thảm liệt.

Hắn không khỏi nghĩ tới đêm đó Huyền Thiết Quảng tràng bạo động, nếu không phải cuối cùng cùng với bình giải quyết, thật không biết muốn chết bao nhiêu người.

"Nhanh lên một chút, nhanh hơn nữa điểm..."

Nhiếp Thiên Minh quay về người phía sau lớn tiếng gặn dừ hét, dù sao một khi phía trước bị đột phá, đem mang đến rất nhiều tai nạn.

"Tiểu tử, lần này cần nhiều trâu mấy cái Yêu Nhân tộc, cho ta bồi bổ nguyên khí." Diệp Tà đột nhiên nói rằng, hiển nhiên lúc này so với Nhiếp Thiên Minh muốn hưng phấn.

"Đến thời điểm lại nói, hiện tại mạng người quan thiên, có cơ hội sẽ giúp người trâu." Nhiếp Thiên Minh cấp tốc về phía trước chạy đi.

Rốt cục vừa tới, Nhiếp Thiên Minh thấy được rất nhiều cực độ xấu xí Yêu Nhân tộc, cao thấp mập ốm, đủ loại màu sắc hình dạng.

Màu xanh lục đầu, đầy mũi, ngoại trừ có thể đứng cất bước, Nhiếp Thiên Minh không nhìn ra bọn họ có một chút nhân loại dáng dấp.

Nhưng là bọn hắn nhưng tại tham lam hấp thu những thị vệ khác trên người tinh huyết, có mấy người bất hạnh thị vệ bị những này cực kỳ mạnh mẽ Yêu Nhân tộc nắm lấy hậu, sau mấy phút, liền biến thành một bộ trông da đáng dấp.

"Quá độc ác..."

Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ mắng, thôi thúc Nguyên lực bạo quát một tiếng vọt vào.

"Tiểu tử thôi, mượn trước người thân thể dùng một lát." Diệp Tà cũng không để ý Nhiếp Thiên Minh phản đối, nhanh chóng từ trong hạt châu chui ra, tiến vào Nhiếp Thiên Minh trong thân thể.

"A!"

Diệp Tà lực đạo muốn so với Hư Không lão sư đến tà ác hơn nhiều, tiến vào vào thân thể hậu, Nhiếp Thiên Minh nhất thời cảm nhận được một cỗ sát lực khí.

"Đừng!"

Diệp Tà khởi động Nhiếp Thiên Minh thân thể, nhanh chóng cầm lấy một cái Yêu Nhân tộc Bàn Tử, trong tay truyền ra từng tia từng tia lực lượng, cấp tốc tiến vào đến cái kia thân thể của mập mạp bên trong.

"Đi ra!"

Diệp Tà lạnh lùng nói, Bàn Tử như mình cũng bị hút khô tinh huyết tựa như, trong nháy mắt đã biến thành một cỗ cây khô.

"Đáng tiếc, tinh huyết không thuần." Diệp Tà chỉ chỉ miệng, lẩm bẩm nói.

"Gia hỏa kia cũng có thể hấp tinh huyết..."

"Hắn dĩ nhiên cũng sẽ chúng ta tộc tu luyện thuật..."

"Hắn rốt cuộc là ai..."

Trong lúc nhất thời Yêu Nhân tộc bị Nhiếp Thiên Minh choáng rồi, Diệp Tà vừa nhìn, trực tiếp lại bắt được một cái Yêu Nhân tộc, không tới mười giây đồng hồ lại hút khô rồi.

Nhìn thấy như vậy thì thể, liền Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng cảm thấy buồn nôn, thật không biết Diệp Tà dùng chính là cái gì quý dị tu luyện thủ đoạn.

"Muốn chạy!"

Diệp Tà nhẹ nhàng hừ nói, lập tức lại bắt được bên cạnh cái kia Yêu Nhân tộc, liều mạng hút vào bọn họ nguyên khí.

Coi như mình bên này đội hữu cũng bị Nhiếp Thiên Minh loại hành vi này cảm thấy sợ hãi, này cùng Yêu Nhân tộc không thể nghi ngờ. Thật nghĩ không ra này tên thiếu niên mười mấy tuổi thậm chí có thủ đoạn như vậy.

Theo hắn cùng đi đội hữu, cảm thấy may mắn, ngày đó đắc tội hắn người là Hàn Minh, mà không phải mình.

"Không sai!"

Dần dần Diệp Tà cảm thấy trong cơ thể tinh khí càng ngày càng to lớn, không khỏi đắc ý.

"Giết chết tên tiểu tử kia..."

Một người cao lớn Yêu Nhân tộc hung ác chỉ vào Nhiếp Thiên Minh, quay về những người bên cạnh nói rằng.

"Tiểu tử, cái này trước tiên giao cho ngươi, ta thực lực bây giờ vừa mới khôi phục đến Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ, không có thực lực cùng hắn đối kháng." Diệp Tà nhanh chóng từ trong thân thể lui đi ra, Nhiếp Thiên Minh không thể không bội phục Diệp Tà lâm chiến chạy trốn năng lực.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Truy sát

"Được, đến được!" Nhiếp Thiên Minh đã sớm muốn chính mình tự mình làm thịt những gia hỏa này, cũng để những người khác nhìn chính mình thực lực.

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng tiến vào Toán Hạch bên trong, tinh thần lực giờ khắc này đã chuẩn bị tất cả. Dù sao những này Yêu Nhân tộc cùng cái khác Nguyên lực người tu luyện không giống, Nhiếp Thiên Minh cũng không dám khinh thường.

Cùng lúc đó, Nguyên lực cũng nhanh chóng tụ lại đến song quyền trên, Nhiếp Thiên Minh đại đáp một bước, hồ quyền lập tức phát sinh uy lực mạnh mẽ.

"Hai tên này, chờ chết đi!"

Nhiếp Thiên Minh trực tiếp xông lên trên, tầng tầng đánh cái kia Yêu Nhân tộc, trở tay một quyền lại đạt đến một cái khác Yêu Nhân tộc.

"Bính bính..."

Hai người óc đều bị Nhiếp Thiên Minh đánh ra, hắn còn muốn hướng phía trước đi, thế nhưng bị Diệp Tà vội vàng ngăn trở.

"Chờ một chút... Ta trước tiên đem hai người này hấp thu lại nói." Diệp Tà như tham ăn quỷ đói, lại nhanh chóng chui vào Nhiếp Thiên Minh bên trong

thân thể, một tay xách một cái, lại bắt đầu điên cuồng hấp thu bọn họ tinh khí .

"Ai, lại trở về..." Những người bên cạnh thở dài một hơi, lại nhanh chóng khôi phục đến trong chiến đấu.

Đối với bọn hắn mà nói, mặc kệ Nhiếp Thiên Minh khiến dùng thủ đoạn gì, chỉ cần hắn trợ giúp chính mình giết chết Yêu Nhân tộc, đã đáng giá tôn kính.

Lại là hai cô thầy khô, Nhiếp Thiên Minh bắt đắc dĩ nhìn thoáng qua.

"Giết..."

Nhiếp Thiên Minh rống giận một tiếng, hung ác đánh hướng về phía bên cạnh Yêu Nhân tộc, cái kia xấu xí gia hỏa, bị đánh ra cách xa hai mét. Nội tạng đều bị hắn đánh ra, người chung quanh cũng bị hắn khí thể mang động.

"Giết a! ..."

Hết thầy thị vệ đều dùng lực hướng về những này Yêu Nhân tộc chém tới.

"Đừng!"

Một cổ máu tươi nhanh chóng từ trên lưỡi đao chảy xuống, vốn là thể lực ngang nhau chiến đấu, bởi Nhiếp Thiên Minh gia nhập, đã nằm ở hoàn toàn thượng phong.

"Hảo thuận a! Không nghĩ tới, ngày hôm nay ta là kiếm lật ." Diệp Tà tham lam hấp thu , không ngừng cùng Nhiếp Thiên Minh trao đổi thân thể.

"Này để cho người khác nhìn ta thế nào?" Nhiếp Thiên Minh lườm hắn một cái, u oán nói rằng.

"Hò gia làm việc xưa nay không nhìn người khác ánh mắt, hắn thích làm sao xem liền thấy thế nào. Có một ngày người đứng ở Võ đạo đỉnh cao hậu, những này nhân chỉ cần kính ngưỡng phần." Nói xong Diệp Tà lại bắt lại một bộ thi thể nhanh chóng hút khô rồi.

...

...

Đỏ tươi máu lần thứ hai nhuộm đỏ đại địa, cực kỳ yếu ớt dưới ánh mặt trời, Nhiếp Thiên Minh chính dẫn theo những thị vệ kia đầm máu phấn chiến.

Trên mặt đất nằm từng bộ bộ thầy khô, có vẻ cực kỳ khủng bố!

"Hồng hồng..."

Đột nhiên những này Yêu Nhân tộc quay về phương xa hét lớn, tựa hồ đang thỉnh cầu viện binh.

"Không tốt, nếu như còn có viện binh , đừng nói diệt sạch , chính mình không biết còn có thể hay không thể thoát hiểm đây?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng.

Chỉ chớp lát sau, từ phương xa trong rừng cây xuyên ra mấy chục con to lớn yêu thú, những yêu thú này thực lực cùng trước đó ở phía trước thôn trang bên trong không kém nhiều.

"Vèo vèo..."

Yêu thú lấy tốc độ cực nhanh chạy tới nơi này, cấp tốc vọt vào đoàn người.

"Không phải viện binh, là muốn chạy trốn." Diệp Tà lạnh lùng nói.

"Đại gia chú ý , những này Yêu Nhân tộc muốn chạy trốn, chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ chạy trốn..." Nhiếp Thiên Minh dùng sức quát.

"Vâng..."

Lúc này tất cả mọi người bị Nhiếp Thiên Minh biểu hiện ra khí chất chinh phục, dù sao cũng là hắn dễ dàng thay đổi cục diện.

Cũng chính là bởi vì hắn gia nhập, phe mình mới có thể đánh ra một cỗ cường đại công kích ba, đặt vững thắng lợi cơ sở.

Tuy rằng bản tới nơi này cũng một tên tiểu đội trưởng, thế nhưng tại Nhiếp Thiên Minh trước mặt, hắn chủ động lui xuống. Ngày hôm nay nếu không phải Nhiếp Thiên Minh, chính hắn một tiểu đội trưởng vẫn không biết có thể hay không kế tục khi : ngay ở.

"Mấy người các ngươi nhanh lên một chút ngăn chặn bọn họ đường đi, ..." Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng chỉ huy, mình cũng vọt vào.

Lúc này Hắc Huyền cũng giết hăng say, trong nháy mắt lại cắn chết hai con yêu thú, đem những này thú hạch trực tiếp nuốt ăn .

Hiện tại Hắc Huyền lực chiến đấu, liền ngay cả Nhiếp Thiên Minh đều cảm thấy kinh ngạc, càng tại hắn không biết chuyện cơ sở hạ, Hắc Huyền đã đột phá đến mới cảnh giới. Phòng chừng thực lực bây giờ cùng Tiểu Đan kỳ sơ kỳ cao thủ không phân cao thấp.

Hắn là liên tục ăn mấy chục hạt cấp cao thú hạch dẫn đến, Nhiếp Thiên Minh cũng không kịp nghỉ nhiều, chỉ cần Hắc Huyền không có chuyện gì, hắn liền rất yên tâm.

"Băng!"

Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai thi triển Hồ Khiếu quyền, nắm đấm mạnh mẽ nện ở yêu thú đầu lâu trên, cứng rắn sợ hãi, bị hắn sòng sò sò đập vỡ.

"Chạy mau! ..."

Cái kia Yêu Nhân tộc thủ lĩnh rút cục hạ lệnh lùi về sau, hết thảy Yêu Nhân tộc lập tức ngồi ở yêu thú trên lưng, nhanh chóng hướng về nguyên lai địa phương chạy trốn.

"Muốn chạy, không cửa..." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên, mình cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hắc Huyền cũng theo sát mặt sau, Nhiếp Thiên Minh quát to một tiếng, "Một tên cũng không để lại!"

"Hắc Huyền, đuổi..." Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng ngồi xuống Hắc Huyền Hồ trên lưng, cấp tốc truy đuổi quá khứ.

"Nhìn thấy phía trước này một cái thủ lĩnh sao?" Diệp Tà lần thứ hai xông ra, hơi cười nói.

Hắn giương mắt vừa nhìn, là vừa mới cái kia chỉ huy lùi về sau gia hỏa.

"Làm gì?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Những người khác, ta Hồ gia không hỏi, thế nhưng gia hỏa này, người nhất định phải bắt hắn cho nắm lấy." Diệp Tà đưa ra tình thế móng vuốt, lạnh lùng nói.

"Hành, nếu Hồ gia lên tiếng, Thiên Minh làm theo là được rồi, những người khác, ta liền bắt kẻ, trực tiếp đuổi hắn." Nhiếp Thiên Minh quay về Diệp Tà nói rằng.

Sau khi nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền, nhanh chóng nói rằng: "Hắc Huyền, đuổi theo mặt trước nhất gia hỏa kia."

P phía trước cái kia Yêu Nhân tộc thủ lĩnh tuổi tác xem ra cũng chỉ có ba mươi khoảng năm tuổi, thế nhưng là vô cùng gầy gò.

Cùng những người khác so với, gia hỏa này liền có điểm giống khô quắt thi thể, thế nhưng bên trong thân thể bùng nổ ra năng lượng lại hết sức dọa người.

Vừa nãy đang đánh nhau trong quá trình, Nhiếp Thiên Minh không ngừng dùng Dư Quang miết gia hỏa này. Gia hỏa này trong nháy mắt có thể hút khô một cái Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ cao thủ, hiển nhiên là Thiên Nguyên cảnh cường giả.

Nhìn thấy bị hắn hút khô thi thể, Nhiếp Thiên Minh sớm đã có loại vọng động này muốn làm đi hắn, liền tính Diệp Tà không nói, hắn cũng sẽ không bỏ qua người này.

Bất quá Nhiếp Thiên Minh cũng nhìn ra, gia hỏa này cũng không phải là dễ dàng là có thể bắt, hắn đã chuẩn bị kỹ càng tất cả, bất kể bất cứ giá nào giết chết hắn.

Người kia kỳ đến yêu thú, rõ ràng muốn so với cái khác Yêu Nhân tộc muốn cao hơn một cái cấp bậc, chỉ ít cũng nên đến Thiên Nguyên hậu cấp bậc.

Thế nhưng so với Hắc Huyền, nó nhưng không có bất kỳ ưu thế nào, mắt thấy Nhiếp Thiên Minh nhanh muốn đuổi tới.

"Hồng..."

P phía trước lại đột nhiên truyền ra một cái thanh âm kỳ quái, một vệt bóng đen đập ra.

"Thao, càn dám đánh lên gia gia ngươi..." Nhiếp Thiên Minh định thần nhìn lại, nguyên lai lại là một con yêu thú, không khỏi mạnh mẽ mắng.

Đánh lên là việc nhỏ, thế nhưng nếu để cho gia hỏa này chạy, Nhiếp Thiên Minh tuyệt đối cảm thấy khó chịu.

"Cút ngay..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng khởi động Nguyên lực, trên nắm tay lập tức ngưng tụ ra cường đại quyền thế, dùng sức đánh...

"Ác..."

Chỉ nghe thấy phía sau một cái cực kỳ thê thảm tiếng kêu, Nhiếp Thiên Minh cũng bất chấp quay đầu lại nhìn yêu thú này chết hay chưa, nhanh chóng

đuổi theo.

Đột nhiên, phía trước gia hỏa kia ngừng lại, nhanh chóng xoay người lại cảm tức thế tới hung hăng Nhiếp Thiên Minh, hận không thể có thể đem hắn hấp thảo vát.

"Dừng lại!" Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nói rằng, Hắc Huyền bốn con chân đồng thời ngừng lại, trên mặt đất lập tức vẽ ra một đạo sâu sắc vết tích.

"Hi hi, ha ha..." Đột nhiên cái kia Yêu Nhân tộc cười lớn lên, chỉ bất quá tiếng cười nhưng cực kỳ khủng bố.

"Chết đến nơi rồi, còn dám cười to, ..." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lớn nói.

"Người không biết, người hiện tại đã tiến vào chúng ta Thánh tộc địa giới. Đừng nói người một cái tiểu tiểu đội trưởng, liên tính là của các người Tổng đội trưởng cũng không dám đi vào... Tiểu tử thú, ngày hôm nay ta muốn đem người hút khô..." Đột nhiên người kia từ yêu thú trên người nhanh chóng đánh tới, hai tay chớp tới Nhiếp Thiên Minh.

"Oa!"

Nhiếp Thiên Minh từ trước tới nay chưa từng gặp qua xấu như vậy lậu móng vuốt, ngăm đen mà lại khô quắt, không có một chút nào máu sắc.

Đây là tay? Vẫn là móng vuốt? ...

"Đi..."

Nhiếp Thiên Minh tại phòng bị lần này, tuyệt đối sẽ không bị hắn tóm lấy, khề quát một tiếng, lập tức mang theo Hắc Huyền chạy ra.

"Hắc Huyền, giải quyết đi con yêu thú kia, ..." Nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh lập tức đưa ánh mắt nhắm ngay người kia.

"Bất kể như thế nào, ngày hôm nay người phải chết ở chỗ này rồi!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

Nếu đến Yêu Nhân tộc địa bàn, Nhiếp Thiên Minh nhất định phải nhanh chóng trước tiên giải quyết đi gia hỏa này, để phòng ngừa hắn mật báo.

Còn nữa nói, nếu là Diệp Tà muốn đồ vật, hắn thì càng thêm muốn bắt đến, vốn là hắn đi tới nơi này chính là vì cho Diệp Tà tìm kiếm khôi phục thực lực đồ vật.

"Dừng!"

Hắc mà trường móng vuốt, nhanh chóng trên không trung xoay tròn vài vòng, một tia cực kỳ tinh tươm mùi từ trong không khí bay tới.

"Điều tra tiểu kế..." Đột nhiên Diệp Tà từ trong hạt châu chui ra, tiến vào đến Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể, lạnh lùng quát lên.

Diệp Tà điều khiển Nhiếp Thiên Minh tay phải, một tia cực kỳ tế nhược khí lưu cấp tốc đâm xuyên qua người kia hắc khí, tinh tươm nhất thời biến mất.

"Người là người nào? Dĩ nhiên biết nói sao giải chúng ta Thánh tộc đặc biệt luồng khí xoáy đại thuật." Người kia giật mình hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Cường giả Yêu Nhân tộc

"Luồng khí xoáy đại thuật, vẫn Thánh tộc? Đồ vật gì, cũng xứng trở thành Thánh tộc, ở trong mắt ta, các người chẳng là cái thá gì..." Diệp Tà lạnh lùng cười nói.

"Người... Người... Đến cùng là người phương nào?"

"Cái này không nên người quản, ..." Diệp Tà lại cấp tốc chui vào hạt châu bên trong, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai nhìn cái này xấu xí gia hỏa.

"Vù..."

Hắn cũng không có nhiều như vậy thời gian cùng người kia tiêu hao, vạn vừa gặp phải càng cường đại hơn Yêu Nhân tộc, khi đó tình cảnh liền càng nguy hiểm hơn.

Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng chui vào đến Toán Hạch bên trong, một tia lực lượng mạnh mẽ từ trong thân thể truyền ra.

Trải qua hơn một năm thực chiến, Nhiếp Thiên Minh đã sớm biết làm sao càng tốt hơn sử dụng Toán Hạch, hẳn hôm nay, cũng bước lên đến cường giả trong hàng ngũ.

Nguyên lực tốc độ cực nhanh tụ lại lên, sản sinh cảm giác áp bách cường đại..

"Ồ... Làm sao có khả năng?" Người kia nghi hoặc nhìn Nhiếp Thiên Minh, da mặt căng thẳng, vốn là rất xấu lậu, hiện tại càng thêm xấu xí.

Cái kia Yêu Nhân tộc làm sao cũng không nghĩ tới, Nhiếp Thiên Minh trong nháy mắt có thể đạt phát sinh như thể khí thể mạnh mẽ.

Lấy hắn xem ra, chỉ ít hắn là đến Tiểu Đan kỳ uy lực, chỉ là Nhiếp Thiên Minh mới là không đủ hai mươi tuổi.

"Nguyên lai mới vừa rồi còn không có phát huy hắn to lớn nhất thực lực..." Người kia lẩm bẩm nói.

"Ngao... Ngao..."

Chỉ chớp lát sau truyền đến vài tiếng thống khổ tiếng kêu thảm thiết, Hắc Huyền nhanh chóng dùng móng vuốt xé ra con yêu thú kia nội tạng, cực kỳ thành thạo móc ra thú hạch, nhanh chóng nuốt vào.

"Ngươi..." Cái kia Yêu Nhân tộc thống khổ nhìn Hắc Huyền, đau lòng chính mình yêu thú.

"Đừng đau lòng, ngươi cũng trở về đi cùng nó..."

...

...

"Ngươi sẽ hối hận..."

Thế nhưng Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả liền là cường giả, lập tức khô quắt thân thể lập tức bùng nổ ra hùng hậu năng lượng.

Một tia cực kỳ khí tức quý dị nhanh chóng ngưng tụ, Nhiếp Thiên Minh lông mày không khỏi nhíu lại.

"Thiên Nguyên Thần Dục Đan kỳ viên mãn người, quả nhiên khác nhau..."

Đương nhiên cùng Chung Lâm so với, cái này xấu xí gia hỏa, liền kém xa, nhưng có phải hay không Nhiếp Thiên Minh mấy phút là có thể thu thập.

"Tiểu tử thú, vẫn lắng cái gì, trước tiên bắt lại nói..."

Diệp Tà giục nói rằng, đồ vật đến tay mới là đồ vật của chính mình, huống chi, nó hiện tại vẫn không có cướp đoạt người kia tinh nguyên.

"Vù..."

Một đạo Nguyên lực cấp tốc từ trong thân thể bùng ra, Nhiếp Thiên Minh đơn quyền hướng về người kia đánh sang.

"Vù vù..."

Trong không khí lập tức truyền đến năm đám Hổ Khiếu âm thanh, dưới chân mặt đất cũng sụp đổ rất nhiều.

"Ngươi cho rằng ta liền không đỡ nổi một đòn như vậy sao?"

Cái kia Yêu Nhân tộc triệt để sự phẫn nộ, khô quắt bàn tay, lập tức hóa thành một đạo hắc đen chủ thủ, hướng về Nhiếp Thiên Minh năm đám âm tới.

"Khè khè..."

Hai cỗ cường đại luồng khí xoáy cấp tốc va chạm, phát sinh từng tia từng tia điện lưu âm thanh.

Yêu Nhân tộc nội lực vô cùng quý dị, đụng nhau bên trong, Nhiếp Thiên Minh liền cảm thấy có một cỗ lực lượng tại lôi kéo chính mình Nguyên lực hạt giống, nỗ lực đem nó từ bên trong đan điền hấp đi ra.

"Năm mơ đi!"

Nhiếp Thiên Minh rống giận một tiếng, năm đám lập tức biến thành đơn chương, tránh được đáng sợ ngón tay, nhanh chóng hướng về này thân thể con

người đánh tới.

"Khè khè..."

Cái kia Yêu Nhân tộc vẫn đang không ngừng lôi kéo chính mình Nguyên lực, cứ việc bị Nguyên lực đánh đuổi mấy lần, vẫn là kiên nhẫn tiến vào Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể.

"Cút ngay..."

Không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, nếu là thật sự thương tổn được Nguyên lực hạt giống, hậu quả khó mà lường được. Lần trước vẫn chỉ là bị Chung Lâm ngăn lại, liền mang đến cho hắn như vậy đối với khó khăn, nếu là tổn thương, Nhiếp Thiên Minh ít nhất phải khôi phục nửa năm.

Hiện tại đã gần đến đến then chốt thời kì, Nguyên lực hạt giống bắt đầu hình thành nhân nhạ hư đan, nếu là ở đột phá một thoáng, trực tiếp liền tiến vào Dục Đan kỳ, trở thành chân chính Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả.

Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng hướng về này một tia khí tức quý dị đánh tới, bây giờ Nhiếp Thiên Minh đã có thể làm được đem tinh thần lực chia làm rất nhiều tiểu cổ lực lượng, đủ để áp chế cái này khí tức quý dị.

Trong chớp mắt, Nhiếp Thiên Minh đã cùng người kia đánh năm sáu phần chuông, thế nhưng gia hỏa kia vẫn là cực kỳ mạnh mẽ, đến bây giờ còn đang liều chết.

Nhìn thấy cái kia Yêu Nhân tộc trên trán đã bắt đầu đỏ mồ hôi, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười, ra tay lại càng hung ác hơn.

Mỗi một cái hồ quyền, đều hướng về phía này đầu người chạy đi, chỉ cần hắn hơi bất lưu thần, sẽ mệnh tang Hoàng Tuyền.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh rốt cục đánh trúng người kia một quyền, nắm đấm mạnh mẽ đánh vào hắn trên lưng, gia hỏa kia trên mặt đất lăn ba, bốn quyền, lại nhanh chóng đứng lên.

Tuy nhiên gia hỏa kia không có thổ huyết, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh có thể cảm giác được một quyền này hắn là đánh đến rất nặng.

"Hảo tiểu tử..."

"Băng..."

Còn chưa tới cùng đáp lại hắn là, gia hỏa này thân thể đột nhiên xảy ra dị dạng, xương lập tức phát sinh ầm ầm tiếng vang.

Như thế thanh âm kỳ quái, đủ để cùng pháo nổ so sánh với, nguyên lai khô quắt thân thể tại mắt trần có thể thấy tại tầng lớn.

Đảo mắt tình dĩ nhiên so với ban đầu lớn hơn gấp đôi, nguyên lai khô quắt thân thể lập tức trở nên kiện bắt đầu tăng lên.

Vốn là trên mặt da dẻ kẻ sát ở trên xương, lúc này lại như là chú thủy giống như vậy, khủng bố mà xấu xí.

Ngón tay cũng từ nguyên lai làm hắc biến thành hiện tại dài rộng, cả người phát sinh triệt để biến hóa.

"Oa..."

Nhiếp Thiên Minh cũng bị đột nhiên lên quái trạng hạ nhảy dựng lên, hét to một tiếng.

"Hống hống..."

Hắc Huyền hướng về quái vật này rống giận, hiển nhiên nó cũng không biết phát sinh cái gì.

"Là ngươi buộc ta... Ha ha..." Lớn lên Yêu Nhân tộc rống giận, cuồng tiếu.

"Đừng sợ, đây là Yêu Nhân tộc đặc biệt thuốc, có thể trong nháy mắt tăng lên ngũ thành lực công kích..." Diệp Tà gãi gãi Hô Ly Đầu, chậm rãi nói rằng.

"Cái gì? Ngũ thành?" Nhiếp Thiên Minh giật mình hỏi, muốn đối phó trước kia gia hỏa kia, hắn tuyệt đối có nắm chắc. Nhưng là công kích lực tăng mạnh ngũ thành, này liền không nói được rồi.

Lực công kích tăng cường ngũ thành, trực tiếp liền tiến vào Tiểu Đan kỳ, thậm chí đã đến Tiểu Đan kỳ cảnh giới viên mãn.

"Quá cống..." Nhiếp Thiên Minh không khỏi đích thị thán một tiếng, thi thảo tả oán nói.

"Yên tâm, vào lúc này là hắn mạnh nhất thời điểm, cũng là trong cơ thể hắn tinh nguyên yếu nhất thời điểm. Chỉ cần chúng ta đánh bại hắn, hút khô hắn tinh nguyên, thậm chí liên luyện hóa đều có thể trực tiếp miễn. Trực tiếp làm việc cho ta, như vậy có thể tiết kiệm hạ xuống quá nhiều thời gian." Diệp Tà càng nói càng hưng phấn, cảm giác đối phương tinh nguyên đã bị nó hút khô như thế.

"Hướng về dùng suy nghĩ nhiều như vậy, then chốt là làm sao chế phục hắn." Nhiếp Thiên Minh nhất thời cảm nhận được áp lực, vốn là không có áp lực nào, đột nhiên liền trở nên bị động.

"Băng!"

Gia hỏa kia giờ chân lên dùng sức hướng về Nhiếp Thiên Minh giẫm đến, Nhiếp Thiên Minh thân hình xoay một cái, lập tức né tránh, nhưng là mặt đất lại bị người kia giẫm ra khỏi dấu chân thật sâu.

Đây là vùng núi khu vực, mặt đất nhiều là cứng rắn nham thạch, thế nhưng là bị hắn dễ dàng giẫm ra vết chân được.

Dùng thân thể trở nên bồng lớn lên, nhưng là tốc độ công kích nhưng không có biến chậm, Nhiếp Thiên Minh không có một mực né tránh.

"Dùng!"

"Hồ Khiếu Chấn Thiên!"

Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đánh ra một đòn cực có lực lượng Hồ Khiếu quyền, lần này hắn đem Nguyên lực cùng tinh thần lực toàn bộ tăng cao đến mức độ lớn nhất, lực công kích cũng đạt tới trước nay chưa từng có.

Cồng kênh Yêu Nhân tộc cũng bị Nhiếp Thiên Minh một quyền này rung ra nửa mét, kinh ngạc nhìn Nhiếp Thiên Minh.

"Người, ..."

"Đi chết đi! ..."

Yêu Nhân tộc gia hỏa này lại quay đầu trở lại, lúc này Toán Hạch điều hành cũng càng lúc càng nhanh, Nguyên lực cùng tinh thần lực ngưng tụ tốc độ muốn so với trước đó sắp rồi gấp hai.

"Bành!"

Nhiếp Thiên Minh lại chính diện đã kích một thoáng cái này xấu xí gia hỏa, lúc này người này trở nên càng ngày càng hung tàn, khuôn mặt vốn là cực độ dữ tợn, hiện tại đã đạt đến vận vẹo trạng thái.

"Oa..."

Nhìn thấy như tình huống như vậy, Nhiếp Thiên Minh càng nhiên đã đến buồn nôn trình độ, vội vàng không chế chính mình.

"Bành!"

Hắc Huyền đột nhiên chui ra, sắc bén hồ trào lập tức tóm tới, hiện tại Hắc Huyền thực lực đã đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới.

Chỉ ít nên tính là linh thú cấp bậc yêu thú, vốn là Thiên Hồ liền là một loại cực kỳ đáng sợ yêu thú, lại đạt đến loại cảnh giới này, lực công kích trở nên vô cùng dọa người.

"Khè khè..."

Một đạo đỏ tươi máu nhanh chóng chảy ra, không có mùi máu tươi nói, chỉ có tanh tươi mùi vị.

"Người tên súc sinh này, càng dám đánh lên ta... A! ..." Gia hỏa kia phần nộ gầm thét lên.

Vốn là hắn hết sức chăm chú nhìn Nhiếp Thiên Minh, một cái Nhiếp Thiên Minh hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó, đột nhiên bị Hắc Huyền đánh lên một thoáng, cũng chưa kịp phản ứng.

"Hắc Huyền, trước tiên tránh ra..." Nhiếp Thiên Minh rống to, hắn lo lắng gia hỏa này thẹn quá thành giận, đánh giết Hắc Huyền.

Quả nhiên gia hỏa này bỏ qua Nhiếp Thiên Minh, trực tiếp chạy về phía Hắc Huyền, Hắc Huyền tuy rằng đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, nhưng thật sự là muốn cùng Tiểu Đan kỳ cao thủ so với, vậy còn là kém quá nhiều.

Chương 153: Thâm nhập phúc địa

"Chạy mau..." Nhiếp Thiên Minh lao nhanh trùng giặc dữ hết, thân thể lập tức bắn đi ra, trên nắm tay đã liễu lĩnh nồng đậm sát ý.

"Vèo vèo..."

Với này đồng thời, Nhiếp Thiên Minh trong tay trái phát ra có vài kim thép, tại tinh thần lực khởi động hạ, cấp tốc đâm về cái kia tên đáng sợ.

"Ngao ngao..."

Hắc Huyền hướng về phía gia hỏa kia giặc dữ hết, cũng không hề tách ra, lần thứ hai nhào tới, hồ chảo cực kỳ nhanh chóng xẹt qua.

"Đùng!"

Bất quá lần này Hắc Huyền chưa thành công, đuôi còn bị gia hỏa kia chém đứt một đoạn.

"Hồng hồng..." Hắc Huyền nhìn mình đứt rời một tiểu tiết đuôi, hung ác rống giận, cũng không dám lại phát động công kích.

"Xi xi..."

Liên tại gia hỏa kia tránh thoát Nhiếp Thiên Minh nắm đầm thời khắc, kim thép sâu sắc cắm vào hần thân thể, hần lập tức thống khổ kêu lên.

Hai cái kim thép sâu sắc cắm vào hần vai trái cùng phía sau lưng, quái vật này giống như Yêu Nhân tộc triệt để nổi giận.

"Ta muốn giết ngươi..."

Toàn thân lần thứ hai tản ra khí tức đáng sợ, cấp tốc hướng về Nhiếp Thiên Minh áp sát.

"Để cho ta tới..." Diệp Tà đột nhiên lạnh lùng nói, cấp tốc vọt vào Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể, vốn là cỗ lực lượng này là hướng về Nguyên lực hạt giống đi. Thế nhưng Diệp Tà vừa ra tay, lập tức đem chúng nó toàn bộ dẫn vào đến chỗ ở mình hạt châu bên trong.

"Không muốn..."

Gia hỏa kia thống khổ hô, thân thể bắt đầu cấp tốc biến hóa, mấy hậu biến thành đáng đáp ban đầu.

"Không muốn? Ngươi nếu dám tan hết tinh nguyên muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta há có thể tha ngươi." Diệp Tà lạnh lùng nói.

Vốn là khô quắt thân thể, lúc này càng thêm xấu xí, Nhiếp Thiên Minh thậm chí lo lắng, bị hút khô hậu, gia hỏa này còn dư lại cái gì.

"Hồng..."

Đột nhiên Hắc Huyền rống giận một tiếng, vọt ra, trực tiếp đem hần đầu lâu cắn nát.

"Hắc Huyền..."

Nhiếp Thiên Minh không nghĩ tới Hắc Huyền đột nhiên bình đi ra, trực tiếp cắn chết gia hỏa này.

"Đùng đùng..."

Còn lại thân thể lập tức biến thành một đồng xương cùng một bộ túi da.

...

...

Tất cả những thứ này xác thực đột nhiên ...

"Còn dám theo ta cướp đồ vật, ta thu phục ngươi..." Diệp Tà nổi giận đùng đùng nói rằng.

"Quên đi, hần là sủng vật của ta, ngươi hù dọa một chút là tốt rồi..." Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ nhìn Hắc Huyền, quay về Diệp Tà nói rằng.

Nhìn thấy Hắc Huyền đuôi bị tiết đi một đoạn, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ nó Hồ Đầu, có chút đau lòng.

Nếu không phải Hắc Huyền lúc mấu chốt đánh lên một thoáng, này chiến đấu vẫn chưa thể kết thúc, nó đuôi cũng sẽ không bị tiết đi.

"Được rồi, bất quá ta cũng không trách gia hoả này, đổi lại là ta, Hồ gia đã sớm đem hán thi thể cắn nát." Lúc này Diệp Tà cũng khôi phục đến bình tĩnh, dù sao Hắc Huyền một lần cuối cùng cũng không hề mang đến ảnh hưởng quá lớn.

Lại nói nữa, chính là có ảnh hưởng, mình cũng chỉ có thể như Nhiếp Thiên Minh từng nói, hù dọa một chút nó.

"Người cảm giác thế nào rồi, có phải hay không khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, dù sao đã liên tục hút mấy chục cái Yêu Nhân tộc tinh nguyên, chỉ ít cũng nên khôi phục đến rất cao cảnh giới.

"Vừa khôi phục đến Thiên Nguyên hậu kỳ giai đoạn, phải về đến đỉnh cao, sớm đây?" Diệp Tà lờm hẩn một cái, lẩm bầm nói.

"Mới đến Thiên Nguyên hậu kỳ? Người đều bù đắp mấy chục cái Thiên Nguyên cảnh Yêu Nhân tộc, còn có một cái Dục Đan kỳ viên mãn cường giả, mới đến Thiên Nguyên cảnh?" Nhiếp Thiên Minh nói tới đây, trở nên có điểm ừ ừ.

"Người nói người vừa nãy giết chết bao nhiêu cái Thiên Nguyên cảnh cao thủ? Hồ gia tại sao không có thấy người trực tiếp đột phá đến Dục Đan kỳ? Nếu như dễ dàng như vậy, Hồ gia ta đã sớm trở lại Tân Hoang, cũng sẽ không lựa người cái này tiêu tử thú." Diệp Tà dùng móng vuốt chỉ chỉ hắn, lẩm bầm nói.

"Ta đây không phải là vì người lo lắng sao? Nếu là người sớm một chút khôi phục đến đỉnh cao, không lâu có thể sớm một chút trở về sao?" Nhiếp Thiên Minh cười hì hì nói.

"Trở lại, người cho rằng về nhà? Nơi nào như người nói dễ dàng như vậy, quên đi cũng không nói với người, ta tiếp theo luyện hóa những khí tức kia." Diệp Tà nhanh chóng nhắm hai mắt lại, bắt đầu luyện hóa những này tinh Nguyên Liễu.

"Được rồi, ..." Nhiếp Thiên Minh có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xác thực như Hồng Hồ Ly từng nói, muốn khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao là biết bao khó a?

Chính mình lúc trước vẹn vẹn là bị người ngăn lại Nguyên lực hạt giống, nếu không phải cuối cùng tại Diệp Tà chỉ điểm cho, từ phun trào núi lửa nơi nào cướp hạ rất nhiều nguyên khí, phỏng chừng mình cũng không thể nhanh như vậy liền khôi phục như cũ.

"Hư Không lão sư, Hư Không lão sư, ta nhất định nghĩ biện pháp đem người cứu tỉnh." Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới vẫn tại ngủ say Hư Không lão sư chăm chú cảm nắm đầm, dùng sức nói rằng.

"Đi, Hắc Huyền, trở lại..." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ Hắc Huyền, chỉ thấy Hắc Huyền ngậm nổi lên này một tiểu tiết đuôi, theo hán chậm rãi đi về phía trước.

...

...

"Ồ?"

"Lối ra ở nơi đâu?"

Nhiếp Thiên Minh mang theo Hắc Huyền xoay chuyển nửa giờ dĩ nhiên không nhìn tới con đường quay về, lại ở trong thâm sơn xoay chuyển nửa giờ.

Đột nhiên hán nghĩ tới rồi cái kia Yêu Nhân tộc, mình đã tiến vào Yêu Nhân tộc lĩnh vực, coi như là Trần Phong cũng không dám dễ dàng đi vào.

Lẽ nào ta bị vây ở chỗ này?

Nhiếp Thiên Minh cảm thấy tình thế tính chất nghiêm trọng, lo lắng chuyển.

"Ào ào rào..."

Đột nhiên nghe được phía trước truyền đến cực kỳ nhỏ bé âm thanh, Nhiếp Thiên Minh vốn là cho rằng là của mình cứu binh đến, thế nhưng chỉ chốc lát sau, hán ý thức được không phải cứu binh, mà là Yêu Nhân tộc.

Nếu liền Trần Phong cũng không dám đi vào, Nhiếp Thiên Minh lường trước, Trần Phong đoạn không thể nào mang theo hán thị vệ tiến vào tới cứu mình.

"Hắc Huyền, mau tránh a..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hướng về từng cái từng cái bí mật địa phương chạy đi, Hắc Huyền cũng nhanh chóng theo tới.

Không tới ba mươi giây sau, Nhiếp Thiên Minh quả nhiên thấy một đám Yêu Nhân tộc đi qua từ nơi này, bất quá xem thực lực vậy chính là cái loại này tầng thấp nhất tộc nhân.

Nhiếp Thiên Minh vốn định lao ra đem bọn hán toàn bộ giải quyết, thế nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, lập tức lại lui trở về.

Giết chết mấy người này một điểm dừng cũng không có, không bằng theo bọn họ, hay là có thể tìm đến con đường quay về, Nhiếp Thiên Minh quyết định chủ ý, cho Hắc Huyền đánh một cái thủ thế, chậm rãi theo tới.

Ở trong thâm sơn, theo dõi vẫn là một cái đỉnh chuyện đơn giản, Nhiếp Thiên Minh có thể cách mấy trăm Mili dùng Tinh Thần Tự Phù tiến hành theo dõi, cũng không dễ dàng bị phát hiện.

...

...

"Hóng hóng..."

Theo Nhiếp Thiên Minh thâm nhập tùy tùng, yêu thú tiếng rống giận dữ cũng là càng ngày càng nhiều lần, có mấy lần Nhiếp Thiên Minh gặp được một, hai con Thiên Nguyên cảnh yêu thú. Nhưng là chúng nó vừa nhìn thấy Hắc Huyền Hồ hậu, lập tức chạy ra.

Hiển nhiên Hắc Huyền trên người tản mát ra nhân nhạ cao cấp yêu thú mùi, đây là tiến vào Thiên Nguyên chính là thần cấp yêu thú tài năng có.

Cho nên lúc trước mấy dặm đường vẫn tính thuận lợi, chỉ là Nhiếp Thiên Minh mơ hồ cảm giác mình giống như đến Yêu Nhân tộc sào huyệt.

"Trở lại?" Nhiếp Thiên Minh triệt để ý thức được chính mình xác thực đi tới Yêu Nhân tộc sào huyệt, bắt đầu tự hỏi trở về.

"Trở lại, trở về không được. Nếu đều tới đây, còn không bằng lên lút đi vào, cho Hồ gia lại trao mấy cái Yêu Nhân tộc tăng cao một ít thực lực." Diệp Tà thần nhiên nói.

"Hồ gia! Chúng ta hiện tại đi vào, có mấy thành nắm chặt đi ra, nếu là gặp phải Yêu Nhân tộc cường giả, phỏng chừng chúng ta đều muốn xong!" Nhiếp Thiên Minh tả oán nói.

"Ha ha, cái gì gọi là gan lớn mà thận trọng. Liên tính toàn là cao thủ, ta Hồ gia cũng có biện pháp giúp người tách ra." Diệp Tà mỉm cười nói rằng.

"Sẽ không lại muốn gạt ta đi!" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi, bất quá trước mắt cũng xác thực không có cái gì biện pháp tốt.

Hồng Hồ Ly nhẹ nhàng chỉnh lý nó móng vuốt, lẩm bẩm nói: "Hồ gia cũng không sợ, người sợ cái gì."

Sau khi nói xong, Hồng Hồ Ly lại nhắm hai mắt lại, kế tục luyện hóa tinh Nguyên Liễu.

"Để sớm cứu tinh lão sư, điểm ấy nguy hiểm lại tính là gì?" Nhiếp Thiên Minh chăm chú cảm nắm đầm, lẩm bẩm nói.

"

"Còn có Bát Hoang tái, ta muốn hướng về người chứng minh, Nhiếp Thiên Minh ta có năng lực bảo hộ này con Hắc Huyền..."

...

...

"Đi! Hắc Huyền..." Nhiếp Thiên Minh quyết định chủ ý, nhanh chóng đi vào.

Yêu Nhân tộc cùng cái khác cư dân không giống nhau, bọn họ đều là lựa chọn huyệt động ở lại, thế nhưng huyệt động nhưng cùng sơn động không giống nhau.

Bọn họ ở trong sơn động lại lần nữa cái kiến trúc, Nhiếp Thiên Minh trước mắt núi cao này, đã bị đào rỗng một cái lỗ thùng to, bên trong một lần nữa kiến tạo.

"đi bên này..." Diệp Tà đột nhiên đưa ra đầu, gãi gãi đuôi, lẩm bẩm nói.

Nhiếp Thiên Minh theo hần chỉ phương hướng, nhanh chóng chạy tới, mặt sau Hắc Huyền cũng theo sát.

Chương 154: Sau đó, còn gì nữa không?

"Làm sao nhiều như vậy thú vệ?"Nhiep Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

Rất nhanh bọn họ đến một cái cực kỳ u tĩnh địa phương, Nhiep Thiên Minh bắt đầu dự định bước kế tiếp kế hoạch, cũng không thể cứ như vậy tán loạn, như vậy quá nguy hiểm.

"ngủ ngơi trước, đến buổi tối, làm một món lớn, chúng ta bỏ chạy..."Diệp Tà mỉm cười nói rằng.

"làm một món lớn?"Nhiep Thiên Minh giật mình hỏi, nếu như làm ra to lớn như vậy động tĩnh, còn dùng chạy sao?

Trùng Hồng Hồ Ly một chút, Nhiep Thiên Minh bắt đầu tỉ mỉ tự hỏi, dù sao bây giờ còn đang hang sói, tùy thời đều gặp nguy hiểm.

"chỉ cần ngươi bắt được cái Thiên Nguyên chính là thần cấp Yêu Nhân tộc, ta liền có thể khôi phục đến Dục Đan kỳ, như vậy bằng mượn hai người chúng ta, lao ra chẳng phải là rất dễ dàng."Diệp Tà lại đang mê hoặc Nhiep Thiên Minh.

Kỳ thực Nhiep Thiên Minh cũng muốn làm một món lớn, dù sao đã đến hang sói, không theo tay giết chết một, hai con, cảm giác có lỗi với chính mình.

"được, buổi tối chúng ta đi làm một món lớn."Nhiep Thiên Minh cảm nắm đầm, hiện tại hắn đã có Dục Đan kỳ thực lực, coi như là Tiểu Đan kỳ, hắn cũng không sợ. Cho nên lúc này mới đồng ý Diệp Tà mạo hiểm như vậy hành động, liên tính không thành công, hắn vẫn có năng lực toàn thân trở ra.

Thiên dần dần tối sầm, trong núi sương mù rất lớn, Nhiep Thiên Minh quần áo bị làm ướt một điểm.

Trong ngọn núi tia sáng vốn là không tốt, một khi mặt trời xuống núi, khắp nơi đều là đen kịt một màu. Trăng tròn thời gian, hơi có thể nhìn thấy một tia mặt trăng cái bóng, thời điểm khác đều là một vùng tăm tối.

Yêu Nhân tộc tựa hồ rất yêu thích hắc ám, vừa đến đêm tối, toàn bộ buổi tối đều bị ánh đèn rọi sáng.

Đầy đủ đợi ba giờ, ánh đèn mới chậm rãi dập tắt...

"đi..."Nhiep Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ ngủ say Hắc Huyền, chậm rãi hướng về hắc ám đang lục lọi.

Trước đó, Nhiep Thiên Minh lợi dụng tìm kiếm chỗ ẩn thân lúc, phát hiện có vài chỗ thú vệ cực kỳ nghiêm mật, nghĩ đến hắn là Yêu Nhân tộc bên trong so sánh với nhân vật trọng yếu.

Nhanh chóng đi tới ban ngày quan sát địa phương tốt, so với ban ngày, buổi tối thú vệ muốn phân tán rất nhiều.

"ban ngày thú vệ nhiều người, buổi tối thú vệ ít người? Thực sự là một cái quái sự..."Nhiep Thiên Minh bắt đầu đi lắc lắc đầu, Yêu Nhân tộc vốn là không thể dùng người bình thường ánh mắt đến so sánh.

Cửa động đứng hai cái thú vệ Yêu Nhân tộc, Nhiep Thiên Minh lấy tốc độ cực nhanh giải quyết hai người bọn họ.

Diệp Tà đã đối với loại người này không có quá nhiều hứng thú, hấp thụ nhiều một cái cùng thiếu hấp thụ một cái không có khác nhau quá lớn, nó hiện tại cần là cường giả tinh nguyên.

...

...

Bên trong động cực kỳ yên tĩnh, đây tính được là một cái phủ đệ, bên trong động có thật nhiều phòng nhỏ, như một gian cực đại sân.

Nhiep Thiên Minh rón ra rón rén đi tới, chậm rãi đi tới một chỗ sang bên gian phòng bên cạnh.

Trong sơn động cũng không phải là phiền đen kịt, có thật nhiều gian phòng vẫn sáng yếu ớt ánh đèn, sơn động này có vẻ cực kỳ âm u.

"Hò gia, chúng ta hắn là hướng bên kia đi?" Trong lúc nhất thời Nhiep Thiên Minh không biết nên làm thế nào cho phải, nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Tà gãi gãi nó nho nhỏ đầu, suy tư một lát sau, chỉ chỉ mặt đông, nói rằng: "Bên kia!"

"Được!"

Nhiep Thiên Minh nhẹ nhàng sờ soạng một thoáng Hắc Huyền Hồ, hướng đông diện đi đến.

Mặt đông muốn so với phía tây rộng rãi hơn nhiều, kiến trúc cũng so với phía tây tốt rất nhiều. Tuy rằng không thể cùng Hoang thành kiến trúc so với, thế nhưng cái này hẻo lánh địa phương, cũng coi như là xa hoa.

"Vèo vèo..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng xông vào, Hắc Huyền cũng theo tiến vào.

"Hắc Huyền, bên này..." Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nói thềm một câu, cấp tốc thềm qua một bên.

"Người nào?" Trong bóng tối, truyền tới một cái Yêu Nhân tộc nghi vấn âm thanh.

"Tiểu Mễ Khoa, người nói cái gì. Nơi này nào có cái gì nhân, ai dám xông chúng ta Thiết Lí Trường được ..." Những người bên cạnh oán trách một câu.

"Vâng, là, có thể là vừa nãy nhìn lầm rồi, xảy ra ảo giác..." Trong ánh lửa, cái kia Tiểu Mễ Khoa xin lỗi nói rằng, hiển nhiên hấn địa vị không bằng vừa nãy người kia cao.

"Đi thôi! Lại tới những địa phương khác dò xét một thoáng, ..." Người kia nắm cây đuốc, kể tục ở trong bóng tối cất bước .

Nhìn thấy đi xa bóng lưng, Nhiếp Thiên Minh trường thờ phào nhẹ nhõm, hơi chút bình tĩnh một thoáng tâm tình, lại nhanh chóng hướng bên trong tới gần .

"Thiết Lí Trường, chỉ ít hấn là một cái rất có thân phận Yêu Nhân tộc." Nhiếp Thiên Minh lẩm bầm nói.

"Bên trong trường là Yêu Nhân tộc bên trong địa vị càng cao hơn , bất quá không có trước đó gia hoả kia địa vị cao, phỏng chừng nhiều nhất đến Dục Đan kỳ sơ kỳ, nghĩ đến giết chết hấn hấn là không khó khăn lắm đi!" Diệp Tà mỉm cười nói rằng.

"Sẽ có đơn giản như vậy?" Một cái Dục Đan kỳ cường giả, tại Diệp Tà trong mắt liền như cùng một cái Thiên Nguyên cảnh người như thế, dễ dàng liền có thể giải quyết, Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn thấy Diệp Tà nụ cười quý dị, liền cảm thấy không đơn giản như vậy.

"Yên tâm đi! Hồ gia ta còn là có cái này dự phán lực." Diệp Tà tự tin nói rằng, tuy rằng nó hiện tại vẫn không có đạt đến đỉnh cao thực lực, thậm chí liền một phần mười đều không có đạt đến. Thế nhưng nó cùng Hư Không lão sư như thế, đều có mấy ngàn năm từng trải.

Có vài thứ, là Nhiếp Thiên Minh không có, đó chính là từng trải, ngàn năm tích lũy xuống từng trải.

"Tin tưởng người một lần." Nhiếp Thiên Minh lẩm bầm nói, nếu như thật không có trước đó cái kia Yêu Nhân tộc lợi hại , hấn vẫn có thực lực giải quyết đi.

Dựa theo Diệp Tà đưa ra, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hướng về trung tâm sơn động đi đến, nếu quyết định chủ ý, hấn tuyệt đối sẽ không do dự.

Giết chết một cái, nếu như có thể để Diệp Tà khôi phục đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, như vậy buôn bán, hấn nhất định sẽ làm.

Một khi Diệp Tà khôi phục, bằng mượn thực lực của bọn hấn, chạy ra địa phương này cũng không phải là đầm rồng hang hổ .

"Nhanh, Hắc Huyền..."

Nhiếp Thiên Minh cấp tốc chạy vội quá khứ, trong lúc gặp phải mấy cái tuần tra người, hấn cũng không thèm tránh né, bàn tay đuổi một cái, những người kia toàn bộ bị Diệp Tà hút khô rồi.

Đối với Diệp Tà thủ đoạn như vậy, Nhiếp Thiên Minh đã thành thói quen, cho nên cũng không có cảm giác gì, lại nhanh chóng chạy vội quá khứ.

Hướng chỉ bọn họ những này Yêu Nhân tộc liền là đối với hấn như vậy môn, chính mình dùng đồng dạng phương pháp, cũng không tính tàn nhẫn. Hơn nữa còn không phải hấn hạ tay, Nhiếp Thiên Minh lập tức cũng là bình tĩnh.

Đây không phải là hung tàn không hung tàn vấn đề, mà là sinh tồn vấn đề, biến thành một cường giả vấn đề...

Nghĩ tới chính mình thị vệ bị những này Yêu Nhân tộc hấp thành thân thể khô hậu, Nhiếp Thiên Minh không có một chút áy náy.

Một thù trả một thù, coi như là tích thủy chi ân, hấn cũng sẽ dâng lên tuyên báo đáp. Thế nhưng nếu là trắng trợn hại chính mình, Nhiếp Thiên Minh tuyệt đối không nương tay.

Hấn không phải nhai tí tất báo người, thế nhưng là ưa thích tính sổ người...

Yêu thích tính sổ, không chỉ có muốn báo thù, càng muốn được tài...

"vù..."

Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng tìm tới phía trước khoảng cách mười mét, quả nhiên cảm ứng được một cường giả khí tức, Hạnh Hảo hấn Tinh Thần Tự Phù đã hoàn toàn khôi phục như cũ , này mới không làm kinh động đến người ở bên trong.

"Thiết Lí Trường, ha ha... Ngày hôm nay coi như người xui xẻo rồi." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nở nụ cười một thoáng, thần nhiên nói.

"Hắc Huyền, người sống ở chỗ này."Nhiếp Thiên Minh dặn dò nó một câu, hiện tại Hắc Huyền đã có nhất định trí tuệ , chỉ ít hần rõ ràng chủ nhân ý tứ.

Nhanh chóng đẩy ra cửa phòng, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng lên vào đi vào, cấp tốc giải quyết bên cạnh hai cái trang phục Yêu Nhân tộc người hầu.

" ả?"

Thiết Lí Trường đột nhiên mở mắt, cảm giác được dị dạng, ngồi dậy, nhìn Nhiếp Thiên Minh.

" ồ?"

Thiết Lí Trường làm sao cũng không nghĩ tới, đến đánh lén hần người dĩ nhiên là một cái mười bảy, mười tám tuổi tiểu tử, nhất thời cảm thấy nghi hoặc.

Thiết Lí Trường nhanh chóng đốt sáng lên trong phòng ánh đèn, phát hiện mình hai cái dong người đã biến thành thân khô , thủ đoạn cùng bọn hần Thánh tộc như thế. Thậm chí muốn so với bọn hần càng cường hoành hơn.

" người là ả? Dĩ nhiên tu luyện chúng ta Thánh tộc nội công tâm pháp!"Thiết Lí Trường dù sao cũng là một cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả, cũng không hề hoang mang, lạnh lùng hỏi.

Vốn là Nhiếp Thiên Minh cho là hần sẽ lớn tiếng kêu gào, nhưng nhìn đến Thiết Lí Trường nhàn nhạt vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh hiểu Thiết Lí Trường căn bản khinh thường gọi nhần.

"Động tĩnh càng nhỏ càng tốt, như vậy giết người, ta mới có thể an toàn chạy trốn." Nhiếp Thiên Minh trong lòng âm thầm nghĩ đến.

"Ồ, không bao lâu theo một cái Thánh tộc nhân học một chút, bắt quả vẫn đều chưa từng dùng qua. Người biết, nếu như tại Phong Vân Hoang sử dụng loại thủ đoạn này, ngay lập tức sẽ bị người đánh giết." Nhiếp Thiên Minh cố ý dừng lại chốc lát, nhìn Thiết Lí Trường vẻ mặt.

"Sau đó đây?" Thiết Lí Trường nghiêm túc hỏi.

"Sau đó... Còn có sau đó sao?" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên nhảy lên, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng khởi động Toán Hạch, cấp tốc vận hành lên.

Nguyên lực nhanh chóng tụ lại đến trên bàn tay, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nhào tới, thế tiến công cực kỳ mãnh liệt, hần đã quyết định chủ ý , tuyệt đối không thể cho hần cơ hội phản kích.

"Càng dám đánh lén... A! ..." Thiết Lí Trường phần nộ quát.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Chạy mau!

Quái dị khí tức lần thứ hai từ hần trên người truyền đến, Thiết Lí Trường giờ lên mạnh mẽ nắm đấm, mạnh mẽ đập tới.

"Hừ hừ..."

Nguyên lai chỉ là một cái vừa đột phá đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả, Nhiếp Thiên Minh lập tức cũng không ở lo lắng, trên nắm tay lại bỏ thêm mấy phần lực đạo, mạnh mẽ đánh sang.

"Bành!"

Nhiếp Thiên Minh nắm đấm mạnh mẽ đánh tới vừa đến lại xấu Yêu Nhân tộc trên nắm tay, phát sinh tiếng vang ầm ầm.

"Oa!"

Yêu Nhân tộc bị đánh văng ra , màu xanh lục lập tức biến cực độ thống khổ, hiển nhiên hần không ngờ rằng Nhiếp Thiên Minh một quyền này sẽ có lực mạnh như vậy lượng.

Thiết Lí Trường cực kỳ gian nan bò dậy, chậm rãi hướng về Nhiếp Thiên Minh tới gần, chuẩn bị phát động lần thứ hai tập kích.

"Không tốt..." Đột nhiên Diệp Tà hét to một tiếng, tựa hồ biết muốn xảy ra chuyện gì.

"Vào..."

Thiết Lí Trường lấy tốc độ cực nhanh nhảy đến Nhiếp Thiên Minh bên trái tảng đá ngăn tủ bên cạnh, dùng sức đập một cái ngăn tủ.

"Rầm rầm..."

Cả toà son động lập tức truyền đến một trận đáng sợ tiếng vang, mấy về sau, cả toà son động một mảnh sáng sủa.

"Mẹ nhà nó..."

Nhiếp Thiên Minh phần nộ mắng, cũng cố không Liều Liều, mười ngón lập tức hóa thành hai cái Mãnh Hồ móng vuốt, cấp tốc nhào tới.

Tinh Thần Tự Phù khởi động tinh thần lực nhanh chóng ức chế Thiết Lí Trường bên trong thân thể bành trướng bên trong khí, mười ngón mạnh mẽ cắm vào hấn trong thân thể.

"Ha ha... Ngươi giết không chết ta, ..." Thiết Lí Trường điên cuồng la hét .

"Giết không chết? Ngươi nghĩ tôi đẹp, ngươi đã quên ta cũng sẽ các ngươi Yêu Nhân tộc tu luyện pháp môn sao?" Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói.

"Diệp Tà, ngươi còn chờ cái gì đây?" Nhiếp Thiên Minh hướng về phía Hồng Hồ Ly quát.

"Được rồi, vốn còn muốn cho ngươi tiêu hao thêm đi hấn một điểm thể lực, như vậy luyện hóa lên liền dễ dàng hơn nhiều, bây giờ nhìn lại, ta trước tiên ra đi!" Nói xong Hồng Hồ Ly nhanh chóng từ Thánh Châu bên trong mặc đi ra, tiến vào Nhiếp Thiên Minh bên trong thân thể, điên cuồng hấp thu Thiết Lí Trường tinh nguyên.

"Không không... Ngươi... Không muốn..." Thiết Lí Trường gần như tuyệt vọng tê hô, cả toà son động đều nghe thấy hấn tiếng kêu thảm thiết âm.

"Không muốn, ha ha... Ta Hồ gia là loại thiện lương kia hạng người sao?" Diệp Tà khoe miệng giật giật, trong tay lực đạo càng cường hoành hơn .

Thiết Lí Trường thống khổ gầy gụa, nỗ lực muốn chạy trốn thoát Nhiếp Thiên Minh phong tỏa.

"Thiên Minh, đừng làm cho hấn phản kháng, như vậy bất lợi với hấp thu tinh nguyên." Diệp Tà lạnh lùng nói.

"Biết..." Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực nhanh chóng vọt vào Thiết Lí Trường bên trong thân thể, trắng trợn áp chế đối phương nội lực, không cho hấn một tia phản kháng cơ hội.

Vội này đồng thời Nguyên lực cũng toàn bộ rót vào gia hoá kia bên trong thân thể, hai đạo mạnh mẽ cực kỳ lực lượng trong nháy mắt phá tan Thiết Lí Trường.

"Hồng..."

Chỉ nghe thấy Thiết Lí Trường bi thảm tiếng gào , hấn không nghĩ tới, chính mình hấp nhân tinh nguyên hút mấy chục năm, ngày hôm nay dĩ nhiên dùng phương thức này kết thúc tính mạng của mình.

...

...

Trong gian phòng chỉ còn lại Thiết Lí Trường không cam lòng tiếng kêu rên, Diệp Tà cực kỳ nhanh chóng hút vào đối phương tinh nguyên.

"Mau bỏ đi!" Theo cuối cùng một tia tinh nguyên bị hút vào, Diệp Tà nhanh chóng hô.

"Hảo." Nhiếp Thiên Minh không dám trì hoãn, lập tức xông ra ngoài, toàn bộ quá trình chỉ kéo dài ngắn ngắn mười mấy giây liền kết thúc.

"Thiên Minh, bên ngoài đều giao cho ngươi . Ta vì tiết kiệm thời gian, không có luyện hóa hấn tinh nguyên, chỉ là mạnh mẽ hút vào. Hiện tại ta nhất định phải đem nó luyện hóa, bằng không hậu quả khó mà lường được." Diệp Tà vẻ mặt nghiêm túc nói.

"hành, tại ngươi luyện hóa trước đó, ta tuyệt đối sẽ không có việc." Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nói rằng, lại hướng về Hắc Huyền huy một thoáng tay.

Đứng ở bên ngoài Hắc Huyền cấp tốc chạy vội tới, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng vọt ra.

"hồng hồng..."

Mới ra, Nhiếp Thiên Minh liền gặp được mấy chục con Thiên Nguyên cảnh yêu thú, hung ác la hét , hung ác nhào tới.

"Hắc Huyền, giao cho ngươi..."Nhiep Thiên Minh lạnh lùng nói, tiện đà nhanh chóng xông qua.

Mấy chục con yêu thú đối với hắn mà nói không tạo thành được một tia uy hiếp, hắn cũng không thèm động thủ, Hắc Huyền cực kỳ hung hãn cắn chết sáu, bảy con yêu thú, còn có vài con cuống quýt trốn thoát.

Trong sơn động tụ lại có ít nhất mấy trăm Yêu Nhân tộc, bọn họ từ các góc xông tới, nỗ lực đem Nhiep Thiên Minh vây ở chỗ này.

"chỉ bằng các ngươi, muốn chết!"

Nhiep Thiên Minh khởi động Nguyên lực, song quyền trên hiện ra hào quang màu vàng kim, cực kỳ hung ác hướng phía trước huy đi.

Nắm đấm đụng tới chỗ không chết vừa thương, trong nháy mắt Nhiep Thiên Minh cùng Hắc Huyền đã đánh ra một con đường máu.

Từ Thiết Lí Trường gian phòng đến cửa động, một người một hổ chỉ cần hai mươi giây liền vọt ra.

Một cái đạt đến Dục Đan kỳ viên mãn thực lực Nhiep Thiên Minh hơn nữa một cái đã đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, lại ai có thể ngăn cản bọn họ rời khỏi đây?

Chỉ muốn xông ra sơn động này, Nhiep Thiên Minh liền dám cam đoan chính mình an toàn. Nếu như bị những cường giả kia vây quanh ở trong sơn động, như vậy hắn liền muốn làm khốn thủ chi cãi.

Đây cũng chính là Diệp Tà tại sao mười mấy giây đồng hồ liền hút khô Thiết Lí Trường tinh nguyên nguyên nhân, Diệp Tà liệu lĩnh bị phản phệ nguy hiểm chính là vì cho Nhiep Thiên Minh mang đến mấy chục giây quý giá thời gian.

"oanh"

Nhiep Thiên Minh cuối cùng một quyền đánh ra, rốt cục vọt ra, hắn không quay đầu lại, chỉ là trực tiếp hướng vọt tới trước đi.

Lúc này bên trên ngọn núi này một mảnh đèn dầu sáng rõ, đều bị đột nhiên xuất hiện nguy hiểm thức tỉnh.

"bắt lại hắn!..."

"nhanh bắt lại hắn..."

"..."

"này có thể không phụ thuộc vào các ngươi."

Nhiep Thiên Minh hừ lạnh một thoáng, ở lại Hắc Huyền cấp tốc hướng tây nam phương hướng chạy trốn rồi.

"đuổi theo hắn, giết chết không cần luận tội..."Một cái cực có thân phận Yêu Nhân tộc lập tức phát sinh hiệu lệnh, hết thảy Yêu Nhân tộc toàn bộ từ vọt xuống tới.

"Hắc Huyền, nhanh lên một chút lao ra!"Nhiep Thiên Minh cấp thiết kêu, khắp núi Yêu Nhân tộc đều bị hắn chọc giận, nếu là bị chặn lại hạ xuống, hậu quả khó mà lường được.

"vèo vèo..."

"rầm rầm..."

Một đạo cực nhanh thân ảnh thêm vào một đạo cực nhanh hồ ảnh, vọt qua phía trước vừa tạo thành vòng vây, lập tức lại lâm vào khác một vòng vây.

"xem ra muốn Huyết Chiến..."Nhiep Thiên Minh nhẹ nhàng liếm liếm môi, nhanh chóng rút ra mặc đao, cấp tốc xông tới.

"a!"

Một vệt ánh sáng màu máu nhanh chóng thổi qua, có một chút máu tươi phun đến hắn trên mặt, Nhiep Thiên Minh cũng không thèm bận tâm, lại dùng lực bổ tới.

Ngăn ngắn thời gian một phút bên trong, Nhiep Thiên Minh toàn thân dính đầy máu tươi, liền liền hắn chính mình đều không biết chém bao nhiêu người.

"đi..."

Theo Nhiep Thiên Minh gầm lên giận dữ, rốt cục lần thứ hai chạy ra khỏi vòng vây, lần này đã hoàn toàn vọt ra.

"đừng làm cho gia hỏa này chạy..."

Phía sau lại truyền tới rồi loạn tung bùng, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được có một cỗ cực cường thế lực đang nhanh chóng đuổi theo hắn.

"đi nhiên tới ba cái Dục Đan kỳ cường giả, ..."Nhiếp Thiên Minh lên lút quay đầu lại nhìn thoáng qua, nếu là bị bọn họ cho quán lấy, này thật sự không tốt trốn thoát.

Hạnh Hảo Nhiếp Thiên Minh chạy trốn tốc độ cực nhanh, mà Hắc Huyền Hồ chạy trốn năng lực vốn là, tuy rằng địa lý hoàn cảnh không quá quen thuộc, thế nhưng trong lúc nhất thời cũng không có bị bọn họ đuổi theo.

Muốn bỏ rơi những cường giả này, Nhiếp Thiên Minh xem ra vẫn muốn bỏ ra một ít thời gian, hắn mang theo Hắc Huyền mới trong rừng cây nhanh chóng qua lại ...

"ngươi chạy không ra được, nơi này trừ chúng ta ra ai cũng đừng nghĩ đi ra ngoài..."

Mặt sau truyền tới một Yêu Nhân tộc lớn tiếng rống giận âm thanh, bắt quá nghe tới âm thanh thật sự rất khó nghe, như cỗ họng bị cắt vỡ phát ra âm thanh.

"ta không chạy, chờ chết a!"Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói thầm một câu, chỉ cần không bị bọn họ cuốn lấy, chính là được rồi.

"chạy nữa nhanh một chút..."Nhiếp Thiên Minh lúc này đã gần đến đạt đến thân thể chạy trốn cực hạn, có thể nói tốc độ đã vượt qua Hắc Huyền Hồ.

Đầy đủ một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh chung Vu Thành công bỏ rơi phía sau ba người, hắn đỡ một cây đại thụ, chậm rãi hô hấp.

Kỳ thực nếu không phải Nhiếp Thiên Minh có thể thông qua Tinh Thần Tự Phù sớm phán đoán con đường, hắn cũng không thể nào trốn ra được.

Đêm tối đối với Nhiếp Thiên Minh không có ảnh hưởng, thế nhưng là đối với những này Yêu Nhân tộc có ảnh hưởng, lúc này mới thuận lợi trốn thoát.

Nghỉ ngơi một lát sau, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu tự hỏi đón lấy lối thoát, dù sao nơi này hắn không một chút nào quen thuộc. Nếu quả thật theo vừa mới cái kia Yêu Nhân tộc nói, chính mình chẳng phải là không ra được .

"Hò gia? Ngươi thế nào rồi?"Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng hỏi, từ Thiết Lí Trường gian phòng đi ra, đến hiện tại Diệp Tà chưa từng nói qua một câu nói, thậm chí liền chỉ một tiếng đều không có. Dưới tình huống như vậy, hắn không khỏi có chút lo lắng, sợ sệt Diệp Tà bị Thiết Lí Trường tình nguyện phản phệ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Hồi mã thương

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh xem Diệp Tà không nói gì, đợi có mấy chục giây sau, hắn lập tức xuyên tiến vào.

Diệp Tà hạt châu bên trong đen kịt một màu, hơn nữa còn là lạnh lẽo thấu xương, Nhiếp Thiên Minh không khỏi chà xát tay, hướng về trong bóng tối nhìn tới.

"dùng dùng dùng..."

Trong bóng tối truyền đến một trận cực kỳ bé nhỏ âm thanh, Nhiếp Thiên Minh lập tức dùng tinh thần lực đảo qua một mảnh kia khu vực, Diệp Tà quả nhiên ở nơi nào.

Hắn không dám đi quấy rối Diệp Tà, khả năng vào lúc này là nó thời khắc mấu chốt, như bị chính mình quấy rối, khiến cho phản phệ, hậu quả khó mà lường được.

Trong bóng tối, Nhiếp Thiên Minh dùng sức chà xát tay, thậm chí so với mình vẫn khăn trương.

Diệp Tà khôi phục thực lực trực tiếp quan hệ đến hắn kẻ đó hạ rất nhiều kế hoạch, trọng yếu nhất là, chỉ có Diệp Tà mới biết được như thế nào tìm đến đề Hư Không lão sư thức tỉnh biện pháp.

" chờ đợi..."

Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói, đây là hắc duy nhất có thể làm sự...

Hắn đột nhiên cảm giác được, lúc trước cha tại chờ mình lúc xuất thế cũng là loại tâm tình này.

Lo lắng, lại dần một ít vui sướng, khả năng này chính là cha cho mình đặt tên gọi Thiên Minh hàm nghĩa .

Đông Phương này một tia hồng, đối với cái này họ Nhiếp gia đình là trọng yếu như vậy...

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh tâm tình cũng như cha hắn giống như vậy, lo lắng nhưng dùng tràn ngập hi vọng...

Diệp Tà vị trí lại truyền tới một trận tiếng vang, có một chút cực kỳ thống khổ tiếng gầm nhẹ, Nhiếp Thiên Minh nắm đấm nắm chặt chẽ, tinh thần lực lần thứ hai đảo qua đi.

Lại đầy đủ đợi hai giờ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục lần thứ hai nghe được một tiếng kịch liệt rung động.

" dừng!"

...

" vù vù..."

Trong bóng tối, lại truyền tới Diệp Tà một tiếng cực kỳ khoan khoái tiếng thở, Nhiếp Thiên Minh lúc này mới như trút được gánh nặng.

Toàn bộ không gian dần dần biến sáng, nhiệt độ cũng rõ ràng tăng trở lại , Nhiếp Thiên Minh mỉm cười hướng về Diệp Tà đi đến.

" a!"

Nhiếp Thiên Minh không khỏi kêu lên, chỉ thấy Diệp Tà trên người dính đầy vết máu, dường như từ trong ao máu leo đi ra giống như vậy, thật là khủng bố.

Diệp Tà nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, cười cười nói rằng: " ha ha, tiểu tử, đừng lo lắng, đây là khôi phục biểu hiện, đừng ngạc nhiên."

" nga, là Thiên Minh cô lậu quả văn ."Nhiếp Thiên Minh nhún vai, lẩm bẩm nói.

Bất quá Diệp Tà xem ra, không một chút nào như là khôi phục dạng, nhìn Diệp Tà có chút lão đạo bước tiến, Nhiếp Thiên Minh vội vàng chạy tới.

" không cần giúp đỡ, Hồ gia bốn con cháu, bước đi rất ổn."Bất quá trong giọng nói nhưng có một chút không dễ phát hiện lòng cảm kích.

" nga!"Nhiếp Thiên Minh le lưỡi, dù sao Diệp Tà đã từng cũng là một vị cường giả tối đỉnh, bây giờ cần một tên tiểu bối đến nâng, tâm lý trên xác thực có điểm khó chịu.

" ngươi một mực nơi này chờ đợi?"Diệp Tà khôi phục dĩ vãng bình tĩnh, thân nhiên nói.

" cũng không, chỉ là đợi hai giờ mà thôi, nhìn thấy Hồ gia chính đang then chốt thời kì, không dám quấy rầy."Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

" ân, không sai. Lúc trước không có nhìn lầm ngươi, Hồ gia hiện tại không có chuyện gì , ngươi đi về trước đi!"Diệp Tà tay vẫy một cái, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi lui đi ra.

Chỉ cần Diệp Tà không có chuyện gì, hắn trong lòng liền có niềm tin , chỉ ít gặp phải sự tình, còn có thể tìm nó thương lượng một chút. Dù sao Diệp Tà kiến thức muốn so với hắn nhiều hơn.

...

...

Từng lăm lăm, cực độ yên tĩnh, an tĩnh có điểm không thoải mái.

Liền ngay cả yêu thú la hét âm thanh đều rất ít, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ ngủ say Hắc Huyền Hồ, nhìn hắc đen bầu trời.

Hắn không có nhóm lửa, dù sao những này Yêu Nhân tộc vẫn tại trắng trợn tìm kiếm tự mình, Nhiếp Thiên Minh chỉ có thể lựa chọn tại trong đêm tối độc tỉnh.

Bầu trời rốt cục xuất hiện một tia bạch quang, tuy rằng không có mặt trời, thế nhưng vẫn là rõ ràng cảm giác được sáng.

Ban ngày vẫn như cũ rất nguy hiểm, dù sao Yêu Nhân tộc lúc nào cũng có thể tìm tới nơi này, Nhiếp Thiên Minh ngồi ở dưới cây to, Tinh Thần Tự Phù vẫn như cũ đang không ngừng mà tìm kiếm.

Tạm thời hấn cũng không có quá tốt ý nghĩ, chỉ có thể chờ đợi cùng Diệp Tà đồng thời thương lượng biện pháp giải quyết.

...

...

"tiểu tử, vào đi!"Diệp Tà mỉm cười nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh vừa nghe là Diệp Tà âm thanh, lập tức xuyên tiến vào.

Diệp Tà đã khôi phục đến trước đây trạng thái, cả người bộ lông càng thêm đỏ chót , tinh thần trạng thái so với trước tốt hơn mấy lần.

"Hò gia, ngươi khôi phục đến Dục Đan kỳ?"Nhiếp Thiên Minh vui lòng hỏi.

"vừa khôi phục đến, bất quá thực lực bây giờ còn chưa đủ lấy chống lại một cái Dục Đan kỳ cường giả công kích, qua không được bao lâu, ta nghĩ ta lẽ ra có thể khôi phục Dục Đan kỳ viên mãn trạng thái."Diệp Tà thoả mãn nói rằng.

"vậy thì tốt, chỉ là của chúng ta trước mắt bây giờ nên làm gì? Chúng ta không tìm được lối thoát, trở về không được..."Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng, đây là trước mặt gặp phải to lớn nhất khó khăn.

"đây thật là một cái vấn đề, dung ta suy nghĩ một chút..."Diệp Tà nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đang trầm tư.

Nhiếp Thiên Minh cũng bắt đầu đảo rỗng tâm tư tự hỏi, làm sao mới có thể ra...

"chúng ta vẫn là Yêu Nhân tộc sào huyệt đi..."Đột nhiên Diệp Tà mỉm cười nói rằng.

"a! ..."

"trở lại Yêu Nhân tộc sào huyệt..."

"này không phải là muốn chết sao?"

Nhiếp Thiên Minh cực độ kinh ngạc hỏi, hiện tại toàn bộ Yêu Nhân tộc đều đang tìm kiếm hấn, chính mình vẫn chủ động trở lại, đây không phải là muốn chết là cái gì.

"ta để ngươi bây giờ trở về đi tới sao?"Diệp Tà nhìn Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc vẻ mặt, thần nhiên nói.

"ngươi là nói, chúng ta trước tiên ở chỗ này tránh né khó khăn, chờ qua mấy ngày, danh tiếng quá lại trở về?"Nhiếp Thiên Minh thì thảo hỏi.

Diệp Tà khe khẽ gật đầu, nói rằng: "có câu nói, chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất. Tuy rằng mỗi người đều hiểu, thế nhưng cũng không phải là mỗi người cũng dám đi dùng, bởi vì nguy hiểm nhất cùng an toàn nhất đều là tại một đường trong lúc đó."

"Hò gia, ý tứ của ngươi là đưa vào chỗ chết sau đó sinh."Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng nói rằng.

"ha ha..."

"dĩ nhiên, cái này biện pháp, ta đã gặp thật là nhiều người dùng qua, trong đó cũng bao quát chính ta, cũng coi như là mười lần như một . Thế nhưng máu chót nhất một điểm là bọn họ không có."Diệp Tà cố ý ngừng lại.

"Hò gia, ngươi nói a! Đừng đến thời khắc máu chót đừng nói ."Nhiếp Thiên Minh vội vàng hỏi.

"ha ha..."

Diệp Tà sờ sờ chính mình mũi, có điểm lúng túng nói rằng: "cùng lắm là bị phát hiện tại chạy đến, cũng tổn thất không được cái gì."

"chuyện này... Chuyện này..."

Nhiếp Thiên Minh sau khi nghe xong, mặt xạm lại, chẳng trách Diệp Tà không nói, xác thực là một cái nát không thể lại nát biện pháp.

Thế nhưng xác thực lại là một biện pháp tốt, Nhiếp Thiên Minh gật đầu bất đắc dĩ.

"yên tâm đi, hiện tại ta đã đến Dục Đan kỳ , chúng ta liên thủ, đối phó một, hai cái Tiểu Đan kỳ cường giả không có bất cứ vấn đề gì, cho nên trốn ra được, tuyệt đối không là vấn đề."Diệp Tà gãi gãi chính mình đuôi, mỉm cười nói rằng.

"chúng ta thử xem đi! Lên vào đến Yêu Nhân tộc sào huyệt, tùy tiện trao một cái Yêu Nhân tộc đến vừa hỏi, rất dễ dàng liền biết lối thoát ."Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"..."

Diệp Tà lờm hẩn một cái, cũng không có nói gì.

"làm sao, không thích hợp sao?"Nhiep Thiên Minh ngẩn ra, không rõ hỏi.

"ngươi cho rằng những này Yêu Nhân tộc sẽ nói cho ngươi biết sao? Ngươi bắt được bọn họ, kết quả chỉ có một cái, hẩn chỉ có thể bị ta hút khô, không có cái thứ hai kết quả."Diệp Tà thần nhiên nói.

"cũng đúng, muốn đúng như đơn giản như vậy, cũng không cần lên vào, trực tiếp trao một cái ép hỏi là được."Nhiep Thiên Minh gật đầu, chăm chú nói rằng.

"yên tâm đi, chúng ta lên vào đi vào, chỉ cần bọn họ lần thứ hai công đánh các ngươi thời điểm, tự nhiên sẽ đi ra. Đến thời điểm chúng ta chỉ cần lên rút theo là được, đi ra hậu chúng ta liền quyết định."Diệp Tà nói rằng.

Khẽ cau mày, Nhiep Thiên Minh méo xệch đầu, nghi ngờ hỏi: "ngươi biết bọn họ lúc nào đi tấn công?"

"cái này..."Diệp Tà lần thứ hai lúng túng nói rằng.

"các loại, đợi được bọn họ đi ra mới thôi."Diệp Tà ngẩng đầu lên, nhìn phương xa.

Ôm cây đợi thỏ, lại là một cái nát không thể lại nát chủ ý...

"Hồ gia đợi nhiều năm như vậy, cũng không có cái gì, huống chi chờ chỉ là mấy tháng đây?"Diệp Tà vừa nhìn Nhiep Thiên Minh lo lắng thần sắc, chỉ chỉ hẩn chậm rãi nói rằng.

"được!"

Nếu đều là tối nát chủ ý, hay là tổ hợp lại chính là một cái biện pháp hay.

Bất quá ngay cả Nhiep Thiên Minh chính mình cũng chịu không được chính mình giải thích, thế nhưng phải đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Người bị giam là ai?

Liên tiếp mười ngày, Nhiep Thiên Minh cũng không dám lộ diện, mãi cho đến thứ mười một thiên, hẩn mới mang theo Hắc Huyền chậm rãi đi ra.

Từ ban đêm, Yêu Nhân tộc hiển nhiên trải qua chuyện này hậu, thủ vệ có điểm tăng mạnh, thế nhưng vẫn là thư giãn không ít.

Nhiep Thiên Minh đem nên chuẩn bị đồ vật toàn bộ đều bỏ vào bên người bao bên trong, lần thứ hai chậm rãi tiến vào.

Lần này hẩn đã đến rồi một cái càng dùng quyền thế Yêu Nhân tộc thủ lĩnh trong nhà, nếu muốn lên vào, liền tìm một cái tin là linh thông nhất phủ đệ.

Tiến vào phủ đệ, đối với Nhiep Thiên Minh cùng Hắc Huyền mà nói, xác thực muốn dễ dàng hơn nhiều.

Nhanh chóng sau khi tiến vào, Nhiep Thiên Minh bắt đầu tìm kiếm cực kỳ bí mật địa phương, cái huyết động này muốn so với trước đó Thiết Lí Trường lớn hơn mấy chục lần.

Nhiep Thiên Minh bắt đầu lục lọi, nửa đêm phòng thủ cũng là yếu nhất thời điểm, hẩn rất nhanh liền đi tìm một chỗ cực kỳ bí mật địa phương.

Nơi này có điểm giống hàng kho, bởi vì Nhiep Thiên Minh có thể nghe thấy được mốc meo mùi vị, rất hiển nhiên, nơi này rất lâu không ai đã tới.

Tìm một cái cực kỳ bí mật sừng, lại chuyển một vài thứ làm ấn dấu, Nhiep Thiên Minh lúc này mới yên tâm ngồi xuống.

"Hắc Huyền, ngươi ở nơi này ở lại, ta đi xem xem bên ngoài tình huống..."Nhiep Thiên Minh vỗ vỗ Hắc Huyền, sắc mặt nghiêm túc nói rằng.

Hắn ít nhất phải hiểu rõ tới đây bố cục, liên tính bị phát hiện, cũng có thể mau chóng chạy đi.

Đầy đủ đi ra ngoài nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh mới chậm rãi đi ra, đối với khắp cả bố cục, hắn có bước đầu hiểu rõ, lúc này mới nằm xuống đến nghỉ ngơi chốc lát.

Từ lần trước từ nơi này chạy ra, Nhiếp Thiên Minh đã gần đến hảo ngày hôm nay không có hảo hảo nghỉ ngơi, tuy rằng hiện tại rất nguy hiểm, nhưng là chỉ cần không ai tới nơi này, hắn chính là an toàn.

Trời tờ mờ sáng, ban ngày tự nhiên là những này Yêu Nhân tộc hoạt động thời gian, hắn chỉ có thể ở nơi này, chậm rãi giám thị nơi này tình huống.

Tuy rằng không thể ra, nhưng là có thể ở bên trong phòng tu luyện, cũng là một cái lựa chọn tốt.

Nhiếp Thiên Minh ở chỗ này đầy đủ ở lại ba ngày, đối với hoàn cảnh này đã triệt để hiểu rõ, nguyên tới nơi này lại còn là Yêu Nhân tộc thủ lĩnh, Khoa Mạc phủ đệ.

"Khoa Mạc phủ đệ, chẳng trách to lớn như vậy..."Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự nhủ.

...

...

Nhiếp Thiên Minh lựa chọn địa phương quả nhiên là một lần cực kỳ yên lặng địa phương, ở lại năm ngày, liên liền một hạ nhân cũng chưa có tới quá.

Ngày thứ sáu buổi tối, Nhiếp Thiên Minh thật sự là chịu không được, quyết định đi trước chủ động đi giám thị Khoa Mạc, hi vọng có thể đạt được một ít vật hữu dụng.

"vèo vèo..."

Nhiếp Thiên Minh cực kỳ nhanh chóng lên vào đến Khoa Mạc trong sân, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng đảo qua sân, dĩ nhiên không có phát hiện Khoa Mạc tung tích.

"người đâu? Đây đã nửa đêm, hắn có thể đi nơi nào?"

Nghi hoặc tìm kiếm trong viện, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai chứng thực xác thực không có phát hiện Khoa Mạc gia hoà kia, này xác thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

"Đừng đừng đừng..."

Một trận nhẹ vô cùng tiếng bước chân truyền đến, Nhiếp Thiên Minh vội vàng dừng Tinh Thần Tự Phù, đoạn tuyệt cùng ngoại giới khí tức trao đổi.

"Là Khoa Mạc?" Nhiếp Thiên Minh không rõ nhìn hắn, nhìn thấy Khoa Mạc thần sắc ngưng trọng, có một chút tức giận treo ở trên mặt, nghĩ đến vừa nãy gặp phải không hài lòng sự tình.

Hơn nửa đêm, hắn đi đâu vậy? To lớn như vậy Khoa Mạc phủ đệ, ai dám để hắn mất hứng.

Mấy ngày xem hạ xuống, Nhiếp Thiên Minh phát hiện tại Yêu Nhân tộc, bọn họ chế độ đẳng cấp muốn so với Phong Vân Hoang, còn nghiêm trọng hơn.

Những này thân phận cực kỳ thấp Yêu Nhân tộc, tại Khoa Mạc trước mặt, thậm chí liên đầu cũng không nhìn giờ lên được.

Này bởi vì như vậy, Nhiếp Thiên Minh mới cảm thấy như thế khó mà tin nổi, hắn đi gặp ai?

"Đừng!"

Trong phòng truyền đến một tiếng lạnh lạnh tiếng vang, xem ra là Khoa Mạc phẫn nộ ngã cái chén phát ra âm thanh.

"Nhân đều chết hết sao?"

Khoa Mạc trong gian phòng truyền ra phẫn nộ tiếng rống giận dữ, ngay sau đó hắn dùng quăng ngã một cái cái chén.

"Khoa Mạc đại thần, nô bộc..."

"Đừng!"

Trong phòng lại truyền ra một tiếng cực kỳ cái tát vang dội âm thanh, Nhiếp Thiên Minh không khỏi sờ sờ mặt, một tát này xác thực không nhẹ.

"A!"

Trong phòng truyền đến một tiếng cực kỳ tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo đó là quỳ xuống đất cầu xin tha thứ âm thanh.

...

...

"Như thế lạnh thủy, làm cho ta làm sao uống..." Trong phòng Khoa Mạc vẫn tại không nghe theo không buông tha quả trách cái kia tên đáng thương.

"Vâng, là, nô bộc này liền đi cho người đổi..."

Cái kia nô bộc nom nớp lo sợ nói rằng, Nhiếp Thiên Minh có thể tưởng tượng đến hắn cực độ sợ sệt về mặt.

Rốt cuộc là ai, hoặc chuyện gì, chọc giận Khoa Mạc, bằng không hắn cũng sẽ không đối với này một nô bộc phát tiết.

Trong phòng nghe được một trận rót nước âm thanh hậu, lại biến yên tĩnh lên.

"Hò gia, người biết chuyện gì trên chọc hắn không cao hứng sao?" Nhiếp Thiên Minh thuận miệng vừa hỏi.

Hồng Hồ Ly run lên đuôi, thần nhiên nói: "Hắn có cao hay không hưng, theo chúng ta có quan hệ gì. Bất quá ta ngược lại là rất muốn gặp cái kia để hắn như vậy phần nô người, Thiên Minh, người nghĩ biện pháp tìm tới hắn."

Diệp Tà lạnh nhạt nói đến, tiếp theo lại trở nên yên lặng, đối với người kia, Nhiếp Thiên Minh cũng rất muốn nhìn hắn một chút.

Dù sao Khoa Mạc đêm khuya đi gặp người, ít nhất là một cái thần bí người...

Thần bí nhân...

...

...

Nhiếp Thiên Minh thì thảo thì thâm, xem ngày hôm nay Khoa Mạc về mặt, này cổ ác khí ít nhất phải vài thiên mới có thể tiêu tan xuống.

Nói cách khác, Khoa Mạc mấy ngày gần đây sẽ không lại đi tìm cái kia thần bí người, Nhiếp Thiên Minh lập tức phạm vào khó khăn.

"Chính ta tìm!"

Nhiếp Thiên Minh không dự định lần sau theo dõi Khoa Mạc tìm tới cái kia thần bí người, dù sao như vậy quá lãng phí thời gian, lập tức nhanh chóng từ Khoa Mạc vị trí trong viện lui đi ra.

"Vào vào..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng tại Khoa Mạc phủ đệ qua lại, đối với hắn mà nói, này xác thực không có cái gì khó độ.

Sau nửa giờ, Nhiếp Thiên Minh đã chuẩn bị cái sân chuyển biến, nơi này vốn là có điểm quen thuộc, cho nên độ khó cũng không lớn: cũng không lắm.

Thế nhưng là không có phát hiện một tia dị dạng, Nhiếp Thiên Minh không rõ nhìn trong bóng tối, tự hỏi...

"Còn muốn cái gì?" Diệp Tà miễn cưỡng ngáp một cái, chậm rãi nói rằng.

"Ồ? Này, người cho rằng hắn ở nơi kia?" Nhiếp Thiên Minh nhìn chính đang dùng móng vuốt sắp xếp bộ lông Hồng Hồ Ly, không rõ hỏi.

"son động này cứ như vậy đại, không phải ở trên trời, chính là ở dưới mặt đất." Diệp Tà thần nhiên nói.

Nhiếp Thiên Minh rộng mở trong sáng, trước đó theo dõi Cẩm Hồng lúc, chính là xuống đất. Mà 《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong cũng có vài chỗ ghi chép quá những này, trải qua Diệp Tà nhắc nhở, hắn nhất thời tỉnh thần tỉnh táo.

Lần thứ hai vọt vào trong bóng tối, Nhiếp Thiên Minh dùng Tinh Thần Tự Phủ, chậm rãi tìm kiếm lòng đất, nỗ lực phát hiện cường giả khí tức.

Đầy đủ tìm một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục tại một chỗ cực kỳ bí mật địa phương, phát hiện một tia cường giả khí tức.

Thế nhưng cực kỳ yếu ớt, thế cho nên vừa mới bắt đầu Nhiếp Thiên Minh không có chú ý, sau đó lần thứ hai tìm tới thời gian, này mới phát hiện xác thực là một tia cường giả khí tức.

Thế nhưng tại sao nhỏ yếu như vậy, Nhiếp Thiên Minh phi thường không hiểu, tồn trên mặt đất, tí mị tự hỏi.

"vẫn là đi xuống xem một chút..." Nhiếp Thiên Minh phát phát tay, dù sao cường giả kia khí tức nhỏ yếu như vậy, nghĩ đến cũng sẽ không đối với hắn tạo thành uy hiếp gì.

Nhiếp Thiên Minh cực kỳ cấp tốc tìm được cơ quan vị trí nơi, là một cái rất nhỏ cửa đá, hẳn cực kỳ cẩn trọng chui tới, nhẹ nhàng đem nó khép lại.

Bên trong động ngược lại cũng không phải đen như mực một mảnh, lấm tấm ánh lửa đang nhảy nhót, Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn lên, có hai, ba cái trông coi thị vệ, bước đầu phỏng chừng bọn họ thực lực hẳn là tại Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ trái phải.

Dùng hai, ba cái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ hảo thủ đến xem quần cái này thần bí người, xem ra người này xác thực có lai lịch lớn.

"ai? ..."

Trong đó cá nhân tựa hồ nghe đến một tia rung động, lập tức mở mắt, hướng về cửa động nhìn tới.

"Chẳng lẽ là ta nghe lầm..." Một người trong đó nhìn một chút, cửa động không có bất kỳ bóng người nào, lẩm bẫm nói.

"Ta nói, tiểu a Huyết Vũ, ngày hôm nay Khoa Mạc đại nhân còn chưa đủ hành hạ sao? Ai trẻ như thế dám đến địa phương này..." Một người khác tá oán nói.

"Thì cũng thôi, có thể là ngày hôm nay quá mệt mỏi, xảy ra ảo giác..."

"Ha ha..."

"Người không có phát sinh ảo giác..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng di động đến trước mặt bọn họ, cười híp mắt nói rằng.

"Người là, ... A! Dĩ nhiên không phải chúng ta Thánh Châu người, giết hẳn..." Trong đó cái này Yêu Nhân tộc nói chuyện đều có điểm nói năng lộn xộn.

"Vèo vèo..."

"Diệp Tà, giao cho người." Nhiếp Thiên Minh quay về cái kia rục rà rục rịch Hồng Hồ Ly, mỉm cười nói rằng.

"A!"

"A!"

"A!"

...

Ba tiếng cực kỳ thâm trầm quát tháo, Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn lên, quả nhiên lại đã biến thành ba cổ cây khô, toàn bộ quá trình không tới ba mươi giây.

Muốn so với Nhiếp Thiên Minh lần thứ nhất nhìn thấy Diệp Tà thu lấy Yêu Nhân tộc tinh nguyên nhanh hơn mấy lần, hơn nữa lần thứ nhất đều là Thiên Nguyên sơ kỳ Yêu Nhân tộc, lần này là ba cái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ cao thủ, nói đến thực lực cũng không kém, thế nhưng vẫn là khó thoát vận rủi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Giao dịch với ác ma

Nhìn khô quắt thi thể, loại tình cảnh này đã nhìn rồi mười mấy lần, thế nhưng vẫn có chút không thoải mái!

"Ta nói, Hồ gia, người không phải vẫn dựa vào loại phương pháp này khôi phục thực lực đi!" Nhiếp Thiên Minh bắt đầu dĩ nói, dù sao loại phương pháp này cũng quá quá thâm độc.

"Người cho rằng ta muốn a, đây là hiện nay phương pháp nhanh nhất, biết ta khôi phục Chuyển Đan kỳ thời gian, liền không cần loại phương pháp này." Diệp Tà lờm lỏm một cái, sờ sờ chính mình đuôi, lẩm bẫm nói.

Cũng đúng, nếu không dùng loại phương pháp này, Diệp Tà cũng không thể nhanh như vậy liền khôi phục đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, Nhiếp

Thiên Minh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là tiếp thu loại tàn nhẫn này phương pháp.

Dù sao những này Yêu Nhân tộc cũng từng dùng loại tàn nhẫn này phương thức đối phó đồng đội mình, bây giờ chết đi như thế, cũng coi như là ác hữu ác báo .

Đối phó như vậy kẻ địch, lại không thể có nửa điểm nhân từ, Nhiếp Thiên Minh nghĩ thông suốt hậu, tâm tình cũng khá rất nhiều, dù sao đây đều là Diệp Tà sát hại.

" đi, vào thăm.."Diệp Tà nhưng không có nửa điểm do dự, nó cái gì chưa từng thấy qua, thì làm sao có thể sẽ quan tâm giết chết mấy cái đáng chết người đây.

" ần.."Nhiếp Thiên Minh từ trong trầm tư thu lại rồi, chậm rãi đi về phía trước.

Con đường phía trước đột nhiên trở nên hẹp lên , Nhiếp Thiên Minh từ trên vách núi đá cầm một cái cây đuốc, chậm rãi hướng bên trong tới gần.

" vù..."

Tinh Thần Tự Phù không ngừng hướng bên trong tìm tòi, ngăn ngắn mười mét qua đi, một cái rộng rãi son động xuất hiện.

" người xem..."

Nhiếp Thiên Minh không nghĩ tới, này hẹp hẹp khe hở qua đi, dĩ nhiên là một cái đại son động.

" a! ..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi kêu lên một tiếng sợ hãi, tại son động trung ương, có một cái to lớn cái bình, bên trong tản ra nồng đậm tanh tươi.

Những này cũng làm cho Nhiếp Thiên Minh cảm thấy kinh ngạc đồ vật, chân chính để hấn kinh ngạc chính là, cái bình bên trong người kia.

Tóc tai bù xù, xanh đậm bên trong lại mang theo vài phần khô vàng mặt, có vẻ cực kỳ khủng bố. Con mắt sâu sắc lờm : hóp vào, không nhìn kỹ Nhiếp Thiên Minh thật sự không nhìn ra con mắt của hấn.

Thêm vào son động tia sáng không quá sáng, người này có vẻ càng âm trầm hơn khủng bố.

Người kia nằm ở phát mãi tanh tươi lực trong nước, sau lưng giống như bị đồ vật gì khóa lại .

" này là người hay quý?"Nhiếp Thiên Minh run rẩy một thoáng, thì thảo hời, tuy rằng hấn đã xem như là một cường giả , thế nhưng nhìn thấy nhân vật đáng sợ như vậy, vẫn là sâu sắc hít một hơi khí lạnh.

" là một cái Yêu Nhân tộc. Không cái gì đáng sợ."Diệp Tà muốn so với hấn bình tĩnh hơn nhiều, lạnh lùng nói rằng.

" ả? ..."

Đột nhưng cái kia Yêu Nhân tộc ngẩng đầu lên, nhìn Nhiếp Thiên Minh, lạnh lùng hỏi.

" nga, ta là... Ta là..."Nhiếp Thiên Minh trong lúc nhất thời không tốt trả lời, nói như thế nào, còn có thể nói như thế nào...

" ta là qua đường, trong lúc vô tình xông vào, không lấy làm phiền lòng, không lấy làm phiền lòng..."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng cảm thấy lúng túng, qua đường, thiết thời hấn có thể nói ra, thế nhưng dưới tình thế cấp bách chính là nói .

" a!"

Nhiếp Thiên Minh lại hét to một tiếng, quái nhân kia con mắt dĩ nhiên là hai cái hồng hồng quả cầu lửa, hồng như hỏa nhãn cầu.

Thăm thăm lực thủy lần thứ hai hiện ra khiến người ta buồn nôn tanh tươi, Nhiếp Thiên Minh lớn mật đi về phía trước hai bước, có hấn cùng Diệp Tà hai cường giả, cũng không lo lắng sẽ bị hấn tổn thương tới.

Lại nói nếu như nếu là hấn cường giả tới đỉnh, cũng sẽ không bị nắm tới đây, chịu phần này dằn vặt .

Mới vừa rồi bị người kia dọa đến, đa số là tâm lý tác dụng, dù sao hấn đáng đáp thật sự là quá mức khủng bố .

"Ha ha ha..."

Người kia cực kỳ khủng bố cười, âm thanh cực kỳ sắc bén, chỉ là rõ ràng nội lực không đủ.

"Thủy rất đặc biệt..."

Chỉ chốc lát sau, Diệp Tà rốt cục mở miệng nói chuyện, nghe giọng nói của nó, xem ra cái này thủy xác thực không giống nhau.

Trải qua Diệp Tà nhắc nhở, Nhiếp Thiên Minh lại chậm rãi nhìn chăm chú vào, đàn bên trong thủy, có một cỗ lực lượng kì dị đang không ngừng cắn nuốt người kia thân thể.

"Người dĩ nhiên không phải chúng ta Thánh tộc người..." Người kia lần thứ hai há hốc miệng ra, nói chuyện, bất quá lần này nhiều hơn mấy phần kinh ngạc.

Bởi vì lúc trước, người kia không có quá chú ý hắn, theo Nhiếp Thiên Minh tới gần, người kia mới phân rõ đi ra.

"Xác thực không phải là các người Thánh tộc người, ta là trong lúc vô tình xông vào..." Nhiếp Thiên Minh vốn là muốn nói một cái lấy cớ, lừa gạt quá khứ.

"Ha ha ha..."

"Người cho rằng người có thể lừa gạt đến ta sao?"

"Có thể tới đây đến người, thực lực chỉ ít đạt đến Dục Đan kỳ, bằng không sớm đã bị bên ngoài thủ vệ giết chết. Nói, người có phải hay không Hoang Kỳ thị vệ..." Người kia lạnh lẽo hỏi.

"Vâng, có thể như thế nào? Hiện tại người đã thành như vậy, có thể nại ta bao nhiêu?" Nhiếp Thiên Minh dần dần thích ứng cảnh tượng trước mắt, cũng không ở cảm thấy có gì bất đồng, lập tức cũng không khách khí nói.

"Ha ha ha..."

"Người tiến vào chúng ta Thánh tộc khu vực, người cho rằng người còn có thể đi ra ngoài sao?" Người kia lạnh lùng nói.

"Ta... Ta sẽ ra ngoài..." Nhiếp Thiên Minh có điểm không đáy khí, dù sao hắn không biết khi nào Yêu Nhân tộc mới lại nổi lên công kích Hoang Kỳ.

"Ha ha ha..."

"Người là không có cách nào đi ra ngoài, trừ phi..." Người kia nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, lập tức ngừng lại, quan sát hắn thần tình.

Muốn cùng ta làm giao dịch, chỉ ít hắn là bãi chính thái độ, không nên tới đã nghĩ lừa gạt ta, Nhiếp Thiên Minh âm thầm cười nói.

"Ta cũng vậy một cái người làm ăn, có điều kiện gì, cứ việc mở, giá cả vừa phải, liền thành giao. Nếu như chênh lệch rất lớn, cùng lắm thì liền không làm." Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười.

Dù sao hiện tại hai người nằm ở ngang nhau địa vị, nói đúng ra, Nhiếp Thiên Minh nằm ở càng có lợi địa vị, hắn vẫn có thể tự do hoạt động.

Người kia thần sắc hơi chút biến đổi, hiển nhiên không nghĩ tới, mới vừa rồi còn nom nớp lo sợ thiếu niên, đột nhiên biến thành một cái vương tay chân nhân vật.

"Người biết ta là ai không?" Người kia trầm tư một lát sau, rốt cục lần thứ hai nói chuyện, bất quá trong giọng nói có một tia thỏa hiệp.

"Ồ, cái này ta thật không biết!" Nhiếp Thiên Minh thần nhiên nói, hắn cũng không muốn biết đối phương là ai, nhân vì làm gia hỏa này cũng không phải là người tốt lành gì.

Người kia hơi thờ dãi một hơi, chậm rãi nói rằng: "Ta gọi Khoa Phi Phổ, là Khoa Mạc anh họ..."

"Ồ?"

Nhiếp Thiên Minh cảm nhận được hiếu kỳ, nguyên tưởng rằng nhân vật thần bí này là Khoa Mạc kẻ thù, không nghĩ tới dĩ nhiên là hắn anh họ, nhưng là hắn làm sao sẽ lưu lạc đến tận đây đây?

Khoa Phi Phổ tựa hồ cũng nhìn thấu Nhiếp Thiên Minh suy nghĩ, phần nộ nói rằng: "Năm đó, ta mang thủ hạ công đánh các người Hoang Kỳ, bất hạnh trọng thương trở về, ai biết cái này vô sỉ gia hỏa dĩ nhiên nhân lúc ta chưa sẵn sàng, đánh lên cho ta. Cuối cùng đem ta giam cầm với này, ngày ngày dẫn vật, nhưng là khô không thể tả."

Nói tới đây, Khoa Phi Phổ vỗ một cái thật mạnh lực thủy, thể nhưng hắn thân thể lập tức thống khổ run rẩy lên, xem ra thật sự như Diệp Tà suy đoán, thủy xác thực không giống.

"Khái khục..."

"Ân, cái này cố sự, không sai, nhưng là theo ta có quan hệ gì đây?" Nhiếp Thiên Minh nhún vai, thần nhiên nói, nếu là huynh đệ huych với tường, hắn hà tất quản đây? Khoa Mạc chẳng phải vật gì tốt, người là hắn anh họ, có cái gì khác nhau chứ.

"Chỉ cần người giúp ta giải quyết Khoa Mạc, ta tự nhiên nghĩ biện pháp giúp người đi ra ngoài." Khoa Phi Phổ thần sắc cực kỳ chăm chú nói rằng.

"Ha ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi cười lớn lên, loại ngu xuẩn này sự, mình tại sao trở lại làm đây? Mượn đao giết người, Khoa Phi Phổ người muốn đến đến đình đẹp, hẳn xem thường cười.

Lông mi hơi run lên, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai bình tĩnh nói: "Loại này tự chịu diệt vong sự tình, đừng hy vọng ta đi làm. Ta xưa nay không làm lỗ vốn buôn bán. Nếu như không có những đồ vật khác, ta đã có thể trở về."

"Xác thực cho người đối phó Khoa Mạc thực sự không phải một cái hảo giao dịch, được rồi, chỉ cần người làm cho ta đi ra ngoài, ta nhất định mang người rời nơi này. Đợi được ta khôi phục thực lực, chính mình về tới tìm hẳn, báo thù rửa hận, người xem coi thế nào?" Khoa Phi Phổ mỉm cười nói rằng.

"Cái này ngược lại là một cái không sai buôn bán..." Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói, không cần đối phó Khoa Mạc, cứu ra Khoa Phi Phổ hậu, lại do hắn dẫn đường, cũng là một cái không sai buôn bán.

"Khái khục..." Diệp Tà đột nhiên ho khan mấy tiếng, tựa hồ đối với Khoa Phi Phổ không có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Đạt thành hiệp nghị

"Ồ? Hồ gia, người muốn nói cái gì?" Nhiếp Thiên Minh hoang mang hỏi.

Diệp Tà sờ sờ hõa hồng đuôi, thần nhiên nói: "Đón lấy vấn đề giao cho ta tới hỏi đi!"

"Ân!" Nhiếp Thiên Minh gật đầu lia lịa, dù sao Diệp Tà từng trải đặt ở đẳng kia.

"Khoa Phi Phổ, ta muốn biết Khoa Mạc tại sao không giết người?" Diệp Tà lạnh lùng nói.

"Chuyện này..." Diệp Tà vừa hỏi, Khoa Phi Phổ lập tức trở nên có điểm lúng túng, hiển nhiên không muốn làm cho Nhiếp Thiên Minh hiểu.

Cái này ta tại sao không có nhớ tới hỏi đây? Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự trách nói, không thể không bội phục Diệp Tà.

"được rồi, xem ra buôn bán vẫn là làm không được. Ta đi..." Nói xong, Diệp Tà ra hiệu Nhiếp Thiên Minh trở lại.

Nhiếp Thiên Minh xoay người lại, liền chuẩn bị rời khỏi, nếu hắn có quyền chủ động, liền muốn càng tốt hơn lợi dụng.

"Người trẻ tuổi, chờ một chút..." Khoa Phi Phổ hiển nhiên không nghĩ tới, vừa này thiếu niên đột nhiên trở nên như thế phú có tâm kế, thế nhưng hắn không thể chờ, nếu như mình lại không ra, sớm muộn chết ở chỗ này.

"Ồ? Khoa Phi Phổ đại nhân, người nói ra suy nghĩ của mình sao?" Diệp Tà làm bộ tò mò hỏi, bất quá cái này liền Nhiếp Thiên Minh đều sắp nhìn không được. Không có lời gì dễ nói, há có thể gọi lại chính mình, nhìn Diệp Tà một mặt vẻ mặt nghiêm túc, hẳn không khỏi lên lút địa vui vẻ lên.

Diệp Tà lờm hẩn một cái, cũng không để ý tới Nhiếp Thiên Minh, vẫn tiếp tục hướng về trong nước Khoa Phi Phổ nhìn tới.

"Vâng, nếu là hợp tác quan hệ, ta liền đem thật tình đều nói ra." Khoa Phi Phổ không ngờ rằng thiếu niên ở trước mắt như vậy quả cảm, cho nên cũng trở nên thành khẩn rất nhiều.

"Hay nhất nói thật, nếu như bị ta phát hiện có nửa câu lời nói dối, chúng ta quan hệ chính thức vỡ tan." Nhiếp Thiên Minh lại lần thứ hai cảnh cáo một tiếng.

"Cái này tự nhiên, Khoa Mạc sờ dĩ đem ta nhốt lại, là vì muốn lấy được ta phương pháp tu luyện. Bởi vì hắn không phải trưởng tôn, không có tư cách kế thừa trong gia tộc trọng yếu nhất phương pháp tu luyện, thế nhưng hắn lại không cam lòng, cho nên ra này âm hiểm ác độc chỉ chiêu." Nói tới đây, Khoa Phi Phổ trên mặt lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, hận không thể đem Khoa Mạc ăn tươi nuốt sống.

"Ồ, có chuyện như thế, thế nhưng hắn tại sao có thể chế phục người, dù sao người cũng là một cường giả, ... ?" Diệp Tà thần nhiên nói, từ vừa này mấy câu nói bên trong, cùng với Khoa Phi Phổ hiện tại kinh nghiệm, kết luận rồi lại việc này.

"Người có không biết, cái này là chúng ta Thánh tộc đặc biệt Thánh Thủy, ta mặc dù là cường giả, thế nhưng thân chịu trọng thương, bị hấn cầm lấy hậu, nhốt vào đến Thánh Thủy bên trong. Mà loại này Thánh Thủy có thôn phệ nhân tính nguyên lực, ta vẫn bị nó áp chế, thân thể mới trở nên càng ngày càng suy yếu, thế cho nên đến hiện tại, liền một điểm cường giả khí cũng không có."

Khoa Phi Phổ da mặt co quắp mấy cái, vẻ mặt có vẻ cực kỳ thống khổ, xem ra cái này thủy xác thực hại người rất nặng.

"Người nếu là không được, có thể tới thử một lần..." Khoa Phi Phổ khôi phục bình tĩnh, chậm rãi nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh vừa định quá khứ chứng thực một thoáng, thế nhưng bị Diệp Tà đúng lúc ngăn cản, Diệp Tà run lên màu đỏ đuôi, mỉm cười nói rằng: "Cái này thì không cần, nếu Khoa Phi Phổ đại nhân nói, ta còn là sẽ tin tưởng."

Nhất thời rõ ràng Diệp Tà ý tứ, dù sao không còn xác định an không an toàn dưới tình huống, hay nhất vẫn là không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

Ngày hôm nay, Nhiếp Thiên Minh từ Diệp Tà trên người học được không ít đồ vật, đây không phải là Võ đạo tinh thần, đây là sinh tồn tinh thần, thậm chí không thua gì Võ đạo tinh thần...

"Ta còn có cái cuối cùng vấn đề, dựa vào ta hiểu rõ, các người tộc, chung thân không phản bội, người trợ giúp ta, chẳng phải là bằng phản bội sao?" Diệp Tà lạnh lùng nói.

"Ha ha ha..."

"Cái gì gọi là phản bội, người nói cho ta biết, người xem ta, bị Khoa Mặc quan ở chỗ này có hai, ba năm, có người hỏi qua ta sao? Phản bội, đây là đối với ta to lớn nhất châm chọc."

"Cái gì Thánh tộc nguyên rửa, cái gì vĩnh không phản bội, đều đi gặp quỷ đi. Người không vì mình, trời tru đất diệt, những này phản bội mà nói, cái gì đều không đáng." Khoa Phi Phổ phần nộ rống giận, hiển nhiên mấy năm qua, Khoa Mặc đem hấn dẫn vật rất khổ.

Cũng khó trách hấn có loại ý nghĩ này, nhân tại như vậy trong hoàn cảnh, rất khó không sản sinh như vậy ý nghĩ, cho nên Diệp Tà cũng không có cảm thấy kỳ quái.

"Được rồi, ta hết thấy vấn đề đã hỏi xong. Chúng ta hợp tác chính thức bắt đầu." Diệp Tà mỉm cười nói rằng, lập tức lại xuyên tiến vào, rất hiển nhiên chuyện kể tiếp liền giao cho Nhiếp Thiên Minh, chỉ ít tình huống trước mắt rất rõ ràng.

"Người muốn ta làm sao giúp người?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

Tuy rằng hợp tác, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh vẫn là không biết làm sao trợ giúp hấn, dù sao đối với Thánh tộc, hấn biết rất ít.

"Cái này rất đơn giản, chỉ cần người đem ta từ Thánh Thủy bên trong đẩy ra ngoài liền có thể." Khoa Phi Phổ vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh đáp ứng, lập tức vui sướng nói rằng.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Nhiếp Thiên Minh giật mình hỏi.

"Chỉ đơn giản như vậy..." Khoa Phi Phổ lại lặp lại một bên.

"Hò gia, người xem, hấn có hay không giờ trò lừa bịp?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng hỏi.

Diệp Tà sờ sờ đuôi, lắc lắc đầu nói rằng: "Không biết, bất quá hấn nóng lòng trốn ra được, hấn là sẽ không giờ trò lừa bịp, lại nói nữa, hấn hiện ở nội lực cơ hồ tiêu hao hết, đối với chúng ta cũng không tạo thành được uy hiếp."

Nhiếp Thiên Minh khe khẽ gật đầu, nhanh chóng bước qua.

"Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng đụng tới cái kia buồn nôn lực thủy..." Diệp Tà lại lại bên cạnh nhắc nhở.

"Àn..."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh đã đến Khoa Phi Phổ trước mặt, nhẹ nhàng sờ sờ trước người cái bình lớn.

"Vù..."

"Thật lợi hại..."

Nhiếp Thiên Minh trong lòng kêu to, vừa nãy hấn có thể cảm giác được một cỗ hấp lực tại thôn phệ lực lượng của chính mình, bất quá không quá mạnh, thế nhưng đủ để hấn giật mình.

...

...

Lúc này bên trong động hoàn toàn yên tĩnh, Nhiếp Thiên Minh thậm chí có thể nghe được lực thủy thôn phệ chu vi không khí phát sinh từng tia từng tia tiếng vang.

"Khoa Phi Phổ đại nhân, ta muốn bắt đầu kéo ngưoi." Nhiếp Thiên Minh sắc mặt nghiêm túc nói rằng, hiện tại mới biết được viễn hoàn toàn không phải đem hấn tạo nên liên đơn giản như vậy.

"Ân..." Khoa Phi Phổ hưng phấn gật đầu, làm xong tất cả chuẩn bị.

"Vù..."

Ngay Nhiếp Thiên Minh tay chạm tới Khoa Phi Phổ thân thể lúc, một đạo cực kỳ mạnh mẽ lực lượng, nhanh chóng từ lực trong nước truyền đến, nỗ lực đem hấn Nguyên lực cũng hút đi.

"Muốn hút ta Nguyên lực, không cửa."

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt chìm xuống, trong tay Nguyên lực lập tức tụ lại lên, trong bàn tay tản mát ra chất phác ánh sáng lộng lẫy, tay phải mạnh mẽ tóm tới.

"Lên..."

Nhiếp Thiên Minh vừa dùng lực, thế nhưng Khoa Phi Phổ dĩ nhiên không có nửa điểm phản ứng, hấn cảm giác mình giống như tại đề một ngọn núi như thế. Khoa Phi Phổ thân thể dĩ nhiên cùng Thánh Thủy liên tại một thể, chút nào không thể động đậy.

"Vù..."

"Đừng!"

Trực tiếp bị Thánh Thủy bên trong một loại nào đó lực lượng đặc biệt phản bắn đi ra, Nhiếp Thiên Minh đạp đạp lui hai bước, này mới đứng vững.

"Xem ra thật không đơn giản a!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hít một tiếng, lẩm bẩm nói.

"Ngươi nghỉ ngơi trước chốc lát, tiếp tục cố gắng đi!" Khoa Phi Phổ sắc mặt nghiêm túc nói rằng, dù sao nếu như Nhiếp Thiên Minh không thể đem hấn cứu ra, chính mình mãi mãi cũng không ra được.

...

Nhẹ nhàng hít một hơi, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai chậm rãi đi tới đại đàn trước, lần thứ hai vận lực đi kéo Khoa Phi Phổ.

"Vù..." Lần này đàn hồi lực đạo càng mãnh liệt hơn, Nhiếp Thiên Minh đã làm tốt chuẩn bị, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng tiến vào Toán Hạch bên trong, một cỗ quen thuộc khí tức lần thứ hai kéo tới.

"Đừng đừng..."

Xây ra to lớn rung động, Khoa Phi Phổ thân thể bị kéo ra ngoài một điểm, thế nhưng phần lớn vẫn bị lực thủy quán vòng quanh.

"Xem ra không phải mấy phút liền có thể giải quyết tuyệt vời..." Nhiếp Thiên Minh hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói.

"Đừng!"

Lại là một tiếng vang thật lớn, Khoa Phi Phổ thân thể đi ra không ít.

"Khè khè..."

Lực thủy bắt đầu điên cuồng xoay tròn, tanh tưởi lập tức bay ra, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ dang ra một cái tay bưng kín mũi.

"Điều này cũng gọi Thánh Thủy?" Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nằng.

"Vù..."

Tinh thần lực tựa hồ không bị cái này thủy ảnh hưởng, thế nhưng Nguyên lực lại bị lực thủy tiêu hao một nửa năng lượng, Nhiếp Thiên Minh từ bao bên trong móc mấy hạt tứ phẩm đan dược, nhanh chóng ném đến trong miệng.

"Đừng!"

"Nỗ lực lên, cũng sắp muốn đi ra..." Khoa Phi Phổ vui lòng nói rằng, không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên thật có thể đem chính mình từ cái này Ác Ma đàn bên trong cứu ra bản thân.

"Không được, ta nghỉ ngơi trước chốc lát..." Nguyên lực tiêu hao thật sự là quá lớn, một mặt muốn lôi kéo Khoa Phi Phổ, đồng thời muốn chặn lại cái này đáng ghét lực thủy thôn phệ, thật sự là một cái khó giúp đỡ chuyện.

Nếu không phải là có tinh thần Lực Bang giúp, Nhiếp Thiên Minh đã sớm không chống đỡ nổi, nói không chắc còn có thể bị nó thôn phệ đi.

"Nhanh lên một chút a, liền mau ra đây ..." Khoa Phi Phổ mất thấy chính mình nhiều năm nguyện vọng cũng sắp thực hiện, tại sao có thể để Nhiếp Thiên Minh nghỉ ngơi chứ, vừa vội xúc thúc.

"Chớ nói, ngươi không có thấy, đây là một cái cớ nào tiêu hao nội lực nhiệm vụ, lại nói ta không giúp ngươi." Nhiếp Thiên Minh trừng mắt, hung ác nói rằng, vốn là luy, Khoa Phi Phổ vẫn thúc, trong lòng nhất thời phiền lên.

"Hào hay lắm... Bất quá vạn nhất bị Khoa Mạc tên khốn kia phát hiện, vậy cho dù kiếm củi ba năm thiêu một giờ." Khoa Phi Phổ vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh nổi giận, cũng không dám nói nữa, ngữ khí cũng hòa hoãn rất nhiều. Vạn nhất Nhiếp Thiên Minh không giúp hắn, chính mình thật sự không xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Thay đổi

Thánh Thủy đã tiêu hao gần phân nửa nội lực, dựa vào chính mình, cả đời này đều đừng nghĩ ra được.

"Lời này vẫn tính êm tai, được rồi, để sớm đem ngươi gia hỏa này làm ra, ta liền liễu mạng." Nhiếp Thiên Minh sâu sắc địa thở hỗn hển mấy hơi thở hồng hộc, lần thứ hai vùi đầu vào giải cứu Khoa Phi Phổ bên trong.

"Đừng..."

Nửa giờ hậu, Khoa Phi Phổ nửa cái thân thể rốt cục bị Nhiếp Thiên Minh kéo ra ngoài, còn dư lại hai cái chân.

Bất quá bị kéo đi ra thân thể, Nhiếp Thiên Minh thật sự không dám nhìn, gần như là da bọc xương, mấy cái xương sườn rõ ràng có thể thấy được.

"Lại dùng lực một điểm liền thành công" Khoa Phi Phổ dùng hô, này trên căn bản đã tiếp cận thành công, cho nên có vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Hào..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng gầm nhẹ mấy tiếng, dùng đem hết toàn lực, cuối cùng đem hắn lôi đi ra.

"Đừng!"

"Chà xát..."

Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ cứng rắn lui hai bước, lập tức sát ở.

Bị kéo đi ra Khoa Phi Phổ té ngã phương diện, hắn chậm rãi bò dậy, sờ sờ chính mình thân thể.

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha..."

Một trận cơ hồ vận vẹo cuồng tiếu, lập tức tràn đầy cả toà sơn động, khô quắt thân thể, đều đi theo run rẩy lên.

"Ta thật sự đi ra, Khoa Mạc, ngươi này cậu tạp chủng, ta sẽ đích thân làm thịt ngươi." Khoa Phi Phổ rồi lập tức điên cuồng nở nụ cười, Nhiếp Thiên Minh nghe cái thanh âm này, cảm giác tóc gáy đều sắp dựng đứng lên.

"Được rồi, ngươi đã đi ra, hắn là mang ta rời khỏi đi!" Nhiếp Thiên Minh lau chùi chính mình giọt mồ hôi trên trán, chậm rãi nói rằng.

Bởi thân thể tiếp xúc đến Khoa Phi Phổ có điểm thối rữa thân thể, Nhiếp Thiên Minh trên người có điểm khó nghe mùi, hắn có thể không thích loại mùi này, hi vọng sớm một chút đi ra ngoài, rửa đi chúng nó.

"Đừng lo lắng, hiện tại ngươi thân thể rất suy yếu, không thích hợp cất bước, yên tâm, ta sẽ dẫn ngươi đi ra ngoài." Nói xong, Khoa Phi Phở nhẹ tay phải khinh vỗ vỗ hân vai.

"Vù..."

"Khè khè..."

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh cảm thấy một cỗ quỷ dị khí lưu từ Khoa Phi Phở bàn tay truyền đến, tựa hồ muốn hút vào chính mình Nguyên lực, kinh hãi nói: "Khoa Phi Phở, ngươi muốn làm gì?"

"Muốn làm gì? Giúp ngươi đi ra ngoài a, tiễn ngươi một đoạn đường." Khoa Phi Phở sắc mặt cười khẩy nói, có vẻ cực kỳ khủng bố.

"Vù..."

Tinh thần lực tại ngoại cường chống cự lại, chỉ là Nguyên lực tiêu hao quá to lớn, cơ hồ không có sức chống cự.

"Trên người của ngươi khí tức kém như vậy, tại sao còn có thể sản sinh to lớn như vậy lực công kích?" Nhiếp Thiên Minh sợ hãi hỏi.

"Ha ha ha... Ngươi làm sao sẽ rõ ràng đây? Khoa Mặc nắm chặt giam cầm với này, không phải là vì đạt được loại này phương thức tu luyện sao?" Khoa Phi Phở giả tăng lực đạo, dùng sức hấp thụ hân Nguyên lực.

"Ngươi dám, ta hảo tâm cứu ngươi, ngươi nhưng ân tương cừ báo, xem ta không tiêu diệt ngươi..." Nhiếp Thiên Minh phần nộ giận dữ hết, tinh thần lực cấp tốc xông qua.

"Đùng!"

Khoa Phi Phở thân thể tuy rằng bị tầng tầng đánh một cái, thể nhưng tay trước sau không buông ra, vẫn như cũ tham lam hấp thụ hân Nguyên lực.

"Diệp Tà, vẫn không ra!" Nhiếp Thiên Minh quay về Hồng Hồ Ly thấp giọng quát.

"Được rồi, loại này hạ ba lam tu luyện thủ pháp, cũng dám ở Hồ gia trước mặt loay hoay." Diệp Tà lạnh lùng cười nói, đưa ra hoả hồng móng vuốt, nhanh chóng hướng về Khoa Phi Phở đoàn này khí lưu Chop tới.

"Vào đi, vừa vặn cho ta bồi bổ thân thể." Diệp Tà nhanh chóng đem Khoa Phi Phở tinh nguyên hút vào lại đây, lạnh lùng cười nói.

"Ồ?"

"Tiểu tử này, làm sao?"

"A!"

Khoa Phi Phở thống khổ kêu, hiện tại hân muốn thu tay lại, đã không còn kịp rồi, Diệp Tà vốn là đã đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, nó phương thức tu luyện muốn so với Khoa Phi Phở quỷ dị rất nhiều, cho nên ngay lập tức sẽ xoay chuyển thế cuộc.

Vốn là Khoa Phi Phở hướng về lợi dụng hấp thụ Nhiếp Thiên Minh tinh nguyên, đến khôi phục đến chính mình thực lực, như vậy liền có thể nhanh chóng giết chết Khoa Mặc .

Thêm vào Nhiếp Thiên Minh vừa đem chính mình cứu ra, thân thể cực độ suy yếu, sức chống cự cũng là kém cỏi nhất thời điểm, chỉ cần hân quyết định Nhiếp Thiên Minh, liền có thể khôi phục chỉ ít bảy phần mười thực lực.

"Này, trong thân thể ngươi là ai?" Khoa Phi Phở sợ hãi kêu.

"Ha ha ha..."

"Ngươi không có tư cách biết, bất quá ngươi đã đoán được có đồ vật tại trong thân thể hân, ngươi thì càng không sống nổi." Diệp Tà lạnh lùng nói.

"Bên trong thật sự có đồ vật, ngươi thả ta đi! Ta tuyệt không không dám, ta nguyện ý đem ta phương thức tu luyện giao cho ngươi, ngươi sẽ tha cho ta đi!" Khoa Phi Phở thống khổ cầu khẩn, thậm chí so với tại Thánh Thủy bên trong càng thống khổ hơn.

"Ha ha ha..."

"Ngươi cho rằng ta sẽ coi trọng ngươi phương thức tu luyện, ở trước mặt ta, đây chỉ là tiểu nhi khoa xiếc. Bất quá ngươi tinh nguyên cũng không phải sai, tuy rằng bị cái này chán ghét lực thủy tiêu hao không ít, ít nhất phải so với những người khác đến tinh thuần." Diệp Tà tham lam liếm chính mình móng vuốt, mỉm cười nói rằng.

"thật sự có người..."Khoa Phi Phở ngờ ngác nói rằng, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, thể nhưng thân thể vẫn là không ngừng mà phản kháng .

"Cho nên, ngươi cũng chó phản kháng , vô dụng. Coi như là ngươi thời kỳ đỉnh cao, ta đều không sợ, huống chi, ngươi giống loại người như ta đều là đều

nằm ở thời kỳ dưỡng bệnh. Có thể chết tại Hồ gia trong bàn tay, cũng coi như là vinh hạnh của ngươi." Diệp Tà há có thể tha cho hần phản kháng, mạnh mẽ áp chế.

Vốn là Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực liền không kém, hiện tại hoàn toàn chiếm cứ thượng phong, Khoa Phi Phổ chỉ có chịu đòn phần.

"Dừng lại a, ta chịu không Liều Liều..." Khoa Phi Phổ cơ hồ nằm ở sụp đổ biên giới, dùng sức giận dữ hết.

"Dừng lại, ngươi nằm mơ đi." Diệp Tà lạnh lùng nói.

"Ngươi giết ta, sẽ không nhân mạng ngươi đi ra ngoài..." Đột nhiên Khoa Phi Phổ dường như bắt được ngọn cỏ cứu mạng tựa như, mau nhanh nói rằng, lại trì một hồi, thật sự muốn triệt để hủy diệt.

Diệp Tà sau khi nghe, cũng ngừng lại, dù sao cái này cũng là một cái vương tay chân sự tình, lúc trước Nhiếp Thiên Minh lao lực tâm tư liền hần đi ra, đơn giản liền là muốn cho Khoa Phi Phổ mang theo bọn họ đi ra ngoài.

"Chỉ cần ngươi thả ta, ta nhất định mang các ngươi đi ra ngoài..." Khoa Phi Phổ thống khổ cầu khẩn nói, xem ra cực độ đáng thương.

"Thật sao? Nhưng là ta không muốn đi ra ngoài, ta muốn đem các ngươi toàn bộ giết chết." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói, hần ghét nhất xuất nhĩ phản nhĩ người, càng chán ghét ân tương cừ báo người, vừa vặn Khoa Phi Phổ hai người đều dính vào.

"Diệp Tà, còn chờ cái gì, trước tiên giải quyết lại nói. Cùng loại người này làm ăn, mất mặt..." Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói.

"Thiên Minh, không sai, chính hợp ý ta." Diệp Tà đột nhiên lại gia tăng lực đạo.

"A! ..."

Khoa Phi Phổ thân thể tại cực độ biến hóa, đã gãy hai vòng, càng thêm khô quắt.

"Tiểu tử, ngươi..." Khoa Phi Phổ dùng sức chỉ vào Nhiếp Thiên Minh, còn muốn mắng.

Lông mi hơi run lên, Nhiếp Thiên Minh cười cười, nói rằng: "Dừng uy hiếp ta, ngươi nhìn ngươi đã muốn chết, liền còn có thể có cái gì..."

"Đây là cái gì? ..."

Đột nhiên một vết kim quang từ Khoa Phi Phổ ngón tay bên trong bắn ra ngoài, tiến vào đến Nhiếp Thiên Minh trong miệng, toàn bộ tốc độ thật sự là quá nhanh, thế cho nên hần không có phản ứng lại.

"A!"

Diệp Tà cuối cùng một trào tóm tới, Khoa Phi Phổ rốt cục hỗn phi phách tán, thân thể đã cơ hồ chính còn lại túi da.

Còn có cuối cùng lưu lại một tia ác độc mỉm cười...

"Đây là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh sợ hãi hỏi.

Mới vừa nói xong, Nhiếp Thiên Minh cũng cảm giác được một cỗ cường đại Nguyên lực cấp tốc bổn nhập đến bên trong đan điền, nếu để cho chúng nó tiến vào, toàn bộ Nguyên lực hạt giống sẽ bị phá hủy.

"Không tốt, là cường giả Nguyên Đan..."

"Cường giả Nguyên Đan, hần tại sao có thể có?" Diệp Tà sợ hãi kêu.

"Cường giả Nguyên Đan..."

"A!"

Nhiếp Thiên Minh cảm thấy này cỗ lực lượng mạnh mẽ chính đang tứ không e dè phá hoại chính mình thân thể, vội vàng dùng tinh thần lực nhanh chóng chống lại.

Hần từ 《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong cũng hiểu rõ đến cường giả Nguyên Đan uy lực, chỉ có đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới mới có thể ngưng kết thành đan, hiện tại hần vừa đến hư đan cảnh giới, còn kém một bước nhỏ mới đến.

Nhưng là cường giả Nguyên Đan uy lực muốn so với hần lớn hơn rất nhiều, hết thảy Nguyên lực đều tập trung ở nơi nào, đối với những khác so với mình như đến Nguyên lực có thể trong nháy mắt phá hủy.

Càng làm cho Nhiếp Thiên Minh lo lắng chính là, vạn nhất không chế không tốt, cường giả Nguyên Đan thậm chí có thể phát sinh nổ tung, đừng nói mình, coi như là tường đồng vách sắt, cũng sẽ trong khoảnh khắc biến thành tro bụi.

"Diệp Tà, làm sao bây giờ a?" Nhiếp Thiên Minh triệt để không có chủ ý, thống khổ rổng giần.

Thân thể dường như một đoàn Liệt Hỏa đang thiêu đốt hùng hực, Nhiếp Thiên Minh lo lắng thân thể của mình đều có thể bị cái này Nguyên Đan thiêu hủy.

"Đừng nói chuyện, hiện tại phải dựa vào chính ngươi." Diệp Tà cũng không có cách nào, nó cũng không nghĩ tới, tại thời khắc cuối cùng, Khoa Phi Phở sẽ tung đi một hạt cường giả Nguyên Đan.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Nhân họa đặc phúc

Này không phải bình thường đan dược, nếu không phải Nhiếp Thiên Minh thực lực, lại có Tinh Thần Tự Phù chống đối, sớm đã bị thôn phệ đi.

Hiện tại chỉ có thể dựa vào Nhiếp Thiên Minh chính mình, Diệp Tà chăm chú cảm móng vuốt, nhưng không có một tia biện pháp.

"A!"

Nhiếp Thiên Minh thống khổ la hét, trên mặt đất đã bắt đầu xuất hiện từng tia từng tia khe nứt.

Lúc này hần hai mắt đỏ chót, bộ mặt vặn vẹo biến hình, Nguyên Đan tản mát ra khí lưu cấp tốc xông tới Nhiếp Thiên Minh đan điền, cơ hồ muốn vọt vào.

"Vù..."

Toán Hạch tại cấp tốc vận hành, tinh thần lực nhanh chóng chặn lại luồng khí xoáy công kích.

"Đừng!"

Tinh Thần Tự Phù có điểm không chống đỡ được, lúc này Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực đã triệt để khôi phục như cũ, cũng gia nhập vào ngăn cản hàng ngũ.

"Rầm rầm rầm..."

Chu vi nham thạch bắt đầu xuất hiện gãy vỡ, Nhiếp Thiên Minh khăn khăn chặt hàm răng, gát gao chống đỡ.

Bên trong động lập tức bị Nhiếp Thiên Minh trên người tản mát ra hỏa hồng hào quang chiếu sáng, tinh tế đá vụn bắt đầu từ đỉnh đầu rơi xuống.

Hần mặt đã hồng có chút phát tử, hơi không chú ý lập tức bị đốt cháy sạch sẽ.

"Nỗ lực lên..." Diệp Tà móng vuốt dùng sức trao mặt đất, nỗ lực muốn giúp Nhiếp Thiên Minh giảm bớt áp lực.

"Ngươi đừng hòng phá hủy ta..." Nhiếp Thiên Minh tại trong thống khổ phần nộ rổng giần, hần từ trước đến giờ không hướng về bất kỳ ai khuất phục, coi như là cường giả Nguyên Đan cũng không ngoại lệ.

"Mạng của ta không khỏi thiên, cũng không khỏi ngươi." Nhiếp Thiên Minh trong lòng yên lặng rổng giần, cấp tốc chặn cường khí lưu.

"Đùng đùng đùng..."

Đột nhiên trong đan điền phát sinh nhỏ bé tiếng vang, tuy rằng cực kỳ bé nhỏ, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh nghe được thật sự.

"Xảy ra cái gì?" Liền ngay cả ở tại Thánh Châu bên trong Diệp Tà cũng cảm giác được một tia không giống, nhanh chóng chui ra.

"A! Dĩ nhiên vào lúc này muốn đột phá ..." Diệp Tà sợ hãi nói rằng.

"Dục Đan kỳ..." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm giác được, bên trong đan điền Nguyên lực cấp tốc tụ lại, đồng thời còn không ngừng hấp thu này một hạt cường giả Nguyên Đan, cấp tốc hướng về hư đan bên trong rót vào.

"Muốn Ngưng Đan ..." Diệp Tà cũng run rẩy mấy cái, tình huống như thế hạ Ngưng Đan, là cỡ nào nguy hiểm. Hơi chút không chế không lo, toàn bộ đan điền đều sẽ bị nổ tung, huống chi bên ngoài còn có một cường giả Nguyên Đan nỗ lực phá hoại đây?

"Chống đỡ lại..." Diệp Tà thật sự không biết nên làm gì, coi như là nó lúc trước cũng không có thống khổ như vậy nguy cơ quá.

"Chít chít chít..."

Đã ngưng kết thành hơn một nửa, chỉ cần đợi thêm trên mấy phút đồng hồ, hẳn là có thể vượt qua cửa ải khó.

"Người nào?" Đột nhiên Diệp Tà nghe được ngoại giới có một chút to lớn tiếng vang, lo lắng nghĩ đến.

Nếu như tiến vào đến một cường giả, Nhiếp Thiên Minh tình cảnh liền càng nguy hiểm hơn, cái này dưới tình huống nguy hiểm, chỉ cần tăng tăng một đòn, hẳn một thân tu vi liền như vậy diệt. Không chỉ có như vậy, thân thể cũng sẽ bởi phản phệ, lập tức bị thiêu hủy.

"Nhanh lên một chút a!" Diệp Tà lo lắng nói rằng, lúc này nó móng vuốt đã sâu sắc bắt bỏ vào đến trong đất bùn.

"Đùng đùng đùng..."

Nhiếp Thiên Minh thân thể phát sinh to lớn âm thanh, sắc mặt rốt cục hoãn lại đây, xem ra chỉ ít thành công chín phần mười.

"Là gia hỏa này, nói mau Khoa Phi Phò chạy đi đâu?" Người ở phía ngoài cuối cùng đã tới, Khoa Mạc lạnh lùng nói.

"Nếu thực sự là tại Ngưng Đan. Chẳng trách, ta nói Khoa Phi Phò đã bước lên đến cường giả hàng ngũ, này làm sao có thể lần thứ hai Ngưng Đan đây?" Khoa Mạc lạnh lùng cười nói.

"Bất quá, nhìn người khí thế, uy lực thực sự không nhỏ, chờ người ngưng kết xong hậu, vừa vặn dùng để đề cao sức mạnh của bản thân." Khoa Mạc không nghĩ tới tại hắn trong son động dĩ nhiên sẽ gặp như vậy chuyện tốt, lập tức hài lòng nở nụ cười.

"Như vậy cũng tốt, khoa mạc coi chính mình ôn Doanh Thiên minh, đợi được Thiên Minh vượt qua Ngưng Đan kỳ triệt để thành vì làm một cường giả hậu, mới trào đến bổ sung." Diệp Tà lập tức đưa một hơi.

Những khác không dám nói, chỉ chờ tới lúc Nhiếp Thiên Minh ngưng kết sau khi hoàn thành, Diệp Tà có lòng tin thu thập cái này Tiểu Đan kỳ cường giả, đừng nói là Tiểu Đan kỳ, chính là Chuyên Đan kỳ cũng giết không tha.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh nằm ở hoàn toàn cảnh giới vong ngã, bên trong đan điền nhanh chóng tụ lại, không ngừng hấp thu bên ngoài cường giả kia Nguyên Đan. Vốn là kiên quyết ngăn cản, biến thành hiện tại hấp thu, này cùng Nhiếp Thiên Minh Nguyên Đan hình thành có chút ít quan hệ.

Diệp Tà ở một bên nhìn, trong lòng không ngừng mừng thầm, cái này Nguyên Đan ngưng kết muốn so với những người khác đánh rất nhiều, xa xa liền có thể cảm giác một cỗ cường giả thô bạo.

"rầm rầm rầm..."

Chu vi nham thạch bắt đầu nhanh chóng tâm tích, vốn là bị Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực thổi đến mức liêng xiêng son động, thậm chí có điểm sụp xuống nguy hiểm.

"Vù..."

"vù vù..."

"đùng!"

"như thế sẽ như vậy, tên tiểu tử này mới vừa đột phá thậm chí có loại khí thế này." Vốn đang nằm ở hưng phấn bên trong Khoa Mạc sắc mặt lập tức ngưng trọng, nguyên tưởng rằng đồ vật đến tay, chỉ lát nữa là phải bay.

"không thể để cho hắn như thế thành công vượt qua, liền tính một nửa công lực, tổng thể so với không có hảo." Khoa Mạc lập tức đưa bàn tay ra, nhanh chóng đập tới.

"muốn chết..."

Nhiếp Thiên Minh thật dài địa thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt rốt cục khôi phục bình tĩnh, trong cơ thể một viên khác Nguyên Đan rốt cục bị hắn hoàn toàn hấp thu, lúc này trong cơ thể Nguyên lực tăng vọt.

"cường giả chi phong..."

"đùng!"

Một đạo cực kỳ thô bạo Hổ Khiếu quyền đánh sang, lúc này hắn căn bản không đem Khoa Mạc để ở trong lòng, nếu là đột phá trước, Nhiếp Thiên

Minh còn có thể ẩn núp hẩn. Thế nhưng hiện tại, hừ hừ...

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Thiên Minh thân thể cũng thuận theo bắn đi ra, Hồ Khiếu quyền qua đi, Khoa Mạc bị đẩy lui nửa mét.

"Hồ gia, chúng ta liên thủ, sớm một chút rời khỏi cái này nơi thị phi." Nhiếp Thiên Minh hiểu hẩn đột phá nhất định sẽ đưa tới càng mạnh hơn người, tình huống như vậy lại bất đồng.

"yên tâm đi, tên tiểu tử này chết chắc. Vừa vặn cho ta bồi bổ... Ha ha ha..." Diệp Tà quỷ dị cười.

"vèo vèo..."

Thân thể lập tức nhanh chóng bắn đi ra, Nhiếp Thiên Minh mười ngón mạnh mẽ vồ tới, như Cự Long móng vuốt, đâm vào Khoa Mạc phòng hộ bên trong.

"ngươi..." Khoa Mạc tuyệt đối không ngờ rằng, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên trong nháy mắt tăng lên tới mạnh như vậy lực công kích, lập tức sợ hãi nói rằng.

"đừng!"

Khoa Mạc nắm đấm cùng Nhiếp Thiên Minh bàn tay cấp tốc chạm vào nhau, đột nhiên Diệp Tà đưa ra lợi trào. Một tia cực kỳ mãnh liệt khí tức, nhanh chóng thâm nhập Khoa Mạc bên trong thân thể, trắng trợn hấp thu.

"a!"

"đây là cái gì?"

Khoa Mạc dường như nhìn thấy Ác Ma giống như vậy, cực độ khủng hoảng nói rằng.

"ha ha ha..."

"ngươi không có cơ hội biết rồi..."

Diệp Tà lạnh lùng cười nói, chỉ cần hấp thu nữa cường giả này tinh nguyên, nó là có thể đạt đến Tiểu Đan kỳ, thực lực liền không thể khinh thường.

"khè khè..."

Khoa Mạc thân thể cấp tốc nhỏ đi, tuy rằng hẩn muốn chạy trốn, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực cùng tinh thần lực quá mức mạnh mẽ, vững vàng áp chế lại hẩn, Khoa Mạc không có năng lực đào tẩu.

"a!"

Theo Khoa Mạc một tiếng thê thảm gào khóc âm thanh, Diệp Tà rốt cục toàn bộ hấp thu hẩn tinh nguyên.

"như cũ, bên ngoài giao cho ngươi..."

"các loại, ngươi xem một chút Khoa Mạc trên người có cái gì?" Diệp Tà đột nhiên ánh mắt sáng lên, chỉ chỉ Khoa Mạc bên cạnh thì thể vài vóc.

Nhanh chóng từ trên mặt đất nhật lên, Nhiếp Thiên Minh mở ra vừa nhìn, dĩ nhiên là Yêu Nhân tộc lối ra địa đồ.

"ha ha ha..."

Đập phá thiết hải vô mịch xử, chiếm được toàn không uổng công phu...

"đi mau, ..." Diệp Tà thúc giục.

"ân."

Nhiếp Thiên Minh gạt đầu lia lịa, bên trong Khoa Mạc vào sơn động đã có mấy phút đồng hồ, hẩn không dám cam đoan có hay không đi vào nữa.

Nhanh chóng chạy ra khỏi sơn động, Nhiếp Thiên Minh liền nhìn thấy cửa động tụ tập rất nhiều người, bất quá hẩn một chút đảo qua, cơ hồ không có cường giả.

"Hắc Huyền..."

Nhiếp Thiên Minh từ Khoa Mạc phủ đệ lớn tiếng rống giận, một tiếng qua đi, toàn bộ trong sân, yêu thú khắp nơi la hét.

Không tới mười giây đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh liền nhìn thấy một cái quen thuộc hồ ảnh, chui ra.

" hướng về cửa động xông vào..."

Nhiếp Thiên Minh chỉ chỉ lối ra, nhanh chóng chạy vội quá khứ, trên đường người cơ hồ bị hấn đụng phải bảy lè tám loạn.

Mấy về sau, Nhiếp Thiên Minh chạy ra khỏi cửa động, thế nhưng chu vi lập tức lại bị cái khác Yêu Nhân tộc xúm lại.

" lại là gia hỏa kia."

" đừng thả hấn đi, Khoa Mạc đại nhân bị hấn giết..."Khoa trong Mạc phủ truyền đến phản hận tiếng gào.

" Khoa Mạc đại nhân bị giết ?"Hết thấy Yêu Nhân tộc lập tức ngừng lại. Khẩn trương nhìn Nhiếp Thiên Minh.

" tránh ra, ai cản ta thì phải chết."Nhiếp Thiên Minh cấp tốc xông ra ngoài, Hắc Huyền chăm chú theo, giết ra khỏi một con đường máu.

...

...

Chạy ra mười dặm đường, Nhiếp Thiên Minh rút cục vọt ra, triệt để bỏ rơi mặt sau đuôi.

" vù vù..."Nhiếp Thiên Minh thở hắt hắt thở dốc, ngừng lại, mở ra trong tay địa đồ, chậm rãi nhìn lại.

" nga, rốt cục có thể đi ra ngoài."Nhiếp Thiên Minh lông mi hơi run lên, mỉm cười nói rằng.

" ha ha ha..."

" Yêu Nhân tộc, các ngươi cho rằng có thể nhốt lại ta sao? Ta đi ra ngoài cho các ngươi nhìn..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Tuyệt phẩm Thánh thủy

"Đây là nơi nào?"Nhiếp Thiên Minh than mở tay ra bên trong địa đồ, chậm rãi nhìn.

Căn cứ địa đồ vị trí, Nhiếp Thiên Minh hiện tại hấn là tại Yêu Nhân tộc phía đông nam hướng về, chính mình đại bản doanh nhưng là tại Đông Bắc.

" xem ra còn có một khoảng cách muốn đi."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi thản nhiên nói, vỗ vỗ bên người Hắc Huyền Hổ, nhanh chóng hướng phía trước chạy đi.

...

...

" nơi này là?"Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm thấy một cỗ kỳ lạ mùi, thì thảo hỏi.

Đối với trong tay địa đồ, Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ phân rõ .

" Thánh Ngưu sơn mạch..."

" hảo tên kỳ cục?"Nhiếp Thiên Minh không khỏi thở dài nói.

Diệp Tà tựa hồ cũng cảm giác được cái gì không giống, chậm rãi mở mắt, dùng móng vuốt gãi gãi đầu, tự hỏi cái gì.

" vào thăm..."Diệp Tà hiểu kỳ nói rằng.

" tiến vào Nhập Thánh ngưu sơn mạch sao?"Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi, dù sao phải về đến Huyết Kỳ, không cần xuyên qua cái này kỳ quái sơn

mạch.

" ần, xác thực có loại rất đặc biệt cảm giác, vào xem một chút đi!"Diệp Tà lắc lắc màu đỏ đuôi, thân nhiên nói.

Tiến vào vẫn là không tiến vào? Nhiếp Thiên Minh cũng bắt đầu có điểm do dự, dù sao vẫn tại Yêu Nhân tộc lĩnh vực, vẫn không có thoát khỏi nguy hiểm.

" tiến vào..."

Suy tư chốc lát, Nhiếp Thiên Minh vẫn là quyết định xông vào, liền tính gặp phải Chuyển Đan kỳ cường giả, hoặc là Đại Thành kỳ sơ kỳ cường giả, hẳn cũng có thể miễn cưỡng trốn ra được.

Thánh Ngưu sơn mạch, chỉ là một cái nhỏ nhỏ sơn mạch, cùng Thanh Minh sơn mạch, không thể so với.

Giương mắt nhìn lên, cũng chỉ là mười mấy ngọn núi nổi liền cùng nhau, chút nào không có sơn mạch thô bạo.

Bất quá trung gian núi cao kia nhưng phi thường cao to, có loại xuyên thẳng đám mây cảm giác.

" vào vào..."

Nhiếp Thiên Minh mới vừa tiến vào, liền cảm thấy một trận kỳ quái phong, Khô Diệp trên không trung không ngừng xoay tròn.

" hồng..."

Đột nhiên Hắc Huyền quay về phía trước rống giận, tựa hồ cảm ứng được cái gì .

" vù..."

Rất nhanh Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù cũng quét đến cái kia kỳ quái đồ vật, càng là một con yêu thú.

Yêu thú cực kỳ kỳ quái, liền Hắc Huyền một con chân to nhỏ cũng chưa tới, thể nhưng là có Thiên Nguyên Thần cảnh giới uy lực.

Chẳng trách Hắc Huyền cảm thấy một trận khủng hoảng, Nhiếp Thiên Minh cũng nghĩ không ra, tại sao cái này con vật nhỏ to lớn như vậy nhưng có thể đạt đến loại uy lực này.

" vậy thì có cái gì kỳ quái."Diệp Tà lạnh lùng nói.

Nghe được Diệp Tà , Nhiếp Thiên Minh liền tưởng đến Diệp Tà cũng chỉ là một con rất nhỏ Hồng Hồ Ly, thể nhưng thời kỳ đỉnh cao nhưng là vô cùng dọa người.

Xem ra xác thực không thể trông mặt mà bắt hình dong, Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự giễu nói.

" đây là một con không sai yêu thú, có thể dùng đến luyện hóa thành linh vật."Diệp Tà thân nhiên nói.

" nó có thể luyện hóa thành linh vật?"Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi, trước đó hắn nhìn thấy con kia doi linh vật, tuy rằng thời gian qua đi mấy chục năm, thể nhưng uy lực vẫn là cực kỳ mạnh mẽ. Nếu là nó thời kỳ đỉnh cao, Nhiếp Thiên Minh khả năng vẫn trốn không thoát nó công kích.

" không sai, dựa vào Hồ gia quan sát, tên tiểu tử này xác thực có luyện hóa thành linh vật, bất quá liền xem tiểu tử ngươi có bản lĩnh này hay không, bắt được nó rồi."Diệp Tà mỉm cười nói rằng.

" vào..."

Con yêu thú kia, cách Nhiếp Thiên Minh có tới hai mươi mét liền bắt đầu cấp tốc vọt tới.

" thật nhanh a!"

Nhiếp Thiên Minh không khỏi hét lớn, cái tốc độ này hơn nhiều Hắc Huyền hết tốc lực chạy còn nhanh hơn, cấp tốc né tránh .

" khè khè..."

" hồng hồng..."

Hắc Huyền cũng không hề tách ra, chỉ là hướng về gia hỏa kia rống giận, lộ ra sắc bén móng vuốt.

" là một con U Điều!"Diệp Tà thân nhiên nói.

U Điều, nhẹ nhàng thì thầm, tại 《 Hoang Lộ Đại Quan 》 bên trong không có một chút liên quan với loại yêu thú này ghi chép, lập tức Nhiếp Thiên Minh lại nặng nề niệm hai lần.

"đứng!"

Bốn đạo lợi quang qua đi, Hắc Huyền trên người bị vẽ ra một đạo tinh tế miệng máu, U Điều cũng bị Hắc Huyền chấn động đi ra ngoài.

Cơ hội tốt, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói một tiếng, nhanh chóng nhào tới.

Thân ảnh tốc độ di động cực nhanh, mười ngón trên Nguyên lực nhanh chóng tụ lại, mạnh mẽ tóm tới.

U Điều nhanh chóng né qua, lộ ra hung ác hàm răng, tuy rằng không có những yêu thú khác đáng sợ như vậy cái miệng lớn như chậu máu, thế nhưng vẫn có mười phân lực chấn nhiếp.

"Khà khà... Tinh lại đi." Nhiếp Thiên Minh hơi nở nụ cười, lại xoay người lại, lần thứ hai chớp tới.

U Điều ý thức được Nhiếp Thiên Minh thực lực rất cường đại hậu, lập tức hướng về thâm sơn bỏ chạy, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc đuổi tới.

Tựa hồ nhiều năm trước đây, Nhiếp Thiên Minh cũng như vậy đuổi quá một cái con thỏ rừng màu xám, trăng cảnh chưa từng tương tự a!

Bất quá lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng không tiếp tục là lúc trước cái kia ngây thơ thiếu niên, hẳn cũng sẽ không khiến đồ vật đến tay trốn.

"Hắc Huyền, người từ bên kia bộc đánh quá khứ..." Nhiếp Thiên Minh quay về phía sau Hắc Huyền, nhẹ nhàng rống lên một tiếng, Hắc Huyền theo ngón tay của hắn phương hướng cấp tốc chạy đi.

Đầy đủ đuổi hai phút quá, Nhiếp Thiên Minh cuối cùng đem nó đồ đến một cái góc chết chỗ, thế nhưng U Điều vẫn là vẫn như cũ phản kháng, đuổi ra sắc bén móng vuốt.

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh cũng không tiếp tục cho nó cơ hội chạy trốn, nhanh chóng khởi động Toán Hạch, tinh thần lực lập tức đem U Điều bao vây lại.

"Chít chít chi..." Tại Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực vây quanh hạ, U Điều thống khổ giãy giụa, trong mắt toát ra phần hận về mặt, lúc này đối với hắn ứng kinh hận đến cực điểm.

"Người cho rằng người có thể chạy thoát sao?" Nhiếp Thiên Minh trên nắm tay Nguyên lực nhanh chóng tụ lại, cấp tốc đến gần.

"Giao cho ta đi!" Diệp Tà thần nhiên nói, dù sao hắn muốn so với Nhiếp Thiên Minh hiểu rõ những này luyện hóa quá trình.

"Đa tạ Hồ gia." Nhiếp Thiên Minh cảm tạ nói rằng.

Hồ gia lợi trao nhanh chóng tóm tới, một tia cường đại lực đạo, nhanh chóng từ nó trong thân thể chảy ra.

"Chớ phản kháng, so với người lợi hại hơn nữa linh thú, Hồ gia cũng đã gặp." Diệp Tà dùng cực kỳ quý dị phương pháp đâm vào U Điều bên trong thân thể, không tới thập giây sau, U Điều như mất hồn giống như vậy, trở nên âm u đầy tử khí.

"Quyết định, này đoàn hồn khí, ta trước tiên giúp người bảo tồn." Nói xong, Diệp Tà ngón tay một tay, nhanh chóng rời khỏi.

"Đùng..."

U Điều triệt để mất đi sinh cơ, Hắc Huyền phần hận cắn quá khứ, trong nháy mắt đem nó nuốt xuống.

Ngẩng đầu nhìn sơn, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai bước ra bước tiến, tiến vào.

...

...

Đi gần một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đi tới toà kia cao to ngọn núi.

Đi tới sườn núi thời gian, Nhiếp Thiên Minh thấy được một cái cửa đá khổng lồ, cửa đá mang đến cho hắn một cảm giác chính là tang thương.

"Nơi này tại sao có thể có cửa đá đây?" Nhiếp Thiên Minh không khỏi hỏi, tại Yêu Nhân tộc địa giới bên trong, có to lớn như vậy cửa đá, lẽ nào không ai phát hiện sao?

Trong đầu của hắn lập tức hiện ra những vấn đề này, chỉ có đi vào mới có thể giải quyết những vấn đề này.

Nhẹ nhàng cầm nắm nắm, Nhiếp Thiên Minh bước ra chân phải, đạp tiến vào. Phía sau Hắc Huyền Hổ, gầm nhẹ một tiếng, cũng theo đã qua.

"Đùng!"

Một tiếng cực kỳ lạnh lẽo âm thanh từ bên trong truyền đến, Nhiếp Thiên Minh nhất thời cảnh giác lên, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng hướng về bên kia tìm tòi mà đi, nhìn có hay không có dị thường gì.

"Cũng còn tốt, không có dị thường gì..." Nhiếp Thiên Minh xác định âm thanh sự bởi bên trong động một con Hậu Địa cảnh yêu thú khiến cho hậu, chậm rãi thờ phào nhẹ nhõm.

Bên trong động đen kịt một màu, Nhiếp Thiên Minh đốt cháy hộp quẹt, chậm rãi hướng bên trong đi đến.

Mấy chục vị trí đầu mét, Nhiếp Thiên Minh đi cực kỳ thuận lợi, không có bất kỳ cản trở, thế nhưng tại đi vào phía trong, con đường càng ngày càng khó đi.

Tầng đá cũng nguyên lai càng loạn, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nhảy tới, như vậy con đường kéo dài mấy trăm mét hậu, lại khôi phục bình thường.

Trước mắt cũng sáng rất nhiều, đột nhiên nghe được một trận róc rách tiếng nước chảy.

"Ồ?"

"Nơi này làm sao có nước chảy âm thanh đây?" Nhiếp Thiên Minh hoang mang nói rằng, nhanh chóng hướng tia sáng đi đến.

Xoay chuyển hai cái cong, Nhiếp Thiên Minh đi tới một cái chỗ đặc biệt...

"Oa..."

"To lớn như vậy hồ sâu..."

"Hoán Khê thủy?" Diệp Tà kinh thán nói rằng, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, lại dùng móng vuốt gãi gãi đầu, tỉ mỉ nhìn một chút.

"Hoán Khê thủy? Đây là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

Diệp Tà cũng không để ý tới Nhiếp Thiên Minh, lại nhìn kỹ một hồi, thờ dài nói: "Thực sự là Hoán Khê thủy, chỉ là độ tinh khiết không đủ, bắt quá cũng coi như là thượng đẳng."

Nhìn Diệp Tà lăm bằm lâu bầu, Nhiếp Thiên Minh về mặt nghi hoặc, từ khi chính mình tiến vào đến Yêu Nhân tộc hậu, thấy được rất nhiều 《Hoang Lộ Đại Quan》 trên không có ghi chép quá đồ vật, thật có thể nói là mở mang tầm mắt.

Hoán! Khê! Thủy!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Trích nguyên đan

"Cái gì là Hoán Khê thủy a? Hồ gia! !!" Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai lặp lại nói.

"Áo, Hoán Khê thủy là một loại đặc biệt thủy, nó có thể rèn luyện trong thân thể không thuần Nguyên lực, là hứa tu luyện nhiều giả tha thiết ước mơ Thánh Thủy." Diệp Tà thần nhiên nói.

Từ nó vừa nảy về mặt đến xem, cái này Hoán Khê thủy tuyệt đối là rất vật hiếm hoi, Nhiếp Thiên Minh âm thầm nghĩ đến.

"Bắt quá có điểm đáng tiếc, chính là độ tinh khiết không đủ, nếu như độ tinh khiết đủ, có thể trực tiếp bỏ trong cơ thể tạp khí." Diệp Tà hơi chút có chút thất vọng nói rằng.

"Vậy thì có cái gì dùng sao?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Đối với người, hiện tại không lớn bao nhiêu tác dụng. Bởi vì người hiện tại vẫn không có trực tiếp dùng để uống loại này Hoán Khê thủy thực lực, bắt quá có thể dùng đến ngâm thân thể." Diệp Tà thần nhiên nói.

"Ồ." Vừa nghe đến chính mình hiện tại liền trực tiếp dùng để uống cái này thủy thực lực đều không có, nhất thời cảm thấy có chút nhụt chí, lẩm bẩm nói.

"Đừng nói nhảm, đi vào trước ngâm một chút đi, chí ít có thể tiến hóa trong thân thể Nguyên lực." Diệp Tà thúc giục.

"Ân..."

...

...

Cực đại trong sơn động chỉ có Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền, nhiều tia tia sáng, từ trong nước để lộ ra, có vẻ thủy cực kỳ sáng sủa.

Ngẩng đầu lại nhìn một chút mặt trên, có một cái không nhỏ cửa động, tia sáng từ phía trên chiếu đi.

"Phù phù..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nhảy xuống, thân thể lập tức trở nên cực độ nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác thân thể toàn bộ lỗ chân lông đều bị gội rửa một lần.

"Khè khè..."

Bên trong đan điền Nguyên lực cũng bắt đầu chậm rãi bắt đầu dâng lên, chậm rãi hướng về toàn thân khuếch tán.

"Thật thư thái a..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi than thở một tiếng, Hoán Khê thủy xác thực không tầm thường, ít nhất phải so với những nước nóng khác cao hơn mấy chục lần.

"Người dùng đến thăm trên hưởng thụ, nhanh lên một chút lợi dụng nó, tu luyện chính mình Nguyên lực. Đây mới là chính sự..." Diệp Tà vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh ở bên trong nước phao lên, không thích nói rằng.

"Ngượng ngùng, cái này thật sự là quá thư thái, trong lúc nhất thời đã quên chính mình muốn làm gì, ha ha..." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ đầu, ngây ngốc nở nụ cười mấy tiếng, để che dấu chính mình lúng túng tình.

"Người, ta cũng không thêm nói người ..." Diệp Tà vuốt vuốt chính mình màu đỏ đuôi, xem xét hần một chút, lười nhác nói rằng.

"Ha ha..."

"Hồ gia giáo huấn chính là..."

Xác thực mấy ngày liên tiếp bốn ba, thêm nữa lại cùng cái kia đáng ghét Khoa Phi Phở một trận chiến, Nhiếp Thiên Minh xác thực cảm thấy mệt nhọc, cho nên thân thể tiến vào vào trong nước, bắt tri giác lười nhác lên.

Trên người còn có chút cái kia đáng ghét lực thủy tan tưởi, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng cọ rửa một thoáng, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hưởng thụ xác thực là bọn hắn tu vi vô đạo một đại kỳ, đương nhiên vừa phải thả lỏng cũng là cần phải.

Diệp Tà cũng có nó cân nhắc, dù sao Nhiếp Thiên Minh thực lực vừa đạt đến cường giả, nếu là gặp phải những này Đại Thành kỳ cao thủ, chỉ có con đường trốn.

Nếu như muốn cứu tính Hư Không Lão Nhân, như vậy cùng những này Đại Thành kỳ cường giả chạm mặt là không thể tránh được.

Hoặc là càng cường hoành hơn cường giả, chỉ sợ cũng càng phức tạp hơn.

"Vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hô một hơi, con mắt đóng chặt, thân thể trôi nổi tại trên mặt nước, Nguyên lực lần thứ hai toả ra đến toàn thân.

"Chít chít..."

Một tia cực kỳ yếu ớt, rồi lại rất nhẹ nhàng khoan khoái khí tức thông qua lỗ chân lông truyền vào, kinh mạch cũng bắt đầu nhanh chóng hấp thu. Những khí tức này cùng Nguyên lực nhanh chóng dung hợp lại cùng nhau, lẫn nhau trích.

"Đùng!"

Nguyên lực phát sinh lạnh lạnh rung động, lại nhanh chóng cùng những khí tức khác ngưng hợp.

"Vù..."

Chu vi thủy cũng bắt đầu dần dần sôi trào, nổi lên to lớn cái phao, trong nháy mắt lại phá diệt .

Bọt khí cũng tới càng nhiều, cũng càng ngày càng nhỏ , chu vi thủy, dần dần biến thành đen . Mà lúc này Nhiếp Thiên Minh trên trán chậm rãi hiện ra nhiều tia tinh tế mồ hôi hột, sắc mặt càng ngày càng hồng hào.

Lông mi trên nhanh chóng ngưng tụ thành một giọt to lớn mồ hôi, nhỏ đi.

"Phù phù..."

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh nghe được bên cạnh một thanh âm vang lên, chậm rãi mở mắt, nguyên lai là Hắc Huyền nhảy xuống.

"Mình không thể hưởng thụ, chính mình sủng vật vẫn chưa thể hưởng thụ sao?" Nhiếp Thiên Minh hơi cười cười, lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh đã bắt đầu trích Nguyên Đan , mặc dù mình Nguyên Đan muốn so với những người khác đến tinh thuần rất nhiều, thế nhưng là cũng không phải là vô cùng thuần khiết.

Dù sao trước hấn đem mặt khác một cường giả Nguyên Đan toàn bộ hấp thu, mà này một cái Nguyên Đan, không phải là đặc biệt tinh thuần.

"Ong ong ong..."

Nguyên Đan chậm rãi xoay tròn, mặc dù coi như không lớn, thế nhưng là tản ra uy lực mạnh mẽ, tản ra cường giả quyết đoán.

"Vèo vèo..."

Nguyên Đan ở bên trong thân thể nhanh chóng chuyển lên, bên trong đan điền lập tức sinh ra to lớn năng lượng, Nguyên lực lập tức đem chu vi thủy sấy khô đã biến thành hơi nóng .

"Khè khè..."

Chu vi tản ra nồng đậm sương mù, Nhiếp Thiên Minh cắn chặt hàm răng, tay nắm thật chặt.

"Chịu đựng..."

Nhiếp Thiên Minh ở trong lòng nhẹ nhàng thì thầm, Nguyên Đan tản mát ra năng lượng thật sự là quá lớn, chính mình da dẻ cũng dần dần đau lên.

Nguyên Đan mặt trên rốt cục xuất hiện một tia gọn nước đáng đáp, có một chút điểm lưu động cảm giác, nhưng không nhiều lắm.

Vốn là tiếp cận hào quang màu vàng nhạt, lúc này cũng trở nên càng sáng ngời hơn thuần khiết , chu vi hắc thủy cũng càng ngày càng nhiều . Rất nhanh lại bị mới suối nước hòa tan, bên trong thân thể kinh mạch rốt cục đình chỉ hấp thu khí tức này .

Bên trong đan điền, Nguyên Đan cũng ngừng lại, khôi phục đến bình thường trạng thái.

"vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hô một hơi, dùng thủy giặt : rửa mồ hôi trên mặt, nhìn trong nước Hắc Huyền giờ khắc này chính đang nhân nhả chơi đùa .

"ha ha..."

"xem đem ngươi nỡ..."Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu chậm rãi cười nói.

Hắc Huyền cũng hiếm thấy như vậy nhân nhả quá, ngày gần đây đến theo chính mình hồi hải ngược xuôi, mới ra đảo sơn, lại hạ biển lửa.

...

Nhiếp Thiên Minh dùng sức hít một hơi, nhanh chóng chui vào nhân dưới nước, tự do du lịch .

Loại cảm giác này xác thực có điểm giống hấn năm đó ở hải lý bơi cảm giác, mỗi khi mùa hạ đến lúc, hấn liền không nhịn được chui vào nông trong biển, bơi chơi đùa.

"vù vù..."

"chờ một chút..."

Diệp Tà đột nhiên vô cùng kinh ngạc nói rằng, ra hiệu Nhiếp Thiên Minh dừng lại...

"thế nào? Hồ gia..."Nhiếp Thiên Minh lập tức ngừng lại, hướng về chu vi nhìn tới.

"không có cái gì a!"Nhìn quanh một vòng, Nhiếp Thiên Minh chỉ nhìn thấy có điểm vẫn đục thủy, cái khác không có thứ gì.

"đáy nước có đồ vật?"Diệp Tà không xác định nói rằng, xem nó về mặt, Nhiếp Thiên Minh hiểu nếu quả thật có, này nhất định là một cái hi thế bảo vật.

"thật sự? Vậy còn chờ cái gì?"Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hít một hơi, cấp tốc hướng đáy hồ lên đi.

...

...

Bơi đạt đến Thiên Nguyên Thân cảnh giới, trong thân thể có thể từ không e dè hấp thu trong nước khí thể, ngược lại cũng thật thoải mái.

Đầy đủ lên vào sau hai mươi phút, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đi tới đáy hồ.

"đừng!"

Lòng bàn chân nhẹ nhàng giẫm đến một cái tảng đá lớn, phát sinh nặng nề âm thanh.

Đáy nước tia sáng, vốn nên là rất mờ, nhưng là ở đâu nhưng đặc biệt sáng sủa, thậm chí muốn so với mặt nước sáng sủa.

"ngươi xem, đó là cái gì?"Diệp Tà ánh mắt sáng lên, nhanh chóng phát hiện cái kia đang không ngừng hướng ra phía ngoài giới tích thủy bình ngọc.

"ò? Hồ gia đây là cái gì?"Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng bơi quá khứ, tay phải cực kỳ khinh bất hết.

"ò? Không nhỏ ..."Nhiếp Thiên Minh nghi hoặc nói rằng.

"trời ạ a, dĩ nhiên là sạch sẽ Hoán Khê thủy, tiểu tử ngươi đi số cút chó ..."Diệp Tà khua tay múa chân nói.

Từ Hồng Hồ Ly biểu hiện đến xem, Nhiếp Thiên Minh hiểu chính mình lần này có kiếm tiện nghi .

"vù..."

Ngay Nhiếp Thiên Minh nhặt lên bình ngọc không tới thập giây sau, toàn bộ mặt hồ bắt đầu chấn động , hần dưới lòng bàn chân nhám thạch chỉ có kịch liệt.

"chẳng lẽ là động đất..."Nhiếp Thiên Minh lảo bảm nói.

"vẫn lắng cái gì, nhanh lên một chút chạy."Diệp Tà gấp gấp nói rằng.

"ân."

Nhiếp Thiên Minh tay cầm bình nhỏ, thân thể cấp tốc hướng lên trên chạy đi, tốc độ muốn so với trước đó sắp rồi mấy lần.

"bành bành bành..."

Phía sau truyền đến tiếng vang ầm ầm, Nhiếp Thiên Minh cũng bất chấp quay đầu lại nhìn, đào mạng quan trọng hơn.

Hồ nước chấn động càng ngày càng lợi hại , một cỗ cường áp lực cấp tốc hướng về Nhiếp Thiên Minh bức tới.

"không là địa chấn... Là..."

"là Thánh Ngu?"Diệp Tà sợ hãi kêu.

Thánh Ngu? Là Thánh Ngu son mạch Thánh Ngu? Nhiếp Thiên Minh thầm nghĩ , này có thể không được Liễu Liễu.

Diệp Tà đối với Thánh Ngu lại một ít hiểu rõ, cảm nhận được mặt sau khí thể hậu, rốt cục nhắc lên ngày xưa hồi ức.

Yêu Nhân tộc cũng không phải là nó lần đầu tiên tới, mấy ngàn năm trước, Yêu Nhân tộc bắt quả lần trước đến thời điểm

Chương 164: Mạo hiểm đoạt bảo

Cực đại trong sơn động chỉ có Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền, nhiều tia tia sáng, từ trong nước để lộ ra, có vẻ thủy cực kỳ sáng sủa.

Ngẩng đầu lại nhìn một chút mặt trên, có một cái không nhỏ cửa động, tia sáng từ phía trên chiếu đi.

"Phù phù..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nhảy xuống, thân thể lập tức trở nên cực độ nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác thân thể toàn bộ lỗ chân lông đều bị gội rửa một lần.

"Khè khè..."

Bên trong đan điền Nguyên lực cũng bắt đầu chậm rãi bắt đầu dâng lên, chậm rãi hướng về toàn thân khuếch tán.

"Thật thư thái a..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi than thở một tiếng, Hoán Khê thủy xác thực không tầm thường, ít nhất phải so với những nước nóng khác cao hơn mấy chục lần.

"Người đừng đến thăm trên hường thụ, nhanh lên một chút lợi dụng nó, tu luyện chính mình Nguyên lực. Đây mới là chính sự..." Diệp Tà vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh ở bên trong nước phao lên, không thích nói rằng.

"Ngượng ngùng, cái này thật sự là quá thư thái, trong lúc nhất thời đã quên chính mình muốn làm gì, ha ha..." Nhiếp Thiên Minh sờ sờ đầu, ngây ngốc nở nụ cười mấy tiếng, để che dấu chính mình lúng túng tình.

"Người, ta cũng không thêm nói người ..." Diệp Tà vuốt vuốt chính mình màu đỏ đuôi, xem xét hẩn một chút, lười nhác nói rằng.

"Ha ha..."

"Hò gia giáo huấn chính là..."

Xác thực mấy ngày liên tiếp bốn ba, thêm nữa lại cùng cái kia đáng ghét Khoa Phi Phở một trận chiến, Nhiếp Thiên Minh xác thực cảm thấy mệt nhọc, cho nên thân thể tiến vào vào trong nước, bắt tri giác lười nhác lên.

Trên người còn có chút cái kia đáng ghét lực thủy tan tưởi, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng cọ rửa một thoáng, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hường thụ xác thực là bọn hắn tu vi võ đạo một đại kỳ, đương nhiên vừa phải thả lỏng cũng là cần phải.

Diệp Tà cũng có nó cân nhắc, dù sao Nhiếp Thiên Minh thực lực vừa đạt đến cường giả, nếu là gặp phải những này Đại Thành kỳ cao thủ, chỉ có con đường trốn.

Nếu như muốn cứu tính Hư Không Lão Nhân, như vậy cùng những này Đại Thành kỳ cường giả chạm mặt là không thể tránh được.

Hoặc là càng cường hoành hơn cường giả, chỉ sợ cũng càng phức tạp hơn.

"Vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hô một hơi, con mắt đóng chặt, thân thể trôi nổi tại trên mặt nước, Nguyên lực lần thứ hai toả ra đến toàn thân.

"Chít chít..."

Một tia cực kỳ yếu ớt, rồi lại rất nhẹ nhàng khoan khoái khí tức thông qua lỗ chân lông truyền vào, kinh mạch cũng bắt đầu nhanh chóng hấp thu. Những khí tức này cùng Nguyên lực nhanh chóng dung hợp lại cùng nhau, lẫn nhau trích.

"Đùng!"

Nguyên lực phát sinh lạnh lạnh rung động, lại nhanh chóng cùng những khí tức khác ngưng hợp.

"Vù..."

Chu vi thủy cũng bắt đầu dần dần sôi trào, nổi lên to lớn cái phao, trong nháy mắt lại phá diệt.

Bọt khí cũng tới càng nhiều, cũng càng ngày càng nhỏ , chu vi thủy, dần dần biến thành đen . Mà lúc này Nhiếp Thiên Minh trên trán chậm rãi hiện ra nhiều tia tinh tế mờ hoi hột, sắc mặt càng ngày càng hồng hào.

Lông mi trên nhanh chóng ngưng tụ thành một giọt to lớn mờ hoi, nhỏ đi.

"Phù phù..."

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh nghe được bên cạnh một thanh âm vang lên, chậm rãi mở mắt, nguyên lai là Hắc Huyền nhảy xuống.

"Minh không thể hưởng thụ, chính mình sùng vật vẫn chưa thể hưởng thụ sao?" Nhiếp Thiên Minh hơi cười cười, lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh đã bắt đầu trích Nguyên Đan , mặc dù mình Nguyên Đan muốn so với những người khác đến tinh thuần rất nhiều, thế nhưng là cũng không phải là vô cùng thuần khiết.

Dù sao trước hắc đem mặt khác một cường giả Nguyên Đan toàn bộ hấp thu, mà này một cái Nguyên Đan, không phải là đặc biệt tinh thuần.

"Ong ong ong..."

Nguyên Đan chậm rãi xoay tròn, mặc dù coi như không lớn, thế nhưng là tản ra uy lực mạnh mẽ, tản ra cường giả quyết đoán.

"Vèo vèo..."

Nguyên Đan ở bên trong thân thể nhanh chóng chuyển lên, bên trong đan điền lập tức sinh ra to lớn năng lượng, Nguyên lực lập tức đem chu vi thủy sấy khô đã biến thành hơi nóng .

"Khè khè..."

Chu vi tản ra nồng đậm sương mù, Nhiếp Thiên Minh cắn chặt hàm răng, tay nắm thật chặt.

"Chịu đựng..."

Nhiếp Thiên Minh ở trong lòng nhẹ nhàng thì thầm, Nguyên Đan tản mát ra năng lượng thật sự là quá lớn, chính mình da dẻ cũng dần dần đau lên.

Nguyên Đan mặt trên rốt cục xuất hiện một tia gọn nước đáng đáp, có một chút điểm lưu động cảm giác, nhưng không nhiều lắm.

Vốn là tiếp cận hào quang màu vàng nhạt, lúc này cũng trở nên càng sáng ngời hơn thuần khiết , chu vi hắc thủy cũng càng ngày càng nhiều . Rất nhanh lại bị mới suối nước hòa tan, bên trong thân thể kinh mạch rốt cục đình chỉ hấp thu khí tức này .

Bên trong đan điền, Nguyên Đan cũng ngừng lại, khôi phục đến bình thường trạng thái.

"vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hô một hơi, dùng thủy giặt : rửa mờ hoi trên mặt, nhìn trong nước Hắc Huyền giờ khắc này chính đang nhân nhả chơi đùa .

"ha ha..."

"xem đem ngươi mỹ..."Nhiếp Thiên Minh lắc lắc đầu chậm rãi cười nói.

Hắc Huyền cũng hiếm thấy như vậy nhân nhả quá, ngày gần đây đến theo chính mình hồi hã ngược xuôi, mới ra đao sơn, lại hạ biển lửa.

...

Nhiếp Thiên Minh dùng sức hít một hơi, nhanh chóng chui vào nhân dưới nước, tự do du lịch .

Loại cảm giác này xác thực có điểm giống hắc năm đó ở hải lý bơi cảm giác, mỗi khi mùa hạ đến lúc, hắc liền không nhịn được chui vào nông trong biển, bơi chơi đùa.

"vù vù..."

"chờ một chút..."

Diệp Tà đột nhiên vô cùng kinh ngạc nói rằng, ra hiệu Nhiếp Thiên Minh dừng lại...

"thế nào? Hồ gia..."Nhiếp Thiên Minh lập tức ngừng lại, hướng về chu vi nhìn tới.

"không có cái gì a!"Nhìn quanh một vòng, Nhiếp Thiên Minh chỉ nhìn thấy có điểm vân đục thủy, cái khác không có thứ gì.

"đáy nước có đồ vật?"Diệp Tà không xác định nói rằng, xem nó về mặt, Nhiếp Thiên Minh hiểu nếu quả thật có, này nhất định là một cái hi thế bảo vật.

"thật sự? Vậy còn chờ cái gì?"Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hít một hơi, cấp tốc hướng đáy hồ lên đi.

...

...

Bơi đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, trong thân thể có thể từ không e dè hấp thu trong nước khí thể, ngược lại cũng thật thoải mái.

Đầy đủ lên vào sau hai mươi phút, Nhiếp Thiên Minh rốt cục đi tới đáy hồ.

"đừng!"

Lòng bàn chân nhẹ nhàng giẫm đến một cái tảng đá lớn, phát sinh nặng nề âm thanh.

Đáy nước tia sáng, vốn nên là rất mờ, nhưng là ở đâu nhưng đặc biệt sáng sủa, thậm chí muốn so với mặt nước sáng sủa.

"ngươi xem, đó là cái gì?"Diệp Tà ánh mắt sáng lên, nhanh chóng phát hiện cái kia đang không ngừng hướng ra phía ngoài giới tích thủy bình ngọc.

"ò? Hồ gia đây là cái gì?"Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng bơi quá khứ, tay phải cực kỳ khinh bất hết.

"ò? Không nhỏ ..."Nhiếp Thiên Minh nghi hoặc nói rằng.

"trời ạ a, dĩ nhiên là sạch sẽ Hoán Khê thủy, tiểu tử ngươi đi số cút chó ..."Diệp Tà khua tay múa chân nói.

Từ Hồng Hồ Ly biểu hiện đến xem, Nhiếp Thiên Minh hiểu chính mình lần này có kiếm tiện nghi .

"vù..."

Ngay Nhiếp Thiên Minh nhặt lên bình ngọc không tới thập giây sau, toàn bộ mặt hồ bắt đầu chấn động , hần dưới lòng bàn chân nham thạch chỉ có kịch liệt.

"chẳng lẽ là động đất..."Nhiếp Thiên Minh lâm bảm nói.

"vẫn lắng cái gì, nhanh lên một chút chạy."Diệp Tà gấp gấp nói rằng.

"ân."

Nhiếp Thiên Minh tay cầm bình nhỏ, thân thể cấp tốc hướng lên trên chạy đi, tốc độ muốn so với trước đó sắp rồi mấy lần.

"bành bành bành..."

Phía sau truyền đến tiếng vang ầm ầm, Nhiếp Thiên Minh cũng bất chấp quay đầu lại nhìn, đào mạng quan trọng hơn.

Hồ nước chấn động càng ngày càng lợi hại , một cỗ cường áp lực cấp tốc hướng về Nhiếp Thiên Minh bức tới.

"không là địa chấn... Là..."

"sẽ không phải Yêu Nhân tộc trong miệng Thánh Ngưu chứ?"Diệp Tà sợ hãi kêu.

Thánh Ngưu? Là Thánh Ngưu sơn mạch Thánh Ngưu? Nhiếp Thiên Minh thầm nghĩ , này có thể không được Liễu Liễu.

...

...

"Đào mạng quan trọng hơn a, quân nó có đúng hay không Thánh Ngưu ." Nhiếp Thiên Minh nhẹ giọng nói thầm một câu, nhanh chóng chui ra mặt nước.

Ngẩng đầu nhìn một cái Hắc Huyền Hồ chính đang bốn phía nhìn quanh, thần sắc rất là lo lắng, nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh từ mặt nước xông ra, vui lòng mà rống lên .

"Hống hống..."

"Hắc Huyền, chạy mau..."

"Bành bành..."

Mới vừa nói xong, chỉ nghe thấy mặt nước phát sinh tiếng vang kịch liệt, một con to lớn Quái Ngư lao ra mặt nước.

Nhiếp Thiên Minh trong lòng quát to một tiếng, cấp tốc nhảy đến trên bờ, mang theo Hắc Huyền Hồ, nhanh chóng hướng về cửa động chạy đi.

"Rầm rầm..."

Phía sau truyền đến công kênh mà lại to lớn tiếng bước chân, nó mỗi đi một bước, chu vi mặt đất liền theo run rẩy một thoáng.

"Ào ào rào..."

Chu vi hòn đá bị cự ngư tiếng bước chân dồn dập rung động mà rơi xuống, Nhiếp Thiên Minh tại thời loạn lạc bên trong chạy trốn.

May mà chính là, cự ngư tốc độ chạy trốn không phải rất nhanh, trong khoảng thời gian ngắn tuy rằng không thể đem nó bỏ qua, thế nhưng gia hỏa này cũng tuyệt đối không đuổi kịp chính mình.

"Vèo vèo..."

Nhiếp Thiên Minh lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua cửa đá, nhanh chóng hướng dưới núi bỏ chạy, Hắc Huyền quay đầu lại nhìn một chút, lại nhanh chóng đuổi tới.

"Đừng quay đầu lại nhìn, chạy mau đi!" Nhiếp Thiên Minh hướng về phía Hắc Huyền ni gầm nhẹ một tiếng, vừa vội tốc xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Trừng phạt nho nhỏ

"Rầm rầm..."

Cửa đá khổng lồ, bị này con cự ngư ung dung va nát, chạy ra khỏi cửa đá hậu, cự ngư vẫn như cũ chăm chú truy đuổi.

"Rầm rầm rầm..."

Bởi không hề bị hoàn cảnh chung quanh ảnh hưởng, cự ngư nhanh chóng độ bắt đầu chạy, tốc độ muốn so với trước đó sắp rồi rất nhiều. Mặt đất run rẩy cũng càng ngày càng lợi hại.

Bị cự ngư dẫm lên điểm mặt đất, lập tức hăm một thoáng đi, hơn nữa tốc độ chạy trốn đã sắp cán đề lên bọn hắn.

"Là thiên cổ thú ngư..." Nhiếp Thiên Minh rốt cục nghĩ tới, hắn từng ở 《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong xem qua, chỉ là sơ lược, lúc đó ghi chép lúc, chỉ là nghe nói Yêu Nhân tộc có loại yêu thú này.

Nó thực lực, không ai biết, ghi chép thiên cổ thú ngư người, cũng chưa từng thấy qua nó, bất quá nó toả ra khí thế, chỉ ít hần là tại âm dương bên trên, thậm chí đạt tới Hỗn Độn cảnh.

"Vọng bên kia chạy đây?" Nhiếp Thiên Minh buồn rầu, mình đã đầy đủ chạy trốn một giờ, mặt sau thiên cổ thú ngư vẫn là liều mạng truy đuổi, hảo như chính mình đoạt nó bảo vật.

"Cái kia bình ngọc, sẽ không phải nó đi!" Nhiếp Thiên Minh thi thảo hồi, bằng không đều đuổi lâu như vậy rồi, làm sao vẫn không dừng lại.

"Bành..."

Cực đại cổ thụ, bị phía sau thiên cổ thú ngư sinh sôi đụng gãy, Nhiếp Thiên Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua, thiên cổ thú ngư trong ánh mắt toát ra phần nộ thần tình, hận không thể đem hắn giẫm bẹp.

"Hòe gia, bây giờ nên làm gì?" Nhiếp Thiên Minh rốt cục bắt đầu lo lắng, lo lắng hỏi.

Nếu để cho thiên cổ thú ngư như thế đuổi xuống, luôn có bị đuổi theo thời điểm, cái này cự ngư cũng không biết uể oải, không đuổi theo Nhiếp Thiên Minh, nó sẽ không bỏ qua.

"Trở lại, lại về Yêu Nhân tộc lãnh địa đi." Diệp Tà suy tư chốc lát, lạnh lùng nói.

"Ý kiến hay..." Nhiếp Thiên Minh gật đầu, hiện tại hắn thực lực, từ một cái Đại Thành kỳ cảnh giới trong tay cường giả chạy trốn, hơn nhiều từ thiên cổ thú ngư dưới chân đơn giản hơn nhiều.

Đem thiên cổ thú ngư đưa vào Yêu Nhân tộc, tùy tiện công kích bọn hắn một chút, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện.

"Trở lại..."

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình nhanh như vậy lại đòi về, bất quá lần này trở về có điểm chật vật.

"Ha ha..." Nhiếp Thiên Minh cười lớn lên, là các ngươi không cho ta đi ra ngoài, vậy cũng là là của các ngươi báo ứng đi!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh tăng nhanh bước tiến, mang theo Hắc Huyền nhanh chóng hướng về Yêu Nhân tộc khu vực chạy đi.

"Hồng hồng..."

"Ồ ồ..."

Mặt sau thiên cổ thú ngư cũng ở phía sau rống giận, tăng nhanh bước tiến...

"Không phải cảm ngại một điểm đồ vật sao? Tất yếu đuổi tận giết tuyệt sao?"

...

...

"Không xong..."

"Gia hỏa kia lại trở lại..."

Đột nhiên Yêu Nhân tộc một trận đại loạn, lại nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh phía sau thiên cổ thú ngư hậu, càng là giật mình không ngớt.

"Thánh Ngư xuất hiện..."

"Thánh Ngư xuất hiện..."

Càng mãnh liệt hơn gây rối, Yêu Nhân tộc lập tức nổ tung lên, sợ hãi nhìn, trong lúc nhất thời quên mất tránh né.

"Đừng!"

Mấy cái Yêu Nhân tộc bị thiên cổ thú ngư phá tan, bị mất mạng tại chỗ.

...

"Mau tránh ra, ..." Đột nhiên một cái thủ lĩnh đáng sợ Yêu Nhân tộc, lớn tiếng quát.

"Ào ào rào..."

Yêu Nhân tộc lập tức tản ra, nhanh chóng né tránh...

"Ha ha ha..."

Muốn tách rời khỏi, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười, nhanh chóng hướng người kia quần chạy đi.

Người ở nơi nào nhiều, tự nhiên hướng về chạy đi đâu đi, giờ khắc này Nhiếp Thiên Minh chính là vì để cục diện càng thêm hỗn loạn.

"A! ..."

"A! ..."

...

Lại truyền tới vài tiếng cực kỳ thảm liệt tê tiếng la, Nhiếp Thiên Minh lại chui tới.

"Nhanh đi thỉnh đại thủ lĩnh, nhanh đi a! ..." Trong hỗn loạn, cái kia Yêu Nhân tộc tiểu thủ lĩnh lớn tiếng rống giận.

"Biết rồi, ..."

Một cái thân phận thấp Yêu Nhân tộc vội vội vàng vàng chạy vội quá khứ, hướng về đại thủ lĩnh sân chạy đi.

Không tới một phút đồng hồ, một người mặc cực kỳ hoa lệ thủ lĩnh đi ra, Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn liền biết hẳn ít nhất là Đại Thành kỳ cao thủ, trong lòng không khỏi khẩn trương lên.

Cái kia đại thủ lĩnh cầm trong tay một cái cực kỳ đặc biệt quyền trượng, quyền trượng trên chính là cái kia thiên cổ thú ngư tiểu mô hình, chỉ thấy đại thủ lĩnh cấp tốc chạy vội tới.

Cầm trong tay quyền trượng cấp tốc chỉ về thiên cổ thú ngư, quyền trượng trên lập tức tuôn ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, cấp tốc tụ lại lên, chạy về phía thiên cổ thú ngư.

"Ồ ồ..."

Thiên cổ thú ngư không cam lòng gầm thét lên, thế nhưng là ít đi vừa nãy thô bạo lực, uy lực vẫn như cũ không nhỏ.

"Bành bành..."

Thiên cổ thú ngư tầng tầng đá mặt đất, phát sinh vang vọng Vân Tiêu âm thanh, chu vi Yêu Nhân tộc bị cái này khí thế rung ra nửa mét.

Vung lên tro bụi trên không trung Cuồng Bạo xoay tròn, tốc độ càng ngày càng mở.

Có một người địa vị hạ thấp Yêu Nhân tộc bị gió xoáy cuốn vào, trong khoảnh khắc đã bị thiên cổ thú ngư phát sinh khí thế phân giải .

Trong không khí tản ra nồng đậm mùi máu tươi, đại thủ lĩnh sắc mặt cực kỳ âm trầm, trong tay quyền trượng nhanh chóng phi động .

"Đừng!"

Gió xoáy xoay tròn tới trình độ nhất định hậu, trên không trung kịch liệt nổ tung xem ra.

"Thật lợi hại a! ..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi lau một vệt mồ hôi, chỉ bằng thiên cổ thú ngư phát sinh thực lực, mình nếu là bị đuổi theo , cũng đỡ nhiều lạnh ít .

"Ồ ồ..."

Thiên cổ thú ngư vẫn như cũ liều mạng phản kháng , Nhiếp Thiên Minh rất là tò mò, tại sao cái kia quyền trượng sẽ có to lớn như vậy lực lượng.

Cứng rắn mặt đất đã bị cái kia thiên cổ thú ngư giẫm nát , cự ngư trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, cực độ khủng bố.

"Khè khè..."

Quyền trượng trên thiên cổ thú ngư đáng đáp xoay chuyển càng lúc càng nhanh, phát lan ra kiều ngạo cũng càng ngày càng quỷ dị.

"Đừng!"

Thiên cổ thú ngư vỗ một cái thật mạnh mặt đất, rốt cục trở nên an tĩnh lại, trong hai mắt tràn đầy mê mẩn, tựa hồ mất đi linh hồn.

"Đây chính là Yêu Nhân tộc điều khiển yêu thú thuật sao?" Diệp Tà hiếu kỳ nói rằng.

"Cái gì?" Nhiếp Thiên Minh không hề nghe rõ, kinh ngạc hỏi.

"Đừng động , muốn chạy trốn đi, đợi được hẳn trấn an thiên cổ thú ngư hậu, chúng ta liền chạy không thoát ." Diệp Tà trầm tư mấy hậu, cấp thiết thúc giục.

"Hò gia nói có đạo lý." Hiện tại chính là hỗn loạn nhất thời điểm, hiện tại không trốn, thật có lỗi với chính mình.

Vừa nãy đến thăm trên xem chọc giận, đã quên chạy trốn này một kiện đại sự ...

"Hắc Huyền, đi..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ một cái tử, Hắc Huyền Hô, cấp tốc xông ra ngoài.

"Không xong, cái kia tiểu tử thú muốn chạy trốn ..." Bên cạnh Yêu Nhân tộc phần nô kêu.

"Lập Mỗ Đạt, La Đặc Tư, Phi Nhi Phở, ba người các người lập tức đuổi theo bộ cái này đáng trách gia hỏa. Ta trước tiên đem cái này Thánh Ngưu đưa trở về, trở lại trừng trị gia hỏa này." Cái kia đại thủ lĩnh bình tĩnh nói rằng.

"Là đại thủ lĩnh." Phía sau ba cái cường giả, sau khi trả lời, lập tức hướng về Nhiếp Thiên Minh phương hướng bỏ chạy đuổi theo.

"Có làm hay không, mới vừa chạy ra thiên cổ thú ngưu đuổi bắt, lại muốn đổi phó này ba cái cường giả truy sát, quá nén giận." Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đi lách lách đầu, cấp tốc chạy trốn.

Hiện tại Nhiếp Thiên Minh thật sự là đủ chật vật, phía sau ba cái cường giả, thực lực đều tại Tiểu Thành kỳ bên trên, trong đó một cái mơ hồ đã đến Đại Thành kỳ.

"Mẹ kiếp, quá độc ác!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, nhanh chóng chạy vội.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Ôm cây đợi thỏ? Ta không phải thỏ!

Mẹ kiếp, phái ba cái cường giả đến đuổi bắt ta, cái kia đại thủ lĩnh cũng thật có thể hoa đại lực khí. Nếu không phải cái kia thiên cổ thú ngưu, phỏng chừng cái kia đại thủ lĩnh khả năng muốn đích thân đuổi bắt hẳn, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đi nghĩ đến.

Vừa nghĩ tới phía sau có ba cái cường giả, Nhiếp Thiên Minh trên lưng mồ hôi lạnh lại nhô ra, da đầu đều có điểm tê dại.

"Hò già, làm như thế nào chứ?" Nhiếp Thiên Minh tại này vạn phần khẩn cấp dưới tình huống, lo lắng hỏi.

"làm sao bây giờ? Nhanh bao nhiêu chạy bao nhanh, sao còn muốn hỏi sao?" Diệp Tà lạnh lùng nói.

"là..." Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn Diệp Tà cũng không có cách nào, cũng không nói gì nữa.

"hai cái Chuyển Đan kỳ cường giả, một cái Tiểu Thành kỳ cường giả, xem ra phiền phức thật sự không nhỏ a!" Hồng Hồ Ly sờ sờ chính mình đuôi, lại gãi gãi nó đầu, lầm bầm nói.

Vì không Phân Thần, Nhiếp Thiên Minh cũng không để ý tới Diệp Tà lầm bầm lầu bầu, cấp tốc trong rừng cây qua lại.

"Hắc Huyền, người nhanh chóng chạy..."

Ở trong rừng rậm, Nhiếp Thiên Minh rõ ràng không có Hắc Huyền chạy nhanh, dù sao làm Thiên Hồ, từng lần chạy trốn năng lực là của bọn nó bản năng.

"bành..."

Phía trước bị một ít ngọn ngang cây cối chặn lên, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng tụ lại Nguyên lực, tầng tầng đánh phía trước cản trở.

Đây là trong sơn mạch không thường thấy rừng lâm, bất quá cũng vì Nhiếp Thiên Minh mang đến thuận tiện, chỉ ít bắt đầu né tránh so với không có cản trở thuận tiện hơn nhiều.

"đừng!"

Nhiếp Thiên Minh chân phải mạnh mẽ giẫm một cái mặt đất, thân thể lập tức bắn đi ra, nhanh chóng bò đến trên cây.

"tiểu tử, người vẫn là thúc thủ chịu trời đi, bằng không bị chúng ta bắt được, hút khô người Nguyên lực, cho người biến thành một cỏ cây khô." Phía sau Lập Mỗ Đạt hung ác nói rằng.

"Phi lời, ta so với các người đều rõ ràng, ta bị tóm lấy kết cục. Bất quá người nếu như ngày nào đó rơi vào ta lòng bàn tay, ta cũng làm cho người biến thành một cỏ cây khô..." Nhiếp Thiên Minh tầng tầng giẫm một thoáng thân cây, cấp tốc xông về phía trước, trong không khí vẫn bay Nhiếp Thiên Minh càng sắc bén hơn âm thanh.

Tráng kiện thân cây tầng tầng lay động mấy cái, này mới khôi phục bình thường, lúc này Nhiếp Thiên Minh đã nhớ lại mấy chục thước.

"Đừng!"

Một đạo cực kỳ mạnh mẽ luồng khí xoáy từ phía sau đánh tới, luồng khí xoáy tốc độ còn như mũi tên giống như vậy, lập tức xuyên qua phía trước thân cây, nhanh chóng đánh hướng về Nhiếp Thiên Minh.

"Bành..."

Nhiếp Thiên Minh cũng không quay đầu lại, cách xa như vậy cách, coi như là hắn là Đại Thành kỳ viên mãn cường giả, cũng không có năng lực thương tới hắn.

"Vù..."

Tinh thần lực cấp tốc vọt ra, nhanh chóng chặn lại quá khứ, phát sinh lạnh lạnh tiếng vang.

Đồng thời Nhiếp Thiên Minh cũng mượn lực lượng của đối phương đàn hồi đến chỗ xa hơn, trước người Hắc Huyền cấp tốc theo Nhiếp Thiên Minh, hiện tại Hắc Huyền đã lĩnh ngộ Nhiếp Thiên Minh một ít đơn giản ý nghĩ.

Này cũng khó trách, Hắc Huyền vốn chính là ít có Thiên Hồ, cũng là thượng đẳng linh thú. Từ khi tiến vào Thiên Nguyên Thần cảnh giới hậu, Hắc Huyền đã có một ít linh khí.

...

...

"Được rồi, rốt cục bị quăng đi..." Nhiếp Thiên Minh thật dài địa thở hắt hắt một hơi, hướng về phía sau nhìn tới.

Hắc Huyền Hồ cũng quay đầu nhìn một chút, ba người xác thực không thấy, ...

Nhiếp Thiên Minh vội vàng đem địa đồ lấy ra nhìn một chút, lúc trước hắn lựa chọn phương hướng liền là nằm gần Huyết Kỳ phương hướng.

"Hào..." Nhiếp Thiên Minh nhìn kỹ một lần, nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền Hồ, chậm rãi hướng về phía trước đi đến.

Nhất định phải mau chóng rời nơi này, chỉ có rời nơi này, mới có thể an toàn.

Thiên càng ngày càng mờ , Nhiếp Thiên Minh cũng không hề dừng lại nghỉ ngơi, coi như là mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi, hắn cũng có thể đứng vững.

Trong rừng cây thỉnh thoảng có yêu thú tiếng rống giận dữ, nhưng là chỉ cần lại Hắc Huyền trải qua địa phương, yêu thú lập tức né tránh .

"Hồng hồng..."

Hắc Huyền hướng về phía trước rống lên một thân, chuẩn bị đuổi tới. Nhiếp Thiên Minh vội vàng ngăn cản, hiện ở tại bọn hắn mục tiêu chính là rời nơi này, không có so với cái này càng trọng yếu hơn .

"Vèo vèo..."

Một vệt bóng đen cùng một đạo hỏ ảnh, nhanh chóng chui ra rừng rậm, địa thế lập tức trở nên trống trải lên.

Đường bộ cũng trở nên càng ngày càng rõ ràng , Nhiếp Thiên Minh lập tức tăng nhanh tốc độ, cấp tốc hướng về lối ra phương hướng đi đến...

...

...

Trăng sáng sao thưa, dưới ánh trăng, Nhiếp Thiên Minh thân ảnh bị kéo rất dài rất dài..

"Vù vù..."

"Rốt cục nhanh muốn rời đi, ..." Chỉ muốn rời khỏi phía trước sơn khẩu, Nhiếp Thiên Minh là có thể rời khỏi.

"Ha ha..." Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nở nụ cười, tăng nhanh bước tiến.

"Vù..."

"Thực lực thật mạnh!"

Đột nhiên tinh thần lực cảm trắc đến một cỗ lực lượng mạnh mẽ, Nhiếp Thiên Minh trong lòng căng thẳng, biết bất hảo .

"Ra đi! ..."

Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói, khó trách bọn hắn trên đường bị quăng đi, nguyên lai là khi lên tiếng chặn đường chính mình.

Ôm cây đợi thỏ, nguyên lai đều sẽ dùng, dĩ nhiên đụng phải, coi như là xông vào, hẳn Nhiếp Thiên Minh cũng không sợ!

"Ha ha ha..."

"Người cho rằng dễ dàng như vậy liền đem chúng ta bỏ rơi sao? Ba cái lối ra đều bị chúng ta chiếm cứ, ta nhìn người chấp cánh khó thoát..." Gia hoả kia cười gian nói.

"Hai người khác đây?" Nhiếp Thiên Minh trong lòng thầm nghĩ, nếu là hai người khác ở chỗ này, hẳn thật sự không tốt liệu mạng, nhưng là chỉ có một cái, hừ...

"Hai người kia đây? Người để bọn hắn cùng đi đi!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên, chỉ có nói như vậy mới có thể kích thích người kia sự phẫn nộ, một cường giả đối mặt một cái mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên xem thường khiêu khích, có thể làm ra quyết định gì.

"Không muốn Lạp Mỗ Đạt, La Đặc Tư, ta Phi Nhĩ Phô một người quyết định cho người dục tiên dục tử. Lại nói nữa, như thế cơ hội tốt ta làm sao sẽ để cho hai người bọn hắn cái đây?" Phi Nhĩ Phô lạnh lùng cười nói, hẳn cũng có chính mình dự định, nếu như là ba người nắm lấy, kết quả cuối cùng nhất định là giao cho đại thủ lĩnh. Chính mình chỉ có thể đạt được từng chút từng chút ban thưởng, này điểm ban thưởng, còn chưa đủ chính mình nhét hàm răng đây.

Thế nhưng nếu là mình đơn độc bắt được, chính mình là có thể sớm đem Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực hút khô, đến thời điểm đối với đại thủ lĩnh nói, không có phát hiện hắn. Như vậy chính mình có thể độc hưởng một cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới Nguyên Liễu, Phi Nhĩ Phô thoả mãn cười.

Đối với với thiếu niên ở trước mắt, hẳn thật sự không để ở trong lòng, vừa nảy sở dĩ không có đuổi theo, là bởi vì ba người đều từng người có chính mình dự định.

Cùng với giao cho đại thủ lĩnh, không bằng chính mình liều một phen, dù sao có ba phần mười cơ hội...

Nhiếp Thiên Minh cũng nhìn thấu hắn dự định, lập tức cũng yên lòng, tuy rằng Phi Nhĩ Phô đã đạt đến Chuyển Đan kỳ, thế nhưng dựa vào mình và Diệp Tà liên thủ, có ít nhất bảy phần mười nắm chắc.

"Ngày hôm nay, ta nhất định phải đi ra ngoài, cho nên, người cản ta, ..." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

"Ha ha ha..."

"Một con đường chết..."

Phi Nhĩ Phô lạnh lùng cười nói, cũng không có quá nhiều phí lời, khô quắt mà xấu xí ngón tay nhanh chóng đâm lại đây.

Tay phải ngón trỏ trên tụ lại vô số hắc khí, trong không khí lập tức tản ra khiến người ta buồn nôn tanh tưởi, hắc khí nhanh chóng ngưng tụ ra một cái kỳ quái tinh tinh phù hiệu, cấp tốc gai được.

"Chuyển Đan kỳ, chính là cường đại..." Nhiếp Thiên Minh âm thầm lấy làm kinh hãi, vừa nảy đôi phương nhìn như tiện tay một lần sóng, thế nhưng khi thể muốn so với Dục Đan kỳ cường lớn mấy lần.

"Vù vù..." Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng thở hỗn hển một hơi, cấp tốc trốn tránh ra.

"Ha ha..."

"Vừa nảy chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, đón lấy mới là trọng điểm..."

Phi Nhĩ Phô hung hãn kêu, cùng hắn gây yếu thân thể không thành chính so với, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh rất khó tin tưởng, làm như vậy sáu thân thể, dĩ nhiên có thể bùng nổ ra khổng lồ như vậy lực công kích.

"Thiên Minh, trước tiên đừng tìm hắn liều, trước tiên trốn. Đợi được có cơ hội, trực tiếp hấp thụ hắn tinh nguyên, nhìn hắn còn dám kiêu ngạo như vậy..." Diệp Tà lạnh lùng nói.

"Ta..." Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, không ra tay đánh trả, hắn sớm muộn bị đối phương vò chết, chỉ có bọn họ hợp lực mới có thể có thể có thể giết chết cái này Chuyển Đan kỳ cường giả.

Cũng không biết Hồng Hồ Ly làm Hà dự định, bất quá Nhiếp Thiên Minh hiểu Diệp Tà chỉ có chính nó mục đích, lập tức bắt đầu né tránh.

"Ma Vân thảo..."

Phi Nhĩ Phô nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh không ngừng mà né tránh, không dám hoàn thủ, lạnh lùng cười nói, năm ngón tay trên hắc khí trở nên càng ngày

càng nặng, nếu như bị cái này nắm lấy, Nhiếp Thiên Minh thân thể trong nháy mắt sẽ bị trạc thông.

"Ngươi là trốn không thoát đâu, ngươi như ngoan ngoãn đầu hàng, ta cho ngươi từ thoái mái..." Phi Nhĩ Phổ ra tay cũng không có giọng nói của hắn như vậy dịu ngoan, mỗi một trào đều có thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

"Đi ngươi mau thoái mái..." Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ mắng. Hắn so với ai khác đều rõ ràng, một khi Nhiếp Thiên Minh thật sự thất bại, kết cục chính là bị hấp thành thây khô.

"Hay lắm..."

Phi Nhĩ Phổ hung tàn nói rằng, lộ ra hai hàng xấu xí răng vàng, xem ra liền để Nhiếp Thiên Minh cảm thấy buồn nôn.

"Như vậy quá uất ức, ta bắt đầu công kích rồi!" Nhiếp Thiên Minh cũng mặc kệ Diệp Tà kiến nghị, như thế uất ức né tránh, còn không bằng trực tiếp bị hấp hút khô được.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Thú Đan Thể

"Được, theo ngươi, bất quá hiện tại Hồ gia trước tiên không ra." Hồng Hồ Ly lắc lắc đầu, thần nhiên nói.

"Ân..."

Nhiếp Thiên Minh gạt đầu lia lịa, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng chui vào đến Toán Hạch bên trong, trong đan điền Nguyên lực cũng nhanh chóng tản mát ra.

Toàn bộ quá trình, thật có thể nói là xe nhẹ chạy đường quen...

"Ồ?"

"Làm sao sẽ đột nhiên trở nên mạnh mẽ đây?" Phi Nhĩ Phổ không rõ hỏi, thế nhưng hắn dù sao cũng là Chuyển Đan kỳ cường giả, đối với đột nhiên xuất hiện biến hóa, cũng không để ở trong lòng.

Vốn là đối phương liền làm như thế nào mạnh, dù sao có thể giải quyết đi Khoa Mạc người, xác thực cũng không nhiều.

Bằng không đại thủ lĩnh làm sao sẽ phái Thánh tộc bên trong thực lực cường hoành nhất tổ ba người hợp đồng lúc ra tay đây? Phi Nhĩ Phổ thì thảo nghĩ.

Thế nhưng ở trong mắt hắn, Nhiếp Thiên Minh nhiều nhất vậy chính là đạt đến Tiểu Đan kỳ mà thôi. Tuy nhiên cái tuổi này đạt đến Tiểu Đan kỳ, thật sự là có điểm nghịch thiên, nhưng là chỉ cần không có đạt đến Chuyển Đan kỳ, đều sẽ chết ở chính mình trên tay.

Nhiếp Thiên Minh trên nắm tay lập tức khoảng cách một cỡ nòng nặc năng lượng, chân phải mạnh mẽ đạp địa, toàn bộ mặt đất bị hắn giẫm xuống một khối.

Dù sao cùng Chuyển Đan kỳ cường giả đối thoại, không xuất ra một điểm tài nghệ thật sự, sớm muộn chết ở đối phương thủ hạ.

"Hồ Khiếu quyền..."

Nhiếp Thiên Minh thân hình cực nhanh di động, dưới chân như sinh như gió, nắm đám mang theo nòng đậm giống như Liệt Hỏa, di chuyển nhanh chóng đến Phi Nhĩ Phổ trước mặt.

"Ha ha ha..."

"Liên điểm ấy trình độ, còn dám tại chúng ta Thần Tộc gây sự..." Phi Nhĩ Phổ xem thường cười nói, nhẹ tay trái khinh vừa nhấc, lập tức vẽ ra một đạo màu đen sương mù.

Trong sương mù có một chút nhàn nhạt đốm lửa, không ngừng mà thiêu đốt, Nhiếp Thiên Minh nhất thời cảm giác được một cỗ áp lực.

"Ha ha ha..."

Phi Nhĩ Phổ điên cuồng cười, tựa hồ này chỉ tay xuống, Nhiếp Thiên Minh mạng nhỏ liền tính triệt để kết thúc.

"Khè khè..."

Hắc khí bên trong đốm lửa âm thanh càng kéo càng lớn, tựa hồ sắp nổ tung lên, toàn bộ quá trình tại mấy hậu đã đạt đến khí thế tối thịnh thời gian.

"Vù..."

Toán Hạch lần thứ hai nhanh chóng bắt đầu khu động, vừa nãy Nhiếp Thiên Minh chỉ là thử một thoáng Nguyên lực, so với không có khởi động Toán Hạch. Hắn không muốn quá sớm bại lộ chính mình thực lực, như vậy cũng bất lợi với một đòn trí mạng.

Đây là Nhiếp Thiên Minh rốt cục lĩnh ngộ đến Diệp Tà trong lời nói tâm ý, như muốn triệt để giết chết gia hỏa này, nhất định phải yếu thế, trắc hắn chưa sẵn sàng, một đòn tức bên trong.

"Bành..."

Nhiếp Thiên Minh hồ quyền mạnh mẽ đập về phía đám khói đen kia, nhất thời cảm giác được cánh tay tê dại, thân thể không khỏi chấn động.

"Đùng!"

"A! ..."

Phi Nhĩ Phổ lực đạo, thật sự là quá mạnh mẽ, thêm nữa Nhiếp Thiên Minh cũng có yếu thế xu hướng, cho nên bị đối phương bắn ra cách xa mấy mét.

"Ừng ục..."

Nhiếp Thiên Minh tại chỗ thuận thế lăn ba vòng, trước đó Hạnh Hảo sớm dùng tinh thần lực bảo hộ một thoáng, cho nên thương không nặng.

"Đùng! ..."

Nhiếp Thiên Minh ói ra máu tươi, ánh mắt phần nộ nhìn đối phương, cảm chính mình có điểm tạng ông tay áo, nhanh chóng lau chùi vết máu.

"Ân, tiểu tử nguoi, rốt cục lý giải, ..." Diệp Tà nhàn nhạt cười, hắn cũng không có để Nhiếp Thiên Minh làm bộ thổ huyết.

Bất quá cái này xem ra càng chân thực một điểm, tại Phi Nhĩ Phổ trong mắt, Nhiếp Thiên Minh nên bị chấn động thổ huyết, ngũ tạng lục phủ bị đánh nứt cũng là rất bình thường.

"Ha ha... Nhìn thấy ta thần chi lợi hại đi!" Phi Nhĩ Phổ cười đắc ý.

"Phi..." Nhiếp Thiên Minh hướng xuống đất tầng tầng phun một bãi nước miếng, biểu thị cực độ xem thường.

"A! Ai u... Ta ngực đau quá..." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên che chính mình ngực, sắc mặt đột nhiên trở nên thảm Bạch Khởi đến, mồ hôi hạt lập tức xông ra.

"Ha ha ha..."

"Nguoi không có tại chỗ tử vong, là bởi vì ta không nỡ bỏ. Dù sao người chết Nguyên lực, muốn so với người sống đến tiểu, cho nên nguoi liền chịu chết đi..." Nói xong, Phi Nhĩ Phổ song tay nhanh chóng chụp vào Nhiếp Thiên Minh.

"Nguoi diễn chân giả..." Diệp Tà khinh thường nói.

"Ha ha... Nguoi cũng phải xem hiệu quả, nguoi nhìn hắn đây không phải là tới rồi sao..." Nhiếp Thiên Minh khoe miệng khê mỉm cười, lông mi run lên, Toán Hạch lập tức nhanh chóng vận hành, trên người Nguyên lực tụ lại lên.

"Khè khè..."

Phi Nhĩ Phổ mười ngón tản ra khiến người ta ghê sợ khí tức, nhanh chóng chụp vào Nhiếp Thiên Minh, nỗ lực hấp hắn Nguyên lực.

"Ha ha ha..."

"Hảo tinh thuần a! ..."

"Không nghĩ tới, cái này mười mấy tuổi em bé thậm chí có như thế thuần Nguyên lực, không sai..."

Phi Nhĩ Phổ hưng phấn hấp thu, như tham lam Ác Ma, thôn phệ Nhiếp Thiên Minh tinh nguyên.

"Thiên Minh, tiểu tử ngươi làm gì, nhanh lên một chút kiểm chế hấn a!" Diệp Tà lại điểm cuồng lên, vội vàng thúc giục.

"Không vội, để hấn hấp, ta nhìn hấn có thể hấp bao nhiêu..." Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười, nhanh chóng khởi động Toán Hạch, đem tinh thần lực cấp tốc hoà với Nguyên lực bên trong.

"..."

"Được rồi, vẫn hấp không đủ..." Nhiếp Thiên Minh rốt cục cảm thấy phiền chán, này một bộ phận Nguyên lực là lần trước chưa hề hoàn toàn tiến hóa bộ phận, bị Phi Nhĩ Phổ hút vào, chính mình cũng không tiếc.

Thế nhưng một khi, bắt đầu hấp chính mình tinh nguyên, Nhiếp Thiên Minh tự nhiên không đồng ý.

"Đi..."

Tinh thần lực cấp tốc từ vừa nãy Nguyên lực bên trong nhanh chóng trở về đi ra, cấp tốc kiểm chế lại đối phương, với này đồng thời, Nguyên lực như dạt dào giống như vậy, nhanh chóng bùng nổ ra phát, nhanh chóng áp chế đối phương tà ác khí tức.

"A!..."

"Tiểu tử này, làm sao đột nhiên trở nên mạnh mẽ lên, bị hút dài như thế thời gian, vẫn còn có phản kích thực lực..." Phi Nhĩ Phổ lúc này vẫn nghi hoặc, căn bản không nghĩ tới, tất cả đều là Nhiếp Thiên Minh nguy trang.

Liên ngay cả vừa thụ thương đều là Nhiếp Thiên Minh nguy trang, mục đích đúng là vì lừa hấn rút lui.

Vốn là đó là một rất kém cỏi thủ đoạn, nếu là cái khác cường giả xuất ra, Phi Nhĩ Phổ một chút liền có thể nhìn thấu, thế nhưng hết lần này tới lần khác là cái này không đủ mười tám tuổi thiếu niên, lại làm cho hấn bị lừa rồi.

Càng nguyên nhân chủ yếu là, hấn đối với mình thực lực thật sự là quá tin, hấn không có thể khoan nhượng, đối phương bị chính mình trọng thương hậu, còn có thể tiến hành phản kích.

Đây chính là cái gọi là cường giả kiêu ngạo...

Đáng sợ, cũng là đáng thương...

Nhưng là cường giả dù sao cũng là cường giả, đặc biệt là Chuyển Đan kỳ cường giả, lập tức ngược lại lần thứ hai kiểm chế Nhiếp Thiên Minh...

"Vô dụng..." Phi Nhĩ Phổ lập tức lại cười gằn, căn rõ nói rằng.

"Diệp Tà, nhìn ngươi..." Nhiếp Thiên Minh khước miệng hơi động, đối với Diệp Tà đưa một cái ánh mắt, nhanh chóng nói rằng.

"Được, liền giao cho Hồ gia đi..." Diệp Tà nhẹ nhàng gằm nhẹ nói, lợi trao nhanh chóng đưa ra ngoài, cấp tốc bắt được Phi Nhĩ Phổ tinh nguyên.

"Cũng làm cho ngươi xem một chút Hồ gia thủ đoạn..." Diệp Tà lạnh lùng cười nói, trên lợi trao lập tức tụ lại một tia hỏa hồng khí tức, mạnh mẽ hấp thu Phi Nhĩ Phổ tinh nguyên.

"A!..."

"Đó là cái gì..."

Không nghi ngờ chút nào, Phi Nhĩ Phổ cũng nói ra lời ấy, Nhiếp Thiên Minh đã nghe qua mấy lần, tự nhiên không cảm thấy kinh ngạc.

"Bành..."

"Bành..."

...

Phi Nhĩ Phổ liên tục tránh thoát ba lần, vẫn không có tránh thoát đi Diệp Tà cùng Nhiếp Thiên Minh toàn lực xuất kích, lúc này trở nên càng thống khổ hơn.

"Áo..."

"A!..."

Diệp Tà thực lực chiếm được rõ ràng tăng lên, hấp thu lại uy lực càng gia tăng, đối phương mặc dù là Chuyển Đan kỳ cường giả, thế nhưng vẫn như cũ không chịu đựng được.

"Thiên Minh, kiên trì hơn nữa năm phút đồng hồ, gia hỏa này, nhất định bị ta luyện hóa..." Diệp Tà nhìn trên trán đã bốc lên rất nhiều mồ hôi Nhiếp Thiên

Minh, khẩn trương nói rằng.

Dù sao đối phương là Chuyển Đan kỳ, thực lực bái đặt ở nơi nào, hai người toàn lực xuất kích, lúc này mới có thể đem Phi Nhĩ Phổ nhốt lại. Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh tiêu hao năng lượng cũng rất to lớn, thân thể xuất hiện hư thoát dấu hiệu.

"Yên tâm, tuyệt đối không cản trở..." Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hấp thu mười hạt tứ phẩm đan dược, nỗ lực nói rằng.

"..."

...

"Không tốt..." Diệp Tà đột nhiên cảm giác được có một chút dị dạng, vội vàng hô lớn.

Nhiếp Thiên Minh lúc này chính đang khổ sở chống đỡ, Phi Nhĩ Phổ thân thể trở nên suy yếu rất nhiều, liền ngay cả tiếng kêu thảm thiết, cũng trở nên uể oải.

Trước đó phản kháng nhưng là nói, tùy thời đều có thể giãy dụa, chạy ra hấn kiếm chế, thế nhưng lúc này Nhiếp Thiên Minh rõ ràng chiếm cứ thượng phong.

"Thú Đan Thể..." Diệp Tà vừa hưng phấn, vừa khẩn trương kêu.

Thú Đan Thể...

Nhiếp Thiên Minh yên lặng thì thầm, chính mình đối với Thú Đan Thể vẫn có một điểm hiểu rõ, thế nhưng không nhiều.

《Hoang Lộ Đại Quan》 bên trong lại một đoạn ngắn văn tự, chuyên môn đề cập đến Thú Đan Thể, đó là Yêu Nhân tộc một loại rất kỳ lạ phương thức tu luyện, coi như là toàn bộ Yêu Nhân tộc, cũng không có mấy người có thể đạt đến.

Thú Đan Thể có thể thông qua bạo thể, nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm, thế nhưng mang đến kết quả cũng là tương đương đáng sợ.

Người tu luyện, trong vòng ba năm, không có bất luận là lực lượng nào, như cùng một cái không có tu vi người bình thường. Sau ba năm mới có thể khôi phục đến nguyên lai thực lực ngũ thành, trong vòng năm năm, mới có thể đạt đến đỉnh phong trạng thái.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Phong thủy thay đổi, hôm nay đến nhà ta

Cho nên không ai nguyện ý thử nghiệm bạo thể, ba năm đối với ở cái này nhược nhục cường thực Bát Hoang mà nói, chính là mang ý nghĩa tử vong..

Mang ý nghĩa tử vong, thế nhưng không có nghĩa là tử vong..

Cho nên...

"Hò gia, ta đi trước lấy cái đồ vật..."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc chui vào thế giới hư không, nhanh chóng đi tới Hư Không lão sư bên người. Thấy không bất kỳ tri giác lão sư, trong lòng hắn đau xót, nghĩ tới ngày đó tình cảnh, nhân bên trong lập tức chứa đầy nước mắt.

"Không thể nghĩ, bây giờ còn có đại sự muốn làm..."

Nhanh chóng từ đan dược lô bên trong lấy ra một hạt tinh thuần Địa Dương Đan, cấp tốc bỏ vào trong miệng.

"A! ..."

Địa Dương Đan nhanh chóng khuếch tán ra, một cỗ cực kỳ mạnh mẽ nguyên khí, cấp tốc rót vào đến Nhiếp Thiên Minh bên trong đan điền.

Nhiếp Thiên Minh bị cỗ nguyên khí này xông tới không khỏi kêu lên, sắc mặt lập tức hồng lên, như bị hỏa nung.

"Ai u, không sai, tiểu tử ngươi vẫn còn có như thế tinh thuần Địa Dương Đan..." Diệp Tà thoả mãn gật đầu.

Nhiếp Thiên Minh không dám để ý tới Diệp Tà, dù sao hắn vừa muốn luyện hóa cái này mạnh mẽ Nguyên lực, lại muốn ngăn chặn Phi Nhĩ Phổ, không có tinh lực để ý tới Diệp Tà .

Diệp Tà lập tức cũng nghiêm túc, dù sao bạo thể là bọn hắn không nguyện ý nhất nhìn thấy.

"Thiên Minh, nhanh lên một chút áp chế, gia hỏa này muốn bạo thể ..." Diệp Tà nhìn thấy Phi Nhĩ Phổ cắn chặt hàm răng, chậm rãi đan nguyên hiện ra tới.

"Hắc Huyền, trên..."

Nếu như Phi Nhĩ Phổ thật sự muốn bạo thể, mình cũng không có cách nào ngăn cản, nếu không chiếm được Phi Nhĩ Phổ tinh khiết nhất tinh nguyên, đơn giản trước tiên phá hủy hắn.

Hắc Huyền lập tức rõ ràng Nhiếp Thiên Minh ý nghĩ, nhanh chạy tới, lợi trao cấp tốc tìm lại đây.

"Không muốn a..." Phi Nhĩ Phổ cũng biết muốn phát sinh cái gì , giữa lúc hắn chuẩn bị bạo thể thời gian, một đạo bạch quang tránh qua.

"Cô Lỗ Lỗ..."

Một viên khô quắt đầu người, trên mặt đất qua lại lăn vài vòng, mới chậm rãi ngừng một chút được.

Máu trong nháy mắt vắng Nhiếp Thiên Minh một mặt, hắn vội vàng đem trong tay thi thể ném đi ra ngoài, nhanh chóng ngồi xuống.

Lúc này bên trong thân thể phần lớn nguyên khí vẫn không có bị luyện hóa, lúc này chính đang xông tới đè ép Nhiếp Thiên Minh thân thể.

"Thành thật một chút..." Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nói rằng, dù sao không cần kiểm chế Phi Nhĩ Phổ, luyện hóa lên dễ dàng rất nhiều.

Nguyên lực cấp tốc hấp thu , cả người lỗ chân lông không ngừng hấp thu , lúc này Địa Dương Đan toả ra nguyên khí, chính dựa theo Nhiếp Thiên Minh chỉ thị chậm rãi đi vào bên trong đan điền.

...

...

"Đừng! ..."

Bên trong đan điền phát ra một tiếng lạnh lạnh dễ nghe tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh hấp thu Địa Dương Đan khí, dĩ nhiên đạt đến Dục Đan kỳ cảnh giới viên mãn, lại có thêm một bước nhỏ, trực tiếp bước vào Tiểu Đan kỳ.

"Khè khè..."

Nhiếp Thiên Minh chậm rãi vận hành bên trong thân thể Nguyên lực, phát hiện việc này càng cường đại hơn, trước đó hắn vẫn không nghĩ tới Hư Không lão sư nơi nào còn có nhiều như vậy Địa Dương Đan.

Mãi cho đến Diệp Tà nhắc nhở thời gian, hắn mới nhớ tới, lập tức chui vào thế giới hư không, lấy ra Địa Dương Đan, ăn vào.

"Chuyển Đan kỳ cường giả, ta cũng không sợ ..."

"Vù vù..."

"Hào sảng khoái..."

Nhiếp Thiên Minh duỗi cái lưng mệt mỏi, đứng lên, tinh thần muốn so với trước đó được rồi mấy lần.

Bất quá Nhiếp Thiên Minh vẫn âm thầm vì làm vừa nãy tình hình lau một vệt mồ hôi, nếu là trễ một điểm, ngày hôm nay trọng thương liền là chính mình.

"Nguy hiểm thật..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng chà xát trên mặt vết máu, lại gây gây bụi bặm trên người, đi ra ngoài.

Ra khỏi phía trước sơn khẩu, Nhiếp Thiên Minh liền tiến vào an toàn khu vực , cũng không tiếp tục chịu Yêu Nhân tộc hạn chế .

"Đi..."

Hắc Huyền một cước đem Phi Nhĩ Phổ đầu lâu đá nát tan hậu, lúc này mới nhanh chóng theo lại đây.

"Hồng..."

"Hướng về dùng nóng vội đi ra ngoài..." Diệp Tà nhàn nhạt cười nói, tựa hồ có nghĩ tới điều gì.

"Ồ?"

"Đây là vì sao?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi, bọn họ thật vất vả mới trốn tới đây, hiện tại Diệp Tà còn nói không vội trở lại, cho nên cảm thấy có điểm hoang mang.

"Ha ha ha..."

"Thật vất vả đến một chuyến, không nhiều giết chết mấy người, làm sao xứng đáng chính mình..." Diệp Tà xấu xa cười nói.

Nhiếp Thiên Minh lập tức nghĩ tới hai người khác, lúc trước bị bọn họ đuổi nhưng là tương đương chặt vật, con giận này, hắn vẫn chưa hoàn toàn tiêu đi.

"Ô ô u... Có phải hay không Hồ gia còn muốn lại hấp một điểm tinh nguyên..." Nhiếp Thiên Minh cũng xấu xa cười nói.

Diệp Tà lúng túng sờ sờ đuôi, cười nói: "Không hấp bạch không hấp, ngược lại ngươi đã đạt đến Dục Đan kỳ cảnh giới viên mãn, đối phương gia hỏa kia thừa sức. Tác dẫn cùng lúc làm sạch..."

"Hồ gia như thế có hứng thú, Thiên Minh hãy theo Hồ gia đi xem xem..."

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha..."

Diệp Tà cùng Nhiếp Thiên Minh lần lượt cười lớn lên, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ Hắc Huyền, xoay người lại, hướng về một cái khác lối ra đi đến.

"Hồng..."

"Phong thủy thay phiên chuyển, ngày hôm nay đến nhà ta a, đến nhà ta a..."

Nhẹ nhàng rên lên Tiểu Khúc, Nhiếp Thiên Minh chạy gấp tới.

...

...

Hàn Phong Lăng lẹ, gọi lên Nhiếp Thiên Minh có điểm phát trứ tay áo, trên y phục còn tản ra mùi máu tươi nói.

Hắc Huyền tại theo sát phía sau theo, thỉnh thoảng gãi gãi chính mình Hổ Đầu...

...

...

"Ha ha ha..."

Quả nhiên có người đang đợi ta, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nhìn, nhìn hắn thực lực nhiều nhất cùng Phi Nhĩ Phở tương đương, cho nên cũng không đang e sợ.

"Là đang đợi ta sao?"

Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, mỉm cười nói rằng.

"Ồ?"

Nhiếp Thiên Minh như thế vừa hỏi, ngược lại là dọa sợ rồi đối phương, Lạp Mỗ Đạt nhìn kỹ một chút Nhiếp Thiên Minh, đầy người vết máu, quần áo cũng bị xé rách.

"Ha ha ha..."

"Thiên Đường có đường ngươi không đi, ..." Lạp Mỗ Đạt vừa định nói xong, hung ác nói rằng.

"Dừng lại..." Nhiếp Thiên Minh đưa tay ra, câu nói này hắn thật sự là không muốn nghe.

Lạp Mỗ Đạt vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh kiêu ngạo như vậy, lập tức nổi trận lôi đình, màu xanh lục mặt bị tức đến đỏ lên.

"Thánh Thủ Trảm! ..."

Lập Mỗ Đạt rống lớn một tiếng, bàn tay phải lập tức bỏ tới, như một thanh không lồ lưỡi búa, mang theo cường khí thế, bỏ xuống.

"Vù vù..."

Không khí chung quanh bị cấp tốc đẩy ra, hắc khí nhanh chóng mạn lan tràn ra, vây quanh Nhiếp Thiên Minh.

"Oanh..."

Nhiếp Thiên Minh hơi ngẩn ra, thân thể lập tức phát sinh cọt kẹt tiếng vang, nhanh chóng khởi động nguyên khí, Tinh Thần Tự Phù cũng chui vào Toán Hạch bên trong.

Tại Toán Hạch cấp tốc điều không hạ, Tinh Thần Tự Phù cùng Nguyên lực lần thứ hai nhanh chóng phối hợp, cấp tốc tụ lại đến trên nắm tay, như cự thạch giống như vậy, mạnh mẽ cản quá khứ.

"Bành..."

Lập Mỗ Đạt lại bị Nhiếp Thiên Minh quyền thế rung ra cách xa mấy mét, sợ hãi nhìn Nhiếp Thiên Minh.

"Làm sao có khả năng? Làm sao có khả năng?" Lập Mỗ Đạt liên tục hỏi hai lần, hắc không tin thiếu niên ở trước mắt, dĩ nhiên đem chính mình rung ra 1 mét.

Lập Mỗ Đạt cũng là Chuyển Đan kỳ cường giả, coi như là Hoang Kỳ Trần Phong Tổng đội trưởng cũng chỉ là cùng hắn đánh ngang tay mà thôi, cái này tuổi trẻ thiếu niên dĩ nhiên có thể bùng nổ ra đáng sợ như vậy uy lực.

"Ta cũng không tin..." Lập Mỗ Đạt miễn cưỡng đứng lên, lần thứ hai tụ lại lực lượng chuẩn bị phát động lần công kích thứ hai.

"Diệp Tà, cái này chúng ta sớm liên thủ, không thể cho hắn bạo thể cơ hội." Nhiếp Thiên Minh hấp thụ kinh nghiệm lần trước, tới liền chuẩn bị lấy cường chế thủ đoạn.

Nhiếp Thiên Minh hay dùng lấy bạo chế bạo phương pháp, chính là muốn trong nháy mắt đánh bại Lập Mỗ Đạt.

"Được, ngược lại ta đã luyện hóa Phi Nhĩ Phổ tinh nguyên, cũng không để ý cái này Chuyển Đan kỳ cường giả." Diệp Tà mỉm cười nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh cùng Diệp Tà liên thủ, thêm vào Toán Hạch điều không, tinh thần lực cùng Nguyên lực hoàn mỹ phối hợp, đừng nói Chuyển Đan kỳ cường giả, coi như là Đại Thành kỳ cường giả, chỉ cần hắn không có đạt đến Âm Dương giới, Nhiếp Thiên Minh đều không e ngại.

"Cũng làm cho người xem một chút ta thực lực." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên, trong thân thể lập tức tản mát ra dọa người khí thế, cho Lập Mỗ Đạt mang đến rất lớn cảm giác chèn ép.

"Hồng hồng..."

"Hồ Khiếu quyền..."

"Hồ Khiếu Chấn Thiên!"

Nhiếp Thiên Minh cấp tốc chạy vội tới, đã đem tốc độ công kích tăng cao nhanh nhất.

"A! ..."

Lập Mỗ Đạt tuyệt đối không ngờ rằng, Nhiếp Thiên Minh Hồ Khiếu quyền sẽ nhanh như vậy, sản sinh to lớn gió xoáy, vù vù quát lại đây.

Mạnh như vậy gió xoáy hạ, Lập Mỗ Đạt mặt lại bị vẽ ra mấy đạo miệng máu.

"Hồng..."

Lập Mỗ Đạt triệt để sự phản nộ, liều lĩnh nhào tới, hắc làm sao cũng là Thánh tộc cường giả đỉnh cao, dĩ nhiên chịu đến to lớn như vậy nhục.

"Ầm ầm ầm..."

Trong không khí truyền đến mấy tiếng đáng sợ tiếng vang, vang vọng Vân Tiêu, chỉ chớp lát sau, Lập Mỗ Đạt bộ mặt dữ tợn, vẻ mặt cực kỳ thống khổ.

"Người làm sao cũng sẽ chúng ta Thánh tộc tu luyện thủ pháp?" Lập Mỗ Đạt si ngốc hỏi.

"Muốn biết sao? Đòi sau đi!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Được tà dương vô hạn

Đã như vậy, Nhiếp Thiên Minh cũng không cần hạ thủ lưu tình, như Yêu Nhân tộc như vậy hung thần ác sát người, nên không được chết từ từ!

"Hồ gia, liên giao cho người ..." Nhiếp Thiên Minh cười quay về Diệp Tà nói rằng.

"Ân! Yên tâm!"

Trải qua mấy lần phối hợp hậu, Nhiếp Thiên Minh cùng Diệp Tà đã có thể quen thuộc không chế một cường giả.

"..."

"Mạnh mẽ áp chế hắn, ngàn vạn không thể như lần trước như thế, để hắn có bạo thể cơ hội." Diệp Tà kiên quyết nói rằng, tuy nói thời khắc tối hậu bị Hắc Huyền hóa giải, thể nhưng Phi Nhĩ Phổ Thú Đan Thể nhưng không có bị Diệp Tà hút vào, lập tức cũng là một loại tổn thất thật lớn.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh cũng cảm thấy trước đó quá nguy hiểm.

"Vù..."

Toán Hạch bên trong như toàn nổi lên lốc xoáy giống như vậy, Tinh Thần Tự Phù không ngừng mà ngao du, tại tập trung năng lượng thời gian, đồng thời không ngừng vì làm Nhiếp Thiên Minh cung cấp hồng dây tinh thần lực.

"Hồ Khiếu Long Ngâm..."

Nhiếp Thiên Minh vì phòng ngừa Lạp Mỗ Đạt cũng có này dự định, nắm đấm mạnh mẽ đập đến Lạp Mỗ Đạt trên người, trước tiên đem hắn đánh thành trọng thương, những chuyện khác liền để làm.

"A! ..."

Lạp Mỗ Đạt bộ mặt cực độ vặn vẹo, hắn có thể chưa từng có chịu quá loại này tội, đầu tiên là bị phần rỗng giận, tiện đà biến thành thống khổ kêu thảm, cuối cùng đã biến thành hiện tại tuyệt vọng.

"Bành..."

Toàn bộ quá trình chỉ là kéo dài không tới 3 phút, chỉ nghe thấy một tiếng lạnh lạnh âm thanh, Lạp Mỗ Đạt từ giữa không trung hạ rơi xuống, đi đời nhà ma.

Diệp Tà thoả mãn gật đầu, toàn thân bộ lông càng thêm đỏ, lúc này bởi như lửa, cả người tản ra to lớn bách lực.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Tà chậm rãi sờ sờ đuôi, mỉm cười nói rằng: "Thiên Minh, đa tạ. Nếu như đang hút thu mặt khác một cường giả tinh nguyên, Hồ gia có thể sẽ khôi phục đến Chuyển Đan kỳ viên mãn, đối với ta như vậy môn càng có lợi."

"Ha ha..."

"Hồ gia, cảm tạ, chúng ta đừng nói, vẫn là trước tiên giải quyết trước mắt cái cuối cùng nhân đi!"

...

...

Dưới trời chiều, Nhiếp Thiên Minh nhìn khô quắt La Tư Đặc, tâm tình đặc biệt khoan khoái. Đã từng này ba cái gia hỏa, đem chính mình đuổi chặt vật như vậy, lúc đó bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, nhanh như vậy sẽ chết ở tại Nhiếp Thiên Minh trong tay.

"Ha ha ha, tà dương vô hạn hảo..."

Nhiếp Thiên Minh hài lòng cười, rốt cục giải quyết đuổi bắt hắn Yêu Nhân tộc.

Đón lấy chính là Diệp Tà chuyện, bất quá trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Tà cũng không luyện hóa được Lạp Mộc Đát cùng La Tư Đặc tinh nguyên.

Mình cũng cũng không nóng nảy, hiện tại mình đã đến Dục Đan kỳ viên mãn giải quyết, lập tức cũng buông lỏng rất nhiều.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ Hắc Huyền đầu, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng xoay tròn trong lúc đó Hoang tề, cấp tốc hướng về lối ra đi đến.

Cùng lúc đó, Diệp Tà cũng tại diên cuồng luyện hóa vừa thôn phệ tinh nguyên, cho nên tất cả trở nên cực kỳ yên tĩnh.

"Vèo vèo..."

Nhiếp Thiên Minh cùng Hắc Huyền cấp tốc chạy trốn, trải qua vài giờ chạy trốn, rốt cục đi tới Hoang Kỳ địa giới.

"Vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh thật dài địa thở phào nhẹ nhõm, ngăn ngắn mấy tháng, hần cảm thấy đã sắp quá một năm.

Nhìn thấy biên giới nhân gia, Nhiếp Thiên Minh tâm tình cũng khá rất nhiều, lập tức cũng thả chậm bước tiến.

"Ào ào rào..."

Phía trước có tiếng nước nhỏ tới, Nhiếp Thiên Minh vừa nghe chính mình quần áo, nhất thời nhú lông mày.

"Thật là khó ngửi a!"

Nhẹ nhàng đánh một cái thủ thế, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hướng về phía trước đi đến.

Nhanh chóng đem quần áo một thoát, thân thể trần truồng, cấp tốc nhảy xuống.

"Phù phù..."

Nhiếp Thiên Minh sáng khoái tẩy lên, thỉnh thoảng lên vào đến đáy nước, tẩy sạch trên người dơ bẩn cùng vết máu.

Đầy đủ trâu chọc một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh không nở bò lên bờ trên...

Vẫn có mấy tháng hần có sắp tới mười tám tuổi, từ sơn cốc đi ra đến hiện tại, đã qua ròng rã ba năm.

Ba năm trước đây, chính mình liên tu luyện đều không biết là vật gì thiếu niên, cho tới bây giờ đã tiến vào Thiên Nguyên Thần, bước lên đến cường giả hàng ngũ.

Cùng nhau đi tới, Nhiếp Thiên Minh cảm khái không ngớt...

Thời gian như thời gian qua nhanh giống như vậy, thoáng qua liền biến mất rồi, mà hần chính là nắm lấy này một tia thời gian, đi tới Vô đạo đỉnh cao...

Bát Hoang..

Tân Hoang...

Còn có...

Tiến vào Hoang Kỳ bảo hộ trong phạm vi, Nhiếp Thiên Minh mỗi cách mấy dặm liền có thể nhìn thấy mấy gia đình, tâm tình cũng dần vào cảnh đẹp.

Lại nghe nghe trên người mùi vị, nhàn nhạt mùi thơm ngọt, cuối cùng không có trước đó máu tanh tanh tươi, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đi dạo đi trở lại.

...

...

Rốt cục đi tới chính mình nơi ở, rất xa liền nhìn thấy bận rộn đám người, liền tăng nhanh bước tiến, nhanh chóng chạy tới.

"Tiểu tổ trưởng trở lại?"

"Đúng là tiểu tổ trưởng..."

"Mau nhìn là tiểu tổ trưởng trở lại..."

Trước đó đội hữu, nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh bình yên vô sự trở về, đầu tiên là kinh ngạc, hậu là vui duyệt.

Cùng hần đồng thời chiến đấu đội hữu đều nhìn thấy ngày đó hần biểu hiện, đã sâu sắc thuyết phục, đối với Nhiếp Thiên Minh khen không dứt miệng.

Rất nhiều người nghe được Nhiếp Thiên Minh một người lực vãn Cuồng Lan, đối với Nhiếp Thiên Minh kính phục không ngớt, tuy rằng bọn họ đều là hung ác người, thế nhưng đối với những này làm cao ốc với đem khuynh người, đều vì xuất phát từ nội tâm kính nể.

Tại mỗi người bọn hắn trong lòng, đều thành công vì làm anh hùng mộng...

"Gần nhất tình huống có khỏe không!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nhìn đoàn người, nhẹ giọng nói rằng.

"Về tiểu đội trưởng, tất cả bình thường. Bất quá Tổng đội trưởng đã phái vài nhóm người, đến hỏi thăm người tám tích." Những người bên cạnh, chậm rãi nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh khẽ gật đầu, biểu thị cảm tạ, lại hướng về phía hướng bên này tự lại huynh đệ phát phát tay.

...

...

Sáng sớm hôm sau, Nhiếp Thiên Minh rất sớm lên , thu thập xong tất cả, chậm rãi đẩy ra cửa phòng.

Ngày hôm nay hắn dự định trở về, dù sao hắn tới sơ mục đích không phải là vì cái gọi là trấn thủ Yêu Nhân tộc, hắn chỉ là vì để Diệp Tà có thể sớm một chút khôi phục thực lực mà thôi.

Về phần vì làm Hoang chủ hiệu lực chó má khẩu hiệu, hắn mới lười bận tâm.

"Hoang chủ..."

"Hừ..."

"Cùng ta Hà quan..."

Phong Vân Hoang, Nhiếp Thiên Minh mới không thèm để ý bọn họ , còn Phong Vân môn, bọn họ càng bất nhân hơn nghĩa.

Mà muốn ở cái này Bát Hoang đặt chân, đương nhiên dựa vào chính là thực lực!

Không có thực lực, tất cả đều là Phù Vân!

"Cái này... Huynh đệ..." Nhiếp Thiên Minh trong lúc nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào , có chút lúng túng nói rằng.

Hắn đến ngày thứ hai liền tham gia cùng Yêu Nhân tộc chiến đấu, mãi cho đến hôm qua thiên mới trở về, đối với nơi này người cũng không phải là rất thông hiểu.

"Tiểu đội trưởng, người có phân phó gì sao?" Người kia cung kính nói.

Dù sao hiện tại Nhiếp Thiên Minh địa vị ở chỗ này, thêm vào mấy tháng trước công lao, địa vị bây giờ đã là vượt quá cái khác hết thảy tiểu đội trưởng .

Càng có thể hưởng hắn vẫn chưa tới mười tám tuổi, vậy sau này tiền cảnh, không thể đo đếm..

"Người triệu tập một thoáng mọi người, chính là ta nói ra suy nghĩ của mình." Nhiếp Thiên Minh cũng không cần hướng về ngày thứ nhất đến như vậy khuôn mặt căng thẳng nói chuyện, cho nên ngữ khí được rồi rất nhiều.

"Vâng, tiểu đội trưởng. Ta lập tức đi truyền đạt người mệnh lệnh." Người kia sau khi nghe xong, lập tức xoay người nhanh chóng chạy tới.

Không đủ mười phút, hết thảy đội viên toàn bộ triệu tập lại , nghiêm túc nhìn Nhiếp Thiên Minh, chờ đợi hắn chỉ thị.

"Không nghĩ tới khiến cho như thế chính thức, như lại phát sinh Yêu Nhân tộc tiến công việc như thế." Nhiếp Thiên Minh thì thào tự nhủ.

"Ngày hôm nay cũng không có cái gì đại sự, chính là muốn cùng các vị cáo cá biệt. Vốn là Thiên Minh còn muốn cùng các vị đâm máu phản chiến, nhưng là do ở cá nhân ta nguyên nhân, không thể không rời đi đại gia. Coi như là một cái cáo biệt nghi thức đi!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"A! ..."

Vốn là nghiêm túc đám người, lập tức sôi sùng sục, dòn dập thảo luận .

"Mới vừa trở về tại sao lại muốn đi?"

"Đúng vậy..."

"Nếu như này nơi này rèn luyện hai, ba năm, trở lại ít nhất là một cái Tổng đội trưởng."

Nhiếp Thiên Minh nhìn đối diện đội hữu, kinh ngạc, khiếp sợ, tiếc nuối...

Nhẹ nhàng giơ tay lên, ra hiệu mọi người im lặng, chỉ chốc lát sau, lập tức yên tĩnh lại.

Ánh mắt của mọi người lần thứ hai tụ lại đến Nhiếp Thiên Minh trên người, cái này mười tám tuổi nam tử thanh niên trên mặt.

Không ai biết hắn nghĩ như thế nào, bày đặt thập cẩm tiền đồ không muốn, vẫn như cũ chọn rời đi nơi này.

"Các vị hảo hảo bảo trọng, Thiên Minh đi trước..." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai hướng về đoàn người cười cười, gọi về Hắc Huyền, chậm rãi rời nơi này.

Này, này, cũng quá đột nhiên...

Này là tất cả đội viên cảm giác, đột nhiên xuất hiện, không hề có một chút dấu hiệu, Nhiếp Thiên Minh cứ như vậy bỏ qua chính mình tiểu đội trưởng, một mình trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Võ học thượng phẩm

"Tùng tùng tùng..."

Một trận lạnh lạnh tiếng gõ cửa, truyền vào Trần Phong trong tai.

"Ai?"

Trần Phong có điểm không thích nói rằng, từ trong giọng nói, Nhiếp Thiên Minh có thể phán đoán ra, Trần Phong gần nhất có điểm buồn bực.

"Là tiểu bối, Nhiếp Thiên Minh..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ khinh cổ họng, cung kính nói.

"Ồ, là Thiên Minh huynh đệ..."

Trần Phong nhanh chóng mở cửa phòng ra, gương mặt nhìn lên, quả nhiên là Nhiếp Thiên Minh.

"Ha ha ha..."

"Thật sự trở lại..." Trần Phong vui vẻ vỗ vỗ hán vai, kinh hi nói rằng.

"Đề Tổng đội trưởng nhớ." Nhiếp Thiên Minh lúng túng cười cười, lông mi vi run, nhẹ giọng nói rằng.

Trần Phong lại sờ sờ Nhiếp Thiên Minh thân thể, không có cái vấn đề lớn gì, vội vàng kéo hắn đi vào phòng bên trong.

"Nhưng làm ta dọa đến, một người một người một ngựa xông vào Yêu Nhân tộc, này quá nguy hiểm." Trần Phong hiện tại vẫn lại thế Nhiếp Thiên Minh lo lắng.

Dù sao bồi dưỡng được một cái như Nhiếp Thiên Minh như vậy Hoang Kỳ nhân tài, thực sự không dễ, Trần Phong cũng không muốn, hắn hủy ở trong tay của mình.

"Đề Tổng đội trưởng lo lắng, đúng rồi Tổng đội trưởng, lần này ta mang đến cho ngươi một thứ, hi vọng đối với ngươi hữu dụng." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi bên người bao bên trong móc ra tấm bản đồ kia, đưa cho hắn.

"A! ..."

"Là Yêu Nhân tộc địa đồ." Trần Phong giật mình nói nói, cấp tốc quan sát.

"Ngươi là nơi nào làm ra ?" Trần Phong kích động mà nói rằng, như cầm trong tay hi thế trân bảo như thế, không ngừng mà nhìn.

"Ồ, như vậy. Ta là từ một người tên là Khoa Mạc người trong tay đoạt đến. Lúc đó khổ nỗi không có cách nào đi ra, này mới phát hiện tấm bản đồ này, hiện tại đi ra, nó đối với ta mà nói đã vô dụng . Không bằng đưa cho Tổng đội trưởng, có thể sẽ có điểm tác dụng." Nhiếp Thiên Minh hơi hốt nói rằng.

Khi Nhiếp Thiên Minh nhắc tới Khoa Mạc thời gian, Trần Phong tay hơi run lên, có thể từ Khoa Mạc trong bàn tay đoạt đến đồ vật này đúng là không dễ.

Huống hồ cái này Khoa Mạc, hẳn cũng là giải, thực lực chỉ ít tại Thiên Nguyên Thần cảnh giới trái phải, làm sao sẽ bị Nhiếp Thiên Minh dễ dàng cướp lại.

"Tổng đội trưởng, này hữu dụng sao?" Nhiếp Thiên Minh nhìn ngơ ngác Trần Phong, thần nhiên nói.

"Hữu dụng, quá hữu dụng , ngươi nhưng là giúp ta một đại ân ." Trần Phong kích động vạn phần nói rằng.

Kỳ thực mình cũng từng muốn chính mình tự mình đi vào, thế nhưng vừa nghĩ tới tiến vào người không có người nào đi ra hậu, hẳn cũng không hề có nắm chắc khi .

Dù sao hẳn là Tổng đội trưởng, vạn nhất hẳn xảy ra chuyện, không ai chỉ huy những người khác.

Không nghĩ đến vấn đề này, lại bị Nhiếp Thiên Minh giải quyết...

"Ngươi làm cho ta làm sao tạ ngươi hảo đây?" Trần Phong kích động vạn phần nói rằng, hẳn ở nơi này mấy năm , xưa nay cũng không có cao như thế hưng quá.

"Ha ha ha..."

"Tổng đội trưởng, hữu dụng là tốt rồi. Thả ở chỗ này của ta, nhiều nhất bất quá là một tấm giấy vụn, liền không nói chuyện gì cảm ơn với không cảm ơn ."

Nhiếp Thiên Minh khiêm tốn nói rằng.

Không nghĩ tới chính mình đạt được địa đồ dĩ nhiên có thể cho Trần Phong mang đến trọng dụng như vậy nơi, lập tức cũng thật cao hứng.

"Hảo hay lắm..."

"Người đến, đi bãi trên một cái bàn chờ yến hội, ta muốn cùng Thiên Minh huynh đệ hảo hảo uống mấy chén." Trần Phong quay về thị vệ phía ngoài la lớn.

"Ngày hôm nay thực sự là kỳ quái, Tổng đội trưởng hạ lệnh, không cho phép uống rượu. Ngày hôm nay chính mình nhưng muốn phá tan chính mình truyền đạt mệnh lệnh..." Ngoài phòng truyền tới thị vệ nhẹ giọng nói thầm âm thanh.

Tuy rằng rất nhỏ, thế nhưng trong phòng hai cường giả nghe có thể là thật sự rõ ràng.

"Nếu như không tiện uống rượu coi như xong." Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy lúng túng Trần Phong, mỉm cười nói rằng.

"Không có chuyện gì, ngày hôm nay từ nhất định phải uống." Trần Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ hán vai, mỉm cười nói rằng.

"Ngươi còn dám nói thầm, cẩn trọng ta lột da của ngươi ra..." Trần Phong hướng về phía thị vệ phía ngoài rống giận một tiếng, tiện đà mỉm cười nói rằng.

"Không hiểu chuyện, đừng trách móc a!"

"Nơi nào nơi nào." Nhiếp Thiên Minh khách sáo một phen, mỉm cười nói rằng.

Có thể làm cho một cái Tổng đội trưởng bài trừ chính mình ra lệnh, hẳn còn muốn nói gì nữa đây?

Uống rượu...

Từ gặp tri kỷ ngàn chén thiếu...

...

...

"Tổng đội trưởng, ta nghĩ thương lượng với ngươi một chuyện." Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn đã uống nhiều rượu , bắt đầu nói lúc này đến mục đích .

"Thiên Minh huynh đệ, có cái gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định giúp ngươi làm được." Trần Phong lúc này mặt đã triệt để đỏ, hai người đã uống đến không ít từu .

"Ta muốn rời khỏi nơi này, trở lại Hoang thành đi..." Nhiếp Thiên Minh thăm dò tính nói rằng.

"Ồ, cái gì, ngươi phải đi về?" Trần Phong kinh ngạc hỏi, cái này so với cho hắn địa đồ còn muốn cho hắn cảm thấy khiếp sợ.

"Nếu như ngươi cho rằng quá nguy hiểm, ta có thể đem ngươi điều đến ta bên người, như vậy liền an toàn." Trần Phong kích động mà nói rằng, rất lâu đều không nhìn tới như Nhiếp Thiên Minh như vậy có cá tính thiếu niên, cho nên khuyên giải nói.

"Tổng đội trưởng ngươi hiểu lầm, ta không phải sợ sệt nguy hiểm. Yêu Nhân tộc ta đều dám một người một người một ngựa đi, còn có cái gì càng nguy hiểm hơn sự, ta không dám làm." Nhiếp Thiên Minh mượn từ tính, lớn tiếng nói.

"Hào hay lắm..."

Trần Phong đứng lên, tăng tăng vỗ hấn vai, mỉm cười nói rằng: "Nếu không sợ nguy hiểm, tại sao muốn trở lại? Ngươi biết lại quá một năm, ngươi trở lại trực tiếp có thể biến thành Tổng đội trưởng, cho nên..."

Nhìn lời nói ý vị sâu xa, nhưng có chút mơ hồ Tổng đội trưởng, Nhiếp Thiên Minh lòng sinh cảm kích, bất đắc dĩ nói: "Thực không dám đầu điểm, ta đối với Hoang Kỳ chức vị cao thấp xác thực không có hứng thú. Ta là vì tại Võ đạo trên có càng cao hơn tu vi, lúc này mới muốn trở về."

"Án..."

"..."

Trầm mặc chốc lát, Trần Phong chậm rãi bùng lên từ, hướng về phía Nhiếp Thiên Minh cười to nói: "Đến huynh đệ, không nói cái gì, làm thịt này một bát!"

"Hào..."

Nhiếp Thiên Minh cũng đứng lên, có chút lảo đảo bùng chén rượu lên, cùng Trần Phong đối với đụng một cái, uống một hơi cạn sạch.

"Bất luận ngươi làm cái gì, làm ngươi bằng hữu, ta... Trần Phong, đều sẽ ủng hộ ngươi..." Trần Phong uống xong hậu, thật sự say rồi!

Ai nói từ gấp tri kỷ ngàn chén thiếu, ai nói ngàn chén không say...

Thế nhưng từ xác thực hơn nhiều, nhân cũng xác thực say rồi...

Thế nhưng hữu tình, nhưng sẽ không túy, sẽ không phai màu...

...

...

Sáng sớm hôm sau, tuy rằng đầu có điểm đau đớn, thế nhưng rất sớm rời giường, Nhiếp Thiên Minh thu thập xong tất cả.

Ngoài phòng, Trần Phong đã mang người vì hắn tiễn đưa ...

Thiên hạ đều bị tán buổi tiệc, liên tính uống đến đất trời tối tăm, cũng sẽ có Khúc Chung Nhân Tán mức độ.

...

"Bảo trọng! ..."

Trần Phong vốn là có rất nhiều lời muốn nói, chỉ nói là ra khỏi hai chữ này, bởi vì hai chữ này, đã vậy là đủ rồi.

"Án, Tổng đội trưởng, ngươi cũng bảo trọng, các vị huynh đệ, bảo trọng..." Nhiếp Thiên Minh hướng về Trần Phong người phía sau phát phát tay, nhẹ nhàng hoá một tiếng, Hắc Huyền, nhanh chóng rời khỏi.

Ly biệt không có cái gì đáng thương thương, bởi vì nó là mới khởi hành...

...

...

Cách lần trước bị Chung Lâm truy sát đã qua mấy tháng, cũng không biết hiện tại Hoang thành thế nào rồi?

Nhiếp Thiên Minh ở trong lòng không ngừng tính toán, kế hoạch hắn bước kế tiếp kế hoạch.

"Thiên Minh, ngươi trước tiên tìm một chỗ yên tĩnh, trước tiên giúp ta luyện hóa Lạp Mộc Đát cùng La Đặc Tư tinh nguyên, sau đó lại tính toán sau." Diệp Tà nhanh chóng bốc lên đầu, thần sắc hưng phấn nói.

"Ồ?"

"Thế nào? Dĩ vãng không đều là Hồ gia chính mình luyện hóa sao? Ngày hôm nay làm sao cần Thiên Minh ra tay rồi?" Nhiếp Thiên Minh một mặt hoang mang hỏi.

"Tình huống đặc biệt, ngươi trước tiên tìm một chỗ yên tĩnh lại nói, mặt sau sự, ta chậm rãi nói cho ngươi." Diệp Tà vội vội vàng vàng nói rằng.

Đây là vì sao? Nhiếp Thiên Minh trong lòng không ngừng phạm mớ hồ, không biết Diệp Tà đến cùng làm gì.

"Ta tìm địa Phương Hòa Hồ gia nói rõ tình huống không có cái gì xung đột?" Nhiếp Thiên Minh vẫn là nhin xuống tò mò hỏi.

"Được rồi! ..."

"Chỉ cần luyện hóa này hai cỗ tinh nguyên, ta liền có thể khôi phục đến Tiểu Thành kỳ, như vậy ta có thể thử nghiệm mở ra trong thân thể phong ấn ký ức. Bên trong có một cái thượng phẩm vũ học."

"Thượng phẩm vũ học?" Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc nói, có thể trở thành thượng phẩm, chí ít hẳn là tại Cửu Phẩm trở lên.

Cửu Phẩm? Chính mình hiện tại mới là ngũ phẩm, tuy rằng bị chính mình phát huy đến tốt nhất trạng thái, thế nhưng vẫn như cũ chỉ là sáu Thất Phẩm thủy phẩm. Mà hiện tại chính mình đã đạt đến Dục Đan kỳ, thậm chí lập tức sẽ đến Tiểu Thành kỳ, ngũ phẩm vũ học viễn còn lâu mới có thể phát huy to lớn nhất công hiệu.

"Đi..."

Nhiếp Thiên Minh kích động hô, nhanh chóng hướng về đối diện vùng núi chạy đi.

Hắc Huyền không rõ, Nhiếp Thiên Minh tại sao đột nhiên hưng phấn như vậy, nghi hoặc theo tới.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Coi thường thì coi thường, ta cứ vẫn vui vẻ!

Dù sao nơi này thuộc về xa xôi khu vực, tìm một cái nơi yên tĩnh, thật sự là quá dễ dàng.

"Liền nơi này đi!" Diệp Tà nhìn hoàn cảnh chung quanh, chậm rãi nói rằng.

"Hành..."

Nhiếp Thiên Minh khe khẽ gật đầu, ra hiệu Hắc Huyền an tĩnh lại.

Có Hắc Huyền giúp bọn hắn trông coi, bình thường yêu thú cũng không dám tới gần, coi như là Dục Đan kỳ cường giả cũng sẽ có điều kiêng kỵ.

Lập tức chuẩn bị kỹ càng tất cả, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng chui vào Diệp Tà vị trí hạt châu bên trong.

"Kỳ thực cũng không cần ngươi làm gì thế, chỉ phải giúp ta trông coi, tuyệt đối không nên xuất hiện, cái loại này phản phệ hiện tượng là được." Diệp Tà nhẹ nhàng nói.

"Cái này, ta hiểu!" Cùng Diệp Tà ở chung cũng có một quãng thời gian, chuyện nhỏ này, Nhiếp Thiên Minh vẫn là hiểu.

Diệp Tà khe khẽ gật đầu, lập tức nhắm hai mắt lại, cả người toả ra màu đỏ rực kiêu ngạo.

Diệp Tà lập tức tản mát ra siêu cường khí thế, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh đều có thể cảm nhận được cảm giác áp bách cường đại, không khỏi điều động Nguyên lực chậm rãi chống cự lại.

Lúc này Diệp Tà vẻ mặt cũng tới càng ngưng trọng, con mắt đóng chặt, lông mày cũng trứu ở chung một chỗ.

"Đừng..."

"Đừng..."

Đột nhiên Diệp Tà bên trong thân thể phát sinh hai tiếng đáng sợ tiếng vang, đem bên cạnh Nhiếp Thiên Minh giật mình.

"Thế nào?" Nhiếp Thiên Minh khẩn trương nhìn nó , tùy thời chuẩn bị xuất thủ cứu Diệp Tà.

"Vù vù..."

"Cũng còn tốt không có chuyện gì..."

Chỉ chớp lát sau, Diệp Tà khôi phục bình thường, Nhiếp Thiên Minh thở dài một cái, nỗi lòng lo lắng trước tiên dễ xuống.

"Đừng!"

...

Chỉ chớp lát sau, lại một trận càng kịch liệt hơn tiếng vang truyền đến, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lại nhú mào, lo lắng nhìn.

"Đừng!"

Tiếng vang càng kéo càng lớn, đồng thời toả ra cảm giác chèn ép cũng càng ngày càng to lớn , Nhiếp Thiên Minh không khỏi thở dài nói, may mắn là Hồ gia, nếu như đổi thành người khác, khả năng đã bị loại này lực áp bách trực tiếp đánh nát trái tim.

...

...

Tiếng vang kéo dài đến một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh rốt cục nhìn thấy Diệp Tà sắc mặt ngưng trọng trở nên giãn ra, hẳn biết Diệp Tà rốt cục luyện hóa thành công .

"Vù vù..."

"Chít chít..."

Diệp Tà trong lỗ mũi phát sinh thanh âm kỳ quái, sắc mặt trở nên càng ngày càng nhẹ nhàng, chỉ chớp lát sau, rốt cục mở mắt.

"Thế nào rồi?" Nhiếp Thiên Minh vội vàng hỏi.

Hồng Hồ Ly sờ sờ chính mình đầu, móng vuốt trên không trung vẫy hai lần, Nhiếp Thiên Minh rốt cục yên tâm được.

"Vẫn tính thuận lợi, người trước tiên nhắm mắt lại..." Diệp Tà xoa xoa giọt mồ hôi trên trán, mồ hôi đã đem trên người bộ lông thấm thấu .

Nhẹ nhàng run lên hai lần, trên người bộ lông lập tức lại lần nữa thụ đứng lên, lợi trào nhẹ nhàng phát tại Nhiếp Thiên Minh trên đỉnh đầu.

"Vù..."

Một đạo kỳ quái lực lượng truyền vào, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng nhận lấy!

Rất nhanh, Nhiếp Thiên Minh đã toàn bộ tiếp thu xong...

"Diễm Viêm Đại thuật, cái này..."

Nhiếp Thiên Minh kinh hi kêu, trong lòng tràn ngập vô số chờ mong.

"Đừng cao hứng quá sớm, cái này diễm Viêm Đại thuật, không phải là muốn luyện thành có thể luyện ra được, một bất lưu thần, khả năng sẽ biến thành tro bụi." Diệp Tà lạnh lùng nói.

"Đáng sợ như vậy..."

Nhiếp Thiên Minh vừa nghe đến nguy hiểm hệ số cao như vậy lập tức đánh trống lui quân , lẩm bầm nói.

"Người có thể phải nghĩ cho kỹ, luyện thành tỷ lệ vì lăm ngũ thành, thế nhưng nếu như luyện thành hậu, cái kia Chung Lãm tuyệt đối không phải là đối thủ của người..." Diệp Tà mỉm cười nói rằng.

Tuy rằng Diệp Tà cũng nhắc nhở hắn, tu luyện diễm Viêm Đại thuật gặp nguy hiểm, thế nhưng nghĩa bóng, nhưng là hi vọng hắn thử một chút.

"Chung Lãm, Chung Lãm!"

Vừa nghe đến người này, Nhiếp Thiên Minh lập tức nổi trận lôi đình, hẳn sẽ không quên, chính mình tại Chung Lâm quý phủ chịu đến khuất nhục.

Ngón tay giấp mạnh mẽ trạc. Vào trong thịt, Nhiếp Thiên Minh trong ánh mắt lập tức tránh qua sát ý.

Hắn sẽ không quên, như vậy cảm giác hẳn không muốn lại có thêm lần thứ hai, cũng tuyệt đối sẽ không..

"Hư Không lão sư..."

"Chung Lâm, ta sẽ để người trả giá thâm liệt nhất cái giá phải trả..."

"Vì mình, để sớm cứu tính lão sư, ..."

Nhiếp Thiên Minh không ngừng tự hỏi, nghĩ đến trước đó tại Phong Vân nội viện cùng Chung Lâm phủ đệ gặp phải bất công đãi ngộ, hẳn thu được mới lực lượng.

Mặc kệ biện pháp gì, chỉ cần có thể tăng cao thực lực, hẳn đều quyết định muốn đi thử một lần!

"Được, ta đáp ứng!" Nhiếp Thiên Minh nói như đinh chém sắt.

"Được, liền trùng người dùng khí này, đã đề cao một thành!" Diệp Tà cũng kích động mà nói rằng, dám không thêm đến xia người, thành liền sẽ không thấp.

Nguy hiểm đều là cùng kỳ ngộ cùng tồn tại, chỉ có những này có can đảm khiêu chiến người, mới có thể đứng ở Võ đạo đỉnh cao!

Liền dường như này một phần diễm Viêm Đại thuật, cũng là mạo hiểm chiếm được.

Diễm Viêm Đại thuật là Diệp Tà từ Tân Hoang bên trong trộm đến một ít cấp thấp vũ học, thế nhưng tại Bát Hoang bên trong, đây chính là thượng thừa vũ học. Lúc đó nó trộm đến không lâu, đã bị Tân Hoang kẻ thù đánh rơi bản thể, nếu không phải cuối cùng đạt được Hư Không Lão Nhân trợ giúp, hiện tại đã sớm đi đời nhà ma.

Mà này một cái thượng thừa vũ học cũng thuận theo bị phong tồn tại trong ký ức, đây đều là mấy ngàn năm chuyện, Diệp Tà cũng không thêm lại nhớ lại.

"Diễm Viêm Đại thuật, tầng thứ nhất, dục hòa trọng sinh..."

"Mẹ kiếp, đây là cái gì vũ học...?"

Nhiếp Thiên Minh mới vừa xem xong Chương 1, lập tức bị dọa cho sợ rồi, dục hòa trọng sinh!!

Này còn có thể từ sống lại sao? Nghĩ tới đây vốn là dâng lên tự tin trong khoảnh khắc giảm bớt rất nhiều.

...

Diệp Tà cũng nhìn thấu Nhiếp Thiên Minh lo lắng, chậm rãi nói rằng: "Chỉ có kinh nghiệm Tam Viêm Chân Hóa rèn luyện hậu, mới có thể đạt đến tầng thứ nhất."

Nhiếp Thiên Minh tuy rằng có chuẩn bị, thế nhưng nghe được nó, vẫn là thất kinh.

"Người muốn chính mình ước lượng, nếu là thực sự không thể tiếp thu, liền từ bỏ đi!" Diệp Tà cũng lo lắng Nhiếp Thiên Minh liền tầng thứ nhất đều không kiên trì được, trực tiếp bị hoá tảng.

"Từ bỏ, ..."

Chỉ cần Nhiếp Thiên Minh đã quyết định đồ vật, liền không hề từ bỏ hai chữ này, hẳn thành tựu của ngày hôm nay đều là hẳn từng bước từng bước xông ra, nếu như mọi việc đều ủy thủ ủy cước, hẳn hiện tại sớm đã chết ở sơn cốc kia bên trong.

Không có ai có thể ngăn cản hắn trở thành cường giả, cũng bao quát đỉnh đầu ông trời...

"Tuy tử không tiếc..."

Nhiếp Thiên Minh dùng sức nắm nắm nắm đấm, mạnh mẽ nói rằng.

Diệp Tà cũng bị hắn sĩ khí chấn động, vung lên móng vuốt, dùng sức nói rằng: "Nhiếp Thiên Minh hảo dạng, liền tính lần này chúng ta toàn bộ chết rồi, ta

cũng cam tâm."

"Ha ha ha..."

"Ta nhất định sẽ thành công." Nhiếp Thiên Minh hướng về bầu trời giận dữ hét.

"Đương nhiên chúng ta cũng sẽ không từ, ta muốn những này muốn làm cho chúng ta từ người, chết trước đi!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói.

"Đúng, để bọn hán chết trước, chúng ta Tiêu Dao hoạt!" Hồ gia nhẹ nhàng liếm liếm móng vuốt, chậm rãi nói rằng.

Diệp Tà cùng Nhiếp Thiên Minh đạt thành nhất trí, chính là vì mau chóng luyện thành diễm Viêm Đại thuật.

Tại Nhiếp Thiên Minh trong ấn tượng, Phong Vân ngoài cửa viện tồn tại Tam Viêm Chân Hòa, cho nên hán quyết định trở về một chuyến.

Đối với Phong Vân môn, hán căn bản không có bất luận cảm tình gì, thậm chí là có chút phẫn nộ, cùng ghét hận. Đặc biệt là Phong Vân nội viện đem chính mình bán đi hậu, cùng loại tâm tình này vẫn bao phủ chính mình.

Đối với Phong Vân ngoại viện, hơi tốt một chút, dù sao cũng ở nơi đây sinh hoạt không trong thời gian ngắn.

Dù sao nơi nào còn có Ngưng Hiểu lão sư, lấy hán vì làm ngao hảo lão sư. Thế nhưng đối với Cẩm trường lão, hán là bất mãn. Lúc đó Nhiếp Thiên Minh không có phản ứng lại, sau khi biết đến hán bị Phong Vân nội viện bán đi hậu, liên lạc với Cẩm trường lão đối với hán bất công đả ngộ, nhất thời một mặt phản cảm.

Phong Vân môn, người mẹ kiếp gặp quý đi thôi! Cẩm trường lão, vẫn là cái kia Phong Vân trường lão của nội viện, Nhiếp Thiên Minh không khỏi mắng.

"Thiên hạ Ô Nha bình thường hắc..."

"Cũng không biết cái kia quý nha đầu thế nào rồi? Đĩnh nhớ nàng..." Nhiếp Thiên Minh khẽ mỉm cười, bất quá nghĩ đến Nam Cung Huyền bướng bỉnh về mặt, cùng với gọi hán Thiên Minh ca ca lúc chăm chú, không khỏi trong lòng đau xót, đã lâu không nhìn tới nàng, trong lòng nổi lên nồng đậm tưởng niệm.

Có mấy người tại trước mắt người không ngừng xuất hiện lúc, người không sẽ phát hiện nàng được, thế nhưng khi nàng thật sự không lại trước mắt người lác lác thời điểm, chính mình thật sự cảm giác không thoải mái, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ cười nói.

"Đây chính là trong truyền thuyết bị coi thường sao?"

"Thực sự là bị coi thường! Ha ha ha..."

Bất quá nhưng trong lòng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, loại tư vị này, Nhiếp Thiên Minh rất là hưởng thụ, bị coi thường liền bị coi thường, bị coi thường cũng vui vẻ!

"Đi, Hắc Huyền, về đi xem bọn hán đi..." Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh tâm tình không khỏi kích động lên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Hoài xuân một năm

Phong Vân thành, rốt cục lại trở lại...

Đây là Nhiếp Thiên Minh bước vào vùng đất này phản ứng đầu tiên, nhẹ nhàng run lên bụi bặm trên người, nhanh chóng đi vào.

"A! ..."

"Thật đáng sợ..."

Đột nhiên bên cạnh có đứa bé kêu lên, che con mắt, lợi dụng khe hở lén lút nhìn Nhiếp Thiên Minh cùng con kia xem ra phi thường đáng sợ Hắc Huyền Hồ.

Đại nhân cũng theo tiểu hài ảnh mắt xem ra, nhất thời cũng sợ hết hồn.

"Mẹ ta ơi, không lò như vậy yêu thú, ..."

Lại nơm nớp lo sợ nhìn thanh niên kia nam tử, người kia thần tình lại biến hòa hoãn.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh hướng về phía người kia cùng hân hỉ từ cười cười, tiện đà lại hướng phía trước đi đến.

"Đây là nhà ai thiếu gia, coi như là thành chủ công tử, cũng không có như vậy..." Hân vốn là muốn nói phách tức giận, nhưng là vừa nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh trên mặt ngọt ngào mỉm cười, lại không biết nói cái gì, ngược lại không phải thô bạo.

Tại Phong Vân thành nhìn thấy to lớn như vậy yêu thú, này vẫn thật không nhiều gặp. Nhiếp Thiên Minh rời khỏi lúc, Hắc Huyền tuy rằng đã lần đầu gặp gỡ mô hình, thế nhưng lần này trở về, Hắc Huyền đã hoàn toàn lột xác thành một cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, tùy thời đều có thể đi vào lĩnh thú cảnh giới.

Cho nên Nhiếp Thiên Minh đến mức, không khỏi bị người chỉ chỉ chỗ chỗ, nhìn bọn hân về mặt, đa số là khiếp sợ.

Cũng khó trách, coi như là tại Thiên Hoang thành, Nhiếp Thiên Minh mang theo Hắc Huyền chính là một cái rất phong cách sự tình, huống chi Phong Vân thành đây?

Chuẩn bị kỹ càng tất cả, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi sai bước vào một nhà lữ quán, hân không thể đem Hắc Huyền đưa vào Phong Vân môn, bằng không ai không biết hân Nhiếp Thiên Minh lại trở lại.

Thế nhưng lần này hân chỉ là muốn lặng lẽ trở về, không nghĩ tới mang đến đại chấn động.

"Khách... Khách quan... Quan, người là muốn ở trọ... Hay là muốn ở trọ." Luôn luôn cơ linh hóa kế, nhìn thấy Hắc Huyền lúc này cũng bị dọa đến run run, nói chuyện cũng trở nên không có trật tự.

Nhìn hòa kế về mặt này, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ lắc đầu, vươn tay, ra hiệu đối phương không cần nói nữa.

"Ta ở trọ, một gian thượng đẳng gian phòng." Nhiếp Thiên Minh cực kỳ sáng khoái nói, phòng chừng này sẽ hóa kế vẫn không có từ kinh hãi bên trong tinh thần hồi phục.

"Hảo... Được rồi..." Hòa kế nói lấp bắp, cuống quýt dẫn đường, trong lúc vẫn bán lập tức cầu thang, nếu không phải Nhiếp Thiên Minh diu hân một thoáng, ít nhất phải quăng ngã nhào một cái.

"Khách quan, liền cái này, đây là chúng ta tiểu điểm hay nhất phòng trọ, có chuyện gì người phân phó tiểu tử." Hòa kế run rẩy nói rằng, rất sợ Hắc Huyền đột nhiên thú tính quá độ, cần chính mình một cái.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, bên trong trang sức đỉnh xa hoa, cực kỳ sạch sẽ, hân thoả mãn gật đầu.

"Hành, Tiểu nhị ca, người đi trước vội đi, có chuyện gì, ta sẽ gọi người." Nhiếp Thiên Minh hướng về phía không ngừng sát trên trán hân hóa kế khinh khê cười nói.

"Được rồi..."

Nói xong, hòa kế lập tức nhanh chân bỏ chạy, cảm giác lại ở thêm một phút đồng hồ đều có nguy hiểm tính mạng.

"Ha ha ha..."

Nhẹ nhàng sờ sờ Hắc Huyền đầu, Nhiếp Thiên Minh hài lòng cười lên.

Như Hắc Huyền loại này đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới sùng vật, vốn là không nhiều, huống chi tại Phong Vân thành đây?

Thu thập xong tất cả, Nhiếp Thiên Minh sắp xếp Hắc Huyền hậu, một mình rời khỏi lữ quán.

Sắc trời đã tiếp cận hoàng hôn, một tia tà dương vẫn chậm rãi tiêu tán...

Phong Vân môn, mình đã có mấy tháng chưa có tới, thế nhưng cảm giác dường như đã có mấy đời...

Nhiếp Thiên Minh trực tiếp chạy về phía Nam Cung Huyền được, trong lòng đột nhiên có loại lòng như lửa đốt cảm giác, thế nhưng là có điểm sợ sệt nhìn thấy nàng cảm giác.

Cảm giác rất kỳ quái, còn làm sao kỳ quái, Nhiếp Thiên Minh mình cũng sờ không tới manh mối, chẳng biết tại sao, đột nhiên thì có.

"Tùng tùng tùng..."

Trái tim nhanh chóng nhảy lên mấy lần, Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ áp chế tiếp, lúc này mới bình tĩnh đi về phía trước.

Lúc trước chính mình nếu như cũng tại Phong Vân ngoài cửa viện, lập tức liền nếu như ba năm cấp lão nhân, thời gian trải qua thật nhanh.

Nhiếp Thiên Minh gọi lại một cái vẫn có chút ấu trĩ nữ sinh, xin nàng hỗ trợ kêu một Hạ Nam cung Huyền.

Không tới năm phút đồng hồ, Nam Cung Huyền từ nhà ký túc xá đi ra, trên mặt có một ít hoang mang, không biết người phương nào tìm nàng.

Từ xa nhìn lại, Nam Cung Huyền đã biến thành một cái dáng ngọc yêu kiều mỹ nữ, so với lúc trước nhiều hơn mấy phần thành thực, nhiều hơn mấy phần nữ nhân đặc biệt ý nhị.

"Thiên Minh ca ca..."

Nam Cung Huyền đầu tiên là nghi hoặc nhìn một chút, lập tức phát hiện quả nhiên là Nhiếp Thiên Minh, lập tức chạy gấp tới.

Khỏe mắt có chút ướt át, Nam Cung Huyền kích động đứng ở Nhiếp Thiên Minh phía trước, trên mặt mướt quá một tia ửng đỏ.

"Ha ha... Có hay không nhớ ta a!" Nhiếp Thiên Minh sờ sờ nàng tóc, nhu tình nói rằng.

"Có điểm..."

Một trận mười bảy, mười tám tuổi thiếu niên đặc biệt hương vị nhẹ nhàng lại đây, Nhiếp Thiên Minh mặt nhất thời một đỏ.

"Ha ha..." Nhiếp Thiên Minh không biết nên nói cái gì, chỉ thật ngu ngốc cười cười.

Cười có bao nhiêu ngốc, phỏng chừng cũng chỉ có Nam Cung Huyền có thể thấy được.

Nhiếp Thiên Minh bộ này dáng dấp, Nam Cung Huyền có điểm không quen, cười hi hi nói: "Ngốc cười gì vậy?"

"Ha ha..."

"Huyền muội biến đẹp mà!" Nhiếp Thiên Minh hơi chút có chút đỏ mặt nói rằng.

"Ồ, thật sao?" Nam Cung Huyền lập tức vui vẻ lên, sờ sờ chính mình khuôn mặt, cười hi hi nói.

Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, đột nhiên cảm giác được có chút lúng túng, chậm rãi nói rằng: "Đi, đi ra ngoài đi dạo."

Nam Cung Huyền vui vẻ gật đầu, cánh tay ngọc nhanh chóng khoá Nhiếp Thiên Minh cánh tay trên, nhanh chóng đi.

Nhiếp Thiên Minh vẫn có chút lúng túng, tuy rằng Nam Cung Huyền không phải lần đầu tiên khoá hán vai, thế nhưng là lần thứ nhất cảm giác được dị dạng.

Cái kia hoa quý tuổi, cái kia mùa mưa tuổi, tổng thể sẽ phát sinh chút đồ vật đặc biệt...

Lại là một năm xuân lúc...

Dưới màn đêm, hai người cứ như vậy đi tới, liền ngay cả bình thường lú lú Nam Cung Huyền cũng lựa chọn trầm mặc.

Bầu không khí rất đặc biệt, có điểm lúng túng, rồi lại rất ấm áp, trong lúc nhất thời ai cũng không muốn đánh vỡ loại cục diện này.

Nam Cung Huyền vẫn là nhạy cảm cảm giác được, Nhiếp Thiên Minh có điểm thay đổi, trở nên càng đặc biệt.

Trong lòng ngọt ngào, trong lòng nai con râm râm nhảy, Nam Cung Huyền cảm thụ Nhiếp Thiên Minh trên người phát sinh nam tử khí khái.

Bất tri bất giác, hai người đi tới cái kia đã từng quen thuộc trong lương đình, Nhiếp Thiên Minh không khỏi nhớ lại cái kia đêm mưa, Nam Cung Huyền yên lặng chờ đợi mình.

Trong lòng trở nên ấm áp, khỏe mắt cũng hơi co quắp một thoáng, Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh mấy giây hậu, chậm rãi hỏi: "Gần nhất trải qua được không?"

"Nói cẩn thận cũng tốt, khó mà nói cũng không dễ." Nam Cung Huyền hững hờ sờ sờ nàng một tia thanh phát, lẩm bẩm nói.

"Àn..." Nhiếp Thiên Minh cũng không biết nói cái gì, chỉ hảo gật đầu.

Hai người chọt lại lâm vào lúng túng bên trong, thật giống như là cố ý vì thế, thế nhưng hai lòng người Trung Đô có loại dị dạng cảm giác ấm áp.

Dạ là an tĩnh như vậy, hai người ngồi ở trong lương đình, chậm rãi hồi ức quá khứ từng tí từng tí,

"Xi xi..."

Nhiếp Thiên Minh nghĩ tới một ít thành niên chuyện cũ, không khỏi nở nụ cười, Nam Cung Huyền thần tình dị dạng nhìn hắn, ôn nhu hỏi: "Cười cái gì?"

"Không cái gì, thật sự không cái gì..." Nhiếp Thiên Minh lập tức che miệng lại, lắc lắc đầu.

Dạ dần dần mà lạnh lên, hai người lẫn nhau tựa sát, không biết quá bao lâu...

"Thiên Minh ca ca, người lần này trở về làm gì? Phong Vân môn nội viện được không?" Nam Cung Huyền rốt cục nhận xuống không được, nếu là nửa năm trước nàng, đã sớm hỏi.

Thế nhưng giờ này khắc này, tình huống như thế hạ, Nam Cung Huyền không muốn quá sớm đánh vỡ loại này bầu không khí.

Không hỏi không có nghĩa là không muốn biết, nàng quan tâm Nhiếp Thiên Minh, quan tâm hắn tất cả, tất cả tất cả!!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Chuyện thú vị

Ngẩng đầu nhìn mênh mông Thương Khung, Nhiếp Thiên Minh khước miệng lộ ra vẻ mỉm cười.

"Rất tốt, tất cả thuận lợi!" Nhiếp Thiên Minh không khỏi nghĩ đến gần nhất mấy tháng tao ngộ, thế nhưng hắn sẽ không dối với Nam Cung Huyền nói, hắn sẽ không để cho nàng lo lắng.

"Vậy thì tốt, ta đã đột phá đến Hậu Địa cảnh, hiện tại đã đến trung kỳ, nỗ lực. Sang năm lễ ra có thể đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, nếu như vậy, là có thể sớm một chút đi tìm người." Trong bóng tối, Nam Cung Huyền thâm tình nhìn Nhiếp Thiên Minh, nhu tình nói rằng.

"Cái gì? Người đã đến hậu địa trung kỳ?" Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc hỏi, hắn trước khi đi, Nam Cung Huyền chỉ là tại luyện tâm hậu kỳ, không nghĩ tới bây giờ dĩ nhiên có thể đạt đến hậu địa trung kỳ. Tuy rằng như vậy tốc độ không có cách nào với hắn so với, thế nhưng muốn so với những người khác cao hơn một đoạn lớn.

Có thể thấy được nửa năm qua, Nam Cung Huyền là biết bao khổ cực, Nhiếp Thiên Minh nhìn nàng, cảm thán một thoáng.

"Huyền muội, cực khổ rồi..." Xác thực nếu muốn để Nam Cung Huyền trong vòng nửa năm đạt đến hậu địa trung kỳ cảnh giới, trong đó chịu đựng khổ, e sợ chỉ có bản thân nàng mới biết được.

"Không có, thật không có!" Nam Cung Huyền hơi chút nghẹn ngào một thoáng, chợt lại mỉm cười nói rằng.

"Chỉ là không có người tháng ngày, có điểm tẻ nhạt thôi." Cuối cùng một câu, Nam Cung Huyền lần thứ hai nghẹn ngào.

Xác thực, nửa năm qua, Nam Cung Huyền nghĩ tới nhiều nhất người chính là Nhiếp Thiên Minh, vì có thể sớm ngày nhìn thấy hắn, dĩ nhiên điên cuồng tu luyện. Thêm vào vốn là bản lĩnh liền không sai, dĩ nhiên làm cho nàng đột phá đến hậu địa trung kỳ.

"Ta biết rồi..." Nhiếp Thiên Minh tay hơi run rẩy một thoáng, nhẹ nhàng kéo đi một Hạ Nam cung Huyền.

Nam Cung Huyền thuận thế tựa sát quá khứ, khước mắt chậm rãi chảy xuống một tia nước mắt...

Nửa năm không lâu lắm, cũng không tính ngắn, thế nhưng tương tư tới khổ...

"Đúng rồi, người nói người đã đến hậu địa trung kỳ?" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng hỏi.

"Đúng vậy, Thiên Minh ca ca, thế nào?" Nam Cung Huyền nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh vẻ mặt này, không rõ hỏi.

"Ha ha..."

"Ta có biện pháp cho ngươi mau chóng đạt đến Thiên Nguyên cảnh ." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Thật sự sao?" Nam Cung Huyền vội vàng hỏi, hiển nhiên đối với vấn đề này cảm thấy rất hứng thú.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng kéo đi nàng một chút, lẩm bẩm nói: "Ngươi Thiên Minh ca ca khi nào đã lừa gạt ngươi, xưa nay đều là ngươi lừa ngươi Thiên Minh ca ca."

Nhìn Nhiếp Thiên Minh chăm chú mô dạng, Nam Cung Huyền không khỏi vì cười lên, lần thứ hai lộ ra ngày xưa khuôn mặt tươi cười, đắc ý không ngớt.

"Xem đem ngươi mỹ." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đâm nàng một thoáng, cũng cười theo lên.

Cầm trường lão phủ đệ hoàn toàn yên tĩnh, Nam Cung Huyền khẩn trương lại hưng phấn theo Nhiếp Thiên Minh, lộ ra vẻ ngọt ngào mỉm cười.

"Động tác nhẹ chút, cũng không thể để lão già kia phát hiện." Nhiếp Thiên Minh ôn nhu nói.

"Ân..."

Nam Cung Huyền gạt đầu lia lịa, chậm rãi rơi vào trong viện.

Lần này đạo được muốn so với lần trước còn có kích thích, bởi vì Cầm trường lão vẫn ở trong sân, là trọng yếu hơn sự, Nam Cung Huyền cũng tại.

Hai người rón ra rón rén đi tới Cầm trường lão phòng sách, Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phủ nhanh chóng quét một vòng, bên trong không có, lập tức yên tâm.

"Chít chít..."

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc tìm đánh lối vào, xe nhẹ chạy đường quen xuyên tiến vào.

Phía sau Nam Cung Huyền cũng theo khiêu vào, chăm chú nắm lấy Nhiếp Thiên Minh, tay có điểm run.

"Chớ khẩn trương, này cũng không phải là ta lần đầu tiên tới, yên tâm đi!" Nhiếp Thiên Minh an ủi nói rằng.

"Ai nói ta khẩn trương? Ta cái này gọi là khẩn trương sao? Ta cái này gọi là hưng phấn, hưng phấn..." Nam Cung Huyền xâu cái miệng anh đào nhỏ nhắn, phản bác nói.

"Không khẩn trương là tốt rồi, bằng không ta cũng theo khẩn trương..." Nhiếp Thiên Minh chăm chú lôi kéo Nam Cung Huyền, mỉm cười nói rằng.

Phía trước cơ quan đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói, xác thực là tiểu nhi khoa, rất nhanh lại vòng qua cửa đá, đi tới nơi kia thiên khu vực .

Nhớ đến lúc đầu Cầm Hồng cũng là đạt đến Hậu Địa cảnh trung kỳ, mới gian nan thông qua, bất tri bất giác đã qua nhanh hai năm .

"Đi..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói rằng, bên trong đan điền Nguyên lực chậm rãi tản mát ra, đem hai người bọn họ bao vây lại.

Hơn một trăm mét, Nhiếp Thiên Minh thập giây trái phải liên thông qua , lúc trước nhưng là dùng vài giờ, mới gian nan thông qua.

Trực tiếp đẩy ra tầng được thất, Nhiếp Thiên Minh lập tức nghe thấy được một cỗ nồng nặc mùi thuốc, giống như trung gian một lần nữa thay đổi đan được.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi nở nụ cười, Nam Cung Huyền nhưng là một mặt kinh ngạc, không nghĩ tới này mặt đất một thoáng, còn có như thế kỳ lạ địa phương.

"Băng Phách đan, vì làm ngũ phẩm đan được số một." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, mặt lộ vẻ vui mừng.

"Chính là cái này?" Nam Cung Huyền nghi ngờ hỏi, dù sao dựa vào một hạt nho nhỏ được hoàn, liền có thể đột phá đến Thiên Nguyên cảnh, điều này cũng thực sự làm cho nàng không thể tin được.

"Không sai, chính là nó." Nhiếp Thiên Minh vốn là chuẩn bị nắm một hạt, nhưng là vừa nghĩ tới Phong Vân môn những trưởng lão kia sắc mặt, hần tức giận liền không đánh một chỗ được.

"Năm bình toàn thu..." Ngược lại những thứ này đều là chính bọn hần sư huynh luyện chế, cùng lắm thì lại luyện chế nhiều một ít là được rồi.

"Toàn cảm?" Nam Cung Huyền kinh ngạc hỏi, xác thực loại đan dược này vô cùng ít ỏi.

"Được rồi, lưu một bình đi, coi như chúng ta nhân từ." Nhiếp Thiên Minh nhìn kinh ngạc Nam Cung Huyền, mỉm cười nói rằng.

Thật vất vả tới một lần, Nhiếp Thiên Minh lại đạo một nửa đan dược, này mới chậm rãi lui trở lại.

"Ngươi nói, Cầm trưởng lão nếu như nhìn thấy tình huống này, có thể hay không bị tức đến thổ huyết..." Nam Cung Huyền xấu xa cười nói.

Nhiếp Thiên Minh nhún vai, lẩm bẩm nói: "Đây là hần đáng đời, nếu không phải hần, ta có thể đi Huyền Thiết Quảng tràng sao?"

Không đi Huyền Thiết Quảng tràng, hần có thể được tội Chung Lâm sao? Không đắc tội Chung Lâm, hần cũng không trở thành suyết chút nữa liền làm mất mạng, hại Hư Không lão sư bây giờ còn đang ngủ say.

"Thiên Minh ca ca, đừng khổ sở. Sự tình đều qua, hiện tại ngươi không phải ở bên trong viện quá rất tốt sao!" Nam Cung Huyền đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, ôn nhu an ủi.

"Đều qua, tất cả đều qua." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, nhún vai, biểu thị chính mình hiện tại rất tốt.

Không tới nửa giờ, hai người lại trở về vừa nãy trong lương đình, Nam Cung Huyền khắp khuôn mặt là chờ mong.

Nếu như mình có thể đột phá Thiên Nguyên cảnh, thì bằng với đã bước vào Phong Vân môn nội viện, Dĩ Nam cung Huyền toàn bộ thần kinh đều nhảy lên, hưng phấn tâm ý, lộ rõ trên mặt!

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng quét mắt một Hạ Nam cung Huyền tu vi, lần thứ hai xác định nàng đã có thể dùng đan dược, này mới chậm rãi xuất ra một hạt.

Nhẹ nhàng tiếp nhận được hoàn, Nam Cung Huyền hưng phấn nuốt một thoáng đi, thân thể lập tức xảy ra dị dạng.

Nhiếp Thiên Minh ở bên cạnh lo lắng nhìn, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng, để phòng ngừa bất trắc.

"Tiểu tử ngươi, không cần khẩn trương như vậy. Đây chỉ là nho nhỏ ngũ phẩm đan dược mà thôi, sẽ không tạo thành bao lớn thương tổn." Diệp Tà nhìn thần kinh khẩn trương Nhiếp Thiên Minh, mỉm cười an ủi.

"Ân, mặc dù biết là có chuyện như vậy, vẫn là không nhìn được lo lắng." Nhiếp Thiên Minh vẫy vẫy tay, bắt đầu đi nói.

"Ha ha..."

"Ta hiểu, hoài xuân tuổi tác, đều là cái này tâm lý..." Diệp Tà nhàn nhạt mỉm cười nói, tiếp theo lại trầm mặc.

"Ta..." Nhiếp Thiên Minh vốn còn muốn phản bác, chỉ là phát hiện phản bác lại có vẻ càng vô lực hơn, xác thực lần này cảm giác cùng trước đó có nói không giống.

"Hoài xuân..."

Nhìn Nam Cung Huyền trên mặt một trận táo hồng, có thể là bị đan dược năng lượng quá to lớn dẫn đến, bất quá ngược lại là có vẻ càng xinh đẹp hơn cảm động, như kiều diễm ướm át hoa hồng.

Nhiếp Thiên Minh trên mặt không khỏi đỏ lên, môi có điểm phát khô, trong lòng không ngừng mà xao động.

"Ta... Ta làm sao?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng chất vấn chính mình.

"Âm thực nam nữ, tiểu tử ngươi cũng không cần tự trách." Diệp Tà lại không mất thời cơ nhô ra, mỉm cười nói rằng, tiếp theo lại trầm tĩnh.

...

...

"Vù vù..."

Quá rờng rã một canh giờ, Nam Cung Huyền cái miệng anh đào nhỏ nhắn rớt cục ói ra một cái hương khí, trường truyến thờ phào nhẹ nhõm.

"Thiên Minh ca ca, ta thật sự đột phá..."

"Ta đến Thiên Nguyên cảnh ..."

Nam Cung Huyền kích động kêu lên, dùng sức ôm lấy Nhiếp Thiên Minh, kích động nói.

Này liền tương đương với, cá chép khiêu Long Môn, nhảy một cái đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh.

Ít nhất là nàng tiết kiệm thời gian một năm, cho nên hưng phấn lại nói khó tránh khỏi.

Bất quá Nhiếp Thiên Minh không hưng phấn, đã biến thành phấn khởi, gần như vậy cách tiếp xúc hân, còn nàng nữa toả ra đặc biệt nữ nhân vị, trong lúc nhất thời trái tim nhảy lên cực kỳ lợi hại.

Nam Cung Huyền vẫn cứ hưng phấn nói, gần nhất thật có thể nói là song hỷ lâm môn, chính mình đột phá Hậu Địa cảnh, đồng thời có thấy được tương niệm người, cho nên trở nên cực kỳ vui vẻ.

"Được rồi, được rồi..." Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ nàng, vui sướng nói rằng.

Chỉ chớp lát sau, Nam Cung Huyền mới chậm rãi rời khỏi ấm áp ôm ấp.

Sắc mặt do nguyên lai đỏ lên biến thành bình thường hồng hào, Nam Cung Huyền lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau chùi đỏ mồ hôi.

"Ha ha..."

Nam Cung Huyền xán lạn khuôn mặt, như trong đêm tối một cái sáng sủa dạ Minh Châu, mỹ lệ làm rung động lòng người! !!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Tam Viêm Chân Hỏa

Ngày mai, mặt trời chậm rãi từ Đông Phương bay lên đến, Nhiếp Thiên Minh nhìn xán lạn ánh bình minh, hài lòng nở nụ cười.

Trên vai Nam Cung Huyền cũng chậm rãi nở mắt, xem mắt có chút màu đỏ tươi Nhiếp Thiên Minh, quan tâm hỏi: "Không có ngủ?"

"Ha ha..."

"Thói quen..."

Nam Cung Huyền chậm rãi đứng lên, hoạt động một chút gân cốt, mỉm cười nhìn hắn.

"Đứng rồi, ta còn có một cái đại sự muốn đi xử lý..." Nhiếp Thiên Minh rớt cục nhớ tới lần này đến mục đích, nhớ tới còn có tu luyện diễm Viêm Đại thuật.

"Chuyện gì?" Nam Cung Huyền nhìn hắn ngữ khí khá là gấp gáp, lo lắng hỏi.

"Ha ha..."

"Nói đại cũng không lớn : cũng không lắm, Huyền muội không cần lo lắng, ta chỉ biết xử lý..." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

Trải qua quá nhiều chuyện, lúc này Nhiếp Thiên Minh muốn so với cùng tuổi thậm chí là so với mấy cái kia đại rất nhiều người, càng thêm rất thành thực, tự tin.

"Ân, ta tin tưởng ngươi." Nam Cung Huyền gật đầu, hài lòng nói rằng.

"Nếu không ta cũng theo ta đi!" Nam Cung Huyền cười híp mắt nói rằng, con mắt không được nhìn mình chăm chăm.

"Được rồi!" Nhiếp Thiên Minh tự hỏi một lát sau, vẫn là đáp ứng rồi, không đáp ứng còn muốn giải thích một phen.

...

...

Rất nhanh hai nhân đã đi tới cửa động, Nhiếp Thiên Minh nhìn một chút chu vi, cũng không hề những người khác.

"Người liền ở bên ngoài ở lại đi, chính ta một người đi vào là được." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói.

Nam Cung Huyền cũng biết cái này địa Phương Lệ hại, cũng không có mạnh mẽ yêu cầu, khe khẽ gạt đầu. Dù sao Nhiếp Thiên Minh đáp ứng dẫn nàng đến, đã là một cái rất không chuyện dễ dàng, có vài thứ không thể đòi hỏi quá nhiều.

Nhẹ nhàng trấn an hần một chút, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc xuyên tiến vào.

Nghĩ đến mới vừa tiến vào Phong Vân môn thời gian, cùng Từ Ly Sách tỷ thí chuyện cũ, Nhiếp Thiên Minh xem thường cười cười.

Nơi này nhiệt độ đã đối với hần không tạo thành được mặc cho Hà Uy hiếp, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng chui vào đến tầng thấp nhất.

"Tia khè khè..."

Nhiếp Thiên Minh đứng ở Tam Viêm Chân Hỏa bên cạnh, sắc mặt có chút trầm trọng, cùng Tam Viêm Chân Hỏa dồi dào hỏa điểm so với, chính mình có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Tam Viêm Chân Hỏa như một cái Hỏa Long giống như vậy, tứ không e dè thiêu đốt chu vi đồ vật, sản sinh to lớn nhiệt lượng.

"Khè khè..."

Nhiếp Thiên Minh từ trên mặt đất lượm một cái cứng rắn cục đá, nhanh chóng tập trung hỏa điểm.

"Đừng!"

Một tiếng cực kỳ bé nhỏ tiếng vang truyền đến, chỉ chốc lát sau, cục đá bị thiêu thành bụi phấn, nhìn tại trong hỏa điểm phiêu tán bụi mù, Nhiếp Thiên Minh nhất thời trở nên sợ hết cả hồn.

"Ta... Ta muốn đi vào tu luyện điểm Viêm Đại thuật? ..." Nhiếp Thiên Minh khòe mắt tăng tăng co quắp mấy cái, lẩm bẩm nói.

"Không nghĩ tới thực sự là Tam Viêm Chân Hỏa, không sai. Định tinh thuần, vừa vặn thích hợp tu luyện." Diệp Tà lộ ra lợi trào, thoả mãn cười nói.

Nhìn Diệp Tà không có tim không có phổi nụ cười, Nhiếp Thiên Minh nhất thời càng không có sức lực, đây là hần đi tu luyện, không phải Diệp Tà chính mình.

"Bắt đầu đi!" Diệp Tà móng vuốt duỗi một cái, ra hiệu Nhiếp Thiên Minh có thể bắt đầu.

"Quên đi thôi, thật sự xuống, thân thể còn không lập tức bị hoá táng." Nhiếp Thiên Minh lui về phía sau hai bước, lo lắng nói rằng, dù sao đây không phải là việc nhỏ, vạn nhất không thành, chính mình liền hối hận cơ hội cũng không có.

"Xem, liền điểm ấy tiền đồ." Diệp Tà cũng có chút bất mãn, phát một chút tiểu bực tức, lại đưa ra lợi trào ra hiệu hần bắt đầu.

Nhiếp Thiên Minh giậm chân một cái, mạnh mẽ nói rằng: "Vạn nhất ta bị thiêu chết, người cũng đừng muốn dễ chịu..."

"Chờ một chút, đem trên người của người hết thảy đồ vật đều cho ta, đừng một lúc nữa không có thứ gì." Diệp Tà nhắc nhở một thoáng a, trấn an nói.

Hần tăng tăng gạt đầu, trải qua Liệt Hỏa thiêu đốt, liền tính có thể bảo đảm hần còn sống, thế nhưng y phục trên người, phỏng chừng sẽ bị đốt thành tro bụi.

Nam Cung Huyền vẫn ở cái này mặt trên chờ hần đây? Nếu như không có quần áo xuyên, làm sao gặp người.

Ngắm lại đều mất mặt, vội vàng đem trên người hết thảy đồ vật đều giao cho Diệp Tà, này mới chậm rãi hướng về Tam Viêm Chân Hỏa tới gần.

Hít một hơi thật sâu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi tới gần, Nguyên lực cấp tốc tản mát ra, đem Nhiếp Thiên Minh gói lại.

Từng đạo từng đạo đáng sợ hỏa điểm nhanh chóng hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới, cấp tốc tụ lại Nguyên lực chống đỡ.

"Khè khè..."

Y phục trên người bị ngọn lửa nhanh chóng hoá táng, phát sinh từng tia từng tia tiếng vang, rất nhanh Nhiếp Thiên Minh trở nên trần như nhộng.

"Vù..."

Tinh thần lực nhanh chóng ngưng tụ thành một cái khối không khí, chăm chú vây quanh Nhiếp Thiên Minh thân thể.

"Được, người đã muốn thiêu, liền để người thiêu sáng khoái..." Nhiếp Thiên Minh đơn giản nhảy vào Tam Viêm Chân Hỏa trung ương, kinh nghiệm đáng sợ nhất nhiệt độ cao thử thách.

Dục hòa trọng sinh, nghe tới liền đủ đáng sợ, Nhiếp Thiên Minh cũng rốt cục tàn nhẫn quyết tâm đến, tại Tam Viêm Chân Hỏa trung ương khoanh chân mà ngồi, con mắt chăm chú đóng chặt, đứng vững chói chang chi hỏa.

Nói đến khắc khổ tu luyện, Nhiếp Thiên Minh thật không phải người bình thường có thể so với, liền như hắn tại Tầng Thứ Các một tháng kia, thân thể đã tiếp cận sụp đổ, vẫn cứ kiên trì không ngừng tu luyện.

Nhiều chuyện như vậy tình, đã để cái này ngày thơ thiếu niên đã biến thành thành thực nam tử thanh niên, ý chí lực cũng bị đánh bóng cực kỳ kiên cường.

Nếu muốn tu luyện, vậy thì đến càng mãnh liệt hơn chút, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc khống chế Nguyên lực, cấp tốc hấp thu chu vi Tam Viêm Chân Hỏa.

"Dừng!"

Thân thể không ngừng hấp thu nhiệt lượng, cuối cùng nhiệt lượng chủ động chui vào hắn trong thân thể, sắc mặt càng ngày càng đỏ, có điểm muốn nổ tung cảm giác.

"Khè khè..."

Đột nhiên hỏa diễm cấp tốc quán quanh Nhiếp Thiên Minh trên người, như một cái to lớn mắng xà, sinh sôi lạc trụ hắn thân thể.

"Vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh mở mắt, trước tiên thở ra một hơi, lại nhanh chóng vận dụng Nguyên lực cực lực phản kháng.

"A!"

Nhiếp Thiên Minh thống khổ rống giận, con mắt trở nên màu đỏ tươi lên, chịu đựng này đột nhiên xuất hiện cực nhiệt thiêu đốt.

Cảm giác thân thể đã sắp cũng bị hoá táng, thân thể mỗi cái lỗ chân lông dường như châm đâm bình thường thống khổ.

"A!"

Càng đau đớn kịch liệt nhanh chóng truyền tới, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai nhẹ giọng gầm hét lên, song quyền mạnh mẽ lại đập trên mặt đất, phát sinh tiếng vang âm âm, mặt đất xuất hiện một đạo sâu sắc khe nứt.

"Xấp xỉ rồi, nhanh dựa theo diễm Viêm Đại thuật phương pháp vận hành..."

Diệp Tà ở lúc máu chót lần thứ hai xông ra, nhắc nhở.

"Ân..."

Nhiếp Thiên Minh gian nan gật đầu, cố nén đau nhức, bắt đầu vận hành diễm Viêm Đại thuật.

"Hồng..."

Diễm Viêm Đại thuật vận hành hậu, Nhiếp Thiên Minh thân thể trở nên kịch liệt run rẩy, xương cốt chít chít vang vọng.

Ngọn lửa màu đỏ dần dần tản ra, bị Nhiếp Thiên Minh từng chút từng chút phân hoá, thân thể cũng không ngừng hấp thu hỏa diễm.

"Rầm rầm..."

Tam Viêm Chân Hỏa kịch liệt run rẩy, chu vi nham thạch cũng bị vỡ ra.

Ào ào rào...

Dần dần chu vi nham thạch đã không chống đỡ được to lớn năng lượng, từng tia từng tia đá vụn nhanh chóng hoạt đi.

"Nhanh lên một chút hấp thu..." Diệp Tà ở một bên thúc giục, hiện tại chính là hấp thu những này tàn dư năng lượng.

"Hào..."

Nhiếp Thiên Minh thân thể vì đó chấn động, Nguyên lực cấp tốc bao quanh Tam Viêm Chân Hỏa, cấp tốc hấp vào thân thể bên trong.

"Xi xi..."

"Bành!"

Trong đan điền Nguyên Đan đột nhiên phát ra một tiếng cực nhỏ âm thanh, Nhiếp Thiên Minh vui mừng quá đỗi, chẳng lẽ là đến Tiểu Thành kỳ ?

Lần thứ hai vận may, quả nhiên Nguyên lực muốn so với trước đó càng mãnh liệt hơn, bên trong đan điền Nguyên Đan lại tinh thuần mấy phần.

"Ha ha ha..."

"Đã đạt đến Tiểu Thành kỳ rồi!"

Nhiếp Thiên Minh cười to mấy tiếng, suýt chút nữa đắc ý vênh vác ...

"Vẫn tại Tam Viêm Chân Hỏa bên trong..." Nhiếp Thiên Minh lúc này mới nhớ tới, kể tục luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Diễm Viêm đại thuật tiểu thành

Dần dần trên người cảm giác thống khổ yếu bớt, thân thể so với trước càng cường hoành hơn, Nhiếp Thiên Minh rất cực thích ứng Tam Viêm Chân Hỏa.

Cùng lúc đó, Nhiếp Thiên Minh thân thể điên cuồng cắn nuốt Tam Viêm Chân Hỏa, tốc độ quả thực là kinh thiên động địa. Mà Tam Viêm Chân Hỏa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, đang chậm chậm yếu bớt.

Thân thể như bị Nguyên lực rót vào, mỗi một phần da thịt đều chảy xuôi Tam Viêm Chân Hỏa khí tức, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm giác được trong thân thể xuất hiện mấy chục cái trướng đầy chưa bao giờ cảm giác được mật đạo.

Tuy rằng mỗi cái mật đạo đều là bế tắc, thế nhưng là bắt đầu chậm rãi mở rộng, nỗ lực xông ra bế tắc, hấp thu Tam Viêm Chân Hỏa.

Nếu như có thể đem những này mật đạo toàn bộ mở ra, Nhiếp Thiên Minh tự tin Nguyên lực phải nhận được trước nay chưa từng có tăng cao.

"Được, nếu là dục hóa trọng sinh... Ta liền muốn sống lại triệt để..."

Nhiếp Thiên Minh dùng sức gặm nhẹ, trên người đã hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, tâm tình đại chấn, dùng Nguyên lực cấp tốc trùng kích.

Lúc này Nguyên lực liền dường như hồng thủy giống như vậy, mà bị bế tắc mật đạo chỉ là suy nhược đập lớn, hấn chỉ phải không ngừng trùng kích tổng hội xông ra.

"Vù vù..."

Diệp Tà rất cực thật dài địa thở phào nhẹ nhõm, lo lắng sự tình đều không có phát sinh, cũng không khỏi vì làm Nhiếp Thiên Minh cảm thấy vui vẻ. Đồng thời cũng vì Nhiếp Thiên Minh trên người biểu hiện ra tính dai cảm thấy vui mừng, chợt xoa xoa mồ hôi trán, chậm rãi ngồi xuống.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh mặt lộ vẻ vui mừng, chợt dừng tâm thần, lần thứ hai tụ lại Nguyên lực, bao quanh Tam Viêm Chân Hỏa cấp tốc xông tới.

Cái thứ nhất mật đạo...

Cái thứ hai...

...

Đầy đủ đủ thông năm cái mật đạo...

"Vù vù..."

Quá đầy đủ hai giờ, Nhiếp Thiên Minh thật dài địa thờ phào nhẹ nhõm, mở mắt.

Chỉ ít còn có mặt khác năm cái cần đủ thông, bất quá vừa nảy chống đỡ Tam Viêm Chân Hỏa cùng đủ thông mật đạo tiêu hao năng lượng thật sự là quá lớn, hẳn không thể không ngừng lại.

"Trên người còn có hạo Đa Đan dược, hướng về bổ sung một thoáng năng lượng lại nói..."

Nhanh chóng chui vào Diệp Tà lãnh địa, lấy dược bên người bao, trước đó trộm đến những đan dược kia toàn bộ bị Nhiếp Thiên Minh lấy ra.

"Bằng Phách đan lưu lại hai bình đi, dù sao đồ vật này cũng không dễ luyện chế." Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói.

Dù sao chỉ có cái kia bị tuyền đi vào viện người số một mới có tư cách tiếp thu loại đan dược này, cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng không muốn quá lãng phí.

"Vù vù..."

Cầm lấy sắp tới trăm vạn đan dược, nhanh chóng ném đến trong miệng, lại nhanh chóng chui ra ngoài.

"Kế tục, ngày hôm nay liền đem các người đều đủ thông." Nhiếp Thiên Minh hưng phấn kêu.

...

...

"Thứ mười một cái..."

"Ha ha ha..."

Chợt nở nụ cười, mang trên mặt nồng đậm hưng phấn, mà vị trí địa phương bị sắp xếp ra nhiều tia cực nhỏ tạp vật, trong thân thể tràn đầy năng lượng, bắp thịt không lại như vậy như tảng đá bình thường cứng rắn, như nước chảy bình thường tràn đầy động lực.

Cả người cũng trở nên càng có sức sống, da dẻ mơ hồ có thể thấy được nhiều tia đỏ tươi độ lửa, rất nhanh lại biến mất.

Chu vi Tam Viêm Chân Hỏa triệt để biến mất rồi, chu vi bắt đầu trở nên băng lạnh lên, vốn là hồng hồng vách tường, giờ khắc này dần dần làm lạnh hạ xuống, biến thành màu đen.

Nếu như không phải Tam Viêm Chân Hỏa bị hấp thu sạch sẽ, Nhiếp Thiên Minh chỉ ít còn có thể nhiều đủ thông có vài mật đạo.

"Nguy rồi..."

"Cái này huấn luyện thật muốn triệt để báo hồng..." Nhiếp Thiên Minh lập tức ý thức được, vội vàng mặc quần áo xong, vọt ra.

Mới vừa mới ra, đã nhìn thấy lo lắng chờ đợi Nam Cung Huyền, Nhiếp Thiên Minh vội vàng vàng nói rằng: "Huyền muội, mau nhanh trốn!"

Lúc này đã đến buổi chiều, ánh mặt trời cũng càng ngày càng cường liệt, hai người điên cuồng chạy trốn.

"Thiên Minh ca ca, thế nào?" Nam Cung Huyền không rõ hỏi.

"Không có cái gì đại sự." Nhiếp Thiên Minh đột nhiên vừa nghĩ, mình đã đến Tiểu Thành kỳ, thêm vào Diễm Viêm Đại thuật tiểu thành, Phong Vân thành còn có ai là đối thủ của hắn.

"Này làm gì chạy nhanh như vậy?" Nam Cung Huyền không rõ hỏi.

"Ồ, hiện tại có thể chậm rãi đi!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, dưới chân bước tiến cũng chậm lại.

Nam Cung Huyền không rõ nhìn Nhiếp Thiên Minh, bắt đầu đi lắc lắc đầu.

...

...

Căn bản không nghĩ tới lần này tiến triển sẽ thuận lợi như vậy, thuận lợi ngoài Diệp Tà dự liệu.

"Nếu Diễm Viêm Đại thuật đã tiểu thành, bằng mượn chúng ta hiện tại trình độ, muốn đối phó Chung Lâm hẳn là thừa sức." Nhiếp Thiên Minh lẳng lẳng

nằm ở trên giường, quay về Diệp Tà nói rằng

"Được, chúng ta sớm một chút giải quyết Chung Lãm, vì làm Hư Không Lão Nhân nhu tìm đồ vật đi." Diệp Tà thoả mãn nói rằng.

Chỉ là Nhiếp Thiên Minh vẫn có chút yên tâm không Hạ Nam cung Huyền, bất quá hiện tại nàng đã đạt đến Thiên Nguyên cảnh, hẳn là sẽ không bị người khi dễ.

...

...

Ngày mai, Nhiếp Thiên Minh miễn cưỡng đuổi cái lưng mệt mỏi, mở ra cửa sổ.

Rửa mặt xong xuôi hậu, Nhiếp Thiên Minh đem tiền thuê nhà cũng cùng nhau kết liễu, nhanh chóng hướng về Phong Vân môn đi đến.

Hắc Huyền ở phía sau vui vẻ chạy, gần nhất hai ngày, nó vẫn ngốc ở bên trong phòng, nhưng làm nó biệt hồng rồi.

Không nhiều một hồi, Nhiếp Thiên Minh đã đến Phong Vân môn, nhìn thấy Nam Cung Huyền chính lo lắng đang đợi chính mình.

"Thế nào?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

"Thiên Minh ca ca đã xảy ra chuyện, ra đại sự ..." Nam Cung Huyền lo lắng nói rằng, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười.

"Ra cái gì đại sự, xem đem ta Huyền muội đoạ thành như vậy..."

"Phía sau núi huấn luyện thất, triệt để phá hủy." Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng.

"Ồ, bị hủy?" Nhiếp Thiên Minh cũng không rõ hỏi, dù sao ngày hôm qua hẳn chỉ là hấp thu Tam Viêm Chân Hỏa mà thôi, cũng không trở thành bị hủy.

Nam Cung Huyền khẩn trương thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng nói rằng: "Nửa đêm hôm qua, phía sau núi đột nhiên truyền đến một tiếng to lớn ầm ầm âm thanh, toàn bộ Phong Vân môn nghe được thật sự."

"Ồ, này cùng chúng ta có quan hệ gì a!" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi, nếu như ngày hôm qua bọn họ đi ra sụp đổ, này còn có thể trách tội đến chính mình trên đầu.

"Ngày hôm qua có người xem thấy chúng ta sau khi tiến vào sơn, khả năng Cẩm trưởng lão hội tìm tới chúng ta, đến thời điểm khả năng giải thích không rõ lắm." Nam Cung Huyền lo lắng nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Ngày đó hẳn làm sao đối với ta, ta còn có thể sợ hãi sao?" Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói, đều là Phong Vân nội viện người, nhiều nhất hẳn cũng chỉ sẽ gọi hắn một tiếng sư huynh.

Lại nói nữa, phía sau mình còn có cường đại Hoang Kỳ làm hậu thuẫn, đương nhiên không sợ Cẩm trưởng lão.

Cẩm trưởng lão không phải là cái kia có thể chương quân quyền sinh quyền sát trưởng lão, mình cũng không phải cái kia mặc người xâu xé Nhiếp Thiên Minh.

Ai dám chọc ta, ta tất để hắn trả giá thâm hại hơn cái giá phải trả, Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nói rằng.

Lúc trước chính mình không có năng lực, không có cách nào chỉ có thể không chịu nhận công sắp xếp, bây giờ hắn lông cánh đầy đủ, không phải là cái kia không có bất kỳ quyền lợi ngây thơ tiểu tử.

"Đi..."

"Ta trước tiên đi gặp Cẩm sư huynh, tùy tiện nhìn một chút Ngưng Hiểu sư tỷ..."

"Cẩm sư huynh, Ngưng Hiểu sư tỷ..." Nam Cung Huyền đầu tiên là sững sờ, tiện đà vui vẻ cười.

Bây giờ Nhiếp Thiên Minh đã tiến vào nội viện, tự nhiên cùng bọn hắn đứng ngang hàng, có một ngày Nhiếp Thiên Minh tiến vào hạch viện, bọn họ còn muốn so với Nhiếp Thiên Minh thấp hơn một đời đây?

...

...

"Tùng tùng tùng..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng khấu ba lần cửa phòng, không nhiều một hồi, nhìn thấy Cầm trường lão lo lắng mở cửa phòng ra.

"Ồ, Cầm sư huynh, Thiên Minh tới thăm ngươi ..." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Vâng... Là, Thiên Minh sư đệ, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp a!" Cầm trường lão đầu tiên là sùng sốt, tiện đà về mặt tươi cười nói rằng.

Chợt đem Nhiếp Thiên Minh cùng Nam Cung Huyền đề tiến vào trong phòng, thế bọn họ rót một chén trà.

"Không biết Thiên Minh sư đệ quá như thế nào? Bái tại vị lão sư nào môn hạ?" Cầm trường lão mỉm cười nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Thiên Minh tài sơ học thiên, bái ở tại Cửu đại sư môn hạ ." Nhiếp Thiên Minh khẽ mỉm cười, lông mi nhẹ nhàng run lên.

"Cửu đại sư?" Cầm trường lão khoe miệng vừa kéo, chén trà trong tay run lên một thoáng, lập tức lại khôi phục bình tĩnh.

"Cửu đại sư nhưng là rất ít thu đồ đệ, ngươi có thể bái hán làm thầy, cũng là một loại may mắn." Cầm trường lão ước ao nói rằng.

"Ai, Thiên Minh bất tài, không học mấy ngày hãy cùng lão sư mời một cái nghỉ dài hạn, đi tham gia Hoang Kỳ ." Nhiếp Thiên Minh khẽ thở dài một thoáng, chậm rãi nói rằng.

"Ồ?"

"Ngươi dĩ nhiên có thể mời đến nghỉ dài hạn, Cửu đại sư từ trước đến giờ lấy nghiêm túc, gàn bướng nổi tiếng, muốn ở dưới tay hán mời đến nghỉ dài hạn gần như là không thể nào." Cầm trường lão hoang mang nói rằng.

"Ha ha..."

"Nói đến không sợ Cầm sư huynh chuyện cười, ta tại Cửu đại sư thủ hạ gặp cái gì đều bang không tới, có lúc còn muốn giúp qua loa, cho nên..." Nhiếp Thiên Minh chậm rãi tiết lộ ra chính mình tại Phong Vân nội viện sự tình, không ngừng quan sát Cầm trường lão vẻ mặt.

Cầm trường lão do ước ao biến thành kinh ngạc, lại biến thành hiện tại không rõ, cơ hồ hết thấy vẻ mặt cũng như Nhiếp Thiên Minh sờ liệu như thế.

"Ha ha..."

"Sau đó, ta vừa nghĩ đi ra ngoài trước rèn luyện rèn luyện, liền do đến Hoang Kỳ báo danh, thuận tiện tham gia trấn thủ Yêu Nhân tộc Huyết Kỳ. Bởi biểu hiện đột xuất, sớm trở lại, tùy tiện để xem một chút trước đây bằng hữu." Nhiếp Thiên Minh hững hờ nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh giản lược giảng thuật một bên, trong đó lại thêm mắm dặm muối thay đổi một phen, cuối cùng lúc này mới thật dài dãi thờ phào nhẹ nhõm.

Càng là hững hờ, Cầm trường trên khuôn mặt già nua biến hóa liên càng ngày càng to lớn, trên trán dĩ nhiên chảy xuôi một ít giọt mồ hôi nhỏ.

Hán trước đây liền nghe nói Yêu Nhân tộc, là một cái vô cùng hung hãn đáng sợ đại tộc, trải qua Nhiếp Thiên Minh nói như thế, càng thêm cảm thấy khó mà tin nổi.

"Bất quá cái này mấy tháng, quả thật thoải mái." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói rằng.

"Vâng, là, là..."

"Nhiếp sư đệ tương lai nhất định tiền đồ vô lượng a..."

Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn thời cơ xấp xỉ rồi, sờ sờ mũi, cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Người vung tay nhẹ cũng khiến ta bay xa

"Cầm sư huynh mới vừa vào cửa lúc, người sắc mặt xem ra có điểm không tốt a, nhưng đừng quá vất vả a!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, trước đó Nam Cung Huyền vẫn khẩn trương nghe Nhiếp Thiên Minh tự thuật, có mấy lần suýt chút nữa kêu lên, bất quá câu này là làm cho nàng suýt chút nữa bật cười.

Hạnh Hảo đứng lúc dừng lại, nàng vội vàng cúi đầu, tinh tế thương thức trà.

"Thiên Minh sư đệ, người có không biết, cái kia phía sau núi huấn luyện thất đêm qua bị hủy đường kính tra không ra nguyên nhân. Càng làm cho lão hủ lo lắng sợ, nơi nào Tam Viêm Chân Hỏa cũng dập tắt, sự thực này tại là quá quái dị." Cầm trưởng lão thở dài một hơi, bắt đầu dĩ nói.

"Hồng rồi lại tu một toà đi, phản Chính Phong Vân Môn cũng không kém cái này tiền." Nhiếp Thiên Minh lông mi hơi run lên, nhẹ nhàng cười nói.

"Cũng không phải tiền nguyên nhân, chủ yếu là Tam Viêm Chân Hỏa không hiểu ra sao dập tắt, cái này để lão hủ rất khó hiểu." Cầm trưởng lão hoang mang nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Chuyện này, tiểu đệ biết." Nhiếp Thiên Minh hơi dừng lại chốc lát, nhìn Cầm trưởng lão, nhìn hấn về mặt.

"Nhiếp sư đệ người biết chuyện này?" Cầm trưởng lão kinh ngạc hỏi.

Lau mũi, lông mi hơi run lên, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng: "Cái này là bởi vì ta, mới dập tắt."

"Vâng... Là, Nhiếp sư đệ, người..." Cầm trưởng lão khiếp sợ hỏi.

"Ha ha..."

"Sư huynh, ta mang đến cho người một món đồ, bảo đảm người yêu thích." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, giao cho hấn.

"Đây là cái gì?" Cầm trưởng lão nghi hoặc nhận lấy bình ngọc, nhẹ giọng hỏi.

"Nghĩ đến Cầm sư huynh nghe qua Hoán Khê thủy loại đồ vật này đi!" Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười nói, con mắt thẳng tắp nhìn thẳng hấn.

"Người... Người là nói, nơi này là Hoán Khê thủy..." Cầm trưởng lão khiếp sợ kêu lên.

Chỉ là khe khẽ gật đầu, cũng không có nói gì, biểu hiện cực kỳ bình tĩnh. Đây là hấn lâm đến thời gian cố ý pha loãng quá Hoán Khê thủy, bất quá như vậy vẫn là giá trị liên thành.

"Thật đúng vậy, sư đệ dĩ nhiên có thể được đến loại đồ vật này, thật sự là..."

"Đưa cho người." Nhiếp Thiên Minh không có để hấn nói xong, trực tiếp đưa cho.

"Thật sự, điều kia thật sự là thụ sùng nhược kinh a!" Cầm trưởng lão hiển nhiên biết cái này bảo vật diệu dụng, mừng rỡ nhìn bình ngọc nhỏ, kích động vạn phần.

"Thiên Minh, còn có làm việc nhỏ cầu Cầm sư huynh, hi vọng giúp ta một lần." Nhiếp Thiên Minh không mất thời cơ nói rằng.

"Nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định giúp người làm được." Cầm trưởng lão lúc này đã không nhìn Nhiếp Thiên Minh, con mắt không ngừng mà nhìn thẳng bình ngọc nhỏ, hưng phấn nói.

Hoán Khê thủy tuy rằng không phải rất nhiều, thế nhưng nếu như bị hấn hợp lý dùng được, có thể giúp hấn đột phá đến Tiểu Thành kỳ, như vậy hấn thực lực phải có được rất lớn tăng cao, sau đó trở lại nội viện, chỉ ít có thể đạt đến đạo sư trình độ rồi.

"Ha ha ha..."

...

...

Trong phòng, Cầm trưởng lão cùng Nhiếp Thiên Minh sang sảng cười.

"Cái này Tam Viêm Chân Hỏa sự tình, sư huynh liền không thể so hướng vào phía trong viện báo cáo đi!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

Dù sao một cái huấn luyện thất viễn còn lâu mới có được này một bình nhỏ Hoán Khê thủy còn phải có giá trị, cho nên Nhiếp Thiên Minh mới có thể không có sợ hãi thừa nhận điều này là bởi vì hấn nguyên nhân.

"Loại này việc nhỏ, sư đệ không cần lo lắng. Vốn là huấn luyện thất cũng chưa có quá to lớn tác dụng, ta một lần nữa phê khoản trùng kiến cái khác là được. Sư đệ người cũng không cần phải lo lắng, đồ vật này ta liền nhận." Cầm trưởng lão hài lòng cười.

"Hắn là, sư đệ lập tức liền phải đi về . Lần này trở về còn chưa tới Hoang Kỳ nơi làm việc báo danh nì, cho nên ta liền cáo từ ." Nhiếp Thiên Minh vừa nghĩ sự tình đạt được viên mãn giải quyết, tuy rằng hắn đối với Phong Vân môn bất mãn, thế nhưng cũng không muốn liền như vậy đắc tội bọn họ.

Dù sao tại Phong Vân Hoang, Phong Vân môn cũng coi như là thế lực lớn, hiện tại chính mình vẫn không có năng lực lay động nó, đợi được thật sự có năng lực, quay đầu lại thu thập những này nhân, cũng không muộn.

"Ta sắp xếp một thoáng, cho Nhiếp sư đệ tiễn đưa, ngươi cũng không thể bạc lão hủ nhạt mũi a!" Cẩm trưởng lão hài lòng cười, lôi kéo Nhiếp Thiên Minh kích động nói.

"Ta xem coi như xong, hưởng hồ, ta đáp ứng muốn bồi Huyền muội đi ra ngoài đi một chút, cho nên..." Nhiếp Thiên Minh có điểm lúng túng nói rằng, dù sao trong bọn họ vẫn có ngăn cách.

Không có vĩnh viễn kẻ địch, bởi vì địch nhân sớm muộn sẽ bị tiêu diệt.

"Cũng tốt, vừa vặn trai tài gái sắc, là hắn là nhiều ở chung." Cẩm trưởng lão vỗ vỗ hắn vai, cười hi hi nói.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh lôi kéo có điểm mặt đỏ Nam Cung Huyền nhanh chóng đi ra ngoài.

"Ha ha, làm sao đỏ mặt?" Nhiếp Thiên Minh trêu tức nói rằng.

"Ngươi còn hỏi? Huyền Nhi dù sao cũng là cái bé gái, nói như thế..." Nam Cung Huyền đỏ mặt nói rằng.

Dù sao vẫn là bé gái, tình huống như thế hạ, thẹn thùng là khó tránh khỏi, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười cười, tại nàng mũi trên nhẹ nhàng một quả, có hài lòng nở nụ cười.

Thời gian đẹp để trải qua đều là rất nhanh, thu thập tất cả, Nhiếp Thiên Minh lại muốn rời đi.

Ly biệt đều là bi thương, coi như là nam tử, cũng chạy không thoát.

"Yên tâm đi, ta rất nhanh sẽ về tới tìm ngươi đích." Nam Cung Huyền an ủi.

"Khả năng đi, cũng có thể là ngươi không nhìn thấy ta, bất quá không muốn quá muốn ta." Nhiếp Thiên Minh sắc mặt khẽ biến thành vì chuyển biến tốt , bất quá đón lấy hắn còn có càng thêm việc trọng yếu đi làm.

"Ngươi lại trang điểm..." Nam Cung Huyền nhìn hắn một cái, lại hài lòng nở nụ cười.

"Đúng rồi, đây là ba hạt Địa Dương Đan, ít nhất là thượng đẳng, ngươi giữ đi!" Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một cái bình nhỏ, giao cho nàng.

"Cái này ngươi giữ đi, lấy Hậu thiên Minh ca ca dùng đến khẳng định so với ta nhiều. Lại nói nữa, trên người của ta cũng có rất nhiều tiền..." Nam Cung Huyền từ chối không muốn, lui về .

"Huyền muội, khách khí với ta , không nữa muốn Thiên Minh ca ca muốn tức giận. Cái này đan dược, liền ngay cả phòng đầu giá đều đập không tới, cho ngươi tác dụng sẽ càng to lớn hơn chút. Đừng ... nữa khách khí với ta , bằng không Thiên Minh ca ca thật sự muốn tức giận." Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đem thuốc nhét vào nàng trong tay, không cho nàng từ chối không muốn.

"Được rồi, đừng nhỡ nữ tình trường , sau đó có nhiều thời gian." Diệp Tà nhìn bọn họ lưu luyến về mặt, lẩm bẩm nói.

"Ân. Ta biết..." Nhiếp Thiên Minh khe khẽ gật đầu, thật sự đến nên cách lúc : khi khác .

Lan chu thôi phát, cầm tay nhìn nhau nước mắt, nhưng lại không có ngừng nghẹn ! !

Giờ khắc này cũng là Nam Cung Huyền cùng Nhiếp Thiên Minh nội tâm tình...

...

...

Địa Hoang thành vẫn là như ngày xưa như vậy phồn hoa, bất quá lần này Nhiếp Thiên Minh tâm tình nhưng không có lần trước tốt như vậy, nơi này không thuộc về hắn, Phong Vân môn cũng không thuộc về hắn. Hắn lần này trở về chính là vì báo ngày đó bị vứt bỏ mối thù, còn có đối với Cửu đại sư hứa hẹn.

"Vào vào..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hướng về Phong Vân môn bước vào, Hắc Huyền cũng đi theo sát nút, lúc này hần trên mặt một mảnh âm u.

"Phong Vân môn, là người không muốn ta trước, ta không muốn người ở phía sau." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Gặp lão hữu

Nhẹ nhàng bước vào cái này không muốn lại bước vào địa phương, Nhiếp Thiên Minh cảm thán không thôi.

Nhiếp Thiên Minh không khỏi nghĩ đến chính mình lúc trước mới vừa vào Phong Vân ngoài cửa viện cảm giác hưng phấn, cho là mình đã bước vào vũ học điện phủ.

Mà hiện tại hần mới biết được, tất cả những thứ này đều là hư huyền!

Cái gì Phong Vân môn, cái gì chó má nội viện, cái gì hạch viện, đều đi gặp quỷ đi!

Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ mắng.

Chăm chú nắm nắm nắm nắm, Nhiếp Thiên Minh phát tiết trong lòng bất mãn.

Tuy nhưng đã tiến vào Phong Vân môn nội viện, thế nhưng hần vẫn không nghĩ là nhanh như thế liền đi gặp Cửu đại sư.

Lập tức còn muốn gặp một người, đó chính là Ứng Thừa Học!

"Đã lâu không nhìn tới hần!" Nhiếp Thiên Minh không khỏi cảm thán thời gian trôi qua, lúc trước bọn họ đồng cam cộng khổ thời gian, không ai từng nghĩ tới, vừa đến Phong Vân nội viện, sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy tình.

Rất nhanh, Nhiếp Thiên Minh tìm được Ứng Thừa Học, lúc này Ứng Thừa Học muốn so với lúc trước cường lớn hơn nhiều. Xem ra tại Phong Vân môn so với tại Huyền Thiết Quảng tràng hảo nhiều, lập tức không khỏi thể hần cảm thấy vui vẻ, hần cường đại, Ứng gia sớm muộn sẽ cường đại.

"Niếp huynh đệ, người, người thật sự trở lại!" Ứng Thừa Học nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, hưng phấn mà kêu lên.

Từ khi người kia Nhiếp Thiên Minh rời khỏi nhà bọn họ, Ứng Thừa Học lại cũng không có thấy quá Nhiếp Thiên Minh.

Nhiếp Thiên Minh đối với hần trợ giúp quá lớn, nếu không phải hần, chính mình không thể nào nhanh như vậy trở lại Phong Vân nội viện. Càng trọng yếu là, hần hoàn thủ lưỡi dao kẻ thù!

Trên thế giới, có cái gì so với tự tay giết chết đại cừu nhân trả lại sàng khoái!

Nghĩ đến bọn họ giết chết gia hỏa kia hậu, điên cuồng cười lớn.

Cái này chính là tình huynh đệ, Nhiếp Thiên Minh ân đức, hần vĩnh viễn không quên.

Sau đó, hần cũng lên lút chạy đi Thiên Hoang thành, hiểu rõ đến Nhiếp Thiên Minh bị thương nặng, thoát đi Chung Lãm phủ đệ.

Hơn nữa thụ thương cực kỳ nghiêm trọng, Ứng Thừa Học không ngừng mà lo lắng.

Hạnh Hảo, hần sau đó hiểu rõ đến, truy sát Nhiếp Thiên Minh hai cái Thiên Nguyên cảnh cao thủ, song song bị đánh gục, lập tức tâm cũng mới thả xuống một điểm.

Chỉ là cái này mấy tháng không có nhìn thấy, Ứng Thừa Học vẫn là mơ hồ có chút bận tâm.

Bất quá Nhiếp Thiên Minh xuất hiện, để hết thảy phiền não đều tan thành mây khói.

"Đi, nơi này không phải chỗ nói chuyện, về nhà chúng ta!" Ứng Thừa Học hưng phấn lời một thoáng Nhiếp Thiên Minh, nhanh chóng hướng về Ứng Thừa Học chính mình trong nhà đi đến.

Suy tư chốc lát, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng theo tới.

Ứng Thừa Học nhà tại gần gần mấy tháng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, toàn bộ sân rực rỡ hẳn lên, thế cho nên Nhiếp Thiên Minh suýt chút nữa không có nhận ra.

"Không sai, đỉnh khí phái, tiểu đệ suýt chút nữa cho rằng đi nhầm địa phương!" Nhiếp Thiên Minh nhìn quanh bốn phía, mỉm cười nói rằng.

"Niếp huynh đệ, chớ nhạo ta. Gia tỷ cho rằng ta đã trở về, cái phòng này cũng nên triệt để bỏ sửa một cái, nói cái gì, đệ đệ mình đã là Thiên Nguyên cảnh cao thủ, lại ở tại nơi này cái cũ nát sên, có điểm không thích hợp!" Ứng Thừa Học nhẹ nhàng sờ soạng một thoáng mũi, mỉm cười nói rằng.

Uốn lượn chỉ Hoang tề chậm rãi chuyển động, Nhiếp Thiên Minh lại nhìn một chút, mỉm cười nói rằng: "Ứng tỷ tỷ, nghĩ tới thật chu đáo, xác thực so với trước khí phái hơn nhiều."

"Ha ha..."

"Tỷ tỷ cùng tỷ phu cũng không có trải qua ta đồng ý, trực tiếp liền bắt đầu khởi công, chờ ta biết lúc, đã sắp muốn kết thúc!" Ứng Thừa Học vui vẻ cười nói, cảm thụ tỷ tỷ cùng tỷ phu đối với hắn quan ái.

Nhìn Ứng Thừa Học hạnh phúc vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh từ trong lòng cảm thấy vui vẻ, lập tức nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn vai, mỉm cười nói rằng: "Được, được, được!"

"Cũng đừng đến thăm nói chuyện, tiên tiến đến rồi nói sau!" Ứng Thừa Học đến thăm giới thiệu chính mình mấy tháng này kinh nghiệm, dĩ nhiên quên đem Nhiếp Thiên Minh mời đến trong nhà.

Nhìn thấy Ứng Thừa Học nhiệt tình như vậy, Nhiếp Thiên Minh trong lòng ấm áp, mỉm cười nói rằng: "Vậy thì làm phiền!"

"Tại khách khí với ta, liền không coi ta là làm huynh đệ, Ứng Thừa Học thật sự muốn tức giận!" Ứng Thừa Học làm bộ mặt băng bó, chăm chú nói rằng.

"Ha ha, ta đi xem xem ta Ứng tỷ tỷ, còn có tỷ phu!" Nhiếp Thiên Minh trước đó cùng bọn hắn ở chung cực kỳ hòa hợp, cho nên cũng không ở khách khí, theo Ứng Thừa Học tiến vào.

"Tỷ tỷ, người xem ai tới!" Mới vừa vào ốc, Ứng Thừa Học liền kêu to lên.

"Thừa Học, ngày hôm nay không phải là không có nghỉ sao? Ai tới?" Ứng tỷ tỷ đầu tiên là sững sốt, ngày hôm nay cũng không phải là học viện nghỉ tháng ngày, tại sao trở về.

"Vâng... Thiên Minh, ... Thiên Minh huynh đệ trở lại! Nhưng làm người Ứng tỷ tỷ lo lắng gần chết!" Trước đó cũng nghe Ứng Thừa Học nói đến Nhiếp Thiên Minh tao ngộ, không khỏi lo lắng.

Nhiếp Thiên Minh là bọn hắn Ứng gia đại ân nhân, nếu không phải hắn, Ứng gia khả năng liền từ Địa Hoang thành hoàn toàn biến mất.

Cho nên ngày hôm nay nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, Ứng tỷ tỷ cao hứng phi thường, vội vàng bắt chuyện quản gia mua đồ, chuẩn bị kỹ càng ăn.

Nhìn thấy Ứng tỷ tỷ bận rộn như vậy, Nhiếp Thiên Minh nhất thời cảm thấy có chút ngượng ngùng, đã đuổi kịp tôn quý nhất quý khách.

Nhìn hai người này tỷ đệ bận rộn, Nhiếp Thiên Minh không khỏi cảm thấy một tia ấm áp, những này hắn từ Phong Vân môn không thành cảm nhận được.

Rất nhanh Ứng Thừa Học tỷ phu cũng bị quản gia tìm trở về, cơm nước đã triệt để chuẩn bị xong.

"Thiên Minh đệ đệ, người tới gần nửa năm đều đi nơi nào, ta cùng Thừa Học lo lắng gần chết!" Ứng tỷ tỷ lo lắng hỏi.

"Đề tỷ tỷ lo lắng, trước đó Thiên Minh thu rồi thương rất nặng. Nửa năm qua, ta đều tại chữa thương." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

Hắn cũng không thể đem hắn tại Yêu Nhân tộc sự tình giảng cho Ứng tỷ tỷ nghe, coi như là Ứng Thừa Học cũng không nhất định có thể chịu đựng được.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!" Ứng tỷ tỷ lời nói ý vị sâu xa nói rằng, nghe được Nhiếp Thiên Minh nửa năm qua bình an vô sự, lập tức an tâm hơn nhiều.

"Vậy người lần này trở về, Chung Lâm bên kia làm sao bây giờ?" Ứng tỷ tỷ đột nhiên nghĩ đến trước đó xông vào trong sân, cướp giật Hắc Huyền những này nhân, lập tức lo lắng hỏi.

Nhiếp Thiên Minh vốn là muốn trả lời, thế nhưng Ứng Thừa Học cho hắn khiến cho một cái ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh lập tức rõ ràng ý tứ của hắn.

Trước đó, Ứng Thừa Học muốn muốn báo thù sự tình cũng chưa có nói cho Ứng tỷ tỷ, chính là làm cho nàng thiếu bận tâm.

Sau đó, bọn họ vẫn là rất đẹp giải quyết kẻ thù.

So với trước đó người kia, cái này Chung Lâm càng cường hoành hơn.

"Ha ha, ta đã mời ta đạo sư, Cửu đại sư tự mình ra mặt, chuyện này rất nhanh đã trôi qua rồi!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Áo, nguyên lai là Cửu đại sư tự mình đứng ra, xem ra chuyện này rất nhanh đã trôi qua rồi!" Ứng tỷ tỷ vừa nghe đến Nhiếp Thiên Minh mời Cửu đại sư, lập tức cũng không đang lo lắng.

Dù sao Cửu đại sư tại Phong Vân môn nội viện địa vị đặt ở đẳng kia, coi như là nàng cái này không ở Phong Vân môn người, cũng biết cái này cổ quái lão đầu. Hắn tự mình đứng ra, sự tình nhất định có thể giải quyết.

"Ứng tỷ tỷ, ngươi liền không cần lo lắng rồi!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng run lên lông mi, mỉm cười nói rằng.

Sắc trời dần dần tối sầm, Nhiếp Thiên Minh từ Ứng Thừa Học đi ra, Ứng Thừa Học vội vàng đi theo ra ngoài.

"Thiên Minh huynh đệ, chuyện này, ngươi định làm như thế nào?" Ứng Thừa Học lo lắng hỏi, trước đó hắn đã cảm giác được Nhiếp Thiên Minh sát khí, liền như chính mình lúc trước như thế.

"Còn có thể làm sao? Nợ máu trả bằng máu, ta muốn cho Chung Lâm chết không có chỗ chôn!" Nhiếp Thiên Minh nắm thật chặt nắm đấm, mạnh mẽ nói rằng.

"Nhưng là gia hỏa này thật sự là quá cường hoành, e sợ... Không bằng liền như ngươi trước tiên theo Cửu đại sư, đợi được thực lực vượt qua hắn, tại giết cũng không muộn!" Ứng Thừa Học lông mày hơi nhíu lại, Chung Lâm mạnh mẽ cực kỳ, hắn lo lắng Nhiếp Thiên Minh có cùng lần trước như thế, thảm bại mà về.

"Không, ta lần này đến chính là vì hắn!" Nhiếp Thiên Minh kiên định nói rằng.

"Nhưng là, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, đối với loại cường giả này đánh lên đều không có ưu thế!" Ứng Thừa Học sắc mặt nghiêm túc nói rằng.

"Ha ha..."

"Đánh lên? Hắn Chung Lâm không xứng, ta muốn quang minh chính đại giết chết hắn, tại hắn phong quang nhất thời điểm giết chết hắn!" Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nắm nắm đấm, móng tay đã mạnh mẽ lún vào thịt bên trong.

"A!" Ứng Thừa Học giật mình nhìn Nhiếp Thiên Minh, muốn quang minh chính đại giết chết Chung Lâm, này muốn thực lực rất mạnh.

Lẽ nào Thiên Minh hắn? Không thể nào đâu, cái này cũng quá quái thai, trong nội viện Khuông Mãng cũng không có như vậy biến thái.

Không, hắn so với Khuông Mãng càng biến thái! Tại tu vi thiên phú phương diện, Ứng Thừa Học vẫn đứng là không nhìn tới so được với Nhiếp Thiên Minh.

Tại Huyền Thiết Quảng giữa trường, hắn đánh giết công sơn dương, lực lượng một người, hóa giải Huyền Thiết Quảng tràng nguy cơ. Đồng thời còn có thể tiếp được Tổng đội trưởng năm phút đồng hồ cường thế công kích.

"Ngươi có phải hay không đã có giết chết Chung Lâm nắm chặt?" Ứng Thừa Học hưng phấn hỏi.

"Ha ha ha..."

"Ta liền không dỗi gạt ngươi, không sai, lần này trở về ta chính là vì lấy hắn mạng chó!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, trong ánh mắt tràn ngập xem thường ý lạnh.

Thật sự đạt đến rồi! Ứng Thừa Học tuy rằng trong lòng có chuẩn bị, thế nhưng nghe được Nhiếp Thiên Minh chính mồm nói ra, vẫn là ăn cả kinh.

Trong vòng nửa năm, hắn dĩ nhiên tăng cao nhiều như vậy, lúc trước Phong Vân môn nội viện những trưởng lão kia, thực sự là mù bọn họ mắt chó.

Dĩ nhiên vì Toán sư cùng Phong Vân môn trong lúc đó hòa bình, bỏ qua như thế một cái nghịch thiên tài.

Nghĩ tới đây, Ứng Thừa Học không khỏi vì làm Phong Vân môn cảm thấy bi ai.

"Vậy ta có thể làm cái gì?" Ứng Thừa Học chăm chú nói rằng, chỉ cần Nhiếp Thiên Minh phân phó, hắn có thể lên núi đao xuống biển lửa.

"Ha ha, ngươi liền hảo hảo chiếu cố Ứng tỷ tỷ đi, tuyệt đối đừng làm cho nàng lo lắng!" Nhiếp Thiên Minh âm thầm quyết định, chuyện này hắn tự mình giải quyết, không thể đem Ứng Thừa Học kéo xuống nước.

Mình coi như không có Phong Vân môn, hắn vẫn như cũ có thể tu luyện không trở ngại. Thế nhưng Ứng Thừa Học không được, hắn còn có một cái tỷ tỷ muốn hắn bảo hộ.

"Cái này..." Ứng Thừa Học hiển nhiên không muốn không đếm xỉa đến, lúc trước Nhiếp Thiên Minh động thân mà ra, chính mình ngày hôm nay không ra giúp hắn, thật sự nói không được.

Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh tâm ý đã quyết, không có ai có thể thay đổi hắn ý nghĩ.

"Chuyện này ta sẽ xử lý, đem người kéo vào đến, ta không yên lòng!" Nhiếp Thiên Minh kiên định nói rằng.

Ứng Thừa Học vốn là còn muốn nói điều gì, thế nhưng vừa nghĩ tới chính mình xác thực bang không tới đại ân gì, có thể có vẫn bại lộ thân phận, cho Nhiếp Thiên Minh cản trở, lập tức cũng chỉ có thể gạt đầu.

"Yên tâm đi, người hảo hảo chiếu cố Ứng tỷ tỷ đi, ta còn có những chuyện khác, đi trước!" Nhiếp Thiên Minh lạy quỳ lạy, bắt chuyện một thoáng Hắc Huyền cấp tốc biến mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Dung hợp Tam Viêm Chân Hỏa

Chậm rãi đi ở trên đường nhỏ, Nhiếp Thiên Minh không ngừng tự hỏi, đương nhiên là vì Chung Lâm sự tình.

Hắn lần này trở về chính là vì báo thù, nợ máu trả bằng máu!

Nhiếp Thiên Minh đã có chút không thể chờ đợi được nữa, thế nhưng lý trí nói cho hắn biết, hiện tại còn không là thời cơ tốt nhất. Vẫn phải xử lý hảo mấy chuyện.

Nửa đêm bên trong, Nhiếp Thiên Minh lại mơ tới khi còn bé cái kia kỳ quái mộng, một cái máu me khắp người đại hán, giết ra khỏi trùng vây, đem hài tử kia bỏ vào Tiểu Ngư thôn cự thạch bên cạnh.

Mỗi lần làm được cái này mộng, Nhiếp Thiên Minh đều không khỏi thức tỉnh, loại cảm giác này, hắn cũng không muốn tại có.

Mỗi lần tỉnh lại, Nhiếp Thiên Minh đều tại khó ngủ mất rồi, lần này cũng không ngoại lệ.

Liên hắn quyết định trước tiên tu luyện Diễm Viêm Đại thuật, tuy rằng trước đó đã hấp thu Tam Viêm Chân Hỏa hỏa diễm, nhưng là do ở thời gian hữu hạn, không có làm sao tế hóa chúng nó.

Vừa vặn có thể lợi dụng quãng thời gian này, hảo hảo luyện tập, cũng vì phía dưới giết chết Chung Lâm làm chuẩn bị.

"Vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh thật dài địa hô một hơi, sắc mặt chậm rãi hồng hào lên, ngón tay tản mát ra nhàn nhạt nhiệt khí.

Dần dần toàn thân đã triệt để đỏ, móng tay tản mát ra năng lượng cực kỳ khủng bố.

"Không sai, thế nhưng nếu muốn đạt đến càng cao hơn lực công kích, hay là muốn tinh tế luyện hóa chúng nó!" Tuy rằng cổ khí tức này cực kỳ mạnh mẽ, thêm vào Nguyên lực, cơ hồ có thể trong nháy mắt giết chết một cường giả.

Thế nhưng so với Nguyên lực tinh vi trình độ, hiện đang tu luyện Diễm Viêm Đại thuật, hiển nhiên không có đạt đến.

"Ong ong..."

Bên trong đan điền Nguyên Đan chậm rãi bắt đầu chuyển động, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy một cỗ cường đại Nguyên lực đang cùng Tam Viêm Chân Hỏa hỏa diễm lẫn nhau giao hòa. So với trước đó đơn giản dung hợp, lần này muốn có vẻ càng triệt để.

Một khi, Tam Viêm Chân Hỏa hỏa diễm khí tức cùng mình Nguyên lực tương dung ở chung một chỗ, Nhiếp Thiên Minh hiểu hắn có thể đến một cái độ cao mới.

Thế nhưng này không đơn giản, Nhiếp Thiên Minh trầm tư chốc lát, chuẩn bị thử.

"Ong ong..."

"A! Thật mẹ kiếp thống khổ!"

Nhiếp Thiên Minh vừa kiên trì không tới một phút đồng hồ, liền cảm thấy thân thể không khỏe . Cũng không phải bởi vì phương pháp không đúng, mà là bởi vì thân thể không chống đỡ được biến thái như vậy phương thức tu luyện.

Liên tính tại thống khổ, hắn cũng sẽ kiên trì, từ bỏ, không chưa hề nghĩ tới!

Trong đêm tối, một đoàn Liệt Hỏa đang thiêu đốt hùng lực , đồng thời thiêu đốt còn có Nhiếp Thiên Minh trái tim.

Da dẻ xuất hiện một ít không khỏe , thân thể có chút không chống đỡ được .

Nhiếp Thiên Minh ngừng một chút, từ bên người bao bên trong móc ra mấy hạt đan dược, mắt nhắm trong miệng.

Đan dược được lực lập tức bị thân thể hấp thu, xem ra trước đó thân thể xác thực đã đạt đến cực hạn.

"Vù vù..."

Nghỉ ngơi một lát sau, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu mới một vòng thử nghiệm.

"Rót vào!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng điều khiển Nguyên lực, chậm rãi rót vào đến Tam Viêm Chân Hỏa trong hỏa diễm.

"Dừng!"

Hai cỗ hơi thở lẫn nhau bính va vào một phát, Nguyên lực bị bắn ngược về phần lớn, thể nhưng còn có một phần nhỏ bị hấp thu.

"Không sai, chỉ cần nó hấp thu, ta liền có thể dung hợp!" Nhẹ nhàng run lên lông mi, Nhiếp Thiên Minh hưng phấn nói.

Bất quá biện pháp như thể xác thực đối với thân thể yêu cầu quá cao, nếu là mình đang tăng lên một cảnh giới, thân thể trên căn bản liền có thể hoàn toàn thích ứng.

Thể nhưng hiện nay, thời gian đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói, vẫn là tương đương quý giá.

Chờ đến cảnh giới tiếp theo, hắn Nhiếp Thiên Minh có thể không chờ nổi!

Hư Không lão sư vẫn hôn mê bất tỉnh, mình còn có rất nhiều chuyện muốn làm.

Đã như vậy, Nhiếp Thiên Minh liền không ở theo khuôn phép cũ , không biến thái như vậy tu luyện, dùng cái gì nghịch thiên?

Trên căn bản mỗi cách mười phút, Nhiếp Thiên Minh liền muốn dừng lại nghỉ ngơi chốc lát, bất quá thân thể chịu đựng năng lực cũng so với trước được rồi.

Nhẹ nhàng lau lau rồi giọt mồ hôi trên trán, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi đứng lên, sờ sờ phát khô môi, khẽ sờ cười cười.

Uống lướt nước, Nhiếp Thiên Minh lựa chọn kế tục tu luyện!

"Dừng!"

"Ngươi lại bài xích, ta cũng phải đem ngươi luyện hóa!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng phần nộ quát, nếu chúng nó đã ở trong thân thể của mình , nhất định phải phục tùng chính mình điều khống.

"Dừng!"

Nhiếp Thiên Minh thì thảo thì thâm, "Ta không tin, ta vẫn luyện hóa ngươi, ngươi không dung hợp!"

Quạt cuồng mà kiên cường, đây là Nhiếp Thiên Minh tại trong quá trình tu luyện chậm rãi bồi dưỡng.

Hay là tại hắn trong xương, chính là loại này!

Biển rộng nhi tử, không sợ bất kỳ!

Trong cuồng phong bạo vũ này một chiếc thuyền con, nhưng bất khuất!

"Ta bây giờ là cái này thuyền con, thể nhưng sớm muộn, ta chính là mưa to gió lớn!" Nhiếp Thiên Minh hung ác thì thâm, nắm thật chặt nắm đấm, trên không trung vung lên.

"Ca, bành!"

Lần thứ nhất, va chạm...

Lần thứ hai, ...

Lần thứ ba, ...

Lần thứ bốn, ...

Nguyên khí cùng Tam Viêm Chân Hỏa kịch liệt va chạm, Nhiếp Thiên Minh rốt cục chiếm cứ thượng phong.

Trước đó bị bài xích Nguyên lực chiếm bảy phần mười, hiện tại bị hấp thu Nguyên lực chiếm bảy phần mười.

Chiến sự cũng xảy ra triệt để biến hóa, Nhiếp Thiên Minh tự tin hẳn có thể hoàn toàn luyện hóa chúng nó.

"Kèn kẹt ca..."

Bên trong thân thể rốt cục xảy ra Nhiếp Thiên Minh chờ mong tiếng vang, Tam Viêm Chân Hỏa cùng Nguyên lực rốt cục tương dung ở cùng một chỗ.

"Bành!"

Liên ở bên trong thân thể Nguyên lực cùng Tam Viêm Chân Hỏa hòa điểm tương dung thời gian, Nhiếp Thiên Minh vị trí gian nhà đột nhiên mãnh liệt chấn động lên.

Hơn nữa càng ngày càng lợi hại, Nhiếp Thiên Minh ngồi xuống tại giường, đã trong nháy mắt hóa thành khói bụi.

Gian phòng run run càng ngày càng lợi hại, thậm chí đuổi tới một hồi tiểu động đất.

Chu vi gian phòng tựa hồ cũng cảm nhận được, đăng toàn bộ đều sáng. Cho nên đệ tử, đều không rõ xảy ra cái gì, kinh hoàng la hét.

"Làm sao dung đưa, mẹ kiếp, ở lâu như vậy đệ vừa xuất hiện loại chuyện này!"

"Ta vừa nảy mơ tới núi lửa phun trào, nguyên lai là phòng ở kịch liệt chấn động a!"

Nhiếp Thiên Minh hiểu là chính mình Nguyên lực cùng Tam Viêm Chân Hỏa tương dung thời gian, sản sinh lượng lớn công kích dẫn sóng trí, vội vàng dừng nguyên khí.

Vốn là lay động gian nhà, dần dần bình tĩnh lại.

Hạnh Hào, nội viện gian nhà chất liệu vô cùng tốt, liên tính xảy ra động đất, cũng đừng hòng thương nó nửa phần.

Vừa nhìn gian nhà không chấn động, trước đó chửi rủa âm thanh dần dần bị tiếng thảo luận thay thế.

"Thật mẹ kiếp gặp quỷ rồi! ..."

Nhiếp Thiên Minh có thể không có hứng thú nghe bọn hắn thảo luận, giường hồng rồi, hẳn hướng về trên ghế một nằm, ngủ.

Ngày mai, ánh mặt trời bắn thẳng đến đến Nhiếp Thiên Minh trước cửa sổ, có vẻ là xán lạn như vậy.

Ngày hôm qua ngủ một cái không sai giấc, nhẹ nhàng đưa tay ra mời lại eo, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng ngồi dậy. Tuy nói ngủ ở trên ghế, thế nhưng vẫn là có vẻ cực kỳ thoải mái.

Dung hợp Tam Viêm Chân Hỏa, Nhiếp Thiên Minh tâm tình cực giai, liên tính nằm trên mặt đất trên, hẳn cũng vui vẻ.

Nhìn quanh bốn phía, nhìn bị chính mình phá hoại giường, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đi lắc lắc đầu, sau đó khả năng cũng sẽ không tới nữa.

Đã như vậy, cũng không có cái gì hảo lưu luyện, hẳn cùng Phong Vân môn duyên phận đã hết!

Duyên phận hết, liền hết đi!

Xem ra có một số việc phải nhanh một chút giải quyết, Nhiếp Thiên Minh chăm chú nắm chặt nắm đấm, âm thầm nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Sỉ nhục Phong Vân môn, ha ha ha

"Sur ty, ta nghĩ tìm Cửu đại sư, không biết có ở đó hay không?" Nhiếp Thiên Minh run lên lông mi, cực độ nghiêm túc nói.

"Ai ư, người có thể coi là trở lại, người, gần nhất lại chạy đi nơi đâu điên rồi, liên tìm làm cu li người cũng không có." Sur ty oán giận nói, dùng ngón tay chỉ Nhiếp Thiên Minh.

"Yên tâm đi, sau đó cũng lại không có chuyện như vậy, vẫn là trước tiên mang ta đi tìm một cái lão sư, ta có chuyện quan trọng tìm hấn." Biết sur ty vẫn luôn là cái này tính khí, cũng không có trách nằng. Chỉ là Nhiếp Thiên Minh lúc này cũng không có tâm tình cùng nàng nói giỡn, lập tức nghiêm túc nói.

"Vậy cũng tốt, trước tiên đi theo ta!" Sur ty là lạ nhìn Nhiếp Thiên Minh, khoe miệng nhẹ nhàng vừa kéo, nghi hoặc nói rằng, trong lòng thầm nghĩ tên tiểu tử này có phải hay không giả thả hơn nhiều, đầu giật.

...

"Gần nhất lão sư tại luyện chế một loại đan dược, tuyệt đối đừng trêu chọc hấn lão nhân gia mất hứng, bằng không người sẽ chết rất thê thảm!" Sur ty nghiêm túc nói, thế nhưng cũng vì Nhiếp Thiên Minh cảm thấy lo lắng.

Dù sao Nhiếp Thiên Minh đã mấy tháng chưa có trở về, cũng không biết Cửu đại sư sẽ xử lý hấn như thế nào.

Dựa vào nàng hiểu rõ, không có một người dám vượt quá dài như thế thời gian, nếu như đổi thành nàng, cũng không cản trở lại, trực tiếp bị đuổi ra cửa lớn.

"Lão sư, Thiên Minh sư đệ trở lại, hấn muốn tới thấy người." Sur ty một mực cung kính nói rằng, chút nào không có ngày xưa Phi Dương Bạt Hổ.

"Ồ, người đem hấn mang vào đi!" Trong phòng nhân có vẻ cực kỳ bình tĩnh, không có một chút tức giận cùng bất mãn.

"Kim Thiên lão sư tính khí rất tốt a, thật sự rất khác thường, có thể hay không..." Sur ty không giải thích được nói, trong lòng thầm nghĩ, có phải hay không Bạo Phong mưa đến trước đó dấu hiệu!

Nói xong, sur ty dẫn Nhiếp Thiên Minh, tiến vào Cửu đại sư trong gian phòng, thấy Cửu đại sư chính đang nghiên chế đan dược.

"Trở lại..." Cửu đại sư cũng không hề xem Nhiếp Thiên Minh, vẫn như cũ bình tĩnh nói, tựa hồ Nhiếp Thiên Minh chưa bao giờ rời khỏi.

Nặng nề run lên lông mi, Nhiếp Thiên Minh cung kính nói: "Vừa trở về, ngày hôm nay có chuyện quan trọng Hướng lão sư bẩm báo."

"Ồ, nói đi, ta nghe đây?" Cửu đại sư vẫn không có ngừng đầu lên, vẫn là không ngừng mà xưng thảo dược số lượng.

"Là như vậy, ngày hôm nay, Thiên Minh đến chính là vì cùng người giải trừ thầy trò quan hệ. Sau đó Nhiếp Thiên Minh ta cùng Cửu đại sư cũng lại không có bất cứ quan hệ nào." Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh nói rằng.

"A! ..."

"Nhiếp Thiên Minh, người có phải điên rồi hay không..."

Sur ty sợ hãi kêu lên, rất nhiều người khóc hô, cầu Cửu đại sư thu hấn làm đồ đệ, Cửu đại sư đều không muốn đáp để ý đến bọn hấn. Không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên chủ động yêu cầu cùng hấn tiếp xúc thầy trò quan hệ.

Này tại toàn bộ Phong Vân Hoang cũng là đệ nhất đại tin tức a, sur ty sợ hãi nghĩ, nhìn trên mặt không có biểu tình gì Nhiếp Thiên Minh.

"Được rồi, người đã còn muốn chạy, ta cũng không ngăn cản người, chúng ta điều này cũng khen hay tự hạo tấn đi." Cửu đại sư trong tay tiểu xưng hơi run lên một thoáng, lập tức lại khôi phục bình tĩnh.

Từ đầu đến cuối, Cửu đại sư đều tại loay hoay hẩn thảo được, chưa từng có xem Nhiếp Thiên Minh một chút.

Như vậy cũng tốt, đối với người nào đều là một loại biện pháp tốt nhất.

"Này, vẫn bối hướng về Cửu đại sư cáo biệt, Cửu đại sư khá bảo trọng." Nhiếp Thiên Minh quyền chưởng báo đáp, cung kính nói.

"Ân, giúp ta đưa đưa Thiên Minh tiểu hữu, ta liền không ra ." Cửu đại sư vẫn như cũ loay hoay hẩn thảo được, chậm rãi nói rằng.

Trong giọng nói nhiều hơn một phần lo lắng, Nhiếp Thiên Minh gật đầu lia lịa, đây là hẩn Nhiếp Thiên Minh lão sư, hẩn vĩnh viễn kính trọng lão sư.

Tại Nhiếp Thiên Minh trong lòng, sẽ không nhìn, ngày đó toàn bộ Phong Vân môn đều muốn vứt bỏ chính mình thời gian, Cửu đại sư câu kia, hẩn là đệ tử của ta! ! !

...

Ra khỏi Cửu đại sư gian phòng, Nhiếp Thiên Minh có loại mặc danh thương cảm, đồng thời cũng có chủng loại giải thoát, hẩn cũng không tiếp tục thuộc về cái này để hẩn căm ghét Phong Vân môn.

"Sư tỷ, người sẽ đưa tới đây đi, Cửu đại sư còn có thật nhiều sự cần người trợ giúp ni, trở về đi thôi!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười quay về bị hẩn làm cho khiếp sợ sư tỷ chậm rãi nói rằng.

"Người, ... Ta không phải đang nằm mơ đi..." Biết hiện tại, nàng còn đang hoài nghi đây là một giấc mộng, một hồi không có phát sinh ảo giác.

"Ha ha ha..."

"Sư tỷ, khá bảo trọng..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, chậm rãi nói rằng, tiện đà xoay người nhanh chóng rời khỏi.

"Này thật sự là, dĩ nhiên là sự thật..."

"Đây là ta tên tiểu sư đệ kia sao? !"

Phía sau truyền đến sư tỷ tiếng kinh hô, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh đã đi rồi đi ra.

Con đường phía trước, cản chính hẩn trống trải, cho dù Bát Hoang không có đường, hẩn cũng từng bước từng bước bước ra.

Ngày hôm nay ánh mặt trời thật không tệ, Nhiếp Thiên Minh hài lòng cười cười, nhanh chóng đi tới Phong Vân môn to lớn nhất trên quảng trường.

Hẩn tại một khối cực đại thông cáo bài trước mặt ngưỡng lại, tìm đến một con bút lớn, cấp tốc viết cái gì.

"Vù vù..."

Bút dừng thời gian, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hô một hơi chậm rãi cười, giờ khắc này hẩn vui vẻ nhất .

Chẳng biết lúc nào, trên quảng trường đã tụ lại số mấy chục người, toàn bộ vây xem lại đây, nhìn cái này đặc biệt thiếu niên đến tận cùng viết cái gì.

"Nhiếp Thiên Minh ta, ngày hôm nay chính thức cùng Phong Vân môn cắt đứt, sau đó Phong Vân môn sự tình cho ta không quan hệ, ta cũng không hề bị Phong Vân môn hạn chế ."

Tuy rằng này mấy cái đại tự, xem ra không phải đại khí như vậy bằng bạc, còn có chút xấu, thế nhưng mang đến chấn động nhưng là to lớn.

Dường như một viên bom ở trong đám người nổ tung giống như vậy, chỉ bất quá đây là tâm lý chấn động.

"Hẩn, ... Hẩn muốn cùng Phong Vân môn giải trừ quan hệ..."

"Đây cũng là Phong Vân môn sáng lập tới nay, sỉ nhục lớn nhất, không phải môn phái khai trừ rồi đệ tử, mà là đệ tử khai trừ rồi môn phái."

"Này thả tới chỗ nào đều là to lớn sỉ nhục, Phong Vân môn sỉ nhục nhục, chúng ta sỉ nhục nhục..."

Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quét mắt những này nhân, nhất thời cảm giác được những này người là như vậy đáng thương, không biết khi nào, cũng sẽ bị Phong Vân môn bán.

"Phong Vân môn sỉ nhục, ha ha ha..."

"Theo ta có quan hệ gì sao?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, chậm rãi xoay người lại, kế tục đi về phía trước.

Hắc Huyền vội vàng vàng theo tới, đoàn người rất nhanh tản ra , vì cái này điên cuồng thiếu niên, tránh ra một cái đặc biệt con đường.

"Đúng rồi, ta nhớ được lần trước có cái gia hỏa muốn cùng ta tỷ thí, ta đã quên hắn tên gì. Các ngươi giúp ta chuyển đạt một tiếng, nếu như hắn tham ngộ gia Bát Hoang đại tái, nhớ tới đến trên đài tới tìm ta." Nhiếp Thiên Minh xoay người lại, thần nhiên nói.

"Hắn, hắn lại muốn tham gia Bát Hoang đại tái..."

"Bát Hoang đại tái, Nhiếp Thiên Minh ta không chỉ muốn tham gia, còn muốn nắm người số một, cho các ngươi biết. Phong Vân môn vứt bỏ ta, là cỡ nào chuyển ngu xuẩn. Ta muốn để bọn hắn đánh chính mình mặt..." Nhiếp Thiên Minh nắm thật chặt nắm đấm, mạnh mẽ nói rằng.

Hiện tại thật sự cùng Phong Vân môn không hề có một chút quan hệ , mình cũng xem như là đối với Phong Vân môn làm ra nho nhỏ trả thù.

"Hắc Huyền, chúng ta đi..."

"Còn có một nơi khác muốn đi, nên đến tính sổ lúc." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ Hắc Huyền Hổ Đầu, hơi cười nói.

...

"Ta nói rồi, ta sẽ trở lại, ta sẽ để các ngươi trả giá thật nhiều."

...

...

Thiên Hoang thành, Chung Lâm phủ đệ, cửa có vẻ hơi nóng náo, nghe nói gia hỏa này mấy ngày gần đây lại muốn thu đồ đệ đệ .

Xem ra lần trước bị hắn liên tục phế bỏ hai tên đệ tử, đối với Chung Lâm đã kích vẫn phải có, thế nhưng so với từ bản thân chịu đựng tội, so với nằm ở ghế tre trên Hư Không lão sư, điểm ấy đã kích còn thiếu rất nhiều.

"Ha ha ha..."

"Xem tới vẫn là đến đợi được hắn thu đồ đệ ngày đó trở lại đi, như vậy hí cũng tốt xem chút." Nhiếp Thiên Minh lông mi hơi run lên, khóe miệng giương lên một tia lạnh lùng ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Hết sức căng thẳng

Sau ba ngày buổi sáng, Nhiếp Thiên Minh rất sớm lên , thu thập một thoáng, trực tiếp chạy về phía Chung Lâm phủ đệ.

Lúc này Chung Lâm cửa đông như trảy hội, ra ra vào vào rất nhiều người, xem ra hôm nay đối với Chung Lâm mà nói, cái này tháng ngày vẫn là rất trọng yếu.

Lặng lặng mà tại cửa trước xoay chuyển vài giờ, Nhiếp Thiên Minh này mới chậm rãi đi vào!

"Ngươi, ngươi là... ?"

Cửa tiếp khách đệ tử, sợ hãi kêu, bọn họ không nghĩ Nhiếp Thiên Minh lại vẫn dám trở về, lại dám tại ngày đó trở về.

Đây cũng là Chung đại sư thu đồ đệ tháng ngày, ngày này tìm đến tra, chẳng phải là chờ chết sao?

"Cút ngay, ta muốn vào xem một chút bạn cũ, Chung Lâm lão chó! Đừng cản đường!" Lông mi dựng đứng, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh cánh tay run lên, Nguyên lực cấp tốc tụ lại, nhẹ nhàng một nhóm, lập tức đem chặn ở cửa đệ tử bị chấn động liểng xiểng .

"Chà xát..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chân vượt tiến vào, phía sau Hắc Huyền cũng nhanh chóng theo tới.

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi lại dám tại lão sư thu đồ đệ tháng ngày tới quấy rối, ngươi sẽ chờ chết đi!" Người phía sau uy hiếp nói rằng.

"Đừng!"

Một vệt ánh sáng ánh tránh qua, người kia trên mặt lập tức nhiều thêm năm đạo hồng hồng dấu tay, không bỏ nhìn Nhiếp Thiên Minh, dường như nhìn thấy Ác Ma.

"Lắm mồm!" Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ quăng một câu, trực tiếp đi vào phía trong.

...

...

Chung Lâm bên trong phủ, trong đại sảnh, hắc bằng hữu đều tụ tập ở đây. Mà ngồi ở trung ương tự nhiên là vị này Chung Lâm đại sư, hẳn là hôm nay nhân vật chính, hết thầy hí đều sẽ muốn vây quanh hắn đến xướng.

Mấy tên đệ tử ở riêng hai bên, cung kính đỉnh lão sư cùng khách nhân nói chuyện.

Ngồi phía bên trái liền là hôm nay những này là mới thu đệ tử gia trưởng, lúc này bọn họ chính đang khen ngợi Chung Lâm.

"Chung đại sư, ngài sau đó đệ tử sẽ cuộn cuộn không ngừng, chung có một ngày Chung đại sư cũng có thể trở thành Phong Vân Hoang vì làm không nhiều cao cấp Toán sư." Trong đó có một vị gia trưởng nịnh nọt nói.

"Ha ha ha..."

"Vậy thì mượn người chúc lành." Chung Lâm hai mắt híp lại , thoả mãn cười.

"Nghe nói lần này Chung đạo hữu mới thu đệ tử thiên phú cực cao, nhưng là để mấy người chúng ta không ngừng hâm mộ a!" Bên cạnh vị kia Phùng Toán sư mỉm cười nói.

"Ha ha, Phùng đạo hữu nói đùa. Kỳ thực trước đó này mấy tên đệ tử thiên phú cũng cũng không tệ, ai nghĩ đến đều bị Nhiếp Thiên Minh gia hoá kia cho phế bỏ, nghĩ tới đây. Lão hủ khí liền không đánh một chỗ đến!"

Vừa nhắc tới Nhiếp Thiên Minh, hắn liền cảm thấy cực độ khó chịu, đối với Nhiếp Thiên Minh, hiện tại hắn thực sự là hận thấu xương a!

"Hừ, cái loại này tiểu tạp chủng, sớm muộn sẽ bị đại sư nắm trong lòng bàn tay, cũng không thể so động khí..."

"Chung đạo hữu, gia hoá kia sớm muộn đều là một người chết, không nên vì một người chết ảnh hưởng tâm tình."

"Ta nghe nói gần nhất tên tiểu tử kia giống như vừa nặng trở về Địa Hoang thành, vẫn chủ động cùng Phong Vân môn thoát ly quan hệ, xem ra không có Phong Vân môn che chở, tiểu tử kia cũng sống không lâu ." Phùng đạo hữu nghĩ đến mấy ngày trước thu được tin tức, lạnh lùng cười nói.

"Không sai, gần nhất ta cũng nghe nói. Nếu không phải bận bịu thu đồ đệ, ta nhất định phải xới ba tấc đất, cũng phải đem hắn sinh sôi quả ." Chung Lâm khe khẽ gật đầu, trong giọng nói tràn đầy phẫn nộ.

Trước đó Nhiếp Thiên Minh không chỉ có từ trong tay của hắn chạy trốn, lại vẫn phá hỏng chính mình tàn sát nói. Cái này nhưng là hắn tổ sư bói lưu lại đồ vật, đối với hắn tu luyện rất có trợ giúp! Nhưng là cứ như vậy bị Nhiếp Thiên Minh làm hỏng, mất đi hết thầy giá trị!

Đương nhiên đồ vật những thứ này đều là thứ yếu, then chốt là hắn tại Thiên Hoang thành làm mất đi mặt mũi!

Mặt mũi, dịch nếm, không dễ đến!

Biện pháp tốt nhất, chính là giết chết Nhiếp Thiên Minh. Mà giờ khắc này Nhiếp Thiên Minh đã hoàn toàn thoát khỏi Phong Vân môn, liền tính giết hắn, cũng không có gánh nặng .

"Chính là, liền để hắn sống thêm hai ngày, thu xong đồ đệ, lập tức giết chết hắn!" Phùng đạo hữu hai mắt chảy ra hung quang, mạnh mẽ nói rằng.

"Ha ha..."

Trong lúc nhất thời, cười đắc ý âm thanh, nịnh nọt tiếng cười, truyền ra...

-

-

"Lão sư, cái kia... Nhiếp Thiên Minh hỗn đản dĩ nhiên đã tìm tới cửa, vẫn đã thương mấy người." Trong đó một đệ tử, sợ hãi nói rằng

"Chung Lãm, người lão bắt tử này, nhanh lên một chút đi ra, ta tới..."

"Vội cái gì hoảng, một cái xú Mao tiểu tử, người dĩ nhiên khản Trương Thành như vậy, điểm kia có ta Chung Lãm đệ tử đáng đáp." Chung Lãm bất mãn nãy, trên mặt lập tức lộ ra một con tức giận.

Vị đệ tử kia tại khách nhân trước mặt mắt lể nghi, Chung Lãm trong nháy mắt cảm thấy khó chịu.

Tức giận không chỉ có là đối với mình đồ đệ phát, cũng là đối với Nhiếp Thiên Minh phát. Dĩ nhiên tại chính mình thu đồ đệ đại ngày thật tốt đến khiêu khích, quét chính mình tâm tình tốt.

"Chung đạo hữu đừng nóng giận, vừa nhiên tên tiểu tử kia đưa tới cửa, chẳng phải là càng tốt hơn, không chỉ có thu rồi đồ đệ, lại chính tay đâm kẻ thù. Song hỷ lâm môn, song hỷ lâm môn a!"

"Đi, ta xem một chút cái kia không biết trời cao đất rộng tiểu tử, lần trước để hắn chạy trốn, lần này ta nhìn hắn trốn đi đâu." Chung Lãm mạnh mẽ nói rằng

...

...

"Hảo tiểu tử, lại dám đi tìm cái chết." Chung Lãm vừa nhìn quả nhiên là Nhiếp Thiên Minh, lạnh lùng cười nói.

"Ha ha, nghe nói Chung đại sư ngày hôm nay thu đồ đệ, ta ngày hôm nay chuyên tới để tặng lễ. Chúc đại sư chết sớm sớm siêu sinh, lễ khinh tình ý trọng, mong rằng đại sư nhận lấy a!"

Nhiếp Thiên Minh cười lớn lên, không chút nào đem Chung Lãm để ở trong lòng, trong mắt tràn đầy trêu tức, tiếng cười càng ngày càng to lớn, toàn bộ sân đều có thể nghe được.

"Muốn chết..."

"Ngày hôm nay đến tìm ta xúi quẩy, lão phu tuyệt đối không thể để cho người còn sống trở về. Giết người, vì ta này mấy tên đệ tử báo thù." Chung Lãm trong mắt lộ ra một tia tinh mang, hung ác nói rằng.

"Ồ, thật sao? Ta ta rất chờ mong, bất quá ta tuyệt đối đừng lại làm cho ta chạy!" Nhiếp Thiên Minh lông mi hơi run lên, khinh thường nói.

"Người, tiểu tử!" Câu nói này ngược lại là nhắc nhở Chung Lãm, hắn tuyệt đối sẽ không để tên tiểu tử này chạy thoát.

Với này đồng thời, Chung Lãm tinh thần lực cấp tốc áp chế Nhiếp Thiên Minh, nỗ lực đem hắn nhốt lại, phòng ngừa hắn chạy trốn.

Xác thực lần trước để hắn chạy trốn, Chung Lãm mấy ngày đều ngủ không ngon giấc, thêm vào lại tổn thất vài tên rất có thiên phú đệ tử, dẫn đến toàn bộ sân âm u, cơ hồ không ai dám nói chuyện lớn tiếng.

Mãi cho đến mấy ngày hôm trước, Chung Lãm mới một lần nữa tìm tới mấy cái rất có thiên phú đệ tử, tâm tình hơi chút tốt một chút rồi.

"Đừng!"

Chung Lãm tinh thần lực cấp tốc công lại đây, hình thành cảm giác áp bách cường đại, Nhiếp Thiên Minh thân thể chấn động mạnh mẽ, thân thể xuất hiện dị dạng...

"Ha ha ha..."

"Không sai, thực lực đề cao, thế nhưng vẫn là một con đường chết." Chung Lãm cuồng tiếu nói.

Nhiếp Thiên Minh chỉ là trong lòng cười cười, đến thời điểm liền cho người biết như thế nào một con đường chết.

Chương 181: Đánh chính người

"Kèn kẹt..."

Xương cốt lần thứ hai phát sinh thanh âm chói tai, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt hơi chút ngưng trọng chút, bắt quả tại sâu trong nội tâm, hấn tâm nhưng tại cấp tốc nhúc nhích.

"Toán sư cấp ba, ha ha ha... , cũng chỉ có như thế..."

Nhiếp Thiên Minh cuồng tiếu , mấy tháng trước, Chung Lãm như một ngọn núi lớn mạnh mẽ đè lại chính mình, bây giờ hấn rút cục muốn lật đổ ngọn núi lớn này, tâm tình cũng trở nên phấn khởi lên.

Dù sao Toán sư cấp ba thực lực vẫn là đặt ở đẳng kia, như chỉ là dùng Nguyên lực cùng với chống đỡ được, xác thực không phải là đối thủ của hấn, lập tức cũng không dám khinh thường.

"Ha ha, ta nhìn người có thể kiên trì đến bao nhiêu?" Chung Lãm lạnh lùng cười nói, ngón tay của hấn cấp tốc sóng chấn động, như sóng chấn động một cái đàn cổ, tinh thần lực từ bốn phương tám hướng, nhanh chóng chạy tới, cấp tốc ngưng kết thành một cái vô hình vòng lớn, chăm chú bao quanh hấn.

"Lần này người đừng đánh toán đi..."

"Vù..."

Lúc này Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng điều động làm Toán Hạch, tinh thần lực cấp tốc tụ lại, Nguyên lực lần thứ hai cấp tốc do đan điền bắn ra, chặn lại Chung Lãm công kích.

"Ha ha, lần trước cho người tên tiểu tử này chạy trốn, lão phu hối hận không thôi. Còn có thể không hấp thụ lần trước giáo huấn, lại để tiểu tử người trốn thoát, lão phu mặt vẫn để vào đâu?" Chung Lãm đắc ý nói.

"Ngày hôm nay ta không dự định chạy, lần này trở về chính là vì báo ngày đó mối thù." Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói.

Lạnh lùng dưới khuôn mặt, tiết lộ ra một cổ nòng đậm sát khí, nghĩ tới đây thiên khuất nhục, Nhiếp Thiên Minh nói cái gì cũng không có thể bình tĩnh.

Báo thù đương nhiên phải chọn cái ngày thật tốt, cũng chỉ muốn ngày hôm nay, hấn đem Chung Lãm gắt gao đập ở lòng bàn chân, hấn Chung Lãm từ đây cũng chưa có mặt tại ở Thiên Hoang thành .

Đây mới là hấn Nhiếp Thiên Minh rất muốn, không chỉ có muốn người chết, còn người nữa thân bại danh liệt từ.

"Lão gia hoà, áp chế được rồi đi, cũng nên ta hoạt động một chút ..."

Nhiếp Thiên Minh một tiếng nổi giận, toàn bộ sân lập tức dường như sấm sét giống như vậy, đem Chung Lãm bên cạnh mấy vị gia trưởng chấn động đi ra ngoài.

"Ồ?"

"Làm sao có khả năng? Tiểu tử này tại ta áp chế hạ, dĩ nhiên có thể bắn ra đại năng như vậy lượng..." Chung Lãm sắc mặt nhất thời chìm xuống, phía sau mấy người, tuy rằng không là cường giả, thể nhưng chí ít đã đạt đến Thiên Nguyên hậu kỳ.

Trước kia náo nhiệt bầu không khí, cùng với những này cho rằng Nhiếp Thiên Minh chắc chắn phải chết người, không khỏi một lần nữa nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh.

Bao quát Phùng đạo hữu ở bên trong, mọi người mặt lập tức âm trầm một thoáng, một lần nữa thăm thị người này.

"Ha ha ha..."

"Mười mấy tuổi nhóc con, có thể cường tới chỗ nào, dám tại Chung đại sư trước mặt ngang ngược, ta nhìn người muốn chết..." Phùng đạo hữu nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, chợt lạnh lùng cười nói.

Dù sao Nhiếp Thiên Minh mười bảy, mười tám tuổi nam tử thanh niên, muốn lay động bọn họ những này bước lên đến cường giả hàng ngũ người, gần như là không thể nào.

"Người, cảm miệng, không liên quan đến người. Ta tìm chính là Chung Lâm, không phải người." Nhiếp Thiên Minh quát lạnh nói.

"Người..." Phùng đạo hữu nuốt chút nữa giận điên lên, mặt lập tức thanh .

"Phùng đạo hữu, chớ cùng cái này tiểu súc sinh chấp nhặt..."

"Hừ..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hừ một tiếng, bên trong đan điền Nguyên lực dường như như thủy triều, cấp tốc dâng lên.

"Diễm Viêm Đại thuật..."

Thân thể dường như một đoàn lửa giận, cấp tốc bắn ra, lập tức đem Chung Lâm tinh thần văng lòn nghiền ép thành mảnh vỡ.

Thân thể nhanh chóng xông ra ngoài, hóa thành một cái hỏa hồng lợi ảnh, cấp tốc xé hướng về Chung Lâm.

"Tên tiểu tử này dĩ nhiên ẩn giấu thực lực..."

"Áo cảnh một tầng..."

Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh cảm giác được một cỗ cực cường lực lượng tinh thần, dường như hồng thủy giống như vậy, từ Chung Lâm trên người tuôn ra.

Cái này lực lượng, Nhiếp Thiên Minh cũng không xa lạ gì, ngày đó chính mình suýt chút nữa chết ở Chung Lâm thủ hạ.

"Người cho rằng người vẫn có thể không chế ta sao?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, mười ngón dường như vuốt rồng giống như vậy, cấp tốc chạy ra khỏi tinh thần lực Uông Dương, trực tiếp đánh về phía Chung Lâm.

"Tiểu súc sinh, lại bị người cho phá."

Trong giọng nói Chung Lâm đến có vẻ cực kỳ bình tĩnh, thế nhưng trong lòng nhưng xảy ra dòi sông lấp biển giống như vậy, có thể phá tan chính mình ảo cảnh người, thật sự không nhiều. Như Nhiếp Thiên Minh như vậy ung dung đã đột phá người đã ít lại càng ít.

"Hồng..."

Trên nắm tay mang theo Tam Viêm Chân Hóa khí thể, đem không khí chung quanh thiêu nóng bỏng, toàn bộ sân trong khoảng thời gian ngắn, như ở một cái đại trong lò lửa.

Nguyên lực bên trong chen lẫn tinh thần lực, có mang theo Tam Viêm Chân Hóa hỏa diễm năng lượng, có vẻ cực kỳ có khí thế.

"Khiếu..."

Trong không khí lại truyền ra một tiếng đáng sợ tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh nắm đấm lần thứ hai phát sinh cường đại không tiếng hét, toàn bộ sân, thậm chí phạm vi trong vòng một dặm đều có thể nghe được cái này thanh âm đáng sợ.

"Chịu chết đi! ..."

"Chớ đắc ý quá sớm, đây chỉ là bắt đầu..." Chung Lâm lúc này cũng điên cuồng lên , trong tay ngón trở cấp tốc uốn lượn , nhanh chóng về ra mấy chục cái đáng sợ đường vòng cung, mỗi cái đường vòng cung lại nhanh chóng phân giải, tách ra thành mới đường vòng cung.

"Đại tách ra thuật..."

Bên cạnh Phùng đạo hữu sợ hãi kêu, có thể làm cho Chung đại sư sử dụng đại tách ra thuật, có thể thấy được Nhiếp Thiên Minh muốn so với trong tưởng tượng lợi hại rất nhiều.

"Quả nhiên có một bộ , nhưng đáng tiếc ta cũng không phải là lúc trước Nhiếp Thiên Minh ..." Hân lạnh lùng cười, chút nào không có cảm thấy áp lực, liền tính ngày hôm nay Chung Lâm đem Toán Hạch lấy ra đến, Nhiếp Thiên Minh cũng muốn trừ đi cái này kẻ thù.

Ác khí không thể khó chịu, đại thù không báo không vui...

Vùng này hết thấy cường giả đều cảm giác được này hai cỗ thể lực , trong khoảnh khắc toàn bộ hướng về bên này vừa tới.

"Là người nào, lại dám đi Chung đại sư quý phù quấy rối."

...

...

"Nhanh đi tìm Danh đại sư, ngày hôm nay tên tiểu tử này có điểm quý quý, e sợ Chung đạo hữu ứng phó không tới..." Phùng đạo hữu rút cục phát hiện Nhiếp Thiên Minh dị thường, lúc này Chung đại sư trên mặt mồ hôi lạnh không ngừng mà hướng phía dưới nhỏ.

Vừa mới qua đi bao lâu, này gã sai vật dĩ nhiên trở nên cuồng hoành như vậy, không chỉ có đột phá Thiên Nguyên Thần cảnh giới, thậm chí đã đạt đến Tiểu Thành kỳ, thực sự là quá là đáng sợ.

Mọi người đều cảm thấy Nhiếp Thiên Minh tản mát ra khí thế mạnh mẽ, tràn đầy cảm xúc tự nhiên là Chung Lâm.

"Ta cũng không tin, ngươi có nghịch thiên bản lĩnh..."

Chung Lâm cũng không chịu đựng được, bão táp lên, ngón trỏ bên trong tản mát ra một tia cực cường hào quang, cấp tốc xẹt qua, đảo mắt đến Nhiếp Thiên Minh trước mắt.

Trong lúc đó Chung Lâm cánh tay run lên, này một tia đường vòng cung cấp tốc gai hướng về Nhiếp Thiên Minh con mắt.

"Ha ha..."

Lúc này Nhiếp Thiên Minh trong thân thể chảy xuôi Tam Viêm Chân Hỏa khí thế, song chưởng đường kính đánh tới, đảo mắt lại biến Thành Hồ thảo, mạnh mẽ chụp vào này một tia tinh mang.

"Xi xi..."

Chung Lâm mãnh liệt tinh thần lực lại bị Nhiếp Thiên Minh sinh sôi tạo thành bột mịn, hóa thành một tia khói xanh, cấp tốc rải rác.

"A!"

Chung Lâm trong lòng dường như bị châm đâm bình thường thống khổ, trong thân thể tinh thần con số cấp tốc run rẩy, nôm nớp lo sợ.

"Ngươi dám thương ta tinh thần nguyên khí..." Chung Lâm phần nộ gầm thét lên, như cùng một cái phát nổ chó hoang.

"Đây mới là mới vừa mới bắt đầu, ta muốn ngươi cũng ném thử ngày đó khuất nhục..." Nhiếp Thiên Minh vừa dứt lời, dưới chân bước tiến lần thứ hai bước ra, thân thể trong cơ thể lần thứ hai bùng nổ ra đáng sợ hỏa diễm lực lượng, trên không trung không ngừng khuếch tán.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Tru tâm tru nhân

Lúc này Chung Lâm quý phủ đã kinh biến đến mức cực kỳ khủng bố, hai đại cường giả quyết đấu!

Đây không phải là đơn giản nguyên kê lực mạnh quyết đấu, mà là hai cái Toán sư trong lúc đó quyết đấu. Cái này liên tính tại cường giả Như Vân Thiên Hoang thành, cũng là khó gặp chuyện lớn.

"Hồng..."

Giờ khắc này Chung Lâm đã bị Nhiếp Thiên Minh chọc giận, coi như nhiều người như vậy, mình đã không có mặc cho mặt mũi gì rồi!

Ngày hôm nay Nhiếp Thiên Minh, cần phải chết! Chung Lâm ở trong nội tâm điên cuồng hét lên, hấn không chết, chính mình vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

Chung Lâm điên cuồng rống giận, cả người bắn đi ra, tạo thành một cái cực kỳ đáng sợ cương trụ, cấp tốc xoay chuyển quá khứ, không khí trong nháy mắt bị đâm xuyên, phát sinh đáng sợ gió xoáy.

"Tinh Thần Chùy!"

Người chung quanh lập tức cảm thấy khí tức khủng bố, có loại châm đâm cảm giác, ngũ tạng lục phủ ở bên trong thân thể không ngừng mà lăn lộn. Nếu là bọn hắn nằm ở loại tinh thần này khí tức dưới, thân thể có thể bị toàn bộ đâm thông.

Khinh già một thân tu vi toàn bộ mất đi, trọng già, tử vong!

"Người cho rằng, ta sẽ sợ người!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nhìn hấn, khoe miệng vung lên một tia xem thường trào phúng.

Tay trái vòn quanh chỉ Hoang tề dĩ nhiên vào thời khắc này chậm rãi chuyển lên, đây là đối với Chung Lãm to lớn nhất châm chọc.

Hấn Nhiếp Thiên Minh chính là vì nói cho Chung Lãm, người Tinh Thần Chùy đối với ta không có quá mãnh liệt dùng.

Giờ khắc này Chung Lãm cảm nhận được khủng hoảng, hiển nhiên mỗi lần cùng Nhiếp Thiên Minh chính diện giao thủ, hấn đều có thể cảm nhận được Nhiếp Thiên Minh không ngừng cường đại.

Ngăn ngắn mấy giờ bên trong, Chung Lãm đã đem chính mình vài cái tuyệt chiêu toàn bộ xuất ra, đừng nói hấn Nhiếp Thiên Minh, coi như là càng cường hoành hơn cường già, cũng nên bị đánh cho sứt đầu mẻ trán!

Mỗi một lần, chính mình cũng tính toán sai rồi, Nhiếp Thiên Minh lần lượt đã kích hấn tự tin, vốn là cho rằng chắc thắng chiến đấu, cho tới bây giờ vất vả.

Thế nhưng Chung Lãm đã tại Toán sư giới nhiều năm như vậy, tự nhiên không muốn bị Nhiếp Thiên Minh nắm mũi dẫn đi.

Chung Lãm lại bùng nổ ra cường hoành nhất công kích, nỗ lực nhanh chóng giết chết Nhiếp Thiên Minh.

Chung phủ mặt đất đã triệt để gãy lìa, không khí chung quanh bên trong nhiệt độ cấp tốc giảm xuống, tia sáng cũng càng ngày càng mờ.

Mọi người đã có thể nghĩ đến hơi thở của cái chết, người chung quanh bị cấp tốc đẩy ra, mà những này tu vi thấp hơn người, thậm chí trực tiếp bị đánh bay.

"Tìm! Tìm! Ta chờ người đây?"

Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nhạo nói, đồng thời cho Diệp Tà khiến cho một cái màu sắc ánh mắt, cấp tốc khởi động Toán Hạch, hấn vẫn đang đợi Chung Lãm nổ tung thức công kích.

Chỉ có tại mạnh nhất thời điểm, gắt gao đem đá văng ra, mới có thể làm cho Chung Lãm cảm thấy tuyệt vọng, tuyệt vọng từ...

Mà giờ khắc này hiển nhiên là Chung Lãm mạnh nhất thời khắc, cũng là Nhiếp Thiên Minh ra tay trả thù thời cơ tốt nhất.

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt âm trầm, khoe miệng di động một tia quý dị co rúm, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cỗ cường đại Nguyên lực, hai tay mạnh mẽ chộp tới Chung Lãm.

Diệp Tà lợi trào như Hỏa Long giống như vậy, cấp tốc xé ra Chung Lãm thân thể!

"Bành!"

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ ở trong không khí kịch liệt va chạm hậu, lưu lại đốt cháy khét mùi vị, còn có khí tức khủng bố.

Là một cường già đối với một cường già khác toàn thắng, đây là tráng lệ đến mức nào mà lại đáng sợ hình ảnh.

Bởi vì hình ảnh bên trong thiếu niên mới là không đủ mười tám tuổi, mà hấn đối thủ nhưng là hưởng dự Thiên Hoang thành Chung Lãm.

"A! ..."

"Ta cánh tay, ta muốn đem người giết..."

Trong không khí truyền đến Chung Lãm thống khổ kêu thảm thiết âm thanh, còn có chính là cực độ sự phẫn nộ. Chung Lãm cánh tay lại bị Nhiếp Thiên Minh sống sờ sờ xé ra, đương nhiên này trào cũng là Diệp Tà xé ra.

"Làm ra đẹp đẻ..." Nhiếp Thiên Minh khoe miệng nhẹ nhàng vừa kéo, quay về Diệp Tà hài lòng cười nói.

"Phí lời, người cũng không nhìn Hồ gia trước kia là ai? Người đem đường bày sẵn, Hồ gia lại không hảo hảo biểu hiện, trái lại để tiểu tử người xem thường rồi!" Diệp Tà nhẹ nhàng thở ra một hơi, hững hờ nói rằng, đối với nó mà nói, đây chỉ là giờ tay nhắc chân đơn giản như vậy.

Nhẹ nhàng quăng một thoáng trên ngón tay huyết dịch, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói: "Sẽ không liền chút bổn sự ấy đi! Nếu như đúng là liền chút bổn sự ấy, vậy còn là quên đi, sớm một chút kết thúc đi!"

Giờ khắc này Nhiếp Thiên Minh đã nằm ở tuyệt đối dẫn trước ưu thế, hấn không chỉ có muốn đánh bại Chung Lãm, càng muốn phá hủy hấn trái tim.

Người là Chung đại sư thì lại làm sao? Người là Toán sư tụ hội thì lại làm sao, đặc tội ta, như thường cho người quy thiên!

Lúc này Chung Lãm triệt để sợ, dù sao hấn cũng là Toán sư cấp ba, thực lực đã đến Chuyển Đan kỳ bên trên, làm sao có khả năng thua với một ra nói không lâu tiểu tử.

"Hắn tinh thần lực không sai, người nghĩ biện pháp chiếm vì bản thân có." Diệp Tà nhẹ nhàng liếm liếm chính mình lợi trào, mỉm cười nói.

"Lão thất phu, ngày hôm nay sẽ là của người ngày tận thế." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên, trong ánh mắt đã tản mát ra cường đại sát ý.

Giờ khắc này Chung Lãm đã không biết nên làm cái gì, tựa hồ hắn trong mắt đã không có hi vọng..

"Chung đạo hữu, người thế nào rồi?" Phùng đạo hữu ân cần hỏi han.

Chung Lãm nhanh chóng đưa mắt nhìn Phùng đạo hữu, như nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng.

"Phùng đạo hữu, giúp một việc, phần nhân tình này, ta Chung Lãm nhất định sẽ vẫn." Chung Lãm lúc này đã biết nơi này không có sức chống cự Nhiếp Thiên Minh công kích, không thể không cầu trợ ở Phùng đạo hữu, nếu như cùng Phùng đạo hữu liên thủ, tình huống khả năng liền rất khác nhau.

"Yên tâm, hai người chúng ta liên thủ, vẫn có thể không giải quyết được cái này chẳng nhóc con tử!"

"Ha ha ha..."

Nếu như liền Phùng đạo hữu chính mình, hắn tuyệt đối không dám nói như vậy, thế nhưng muốn kết hợp hắn cùng Chung Lãm hai người lực lượng đối phó trước mắt tiểu tử, hắn nắm chặt tính càn lớn một chút.

"Được, ngày hôm nay ta liền giết các người."

Lấy một loại ngưng cuồng tự đại tư thái hung ác nói rằng, hai mắt âm trầm nhìn hai người kia, toàn bộ sân đều có thể nghe được Nhiếp Thiên Minh rống giận.

"Xem ra chúng ta đắc tội một cái cực kỳ vương tay chân nhân vật." Phùng đạo hữu lúc này mới có hối hận, bản đến chính mình có thể không đếm xỉa đến, thế nhưng vẫn là quyền vào.

Liền xem mấy chiêu bên trong, lão hữu Chung Lãm đã bị đánh đến chật vật không thể tả, có thể thấy được Nhiếp Thiên Minh lực công kích có bao nhiêu dọa người.

Bất quá nếu đáp ứng, trước mặt mọi người, làm sao có khả năng đổi ý đây? Nếu là bị đồn đại đi ra ngoài, hắn Phùng người nào đó cũng cũng không cần lại Thiên Hoang thành đặt chân.

"Yên tâm đi, ta khiến người ta đi thỉnh Danh đại sư, ngày hôm nay tiểu tử này có chạy đằng trời." Phùng đạo hữu nhẹ nhàng niệm nói một câu, Chung Lãm yên lòng, khe khẽ gật đầu.

"Đa tạ Phùng đạo hữu ra tay, lão phu vô cùng cảm kích." Chung Lãm chật vật nói rằng, giờ khắc này hắn chính đang trị liệu trên bả vai vết thương.

Vừa nãy Nhiếp Thiên Minh một trào này tử, đã để lực công kích của hắn giảm xuống một nửa.

"Ồ, ha ha ha..."

"Đánh không lại, vẫn đi viện binh, ha ha..."

Trong sân lập tức truyền đến Nhiếp Thiên Minh xem thường tiếng cười nhạo!!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Không biết tự lượng sức mình

Nghe được tính Phùng gia hoá kia nói đã đi thỉnh cứu binh, Nhiếp Thiên Minh lông mi nhẹ nhàng run nhúc nhích một chút, khóe miệng lập tức cuốn lại,

xem thường mắng.

"Thật không biết xấu hổ! Liên tính ngươi đem các ngươi hội trưởng mời tới, ngày hôm nay ngươi cũng là một con đường chết."

Nói xong Nhiếp Thiên Minh cự bàn tay to, nhanh chóng vỗ lại đây, một cỗ lực lượng đáng sợ, trong nháy mắt tuôn ra.

Nguyên lực cùng tinh thần lực nhanh chóng phối hợp , tại Toán Hạch điều khống hạ, sợ hãi giống như xẹt qua đi.

"Hừ, lão phu liền xem ngươi cái này gã sai vật mạnh như thế nào hân." Phùng đạo hữu cấp tốc bắn ra, to lớn nắm đấm, như sắt chùy giống như vậy, công kênh mà lại rắn chắc, mạnh mẽ đập về phía Nhiếp Thiên Minh.

"Hừ, thật mẹ kiếp không biết tự lượng sức mình!"

Lúc này Nhiếp Thiên Minh đã đem lực lượng điều đến tốt nhất trạng thái, tinh thần lực cùng Nguyên lực đã hoàn mỹ kết hợp, sinh ra lực lượng càng mạnh mẽ hơn, trong nháy mắt có Hủy Thiên Diệt Địa oai.

"Ta trước hết để cho ngươi nếm thử sống không bằng chết cảm giác." Nhiếp Thiên Minh bàn tay cấp tốc tóm tới, chưởng trên lực lượng đề cao mấy lần, như một cái đồ hồng hồng vuốt rỗng, âm trầm bắt được Phùng đạo hữu nắm đấm.

Tốc độ cực nhanh đồng thời, lực lượng cũng đạt tới sử dụng tốt nhất.

"Cột kẹt..."

Theo Nhiếp Thiên Minh cánh tay lệch đi, Phùng đạo hữu xương cốt lập tức phát sinh pháo giống như tiếng vang, cực kỳ chói tai, chỉ chớp lát sau, Phùng đạo hữu gần như ác quỷ giống như gào thét trong nháy mắt truyên thiên toàn bộ sân.

"Cái này..."

"Cái tốc độ này cũng quá nhanh đi!"

Mọi người cũng không nghĩ tới, lần này Nhiếp Thiên Minh ra tay càng thẳng thắn hơn. Chuẩn xác mà nói, mọi người lại một lần nói thầm Nhiếp Thiên Minh thực lực.

Nghe được âm thanh người, lập tức cảm thấy sờn cả tóc gáy, không khỏi sờ sờ chính mình xương, cảm giác Nhiếp Thiên Minh là nắm ở trên người.

Không nghĩ tới Phùng đạo hữu dĩ nhiên trong vòng nhất chiêu, liền thua thương tích đầy mình .

"Cùng tiến lên, chặt tên tiểu tử này." Lúc này Chung Lâm đã không thêm đến xia , nơi nào còn muốn lo lắng chính mình mặt mũi, coi như là xuất động toàn bộ nhân, chỉ cần giết chết gia hỏa này là được.

"Ha ha ha..."

"Đều đến đây đi, các ngươi những này không biết xấu hổ đồ vật, Nhiếp Thiên Minh ta khi nào e ngại quá!" Nhiếp Thiên Minh cười lạnh một tiếng, song chưởng kế tục chụp vào Phùng đạo hữu, tốc độ so với trước càng nhanh hơn.

"Hống..."

Hắc Huyền lúc này cũng không chịu nổi tịch mịch , hướng về đoàn người giận dữ hét, cả người tản ra khủng bố lửa giận, đuôi cọp ba trực tiếp hoành quét tới, đối diện ba, bốn cái Thiên Nguyên hậu kỳ cao thủ, trong nháy mắt bị quét đến.

Khinh giả xương sườn gãy vỡ, trọng giả trực tiếp đi đời nhà ma. Lúc này Hắc Huyền cũng tinh thần tỉnh táo, trực tiếp đánh về phía đối diện cường giả kia, hồ ảnh vừa đến, một đạo đỏ tươi huyết quang lập tức phun ra được.

"Hống hống hống..."

Hắc Huyền rống giận nẩy tiếng, đã triệt để có cường giả phong độ , nhanh chóng xé ra thân thể của đối phương, những người bên cạnh sợ hãi nhìn hết thấy trước mắt, không người nào dám xông lên.

"Đều là phế vật, đều là phế vật..." Chung Lâm phẫn nộ thét lên âm ỉ, chính mình đệ tử thậm chí ngay cả một con yêu thú đều không đối phó được, nhất thời rít gào không ngừng.

"Được rồi, ta cũng chơi đủ rồi, sẽ đưa ngươi đi Hoàng Tuyền đi!" Nhiếp Thiên Minh cũng không thêm đang chú ý bọn họ, khởi động Toán Hạch, tinh thần lực cấp tốc gai nhập Phùng đạo hữu trong thân thể.

"Khè khè..."

"Ngươi làm gì? Ngươi, ..."

"Ha ha ha... , ai bảo ngươi quản việc không đâu, này sẽ là của ngươi báo ứng. ..." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười, tinh thần lực nhanh chóng lôi kéo đối phương tinh thần con số, nỗ lực đem chúng nó từ đôi phương Toán Hạch lôi ra.

"Chung đạo hữu, bang tiểu đệ một cái, tên tiểu tử này quá quỷ quái ." Phùng đạo hữu sợ hãi hô.

Nhiếp Thiên Minh nơi nào cho hấn cơ hội này, lạnh lùng cười nói: "Ta trước tiên đem ngươi tinh thần con số hấp thu, nhìn ngươi còn có năng lực gì, nhìn ngươi còn dám hay không quản việc không đâu."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh dường như kéo tơ dệt kén giống như vậy, đem Phùng đạo hữu tinh thần con số nhanh chóng hút vào đến chính mình Toán Hạch bên trong.

"Ngươi... Ác Ma..."

Phùng đạo hữu so với ai cũng biết mất đi tinh thần con số hậu, hấn còn có thể còn lại cái gì?

Một bộ trống trơn thi thể, xác chết di động.

"Ta Ác Ma, coi như là đi! Bất quá cũng là bị các ngươi bức, ngươi liền an tâm đi thôi!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, cũng không phản đối.

"Không tốt, Phùng đạo hữu, nhanh lên một chút rút khỏi được." Chung Lâm phát hiện dị thường, lớn tiếng hô, không khỏi liên tưởng lên trước đó chính mình tào ngộ.

"Ngươi đừng nói nhảm, còn chưa : không tới giúp ta." Phùng đạo hữu này thật sự là sợ hãi , sợ hãi quát.

"Ta, ta..." Chung Lâm áp ứng không có chính diện trả lời, hấn không nghĩ tới Phùng đạo hữu liền Nhiếp Thiên Minh một chiêu đều tiếp không được, giờ khắc này chính chịu người chế trụ.

Vốn đang hi vọng liên hợp Phùng đạo hữu đối phó Nhiếp Thiên Minh kế hoạch, trong nháy mắt bị hấn tan rã rồi.

"Ngươi, nhanh tới giúp ta, đừng nói nhảm, ta không phải..." Phùng đạo hữu vẫn chưa nói hết, Nhiếp Thiên Minh đã bắt đầu động thủ.

Đưa tới cửa đồ vật, Nhiếp Thiên Minh làm sao từ chối đây?

"Nhận mệnh đi!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, Toán Hạch cấp tốc vận hành, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng rót vào Phùng đạo hữu bên trong thân thể.

"Kèn kẹt ca..."

Trong nháy mắt, Phùng đạo hữu cũng cảm giác được rút gân rút cốt nỗi đau, tinh thần mặt đạo bị Nhiếp Thiên Minh cấp tốc nghiền ép .

Phùng đạo hữu cực độ thống khổ tru lên, âm thanh càng ngày càng to lớn, cũng càng ngày càng kinh khủng.

"Đây chính là ngươi quản việc không đâu kết cục!" Nhiếp Thiên Minh không có dừng lại, Tinh Thần Tự Phù lần thứ hai thâm nhập, trực đảo Hoàng Long.

"Ha ha, bản mạng Toán Hạch, ta trung thu rồi!" Nhiếp Thiên Minh lập tức cảm giác được đối phương bản mạng hoàng hạch tồn tại, lạnh lùng cười nói.

"Ngươi, ngươi... Van ngươi, bỏ qua cho ta đi! Ta nguyện ý cùng Chung Lâm cắt đứt!" Phùng đạo hữu khổ sở cầu khẩn.

Nghe được đoạn văn này, Nhiếp Thiên Minh càng thêm cảm thấy phản cảm, cau mày, trong tay lực đạo cũng không khỏi gia tăng.

"Ngươi, Phùng lão đầu, không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên nói như thế!" Chung Lâm mặt lập tức tức giận tái nhợt, nổi giận nói.

"Đã như vậy, ta liền lưu ngươi một cái mạng!" Nói xong, Nhiếp Thiên Minh khởi động Tinh Thần Tự Phù cấp tốc đem Phùng đạo hữu bản mạng Toán Hạch lôi ra, Phùng đạo hữu triệt để đã biến thành một người phế nhân.

"Oa, oa..."

Phùng đạo hữu liền vắng hai cái máu, thân thể suy yếu té xỉu đến trên mặt đất .

"Tới phiên ngươi, Chung Lâm đại sư!"

Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nhìn Chung Lâm, trong ánh mắt tràn đầy phần nộ, song chưởng trên Nguyên lực cấp tốc tụ lại, chậm rãi hướng về Chung Lâm tới gần.

Hiện tại Chung Lâm đã đánh mất chống lại năng lực, tay phải che bị xé ra tả cánh tay, phần nộ nhìn Nhiếp Thiên Minh.

"Tiểu tạp chủng, nếu là ngươi dám giết ta, hội trưởng sẽ không bỏ qua cho ngươi, toàn bộ Toán sư tự hội sẽ không bỏ qua cho ngươi." Chung Lâm uy

hiếp nói rằng.

"Ồ, thật sao?"

"Ngươi cho là ta sẽ sợ sao?"

Nhiếp Thiên Minh xem thường hỏi, hắn đã sớm tự nói với mình, coi như là Phong Vân Hoang Hoang chủ cầu tình, hắn cũng muốn chính tay đâm người này.

"Khè khè..."

Nhiếp Thiên Minh trên người lần thứ hai tản ra ép người khí thế, thẳng tắp ép về phía Chung Lãm.

"Lão sư, lão sư, Danh đại sư tới." Đột nhiên viện ở ngoài truyền tới một nam tử sốt ruột tiếng kêu.

"Ha ha ha..."

"Ta nhìn ngươi lần này trốn đi đâu, chỉ cần Danh đại sư vừa đến, ngươi chắc chắn phải chết." Chung Lãm rốt cục thở phào nhẹ nhõm, Danh đại sư tới, chỉ ít chính mình không có nguy hiểm tính mạng.

"Ta xem ai có thể cứu ngươi..." Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói, ngón trỏ cấp tốc bắt được hắn, nhanh chóng không chế hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Hắn, ta nhất định phải giết!

"Vị tiểu hữu này, hạ thủ lưu tình, có chuyện gì chúng ta đều có thể thương lượng." Đột nhiên một đạo cực kỳ vang dội âm thanh truyền tới, Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu nhìn một cái, nguyên lai là một cái tử nam tử hơn mười tuổi.

Người này thân mang Toán sư tụ hội đặc biệt trang phục, trong lúc phát tay, liền có thể thấy được hắn địa vị.

Rất hiển nhiên, hắn địa vị muốn so với Chung Lãm cao hơn không ít, cách Nhiếp Thiên Minh gần hai mươi mét, hắn liền có thể cảm nhận được Danh đại sư trên người tản mát ra cường giả khí phách, trong lúc nhất thời Nhiếp Thiên Minh thậm chí có điểm không chịu nổi.

"Đừng!"

"Muốn áp bách ta, ngươi này nơi nào có thương lượng tư thế, thực sự là uy hiếp trắng trợn." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng thì thào.

"Ha ha, tiểu hữu quá lo lắng!" Danh đại sư lập tức mỉm cười nói rằng, hắn không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên cũng không kém, chẳng trách Chung Lãm có thể bị hắn dẫn dắt thành như vậy!

"Hảo thương lượng, ha ha... Ta trước tiên làm thật hắn, những chuyện khác, đều tốt thương lượng." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng phản kích nói.

Danh đại sư sắc mặt lập tức âm trầm lại, lúc này phía sau đã tụ lại mấy chục tên cường giả, thanh niên này nhân dĩ nhiên không cho mình mặt mũi.

Muốn biết mình tại Thiên Hoang thành, địa vị cũng là tương đương cao, coi như là Phong Vân môn trưởng lão của nội viện môn, cũng không dám làm trái ý tứ của hắn.

Mà thanh niên này nam tử, dĩ nhiên tại trước mặt mọi người, đối với mình chẳng thêm ngó tới.

"Chỉ cần ngươi dám xuống tay với hắn, ngày hôm nay ngươi liền đừng hy vọng sống sót đi ra ngoài." Danh đại sư rốt cục không để ý mặt mũi, tại nhiều như vậy nhân trước mặt, không cho mình mặt mũi, sau đó vẫn để cho hay không hắn cái này Toán sư tụ hội Tam đại trưởng lão làm sao gặp người.

Cường giả tối đỉnh chính là cường giả tối đỉnh, lời này vừa nói ra, trong nháy mắt bầu không khí đã phát sinh ra biến hóa. Người phía sau lập tức vì làm thiếu niên ở trước mắt nắm bắt một cái hắn, câu nói này liền mang ý nghĩa hắn, Nhiếp Thiên Minh đã chết.

"Ha ha ha..."

"Người xem trước một chút phong thư này rồi nói sau!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, hần từ trước đến giờ không ưa những này cao ngạo ngang ngược người, lập tức không có dừng lại, nhanh chóng ném ra ngoài một phần thư.

"Đừng!"

Thư tốc độ cực nhanh bay đến Danh đại sư trong tay, phát sinh lạnh lạnh âm thanh.

Danh đại sư lộ ra vẻ kinh ngạc, tuổi còn trẻ thậm chí có tu vi như thế, lập tức không khỏi vì làm Chung Lâm đại sư lo lắng.

Hần cùng Chung Lâm tuy rằng giao tình không tính quá sâu, thế nhưng cùng thuộc về với Toán sư tụ hội, chính mình hội sở bên trong người bị giết, làm trưởng lão hần, trên mặt cũng tối tăm.

Đây là một phần Trần Phong viết cho Hoang Kỳ nơi làm việc tin, trong thư đối với Nhiếp Thiên Minh đại gia tán dương, thậm chí có đẩy hần làm Tổng đội trưởng.

Tuy rằng Trần Phong cũng chỉ là một cái Tổng đội trưởng, thế nhưng hần quyền lợi đã cùng tiểu kỳ chủ tương đương, hần có phân lượng nhất định.

Vậy chính là nói cách khác, Nhiếp Thiên Minh có tám phần mười khả năng tấn thăng đến Tổng đội trưởng.

"Ha ha ha..."

"Thiên Minh tiểu hữu, có việc hảo thương lượng, chỉ cần người thả Chung đại sư, ta bảo đảm, không ai dám lại tìm người gây phiền toái. Hơn nữa Toán sư chúng ta tụ hội vẫn đem người liệt vì chúng ta cung phụng, có thể được hưởng đặc biệt quyền lực!" Danh đại sư xem xong tin hậu, mỉm cười nói rằng, đã không có trước đó vênh vào hung hăng tính.

Danh đại sư nói chuyện ngữ khí biến đổi, để phía sau cường giả cảm nhận được không rõ, Danh đại sư là ai vậy, tại một mảnh này khu vực, hần nói một, không ai dám nói hai.

Này không chỉ có là tôn trọng, càng là thực lực thể hiện, nhiều năm như vậy đắc tội hần người, toàn bộ bị hần giết chết. Hần cũng dựa vào thực lực siêu cường, bước lên đến Toán sư hội nghị thượng tầng thành viên trọng yếu.

Sắc mặt biến hóa không chỉ có là Danh đại sư phía sau người, còn có Nhiếp Thiên Minh trong tay Chung đại sư, có thể làm cho Danh đại sư phát sinh một trăm tám mươi độ đại chuyển biến, nhất định có cang to lớn hơn sự tình phát sinh.

Cái gì chó má cung phụng, ta không gì lạ: không thèm khát, đặc biệt quyền lực, hừ, chó má! Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thào.

"Danh đại sư, cứu cứu ta!" Chung Lâm nhìn thấy Danh đại sư tới, biết mình đã an toàn.

"Ha ha..."

"Hi vọng người khác tới cứu người, nằm mơ. Chính mình cũng không cứu nổi chính mình, tại sao có thể hi vọng người khác đâu?"

Nhiếp Thiên Minh ngón tay bên trong Nguyên lực cấp tốc gai hướng về Chung Lâm thân thể, Chung Lâm lập tức phát sinh thống khổ kêu thảm thiết.

"Thiên Minh tiểu hữu, đừng được voi đòi tiên, đừng tưởng rằng có Hoang Kỳ lòng người, người dám tử không e dè. Coi như là Hoang Kỳ tiểu kỳ chủ, hội trưởng chúng ta cũng có thể để hần chết không có chỗ chôn." Danh đại sư vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh như trước làm theo ý mình, phần nộ nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Đây là chuyện sau này, thế nhưng, hiện tại ta chỉ muốn giết cái gia hỏa này..." Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói, nếu nhắc tới bọn họ hội trưởng, chỉ ít trong khoảng thời gian ngắn, này Danh đại sư sẽ không xuống tay với chính mình.

Dù sao Toán sư tụ hội phải đối mặt chính là Hoang Kỳ, hần cũng không dám ngông cuồng ra tay.

"Không sai, bên người bao bên trong còn có chút đáng giá đồ vật, sung công."

Nói xong Nhiếp Thiên Minh cấp tốc từ hần trên người đem bên người đóng gói nhập chính mình bên người bao bên trong.

Như thế công khai đánh cướp phòng chừng cũng chỉ có Nhiếp Thiên Minh có thể làm ra, cho nên Danh đại sư người phía sau quần không khỏi phát sinh một trận khinh bỉ âm thanh.

"Khinh bỉ, các người tại sao phải khinh bỉ, cùng với bị hủy phôi, không bằng để chúng nó phát huy cang to lớn hơn hào quang!" Nhiếp Thiên Minh xem thường thì thào, hần mới không để ý đến người làm sao xem chính mình.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh cười lạnh qua đi, ngón tay mạnh mẽ cắm vào hần thân thể, Nguyên lực trắng trợn phá hoại hần thân thể.

"A, Nhiếp Thiên Minh, ta thành quỷ cũng không buông tha ngươi." Chung Lãm thống khổ kêu thảm, toàn bộ sân nhất thời cảm thấy một trận rung mình.

"Thành quỷ, không buông tha ta, tốt, ta đang chờ..."

Nói xong Nhiếp Thiên Minh đem Tam Viêm Chân Hỏa toàn bộ năng lượng tụ lại tới ngón tay, trực tiếp đem Chung Lãm thân thể đốt cháy.

Chung Lãm trong nháy mắt đã biến thành một đoàn khói đen, giờ khắc này tan hết trong không khí.

"Quá là đáng sợ..."

Liền ngay cả Danh đại sư cũng không khỏi run lên một cái, thiếu niên này dĩ nhiên như vậy quả đoán.

Danh đại sư người phía sau mặt cũng trở nên ngưng trọng, ai cũng biết, nếu là đổi thành chính mình, cũng chắc chắn phải chết.

"Danh đại sư, này một phần thư có thể cho ta sao?" Nhiếp Thiên Minh tiêu diệt Chung Lãm tâm tình thật tốt, nhàn nhạt cười nói.

"Cho ngươi... Bất quá, ngươi cùng Toán sư chúng ta tụ hội món nợ, sẽ không cứ như vậy kết thúc. Một ngày nào đó ngươi sẽ trả giá thật nhiều." Nói xong Danh đại sư cấp tốc đem thư bỏ lại đây.

Dù sao Nhiếp Thiên Minh phía sau có khổng lồ Hoang Kỳ, chuyện này nhất định phải do hội trưởng tự mình cùng Hoang chủ giao thiệp, mới có thể chân chính trả thù Nhiếp Thiên Minh.

Lập tức Danh đại sư cũng không dám đem sự tình làm lớn, chỉ có thể dùng ngôn ngữ uy hiếp hấn.

"Ha ha ha..."

"Ta chờ ngày đó, ta ngược lại thật ra nhìn, ai có bản lĩnh này. Liền tính ngày này chọc ta, ta cũng muốn thống một cái lỗ thùng!" Nói xong, Nhiếp Thiên Minh chào hỏi một thoáng Hắc Huyền, nhanh chóng xông ra ngoài.

Người đã giết, Nhiếp Thiên Minh cũng không muốn nhiều hơn nữa sự, cấp tốc chạy ra Chung Lãm phủ đệ.

"Nhiếp Thiên Minh, ngươi chờ, hôm nay đối với chúng ta tụ hội sỉ nhục, tương lai ta muốn ngươi gấp bội trả lại." Danh đại sư nắm thật chặt nắm đấm, yên lặng mà thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Bắt lấy Nguyệt Kỳ

Không có cái gì so với đại thù đến báo đến càng thêm khoan khoái, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng huyết sáo, uốn lượn chỉ Hoang tề lần thứ hai nhanh chóng chuyển lên, liền ngay cả mặt sau Hắc Huyền đều cảm thấy cực độ hưng phấn.

"Ngươi chuẩn bị đi nơi nào?" Diệp Tà nhàn nhạt hỏi.

"Đương nhiên là nhanh lên một chút trốn ra Thiên Hoang thành, ngươi cho rằng ta ngốc sao? Ta bị Phong Vân môn bán đi một lần, cũng không muốn lại bị Hoang Kỳ bán đi một lần." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Xem ra ngươi xác thực thành thực, Hồ gia không có bạch nhìn lầm ngươi." Diệp Tà dùng móng vuốt gãi gãi đầu, thoả mãn nói rằng.

Không nghi ngờ chút nào, Phong Vân Hoang không thể nào vì một cái cái gọi là thiên tài đi đắc tội một cái Toán sư tụ hội.

Phong Vân Hoang làm lại cũng không thiếu thiên tài, trừ phi mình thật sự đến đỉnh điểm cảnh giới, có thể lấy lực lượng một người đối kháng toàn bộ Phong Vân môn, tụ hội, khi đó Hoang chủ mới có thể nhìn thẳng nhìn hấn.

Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh không cần người khác nhìn thẳng nhìn hấn, coi như là hiện tại, Nhiếp Thiên Minh cũng không muốn nghe theo Hoang chủ

mệnh lệnh.

Chính hấn mệnh, do chính mình, không khỏi thiên, không khỏi nhân...

"Bán đi ta, sẽ không cho ngươi cơ hội."

"Chúng có một ngày, ta muốn cho những này vứt bỏ ta người, đạt được thăm nhất cái giá phải trả..."

...

...

Thiên dần dần tối xuống, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc chạy đi, tuy rằng hấn đã bước lên cường giả, nhưng là muốn đối phó những này Toán sư tụ hội, vẫn là còn thiếu rất nhiều.

Ngày đó nếu không phải là mình có một phần Trần Phong thư, chỉ ít cũng cần một hồi ác chiến mới có thể trốn ra được.

"Tăng cao thực lực..."

"Ta muốn biến thành cái kia đứng ở đỉnh cao người!"

Nhiếp Thiên Minh dùng tay chỉ vào bầu trời, phẫn nộ nói rằng.

Vừa mới đi ra không tới ba giờ lộ trình, Nhiếp Thiên Minh đã nghe được Phong Vân Hoang toàn diện bắt lấy Nhiếp Thiên Minh tin tức.

"Khái khục..."

"Vẫn đúng là bị bán đứng, xem ra ta rất sáng suốt a!" Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười cười, tuy rằng trong lòng có chút không thoải mái, thế nhưng sớm ngờ tới hậu, chỉ ít có thể tiếp thu.

"Hò gia, chúng ta có phải hay không nên trốn trốn một chút?" Nhiếp Thiên Minh nghĩ đến Hoang Kỳ thực lực, không khỏi lắc lắc đầu. Hấn tại Hoang Kỳ ngốc quá, Hoang Kỳ thực lực không thể nghi ngờ, nếu là thật sự muốn bắt Nhiếp Thiên Minh, này cũng thật là một cái khó khăn.

Dọc theo đường đi, Nhiếp Thiên Minh ít nhiều gì biết một ít. Lần này phụ trách bắt lấy hấn chính là Hoang Kỳ bên trong là bí ẩn nhất Nguyệt Kỳ. Cái này Nguyệt Kỳ chỉ thuộc về Hoang chủ quân hạt, thậm chí liên Hoang Kỳ kỳ chủ cũng không có quyền hỏi đến.

Bởi vậy có thể thấy được, Nhiếp Thiên Minh lần này họa xông được không nhỏ. Ít nhất là Hoang chủ tự mình hạ mệnh lệnh, xem ra Toán sư tụ hội hội trường xác thực cho Hoang chủ mạng đến không nhỏ áp lực.

Dựa vào Nhiếp Thiên Minh hiểu rõ, cái này Nguyệt Kỳ là gia tộc là kế thừa, chuyên môn vì làm Hoang chủ phục vụ.

"Xem ra con đường phía trước, không dễ đi lắm a!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, cũng không phải hối hận đắc tội Toán sư tụ hội.

Liên tính Hoang chủ muốn lực bảo vệ Chung Lâm, Nhiếp Thiên Minh vẫn là sẽ không chút nào do dự giết chết hấn, đây là hấn nguyên tắc.

Ngươi là cường quyền, nhưng ta không thỏa hiệp!

Thiên càng ngày càng mờ, chẳng biết lúc nào một vầng trăng không tròn vẹn treo lơ lửng tại Thương Khung bầu trời, màu sắc đã trắng xám. Ánh sáng từ trăng chiếu trên mặt đất, còn như là sóng nước. Bất quá như vậy hoàn cảnh, Nhiếp Thiên Minh đã lâu không có thương thức.

Một người một hồ, chậm rãi tiến lên, giờ khắc này Nhiếp Thiên Minh cũng không vội ở chạy đi, chậm rãi bình phục tâm tình của chính mình.

Liên tiếp mấy tháng bốn ba, cuối cùng Chung Lâm rốt cục chiếm được nên có báo ứng, cũng coi như một cái chuyện không tồi.

Ban đêm độc hành, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hướng về Phong Vân Hoang biên giới đi đến.

Muốn chạy ra Phong Vân Hoang, phía trước cái kia đại Mãng Sơn nhất định phải trải qua.

"Hóng hóng!"

Mới vừa vừa bước vào đại Mãng Sơn, Hắc Huyền liên rống giận mấy tiếng, nhạy cảm cảm giác được có uy hiếp.

Nhẹ nhàng xoa xoa nó một chút, Nhiếp Thiên Minh tinh thần con số cấp tốc quét qua quá khứ.

"Đừng!"

Tinh thần lực vừa tiếp xúc đến phía trước hư ảnh, lập tức bị gây trở về.

"Người nào?" Nhiếp Thiên Minh hiểu có cường giả tại phía trước, lạnh lùng hỏi.

"Ngươi, Nhiếp Thiên Minh?" Một nam tử trung niên, nhàn nhạt hỏi.

Nhẹ nhàng nhú nhú mày lông, Nhiếp Thiên Minh ý thức được mình đã bị Hoang Kỳ nhân nhận ra. Bất quá khi hạ cũng không cảm thấy sợ sệt, lẩm bẩm nói: "Vâng, ngươi là ai?"

"Ta, ha ha... Nguyệt Thanh Trần thuộc hạ!" Nam tử lạnh lùng nở nụ cười, chậm rãi đi ra.

"Nguyệt Thanh Trần?" Nhiếp Thiên Minh tí mị tự hỏi, ở trong ấn tượng của hắn, có còn hay không người này, chẳng lẽ là Nguyệt Kỳ người?

"Này, Nguyệt Thanh Trần là Nguyệt Kỳ người nào?" Nhiếp Thiên Minh không do dự trực tiếp lao tới chủ đề, lạnh lùng hỏi.

Nam tử đi tới Nhiếp Thiên Minh trước mặt, nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, lẩm bẩm nói: "Nếu biết Nguyệt Kỳ, tự nhiên cũng phải biết Nguyệt Kỳ kỳ chủ con gái, Nguyệt Thanh Trần tiểu kỳ chủ!"

"Cái này, ..." Nhiếp Thiên Minh thật sự không biết, vốn là Nguyệt Kỳ cũng rất thần bí, liến tỉnh hấn tại Hoang Kỳ ngốc quá, đối với bọn hắn cũng không hiểu rõ lắm.

Bất quá căn cứ dĩ vãng giới thiệu, Nguyệt Kỳ nữ tử, tâm cơ cực cường. Chẳng lẽ mình cũng đụng tới như vậy cường giả, vạn nhất nàng nhìn chằm chằm chính mình, làm sao mới có thể chạy ra Phong Vân Hoang?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh lập tức cảm thấy đau đầu, bất quá trước mắt cường giả tuy rằng rất cường đại, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh tự tin, đối phương tuyệt đối bất không được chính mình.

Đương nhiên kẻ ngu si mới lựa chọn cùng đối thủ liều mạng đây? Dù sao Nhiếp Thiên Minh ở ngoài sáng, Nguyệt Thanh Trần bọn họ ở trong bóng tối, một khi giao thủ, đưa tới càng nhiều cường giả, càng thêm không có cơ hội chạy đi.

"Ha ha, ta biết rồi! Bất quá thỉnh chuyển cáo nhà các ngươi Nguyệt Thanh Trần tiểu kỳ chủ, Nhiếp Thiên Minh ta không cùng các ngươi chơi trò chơi rồi!" Nói xong, Nhiếp Thiên Minh khinh藐 một cái Hắc Huyền, nhanh chóng hướng về ngược lại phương hướng bỏ chạy.

Phía sau nam tử cũng không vội với truy đuổi, mà là lựa chọn nhàn nhạt mỉm cười.

"Quả nhiên không ra Nguyệt Thanh Trần tiểu kỳ chủ sở liệu, Nhiếp Thiên Minh thật sự lựa chọn con đường này!" Nam tử nghĩ tới trước đó Nguyệt Thanh Trần bàn giao sự tình, không khỏi thở dài nói.

Quá không tới mười phút, từ trong bóng tối đi ra khỏi một thiếu nữ.

"Bộp bộp bộp..."

Thiếu nữ biến cười đi tới nam tử trung niên trước mặt, theo ánh sáng từ trăng nhìn lại, phiến phiến tóc dài như ngân hà rót xuống từ chín tầng trời giống như trút xuống hạ xuống, dưới ánh trăng có vẻ cực kỳ đẹp đẽ. Tân Nguyệt giống như mỹ lệ Phụng mị, một đôi mắt hạnh tể Trường Minh mị, duyên dáng mũi ngọc, ngọc tai ửng đỏ, thỏ khí Như Lan môi.

Một nụ cười như là khắc ở trên mặt như thế, làm cho người ta một loại như gió xuân ấm áp cảm giác!

"Tiểu kỳ chủ, ngươi đã đến rồi!" Nam tử trung niên cung kính nói, rất hiển nhiên người này đó là nam tử trung niên đề cập Nguyệt Thanh Trần, Nguyệt Kỳ kỳ chủ con gái.

"Tên tiểu tử kia có phải hay không lựa chọn con đường này?" Nguyệt Thanh Trần cười hi hi hỏi, dường như tại xem một hồi vở kịch lớn.

"Vâng, bất quá tên tiểu tử này đã chạy trốn. Dựa vào thuộc hạ quan sát, hắn không phải dễ dàng như vậy đối phó! Tiểu kỳ chủ, ngươi vẫn là cẩn thận một chút tuyệt vời." Nam tử trung niên nhắc nhở.

"La đại thúc, ngươi là đang hoài nghi ta Nguyệt Thanh Trần thực lực sao?" Nguyệt Thanh Trần cười hi hi nói, chút nào không nhìn ra tức giận đáng vẻ, giống như nàng trời sinh liến như vậy như thế.

"Không phải, đương nhiên không phải. Chúng ta Nguyệt Kỳ tên nữ tử nào không phải túc trí đa mưu, không phải..." Nam tử trung niên vốn còn muốn kể tục khích lệ, thế nhưng bị Nguyệt Thanh Trần đưa tay cắt đứt.

"Ta cũng không có ngươi nói tốt như vậy!" Nguyệt Thanh Trần thần nhiên nói, khoe miệng vĩnh viễn treo ở vẻ mỉm cười.

Chương 186: Bại lộ

Nhìn Nguyệt Kỳ hạ tới người đặc biệt, La đại thúc cũng không biết nên nói cái gì, gãi gãi đầu, cung kính nói: "Tiểu kỳ chủ, chúng ta có phải hay không nên đi thảo Nhiếp Thiên Minh?"

"Bộp bộp bộp..."

"Trảo Nhiếp Thiên Minh? Trảo hấn làm gì thế?" Nguyệt Thanh Trần ngón tay trên không trung nhẹ nhàng tìm hai lần, cười dài nói rằng.

La đại thúc nhìn mỉm cười Nguyệt Thanh Trần, không rõ hỏi: "Chúng ta không phải phụng kỳ chủ mệnh lệnh, tới bắt Nhiếp Thiên Minh sao?"

Nhẹ nhàng cười cười, Nguyệt Thanh Trần không phản đối nói rằng: "Ta nói không bắt được sao?"

"Ta..." La đại thúc đã triệt để không biết nên nói cái gì, hấn cũng đoán không ra cái này cười hi hi dưới khuôn mặt, đang suy tư cái gì.

"Được rồi, bản kỳ biết nên làm như thế nào. Ngươi lập tức triệu tập chúng ta người, sau đó đem truy tìm linh thú đưa cho những này trước tới bắt Toán sư môn. Trước tiên để chính bọn hấn vui đùa một chút, chẳng phải là càng đẹp đề hơn!"

Nguyệt Thanh Trần phương thức tư duy cũng không phải là La đại thúc có thể hiểu được, cho nên khi hạ cũng không ở hỏi tới, dựa theo tiểu kỳ chủ ý chỉ làm là được.

"Vèo vèo..."

"Dừng!"

Bầu trời truyền đến một tiếng vang lên, khói hoa đạn tin hiệu tại đến điểm cao nhất địa phương nhanh chóng nổ tung.

Từng mảnh từng mảnh Hóa Tinh, thoáng qua liền qua!

"Nguy rồi, chẳng lẽ là bọn họ chuẩn bị tập kết nhân tới đối phó ta?" Nhiếp Thiên Minh cau mày, sắc mặt âm trầm nói.

Nếu là mạnh mẽ xông qua, đối diện nhiều tên cường giả, Nhiếp Thiên Minh thật không có quá rất nhiều năm, đơn giản không bằng tìm một chỗ trước tiên trốn.

Tránh né sự sắc bén, cử chỉ sáng suốt, nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc hướng về trong núi thăm đi đến.

Đường hẹp quanh co, hiển lộ hết uốn lượn, Nhiếp Thiên Minh thập cấp mà trên, rốt cuộc tìm được một chỗ cực kỳ bí mật địa phương.

Tạm thời nghỉ ngơi trước, chờ bọn hấn đi, chính mình xuất hiện ở được.

...

...

"Nguyên lai là Nguyệt Thanh Trần tiểu kỳ chủ, ta đại biểu nhà chúng ta hội trưởng hướng về ngươi vấn an rồi!" Dẫn đầu một nam tử trung niên mỉm cười nói rằng.

Tuy nói Toán sư tụ hội địa vị cực cao, thế nhưng tại Hoang chủ trong lòng, kém xa Nguyệt Kỳ.

Đây là cách nhau một trời một vực, Toán sư tụ hội là một cỗ vừa có thể uy hiếp đến Hoang chủ, lại có thể trợ giúp Hoang chủ lực lượng. Mà Nguyệt Kỳ mới là Hoang chủ chân chính tin tưởng.

Địa vị mang đến chênh lệch, Toán sư tụ hội người tự nhiên không dám đắc tội bọn họ. Đương nhiên chính là bởi vì Nguyệt Kỳ duy nhất tính, cũng đắc tội không ít Toán sư tụ hội người.

Cho nên hai nhà vẫn có một ít bé nhỏ mâu thuẫn, thế nhưng hội trưởng cùng kỳ chủ đều là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nếu là thật sự ác giao, đối với người nào đều không có lợi.

"Lãnh đại sư, lâu rồi không gặp có khoẻ hay không a!" Nguyệt Thanh Trần mỉm cười nói rằng, có vẻ đặc biệt thân thiết.

"Nhìn đáng đáp, các ngươi đã tìm được Nhiếp Thiên Minh!" Lãnh đại sư hưng phấn hỏi.

Nguyệt Thanh Trần nhàn nhạt cười cười, đại mi hơi một thư, lẩm bầm nói: "Xác thực, tuy rằng hiện tại không biết hẩn nắp trong nơi nào, thế nhưng bản kỳ bảo đảm, không ra một canh giờ, Nhiếp Thiên Minh nhất định hiện thân!"

"Ồ, nguyệt tiểu kỳ chủ đã vậy còn quá có nắm chắc!" Lãnh đại sư hiển nhiên không tin, nghi hoặc nói rằng.

"Bộp bộp bộp..."

"Lãnh đại sư dĩ nhiên không tin bản kỳ chủ, cũng coi như . Vốn là bản kỳ chủ muốn đem hẩn giao cho các ngươi, xem ra chỉ có thể tự chúng ta bắt được." Nguyệt Thanh Trần đầu tiên là bộp bộp bộp nở nụ cười, tiện đà khề thở dài một hơi, chậm rãi nói rằng.

Lãnh đại sư cũng biết nếu như bị Nguyệt Thanh Trần trước tiên nắm lấy, cùng bị bọn họ Toán sư tụ hội trước tiên nắm lấy khác nhau .

Nhiếp Thiên Minh dù sao cũng là Hoang Kỳ người, bị Hoang Kỳ bắt được, chỉ có thể thu được Hoang Kỳ trừng phạt , còn làm sao trừng phạt, Nguyệt Kỳ kỳ chủ nói toán. Thế nhưng nếu là bị bọn họ bắt được, có thể lựa chọn trực tiếp đánh gục.

Cái này cũng là bọn họ hội trưởng cùng Hoang chủ định ra ước định, người bình thường đều không biết, còn tưởng rằng Toán sư tụ hội là hiệp trợ Nguyệt Kỳ.

"Cái này, này, Lãnh nỗ nhân kính thỉnh nguyệt tiểu kỳ chủ chỉ giáo!" Lãnh đại sư vừa nhìn Nguyệt Thanh Trần có ý định để bọn hẩn đi trước trao, lập tức hưng phấn không thôi.

Đến trước đó, chính mình lời thề son sắt nói rằng, nhất định cướp tại Nguyệt Kỳ phía trước bắt được.

Nếu như nuốt lời , hội trưởng làm sao đối đãi hẩn trưởng lão này người được đề cử.

"Ha ha, cái này là chúng ta truy tìm linh thú, tạm thời tiếp các ngươi dùng một lát." Nguyệt Thanh Trần bàn tay vung lên, phía sau một cường giả lập tức báo ra một cái kỳ quái linh thú.

"Ồ? Cái này chính là các ngươi Nguyệt Kỳ đặc biệt linh thú, truy tìm linh thú?" Lãnh đại sư kinh hi nói rằng, có đồ vật này, sợ sệt Nhiếp Thiên Minh không ra.

Nguyệt Thanh Trần lông mi hơi run lên, thần nhiên nói: "Cho các ngươi mượn, nếu là làm mất rồi, ta có thể muốn tìm các ngươi hội trưởng muốn."

"Cái này, yên tâm, ta nhất định hoàn hảo không chút tổn hại đem nó trả!" Lãnh đại sư cảm kích nói rằng, bàn tay vung lên, mang theo truy tìm linh thú nhanh chóng đi.

"Tiểu kỳ chủ, thật sự đem nó mượn cái những gia hỏa này!" La đại thúc tuy rằng nghe được Nguyệt Thanh Trần nói rằng, thế nhưng vẫn là không thể tin được thật sự mượn đi ra ngoài.

"Không mượn đi ra ngoài, bọn họ làm sao tìm được đến Nhiếp Thiên Minh, không tìm được Nhiếp Thiên Minh, chúng ta thấy thế nào trò hay?" Nguyệt Thanh Trần mỉm cười nói rằng, trong giọng nói tràn đầy tự tin.

"Đi thôi, chúng ta cũng đi xem xem!" Quá hơn mười phần chuông, Nguyệt Thanh Trần nhàn nhạt cười nói, cũng theo đã qua.

Mà phía sau thập mấy cường giả không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là theo tới.

Lâm đến trước đó, Nguyệt Kỳ chủ ngàn đĩnh vạn chúc nhất định phải tại Toán sư tụ hội trước đó bắt Nhiếp Thiên Minh, thế nhưng nguyệt tiểu kỳ chủ dĩ nhiên phương pháp trái ngược, thật sự là khiến người ta có chút khó hiểu.

Khó hiểu, nhưng không người nào dám hỏi! Nguyệt Thanh Trần địa vị như vậy, tự nhiên không phải là bọn hẩn dám hỏi dò.

...

...

"Hống hống..."

Ngóc ở trong sơn động Hắc Huyền đột nhiên bắt đầu điên cuồng hét lên, tựa hồ cảm nhận được kỳ quái năng lượng.

"Hắc Huyền thế nào?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ nó, ý thức được xảy ra chuyện gì .

"Truy tìm linh thú ở chỗ này nghe đi, có phải hay không Nhiếp Thiên Minh liền ở chỗ này?" Một cái tục tăng nam tử trung niên âm thanh truyền đến, Nhiếp Thiên Minh không có vừa nhú, biết mình đã bại lộ, nếu bại lộ cũng không có chuyện gì để nói."Ngươi là người phương nào?" Nhiếp Thiên Minh ở trong sơn động lạnh lùng quát lên.

"Ha ha, quả nhiên ở chỗ này, xem ra Nguyệt Kỳ truy tìm linh thú tác dụng thật to lớn!" Bên cạnh nam tử kia hưng phấn kêu lên.

"Ồ, thật sao? Liền tính tìm được ta, ngươi nghĩ đến các ngươi có thể nại ta bao nhiêu?" Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng chui ra, hung ác nói rằng.

"Còn trẻ như vậy?" Lãnh đại sư lạnh hít một hơi khí lạnh, trước đó tuy rằng nghe nói Nhiếp Thiên Minh là một nam tử thanh niên, nhưng là thế nào cũng không nghĩ tới sẽ còn trẻ như vậy.

Cái này chính là đánh giết Chung đại sư, trước mặt mọi người phản bác Danh đại sư tiểu tử?

"Ha ha ha, tự nhiên là đến tìm ngươi mạng chó!" Lãnh đại sư tuy rằng khiếp sợ, thế nhưng chỉ chốc lát sau khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nói.

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng quét một vòng hân, mặc dù đối với phương so với Chung Lâm mạnh, thế nhưng đến trước đó Danh đại sư, kém xa. Nếu là thật sự đánh nhau, Nhiếp Thiên Minh vẫn thật không sợ.

"Ồ? Làm sao lại các ngươi Toán sư tụ hội? Nguyệt Kỳ người đâu?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Ha ha, giết chết ngươi cần bọn họ Nguyệt Kỳ trợ giúp sao? Ta nhìn ngươi cũng quá đánh giá cao chính mình!" Giết chết Chung Lâm, đối với Lãnh đại sư mà nói, cũng chỉ có thể toán một kiện đại sự, xa xa không tạo thành được khiếp sợ, lập tức khinh thường nói.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Mục đích thật sự của Nguyệt Thanh Trần

Dù sao mình so với Chung Lâm mạnh quá nhiều, lập tức cường giả phong độ lần thứ hai thể hiện, càng trọng yếu là, quyết không thể tại Nhiếp Thiên Minh trước mặt làm mất đi Toán sư tụ hội mặt mũi.

Trước đó, Nhiếp Thiên Minh tại Danh đại sư trước mặt trước mặt mọi người đánh giết Chung Lâm, đã để hội trường then quá thành giận. Cho nên hội trường không do dự, lập tức hướng về Hoang chủ yếu nhân, mới xuất hiện Nguyệt Kỳ xuất động bắt người cục diện.

"Tiểu tử, ngươi ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, ta hay là cho ngươi lưu một cái toàn thân!" Lãnh đại sư lạnh bầm nói.

"Thật sao? Vậy ngươi thật muốn đi hỏi hỏi Chung đại sư, xem ta cho hân lưu toàn thân không có?" Nơi này tình huống đặc biệt, đến hiện tại Nguyệt Kỳ toàn bộ thực lực đều vẫn không nhìn tới, cho nên Nhiếp Thiên Minh lựa chọn nhanh chóng đánh giết.

Nếu giết một cái Chung Lâm đã đắc tội Toán sư tụ hội, này giết nhiều một cái lại làm sao?

"Vù..."

Tinh thần lực mạnh mẽ trong nháy mắt khuếch tán ra, Diễm Viêm Đại thuật cũng đã thi triển ra. Đối phương không phải Chung Lâm, không cần chậm rãi dẫn vật, chỉ cần cường thế đánh giết liền có thể.

Nguyên lực cấp tốc tuôn ra, mười ngón trong lúc đó hiện ra nồng đậm ánh sáng lộng lẫy. Tam Viêm Chân Hỏa hỏa diễm đã bắt đầu hiển hiện, cả người xem ra cực độ thô bạo.

"Đùng đùng đùng!"

Trong không khí bị Nhiếp Thiên Minh tàn sát ra kiều ngạo thiêu đốt, phát sinh nặng nề âm thanh.

"Tên tiểu tử này, quả nhiên có điểm môn đạo, ngày hôm nay có trò hay để nhìn!" Xa xa theo ở phía sau Nguyệt Thanh Trần, giờ khắc này chính đang lên lút cười, chờ chờ mong một màn phát sinh.

Nàng kỳ vọng xuất hiện cục diện là lưỡng bại câu thương, như vậy chính mình không cần phế một điểm khí lực, diệt trừ những này khiến người ta phản cảm gia hỏa.

"Tiểu tử, đi chết đi!" Lãnh đại sư nhanh chóng ra tay rồi, tinh thần lực cấp tốc bành trướng, trong nháy mắt đạt đến to lớn nhất. Hân nỗ lực dùng tốc độ nhanh nhất áp chế Nhiếp Thiên Minh, không cho hân hoàn thủ cơ hội.

"Nằm mơ!" Nhiếp Thiên Minh khoe miệng nhẹ nhàng vừa kéo, lạnh lùng cười nói.

Hai chân nhanh chóng bước ra, hữu quyền cấp tốc đánh ra.

"Đừng!"

Hai người đụng nhau hậu, phát sinh nặng nề âm thanh, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười lạnh nói: "Đa dụng điểm lực, ta muốn ra tay rồi."

Vừa dứt lời, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng chui vào Toán Hạch bên trong, bên trong đan điền Nguyên Đan xoay tròn tốc độ so với trước sắp rồi rỗng rã gấp đôi.

Sinh ra Nguyên lực cũng không phải là vừa nãy có thể sánh được, tốc độ cực nhanh lại đánh tới.

Lãnh đại sư hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh ở trong thời gian ngắn như vậy dĩ nhiên có thể phát động lần công kích thứ hai, lập tức khăn trương nhìn nắm đấm, toàn thân tâm chuẩn bị chiến đấu.

"Ảo cảnh đại biến!" Lãnh đại sư nhìn nắm đấm sắp đến, vội vàng dùng tinh thần lực ngưng kết thành ảo cảnh đại biến thuật, toàn bộ không gian lập tức bị Lãnh đại sư đối bụng tinh thần lực bao quanh.

Hoàn cảnh chung quanh nhiệt độ cũng theo giảm xuống, rất nhanh Nhiếp Thiên Minh cảm thấy một khối to lớn khối băng đập phá lại đây.

"Không nghĩ tới gia hỏa này vẫn rất cường!" Nhiếp Thiên Minh sắc mặt hơi chút ngưng trọng nói rằng, ít nhất phải so với Chung Lãm mạnh rất nhiều.

Liên ngay cả ở xa Nguyệt Thanh Trần cũng có thể cảm giác được cái này ảo cảnh đại biến lợi hại, trong lòng không khỏi nói thầm mấy câu, sắc mặt nghiêm túc nhìn hai người bọn họ.

"Được, ngày hôm nay ta liền phá ngươi!" Nhiếp Thiên Minh bạo quát một tiếng, trên nắm tay Tam Viêm Chân Hỏa cấp tốc phun phát ra, trước đó hắn đã để Nguyên lực khống chế nó, cho nên sử dụng đến thuận buồm xuôi gió.

Giờ khắc này Nhiếp Thiên Minh nắm đấm như một cái to lớn hỏa thạch, từ trời cao lướt xuống, sản sinh to lớn như vậy khí thế.

"Oa nga..." Nguyệt Thanh Trần người ở bên cạnh không khỏi giật mình kêu lên, Nguyệt Thanh Trần lườm hắn một cái, lẩm bẩm nói: "Không hiểu được thường thức đồ vật!"

Người ở bên cạnh cũng biết mình thất thố, bởi vì hắn, Nguyệt Thanh Trần triệt để bại lộ.

Chỉ là hắn thật sự là quá kinh hãi, bởi vì hắn thấy quá Tam Viêm Chân Hỏa, cho nên khi Nhiếp Thiên Minh tản mát ra Tam Viêm Chân Hỏa kiều ngạo thời gian, hắn mới kinh ngạc như vậy cực kỳ.

Nhiếp Thiên Minh cũng không để ý tới phương xa kinh ngạc âm thanh, hắn mục tiêu rất rõ ràng, đánh không chết Lãnh đại sư, cũng phải đem hắn đánh phế bỏ, như vậy có thể giảm thiểu một cái cường địch.

"Ầm ầm ầm!"

Rắn chắc nắm đấm mạnh mẽ đánh băng tảng đá, phát sinh thanh âm đáng sợ. Chu vi mặt đất cũng bị vừa nãy sóng trùng kích rung ra thật nhiều té phùng.

"A!"

Lãnh đại sư còn như trong cuồng phong bạo vũ một chiếc thuyền con, không ngừng phiêu lắc.

"Cút!" Nhiếp Thiên Minh cánh tay mạnh mẽ run lên, Lãnh đại sư thân thể như điều đứt dây, cấp tốc vút ra ngoài.

"Các ngươi cũng ra đi!" Nhiếp Thiên Minh nhìn Nguyệt Thanh Trần, phát hiện cái này mang đội người dĩ nhiên là nữ nhân, đan dược ngửi khí cũng không có cường ngạnh như vậy.

Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh nắm đấm nắm chặt, mắt nhìn bọn họ, thời khắc làm tốt cơ hội phản kích.

"Nguyệt tiểu kỳ chủ, gia hỏa này quá cường hoành, chúng ta cùng tiến lên, giết hắn!" Nằm trên mặt đất trên Lãnh đại sư chậm rãi bò dậy, hung ác nói rằng.

"Các ngươi Toán sư tụ hội chỉ có thể dùng loại này không biết xấu hổ biện pháp, đến đây đi, Nhiếp Thiên Minh ta Hà sợ tai?" Nhiếp Thiên Minh phẫn nộ trừng mắt Lãnh đại sư, bạo quát.

Nhẹ nhàng run lên lông mi, Nguyệt Thanh Trần dùng ngón tay trên không trung tìm hoa, cười cười, lẩm bẩm nói: "Đừng để ý tới ta, các ngươi kể tục. Ta vẫn không có xem xong đây? Kể tục, kể tục, đừng dừng lại!"

Vốn là không khí khăn trương trong nháy mắt trở nên dị dạng đặc biệt, liền ngay cả Nhiếp Thiên Minh cũng không biết nên nói cái gì, liền lẩm bẩm nói: "Àn, kể tục!"

Sau khi nói xong, Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng cảm thấy lúng túng, mặt xạm lại!

Nguyệt Thanh Trần xuất hiện vốn là trong ý liệu, thế nhưng nàng thái độ, thật sự là để Nhiếp Thiên Minh xem không rõ.

"Nguyệt tiểu kỳ chủ, ngươi đây là?" Lãnh đại sư không rõ hỏi.

"Ha ha, không phải là các ngươi Toán sư tụ hội yếu nhân sao? Ta hiện tại cho các ngươi, ngươi vẫn muốn thế nào!" Giờ khắc này Nguyệt Thanh Trần sắc mặt âm trầm nói, một phản bình thường ôn văn Nhĩ Nhĩ, thậm chí liền mê người mỉm cười đều biến mất rồi.

Thực sự là tự làm tự chịu, nhìn thấy Lãnh đại sư lúng túng về mặt, Nhiếp Thiên Minh trong lòng âm thầm nghĩ.

"Có thể là chúng ta là hiệp trợ ngươi lòng bất hủ, hiện tại các ngươi tại sao có thể?" Lãnh đại sư càng thêm không nghĩ tới đường đường Nguyệt Kỳ tiểu kỳ chủ dĩ nhiên nói như thế, lập tức phản nộ nói rằng.

"Ồ? Thật sao? Các ngươi không đứng đối với ta Nguyệt Kỳ năng lực làm việc sản sinh hoài nghi, hiện tại tại sao lại cầu trợ với chúng ta, thực sự là hiếm thấy, hiếm thấy a!" Nguyệt Thanh Trần vẫn là chê cười nói, thế nhưng duy một có thể thấy được chính là, nàng cũng không tính lòng bất Nhiếp Thiên Minh.

Điểm này liền ngay cả Nhiếp Thiên Minh mình cũng cảm thấy buồn bực, bất quá người trước mắt mình cũng không nhận ra, hửn tại Thiên Hoang thành cũng không có nhận thức người.

Duy một có thể giải thích chính là, hửn đã từng là Hoang Kỳ người, Nguyệt Kỳ có thể là đồng tình hửn mà thôi.

"Ngươi, ta trở lại chắc chắn bẩm báo hội trưởng, ngươi..." Lãnh đại sư phản nộ kêu lên.

"Ngươi, còn có thể trở về sao? Ta tới nơi này, chính là vì báo trước đó cừu hận. Trước đó các ngươi dám thương bản người tiên phong hạ người, nếu không phải cha ngăn cản, ta sớm liền vọt vào Toán sư tụ hội bên trong, nộ đánh các ngươi. Bản kỷ cố ý đi ra, chính là vì nho nhỏ trả thù một thoáng!" Nguyệt Thanh Trần lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Hỏa Long Kim Sư thụ thương

Đột nhiên bầu không khí biến đến mức dị thường khẩn trương, bất quá đối với Nhiếp Thiên Minh mà nói, áp lực cũng không lớn.

"Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ là muốn động thủ với chúng ta sao?" Lãnh đại sư sợ hãi nói rằng, thời kỳ đỉnh cao hửn chạy đi không có bất cứ vấn đề gì, nhưng là hiện tại hửn bị thương cũng là điều này có thể mặc người xấu xé.

Đại mi hơi nhíu, Nguyệt Thanh Trần có vẻ hơi mất hứng, lẩm bẩm nói: "Các ngươi rõ ràng đều là tại bắt lấy Nhiếp Thiên Minh thời gian, bị người ta giết chết, tại sao có thể quái đến chúng ta Nguyệt Kỳ trên đầu."

"Ngươi, ngươi, Toán sư chúng ta tụ hội có bỏ qua cho ngươi hay không môn Nguyệt Kỳ! Chúng ta muốn bẩm báo Hoang chủ nơi nào!" Lãnh đại sư phản nộ quát.

"Đi thôi, đi Địa ngục cáo đi! Bản kỷ ngày hôm nay liền cho các ngươi quy thiên!" Nguyệt Thanh Trần rốt cục triệt để giờ mặt, quát lạnh nói.

"Thật giết?" Bên người La đại thúc hỏi.

"Bản kỷ như là tại xem vui đùa sao? Giết!" Một tiếng quả cảm tiếng giết truyền đến, nhiều tên cường giả trong nháy mắt giết chết cái khác vài tên Toán sư.

Nhìn thấy tất cả những thứ này, Nhiếp Thiên Minh triệt để rõ ràng, nguyên lai bọn họ không phải là vì bắt lấy chính mình, là vì báo thù mà đến.

"Đa tạ rồi!" Nhiếp Thiên Minh hướng về Nguyệt Thanh Trần cười cười, chậm rãi nói rằng.

"Chuyện của ngươi không có quan hệ gì với ta, cũng không cần cảm ơn ta!" Nguyệt Thanh Trần thần nhiên nói.

"Người tự thu xếp ổn thoả, bắt quá ta liền khi không có xem qua người, cũng không biết người giết nhiều người như vậy. Triệt đi! Nhiếp Thiên Minh đã trốn ra Phong Vân Hoang, chúng ta cũng không thể ra sức rồi!"

Nói xong, Nguyệt Thanh Trần bàn tay vung lên, nhanh chóng mang theo đội ngũ đi.

...

...

Xem ra phải nhanh một chút tăng cao thực lực, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng than thở.

"Chúng ta cần một vài thứ, còn muốn một ít đan dược." Quá hồi lâu, Diệp Tà khẽ thở ra một hơi, gãi gãi đầu, thản nhiên nói.

"Đúng, tuy rằng những này Địa Dương Đan độ tinh khiết cực cao, thế nhưng một khi tiến vào Âm Dương giới, liền cần đại lượng âm khí." Nhiếp Thiên Minh gật đầu, Âm Dương giới, sớm muộn muốn đi vào, cho nên khi hạ lo trước khỏi hoạ.

"Xem ra chúng ta muốn đi biên hoang nhìn một chút." Diệp Tà hưng phấn nói.

"Biên hoang?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm.

Biên hoang là Phong Vân Hoang cùng mới Vũ hoang còn có Huyết Tông hoang tụ hợp nơi, thật có thể nói là ngư long hỗn tạp, hiểm tượng hoàn sinh, trong đó cường giả càng là đêm không xuê. Then chốt là nó không bị bất kỳ mấy Đại Hoang Vũ quân hạt, mấy Đại Hoang Vũ vốn là đều muốn tranh đoạt địa phương này, thế nhưng trải qua vài trăm năm, không có ai thành công làm được.

Không chỉ có như vậy, vừa hoang nhưng đang chậm chậm trở nên mạnh mẽ, thậm chí đến cuối cùng, mấy Đại Hoang Vũ cũng không dám dễ dàng có ý đồ với nó. Sau đó nhất trí thông qua, tùy ý nó tự do phát triển, không cần nữa thiệp.

Bất quá muốn tại biên hoang sinh tồn, Nhiếp Thiên Minh nhất định phải cẩn thận từng li từng tí một, nơi nào có thể so với Thiên Hoang thành muốn nguy hiểm hơn nhiều.

"Đi."

"Chúng ta đi biên hoang xông xông!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ Hắc Huyền Hồ Đầu, hài lòng nói rằng.

...

...

Đi hơn một tháng thời gian, Nhiếp Thiên Minh cuối cùng đã tới một mảnh rừng thâm, xuyên qua rừng thâm, lại bước quá phía trước sơn mạch, liền triệt để tiến vào biên hoang địa giới.

Chăm chú cảm nắm nắm, Nhiếp Thiên Minh bước nhanh đi vào.

"Hồng!"

Mới vừa tiến vào trong rừng rậm, Nhiếp Thiên Minh chỉ nghe thấy một tiếng yêu thú rống giận, bất quá là Thiên Nguyên cảnh, hắn nhẹ nhàng cười cười, nhanh chóng xuyên tiến vào.

Đối với những này đẳng cấp rất thấp yêu thú, Nhiếp Thiên Minh cũng lười quan tâm tới, Hắc Huyền cũng mất đi hứng thú, chỉ là hướng về bên kia nhẹ nhàng rống lên một thoáng, rừng thâm lập tức an tĩnh.

So với lực chấn nhiếp, phỏng chừng không có bao nhiêu yêu thú có thể có Hắc Huyền như vậy thô bạo. Lúc trước Nhiếp Thiên Minh từ một đám Địa Hồ bên trong bão ra nó lúc, Hắc Huyền liền dường như một con Tiểu Hắc Miêu, bây giờ đã triệt để đã biến thành một con giàu có lực chấn nhiếp yêu thú.

"Hồng..."

Nhiếp Thiên Minh cũng nhẹ nhàng gầm nhẹ một tiếng, cấp tốc hướng về nơi sâu xa chạy đi.

...

...

Mấy ngày liền tiếp ở trong rừng qua lại, trên người cũng trở nên ướt nhẹp, ngược lại cũng không có gặp phải phiền toái gì.

Tình cờ gặp phải Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, Hắc Huyền mấy phút đồng hồ liền giải quyết chúng nó.

"Vù..."

"Hồng..."

Đột nhiên một trận rất kỳ quái phong quét lại đây, ngay sau đó vài tiếng to lớn rống giận, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, từ khi thể đến xem, ít nhất phải đến Chuyển Đan kỳ yêu thú.

"Không nghĩ tới ở chỗ này dĩ nhiên có thể gặp được như vậy yêu thú, đúng là không dễ a!" Diệp Tà liếm liếm miệng, mỉm cười nói rằng.

"Hồng, hồng..."

Hắc Huyền cũng không cam lòng yếu thế, hướng về phía này trận quái phong rống giận, dù sao Hắc Huyền cũng đột phá đến Tiểu Thành kỳ, thực lực tăng mạnh, lập tức cũng tán mát ra Thiên Hồ đặc biệt thô bạo.

"Là Hỏa Long Kim Sư." Diệp Tà vui lòng kêu.

"Hỏa Long Kim Sư?" Nhiếp Thiên Minh tỉ mỉ tự hỏi, ở trong ký ức của hắn, tựa hồ không có loại yêu thú này.

"Toàn thịnh thời kỳ Hỏa Long Kim Sư có thể đến Âm Dương giới, bất quá xem ra này con Hỏa Long Kim Sư thật giống như là bị thương nặng, uy lực giảm mạnh." Diệp Tà gật đầu, lẩm bẩm nói.

Toàn thịnh thời kỳ có thể đạt đến âm dương cảnh giới, Nhiếp Thiên Minh không khỏi hít một hơi lạnh khí, nói cách khác mấy cái Đại Thành kỳ viên mãn giả đều không phải là đối thủ của nó.

Thực lực này, thật sự là...

Nhiếp Thiên Minh bắt đầu dĩ cười cười, xa xa nhìn nó, Nguyên lực trong nháy mắt tán mát ra, đối với loại yêu thú này, nhất định phải sớm làm tốt phòng bị. Dù sao lực công kích của nó đặt ở đẳng kia, lập tức cẩn thận từng li từng tí một tới gần.

"Hồng, hồng..."

Hỏa Long Kim Sư hướng về Nhiếp Thiên Minh rống giận, cảnh cáo bọn họ, hừ muốn tới gần, bằng không một con đường chết.

"Ồ ồ u..."

Thân thể không khỏi kịch liệt lay động, xem ra thương thế không nhẹ.

"Người nào, dĩ nhiên có thể đem thương thế của hắn thành như vậy." Nhiếp Thiên Minh thì thảo tự nhủ.

"Trực đi nó thú đan, đó là cấp cao hỏa diễm cô đọng mà thành, đối với người tu luyện Diễm Viêm Đại thuật có trọng đại trợ giúp." Diệp Tà đột nhiên mở mắt, nhanh chóng nói rằng.

"Được, nếu bị ta nhặt được tiện nghi, ta làm sao có thể buông tha đây?" Nhiếp Thiên Minh gật đầu, hai con mắt chăm chú nhìn thẳng Hỏa Long Kim Sư, tinh thần lực cấp tốc xẹt qua.

"Đừng!"

Lại bị hết mức đánh trở về, nhất thời cảm thấy rất giật mình, không nghĩ tới chịu như vậy trọng thương, càng có như thế cường lực công kích.

"Ha ha, thú vị." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười, Toán Hạch nhanh chóng khởi động, tinh thần lực cấp tốc bắn ra, với này đồng thời Nguyên lực cũng từ bên trong đan điền bắn ra.

Tới tay bảo bối, tuyệt đối không thể để cho nó chạy, Nhiếp Thiên Minh gắng đạt tới nhanh nhất tới ồ ồ lấy đến trong tay.

Đồ vật đến tay lúc này đồ tốt nhất, Nhiếp Thiên Minh vẫn thờ phụng này định luật.

"Bành!"

Một tiếng to lớn nổ vang qua đi, Nhiếp Thiên Minh cánh tay phải đã mạnh mẽ đập tới, tầng tầng nện ở nàng đầu lâu trên.

"Hồng..."

Hỏa Long Kim Sư bị Nhiếp Thiên Minh khí phách mạnh mẽ áp chế, không có nửa điểm sức phản kháng.

Như chỉ là bị thương nhẹ, nó vẫn có lực lượng đi phản kháng, thế nhưng hiện tại nó ngay cả chạy trốn thoát cơ hội cũng không có.

"Ha ha ha..."

"Chớ phản kháng rồi! Phí công mà thôi!"

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Đồ đã cầm còn có thể trả lại sao?

"Hồng..."

Hòa Long Kim Sur phần nộ điên cuồng hét lên , tại Nhiếp Thiên Minh tăng tăng một đòn hạ, dĩ nhiên không có lập tức ngắt, chỉ hơi hơi run rẩy mấy cái.

Một đôi cực kỳ phần nộ sư nhân hung ác nhìn hấn, lợi trào thừa giãy giụa, thế nhưng là không có bất kỳ hiệu quả nào.

"Ha ha ha..."

"Ngoan ngoan chờ chết đi! Ta làm sao có khả năng cho ngươi phản kháng cơ hội đây?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, bàn tay một khuất, Nguyên lực cấp tốc tụ lại, nhanh chóng chụp vào nó thú đan chỗ.

"Ngao ngao ngao..."

Một trận thống khổ kêu rên lập tức truyền ra, cùng cái từng lâm, đều có thể nghe thấy như vậy khiến người ta không rét mà run tiếng gào thét.

Chu vi đại thụ bị tiếng kêu rên chấn động đến mức run, âm thanh vang vọng Vân Tiêu.

"Khè khè..."

"Ồ, hào nóng a..."

Mới vừa lấy ra, Nhiếp Thiên Minh không thể không ném đến trên mặt đất, ngón tay lập bỗng nổi lên mấy cái rất nhỏ cái phao.

Nhiếp Thiên Minh đã đến Tiểu Thành kỳ cảnh giới, thân thể tuy rằng không thể nói là tường đồng vách sắt, thế nhưng liên tính cấp thấp linh khí cũng thương tới hấn không được.

Thế nhưng là bị này viên thú đan tổn thương , Nhiếp Thiên Minh không khỏi cười khổ một cái, nhìn Hắc Huyền chính đang cúi đầu xem.

"Ngươi nhưng đừng ăn nó." Nhiếp Thiên Minh lo lắng quát, nếu quả thật bị nó ăn, chính mình thật sự liền không lời nào để nói .

Hắc Huyền nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hiển nhiên nó biết này viên thú đan đối với Nhiếp Thiên Minh rất trọng yếu, đồng thời nó cũng biết rõ chính mình không có thực lực nuốt vào cái này thú đan.

"Biến nghe lời , ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi nghĩ đến lần thứ nhất, Hắc Huyền cướp thú hạch tình hình, không khỏi nở nụ cười.

"Cầm đi đi..." Diệp Tà nhanh chóng ném ra một cái bình tử, Nhiếp Thiên Minh vươn tay nhanh chóng tiếp theo.

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng gảy một thoáng cái chai, phát sinh kịch liệt rung động, tuy rằng không có Hư Không lão sư tiểu đỉnh được, thế nhưng cũng tuyệt đối là một cái bảo bối tốt.

Nhìn một chút mặt đất, chu vi ẩm ướt lá cây sớm đã bị chước đốt thành tro bụi, liền cả mặt đất, đã biến thành đỏ hồng hồng nham thạch.

"Băng..."

Nguyên lực lần thứ hai tụ lại đến Nhiếp Thiên Minh tay phải, hấn cấp tốc tóm tới, nhanh chóng bỏ vào bình nhỏ bên trong.

"Ha ha ha..."

"Đi đi, Hắc Huyền..."

Nhiếp Thiên Minh đem bình nhỏ phóng tới bên người bao bên trong, cao hứng nói.

Đột nhiên phía trước tới mười mấy người, vội vội vàng vàng, tựa hồ đang tìm cái gì.

"Cha, người mau nhìn, con kia súc sinh ở nơi nào." Một cái hai nam tử mười lăm, mười sáu tuổi chỉ chỉ Hỏa Long Kim Sư, vui lòng nói rằng.

"Ta thấy được, người không nhìn tới nó đã chết sao?" Lão giả lạnh lùng nói, người phía sau cũng nhanh chóng nhìn sang.

"Quả nhiên là gia hỏa này, chúng ta đuổi bắt ba ngày, cuối cùng cũng coi như đem nó bắt lại." Người phía sau vui lòng nói rằng, nhìn ra, bọn họ phé không ít tinh lực.

"Ha ha ha..."

"Đại ca, lần này chúng ta muốn phát tài rồi, có cái này Hỏa Long Kim Sư, chúng ta là có thể ung dung đột phá đến Đại Thành kỳ, Đại ca người thậm chí nhay một cái đến Âm Dương giới, ha ha ha..." Bên cạnh đại hán trung niên đặc ý nói.

"Đừng cao hứng quá sớm, Đường Thành, người trước tiên qua xem một chút." Lão giả nhẹ nhàng nói.

"Vâng, môn chủ." Cái kia gọi Đường Thành nam tử gật đầu, nhanh chóng bước qua.

Mọi người đều bỏ qua Nhiếp Thiên Minh, chỉ là nhìn một chút bên cạnh hắc Hắc Huyền, lại đưa ánh mắt tụ lại đến Hỏa Long Kim Sư trên người.

"Ngượng ngùng, các vị, ta đi trước, các người để một thoáng a!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, lộ ra hàm răng trắng nõn, còn có mê người mỉm cười.

Dù sao Nhiếp Thiên Minh phía sau có một cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, cho nên những này nhân cũng không có quá làm khó, cấp tốc cho đi.

"Môn chủ, thú đàn bị người đi tới..." Đường Thành sợ hãi hô.

"Cái gì?"

"Tránh ra." Lão giả nhanh chóng đi tới Hỏa Long Kim Sư trước người, quả nhiên tại thú đàn chỗ có một cái cực đại lỗ thủng, hiển nhiên bị người lấy đi.

...

"Ai?"

...

"Vị tiểu huynh đệ kia, người chờ một chút." Đột nhiên lão giả hướng về mới vừa đi không xa Nhiếp Thiên Minh lớn tiếng hô.

"Ồ? Có chuyện gì không?" Nhiếp Thiên Minh một mặt vô tội hỏi.

"Đem đồ vật giao ra đây, bằng không đừng trách lão phu không khách khí." Lão giả hung ác nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh không thể không bội phục lão giả độc ác nhãn quan, trong lòng ám hít một hơi, mỉm cười nói rằng: "Ha ha, không biết người chỉ chính là cái gì?"

"Thiếu giả ngu, trừ người ra còn có người khác sao? Nếu như người ngoan ngoãn giao ra đây, mọi chuyện đều tốt thương lượng, bằng không ngày hôm nay sẽ là của người ngày tận thế." Lão giả từng bước ép sát, ngữ khí càng ngày càng mạnh mẽ khí lăng người.

Lông mi hơi run lên, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên một đạo đường vòng cung, Nhiếp Thiên Minh thì thầm mỉm cười nói: "Ha ha, lão nhân gia, người nói đùa. Người xem này con Hỏa Long Kim Sư, thực lực chỉ ít đạt đến Âm Dương giới, ta làm sao có khả năng giết chết nó, vẫn đi tới thú đàn."

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhún vai, lần thứ hai giả ra vô tội dạng.

"Đừng vội lừa bịp lão phu, trừ người ra còn có ai?" Lão giả càng ngày càng nổi giận, thế cho nên muốn đối với Nhiếp Thiên Minh lấy công kích.

Chính trực mỗi năm một lần trăng tròn thời gian, lúc này Hỏa Long Kim Sư cần thông qua rèn luyện Thiên Hỏa, trùng kích mới cảnh giới.

Này cũng chính là Hỏa Long Kim Sư suy yếu nhất thời điểm, bọn họ sớm liền chuẩn bị hơn một nửa tháng, đánh lui chính mình từ địch Ngô môn, đạt được bất lấy thời cơ tốt nhất.

Này con Họa Long Kim Sur là bọn hán xuất động nửa cái môn phải, bố trí thiên la địa võng, thế nhưng vẫn bị nó trốn thoát, trong lúc vẫn trao thương hai cái Dục Đan kỳ cường giả.

Cho nên bọn hán trả giá cao rất lớn, chính là vì đạt được cái này giá trị liên thành thú đan.

Thế nhưng cuối cùng vẫn là bị Nhiếp Thiên Minh nhanh chân đến trước, cho nên Đường Môn cảm thấy cực độ sự phẫn nộ.

Thế người khác làm giá y, đây là bọn hán Đường Môn tuyệt đối không thể tiếp thu.

"Ha ha ha..."

"Coi như là ta nắm, vì sao phải cho người. Cái này Họa Long Kim Sur là nhà người dưỡng sao? Không phải, nếu không phải, vì sao phải cho người." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói, nếu không hài lòng, cũng không cần nói thêm cái gì.

"Ha ha..."

"Tiểu tử thú, người hoạt không nhìn được. Đừng tưởng rằng người nuôi một con Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, dám theo chúng ta Đường Môn hò hét, cần trọng ta cho người chết ở chỗ này." Cái kia gọi Đường Thành gia hỏa kiêu ngạo nói rằng.

"Không sai, đồ vật là tại ta này. Thế nhưng là ta từ Họa Long Kim Sur lấy ra, các người nói là các người đã thương Họa Long Kim Sur, này cùng ta có quan hệ gì. Lẽ nào nhân vì cái này ta liền muốn đem đồ vật cho các người sao?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói.

"Bất quá, ta cũng không có công phu cùng các người." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc xông ra ngoài, dù sao có thể làm cho Họa Long Kim Sur như vậy Âm Dương giới cấp bậc yêu thú thụ thương, có thể thấy được lực công kích cường hoành bao nhiêu. Nếu như liền Đường Môn lão giả kia, Nhiếp Thiên Minh hay là vẫn không e ngại, thế nhưng phía sau người kia có thể có ít nhất mấy chục cái Tiểu Thành kỳ cường giả, những thứ này đều là vương tay chân nhân vật.

"Người đừng chạy!"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Cường giả, chưa bao giờ lùi bước

"Tiểu tử, ta xem một chút người có bản lĩnh hay không chạy ra ta lòng bàn tay." Phía sau lão giả lớn tiếng quát lạnh nói.

"Ha ha..."

"Cái kia Họa Long Kim Sur cuối cùng không phải là từ trong tay của người chạy trốn, không phải là chết ở ta trên tay sao?" Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói, cấp tốc hướng về tông lâm ở ngoài chạy đi.

"Ha ha ha..."

Chu vi vẫn lưu lại Nhiếp Thiên Minh xem thường tiếng cười, Đường Môn lão giả mặt âm trầm nói: "Chặn lại hán, giết chết không cần luận tội."

"Vâng, môn chủ." Thủ hạ người lập tức đuổi tới, chỉ còn lại lão giả cùng cái kia bên người lão bộc.

"Lão gia, ngày hôm nay tên tiểu tử kia không đơn giản a!" Lão bộc mê mắt, lâm lâm nói.

Lão giả kia nhẹ nhàng tay vuốt chòm râu, khe khẽ gật đầu, chậm rãi nói rằng: "Không đơn giản, ta cũng nhất định phải đem thú đan đoạt lại. Ai dám ngăn cản ta trở thành Biên thành môn thứ nhất, ta liền để hán trả giá bằng máu."

"Hán Ngô môn không thể, gia hỏa kia càng không thể lấy." Lão giả hai mắt loé lên một tia nộ quang, nắm đấm nắm thật chặt.

"Tiểu Vũ a, nhiều năm như vậy ta vẫn là lần đầu tiên như thế xưng hô người. Chúng ta đều già rồi, liền đừng như vậy tranh cường háo thắng." Lão bộc bắt đầu dĩ nói.

Đường Vũ cơ thể hơi run lên, trong nháy mắt lại biến hung ác lên, mạnh mẽ nói rằng: "A Thành, người không đối với người khác tàn nhẫn, người khác liền

đối với người tàn nhẫn. Thế gian này vốn chính là nhược nhục cường thực, nếu ta không phải so với hắc Ngô Khởi mạnh, e sợ không may liền là chúng ta Đường gia ."

...

...

Trong rừng cây, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc qua lại , nói thật bị thập mấy cường giả đuổi bắt xác thực không phải một cái thoải mái sự, bắt quá hắc đã thành thói quen.

"Trước tiên sùys đến cái này đuổi lại nói." Diệp Tà thân nhiên nói, đồng thời móng vuốt chỉ chỉ phía trước núi lớn.

"Biết rồi." Nhiếp Thiên Minh cũng bởi vậy dự định, dù sao sớm một chút đem thú đan luyện hóa, như vậy vừa có thể dứt đoạn rồi bọn họ niệm nghĩ, cũng có thể đề cao sức mạnh của bản thân.

Nếu là bọn hắc lại không cảm thấy được, trực tiếp giết chết bọn họ, quyết định chủ ý hậu, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hướng về phía trước núi lớn chạy đi.

Cùng bọn hắc trực tiếp va chạm, Nhiếp Thiên Minh hiện nay vẫn không có mười phần nắm chặt, thế nhưng muốn từ thủ hạ bọn hắc chạy ra, này đối với hắc mà nói, vẫn là không khó khăn lắm.

Dù sao đã từng có ba cái Yêu Nhân tộc cường giả đuổi bắt hắc thời gian, đều bị hắc thành công trốn thoát.

"Vèo vèo..."

Nhiếp Thiên Minh rút cục chạy ra khỏi rừng cây, phía sau đuổi cũng bị hắc bỏ rơi, hắc không làm chần chờ, lại cao trên núi chạy đi.

Tuy nói núi cao cây cối không có rừng cây nhiều như vậy, thế nhưng đại thụ che trời, khắp nơi.

Rất nhanh, Nhiếp Thiên Minh liền chuyển nhập một cái yên lặng địa phương, quay đầu lại nhìn vài nhãn. Xác định người phía sau vẫn không có đuổi theo, này mới yên lòng, hướng về sườn núi chạy đi.

"Phía trước có một sơn động." Nhiếp Thiên Minh lâm bảm nói, xem ra đi vào trước tránh né tránh né .

Nhìn một chút hoàn cảnh chung quanh, địa phương này xác thực rất bí mật, lập tức nhanh chóng xuyên tiến vào, Hắc Huyền cũng gấp tốc xuyên tiến vào.

Bên trong động không tính quá to lớn, thế nhưng chỉ ít có thể chứa hạ ba, năm người, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng từ bên người bao bên trong lấy ra cái kia bình nhỏ.

Chậm rãi đổ ra đồ hồng hồng thú đan, lúc này nó chính đang hướng ra bên ngoài phun ra mãnh liệt hỏa diễm, Nhiếp Thiên Minh đem cái chai bỏ vào trên mặt đất.

"Diệp Tà, cái này hỏa diễm chỉ ít nên có tứ viêm đi!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hỏi.

"Ha ha, xem cái này nhiệt độ, xác thực là tứ viêm. Tiểu tử ngươi vận khí không tệ, xem ra ngươi Diễm Viêm Đại thuật lại muốn tăng cao một thành ."

Diệp Tà thoả mãn đi vòng nhiều đầu, chậm rãi nói rằng.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh hài lòng cười, thực sự là chiếm được toàn không uống công phu...

Mình đã hoàn thành Diễm Viêm Đại thuật tầng thứ nhất, dự hóa trọng sinh, thực lực đã tăng nhiều. Nếu như tại lợi dụng cái này thú đan, luyện thành Hỏa Viêm thể, như vậy thân thể đã đạt đến đao kiếm không vào mức độ, coi như là cấp thấp linh khí, cũng không giết nổi chính mình.

"Ha ha..."

Sau khi cười xong, Nhiếp Thiên Minh bắt đầu bình tĩnh lại, dù sao mình vẫn chưa luyện thành, hiện tại vui vẻ có điểm sớm.

Nhìn thoáng qua cái này thú đan, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt lập tức âm trầm lại, muốn đem cái này thú đan năng lượng toàn bộ hấp thu, gần như là rất khó làm được.

Nhưng là vì luyện thành Hỏa Viêm thể, đây là tất trải qua trình, không có cái gì hảo trốn tránh.

Nhiếp Thiên Minh lập tức bình phục một thoáng tâm tình của chính mình, bắt đầu chậm rãi tự hỏi, nên như thế nào hấp thu nó.

"Dùng Nguyên lực chậm rãi dẫn độ đến trong thân thể." Diệp Tà nhìn một chút hết đường xoay sở Nhiếp Thiên Minh, chậm rãi nói rằng.

"Như vậy có thể không?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng hỏi, dù sao cái kia thú đan cũng là âm dương cảnh giới yêu thú đan thể, kỳ thực dễ dàng như vậy là

có thể hấp thu.

Nếu là dẫn độ không tốt, muốn so với Tam Viêm Chân Hỏa càng đáng sợ hơn, kinh già khiến cho phản phệ, chiếm đoạt chính mình Nguyên Đan, trọng giả trực tiếp trong nháy mắt thân thể tiêu vong.

"Người cũng biết cái phương pháp này có khó khăn, nguy hiểm hệ số cũng rất cao. Người cũng có thể lựa chọn chờ đến người đến âm dương cảnh giới thời điểm lại thêm luyện hóa." Lúc này Diệp Tà cũng không lại buộc hấn, những này đều muốn tự mình nghĩ rõ ràng.

Vừa nghĩ tới lập tức sẽ đến biên hoang, mặt sau còn có thập mấy cường giả truy đuổi, Nhiếp Thiên Minh hiểu luyện thành Hỏa Viêm thể, bắt buộc phải làm.

Hắn cũng biết Diệp Tà nói lời như vậy là vì cho hắn giảm sức ép, thế nhưng giảm sức ép không có nghĩa là không có, cảm giác chèn ép vẫn đều tồn tại.

Này nếu không có trở thành Bát Hoang mạnh nhất người, hắn cũng có cảm thấy một cỗ không biết tên áp lực.

Áp lực kia, từ đâu mà đến?

Có thể là cái kia kỳ quái mộng?

Gần nhất, hắn nhiều lần làm ra về cái kia kỳ quái mộng..

Một người cả người là máu, trong lòng bế một đứa con nít, chạy ra khỏi vây quanh khu, đi tới Hồ Bạt trấn, đi tới chính mình sinh trưởng Tiểu Ngư thôn, lưu lại cái kia kỳ quái Huyết thủ ấn.

Hải từ kia là chính mình sao?

Không phải hấn Nhiếp Thiên Minh, là ai?

Không phải hấn, tại sao mấy ngày gần đây luôn sẽ mơ tới..

Có thể là một loại trực giác, trực giác nói cho hắn biết, này cũng không phải một hồi đơn giản mộng.

"Diệp Tà, người không cần phải nói. Cái này Hỏa Viêm thể, ta nhất định sẽ luyện thành." Nhiếp Thiên Minh ngẩng đầu lên, trong đầu trong ký ức, trong mộng hung tàn tình cảnh, la lớn.

Hắn không phải kẻ nhu nhược, cũng không sợ tử, hắn không thể để cho cái kia mộng cảnh lần thứ hai phát sinh.

Cường giả, chưa bao giờ lùi bước...

Dừng giả, dừng hướng về về phía trước...

Hắn, Nhiếp Thiên Minh liền muốn làm như vậy cường giả, như vậy dũng giả.

"Vèo vèo..."

Bên trong đan điền Nguyên lực cấp tốc từ đan thể phun phát ra, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hướng về thú đan tụ lại đi.

"Khè khè..."

"Đau quá a!"

Nguyên lực vừa tiếp xúc đến thú đan, lập tức bị nóng trở về. Toàn bộ cảm giác liền dường như một cái uống một chén nóng bỏng nước sôi, nóng lòng người đau.

Nhiếp Thiên Minh thân thể không khỏi co quắp mấy cái, mới không có như vậy thương.

So với thân thể đau đớn, Nguyên lực tổn thương đau nhức phải lớn hơn nhiều, chậm rãi vận may, nhanh chóng chữa trị bị bị phỏng Nguyên lực.

Chương 191: Luyện hóa

"Vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng hô một hơi, liên tính thống khổ hơn nữa, hắn đều muốn chịu đựng, con đường tu luyện, không có đường tắt.

"A!"

"Chịu đựng..."

Nhiếp Thiên Minh khẩn cấp chặt hàm răng, yên lặng mà thì thầm.

Một bên Diệp Tà nghe răng trợn mắt, hiển nhiên nó cũng biết thú đan lợi hại, nhìn chốc lát, cũng không đành lòng nhìn, trực tiếp trốn vào đi tu luyện.

Cái gọi là nhẫn không gặp tâm không phiền...

"Ài, ta trước tiên vội chuyện của chính mình, tiểu tử nguoi chính mình luyện từ từ đi!"

Sau khi nói xong, Diệp Tà triệt để trầm mặc.

Trong sơn động, ngoại trừ Hắc Huyền hơi chút nhược một điểm mài răng âm thanh, chỉ còn lại Nhiếp Thiên Minh há mồm thở dốc thanh âm.

"A!"

Nhiếp Thiên Minh vừa đau khổ kêu một tiếng, lần này hắn chưa hề đem Nguyên lực triệt đi, mà là để thú đan phát sinh hóa điểm trực tiếp thiêu đốt Nguyên lực.

Liên tính đau tử, lần này cũng tuyệt không rút khỏi được.

Bởi vì trước đó rút lui mấy lần, không có bất kỳ hiệu quả nào, lại lui lại đi, chỉ là không công lãng phí thời gian.

"Đứng vững!" Lúc này Nhiếp Thiên Minh cái trán đã trứ thành một cổ bánh quai chèo, bộ mặt mỗi cách mấy đều không ngừng co quắp mấy cái.

"A!"

Lần này Nhiếp Thiên Minh đầy đủ kiên trì mười phút, mới nhanh chóng triệt bỏ Nguyên lực, hắn vội vàng từ bên người bao bên trong móc ra mấy chục hạt đan dược, đổ vào trong miệng, nhanh chóng vận may.

"Ong ong..."

Bên trong đan điền, Nguyên Đan cấp tốc xoay tròn, không ngừng mà từ bốn phía hấp thu Nguyên lực, dùng đến bổ sung tổn hao đi Nguyên lực.

"Âm dương cảnh giới cường giả thật lợi hại, liên liên một cái nho nhỏ thú đan, cũng đã đem ta dẫn dắt thành như vậy." Nhiếp Thiên Minh thì thảo thì thầm, nếu là thật sự chính là Hòa Long Kim Sư toàn thịnh thời kỳ, hắn thật sự không dám cam đoan, hắn có thể chịu đựng nó mấy lần công kích.

"Một lần, hai lần... Vẫn là mười lần?"

...

Lần thứ hai thật dài hô một hơi, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đưa ánh mắt đầu đến cái kia cuộn cuộn thú đan, trên mặt vẻ mặt có vẻ rất không tự nhiên.

Lại muốn lần nữa ném thử vừa này thống khổ, nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy trong lòng lại bị Liệt Hỏa kịch liệt nung.

"Thống khổ là ngắn ngủi..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng an ủi chính mình, lại lần nữa vùi đầu vào mới trong tu luyện đi.

"A!"

"Khè khè..."

Không hề bất ngờ, Nhiếp Thiên Minh lại cảm thấy một loại đau nhức, bất quá trải qua mấy lần trước thử thách, hắn bao nhiêu có chuẩn bị tâm tư. Lập tức vẫn có thể chịu đựng như vậy thống khổ, Nguyên lực nhanh chóng tụ lại, bổ sung tiêu hao đi Nguyên lực.

"Vù vù..."

Rốt cục thích ứng. Nguyên lực đã bắt đầu dần dần thích ứng thú đan trên khô nóng, thân thể tuy rằng vẫn là như hỏa khảo giống như đau đớn, thế nhưng những này hẳn đều có thể yên lặng tiếp nhận được.

"Vù vù..."

"Dài như thế thời gian, tiểu tử này vẫn đang luyện tập. Thật sự không muốn sống nữa, ai!" Diệp Tà nhẹ nhàng vuốt vuốt chính mình mông lung con mắt, lầm bầm nói.

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh mồ hôi trên trán, đã ngưng kết thành điểm điểm diêm hạt, sắc mặt dần dần trắng đi.

"Được rồi, ngày hôm nay liền luyện tới đây đi!" Diệp Tà thật không đành lòng tiếp tục xem, nếu như lại để Nhiếp Thiên Minh như vậy tu luyện, thật có thể để hần Nguyên lực tiêu hao hết mà chết.

Như là bình thường cường giả, kiên trì đến hiện tại cũng sớm đã Nguyên lực khô cạn mà chết, Diệp Tà không khỏi than thở: "Tiểu tử, tu luyện quả nhiên không có lười biếng quá, ha ha..."

"Ngày hôm nay thì đến này đi!" Diệp Tà nhìn Nhiếp Thiên Minh không có dừng lại ý tứ, lại lặp lại một lần.

"Vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh cấp tốc hô một hơi, này mới chậm rãi ngừng lại.

Ngẩng đầu nhìn bên ngoài, tia sáng cũng càng ngày càng mờ, Nhiếp Thiên Minh vội vã thu hồi này viên quý giá thú đan, lẳng lặng tựa ở trên nham thạch, nghỉ ngơi chốc lát.

Nơi này cách sự phát địa vẫn tương đối viễn, những này đường môn tử đệ sẽ không rất nhanh phát hiện nơi này, chỉ ít bây giờ còn là an toàn, cũng không cần đổi chỗ trốn tránh.

Hắn cũng biết Đường Môn những này nhân không tìm được chính mình, là sẽ không giăng hoà, dù sao con kia Hóa Long Kim Sur là bọn hắn bỏ ra thời gian mấy tháng, tỉ mỉ tính toán, mới thành công đại thương nó, làm sao có khả năng tiện nghi như vậy liền để hần Nhiếp Thiên Minh đạt được.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh lông mi hơi run lên, khóe miệng vung lên một đạo nụ cười đắc ý, ai để bọn hắn bị, gặp phải chính mình.

Tới tay bảo bối, ta há có thể lại trả lại, Nhiếp Thiên Minh cười đắc ý.

Nghĩ tới Đường Vũ sự phản nộ về mặt, Nhiếp Thiên Minh liền cảm thấy rất sáng khoái, dám nói uy hiếp chính mình, hẳn đắc tội người còn thiếu sao?

Thêm một cái không nhiều, thiếu không thiếu một cái, không kém hần...

"Ha ha..."

Lúc này bầu trời triệt để tối sầm, trong sơn động một vùng tăm tối, Nhiếp Thiên Minh tự hồi đón lấy dự định.

"Ngáp..."

Thậm chí có điểm bị nhốt, Nhiếp Thiên Minh duỗi cái lưng mệt mỏi, ngáp một cái, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nửa ban đêm, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi mở mắt, thể lực đã hoàn toàn khôi phục như cũ, hắn lập tức lại tập trung vào trong tu luyện.

Dù sao để lại cho hắn thời gian không nhiều, chính mình mang theo một cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, đi tới chỗ nào đều bị người chú ý. Nói không chắc còn có đường môn tử đệ đi về trước tìm hiểu tình hình, một khi để những này nhân biết mình chiếm được thú đan, toàn bộ Biên thành lập tức rơi vào tranh đoạt bảo vật bên trong.

Lập tức biện pháp đơn giản nhất chính là luyện hóa nó, tăng lên chính mình thực lực, để những này đánh chính mình chủ ý người, biết khó mà lui.

"Khè khè..."

Nguyên lực lần thứ hai tiếp xúc đến thú đan trên, lần này Nhiếp Thiên Minh không có gọi ra, mà là lập tức hấp thu thú đan phát sinh hỏa diễm.

"Vù..."

"Dừng!"

Nguyên lực lại bị gây trở về, hiển nhiên là thú đan bên trong lực lượng cái gọi là, xem ra muốn đem nó từng chút từng chút hấp thu đi, lại muốn phí một phen công phu.

"Ong ong..."

Lúc này Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng chui vào đến Toán Hạch bên trong, tinh thần lực lập tức cao tốc bắn ra, thôi động Nguyên lực hướng về thú đan bên trong xâm nhập.

"Thật mạnh a!"

Nhiếp Thiên Minh không khỏi cảm thán một câu, từ thú đan mặt ngoài đẩy mạnh một chút điểm, dĩ nhiên hao tổn Nhiếp Thiên Minh đầy đủ thời gian mười phút.

Chỉ cần tinh thần lực rút khỏi đến, Nguyên lực ngay lập tức sẽ bị văng ra, Nhiếp Thiên Minh lại nuốt mấy chục hạt đan dược, gặm nhẹ một thân, hướng về thú đan bên trong áp sát.

"Ta cũng không tin, ta không luyện hóa được người." Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nói rằng.

Xâm nhập biểu bì sau đó, Nguyên lực cấp tốc lôi kéo một khối nhỏ hỏa điểm, hướng về trong thân thể kéo đi.

"Vù..."

Thú đan lập tức bắt đầu run rẩy, nhanh chóng đem đã bị kéo ra ngoài hỏa điểm hút trở lại.

"Hỗn đản, ta thật vất vả mới làm xong. Há có thể dễ dàng như vậy lại bị người kéo về đi." Nhiếp Thiên Minh thật sự phát hỏa, tinh thần lực cấp tốc hội hợp Nguyên lực, trở thành lực lượng càng mạnh mẽ hơn.

"Vù..."

"Mở..."

Nhiếp Thiên Minh gặm nhẹ một thân, ngược lại là đem bên cạnh Hắc Huyền sợ hết hồn.

"Hồng..."

Hắc Huyền gặm nhẹ mấy tiếng nhìn Nhiếp Thiên Minh về mặt, lập tức cảm thấy không rõ, tuy nói hiện Hắc Huyền Hồ đã có nhất định thông minh, nhưng là muốn rõ ràng Nhiếp Thiên Minh dụng ý, còn muốn tu luyện một quãng thời gian.

Nhiếp Thiên Minh nhìn Hắc Huyền một chút, ra hiệu nó yên tĩnh, Hắc Huyền quả nhiên lại lần thứ hai bò đến trên mặt đất bất động.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Cổ hỏa sắc

Giờ khắc này Nhiếp Thiên Minh cùng thú đan kịch liệt va chạm, trên mặt đã đầy đầy mồ hôi rồi!

Một lần, hai lần...

Năm lần...

Dường như kéo co giống như vậy, Nhiếp Thiên Minh cùng thú đan so với hợp lại.

"Hào nóng a!"

Nhiếp Thiên Minh chung Vu Thành công hấp thu một bộ phận, thế nhưng trong nháy mắt liền cảm thấy cường đại nhiệt lượng, muốn so với lúc trước hẳn tại Phong Vân ngoài cửa viện huấn luyện thất muốn lợi hại hơn.

Coi như là Tam Viêm Chân Hỏa trung tâm, cũng không có to lớn như vậy nhiệt lượng, nếu như không có Nguyên lực cùng tinh thần lực bảo hộ. Liên này một đoàn nho nhỏ năng lượng, đủ để đem hấn hỏa táng.

"Vù..."

"Đùng..."

"Băng..."

Xương bên trong phát ra liên tiếp thanh âm kỳ quái, lúc này hỏa diễm bị thân thể chậm rãi hấp thu, thân thể cũng trở nên có chút bất đồng.

Trước đó hấp thu Tam Viêm Chân Hỏa làn da màu đỏ rực chậm rãi hiện ra, Nhiếp Thiên Minh có thể cảm giác được một đoàn hỏa ở trong thân thể lưu động.

Hắn vẫn cho là chỉ có thủy mới có thể như vậy di động, nguyên lai liên hỏa cũng có thể.

Màu đỏ rực hiện lên một lát sau, lại chậm rãi biến mất rồi, Nguyên lực lôi kéo đến hỏa diễm cũng bị thân thể nhanh chóng hấp thu. Tùy theo màu đỏ rực hoàn toàn tiêu tán, này một khối hỏa diễm cũng hoàn toàn bị hấp thu.

"Làm ra đẹp đẻ." Diệp Tà tại trong hạt châu mắt thấy tất cả những thứ này, âm thầm vì làm Nhiếp Thiên Minh cảm thấy vui vẻ.

Này một bước nhỏ, liền mang ý nghĩa Nhiếp Thiên Minh đã bên trong thành công không xa.

"Vù vù..."

"Ta ngày hôm nay chính là muốn nhìn, đến cùng là nguoi ngoan cố, hay là ta ngoan cố." Nhiếp Thiên Minh trêu tức cười nói, hấp thu này một khối nhỏ hậu, cả người áp lực nhất thời nhỏ, tinh thần cũng đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái.

"Vù..."

"Mở ra..."

Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai giờ lại trò cũ, kế tục lặp lại trước đó động tác.

"Vù vù..."

"Còn có năm mươi, sáu mươi thứ nên hoàn toàn quyết định." Nhiếp Thiên Minh xoa xoa mồ hôi trên đầu, lẩm bẩm nói.

Trên người da dẻ đã biến thành màu đỏ nhạt, trong thời gian ngắn không lại biến mất.

Loại tu luyện này tiến triển đến hiện tại đã không thể nóng vội, chỉ có thể chậm rãi dày vò.

"Thử xem đá thông này mười cái kinh mạch." Lúc này Diệp Tà vui vẻ hô.

"Vâng, ta thử xem." Nhiếp Thiên Minh hiểu là đến kiểm nghiệm thành quả lúc, lập tức khoanh chân mà ngồi, điều động Nguyên lực cấp tốc đánh vào những này mấy ngày trước vừa xuất hiện mật đạo.

"Oanh."

Nguyên lực bao quanh thú đan hỏa diễm, cấp tốc xông tới mật đạo, phát sinh kịch liệt âm thanh.

"Oanh."

Lúc này Nhiếp Thiên Minh cảm giác dường như đang đào son, tuy rằng vất vả thể nhưng hiệu quả tốt vô cùng.

Trên người màu đỏ rực lại bắt đầu chậm rãi lui xuống, khôi phục đến bình thường màu sắc, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt cũng theo được rồi rất nhiều.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh cười cười, trong thân thể Nguyên lực trở nên mạnh mẽ không ít, với này đồng thời, hắn đúng lúc lôi kéo một khối trọng đại hỏa diễm, đánh vào mới trong mật đạo.

Mật đạo tùy theo bị xông ra, thú đan trải qua dài như thế thời gian lôi kéo, nguyên lai cực kỳ cường hấn hỏa diễm, đã dần dần rút đi.

"Hy vọng có thể ta lại mở ra mấy cái mật đạo." Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng.

Vù...

Lại một đạo cực kỳ cường hân hóa điểm bị Nhiếp Thiên Minh kéo vào, lúc này hân thân thể tản ra nồng đậm Liệt Hỏa khí tức, liền ngay cả Hắc Huyền cũng không chịu đựng được, chạy ra, tán giải nhiệt khí .

Da dẻ một lần nữa hiện lên độ lửa màu sắc, do nguyên lai huyết hồng, biến thành hiện tại cổ màu đỏ. Tuy rằng không tươi đẹp, thể nhưng là tràn ngập lực lượng, mỗi một tác da dẻ đến có thể bùng nổ ra to lớn năng lượng.

Vù..

Oanh..

Lại một đạo mật đạo bị hân thành công nổ ra, đầy đủ mười cái mật đạo, đã hoàn toàn được mở ra.

"Oa nga..."

Đột nhiên cảm giác được thân thể mỗi cái lỗ chân lông đều đang hút thu ngoại giới nguyên khí, bên trong đan điền Nguyên Đan cấp tốc hấp thu , nguyên lai bị tiêu hao Nguyên lực tại ngăn ngăn trong vòng mấy phút đã toàn bộ bù đắp .

Mật đạo không có dừng lại hấp thu Nguyên lực, vẫn cứ kế tục hấp thu , Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng bao bên trong móc ra một hạt thuần Địa Dương Đan, nhanh chóng nhét vào mới vừa đã thông trong mật đạo.

"Ào ào..."

Dường như nước chảy giống như vậy, Địa Dương Đan lập tức lưu tiến vào, rất nhanh bị này mấy cái mật đạo thành công phân giải .

"Vù..."

Tùy theo mà đến càng cường hoành hơn lực lượng, Nhiếp Thiên Minh mơ hồ cảm giác được chính mình muốn đột phá đến Tiểu Thành kỳ viên mãn .

Cái tốc độ này, cũng quá nhanh , Nhiếp Thiên Minh không thể tin được nói.

Bên trong đan điền Nguyên Đan tại Nguyên lực thôi động hạ cấp tốc xoay tròn, hấp thu lớn mạnh , dần dần có đạt đến Tiểu Thành kỳ viên mãn xu thế.

"Được, ta liền lại thêm một ít đan dược đi vào." Nhiếp Thiên Minh lại từ bên người bao bên trong móc ra hơn trăm hạt đan dược, cấp tốc hấp thu đến bên trong thân thể.

Đan dược sau khi tiến vào, Nguyên lực như hô hấp đến không khí mới mẻ, lập tức trở nên tinh thần chấn hưng, cấp tốc tụ lại.

"Đừng!"

Theo một tiếng cực kỳ lạnh lẽo tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh rốt cục lộ ra mỉm cười.

"Ha ha ha..."

Tiện đã chuyển đến thành mừng như điên, cười lớn lên.

Lúc này trên da đã triệt để đã biến thành cổ độ lửa, từng đoàn hỏa điểm nhanh chóng lưu động, như huyết dịch. Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng chờ một thoáng Nguyên lực, cổ độ lửa da dẻ mới chậm rãi biến mất.

"Vù..."

Nhẹ nhàng gầy gầy da dẻ, có thể nghe được năng lượng bắn ra âm thanh, coi như là bên ngoài này mười mấy cái gia hỏa tìm tới chính mình, hân cũng không sợ.

Lại nhìn lại trên mặt đất thú đan, lúc này đã triệt để đã biến thành một hạt phổ thông thú hạch , màu đỏ rực hoàn toàn phai màu, biến thành hiện tại ám hắc sắc.

Nhẹ nhàng từ trên mặt đất nhặt lên, tiện tay một thả, ném vào bên người bao bên trong.

"Ha ha..."

"Hắc Huyền, chúng ta đi."

Nhiếp Thiên Minh nhìn quanh bốn phía, chẳng biết lúc nào, Hắc Huyền đã đi ra ngoài.

"Ha ha..." Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ cười cười, nhanh chóng đi ra.

Lúc này bên ngoài đã triệt để đen, Nhiếp Thiên Minh tại sơn động này bên trong đã đầy đủ ở lại năm, sáu ngày .

...

...

Ngẩng đầu nhìn một chút đầy trời đầy sao, Nhiếp Thiên Minh hài lòng nở nụ cười mấy cái.

Nhìn phía trước sơn đạo, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đi trên đi biên hoang trên đường.

...

...

Mới vừa đi ra ba giờ, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy một tia cảm giác chèn ép, Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng quét qua.

Quả nhiên là những cường giả kia, bốn, năm ngày lại vẫn không hề từ bỏ lòng bất hủ.

Nhẹ nhàng chào hỏi một thoáng Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng trốn bên cạnh rừng cây bên trong đi.

"Đại ca, người nói tên tiểu tử kia có thể chạy đi nơi đâu?" Một cái ngăm đen hán tử phần nộ nói rằng.

"Đường Cẩn, ta làm sao có khả năng biết? Phạm vi mười dặm, có thể tìm địa phương đều tìm, chỉ thiếu chút nữa xói ba tác đất." Những người bên cạnh cũng bất mãn nói.

"Về Biên thành người đã trở lại, nói không nhìn tới tên tiểu tử này. Phòng chừng hán tử vẫn không có tiến vào Biên thành bên trong, chúng ta tìm tiếp đi! Thật hán mẹ bị tội..." Cuối cùng cái kia Đường gia Đại ca mạnh mẽ mắng một câu, xem ra tháng này bọn họ quá cực kỳ khó chịu.

"Nếu như lại làm cho ta tìm tới tên tiểu tử kia, ta không phải rút hán tử không thể." Đường Cẩn phần nộ nói rằng.

"Khái khục..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng ho khan hai lần, chậm rãi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Cường giả Đại Thành kỳ

Nghe được tiếng ho khan hậu, những này nhân lập tức cảnh giác lên rồi!

"Là ai?"

"Dĩ nhiên là tiểu tử người, thực sự là đập phá thiết hải vô mịch xứ, chiếm được toàn không uống công phu. Ngày hôm nay sẽ là của người ngày tận thế..." Đường Cẩn phần nộ quát lên.

"Nhanh, trước tiên thả tín hiệu, đem cha bọn họ toàn bộ triệu tập lại đây." Đường gia Đại ca quay về người ở bên cạnh nhanh chóng nói rằng.

"Đại ca, tên tiểu tử này, một mình ta liền có thể bãi bình hán." Đường Cẩn khinh thường nói.

Đường gia Đại ca lờm hán một cái, cảm tức nói: "Tam đệ, người không nhìn tới phía sau hán yêu thú sao? Nó chỉ ít đã đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, nói vậy gia hoả này tu vi cũng không cạn."

"Đừng!"

"Đừng!"

"Đừng!"

Ba cái đạn tín hiệu nhanh chóng phát ra, trên không trung nổ tung.

Nhìn giữa bầu trời tín hiệu, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng run lên lông mi, cười cười nói rằng: "Vậy ta liền chờ các ngươi nhân đến đông đủ, một khối thu thập."

"Tiểu tử, ngươi cũng quá can rở. Chờ chúng ta người tới, ta nhìn ngươi còn dám kiêu ngạo như vậy." Đường Cần phẫn nộ mắng.

"Ha ha..."

"Liền ngươi nói nhiều nhất, đến thời điểm liền cho ngươi biết nói nhiều kết cục." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười, khinh thường nói.

Không tới mười phút, Đường gia tất cả mọi người đến, dù sao Nhiếp Thiên Minh cũng là cường giả, bọn họ không dám tán quá xa. Nếu như ai phát hiện trước, nhất định phải trước đó thông báo đối phương, thật cấp tốc trợ giúp.

"Hảo tiểu tử, dĩ nhiên né nhiều ngày như vậy. Vẫn bị chúng ta tìm đến." Đường Vũ phẫn nộ nói rằng, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên xuất hiện, không chỉ có đại loạn bọn họ kế hoạch, vẫn đoạt bọn họ thú đan, cho nên Đường Vũ đối với hắn thật có thể nói là hận thấu xương.

"Ha ha ha..."

"Không phải là các ngươi tìm tới ta, mà là ta chủ động tìm các ngươi." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười, khoe miệng vung lên một tia xem thường mỉm cười.

Đường Vũ đầu tiên là ngăn ra, tỉ mỉ quan sát Nhiếp Thiên Minh, lạnh lùng cười nói: "Nếu như đem thú đan giao ra đây, ta nguyện ý ra một triệu Hoang tệ, bằng không cũng đừng trách ta không khách khí."

Một triệu đổi một cái thú đan, ngươi cho rằng ta là người ngu, Hạnh Hào thú đan đã bị hắn hấp thu xong.

"Ha ha..."

"Hảo buồn bán."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng từ bình nhỏ lấy ra này hạt phát ám thú đan, mỉm cười nói rằng: "Là này một hạt sao?"

Đường Vũ định nhãn vừa nhìn, xác thực là thú đan, chỉ là mặt trên cũng không còn hắn cần năng lượng, lập tức cảm thấy cực độ sự phẫn nộ.

"Ngươi... Ngươi, tiểu tử, ngày hôm nay, lão phu không cần ngươi mạng nhỏ, lão phu thề không làm người." Đường Vũ trên mặt gân xanh làm lộ đi ra, nắm đấm không ngừng mà vung lên.

"Ha ha..."

"Liền tính cái này không trọn vẹn thú đan, ta cũng không muốn bán cho ngươi." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười, ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy thú đan, chậm rãi nhìn, chút nào không cảm giác được nguy hiểm.

"Đến, Hắc Huyền, giao cho ngươi." Nhiếp Thiên Minh hướng Hắc Huyền bên kia ném đi, Hắc Huyền lập tức bính lên, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, lập tức đem nó nuốt xuống.

"Ha ha..."

Đường Vũ đã bị Nhiếp Thiên Minh triệt để chọc giận, lớn tiếng giận dữ hét: "Nhìn ngươi lần này vẫn trốn đi đâu?"

"Yên tâm, ta sẽ không chạy trốn. Ta ngược lại thật ra muốn xem các ngươi có thủ đoạn gì, đừng quá làm cho ta thất vọng." Nhiếp Thiên Minh chậm chạp nói rằng.

"Được, ngươi đã muốn chết, cũng sẽ thành toàn cho ngươi." Đường Vũ cười lạnh một tiếng, trên người nguyên khí lập tức bắn ra.

"Đại Thành kỳ cường giả..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói thêm một câu, tuy rằng không có đạt đến Đại Thành kỳ cảnh giới viên mãn, thế nhưng cũng không coi là xa xôi.

Nếu là trước đó, hắn Nhiếp Thiên Minh khả năng vẫn hơi chút e ngại hắn, thế nhưng hiện tại hắn đã luyện thành Hóa Viêm thể, đồng thời cũng đạt tới Tiểu Thành kỳ, tự nhiên không đem cái này Đại Thành kỳ cường giả để vào trong mắt.

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng bắn ra, cấp tốc hướng về Đường Vũ công tới.

"Được, lại dám chủ động công kích, ngày hôm nay liền để ngươi xem một chút ta Đường Môn lợi hại." Nói xong, Đường Vũ quát to một tiếng, hóa thành một vệt bóng đen, cấp tốc công lại đây.

Bóng đen tốc độ cực nhanh, ngăn ngắn trong vòng mười mét, mấy hậu đã đến. Đồng thời, Đường Vũ trên người tản ra mãnh liệt nguyên khí, có một chút hủy diệt ý tứ.

"A!"

Bởi Đường Vũ sản sinh cảm giác chèn ép quá mạnh mẽ, thế cho nên bên cạnh mấy cái đường môn tử đệ trực tiếp bị đẩy hậu 1 mét.

"Àm!"

Nhiếp Thiên Minh cũng không cam lòng yếu thế, một đạo hỏa hồng quang do trong tay phun phát ra, chen lẫn Cuồng Bạo Nguyên lực, cấp tốc xẹt qua.

Không khí trong nháy mắt bị tăng lên mấy chục độ, thỉnh thoảng phát sinh đùng đùng tiếng vang.

Nhiếp Thiên Minh chân phải mãnh liệt giẫm địa, thân thể nhanh chóng nghiêng về phía trước, tay phải Nguyên lực đã tụ lại đến làm người sợ hãi uy lực, lập tức cũng hướng về Đường Vũ công tới.

Trên mặt đất cục đá trong nháy mắt bị Nhiếp Thiên Minh Cuồng Bạo Nguyên lực ghé cuốn lại, cát bay đá chạy, đảo mắt đánh vào đến Đường Vũ thân ảnh vị trí.

"Dùng!"

Đường Vũ vung lên to lớn bàn tay hung ác đập tới, một đạo chất phác chưởng phong, như quạt ba tiêu giống như vậy, mạnh mẽ vỗ vào Nhiếp Thiên Minh trên năm tay.

"A!"

Đường Vũ cảm nhận được một trận xót ruột gai đau, bàn tay bị Nhiếp Thiên Minh trên năm tay tản mát ra kiều ngạo, thiêu đốt. Nửa cái bàn tay đã hiện ra phát tiêu đáng đập, hẳn cảm giác được vô cùng đau đớn.

Đau đớn không là trọng yếu nhất, càng to lớn hơn khiếp sợ đến từ chính trong lòng, hẳn Đường Vũ cũng là sắp muốn bước vào đều Đại Thành kỳ viên mãn người, nếu là hẳn trước tiên đạt được thủ đan, phòng chừng hẳn sớm muốn muốn đi vào Âm Dương giới, trở thành cường giả đỉnh cao.

Đối với những cường giả này mà nói, thân thể đã như nham thạch bình thường cứng rắn, tuy rằng nhìn như mềm mại, kì thực mỗi một phần da thịt bên trong, đều tràn ngập nồng đậm nguyên khí.

Cho nên dễ dàng rất khó bị tổn thương, thế nhưng tại Đường Vũ bàn tay phải trên tụ Mãn Nguyên lực thời gian, lại bị Nhiếp Thiên Minh kiều ngạo bị phồng.

Lúc này bên cạnh lão bộc trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng, lão gia thực lực, hẳn rõ ràng nhất. Tại Biên thành bên trong cũng coi như là cao cấp nhất cường giả, cũng bởi vì lão gia tọa trấn Đường Môn, toàn bộ Biên thành không có dám tùy tiện đánh bọn hắn Đường Môn chủ ý.

Nhiếp Thiên Minh lông mi hơi run lên, khóe miệng giương lên vẻ mỉm cười, không nghĩ tới mình luyện thành Hỏa Viêm thể hậu, lực công kích tăng lên nhiều như vậy. Không cần Toán Hạch hiệp trợ, hẳn vẫn như cũ có thể cùng Đại Thành kỳ cường giả chống đỡ được.

"Lão thất phu, cái này tư vị cũng không tệ lắm phải không!" Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười lạnh nói.

"Tiểu tử, dùng cao hứng quá sớm, ngươi sẽ trả giá thật nhiều." Đường Vũ nắm thật chặt nắm đấm, phát sinh bùm bùm tiếng vang.

"Oanh..."

Nói xong, Đường Vũ lần thứ hai quay đầu trở lại, hẳn không tin, dựa vào chính mình Đại Thành kỳ sắp tới viên mãn thực lực, dĩ nhiên không thu thập được một cái mười tám tuổi tiểu tử.

Lúc này Đường Vũ trên người tản ra cuồng dã giống như giết chóc khí thế, Nguyên lực cấp tốc nghiền ép không khí, mặt đất cục đá bị nghiền ép thành bụi phấn.

Chẳng biết lúc nào, Đường Vũ trong tay có thêm một cái Bá Vương thương, ngân thương lấy ra vài đoá đáng sợ Nguyên lực chi hoa, cũng hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới.

Chương 194: Thử nghiệm Tiểu Hỏa Viêm thể

Cầu tha thứ! Cầu cát dấu a! Điểm kích hữu trên giác cát dấu quyền sách, ngọc hồn bái tạ)

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh thân thể bất động, tùy ý Nguyên lực chi hoa đánh tới, đệ nhất đoá Nguyên lực chi hoa sắp tới hần trước ngực thời gian, hần nhanh chóng đưa tay phải ra, chất phác Nguyên lực trực tiếp thổi ra này vài miếng đoá hoa.

Từng mảnh từng mảnh rải rác, nhất thời mất đi vừa nãy khí thể...

"Vèo vèo..."

Ngay sau đó Bá Vương thương đã đâm lại đây, tốc độ và khí thể đều không phải vừa nãy những này Nguyên lực chi hoa có khả năng so với. Nhiếp Thiên Minh sắc mặt cũng không khỏi một thành, mạnh mẽ mẫn: "Người đã muốn cho ta tử, ta há có thể cho người hoạt."

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù cấp tốc chui vào Toán Hạch bên trong, nhất thời Toán Hạch như phần nộ biển rộng, gầm hét lên. Càng mạnh mẽ hơn Nguyên lực toàn bộ tụ lại tới tay phải trên bàn tay.

"Vù vù..."

Nhiếp Thiên Minh trực tiếp đưa ra bàn tay phải, chụp vào Bá Vương thương đầu súng..

"Quá kiêu ngạo , phải biết lão phu Bá Vương thương làm sao cũng là trung cấp linh khí." Đường Vũ lạnh lùng cười nói.

Cái này Bá Vương thương là hần bỏ ra ba triệu Hoang tệ mới chế tạo thành, nhiều năm như vậy Đường Môn bình an vô sự, có một nửa công lao là nó.

"Xi xi..."

Bá Vương thương cấp tốc gai thấu không khí, như thiêu đốt quả cầu lửa, tàn mát ra tia sáng chói mắt. Ngân thương bên trên luồng khí xoáy, trong nháy mắt để không khí trở nên mỏng manh, trong phạm vi xung quanh mười mét điều này có thể nhìn thấy một mảnh này ngân quang.

"Thật mạnh trung cấp linh khí a!" Ngân thương vừa ra tới, Đường Vũ thực lực đạt được to lớn tăng cao, thể cho nên Nhiếp Thiên Minh đem vron đi ra bàn tay lại nhanh chóng thu lại rồi.

"Àm!"

Ngay ngân thương đâm vào thời gian, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc nhảy ra , hần không ngờ rằng, ra thương về sau, Đường Vũ khí thể sẽ càng ngày càng mạnh, ngân ngân mấy phút đồng hồ, hần đã đem lực công kích tăng lên mấy lần.

Khí thể mạnh mẽ mang đến tính chất hủy diệt phá hoại, ngay Nhiếp Thiên Minh vị trí vị trí, bị Bá Vương thương sinh sôi đâm ra một cái hai mét Thâm Đại động.

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai khởi động Toán Hạch, lúc này Nguyên Đan đã xoay tròn đến một loại tốc độ cực nhanh, sản sinh Nguyên lực bị cuốn cuộn không ngừng truyền đưa cho hần, dưới chân đại địa cũng theo run rẩy lên.

"Diễm Viêm Đại thuật."

Nhiếp Thiên Minh rốt cục muốn sử dụng cái này thượng phẩm vũ học , lúc này hai mắt như hai cái nho nhỏ quả cầu lửa, phát sinh đáng sợ màu đỏ tươi. Toàn thân tản ra cực kỳ mạnh mẽ cỗ độ lửa, thậm chí có mấy phần Hóa Long Kim Sư khí thể.

"Mẹ kiếp, quả nhiên bị cái này tiểu tạp chủng hấp thu." Đường Vũ phần hận hờ, chính mình nhiều năm nguyện vọng mắt thấy muốn rơi vào khoảng không, trong lòng vô hạn ảo não.

"Hồng..."

Nhiếp Thiên Minh gầm nhẹ mấy tiếng, bắn ra hỏa diễm trực tiếp đem trên mặt đất bùn đất đốt thành gạch màu đỏ, nhiệt lượng tùy theo từng con sóng liên tiếp truyền đến.

Nhiếp Thiên Minh cảm giác được da dẻ bên trong hỏa diễm tại cấp tốc chảy xuôi , để Nguyên lực chiếm được to lớn nhất tăng lên.

Vốn là Bá Vương thương thực lực rất mạnh, thế nhưng một loại Nhiếp Thiên Minh Diễm Viêm Đại thuật tản mát ra khí thế so với, trong nháy mắt yếu đi rất nhiều.

"Hảo tiểu tử, đừng quá kiêu ngạo , bãi trận." Đường Vũ ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức đem Nhiếp Thiên Minh bao vây lại.

Nhẹ nhàng cười cười, lông mi hơi run lên, Nhiếp Thiên Minh xem thường nở nụ cười.

"Đường Môn trận."

Thập mấy cường giả nhanh chóng tụ lại, đồng thời thôi thúc Nguyên lực, không khí chung quanh gào thét lên, âm thanh cũng càng ngày càng to lớn, cuối cùng dĩ nhiên vang vọng Vân Tiêu . Phạm vi trong vòng mười dặm, đều có thể nghe được cái này thanh âm đáng sợ.

"Phích lịch..."

Đường Vũ ra lệnh một tiếng, một đạo cực nhanh chính là chớp giật thẳng tắp đánh hướng về Nhiếp Thiên Minh.

"Mẹ nhà nó, mẹ kiếp, đã vậy còn quá cường đại!" Nhiếp Thiên Minh không khỏi mắng to một tiếng, vốn là cho rằng thập mấy cường giả tuy rằng rất cường đại, thế nhưng như là đem bọn hắn tổ hợp đến đồng thời, không hẳn cường đại.

Bây giờ nhìn lại hẳn sai rồi, chớp giật qua đi, một tiếng ầm ầm âm thanh truyền đến, toàn bộ bầu trời triệt để tối sầm.

Dĩ nhiên cùng thật sự tiếng sấm như thế, Nhiếp Thiên Minh vừa vội tốc tránh thoát một tia chớp, bất quá dưới chân mặt đất đã triệt để bị đốt cháy khét .

"Trốn, ta nhìn ngươi có thể trốn đến khi nào." Đường Vũ lại ra lệnh một tiếng, đồng thời truyền đến hai đạo thiểm điện, hướng về Nhiếp Thiên Minh đánh tới.

"Đừng lo lắng, Hòa Viêm thân thể như là liên điểm ấy tiểu chớp giật đều so với không ngăn được, cũng không cần xưng là thượng phẩm võ học ." Đột nhiên Diệp Tà xông ra, mỉm cười nói rằng, nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh như tình hình này, cũng không có ý định ra tay.

"Được, nếu trốn không xong, ta liền cho các ngươi bỏ xuống đủ." Nhiếp Thiên Minh ngừng Diệp Tà , lập tức ngừng lại, dùng ngón tay chỉ bọn họ, hung ác nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Ta liền để ngươi xem chúng ta Đường gia lợi hại." Nói xong, Đường Vũ lần thứ hai hạ lệnh, một vòng mới công kích lại bắt đầu .

"Đừng!"

Một tia chớp trực tiếp đạt đến Nhiếp Thiên Minh trên người, một cổ cháy khét mùi truyền tới.

"Ha ha ha..."

"Ta cho rằng ngươi có thể đỉnh được hai, ba lần, thậm chí ngay cả lần thứ nhất đều gánh không được." Đường Vũ cười đắc ý.

"Oanh..."

Nhiếp Thiên Minh thân thể mãnh liệt run rẩy một thoáng, trước kia phát tiêu da dẻ cấp tốc được chữa trị , cổ độ lửa da dẻ chậm rãi hiện ra .

"Cái này... Cái này..." Đường Vũ trở nên á khẩu không trả lời được , chỉ có thể sợ hãi lặp lại nói mấy chữ này .

"Ha ha, không sai, chính là cường độ có chút ít, nếu như càng lớn hơn một chút, sẽ tốt hơn." Nhiếp Thiên Minh hơi cười, kế tục khởi động Nguyên lực, chống đỡ đối phương cường đại Nguyên lực tổ hợp.

Ngon lửa trên người lần thứ hai phát sinh đáng sợ kiêu ngạo, hướng về đối phương chậm rãi khuếch tán mà đi.

"Ngươi chờ..."

"Kế tục..."

"Đừng!"

"Đừng!"

"Đừng!"

...

Liên tiếp mấy chục đạo chớp giạt đánh qua, Nhiếp Thiên Minh vẫn như cũ bình yên vô sự.

"Vẫn không để yên không Liều Liều." Nhiếp Thiên Minh hét lớn một tiếng, thân thể cấp tốc đâm đến, như trên trời hạ xuống hỏa cầu lớn, cấp tốc vọt vào đối phương trong trận.

"Đừng!"

Thân thể bị cường đại Nguyên lực ngăn cản lại, thể nhưng Nhiếp Thiên Minh cũng không hề dừng lại, vẫn cứ dùng tốc độ cực nhanh xông về phía trước.

"Triệt mở, toàn bộ triệt ra." Đường Vũ phát hiện mình châm không có đưa đến mong muốn hiệu quả, thậm chí liên ngăn trở Nhiếp Thiên Minh thực lực đều không có, lập tức phân phó đoàn người nhanh chóng rút đi.

"Muốn chạy, không có dễ dàng như vậy." Nhiếp Thiên Minh xông lên trước, hai tay bắt được Đường Vũ trong tay Bá Vương thương, dùng kéo một cái, dĩ nhiên từ trong tay đối phương đoạt tới.

"Vù vù..."

Ngay sau đó, Nhiếp Thiên Minh giơ lên Bá Vương thương quay về đoàn người mạnh mẽ đảo qua đi, Bá Vương thương trên không trung phát sinh to lớn không tiếng hót.

"A!"

"A..."

Liên tiếp vài tiếng tiếng quát tháo truyền đến, mấy cái chưa kịp né tránh người, bị Nhiếp Thiên Minh trực tiếp quét đến. Bị đánh trúng người, trên căn bản đã trí tàn.

Lúc này Đường Vũ trên mặt đã khăn trương tới cực điểm, nếu là lại để Nhiếp Thiên Minh như vậy tiếp tục đánh, chính mình mang ra đến cường giả, ngày hôm nay khả năng muốn toàn quân bị diệt.

"Bây giờ nên làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Tiểu kiếm

"Tiểu hữu, ngừng tay, trước tiên ngừng tay." Đường Vũ rốt cực không nhịn được, hấn không nữa xin tha, chính mình mang đến người liên thật sự thâm.

Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn Đường Vũ ngữ khí được rồi rất nhiều, lập tức ngừng lại, nhìn hấn này làm khó dễ đáng vẽ, không khỏi lên lút một nhạc.

"Làm sao? Người nói đánh là đánh, người nói dừng là dừng, làm sao chuyện gì đều là người nói quên đi." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lên.

"Ha ha, vị tiểu hữu này, đều là hiểu lầm, hiểu lầm..." Đường Vũ mỉm cười nói rằng.

"Xì xì..."

Nhiếp Thiên Minh suýt chút nữa không cười phun ra, hiểu lầm, hấn thật không có gặp gỡ như thế làm cho người ta không nói được lời nào mượn cớ.

Hiểu lầm, nếu không phải là mình thực lực cao cho các người, ngày hôm nay không may chính là ta, Nhiếp Thiên Minh.

"Ta mặc kệ cái gì hiểu lầm không hiểu lầm, nếu các người động trước tay, ta đương nhiên muốn đánh trở lại. Bằng không ta mặt mũi lại nhìn nơi nào tha..." Nếu đối phương đã xin tha, Nhiếp Thiên Minh vốn là cũng không có dự định đuổi tận giết tuyệt chỉ là muốn giáo huấn một chút mà thôi. Bất quá nhân cơ hội mở điểm chỗ tốt, đây mới là thật sự.

"Ha ha... Chỉ cần tiểu hữu ngừng tay, điều kiện gì đều tốt nói." Đường Vũ lông mi hơi run run một thoáng, lẩm bẫm nói.

"Có cái gì có thể nói, một cái mạng một triệu Hoang tệ. Trước đây ta vẫn làm như vậy, ta nhìn các người nhiều người, đánh gãy, liền 10 triệu Hoang tệ đi!

Ngươi cũng đừng ngại nhiều, buôn bán chứ, ngươi muốn không vui, chúng ta đánh tiếp." Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn cơ hội hiếm có, lập tức cố định giả khỏi điểm, nói đến tới.

"10 triệu, ngươi tại sao không đi cướp đoạt." Đường Cần quay về Nhiếp Thiên Minh hung ác hô.

"11 triệu, ta nói cho ngươi biết, này không gọi cướp đoạt, cướp đoạt có thể cướp được nhiều tiền như vậy sao?" Nhiếp Thiên Minh quay về Đường Cần hơi cười, lại bỏ thêm một triệu.

"Ngươi... Ngươi..." Đường Cần tức giận mặt đều thanh, chỉ vào Nhiếp Thiên Minh không nói ra được thoại.

"12 triệu, ta sẽ nói cho ngươi biết, cái này gọi là buôn bán, buôn bán hiểu không? Ngươi tại nói một câu, còn có thể gia một triệu." Nhiếp Thiên Minh lòng mi nhệ nhàng lay động, cười cười, nhệ nhàng lắc đầu.

"Một..." Đường Cần còn muốn muốn nói chuyện, bị Đường Vũ ngăn trở, Đường Cần vừa nhìn Đường Vũ sắc mặt biết mình lại đã gây họa.

Hai triệu, cũng bởi vì hần mấy câu nói làm mất đi, trở lại nhất định cũng bị cha quở trách, Đường Cần trong lòng khó chịu nghĩ đến, lại nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh quay về hần cười cười, như nhìn thấy bạn cũ bình thường thân thiết, bởi vì hần chính mình lại nhiều muốn hai triệu, xác thực là một cái rất vui vẻ sự tình.

"12 triệu..." Đường Vũ khóa miệng nhệ nhàng co quắp một thoáng, trong lòng các loại khó chịu, thế nhưng trên mặt cũng không dám có nửa điểm bất kính. Dù sao bọn họ Đường Môn hết thấy thực lực đều ở nơi này, vạn nhất toàn quân bị diệt, Biến thành người một nhà toàn bộ đều có nguy hiểm tính mạng.

"12 triệu, liền 12 triệu, bất quá ngươi trong tay Bá Vương thương nhất định phải toán ở bên trong." Cuối cùng Đường Vũ mạnh mẽ cắn một thoáng răng, 12 triệu tuy nói không ít, nhưng là chỉ cần hần tăng cao thu thuế, rất nhanh lại trở về.

Tuy rằng đau lòng, thế nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Ha ha ha... Buôn bán chứ, chú ý chính là đồng tấu không bắt nạt, nếu ngươi đã đáp ứng, chỉ cần giao ra 12 triệu, chúng ta ân oán xóa bỏ." Nhiếp Thiên Minh thỏa mãn nói rằng, bất được này 12 triệu, đại gia từ đây cũng không gặp gỡ nhau. Nghĩ tới đây, hần không khỏi thỏa mãn cười cười.

Nhìn thấy trước đó Đường Vũ hung thần ác sát về mặt, cùng hiện tại loại này khúm núm thần thái, Nhiếp Thiên Minh cảm Bá Vương thương tùy ý ước lượng. Lúc đầu hần vốn là muốn đem Bá Vương thương cùng cùng mang đi, thế nhưng nếu Đường Vũ nói ra, hơn nữa một lời đáp ứng hần giá cả, điều này cũng làm cho hần không tốt lại đánh Bá Vương thương chủ ý.

"Đây là một tấm hoang tạp, ngươi xem một chút mặt trên con số, là 12 triệu." Nói xong Đường Vũ nhanh chóng ném qua, Nhiếp Thiên Minh tay phải ngón trỏ nhệ nhàng một tiếp, nhàn nhạt nhìn thoáng qua.

"12 triệu, ha ha..." Nhiếp Thiên Minh nhệ nhàng thi thắm, khóa miệng lộ ra một tia mỉm cười đắc ý.

"Vậy ta liền nhận lấy đến, cái này Bá Vương thương cũng trả lại cho ngươi. Sau đó còn có cái gì chuyện làm ăn, tiếp tục tìm ta, ta tin dự không sai." Nhiếp Thiên Minh trêu tức cười nói, cầm trong tay Bá Vương thương thuận thế ném cho hần.

"Ngươi..." Đường Vũ phía sau mấy con trai cùng đệ tử, đều rục rà rục rịch, thế nhưng bị Đường Vũ trừng trở lại.

"Không dám." Đường Vũ cũng hướng về phía Nhiếp Thiên Minh cười cười, dường như thật sự nói chuyện một bút lệnh song phương vui vẻ buôn bán.

Thời khắc máu chột lòng dạ độc ác, đồng thời có thể khúm núm, xem ra gia hỏa này xác thực là một cái nhân vật lợi hại.

Nếu thu rồi hần tiền, cũng không dễ ngay tại chỗ giết chết bọn họ, hãy nói lấy hậu cũng không thấy được gia hỏa này, cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng không lo lắng bọn họ trả thù.

"Vậy chúng ta từng người trở về đi thôi!" Nhiếp Thiên Minh hài lòng cười, chào hỏi lập tức Hắc Huyền chậm rãi đi.

...

"Cha, ngươi cứ như vậy để hần đi." Đường Cần không cam lòng nói rằng.

"Không thả hần đi, vẫn có thể làm gì? Liên bằng chúng ta thực lực bây giờ, còn chưa đủ lấy cùng hần chống lại, thêm vào lần này bởi tấn công Hóa Long Kim Sư, lại đã thương mấy vị cường giả." Đường Vũ bất đắc dĩ nói, kỳ thực hần cũng muốn báo thù, thế nhưng hần còn có cang to lớn hơn đối thủ, Ngô môn.

"Đi thôi!"

...

...

"Tiếp từ người, lại kiếm hơn mười triệu, không tòi không tòi." Diệp Tà thoải mái nói rằng, đến biên hoang, chỗ tiêu tiền rất nhiều. Tiền càng nhiều, làm lên sự đến vậy sẽ thuận buồm xuôi gió.

"Được, chúng ta lúc này đi." Nhiếp Thiên Minh hài lòng cười, nhanh chóng hướng phía trước đi đến.

Lần trước từ Chung Lâm bên người bao bên trong cũng biết không ít Hoang tề, cho nên hẳn hiện tại chỉ ít cũng coi như là một kẻ có tiền người.

Diệp Tà sở dĩ lựa chọn biên hoang, không chỉ có là vì cho Nhiếp Thiên Minh lựa chọn một cái tránh né Thiên Hoang thành những này Toán sư đuổi bắt, chuyện trọng yếu hơn, chính là biên hoang là tất cả tín tức tối linh thông địa phương.

"Đi, đi trước Biên thành." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói, nói xong hóa thành một đạo cực nhanh tia sáng, hướng về Biên thành chạy đi. Hắc Huyền cũng gấp tốc đuổi tới.

...

...

Biên thành, là biên hoang tối biên giới thành thị, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng bước trong thành.

"Ào ào..."

Nhiếp Thiên Minh mới vừa tiến vào, liền khiến cho rất nhiều người nhìn kỹ.

Dù sao hẳn dẫn theo một cái khổng lồ yêu thú, Hắc Huyền coi như là tại Biên thành, cũng nên là cái loại này đỉnh cấp yêu thú.

"Người xem thiếu niên kia, tuổi còn trẻ, dĩ nhiên liền nắm giữ loại yêu thú này, thực sự là khó mà tin nổi."

"Ta nhìn hẳn hơn phân nửa là đi số cút chó, mới để cho hẳn nhặt được như vậy yêu thú. Có cơ hội ta đem bọn họ cướp đến, ha ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh lông mi hơi run lên, không có hướng về bên kia nhìn lại, dù sao tại biên hoang, hạng người gì đều có, hẳn cũng không thêm để ý bọn họ.

Trải qua vài thiên xóc nảy, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy có chút mệt nhọc, ngẩng đầu liếc mắt một cái, phát hiện một cái to lớn từ lâu.

"Đi, đi uống rượu." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền, hài lòng nói rằng.

...

Từ điểm đã ngồi đầy khách nhân, Hắc Huyền trước tiên xông vào, đưa tới một trận ồn ào, không khỏi đuổi ra đầu đi xem xem. Chủ nhân này là ai, dĩ nhiên có thể nắm giữ như vậy yêu thú.

Khi Nhiếp Thiên Minh đi vào thời gian, rất nhiều người lập tức biểu hiện ra thất vọng tình, rất hiển nhiên, hướng về hẳn cái tuổi này người, không nên nắm giữ bậc này yêu thú.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Tiến vào Biên thành

Hôm nay đã xem quen rồi như vậy ánh mắt, mình cũng tập mãi thành thói quen. So với Phong Vân Hoang, vừa hoang người muốn hung tàn hơn nhiều, dù sao này cùng nhau đi tới, đã có mấy cái nhân có đánh Hắc Huyền kích động. Xét thấy không biết Nhiếp Thiên Minh thực lực, mới không có ra tay.

"Ha ha... Khách quan, nhả đã đầy, người liền oan ức ngồi ở bên cạnh đi!" Điểm tiểu nhị chỉ chỉ trước cửa sổ cái kia sừng chỗ, mỉm cười nói rằng.

Xác thực đủ hẻo lánh, Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà thì thầm, bất quá hẳn cũng không để ý. Một người uống rượu rất tốt, vẫn không có quấy rầy, nghĩ tới đây, hẳn chậm rãi bước qua.

"Ha ha..."

"Lại dám nuôi nấng khổng lồ như vậy yêu thú, nhất định là một cái cực phẩm công tử ca." Bên cạnh cười nhạo nói rằng.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, khoe miệng khẽ mỉm cười, thì thào tự nhủ: "Người lại ra mắt công tử ca toà cái kia hẻo lánh địa phương."

Làm được trên bàn bên cạnh, Nhiếp Thiên Minh cũng không ở xem những này nhân, trực tiếp đem bố cái lấy xuống, miệng lớn uống lên.

...

"Ai u, quả nhiên là một con Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, khả khả, đem nó làm ra cho ta làm thú cưỡi, có phải hay không rất phong cách." Đột nhiên một tiếng cực kỳ thanh âm chói tai truyền vào đến Nhiếp Thiên Minh trong tai, nhẹ nhàng quá ngẩng đầu, nhìn thấy một cái quần áo thân phận hoa lệ thiếu niên quan sát tỉ mỉ Hắc Huyền.

"Khái khục..."

Nhiếp Thiên Minh chỉ là nhẹ nhàng vội ho một tiếng, cũng không có nói gì, vẫn như cũ uống chính mình tửu. Lúc này hắn cũng mở ra một vò, giao cho Hắc Huyền, Hắc Huyền cũng ngồi ở chỗ đó, phía trước hai cái móng vuốt đỡ, hài lòng uống lên.

"Khà khà... Gia hoả này thật biết điều, ta chưa từng có thấy yêu thú cũng có thể uống rượu, ha ha, mới mẻ, mới mẻ..." Tên công tử kia ca tiếp tục nói.

"Mâu công tử, muốn là ưa thích, chúng ta giúp người làm ra." Bên cạnh hai vị thị vệ nịnh nọt nói, tuy nói con yêu thú kia cảnh giới rất cao, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh dù sao còn nhỏ, bọn họ tự tin có thể từ Nhiếp Thiên Minh trong tay đoạt đến Hắc Huyền.

Nhiếp Thiên Minh sau khi nghe, vẫn cứ mặt không biến sắc, chỉ là một công tử ca, cũng không có cần thiết chấp nhặt với hắn.

"Được, được, bắt quá con yêu thú này, ta ta thật sự là quá yêu thích. Ta đi hỏi hỏi có thể hay không mua lại." Nói xong cái kia mâu công tử trực tiếp bước qua.

Khách nhân chung quanh đều phát sinh không có ý tốt tiếng cười, đều muốn Nhiếp Thiên Minh xem ra, chờ nhìn hắn chuyện cười.

Nhẹ nhàng nhủ một thoáng lông mày, Nhiếp Thiên Minh đối với cái này mâu công tử có một chút phản cảm, thế nhưng cũng không muốn sớm phát tác, lặng lẽ chờ hắn phía trước.

"Ha ha, ra cái giá cả, là 500 ngàn, vẫn là một triệu?" Mâu công tử căn bản không có thương lượng ý tứ, trực tiếp định giá muốn mua hắn Hắc Huyền.

Nhiếp Thiên Minh xoay chuyển lại đây, tỉ mỉ nhìn một chút mâu công tử, nhàn nhạt cười nói: "Người rất đẹp!"

"Người là có ý gì?" Mâu công tử lập tức ngây dại, chỉ chớp mắt sau mới phản ứng lại.

"Ha ha, ta nói người rất đẹp, lẽ nào người không nghe được sao?" Nhiếp Thiên Minh cười nói, tiếp theo lại uống một hớp rượu ngon.

"Mặc kệ ta có đẹp hay không, ngày hôm nay gia hoả này, ta chắc chắn phải có được." Nói xong, mâu công tử đưa tay đi mò Hắc Huyền.

"Ha ha, đều tốt thương lượng, người vừa nãy cái tay kia giá trị bao nhiêu tiền? Mỏ cái giá cả, 500 ngàn vẫn là một triệu? Ta cũng mua..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười, hững hờ nói rằng.

"Làm sao cùng mâu công tử nói chuyện, người có còn muốn hay không sống?" Trong đó một người thị vệ tiến lên nộ chỉ Nhiếp Thiên Minh, kiêu ngạo vô cùng kiêu ngạo.

Lông mi nhẹ nhàng run lên, Nhiếp Thiên Minh khoe miệng giương lên một tia xem thường mỉm cười, nhàn nhạt hỏi: "Hai người này thị vệ, người cũng cùng ra giá đi!"

Lúc này bên trong tửu lâu ánh mắt của mọi người đều tụ lại tới đây, bản tới một người cực chỗ tầm thường, trong nháy mắt biến thành muôn người chú ý tiêu điểm.

...

...

Mâu công tử có vẻ cực kỳ lúng túng, trên mặt lập tức bắt đầu đỏ lên, dùng tay chỉ vào Nhiếp Thiên Minh phẫn nộ nói rằng: "Tiểu tử, ngày hôm nay nó, ta chắc chắn phải có được."

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh không có đứng dậy, tại chỗ lên chân, tầng tầng đá đến mâu công tử trên ngực, thần sắc tức giận nói nói: "Người muốn ta cũng cho người cái đó."

Nhiếp Thiên Minh ra chân cực kỳ cấp tốc, mâu công tử liền cơ hội phản ứng đều không có trực tiếp bị hấn đạp ra hai mét, tăng tăng ngã nhào trên đất trên mặt.

"Oa nga..."

Nhất thời đưa tới một mảnh nghị luận, mâu công tử chỉ ít cũng sắp đến rồi Thiên Nguyên Thần cảnh giới, lại bị thiếu niên ở trước mắt trực tiếp đạp ra, thật sự là quá khừu .

"Ha ha..."

Đồng thời người chung quanh cũng phát sinh xem thường tiếng cười, mâu công tử leo trên mặt đất chậm rãi xoa ngực, hung ác nói rằng: "Tiểu tử, ngươi sẽ chờ chết đi!"

Bên cạnh hai cái thị vệ vội vàng đã chạy tới nâng hấn, mâu công tử cánh tay tăng tăng vung một cái, lớn tiếng mắng: "Hai người các ngươi không có đồ vật, ta bị người khi dễ, còn không đi thể ta hả giận, dưỡng các ngươi tác dụng gì."

Hai người thị vệ, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, nói như thế nào, bọn họ cũng là đạt đến Dục Đan kỳ cường giả, cứ như vậy bị người trước mặt mọi người mắng. Thế nhưng dù sao cũng là thiếu gia, tương lai mâu phủ còn hấn nữa chừng quản.

Hai người nô quang lập tức bắn về phía Nhiếp Thiên Minh, hai ánh mắt dường như phun như lửa, mạnh mẽ nhìn phía hấn, là hấn, làm cho mình ở trước mặt mọi người bị mắng. Cái này bãi, bọn họ nhất định phải tìm về.

"Đừng!"

"Đừng!"

Hai người đồng thời xuất kích, nỗ lực muốn đem Nhiếp Thiên Minh đưa vào chỗ chết, bốn con thiết tay nhanh chóng từ phía trước chộp tới.

"Đừng!"

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh vẫn không có đứng lên, hai chân lại nhanh chóng giẫm quá khứ, đây là lần này hấn điều động Nguyên lực, hai chân như cái Đại Chùy Tử, mạnh mẽ đá đến trên người bọn họ.

"Ai u..."

"Ai u..."

Hai tiếng cực kỳ tiếng kêu thảm thiết truyền đến, hai người lần lượt bị đạp ra ba mét.

Lúc này toàn bộ quán rượu trở nên yên lặng như tờ , trước đó đá ngã lẫn mâu công tử, quán rượu thật là nhiều người đều có thể làm được. Thêm vào Nhiếp Thiên Minh ra chân quá mức đột nhiên, cho nên thật là nhiều người cũng chỉ là kinh ngạc, cũng không hề khiếp sợ.

Thế nhưng hậu hai chân hoàn toàn khác nhau, hấn là tại hai cường giả chuẩn bị điều kiện tiên quyết, vẫn là đá bạo bọn họ. Có thể thấy được con yêu thú kia chủ nhân, tuyệt đối không phải trước đó bọn họ suy đoán như vậy, là con gà mờ.

"Cũng còn tốt, ta không có đi đánh con yêu thú kia chủ ý..." Quán rượu bên trong, những này tự cho là thực lực rất mạnh người, sờ sờ giọt mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, thì thảo than thở.

Ai cũng biết, dựa vào vừa nãy Nhiếp Thiên Minh hai chân phát sinh lực đạo, đã trong nháy mắt sản sinh cường đại Nguyên lực, hấn chỉ ít đến Tiểu Thành kỳ, hoặc giả càng cao hơn. Đặc tội như vậy người, thực sự không đáng giá đến.

"Đồ vô dụng, tiểu tử, ngươi chờ, ta trở lại ngay." Mâu công tử chậm rãi bò dậy, nhìn trên mặt đất hai người kia thống khổ gia hỏa, phần nộ nói rằng.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh chếp lại vò rượu, một vò rượu cấp tốc gọi đến hấn trên mặt, mâu công tử lập tức biến thành ướt sũng giống như vậy, ánh mắt trở nên cực kỳ phẫn hận, đối với Nhiếp Thiên Minh có thể nói hận thấu xương.

"Hi vọng lần sau còn có thể gặp mặt." Nhiếp Thiên Minh nhìn trước mắt chặt vật không thể tả mâu công tử, mỉm cười nói rằng.

Nói xong, Nhiếp Thiên Minh xoay đầu lại không ở nhìn hấn , kế tục uống từ bản thân tửu.

"Ào ào rào..."

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Oan gia ngõ hẹp

Rất nhanh, Nhiếp Thiên Minh liền nghe đến một trận tiếng bước chân dồn dập, xem ra bọn họ là vội vã viện binh.

"Người chờ, ta sẽ làm người trả giá thật nhiều."

Xa xa mà truyền đến mâu công tử gần như phẫn nộ tiếng quát tháo, Nhiếp Thiên Minh hơi cười cười, lúc này tâm tình của hắn tốt đẹp.

"Rượu này thật không tệ, nhưng đáng tiếc giới đến gia hỏa kia trên người." Nhiếp Thiên Minh có điểm không cam lòng nói rằng, lại mở ra một vò kẻ tục uống vào.

Người chung quanh bắt đầu một lần nữa quan sát thanh niên này nam tử, xác thực rất đặc biệt...

Chỉ ít hắn đến hiện tại vẫn không có tủy...

Điểm tiểu nhị từ Nhiếp Thiên Minh vào cửa đến hiện tại, đã qua lại vận chuyển đến mấy chục thứ tửu, nếu không phải hắn bình thường chú trọng rèn luyện, lúc này đã sớm luy co quắp.

"Công tử, người vẫn uống a!" Điểm tiểu nhị thở hồn hển, không rõ hỏi.

"Uống, làm gì không uống, đừng lo lắng, ta có tiền..." Nhiếp Thiên Minh cũng không hề dự định dừng lại, chỉ ít cũng làm cho hắn uống đến say chuẩn choáng trạng thái.

...

...

"Nhị thúc, chính là tên tiểu tử này..." Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh lại nghe gặp vừa nãy tên tiểu tử kia âm thanh, trong lòng không khỏi nở nụ cười, xem ra thật sự tìm giúp đỡ tới.

Đối diện nam tử trung niên tỉ mỉ quan sát uống rượu Nhiếp Thiên Minh, lông mày không khỏi nhíu lại, có thể uống rượu nhiều như vậy người, hán Nguyên lực chỉ ít không kém.

"Bằng hữu, là người mới vừa mới ra tay đã thương người đi!" Tên nam tử trung niên kia rốt cục mở miệng nói chuyện.

Nhẹ nhàng nhắc lên đầu, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi quét mắt hắn một chút, khe khẽ gật đầu nói rằng: "Là ta đánh, bất quá là bọn họ tìm đánh, chẳng trách người khác."

"Tiểu tử, người cũng quá kiêu ngạo, lại dám đến chúng ta mâu phủ người, xem ra người thật sự chán sống." Đại hán mặt trầm xuống, trên nắm tay lập tức dâng lên một tia Nguyên lực, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng quét một vòng, chỉ là Tiểu Thành kỳ thực lực, lập tức cũng không ở nhìn hắn.

"Thành tâm muốn chết, mâu gia cũng sẽ thành toàn cho người..." Nói xong đại hán lập tức nổi lên Nguyên lực, tay trái cấp tốc đã nắm đến, năm ngón tay trong lúc đó như kim thép giống như vậy, sắc sảo địa vồ tới.

"Dừng!"

Nhiếp Thiên Minh vỗ một cái thật mạnh từ bàn, thân thể cấp tốc nhảy ra ngoài, Mâu nhị gia bàn tay thất bại, tăng tăng vỗ tới trên ghế.

Như vậy cường đại Nguyên lực công kích hạ, cái ghế trong nháy mắt bị nghiền ép thành bột mịn.

"Điểm tiểu nhị, thấy được sao? Đây cái ghế là Mâu nhị gia đánh phôi, không có quan hệ gì với ta a!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng giễu giễu nói, không có một vẻ khấn trương tâm ý.

Trong tửu lâu người toàn bộ đều đình chỉ uống rượu, hướng bên này xem ra, nói như thế nào Mâu nhị gia cũng là Tiểu Thành kỳ cường giả, lập tức xem xét tỉ mỉ bên trong tranh đấu.

Vốn là lấy vì làm thanh niên kia muốn ăn thiệt thòi, không nghĩ tới tại Mâu nhị gia công kích hạ, lại có vẻ cực kỳ như thường, thậm chí có điểm chơi hầu

cảm giác.

"Hồng..."

Vừa nhìn mười mấy lần luân phiên công kích, thậm chí ngay cả Nhiếp Thiên Minh góc áo đều không có đụng tới, quanh thân ghế dựa đã toàn bộ bị nghiền ép thành bụi phấn. Hai cường giả giao phong, ghế dựa hư hao là không thể bình thường hơn được .

Điểm tiêu nhị đầu lòng ghế dựa, vừa nghĩ lần này cần bị lão bản mắng. Một bên là Mâu nhị gia, một bên là càn vương tay chân chủ, đánh chết hấn cũng không dám để hai người kia bồi thường.

"Tiểu nhị, tiểu nhị..."

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một cái thanh âm quen thuộc, Nhiếp Thiên Minh thuận thế giương mắt vừa nhìn, nhàn nhạt nở nụ cười.

Là Đường gia Đường Cẩn, ngay sau đó Đường gia đại đội nhân mã cũng đến , ánh mắt của mọi người lần thứ hai tụ lại quá khứ, trong lúc nhất thời không chú ý tranh đấu hai người.

"Tiểu Cẩn, lại đây bang huynh đệ một cái, tên tiểu tử này quá khó dây dưa ." Mâu nhị gia cũng nhìn thấy Đường Cẩn, lập tức vui vẻ kêu.

Trong lòng thâm nghĩ lần này tiểu tử nguoi nên xong đi, nghĩ tới đây, Mâu nhị gia ra tay càng tăng thêm.

Đây là trong điểm người lần thứ hai nhìn sang, không khỏi thể Nhiếp Thiên Minh lau một vệt mồ hôi, đối phó Mâu nhị gia, thanh niên này thực sự là thừa sức, thể nhưng muốn đối phó mặt sau đến Đường gia...

"Ha ha..."

"Lần này có trò hay để nhìn, ..."

"Mâu nhị gia, nguoi chờ, huynh đệ ta này liền đi..."

Vừa dứt lời, Đường Cẩn đã xông vào, vừa nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, vừa vội tốc quay mặt đi, chuẩn bị rời khỏi.

"Tiểu Cẩn, nguoi làm sao? Nhanh lên một chút, đừng phiền phiền nhiễu nhiễu, không một chút nào như nguoi..." Mâu nhị gia sắc mặt đỏ chót thúc giục, nhìn Đường Cẩn có chút không được tự nhiên đáng vẻ, khí không đánh một chỗ được.

"Tiểu huynh đệ, nguoi trước tiên dừng lại đi, ta thể Nhị ca cho nguoi bồi tội , dừng lại đi!" Đường Cẩn cực độ lúng túng nói rằng, dọc theo đường đi hấn bị Đường Vũ phê bình thương tích đầy mình, chỉ thiếu chút nữa đi tới đánh hấn .

Xác thực nhân vì mình mấy câu nói, rờn rã tổn thất hai triệu, vốn là đối với Nhiếp Thiên Minh một bụng oán trách, hấn không thể tự tay giết hấn. Nhưng thật sự là nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh, lại bắt đầu lo lắng.

Gia hỏa kia là không sợ trời không sợ đất chủ, so với mình vẫn tàn nhẫn. Vạn nhất năm lửa bị chính mình, trở lại trực tiếp có thể bị cha mẹ tử.

"Đường Cẩn, tiểu tử nguoi có phải hay không nào giật, nguoi cầu hấn quản thí dừng..." Mâu nhị gia trong lúc nhất thời không biết xảy ra cái gì, quay về Đường Cẩn mắng to.

"Ha ha..."

"Tiểu huynh đệ, nguoi chơi đủ rồi đi, chơi đủ rồi liền thả mẩu lão nhị đi!" Đột nhiên Đường Vũ cũng mở miệng nói chuyện , dù sao bọn họ mẩu nhà cùng Đường Môn quan hệ rất tốt, không thể lại để bọn hấn tổn thất.

"Lão gia tử, nguoi đây là..."

"Thật là đúng dịp a, lại nhìn thấy Đường gia lão gia tử , còn muốn buôn bán sao?" Nhiếp Thiên Minh trêu tức nói rằng, cả người như nhìn thấy nhiều năm bạn tốt giống như vậy, lông mi đều nhảy lên.

Lần này từ lâu triệt để bối rối, Đường gia lão gia tử tự mình câu tình, cái này mặt mũi cũng quá lớn, tựa hồ thanh niên này còn không mua hấn mặt mũi.

"Tiểu hữu, nguoi nói đùa . Mẩu lão nhị, còn không mau điểm dừng lại, nhận lỗi nhận sai." Đường Vũ đầu tiên là mỉm cười nói rằng, tiện đà quay về vẫn đang không ngừng công kích Nhiếp Thiên Minh Mâu nhị gia lớn tiếng quát lớn nói.

"Hừ..."

"Tiểu tử, nếu không phải Đường lão gia tử xin tha cho nguoi, nguoi ngày hôm nay liền chết ở chỗ này ." Mâu nhị gia tuy rằng trong lòng biết thanh niên này là một nhân vật lợi hại, thể nhưng ngoài miệng nhưng không nghe theo không buông tha.

"Ha ha..."

"Đa tạ, mâu lão nhị hạ thủ lưu tình, bất quá tâm tình ta tốt, liền để người đánh sáng khoái." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói.

Đường Vũ trên mặt lập tức đỏ, hẳn biết Nhiếp Thiên Minh lợi hại, nếu để cho hắn thật sự động thủ, mâu lão nhị đã sớm nằm ở nơi nào. Đường Vũ vội vàng nói: "Tuyệt đối đừng thương tính mạng hắn..."

Nếu là bình thường, Đường Vũ nói ra lời nói này, nghĩa bóng, chính là nếu là người tổn thương hắn, người mạng nhỏ cũng thì xong rồi. Nhưng là hôm nay ngữ khí liền dường như thỉnh cầu, thành khẩn thỉnh cầu...

"Được rồi, dĩ nhiên chúng ta làm buôn bán, cũng coi như là người quen, coi như xong." Dù sao trong lòng còn bọn hắn nữa 12 triệu Hoang tệ, đến bọn họ địa bàn, bọn họ cũng không có trả thù, cũng coi như là cho mình mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bật Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Hợp tác

"Đa tạ, tiểu huynh đệ." Đường Vũ vừa nhìn Mâu nhị gia không có chuyện gì, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao nhân không có chuyện gì là tốt rồi, như vậy người, bọn họ thật sự không đắc tội được, liền tính toàn bộ Biên thành cũng không có mấy cái có thể được tội lên.

"Cho người dừng lại, chính là không nghe, có phải hay không muốn chết." Mâu nhị gia cấp tốc đi tới Đường Vũ trước mặt, chuẩn bị thi lễ bái kiến, ai biết vẫn không có mở miệng nói chuyện, đã bị Đường gia lão gia tử chửi mắng một trận.

Vậy cũng là một Nhiếp Thiên Minh một cái công đạo, lập tức nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi nói rằng: "Đường lão gia tử, cũng không cần như vậy, điểm ấy việc nhỏ, ta sẽ không để ở trong lòng."

"Ha ha..."

"Đó là tự nhiên... Đó là tự nhiên..."

Đường Cẩm vội vàng đem Mâu nhị gia kéo tới, chậm rãi nói vài câu, Mâu nhị gia trên mặt lập tức toát ra khiếp sợ cùng khủng bố, cấp nói gấp: "Mâu hai, có mắt không nhìn được Thái Sơn, mong rằng huynh đệ nhiều tha thứ."

Lúc này trong quán rượu ánh mắt của mọi người đều đang đánh giá cái này nam tử trẻ tuổi, hẳn tại sao có thể để ngông cuồng tự đại Đường Vũ cung kính như vậy, dĩ nhiên để luôn luôn phong dương ương ngạnh Mâu nhị gia sợ hãi vạn phần.

"Nếu chúng ta cũng coi như là người quen, đến chúng ta Đường phủ tụ tập tới, người xem coi thế nào?" Đường Vũ mỉm cười nói rằng.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh lông mi nhẹ nhàng run lên, khóe miệng vung lên vẻ mỉm cười, nhưng trong lòng mắng, người cho rằng Nhiếp Thiên Minh ta là người ngu, đi các người Đường phủ, cho các người tính toán.

"Ta xem hay là thôi đi! Lại nói ta còn có những khác nếu như đi làm, cho nên..." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười uyển chuyển cự tuyệt nói.

"Tiểu huynh đệ yên tâm, ta biết người tại sao tới, không phải là vì sau một tháng, Hỗn Độn cảnh cường giả mộ huyết mà đến sao?" Đường Vũ mỉm cười nói rằng, bọn họ sở dĩ bỏ ra lớn như vậy khí lực đi bắt Hóa Long Kim Sư, chính là vì đề cao sức mạnh của bản thân, muốn ở sau đó mộ huyết bên trong cướp đoạt không sai bảo bối.

"Không sai, các người làm sao biết?" Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là sùng sốt, tiện đà trong lòng mừng như điên, Hỗn Độn cảnh mộ huyết, cỡ nào giá trị. Thế nhưng trên mặt cũng không hề lộ ra một tia kinh hi, chỉ là lạnh lùng nói.

"Ha ha ha..."

"Vào lúc này xuất hiện, không phải là vì cướp đoạt một phần bảo bối sao? Yên tâm, ta Đường Vũ thề với trời, nếu là đối với công tử có những ý nghĩ khác, trời giáng Lôi Phách, không chết từ tế được."

Đường Vũ dĩ nhiên phát khởi độc chú đến, dù sao không ai dám vi phạm độc chú, cho nên Nhiếp Thiên Minh cũng là tin.

Liên tính hấn Đường phủ là Long Môn hang hổ, hấn cũng không sợ hãi!

...

"Được rồi, đã như vậy, ta cũng là cứng kính không bằng tuân mệnh." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười nói, dù sao thiên hạ không có vĩnh viễn kẻ địch, chân chính kẻ địch sớm muộn đều sẽ từ.

Những này không thành được kẻ địch người, trợ giúp lẫn nhau một thoáng, thực hiện song thắng, cũng là không sai lựa chọn.

"Ha ha ha..."

"Tiểu huynh đệ, mời tới bên này..." Đường Vũ cũng không làm dừng lại trực tiếp lao tới Đường phủ, trong lúc lại để cho Mâu nhị gia thông báo hấn Đại ca, đồng thời lại đây thương lượng đại sự.

Đường Vũ phủ đệ muốn so với hấn chung quanh hấn kiến trúc đồ sộ rất nhiều, có thể thấy được Đường Vũ tại Biên thành địa vị.

Đường Vũ cấp tốc bắt chuyện hạ nhân vì làm Nhiếp Thiên Minh phao thượng đẳng trà ngon.

Nhẹ nhàng nhấp một miếng, tỉnh tỉnh rượu, Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng: "Trà ngon, đỉnh hương."

"Ha ha..."

"Nếu công tử sáng khoái như vậy, ta cũng đem ta mục đích nói cho người biết..." Đường Vũ tới liền chuẩn bị đi thẳng vào vấn đề, tuy rằng hấn tại Biên thành lẫn lộn nhiều năm như vậy, lòng dạ độc ác cũng là nổi danh. Thế nhưng tại Nhiếp Thiên Minh trước mặt nhưng chơi không ra những âm mưu kia quỷ kế, vạn nhất bị hấn nhìn ra, trực tiếp giở mặt.

Đường Môn bị tàn sát đầm máu đây đều là nhẹ nhất, đối phó như Nhiếp Thiên Minh như vậy người, âm mưu quỷ kế còn không bằng thẳng thắn chờ đợi. Cái này cũng là mấy chục năm chiêm được kinh nghiệm tổng kết.

"Được, chỉ cần nghe tới không sai, ta có thể cân nhắc." Nhiếp Thiên Minh cũng yêu thích loại này tới liền đi thẳng vào vấn đề nói chuyện phương thức, trong nháy mắt đối với gia hỏa này ác cảm giảm ít đi không ít.

"Nếu công tử cũng là vì mộ huyết mà đến, chúng ta là có thể tạo thành một nhánh đội ngũ, như vậy có thể lẫn nhau phối hợp. Đương nhiên công tử khẳng định có những này nhìn không nổi bảo vật, những đồ vật kia liền là chúng ta Đường gia thứ cần thiết." Đường Vũ mỉm cười nói rằng.

Nếu là Hỗn Độn cảnh cường giả mộ huyết, người cạnh tranh xác thực không ít, nếu là liên hợp bọn họ, cũng có thể giảm ít một chút áp lực. Lại nói nữa, cường giả mộ huyết, bảo vật khẳng định cũng không ít, mình cũng không thể nào toàn bộ lấy đi, như vậy cũng coi như là một cái song thắng hợp tác.

"Ha ha ha..."

"Nếu Đường lão gia tử như thế dễ mất tại hạ, tiểu tử kia cũng là cứng kính không bằng tuân mệnh. Chỉ là cái này ta cũng chỉ là nghe được phong thanh, cố ý sang đây xem xem, không nghĩ tới thật sự tồn tại Hỗn Độn cảnh cường giả mộ huyết..." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, trong lòng âm thầm tính toán từ bản thân kế hoạch.

Tuy rằng ngày đó cường giả Như Vân, nhưng là chỉ cần mình có thể đâm tới một, hai cái bảo vật, này cũng đáng, nghĩ tới đây, hấn nhẹ nhàng cười cười.

"Xác thực, đây là một tháng trước chuyện đã xảy ra. Trước đó cũng chỉ là nghe nói, thế nhưng không ai thật sự đến xem, sau đó nhìn thấy biên hoang mấy đại gia tộc toàn bộ xuất động, lúc này mới xác định." Đường Vũ chậm rãi giải thích.

Tuy rằng trước đó vẫn đối với Nhiếp Thiên Minh hận thấu xương, lừa bịp chính mình 12 triệu Hoàng tệ, thế nhưng nếu là thật sự có thể được đến một cái bảo vật, 10 triệu Hoàng tệ lại tính được là cái gì.

"Này nếu một tháng trước đã phát hiện, tại sao còn không đi nơi nào?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, một tháng, mộ huyết sớm đã bị nhân đào rỗng, chính mình vẫn đi làm mả.

"Ha ha, tiểu hữu có không biết, cái này Hỗn Độn cảnh mộ huyết không phải muốn vào liền có thể đi vào, hấn bên ngoài cảm cố liền cần thời gian hai tháng mới có thể mở ra. Những điều kia đều là những này đại gia tộc việc làm, chúng ta loại người này, chỉ dùng đục nước béo cò liền có thể." Đường Vũ mỉm cười chậm rãi giải thích cho hấn nói.

Dù sao hiện ở tại bọn hấn cũng coi như là cùng trên một sợi dây minh hữu, minh hữu cường đại, chính mình tự nhiên có thể được đến càng nhiều chỗ tốt rồi.

"Này là thế nào phát hiện?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Cái này... Cái này, thật không biết, tin tức cũng là mấy ngày liền truyền tới các nhà phạm vi thế lực bên trong. Vốn là chúng ta chuẩn bị trước tiên giết chết Hòa Long Kim Sư, tăng cao thực lực, vì chia một chén canh. Ai biết, đuổi bắt trong quá trình, gặp người, ha ha, cũng coi như là không đánh nhau

thì không quen biết đi!" Đường Vũ ha ha nở nụ cười.

"Cái này, ..." Nhiếp Thiên Minh cũng xác thực có điểm lúng túng, lúc trước xác thực là chính mình đoạt người khác đồ vật, thế nhưng trước khác nay khác, đã không còn gì để nói.

"Ha ha, tiểu huynh đệ, nếu bị người đoạt được, nói rõ người cùng nó hữu duyên. Cho nên, quá khứ cũng không nhắc lại..." Đường Vũ vừa nhìn nhắc tới lúng túng đề tài, lập tức lại đem thoại đề xoay qua chỗ khác.

"Được, đã như vậy, chúng ta liền trợ giúp lẫn nhau." Nhiếp Thiên Minh rút cuộc biết tiền căn hậu quả, lập tức gạt đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Ngô gia giúp đỡ

"Đúng rồi, còn có một việc, chúng ta cùng Biên thành Ngô môn là một trăm năm qua đối thủ một mắt một còn, lần này có thể có sẽ gặp phiền phức. Cho nên trước đó nói rõ với người một thoáng, miễn cho đến thời điểm tiểu hữu trách ta lừa dối người, ta đây Đường Vũ liền không đảm đương nổi." Đường Vũ mỉm cười nói rằng.

Lúc này Đường Vũ đem trước đó đều khai báo, liền tính đến thời điểm, xảy ra chuyện gì, cũng tốt đối với hắn có cái bàn giao.

"Yên tâm, chính ta sẽ xử lý tốt." Nếu đều thẳng thắn trò chuyện với nhau, Nhiếp Thiên Minh cũng không tính đến nhiều như vậy, có thêm một cái Ngô môn, cũng không nhất định là cái bao lớn phiền phức.

Lúc này Mâu nhị gia đã đem hắc Đại ca mời đi theo, đồng thời còn có cái kia công tử bột, mầu công tử.

"Thật sự là thật có lỗi, ta đối với khuyến tử quân giáo không nghiêm, lúc này mới phát sinh chuyện như vậy tình, mong rằng tiểu hữu bao dung." Nam tử kia nhiệt tình nói rằng.

"Vị này chính là Mâu Trọng, chúng ta Đường Môn nhiều năm tư giao hảo hữu. Giao tình đã hơn trăm năm..." Đường Vũ giới thiệu.

"Ha ha... Đều là hiểu lầm, ta là Nhiếp Thiên Minh, người cũng có thể gọi ta Thiên Minh." Nhiếp Thiên Minh khách khí nói.

Cái kia công tử bột vội vàng thấp ba lần tức giận nhận sai nói: "Tiểu bối có mắt không nhìn được Thái Sơn, mong rằng Nhiếp công tử tha thứ."

"Ha ha, quên đi đều nói là hiểu lầm." Nhiếp Thiên Minh cũng cũng không tính trách cứ, người đã đánh, khí đã xuất ra, tâm tình đã khoan khoái, chuyện gì cũng không có.

Mâu Trọng tỉ mỉ nhìn Nhiếp Thiên Minh vài nhãn, mỉm cười nói rằng: "Lần này có thể có Thiên Minh tiểu hữu trợ giúp, chúng ta nhất định có thể mã đáo công thành."

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh cũng nhàn nhạt nở nụ cười mấy tiếng, bất kể như thế nào, đoạt được bảo vật quan trọng nhất.

"Mâu Trọng, bên kia tình huống làm sao?" Đường Vũ quan tâm hỏi.

"Lão gia tử, mấy người bọn hắc gia tộc chính đang hết ngày dài lại đêm sâu bài trừ cầm cố, phòng chừng còn muốn hơn nửa tháng." Mâu Trọng thần nhiên nói.

"Mấy thế lực lớn?" Nhiếp Thiên Minh trước đó đã nghi hoặc, chỉ là không có mở miệng, hiện tại càng thêm hiếu kỳ.

Hắn phía đối diện hoang thế lực cũng không tính hiểu quá rõ, bất quá muốn từ trong tay của bọn hắc đào đến một ít đồ tốt, nhất định phải hiểu rõ đến cùng có cái nào cường giả.

Nếu là cùng một cái chiến tuyến trên, Nhiếp Thiên Minh cũng cũng chưa có khách khí, trực tiếp hỏi.

Đường Vũ từng cái vì hắn giới thiệu, đem lần này mấy thế lực lớn phân bố, giản lược giới thiệu cho hắn.

Nhiếp Thiên Minh thế mới biết có chuyện như vậy, lần này phụ trách mở ra Hỗn Động cảnh cường giả mộ huyết người là biên hoang nam bộ mấy cái thế lực lớn gia tộc. Có Nam Minh thành Phí gia trang viên, còn có đông hoàn thành Thịnh gia, Thiên Cơ thành nhiệm nhà.

Đối với những gia tộc này, Nhiếp Thiên Minh không phải rất thông hiểu, thế nhưng từ vừa nãy Đường Vũ giới thiệu thời gian, mơ hồ có thể cảm giác được, gia tộc cường đại.

Mấy người thương lượng hảo bước kế tiếp đột nhiên hậu, bắt đầu chuẩn bị thứ cần thiết .

...

...

Mười ngày rất nhanh đã trôi qua rồi, một đám người mệnh mông cuồn cuộn bắt đầu hướng về mộ huyết chạy đi.

Lần này mộ huyết nơi bên trong Biên thành cũng không tính quá xa, cũng là khoảng cách mấy trăm dặm.

Bọn họ sớm một chút đi, vì đạt được càng tốt hơn địa hình, dù sao này ba cái đại gia tộc cũng không thể nào toàn bộ đem mộ huyết vây lại.

"Đây không phải là Đường Vũ Đường lão gia sao?" Đột nhiên đường phía trước tránh qua một đôi nhân mã, dẫn đầu một lão giả nhàn nhạt cười lên .

"Chú ý cảnh giới." Đường Vũ nhanh chóng truyền đạt xuống, hai mắt hơi nhìn phía trước người, lạnh lùng cười.

"Ai a?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

Bồi ở bên người hán Mâu Trọng sắc mặt nghiêm túc nói rằng: "Đây là chúng ta Biên thành to lớn nhất kẻ thù, Ngô Hân."

Hỏi nhìn một chút bọn họ, Nhiếp Thiên Minh rất nhanh phát hiện Ngô Hân phía sau có hai trung niên nam tử rất đặc biệt.

Trên người bọn họ tản mát ra một loại quen thuộc khí tức, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc thu nạp tinh thần lực, để phòng ngừa bị bọn họ nhận thấy được.

"Vù..."

Đối phương tinh thần lực cấp tốc quét qua Nhiếp Thiên Minh cùng hán người chung quanh, chỉ là ở trên người hán dừng lại chốc lát, hậu lại triệt mờ ra.

"Quả nhiên là Toán sư..." Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà thì thầm, không nghĩ tới Ngô môn dĩ nhiên mời Toán sư cho bọn hán tọa trấn.

"Ha ha..."

"Nguyên lai là Ngô lão đệ, làm sao các ngươi cũng nhanh như vậy liền đi tới, có phải hay không sợ ta trước tiên đến bảo vật, đau lòng a!" Đường Vũ gần như nói giỡn khẩu khí nói rằng, thế nhưng giữa những hàng chữ ý tứ lại rõ ràng bất quá.

Ngô Hân khê cau mày, tiện đà cười cười, bàn tay không trung huy vũ một thoáng, lẩm bẩm nói: "Vũ lão ca, ngươi nói đùa . Ta là sợ đoạt ngươi bảo vật, ngươi tại cùng ta giờ mặt. Bất quá nếu thật sự tìm tới bảo vật, ta sẽ lưu một điểm cho ngươi."

"Ha ha..."

Ngô Hân mỉm cười nhìn Đường Vũ, thế nhưng trong ánh mắt toát ra châm chọc tâm ý.

"Vậy thì tốt, đừng như lần trước như vậy, bị thua mà về, này sẽ không tốt." Đường Vũ cũng không có sinh khí, chỉ là lẫn nhau tiếp vết sẹo, tìm đối phương khó coi.

"Ngươi..."

"Ha ha..."

"Ngươi cũng không phải tôn thất hảo mấy người, nghe nói cuối cùng vẫn là bị một tiểu tử cho cướp đi, ai, còn không bằng tặng cho ta. Một tiểu tử đều quyết định không được, nghe nói ngươi vẫn đem hán mời làm Thượng Tân..." Ngô Hân đắc ý nói, nhìn Đường Vũ càng ngày càng hồng mặt, càng thêm có tính thần.

Dĩ nhiên xả đến chính mình, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, bất quá Ngô Hân phía sau hai tên Toán sư tầm mắt nhưng vẫn không có rời khỏi hán, tựa hồ nhìn ra gì đó.

"Được, vậy chúng ta liền mộ huyết bên trong gặp, đến thời điểm, nhìn ai càng lợi hại hơn!" Đường Vũ sắc mặt chìm xuống, hung ác nói rằng.

Trong nháy mắt bầu không khí xảy ra to lớn chuyển biến, đã như vậy cũng không cần kể tục giả vờ giả vịt .

"Được, ta Ngô Hân chờ, ta muốn đem lần trước đồ vật cũng một khối bắt được." Ngô Hân cũng lật mặt, hung ác nói rằng.

"Chúng ta đi." Ngô Hân vung tay, phía sau đội ngũ chuẩn bị rời khỏi.

"Ngô huynh, cứ chờ một chút, sự tình vẫn chưa hết." Đột nhiên Ngô Hân phía sau một người mở miệng nói chuyện, thế nhưng con mắt từ đầu đến cuối đều không hề rời đi quá Nhiếp Thiên Minh.

"Mẹ kiếp, gặp lại người tổ tông rồi!" Nhiếp Thiên Minh ở trong lòng tức giận mắng một câu, liếc mắt nhìn coi như xong, gia hỏa kia vẫn xem. Nhiếp Thiên Minh thật sự cảm giác được rất không thoải mái.

"Huệ đại sư, có cái gì không thích hợp sao?" Ngô Hân cung kính mà hỏi, hai người này đại sư nhưng là hấn bỏ ra nhiều tiền mời tới, không chỉ có là vì lại mộ huyết bên trong tăng cường thực lực, càng là vì đối phó cái kia Đường Vũ.

Cho nên Huệ đại sư mở miệng nói chuyện, Ngô Hân nào dám thất lễ, vội vàng hỏi.

"Ngô huynh, tên tiểu tử kia, vẫn là hiện tại liền diệt trừ đi, tiến vào mộ huyết, liền không quá dễ dàng." Huệ đại sư sắc mặt nghiêm túc nói rằng.

"Người nói tên tiểu tử kia..." Vốn là kế hoạch là tại mộ huyết bên trong tập kích Đường Vũ, ai biết Huệ đại sư dĩ nhiên trên đường cải kế hoạch.

Lông mi hơi run lên, khoe miệng lập tức hiện ra một tia khó chịu tâm ý, Nhiếp Thiên Minh trừng trừng người kia một chút, cũng không có nói gì.

"Điều này cũng quá trực tiếp..." Bên cạnh Mâu Trọng nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, lại nhìn một chút phía trước người kia, lẩm bẫm nói.

Hiển nhiên câu nói này, mang đến đồ vật thật sự là nhiều lắm...

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Chém giết

"Ha ha..."

"Ta Đường Vũ mời tới người, người cũng dám động." Đường Vũ cười nhạo nói rằng, hấn biết phía sau hai người tuyệt đối không phải hời hợt hạng người, thế nhưng công nhiên không nể mặt chính mình, hấn thực sự nuốt không trôi cơn giận này.

"Được, người đã nói như vậy, Nhiếp Thiên Minh ta cũng không sợ hãi người. Cùng với đến mộ huyết bên trong, còn không bằng hiện tại liền giải quyết, đến thời điểm cũng ít một chút phiền toái." Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói.

Xác thực mộ huyết bên trong cao thủ Như Vân, đến thời điểm khai chiến, thật sự không bằng sớm giải quyết. Như vậy đón lấy có thể tập trung tinh thần, tìm kiếm bảo vật.

Đường Vũ vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh mở miệng nói chuyện, trong lòng cũng yên lòng, nếu là diệt trừ Ngô môn, liền tính lần này mộ huyết không thu hoạch được gì, này đều giá trị.

"Vù..."

Nếu muốn đánh đối phương cũng không cần có lệ, song phương đối với làm nóng người, chuẩn bị vận sức chờ phát động.

"Đừng!"

Ngô Hân đầu tiên làm khó dễ, Nguyên lực cấp tốc tụ lại, hóa thành một đạo cự chưởng, mạnh mẽ bỏ tới.

"Tiểu hữu, mặt sau gia hỏa kia liền thoát khỏi người, lão bắt tử này giao cho ta." Đường Vũ vừa nhìn Ngô Hân đã tấn công tới, quay về Nhiếp Thiên Minh cung kính nói.

Đường Vũ cũng biết, nếu như Ngô Hân phía sau hai người liên thủ, chính hấn cũng tuyệt đối không là đối thủ. Lập tức cũng có tự mình biết mình, đem hai người kia để đi ra.

"Tiểu huynh đệ, ta cùng đi với người." Mâu Trọng vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh muốn đối phó hai cường giả, không khỏi lo lắng. Dù sao Nhiếp Thiên Minh

nếu là thất bại, bọn họ ngày hôm nay cũng không có cái gì kết quả tốt.

Gật đầu lia lịa, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt lập tức âm trầm lại, vừa nẩy đối phương tinh thần lực xẹt qua chính mình thời gian, hần liền nhạy cảm phán đoán ra, đối phương chỉ ít đã đến Toán sư cấp ba.

"Coi như là Toán sư cấp bốn, dám ngăn trở Nhiếp Thiên Minh ta, cũng chỉ có một con đường chết." Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà niệm nói một câu, hét lớn một tiếng, cấp tốc xẹt qua.

"Tiểu tử, muốn chết..."

Hai người dĩ nhiên liên thủ đối phó Nhiếp Thiên Minh, cực đại tinh thần vòng lớn cấp tốc bao vây lại đây, nhất thời toàn bộ trong không khí phát sinh bùm bùm khủng bố âm thanh.

Bầu trời cũng càng ngày càng mờ, liền dường như muốn mưa giống như vậy, công kích của đối phương dường như nước chảy giống như vậy, không lọt chỗ nào.

"A!"

Mâu Trọng vừa vọt vào không tới một phút đồng hồ, đã bị đối phương tinh thần lực dẫn vật thương tích đầy mình, thống khổ kêu một tiếng.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, lạnh lùng nhìn đối phương thiết trí tinh thần lực, nhẹ nhàng vỗ một cái Mâu Trọng, trực tiếp đem hần đẩy đi ra.

Mâu Trọng chỉ là Tiểu Thành kỳ cường giả, muốn là đối phương hai người này Toán sư cấp ba, chỉ có thể phân Nhiếp Thiên Minh thân, cái khác không có một chút trợ giúp.

Mâu Trọng trên mặt mang theo xấu hổ nhìn Nhiếp Thiên Minh, cảm kích nói rằng: "Đa tạ, đa tạ!"

Nhiếp Thiên Minh cũng không trả lời, bên trong thân thể Nguyên lực cấp tốc tụ lại, đồng thời Hỏa Viêm thể cũng chậm rãi hiện ra.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh trên người như một cái quả cầu lửa, không ngừng chống đỡ công kích của đối phương.

"Đừng!"

...

Đột nhiên đối phương tung mấy chục cái ngân châm, Nhiếp Thiên Minh có thể cảm giác được ngân châm ở ngoài, tinh thần tăng vọt lực đạo, lập tức khởi động Hỏa Viêm thể.

"Hồng..."

Hần rống giận một tiếng, da dẻ bên trong, hỏa diễm từng tia từng tia thiêu đốt, lưu động. Một cỗ căng thô bạo kiều ngạo từ thân thể phún phát ra.

"Diễm Viêm Đại thuật..."

Lúc này Nhiếp Thiên Minh như Mãnh Hổ giống như vậy, lao ra đối phương tinh thần lao ngục, hướng về mấy chục cái ngân châm nhào tới.

"Xi xi..."

Ngân châm tới gần Nhiếp Thiên Minh thân thể thời gian, chậm rãi giảm tốc độ, như cung giương hết đà, không có một chút lực công kích.

"Làm sao có khả năng?" Huệ đại sư không giải thích được nói.

Hai người bọn họ đã đạt đến cấp ba, hơn nữa đem muốn đột phá cấp ba đến tứ cấp. Lúc này bọn họ tới một là vì thu rồi Ngô Hân số tiền lớn, hai là vì tìm một người: cái thời cơ, trợ giúp bọn họ lột xác đến tứ cấp.

"Thu..."

Nhiếp Thiên Minh không tha cho bọn họ cân nhắc, trực tiếp đưa tay phải ra, chất phác Nguyên lực cấp tốc bao quanh, trực tiếp thu rồi đối phương mấy chục cái ngân châm.

"Không sai, cảm tạ!"

Nhiếp Thiên Minh ở trong tay sờ soạng mấy cái, Tinh Thần Tự Phù cấp tốc rửa đi nguyên lai ký ức, hướng về bên người bao bên trong ném đi.

"Ngươi cho rằng ngươi có thể lấy đi chúng nó?" Huệ đại sư nhàn nhạt cười, hướng về hần sư đệ khiến cho một cái ánh mắt, cấp tốc điều động, nỗ lực

đem ngân châm triệu hồi được.

"Chuyện gì xảy ra?" Huệ đại sư sắc mặt trắng bệch nói rằng, hấn sư đệ cùng hấn tình hình gần như.

Này mấy chục cái ngân châm, mặc dù chỉ là trung cấp linh khí, thế nhưng là tổn hao bọn họ quá nhiều thời gian đi luyện tập, rất nhiều võ học đều muốn y dựa vào bọn nó có thể hoàn thành. Đột nhiên không có cảm giác khó hiểu không tới, loại này mang đến cho bọn hấn chấn động, thật sự là quá lớn.

"Ha ha..."

"Ta mặc kệ ngươi là Toán sư cấp ba, vẫn là Toán sư cấp bốn, khi Nhiếp Thiên Minh ta nói giả, một con đường chết!" Nói xong, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đem Tinh Thần Tự Phù đẩy vào Toán Hạch bên trong, Toán Hạch cấp tốc vận hành.

"Khè khè..."

Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực cấp tốc hấp thu chu vi tinh thần mạnh mẽ dinh dưỡng, lúc trước hai người kia Toán sư vì nhốt lại hấn, tổn hao không ít tinh thần lực, bố trí.

"Làm sao có khả năng, ngươi dĩ nhiên cũng là Toán sư?" Huệ đại sư sợ hãi nói rằng, lúc trước bọn họ đảo qua Nhiếp Thiên Minh thân thể thời gian, tuy rằng cảm giác được thân thể xuất hiện nhỏ bé sóng chấn động, thế nhưng là không có một chút tinh thần lực bị đo lường đi ra.

Bọn họ tất cả đều là sắp tới Toán sư cấp bốn người, đối với mình tinh thần lực rất tự tin, bọn họ nói không có, khẳng định không có.

"Các ngươi biết đã quá muộn, ha ha..."

"Bất quá liền coi như các ngươi sớm biết có thể làm sao, từ ở trên tay ta Toán sư cấp ba, lại không biết hai người các ngươi." Nhiếp Thiên Minh con mắt đã triệt để toát ra hung quang, đối với hai người này đã sắp đến tứ cấp gia hỏa, tuyệt đối không thể nương tay.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh lòng bàn chân tầng tầng giẫm một xuống mặt đất, toàn bộ mặt đất lập tức đung đưa, dưới lòng bàn chân bị giẫm ra khỏi một đạo ngăm đen vết chân.

Vết chân không ngừng hướng về bốn phía tản ra nhiệt khí, Huệ đại sư sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, không nghĩ tới thanh niên này dĩ nhiên đạt đến đáng sợ như vậy mức độ.

"Chạy!"

Huệ đại sư cho hấn sư đệ khiến cho một cái ánh mắt, lớn tiếng nói.

"Các ngươi mẹ kiếp thu rồi lão tử số tiền lớn, dám mặc kệ lão tử!" Chính đang chiến đấu Ngô Hân nhìn thấy hai người chuẩn bị chạy trốn phần nộ mắng. Nếu là bọn hấn chạy, chính mình liền biến thành cái thớt gỗ trên thịt, Đường Vũ muốn như thế chặt cứ như vậy chặt.

"Ha ha..."

"Ngô lão gia tử, bọn họ chạy không thoát ... Ta sẽ giúp ngươi bắt bọn hấn trở lại." Nói xong, Nhiếp Thiên Minh dường như Hòa Long giống như vậy, đuổi ra hai bàn tay, cấp tốc xẹt qua.

"Diệp Tà, cũng đi ra bang cái việc nhỏ, ngàn vạn bị để bọn hấn chạy." Nhiếp Thiên Minh thân nhiên nói.

"Ha ha..."

"Đã lâu không có hoạt động, ..." Diệp Tà đuổi ra hỏa hồng móng vuốt, trên không trung huy vũ mấy cái, cấp tốc chui vào Nhiếp Thiên Minh trong thân thể.

Hai cường giả lực lượng kết hợp, truy đuổi tốc độ lập tức đề cao một nửa, tăng vọt Nguyên lực cấp tốc xẹt qua.

"A!"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bạt Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Đến cổ mộ

Một đạo lợi trào qua đi, Huệ đại sư sư đệ thống khổ kêu thảm thiết một tiếng, đi đòi nhà ma.

"Ngươi..."

Huệ đại sư vừa nhìn chính mình sư đệ chết thảm, tuy rằng rất phẫn nộ nhưng cũng không dám dừng lại, trong lòng không ngừng mà mạ Nhiếp Thiên Minh, còn có tìm hãn Ngô Hân.

"Ta đưa các ngươi cùng đi!"

Nhiếp Thiên Minh thôi thúc hòa diễm, tại Nguyên lực hiệp trợ hạ cấp tốc chụp vào Huệ đại sư.

"A!"

Phía sau lưng bị Nhiếp Thiên Minh nóng bỏng nắm ngón tay mạnh mẽ cầm lấy, da dẻ lập tức biến thành than cốc, tiện đà chuyển hóa thành một đồng than chì.

Người phía sau giật mình nhìn tất cả những thứ này, trong nháy mắt, hai cái Toán sư cấp ba đã hồn phi phách tán.

Đường Vũ âm thầm vì mình quyết định cảm thấy may mắn, như lúc trước chính mình mang theo trả thù tâm lý đối đãi hãn, e sợ này biết, từ người hãn.

Nhìn thấy Huệ đại sư bọn họ chết thảm đáng悼, cái kia Ngô Hân nhất thời mất đi chiến đấu đầu chí, tổng thể cảm giác không thể cứu vãn.

"Đừng!"

Một đạo lợi quang tránh qua, Ngô Hân bị Đường Vũ mạnh mẽ đánh bại đầu, nhất thời óc vỡ toang mà chết.

Đường Vũ miệng lớn thở hắt hắt, quay về phía sau đường gia con cháu rồng lớn nói: "Ngô gia nhân, một tên cũng không để lại!"

Hai cái Toán sư từ thời điểm, thế cuộc đã triệt để ngã về Đường gia. Cuối cùng liền Ngô Hân đều bị Đường Vũ đánh gục, toàn bộ Ngô gia triệt để mất đi đầu chí, chỉ có số ít người làm tiếp vô vị gãy dựa.

Trong không khí tản ra mùi máu tươi, Đường Vũ làm cho mình nhĩ từ sắp xếp cứu trợ người bị thương, chính mình nhanh chóng đi tới Nhiếp Thiên Minh trước mặt.

Lông mi nhẹ nhàng run lên, Nhiếp Thiên Minh khóe miệng vung lên vẻ mỉm cười, hãn thần nhiên nói: "Chúc mừng Đường lão gia, rốt cục diệt trừ cừu nhân!"

"Ha ha..."

"Nếu không phải Nhiếp công tử trợ giúp, cũng không thể nào thuận lợi như vậy. Ta thay chúng ta Đường gia hướng về ngươi nói cảm ơn..." Đường Vũ rất lâu không có cao hứng như vậy, hai nhà tranh đấu mấy chục năm, ngày hôm nay rốt cục đẹp để giải quyết.

"Ha ha..."

"Chúng ta bây giờ là minh hữu, muốn không giúp cũng là nên phải vậy. Giải quyết cái này phiền toái lớn, cũng tốt lợi cho chúng ta mộ huyết hành trình." Nhiếp Thiên Minh cũng hài lòng cười.

...

...

Càng tới gần cổ mộ, dòng người liền càng ngày càng to lớn. Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng tính toán một thoáng, có ít nhất hơn ba mươi nhà, bất quá có chút gia tộc cũng chỉ là sang đây xem xem mà thôi, đối với bọn hãn cũng không tạo thành uy hiếp.

Cùng nhau đi tới, vậy chính là này mấy cái đại gia tộc thế lực cường đại có chút, những người khác, đều là sang đây xem náo nhiệt.

"Nhiếp công tử, chúng ta ở bên kia chọn tốt rồi một chỗ, bên trong cổ mộ không xa." Mâu Trọng cung kính nói.

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh một người chém giết hai tên Toán sư cấp ba, mọi người đều đối với hãn cung kính, trong lúc nhất thời để hãn có điểm không dễ chịu.

"Được, chúng ta qua xem một chút." Nhiếp Thiên Minh khách khí nói, tiếp theo cùng Mâu Trọng bước qua.

Dù sao Đường gia cũng coi như là trung đẳng trái phải cấp những gia tộc khác, cho nên ngoại trừ này mấy cái gia tộc ở ngoài, những người khác vẫn là cho bọn hắn thể diện.

...

Nhẹ nhàng đứng ở một cái Cổ Thạch bên cạnh, Nhiếp Thiên Minh không ngừng mà hướng về cổ mộ nhìn quanh, trong lòng không khỏi dâng trào lên.

Hỗn Độn cảnh, này là lần đầu tiên tiếp xúc đến cao như vậy cảnh giới cường giả, trong lòng vô tuyến sùng kính.

Mấy cái đại gia tộc chính đang từng bước từng bước bài tra, nỗ lực tìm tới mở ra biện pháp.

"Ha ha..."

"Phòng chừng hai ngày nữa, mấy cái gia tộc đại biểu lại đây hậu, cổ mộ liền muốn triệt để được mở ra!" Đường Vũ nhìn Nhiếp Thiên Minh, nhẹ nhàng nói.

Gật đầu lia lịa, Nhiếp Thiên Minh cũng không trả lời, con mắt không ngừng mà nhìn phương xa. Xem bận rộn thân ảnh, lâm vào tự hỏi.

...

...

Cổ mộ càng ngày càng bận rộn, hai ngày này người muốn so với trước đó nhiều thêm một phần ba.

Vốn là có vẻ mập mạp núi rừng, giờ khắc này trở nên càng náo nhiệt hơn.

Nhiếp Thiên Minh rất sớm rời giường, đang đợi cổ mộ mở ra một khác kia.

"Vù..."

"Ào ào..."

Rối loạn tung bừa từ phía trước truyền đến, Nhiếp Thiên Minh định nhãn nhìn tới, phát hiện một cái sắp tới ba nam tử mười tuổi, lúc này đang bị rất nhiều người "chúng tinh phùng nguyệt" bao quanh.

"

Ha ha..."

"Người kia chính là Nam Minh thành Phí Bằng Hi, này nhân đã đến âm dương cảnh giới Cao Dương cảnh giới, nghe nói gần nhất sắp sửa lạc dương cảnh giới. Thực lực hẳn là mấy nhà bên trong mạnh mẽ nhất một trong." Đường Vũ vì làm Nhiếp Thiên Minh giới thiệu, lộ ra vẻ kính nể vẻ mặt.

"Cao Dương cảnh giới, Cao Dương cảnh giới..." Nhiếp Thiên Minh lặp lại thì thầm, con mắt không hề rời đi hắn, từ Phí Bằng Hi trong ánh mắt, Nhiếp Thiên Minh đọc ra cảm giác không giống nhau.

Đó là một loại coi rẻ cảm giác, là cường giả đối với người yếu coi rẻ.

"Phía sau hắn thanh niên kia, phí Tàn, cũng là gần nhất hai năm Phí gia xuất hiện ít có thanh niên tuấn kiệt. Vén vén hai mươi ba tuổi, liền bước lên đến sơ dương cảnh giới. Tốc độ tu luyện thật sự là dọa người, thật không biết bọn họ là tu luyện như thế nào." Nói đến đây, Đường Vũ bắt đầu đi thờ dài một hơi, tuy nói mình cũng sắp đến rồi Âm Dương giới, nhưng là mình đã hơn năm mươi tuổi, cuộc đời này cũng chỉ có thể dừng lại tại âm dương cảnh giới.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ không khỏi lại thờ dài một hơi, thiên phú, thời gian đều là ngăn cản người giống như bọn hắn vậy, hướng đi Vô đạo cao nhất.

"Oanh..."

Phía đông giữa bầu trời đột nhiên truyền đến mấy tiếng không tiếng hót, núi rừng lập tức run run rẩy rẩy.

"Hồng..."

Hắc Huyền hướng về phía bầu trời rống giận mấy tiếng, mới chậm rãi bình phục lại đây.

"Vù..."

Không tiếng hót vừa qua khỏi, Nhiếp Thiên Minh liền xem đến đỉnh đầu trên hiện ra một con to lớn Thương Ưng, cấp tốc truy xuống, hướng bên này bay tới.

Tại Thương Ưng trên lưng, thanh linh đứng thẳng một thanh niên nam tử, hai tay sau lưng, nhìn xuống người phía dưới vật.

"Ha ha ha..."

"Thịnh lão đệ, thật là uy phong a!"

Phí Bằng Hi nhìn trời trên người kia, ha ha cười lớn lên.

"Phí huynh, cười nhạo Thịnh Tông tiểu đệ, ha ha ha..." Không trung Thịnh Tông mỉm cười nói, thân ảnh hóa thành một đạo Thanh Ảnh, từ Thương Ưng trên lưng rơi vào đến trên mặt đất.

"Quả nhiên không hổ là Âm Dương giới cường giả, Nguyên lực dĩ nhiên cường hoành như vậy." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, hẳn cách Thịnh Tông rơi xuống đất cách có tới một dặm nơi, nhưng có thể cảm giác được một cỗ cường đại lực áp bách truyền đến.

Đường Vũ trong hai mắt lộ ra kính nể tình, lắp bắp nói: "Xem ra Thịnh gia cũng cực kỳ coi trọng cái này phần mộ, dĩ nhiên cũng xuất động cùng thế hệ bên trong người lợi hại nhất."

"Xem ra lần này cỗ mộ hành trình, không quá dễ dàng a!" Diệp Tà nhàn nhạt đưa ra móng vuốt, gãi gãi đầu, chậm rãi nói rằng.

Tầng tầng hít một hơi, Nhiếp Thiên Minh gật đầu một cái.

Liên từ vừa nãy Thịnh Tông sản sinh khí thể đến xem, lần này Nhiếp Thiên Minh bọn họ một nhóm vậy chính là bởi Thái tử đọc sách.

Một đạo chói mắt hào quang loé lên, lại một cường giả từ giữa bầu trời bay tới.

Người này dĩ nhiên điều động Nguyên lực hóa thành đồ vật, từ không trung xẹt qua. Nguyên lực khí thể, đã có Hủy Thiên Diệt Địa tư thế.

Thế cho nên cường giả này tránh qua thời gian, bên người Hắc Huyền dĩ nhiên đánh rùng mình một cái, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ nó, an ủi chỉ chốc lát sau, này mới chậm rãi nhìn phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Mở ra

"Ha ha ha..."

"Không nghĩ tới Nhiễm huynh đã đến lạc dương cảnh giới, xem ra đột phá lạc dương cảnh giới đến mộ âm cảnh giới chỉ là vấn đề thời gian." Lúc trước vẫn nằm ở "chúng tinh phùng nguyệt" Phí Bằng Hi, lập tức mất đi vẻ nãy phong quang, cười hi hi nói.

Xác thực lạc dương cảnh giới muốn so với Cao Dương cảnh giới mạnh rất nhiều, rất hiển nhiên Nhiễm Minh chiếm được tôn trọng muốn xa xa cao hơn những người khác.

"Ha ha ha..."

"Phí lão đệ, ngươi quá dễ mất lão huynh ta. Âm giới, không phải ta nghĩ đạt đến liền có thể đạt đến. Ngược lại là lão đệ ngươi, ngăn ngăn mấy năm, đã liên tục đột phá, trực tiếp đến Cao Dương cảnh giới, làm cho ta rất ước ao." Nhiễm Minh nhẹ nhàng nói.

"Còn có Thịnh lão đệ, cũng là tu vi phi phàm, muốn so với ta gia hỏa này lợi hại hơn." Nhiễm Minh lại vỗ vỗ Thịnh Tông vai, lắp bắp nói.

"Ha ha, Nhiễm huynh quá đề cao tiểu đệ." Thịnh Tông khách khí nói.

Mấy người lẫn nhau khách khí vài câu, ngược lại nhìn phía lần này chỗ cần đến. Khách khí quy khách khí, thế nhưng mộ huyết bảo vật, mới là bọn hắn mục đích thực sự. Cái trong lòng người không ngừng tính toán, dù sao bọn họ mang theo mục đích giống nhau mà đến.

"Nếu, các nhà đều đã đến, chúng ta bắt đầu mở ra mộ huyết đi!" Phí Bằng Hi nhìn đã bị thanh lý đi ra lối vào, mỉm cười nói rằng.

"Rốt cục muốn mở ra..." Đứng ở phương xa Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, lông mi hơi run lên, trong ánh mắt toát ra một tia hưng phấn.

"Vù..."

Theo một tiếng vang thật lớn, mở ra công tác chính thức bắt đầu. Cả ngọn núi lâm, cuồng phong gào thét, Nguyên lực tăng vọt, trong nháy mắt phá vỡ mộ huyết trước cổ thụ.

Thiên đột nhiên trở nên cực độ hắc ám, trong không khí đá vụn loạn phân, những này Thiên Nguyên cảnh người trực tiếp trốn không dám ra.

"Hảo bá đạo Nguyên lực!"

Nhiếp Thiên Minh con mắt hít thành một cái tuyến, nhìn không trung loạn phong hòn đá, còn có những này bị nhỏ tận gốc cây nhỏ, kinh thần nói.

Nhẹ nhàng cảm thụ cường đại lực áp bách, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, xem ra muốn từ trong tay của bọn hắn đoạt ra bảo vật, khó như lên trời.

"Cũng chỉ có tùy cơ ứng biến." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm, kể tục quan sát mộ huyết. Cửa động tình huống.

Lúc này ba người sản sinh to lớn Nguyên lực ba, một tia một tia lôi kéo mộ huyết cửa đá. Mặc dù là ba cái Âm Dương giới cường nhân, thế nhưng là cũng không có thể trong nháy mắt mở ra đạo thạch môn này.

Hỗn Động cảnh cường giả, chính là không giống nhau, Nhiếp Thiên Minh nhìn cửa đá chỉ là chậm rãi run rẩy mấy cái, lại biến vẫn không nhúc nhích.

Chăm chú là một đạo cầm cố, liền cường đại như vậy, nếu là mộ chủ nhân khi còn sống, thật là có bao nhiêu dọa người!

Nhẹ nhàng hít một hơi, con mắt một khắc không ngừng mà nhìn cửa đá.

"Nhiễm huynh, ngươi xem muốn bao lâu mới có thể na mở đạo thạch môn này?" Phí Bằng Hi sắc mặt nghiêm túc nói rằng, này nói cầm cố hơn xa chính mình trong tưởng tượng muốn gian nan hơn nhiều, lập tức lo lắng.

"Ha ha ha..."

"Chỉ là một đạo người chết cầm cố mà thôi, nó chỉ chịu không nổi thời gian bao lâu." Nhiễm Minh cũng không phải lo lắng, biểu hiện ra cực độ bình tĩnh.

"Nhiễm huynh nói đúng, một đạo người chết cầm cố không đáng sợ..." Thịnh Tông cũng chăm chú nắm một thoáng nắm đấm, trong tay Nguyên lực cấp tốc chạy về phía cửa đá.

"Sắp rồi, chỉ cần cửa đá lộ ra một đạo tế phù, liền thành công!" Diệp Tà nhìn khăn trương Nhiếp Thiên Minh, thần nhiên nói.

"Hò gia, cái này Hỗn Động cảnh cường giả cầm cố cường đại như vậy? Dĩ nhiên liền hợp tam đại dương giới cường giả tối đỉnh, cũng không thể lay động!" Nhiếp Thiên Minh khăn trương nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Cái này, chờ ngươi đến Hỗn Động cảnh, tự nhiên sẽ hiểu..."

"Ha ha ha..."

Diệp Tà sờ sờ nó đuôi, thì thảo nói, tiện đà lần thứ hai yên lặng.

Hỗn động cường giả, đây là cảnh giới cỡ nào...

Năm đó chính mình đạt được này bản 《Phong Thần》 thời gian, cái kia nguyên lai chủ nhân cũng là Hỗn Động cảnh, vền vền hỗn động một cấp, đã tại Bát Hoang bên trong ít có địch thủ.

Nếu là đạt đến Địa Đạo cảnh, đây nên có bao nhiêu dọa người, nhắc tay thậm chí có thể diệt một trấn nhỏ, thật có thể nói là, phiên vân phúc vũ.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy mạc danh hưng phấn, nghĩ đến Danh đại sư cuối cùng, ngươi sẽ trả giá thật nhiều.

Chỉ cần ta biến thành cường giả, ta liền sẽ không sợ các ngươi, cái gì Phong Vân môn, cái gì Toán sư tụ hội, cái gì Phong Vân Hoang Hoang chủ, đều không để ý.

Đột nhiên ở trong đầu hiện lên nhĩ lúc mộng, nhĩ lúc cái khối này to lớn dấu tay, cái kia máu me khắp người đại hán, cái kia lẳng lẳng ngủ say hải đồng.

Bất kể là không phải là mộng, hắn đều muốn điều tra rõ ràng...

...

...

"Đừng!"

Theo một tiếng vang vọng Vân Tiêu nổ vang truyền đến, vốn là không có bất kỳ tia sáng trong thiên địa, đột nhiên triệt để sáng. Như thiên địa bị bỏ ra giống như vậy, cho Nhiếp Thiên Minh mang đến sâu sắc chấn động.

Đây chính là cường giả lực lượng, một loại Hủy Thiên Diệt Địa lực lượng..

Giương mắt nhìn lên, Nhiếp Thiên Minh thấy cổ mộ rất cục lộ ra một tia nho nhỏ khe hở, dựa theo Diệp Tà suy đoán, cửa đá đã được mở ra.

"Mấy người các ngươi nhân, tìm mấy người đem cửa đá mở ra!" Nhiếp Thiên Minh xoa xoa trên trán một ít giọt mồ hôi nhỏ, chỉ vào những người bên cạnh.

"Vâng, là, là..." Mấy cái không biết là nơi nào đến tiểu thế lực, như nhận được thánh chỉ giống như vậy, lo sợ tất mệt mặt mày hồi đáp. Tien đã bắt đầu tìm người, đi mở ra cửa đá.

Không tới một phút đồng hồ, cửa đá. Liên tục lại sắp tới mười mấy cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả, chậm rãi kéo dài cửa đá.

Ngày xưa bọn họ tất cả đều là quật tháo Phong Vân nhân vật, thế nhưng ở cái này dương giới cường giả trước mặt, như giun dế.

...

...

"Đường lão gia, chúng ta cũng chuẩn bị tiến vào đi!" Nhiếp Thiên Minh cảm nắm đấm, lông mày nhẹ nhàng vừa nhíu, lâm bẩm nói.

"Được rồi, vậy ta liền triệu tập nhân, theo vào đi!" Đường Vũ hưng phấn mà nói rằng, lập tức hướng về những người khác truyền đạt mệnh lệnh.

Sớm một chút tiến vào liền mang ý nghĩa sớm một chút đoạt đến bảo vật, cho nên Đường gia cùng mẫu nhà người lấy cực nhanh tốc độ, tập kết xong xuôi.

Theo ba thế lực lớn người toàn bộ tiến vào, Nhiếp Thiên Minh đối với Đường Vũ khiến cho một cái ánh mắt, cũng gấp tốc hướng cửa đá. Xẹt qua.

"Đi, ..." Đường Vũ quay về người phía sau rống lên một tiếng, cũng gấp tốc theo tới.

Cửa đá cũng không nhỏ, Nhiếp Thiên Minh như một tia chớp, cấp tốc xuyên tiến vào, phía sau Hắc Huyền cũng nhảy một cái theo tới.

"Đại gia theo sát Nhiếp công tử." Phía sau Đường Vũ quay về hắc mang đến người phản phó nói.

Mộ huyết kiến ở dưới mặt đất, như to lớn thành trấn, gian phòng rắc rối phức tạp, bất quá phía trước mấy gian đã bị lật đến ngổn ngang không chịu nổi.

Nếu là mộ chủ nhân nhìn thấy lần này cảnh tượng, phỏng chừng toàn bộ tiêu diệt bọn họ những này xông vào mộ huyết người.

"Đi..."

Nếu phía trước mấy cái đã bị người khác lật ra, Nhiếp Thiên Minh cũng không hy vọng xa vời còn có cái gì có vật giá trị, lại tăng nhanh tốc độ hướng về càng sâu địa phương chạy đi.

"Đi, bên này." Đột nhiên Diệp Tà đưa ra đầu, sờ sờ móng vuốt, lâm bẩm nói.

"Nhưng là đại bộ đội là hướng về bên kia đi?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

"Nghe ta, Hồ gia khi nào đã lừa gạt ngươi. Bất quá nếu là gặp ta muốn đồ vật, ngươi nhất định kiệt Lực Bang ta làm đến!" Lúc này Diệp Tà hơi cười nói.

Khóe miệng nhẹ nhàng run lên, mắt phải nhảy động mấy cái, Nhiếp Thiên Minh suy tư mấy, lâm bẩm nói: "Ngươi sẽ không phải làm cho ta trâu chọc này mấy cái dương giới cường giả tới đình đi! Những này nhân đồ vật, không phải là tốt như vậy cường!"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Phát tài rồi

"Ha ha ha..."

"Xem đem người dọa đến, yên tâm, chỉ cần chúng ta tại trước hấn cướp được, là có thể tránh khỏi cùng bọn hấn phát sinh trực tiếp va chạm rồi!" Diệp Tà nhìn có điểm không tình nguyện Nhiếp Thiên Minh, nhàn nhạt cười.

"Được, chúng ta chân thành hợp tác, theo như nhu cầu mỗi bên..." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, chuyển mà tiến vào mặt khác một cái càng hẻo lánh con đường.

"Nhiếp công tử, người làm sao từ con đường này đi?" Đường Vũ nhìn phía trước người nhanh chóng hướng bên phải đi đến, không rõ hỏi.

"Ồ, con người của ta không thích náo nhiệt!" Nhiếp Thiên Minh thần nhiên nói, tiện đà không trích đề ý tới bọn họ. Dù sao hấn đã giúp bọn hấn giải quyết một cái to lớn phiền phức, nếu đến cổ mộ, cũng không muốn để bọn hấn quấy rầy chính mình.

...

...

"Này Nhiếp công tử, người đi được, chúng ta vẫn là theo chân đại đội nhân tương đối an toàn!" Đường Vũ do dự chốc lát, mang theo người phía sau hướng về trước đó phương hướng chạy đi.

Diệp Tà tuyến con đường này, xác thực đủ hẻo lánh, cũng tuyệt đối đủ quanh quẩn...

Hẻo lánh đến không có mấy người lại đây, quanh quẩn đến, dọc theo đường đi Nhiếp Thiên Minh không nhìn tới một cái bảo vật. Cho dù là một cái đáng giá vật đều không có, Diệp Tà giờ khắc này sắc mặt nghiêm túc nhìn chu vi, chỉ dẫn Nhiếp Thiên Minh.

"Bên này, là bên này..."

...

"Hò gia, chúng ta liền một cái bảo vật đều không có tìm được, con đường này có phải hay không đi nhầm..." Nhiếp Thiên Minh có điểm lúng túng hỏi, dù sao nếu như từ mặt khác một con đường tiến vào, bằng hấn thực lực, làm sao cũng có thể cướp được một, hai cái không sai đồ vật.

"Người xem một chút, người liền điểm ấy tiền đồ. Bên ngoài đồ vật có thể có giá trị gì, bị người nhìn thấy, đa số đều là những này không đáng tiền đồ vật." Diệp Tà cũng không thêm phản bác, kể tục chỉ dẫn Nhiếp Thiên Minh.

Dù sao đã đi rồi hơn mười phần chuồng, lại đổi đường, Nhiếp Thiên Minh cũng biết có thể được vật gì tốt, cũng chỉ là oán giận một thoáng mà thôi.

Đầy đủ đi hai mươi phút, Diệp Tà mới ngừng lại, quay về Nhiếp Thiên Minh nói rằng: "Phía trước mặt thất, ta dám cam đoan, tuyệt đối có người muốn đồ vật."

"Thật sự?" Nhiếp Thiên Minh vốn là cho rằng lần này cổ mộ hành trình sẽ không thu hoạch được gì thời gian, Diệp Tà đột nhiên hưng phấn chỉ vào phía trước.

Một cái mặt thất, một cái bình thường không thể lại bình thường mặt thất, thật sẽ có đồ vật?

Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù cấp tốc đảo qua mặt thất, phát hiện trong mặt thất nguyên khí cực kỳ nồng nặc!

"Đồ tốt đi!" Diệp Tà đặc ý nói.

"Vù..."

Tinh thần lực nhanh chóng tìm thấy được mặt thất cơ quan vị trí, nhẹ nhàng đề xuống.

"Cột kẹt..."

Một tiếng cực kỳ lạnh lẽo té hường, mặt thất lộ ra một tia nhàn nhạt khe hở.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh trong bàn tay dâng lên một tia nồng đậm Nguyên lực, tăng tăng vỗ vào mặt thất cửa ngàm trên.

Cửa ngàm trong nháy mắt lộ ra một cái không nhỏ chỗ hổng, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng vỗ một cái Hắc Huyền, cấp tốc khiêu tiến vào.

"Oa nga..."

Nhiếp Thiên Minh suốt chút nữa kêu lên, trong mặt thất thậm chí có gần ba mươi bình Địa Dương Đan, tuy rằng không thể cùng mình Địa Dương Đan so với, thế nhưng ít nhất phải so với phòng đầu giá cao hơn một cái cấp bậc.

Lông mi kịch liệt run run, Nhiếp Thiên Minh lập tức trở nên mặt mày hớn hờ, vội vàng đem mặt thất cửa ngằm đóng lại.

Nhiều như vậy Địa Dương Đan, xa xa so với mấy cái kia nhân đạt được bảo vật giá trị tiền nhiều hơn.

Thô tính toán một thoáng, mỗi bình chỉ ít năm mươi hạt, ba mươi bình, 1500 hạt.

"Cái này, ta phát tài, ha ha..." Nhiếp Thiên Minh suýt chút nữa kêu lên.

Nếu không phải Diệp Tà lờm hẩn một cái, phỏng chừng thật sự có thể gọi ra.

"Không tiền đồ, trước tiên thu rồi. Chờ người khác nhìn thấy, có thể liền không phải của ngươi." Diệp Tà nhắc nhở một thoáng mừng rỡ như điên Nhiếp Thiên Minh, hẩn lúc này mới tỉnh thần hồi phục.

Vừa nãy xác thực có điểm quá độ hưng phấn, Nhiếp Thiên Minh che miệng lại, lén lút cười. Tay phải liên tục, trực tiếp đem nhiều như vậy Địa Dương Đan toàn bộ để vào bên người bao bên trong.

Lại lần nữa quét một vòng mặt thất, phát hiện xác thực không có nhân vật gì lúc, Nhiếp Thiên Minh mới chậm rãi mở ra mặt thất, nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Ha ha..."

"Hò gia, chúng ta tại đi nơi nào?" Nhiếp Thiên Minh hưng phấn hỏi.

"Xem đem ngươi mỹ, ngươi đồ vật lấy được, nên giúp ta làm ít thứ rồi!" Diệp Tà mỉm cười giễu giễu nói.

"Không dám, không dám!" Dù sao liền vừa nãy hơn một ngàn hạt đan dược, mình đã kiếm lật, cho nên khi hạ sáng khoái đáp ứng.

Diệp Tà sờ sờ chính mình đuôi, mắt phượng nhàn nhạt nhìn về phía trước, lẩm bầm nói: "Đi bên này."

Nhẹ nhàng sờ sờ Hắc Huyền, Nhiếp Thiên Minh bình tĩnh một thoáng, tăng nhanh bước tiến nhanh chóng hướng Diệp Tà chỉ phương hướng đi đến.

Lại đầy đủ đi không tới mười phút, Nhiếp Thiên Minh rốt cục nghe được âm ỉ âm thanh, còn có rộn ràng dung dung đám người.

"Đây là ta phát hiện trước, ngươi nếu là còn dám theo ta cướp, lão tử phế bỏ ngươi..." Một cái đại hán vạm vỡ quay về những người bên cạnh giận dữ hét.

"Mẹ kiếp, cái này mộ huyết cũng không phải là ngươi tổ tông, tại sao phải ngươi phát hiện sẽ là của ngươi. Lão tử còn nói đây là ta phát hiện trước..." Hai người mặt đỏ tới mang tai tranh nhau.

Nhiếp Thiên Minh theo âm thanh nhìn lại, nguyên lai là một đồng đan dược, đánh giá một thoáng, có tới trăm vạn trái phải.

"Ta nhìn ngươi muốn chết..." Đại hán tầng tầng đánh hướng về bên cạnh gia hỏa, hai người lập tức động thủ đánh nhau.

Vừa vặn đem Nhiếp Thiên Minh đi tới con đường phá hồng, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt lập tức âm trầm lại, quay về hai người quát lạnh nói: "Đều tránh ra cho ta..."

Hai người theo âm thanh vừa nhìn, dĩ nhiên là một thanh niên, vốn là muốn phát tác, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh phát sinh cường đại Nguyên lực, lập tức đem bọn hẩn trấn áp lại.

"Được rồi, các ngươi kể tục đi!" Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng bước qua, nhàn nhạt liếc mắt một cái đan dược, liền đầu cũng chưa hề về liền đi.

"Người kia là ai?"

"Không biết..."

Hai người nhìn nhau, tiện đà lại tranh lên.

...

...

"Nhiếp công tử, Nhiếp công tử..." Đột nhiên Nhiếp Thiên Minh nghe được phía sau có người gọi hẩn, quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Đường Vũ, hẩn chính mang theo chính mình người tại vận chuyển đồ vật.

"Nguyên lai là Đường lão gia, xem ra thu hoạch khá dồi dào a!" Nhiếp Thiên Minh hơi cười, nhìn cái rương.

"Đều là một ít không đáng tiền đồ vật, Nhiếp công tử lần này thu hoạch như thế nào?" Đường Vũ mỉm cười hỏi.

"Ha ha ha..."

"Vẫn không có khai trương, thực sự là xấu hổ a!" Nhiếp Thiên Minh đương nhiên không sẽ nói cho hắn biết, chính mình đạt được nhiều như vậy Địa Dương Đan.

Nếu như bị người khác biết hắn có nhiều như vậy Địa Dương Đan, phỏng chừng này ba nhà thế lực đều sẽ xuống tay với chính mình.

"Ai! Thực sự là tiếc nuối..." Đường Vũ nhẹ nhàng thở dài một hơi, lẩm bẩm nói.

Lông mi nhẹ nhàng run lên, Nhiếp Thiên Minh nghe ra Đường Vũ trong lời nói có một chút may mắn, may mắn chưa cùng hắn qua.

Nhẹ nhàng cười cười, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng: "Mặt sau còn có cơ hội, còn có cơ hội. Ta liền đi trước."

Nói xong Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng chào hỏi một thoáng Hắc Huyền, lại nhanh chóng đi vào.

Xuyên qua nhất là dày đặc đám người hậu, nhân liền biến hi thiếu, hầu như đều là túm năm tụm ba.

"Đi bên này." Diệp Tà lần thứ hai bóc lên đầu, chỉ vào phía trước.

Bất quá lần này phía trước người, cũng không ít.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Cướp đoạt thú hồn

Đại khái quét một vòng, phía trước đa số vì làm Thiên Nguyên Thần cảnh giới cường giả, thật không có Âm Dương giới cao thủ.

Lần này hắn an tâm, dù sao bằng hắn thực lực bây giờ, còn rất xa không đạt tới cùng loại cường giả kia một trận chiến.

Nhanh chóng vượt qua những này tỉ mỉ tìm kiếm đồ vật gia hòa, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đi tới Diệp Tà chỉ vị trí.

"Chính là chỗ này, nơi này có cường đại thú hồn. Đối với ta khôi phục có trợ giúp rất lớn, cho nên ngươi cần phải bang ta chiếm được." Diệp Tà hưng phấn mà kêu.

"Thú hồn, nơi này tại sao có thể có thú hồn đây?" Nhiếp Thiên Minh không rõ nghĩ đến, thế nhưng vẫn là nhanh chóng đẩy ra cửa phòng.

"Người nào?" Đột nhiên trước người một người nhanh chóng quay mặt lại, lạnh lùng quát lên.

"Ồ, qua đường, tiến vào để xem một chút!" Nhiếp Thiên Minh vì cười nói, đánh giá cẩn thận trên vách tường những này kỳ quái đồ vật.

Tinh thần lực đảo qua bọn họ thời gian, nhanh chóng nhảy lên, tựa hồ cất dấu to lớn năng lượng.

"Ta khuyên ngươi vẫn là sớm một chút đi ra ngoài, nơi này thú hồn đối với các ngươi Nguyên lực người tu luyện mà nói, không lớn bao nhiêu trợ giúp." Đối phương lạnh lùng nói, bất quá nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh phía sau Hắc Huyền hậu, ngữ khí cũng không có vừa nãy kiêu ngạo như vậy, thế nhưng ý cảnh cáo, nhưng không có yếu đi.

Nhiếp Thiên Minh há có thể nghe không ra hắn ở ngoài thanh âm, nếu là mình mới vừa nhiều dừng lại chốc lát, chính mình liền chết không có chỗ chôn. Vì một cái không liên hệ đồ vật, làm mất mạng, không đáng giá!

"Ha ha ha..."

"Ngượng ngùng, cái này thú hồn đối với ta mà nói cũng khá là trọng yếu, không biết các hạ có thể hay không chia một ít cho ta!" Nhiếp Thiên Minh đã phán đoán ra đối phương chỉ là một cái Toán sư cấp ba mà thôi, lập tức cũng không cần kiêng kỵ cái gì. Dù sao những đồ vật này đối với Diệp Tà mà nói, thật sự là rất trọng yếu.

"Tiểu tử, muốn chết!" Gia hỏa kia sắc mặt lập tức thay đổi, nồng đậm tinh thần lực cấp tốc xẹt qua.

Theo sát, đối phương lại phát ra mấy đạo trung cấp linh khí, cấp tốc hướng về thân thể trọng yếu vị trí đánh tới.

Ngăn ngăn mấy, đối phương đã đầy đủ phát ra năm đạo có thể làm cho Nhiếp Thiên Minh tử vong công kích, Nhiếp Thiên Minh cũng xấu hổ lên.

Vốn là chỉ là dự định đem hấn đánh đuổi, nhưng là đối phương tới liền xuống tay ác độc, Nhiếp Thiên Minh cũng cũng không cần đối với hấn khách khí.

"Vù..."

Toán Hạch cấp tốc vận hành lên, Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực nhanh chóng lao đi, với này đồng thời Nguyên lực cũng hoàn toàn bắn ra. Tại hoàn cảnh này bên trong, nhất định phải tốc độ nhanh nhất giải quyết chiến đấu, không thể bởi vì hấn, tiêu hao chính mình thời gian.

Ở chỗ này tiêu hao thời gian, thì bằng với nhìn Hoang tặc chậm rãi trốn!

"Diễm Viêm Đại thuật!"

Bàn tay vừa nắm lấy đối phương, Nhiếp Thiên Minh vừa vội tốc khởi động Diễm Viêm Đại thuật, một đạo hỏa hồng hào quang truyền đến.

"Đừng!"

Một tiếng cực kỳ nặng nề âm thanh truyền đến, đối phương không có kêu thảm thiết cơ hội, đã bị Nhiếp Thiên Minh giải quyết.

"Băng!"

Cánh tay vừa nhấc, Nguyên lực tầng tầng đánh vào trên cửa, đem mặt thất môn triệt để đóng lại.

"Hò gia, đều giao cho ngươi rồi!" Nhiếp Thiên Minh nhìn trên vách tường những này thú hồn, mỉm cười nói rằng.

"Hảo tiểu tử, Hò gia lại nơi này cảm ơn rồi!" Nói xong, Diệp Tà nhanh chóng chui ra Thánh Châu, duỗi ra móng vuốt hướng về vách tường thú hồn chộp tới.

Những này thú hồn vốn chính là mộ chủ nhân tu luyện nhu cầu, cho nên uy lực cực cường, thế cho nên Diệp Tà dĩ nhiên giải quyết không xong chúng nó.

"Thiên Minh, đem bọn hấn tách ra." Diệp Tà gãi gãi đầu, hưng phấn mà nói rằng.

Nếu như có thể thành công luyện hóa chúng nó, Diệp Tà thực lực ít nhất phải tăng cao đến Chuyển Đan kỳ cảnh giới, đối với bọn hấn đón lấy hành động cung cấp trọng đại bảo đảm.

"Yên tâm đi, diễm ấy sự, Thiên Minh giúp ngươi giải quyết!" Nói xong, Nguyên lực cấp tốc đánh vào mấy cái thú hồn tụ họp nơi. Vốn là ngưng tụ tập cùng một chỗ thú hồn, trong nháy mắt tán ra.

Diệp Tà đương nhiên không sẽ bỏ qua cơ hội này, lợi trào cấp tốc từ trên vách tường đem chúng nó lôi kéo hạ xuống.

"Khè khè..."

Trên vách tường tán mát ra khùng bố oán khí, tuy rằng mộ chủ người đã chết rất lâu, thế nhưng thú hồn vẫn có một điểm ý thức.

"Ha ha..."

"Phi công mà thôi, đều thành thật một chút. Bằng không Hò gia cho các ngươi, cầu sinh không thể muốn chết không thể." Diệp Tà quay về phản kháng thú hồn phần nộ quát.

Thú hồn cũng không hề bởi vì Diệp Tà đe dọa mà trở nên khúm núm, ngược lại trở nên càng điên cuồng hơn.

Dù sao chúng nó cũng từng theo mộ chủ nhân phong quang quá, này làm sao có thể đành phải với Diệp Tà trong thân thể.

"Thiên Minh, cho ta mạnh mẽ áp chế..." Diệp Tà phần nộ quát.

"Hò gia, đừng nóng vội. Đây là ngươi, không ai với ngươi cướp!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, thế nhưng bàn tay hạ Nguyên lực cấp tốc đè xuống chúng nó, tinh thần lực cũng đồng thời gia nhập vào.

Này mấy cái thú hồn trong nháy mắt mất đi chống lại, tùy ý Diệp Tà hấp thu luyện hóa.

Đầy đủ hai phút, Diệp Tà mới đem bọn hấn toàn bộ hút vào trong cơ thể.

"Được rồi, chúng ta đi!" Theo cái cuối cùng thú hồn bị hấp vào thân thể hậu, Nhiếp Thiên Minh cũng lại không cảm giác được trên vách tường nửa điểm năng lượng.

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, Nhiếp Thiên Minh nhìn chu vi, nhanh chóng đi ra.

"Ồ?"

"Sur huynh của ta đây? Ta rõ ràng thấy hấn đi vào ?" Đột nhiên một người khác đi tới, nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Người là nói vừa mới cái kia đại sư sao? Ta đi vào thời gian, hấn hấp thu trên vách tường đồ vật liền đi . Ta vốn còn muốn sớm một chút bảo bối, kết quả không có thứ gì!" Nhiếp Thiên Minh làm bộ thất vọng nói rằng.

"Ha ha... Sur huynh nhanh như vậy liền giải quyết." Người kia hài lòng nói rằng, lại xem thường nhìn Nhiếp Thiên Minh một chút, nói tiếp, "Những này thú hồn há lại là người biết ?"

Nói xong, người kia kể tục hướng về trong đám người đi đến.

Nhìn người kia bóng lưng, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ mũi, lẩm bẩm nói: "Xác thực không phải!"

...

...

Diệp Tà nhạy cảm sức phán đoán xác thực cho Nhiếp Thiên Minh mang đến to lớn trợ giúp, cho tới bây giờ, hấn thu được đồ vật hấn là chỉ đứng sau này mấy đại gia tộc.

Bất quá, những này cũng chỉ là mộ chủ nhân bình thường vật, một cái Hỗn Độn cảnh cường giả, không thể nào liền điểm ấy vật phẩm. Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lại trở nên hưng phấn.

"Đi, kể tục." Nhiếp Thiên Minh hài lòng vỗ vỗ Hắc Huyền đầu, kể tục đuổi hướng về phía trước ba đại gia tộc cường giả.

...

"Toà này mộ huyết, ta luôn cảm thấy có điểm đặc biệt, thế nhưng lại không biết đặc biệt ở nơi đâu?" Đột nhiên Diệp Tà vuốt chính mình đầu nhỏ, không ngừng mà lắc đầu nói rằng.

"Cái nào Lí Đặc tạm biệt? Ta tại sao không có cảm giác được!" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

"Nếu là người cảm giác được, người chính là ta!" Diệp Tà nhìn Nhiếp Thiên Minh một chút, lẩm bẩm nói.

"Ta, ta, ta... Ta mới là không nguyện khi người đây!" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên không biết nói cái gì , không thể làm gì khác hơn là nói như thế . Dù sao Diệp Tà cũng là đi qua Tân Hoang "Thủ vật", đương nhiên phải so với mình kiến thức rộng rãi rồi!

Cùng nhau đi tới, nhân cũng càng kéo càng ít, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy phía trước mấy cái Đại Thành kỳ cường giả đều ngừng lại, tựa hồ đang tìm cái gì con đường.

Bất quá những này Âm Dương giới cường giả, đã đi vào, xem ra nơi này cũng là mộ chủ nhân lưu lại một đạo cấm cố.

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh vừa cất bước tiến vào, cũng cảm giác được một cỗ cường đại Nguyên lực đem chính mình đẩy ra.

"Hừ..."

Nhẹ nhàng hừ một tiếng, Nhiếp Thiên Minh khễ cau mày, lại lần nữa tiến vào.

"Đùng!"

Theo tiếng bước chân tầng tầng đánh trên mặt đất, phía trước cực kỳ Đại Thành kỳ cường giả không khỏi xoay người lại, nhìn thanh niên này nam tử.

"Làm sao có khả năng? Hấn dĩ nhiên tiến vào!" Bên người một lão giả không giải thích được nói.

"Quả nhiên rất bá đạo!"

Nhiếp Thiên Minh yên lặng mà niệm một câu, từ bên người bao bên trong móc ra một hạt Địa Dương Đan, ném vào hai người trong miệng, lại lần nữa bước ra bước tiến đi vào.

Mặt sau Hắc Huyền vất vả theo, Nhiếp Thiên Minh quay đầu lại nhìn nó một cái, sờ sờ đầu, trấn an mấy cái. Bên trong đan điền Nguyên Đan chuyển động càng kịch liệt hơn, Nguyên lực cuộn cuộn không ngừng tản mát ra, hấn đem Hắc Huyền cũng bao vây đi vào.

"Mẹ kiếp, lại vẫn đem yêu thú mang vào đến!"

Nơi ở chỗ này nhân không khỏi là cường giả, bọn họ biết coi như là đã qua, cũng là may mắn. Thế nhưng nếu như lại đem chính mình yêu thú mang tới, trừ phi hấn đạt đến âm dương cảnh giới.

Vừa nghĩ tới một cái vừa mười tám tuổi thiếu niên đến âm dương cảnh giới, bọn họ càng muốn tin tưởng, Nhiếp Thiên Minh đem Hắc Huyền mang tới đây chỉ là một loại trùng hợp.

Tại mọi người kinh ngạc, nghi hoặc, khiếp sợ, còn có nồng đậm ánh mắt ghen tị bên trong, Nhiếp Thiên Minh từng bước từng bước thực hiện siêu việt, cuối cùng đi vào.

"Vù vù..."

Thật dài địa thử phào nhẹ nhõm, Nhiếp Thiên Minh xoay người lại, quay về những này nhân cười cười, chậm rãi nói rằng: "Ta đi trước, các người kẻ tặc a!"

"Mẹ kiếp, dĩ nhiên thật sự đã qua..."

Nhân nhật cười cười, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng lau chùi mồ hôi trên trán, lần thứ hai bước vào đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Mộ huyết chân chính

Tiến vào mộ chủ nhân mộ huyết nơi sâu xa, Nhiếp Thiên Minh nhất định phải càng thêm chú ý, phía trước đều là Âm Dương giới cường giả, phần lớn đều là ba đại người của gia tộc vật.

Lấy hấn thực lực trước mắt, còn chưa có tư cách cùng bọn hấn cướp giật bảo vật, chỉ có thể kiếm một ít bọn họ không lọt nổi mắt xanh đồ vật.

Bất quá tiến vào mộ huyết nơi sâu xa, coi như là bọn họ không lọt nổi mắt xanh đồ vật, cũng so với bên ngoài mạnh hơn mấy chục lần.

"Một cái trung cấp linh khí, ha ha, không sai..." Nhiếp Thiên Minh ở bên cạnh gian phòng nhìn thấy một cái linh khí, lẩm bẩm nói.

Cái này trung cấp linh khí tuy rằng không phải trung, cao cấp, thế nhưng chỉ ít cũng đáng mấy triệu Hoang tệ, Nhiếp Thiên Minh tiện tay vừa thu lại, để vào bên người bao bên trong.

Nhìn chu vi đồ vật, cũng không hề bị vượt qua dấu hiệu, Nhiếp Thiên Minh không khỏi buồn bực, thì thào tự nhủ: "Chẳng lẽ là bọn hấn đều không muốn?"

"Ha ha..."

"Tiểu tử người, có thể người tiến vào, có mấy người không là hướng về phía mộ chủ nhân Nguyên lực đan thể mà đến. Ai sẽ để ý những đồ vật này..." Diệp Tà nhân nhật cười.

"Ta, ta quan tâm, bọn họ không muốn chẳng phải là càng tốt hơn, ta vừa vận nhiều nắm vài món." Nhiếp Thiên Minh có thể không quan tâm bọn họ, những này nhân các các đều là vọng tộc, cũng không để ý điểm ấy tiền nhân rồi.

Hấn lại quét ngang mấy chục cái gian phòng, cướp đoạt đến sắp tới hơn hai mươi kiện trung cấp linh khí, còn có nhiều vô số kẻ cấp thấp linh khí.

"Ha ha... Lần này thật sự kiếm bọn rồi!" Nhiếp Thiên Minh hài lòng cười, sờ sờ phía sau lưng phần Hắc Huyền, kích động nói.

Đem hết thấy đồ vật toàn bộ đều để vào bên người bao bên trong, Nhiếp Thiên Minh tiếp tục đi đến phía trước.

"Đùng đùng đùng..."

P phía trước truyền đến vài tiếng to lớn tiếng vang, Nhiếp Thiên Minh nhấc mắt nhìn đi, nguyên lai là ba đại gia tộc này mấy cái Âm Dương giới cường giả.

Lúc này sắc mặt bọn hấn ngưng trọng, hiển nhiên bị mộ chủ nhân cường đại cầm cổ nhốt ở bên trong.

Đương nhiên bọn họ nếu là muốn lùi về sau, gần như là quá dễ dàng, thế nhưng muốn nhiều đi về phía trước một bước, khó với thượng thanh thiên.

Đề bọn hắn từ bỏ, cũng khó với thượng thanh thiên.

Bọn họ lần này tới, chính là vì tiến vào mộ chủ nhân hạt nhân mộ huyết, đã đến cửa, bọn họ làm sao có khả năng từ bỏ đây?

"Hắc Huyền, người ở lại, ta qua xem một chút!" Nhiếp Thiên Minh hiểu, liền ngay cả phía trước mấy người cũng chỉ có thể đi ra này vài bước, hướng chỉ chính mình đây?

Cho nên hắn cũng không có dự định mang theo Hắc Huyền quá khứ, chỉ là vì cảm thụ một thoáng Hỗn Độn cảnh cường giả đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu.

"Vù..."

Vẫn chưa đi đi vào, Nhiếp Thiên Minh cũng cảm giác được năng lượng ba động mạnh mẽ, chăm chú căn một thoáng rằng, trực tiếp vọt vào.

"A!"

Mới vừa vào đi, Nhiếp Thiên Minh đã bị một cỗ cường đại Nguyên lực trực tiếp văng ra .

"Ồ?"

"Hắn là ai vậy?" Chính đang giãy giụa khổ sở Nhiếp Thiên Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua, nghi ngờ hỏi.

Mấy cường giả toàn bộ quay đầu lại nhìn cái này không tự lượng sức người, trong lúc nhất thời Nhiếp Thiên Minh cảm thấy ngượng ngùng .

"Các người kè kè, ta chính là tiện đường sang đây xem xem, cảm thụ một thoáng, cường giả phong thái!" Nói xong, Nhiếp Thiên Minh gầy gầy trên y phục tro bụi, rồi hướng bọn họ cười cười.

Nếu là bình thường, bọn họ khả năng còn có thể hỏi đến một thoáng, thế nhưng giờ khắc này bọn hắn đều nằm ở then chốt thời kì, tự nhiên không dám phân tâm hỏi đến.

...

...

Nhẹ nhàng từ những cường giả kia bên người lui ra ngoài, Nhiếp Thiên Minh le lưỡi, tuy rằng đã sớm ngờ tới, chính mình không có thực lực này tiến vào, thế nhưng vẫn tránh không được một trận thất vọng.

"Ha ha, nghĩ thông điểm, lần này chúng ta đã kinh doanh có lãi rất nhiều!" Diệp Tà an ủi.

"Hồ gia nói đúng, Thiên Minh chỉ là có chút tiếc nuối." Nhiếp Thiên Minh nhún vai, cười nói.

"Ha ha ha..."

"Yên tâm, bọn họ đi vào, cũng không nhất định liền có thể được đến mộ chủ nhân di lưu lại bảo vật!" Diệp Tà thần nhiên nói.

Lông mi nhẹ nhàng run lên một thoáng, Nhiếp Thiên Minh lập tức biểu thị không rõ, nếu tiến vào, vì sao không chiếm được mộ chủ nhân di lưu lại đồ vật.

Diệp Tà nhìn Nhiếp Thiên Minh nghi hoặc vẻ mặt, nhẹ nhàng sờ sờ đuôi, lẩm bẩm nói: "Ta đoán mộ chủ nhân khẳng định không ở cái này trong mật thất, đây là một loại cảm giác. Cường giả cùng cường giả trong lúc đó cảm giác, nói người có thể cũng không hiểu."

Nhìn thấy Diệp Tà huyền diệu khó giải thích phương thức nói chuyện, Nhiếp Thiên Minh thật sự bị khiến cho không hiểu ra sao, nhưng là chỉ cần mộ chủ nhân mộ huyết không ở nơi nào, chính mình liền có hi vọng.

"Này, vậy hắn là ở nơi đâu?" Nhiếp Thiên Minh khẩn trương hỏi, nếu là bị hắn đi vào trước, lần này hắn thật sự kiếm bọn rồi.

Nghĩ tới đây, hắn tay không khỏi bắt đầu run lên, cả người hưng phấn không thôi.

"Ha ha..."

"Nhìn người điểm ấy tiền đồ, đi, hướng đông diện đi đến!" Diệp Tà trêu tức cười nhạo, dùng ngón tay chỉ phía trước.

Nhiếp Thiên Minh mới bắt kể là trêu tức, vẫn là cười nhạo, chỉ cần Diệp Tà có thể dẫn hắn tiến vào chân chính mộ chủ nhân hạt nhân mộ huyết, liền tính mắng hắn đầu heo, hắn cũng không để ý.

"Đi!" Nhiếp Thiên Minh lại liếc mắt một cái những này vẫn đang giãy giụa khổ sở cường giả, huy một thoáng tay, mang theo Hắc Huyền bước qua.

Đại khái đi gần 3 phút, Diệp Tà rốt cục ra hiệu dừng lại, nó chậm rãi quét mắt chu vi, móng vuốt cuối cùng chỉ về cái kia nhỏ bé khe hở.

"Làm gì?" Nhiep Thiên Minh không rõ hỏi.

"Lối vào ở nơi nào!" Diệp Tà chăm chú nhắm hai mắt lại, chậm rãi cảm thụ.

Nhiếp Thiên Minh lúc này mới tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh chung quanh, xác thực có điểm giống một cái trận, cường giả lưu lại trận.

"Khè khè..."

Nhiếp Thiên Minh thử đem một tia Nguyên lực nhẹ nhàng rót vào tế phùng bên trong, chỉ nghe thấy cực kỳ tế nhược tiếng vang. Có điểm giống chuột gặm nhấm âm thanh, hần lẳng lặng quan sát chu vi biến hóa.

"Đi vào!"

Đột nhiên Diệp Tà mở hai mắt ra, lớn tiếng hô.

Âm thanh vừa ra, phía trước trên mặt đất xuất hiện một cái to lớn cửa động, Nhiếp Thiên Minh vội vàng bắt chuyện Hắc Huyền, nhanh chóng xuyên tiến vào.

"Dừng!"

"Dừng!"

Hai tiếng cực kỳ nặng nề âm thanh truyền đến, một người một hổ sau khi hạ xuống, lập tức thổi bay rất nhiều tro bụi.

Nhẹ nhàng phát phát tay, đem chu vi tro bụi đánh đuổi hậu, Nhiếp Thiên Minh nhìn sự vật phía trước.

Nơi này tuy rằng nơi sâu xa lòng đất, nhưng cũng không tính quá mờ, bất quá từ mặt đất tro bụi đến xem, nơi này đã có mấy trăm năm lịch sử.

Nhẹ nhàng sờ sờ chu vi sự vật, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi hướng về trung tâm đi đến.

Trung tâm không có đặc biệt gì, thế nhưng là có hai cái quan tài, có vẻ cực kỳ chói mắt.

Quan tài chu vi một điểm tro bụi đều không có, này cùng cái khác vật phẩm tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Quan tài là dùng thượng đẳng bạch ngọc làm thành, có thể thấy được khi còn sống mộ chủ nhân là phong quang đến mức nào.

"Tại sao có thể có hai cái quan tài đây?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng sờ sờ trong đó một cái, lẩm bẩm nói.

"Đây là một cái âm dương trùng, chẳng có gì lạ!" Diệp Tà lẩm bẩm nói.

"Âm dương trùng?" Này ngược lại là hần lần đầu tiên nghe được, không khỏi hiếu kỳ lập lại một lần.

Diệp Tà tỉ mỉ quan sát một phen, lúc này mới vì hần giải đáp: "Âm dương trùng, là một cái đỉnh cao nữ cường giả cùng một cái đỉnh cao nam cường giả mộ trùng. Nói trắng ra là liền là vợ chồng trùng, bất quá này ngược lại là không thường thấy!"

"Tại sao vậy chứ?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

Diệp Tà đưa ra móng vuốt, cảm thụ một thoáng âm dương trên quan tài năng lượng, này mới chậm rãi nói rằng: "Hai người đồng thời đạt đến Hỗn Động cảnh, không phải là dễ dàng như vậy."

Khe khẽ gật đầu, dù sao đạt đến Hỗn Động cảnh đã đúng là không dễ, huống chi phụ thê hai người đồng thời đạt đến, càng khó khăn hơn rồi!

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh thử dùng Nguyên lực mở ra, lại phát hiện càng cường hoành hơn lực lượng đang ngăn trở hần.

"Ha ha..."

"Không có chuyện gì, đây là mộ chủ nhân cuối cùng một đạo cầm cố, không có vấn đề gì lớn, ngươi trực tiếp mở ra là được rồi!" Diệp Tà đã triệt để phán đoán ra toà này mộ huyết huyền bí, lập tức tự tin tràn đầy nói rằng.

Gật đầu, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai đem Nguyên lực cấp tốc tụ lại đến trong đó một cái trên quan tài, Cuồng Bạo Nguyên lực lần thứ hai hướng về quan tài lối vào đánh tới.

"Dừng!"

Một tiếng cực kỳ lạnh lẽo âm thanh truyền đến, Nhiếp Thiên Minh kinh hãi nhìn quan tài lộ ra một tia tinh tế khe nhỏ.

"Đẩy ra nó đi, không có nguy hiểm gì rồi!" Diệp Tà chậm rãi nói rằng.

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù vẫn là nhanh chóng đảo qua một thoáng, nhiều một lần kiểm tra, nhiều một lần xác định, không có chỗ xấu!

Lần thứ hai xác định không có lầm hậu, Nhiếp Thiên Minh này mới chậm rãi mở ra quan tài, nhẹ nhàng thả xuống quan tài, đem đầu thâm nhập đi vào.

Một đồng bạch cốt...

"Ai, mạnh hơn cường giả, tại thời gian trước mặt, cũng chỉ là một đồng bạch cốt! Sau trăm năm, tất cả đều là như vậy!" Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy liền ngay cả Hỗn Độn cảnh cường giả, cũng tránh không khỏi tử vong, không khỏi cảm thán lên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Mạng của ta không phải do trời

"Khái khục..."

"Ta nói ngươi liền thiếu cảm thán, ngươi xem Hồ gia ta, hiện tại không trả hoạt..." Diệp Tà nói tới đây cũng ngừng lại, vốn là muốn nói nó cũng hoạt hảo hảo, thế nhưng vừa nghĩ tới chính mình bản thể suýt chút nữa bị người phá hủy, trong lòng cũng không nhịn được thương cảm lên.

Bất quá Diệp Tà ngược lại là cổ vũ Nhiếp Thiên Minh, vốn đang cảm thấy thương cảm hân, giờ khắc này lại lần nữa toả ra sinh cơ, dù sao Diệp Tà cùng Hư Không lão sư chính là tồn tại mấy ngàn năm người.

Cho nên chính mình vận mệnh do chính mình, không khỏi thiên, cũng không khỏi nhân!

Chờ đến hân cũng đến Tân Hoang, đến Võ đạo đỉnh cao, chính mình là có thể chương quản chính mình vận mệnh rồi!

"Ồ?"

"Ngươi xem, đó là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh chỉ chỉ bạch cốt cái khác một bao đồ vật, tò mò hỏi.

Lúc này Diệp Tà cũng đưa ra đầu, tỉ mỉ nhìn một chút, hài lòng kêu lên: "Là cường giả nguyên khí nang! Gia hỏa này nhất định không cam lòng, chính mình nhọc nhằn khổ sở tu luyện đến Nguyên lực cuối cùng lại trở về thiên địa, mới mạnh mẽ đem Nguyên lực thu thập lên!"

"Nói như vậy, ta chẳng phải là lượm một cái đại tiện nghi!" Nhiếp Thiên Minh mừng rỡ như điên nói rằng.

"Ha ha, lần này chúng ta kiếm tiền rồi! Đây mấy cái kẻ ngu si, chỉ biết là mở ra mộ huyết, nhưng không biết chân chính mộ huyết ở chỗ này!" Diệp Tà cũng kích động nói.

Có này bao nguyên khí nang, Nhiếp Thiên Minh rất dễ dàng đột phá đến Chuyển Đan kỳ, thậm chí có thể đột phá đến Đại Thành kỳ, vận khí tốt, trực tiếp nhảy một cái đến Âm Dương giới!

Nghĩ tới đây, Diệp Tà kích động kêu: "Còn chờ cái gì, nhanh lên một chút ra tay a! Đừng đợi được những gia hỏa kia phản ứng lại, tìm tới nơi này a!"

Nhiếp Thiên Minh cũng từ kinh hãi bên trong tinh thần hồi phục, bọn họ nhọc nhằn khổ sở muốn tìm đồ vật, nếu là biết ở trong tay hân, sớm liền đến đoạt.

"Ân, vậy ta liền hấp thu!"

Nhiếp Thiên Minh cực độ hưng phấn mà nói rằng, đem nguyên khí nang bỏ vào trên mặt đất, mình cũng khoanh chân mà ngồi, chậm rãi vận hành Nguyên Đan.

"Đừng!" Ngón tay bên trong rút vào một tia Nguyên lực, chậm rãi mở ra nguyên khí nang.

"Vù..."

Một lần sóng cực kỳ mạnh mẽ nguyên khí vọt ra, độ tinh khiết muốn so với Địa Dương Đan cao hơn thật nhiều.

Đương nhiên loại nguyên khí này cũng là Địa Dương Đan không có thể sánh được, dù sao hẳn là Hỗn Độn cảnh cường giả, mạnh mẽ từ trong thân thể đề lấy ra.

Nó đại biểu không chỉ là nguyên khí, là nguyên khí bên trong cái cổ này cường giả lực lượng, một loại quyết đoán!

"Nhanh lên một chút hấp thu, đừng lãng phí rồi!" Diệp Tà nhìn Nhiếp Thiên Minh hấp thu quá chậm, sốt ruột hô.

Nhiếp Thiên Minh làm sao không muốn nhanh lên một chút, chỉ là thân thể kinh mạch có tuyến, coi như là Nguyên Đan có thể chịu đựng được, kinh mạch cũng không hấp thu được.

Nhìn những này chưa kịp hấp thu nguyên khí chậm rãi tản vào đến trong không khí, Nhiếp Thiên Minh không khỏi đau lòng lên, đây không phải là mấy triệu Hoang tệ liền có thể mua được.

Coi như là mấy chục triệu, cũng không mua được!

"Nhanh khởi động Diễm Viêm Đại thuật!" Trong hoảng loạn, Diệp Tà lập tức nghĩ tới Diễm Viêm Đại thuật.

"Đứng!"

Nhiếp Thiên Minh như thấy được ngọn cỏ cứu mạng giống như vậy, cấp tốc khởi động Diễm Viêm Đại thuật, thân thể lập tức biến thành cỏ độ lửa.

Cùng lúc đó, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được mỗi một tác da dẻ đang không ngừng mà hấp thu nguyên khí, càng làm cho hắn không tưởng được là trước đó bị đã thông kinh mạch lấy ba, bốn lần tốc độ hấp thu nguyên khí.

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt càng ngày càng hồng, nguyên khí bị hấp thu hậu, lập tức lại kinh mạch chuyển nhập đến bên trong đan điền, bị Nguyên Đan nhanh chóng hấp thu.

Lúc này Nguyên Đan như một cái tham lam tài chủ, không ngừng mà hấp thu, không ngừng mà xoay tròn!

"Đừng!"

Theo lạnh lạnh tiếng vang từ đan điền truyền ra, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy thân thể lập tức ung dung rất nhiều, hấp thu tốc độ cũng càng lúc càng nhanh!

"Ha ha..."

"Dĩ nhiên đến Chuyển Đan kỳ ..." Nhiếp Thiên Minh vui lòng cười.

"Đừng cao hứng, còn có thật nhiều nguyên khí chờ ngươi hấp thu đây?" Diệp Tà vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh suýt chút nữa quá cao hứng, lập tức đứng lúc nhắc nhở hắn.

Xác thực, lần này là đột phá xác thực là quá nhanh, nhanh vượt quá hắn tưởng tượng!

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh hiểu cơ hội như thế là ngàn năm một thuở, nếu như bỏ lỡ, đời này khả năng cũng không có cơ hội nữa. Lập tức mạnh mẽ đè lại chính mình cuồng nhiệt tâm, lần thứ hai tập trung vào mới hấp thu bên trong đi.

"Băng! ..."

"Chuyển Đan kỳ viên mãn..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đích thị thắm một tiếng, lại điên cuồng cướp đoạt nguyên khí.

Diệp Tà vừa khản Trương Hữu hưng phấn nhìn Nhiếp Thiên Minh, móng vuốt sâu sắc xen vào đến lòng đất.

Bất tri bất giác, Nhiếp Thiên Minh trên trán đã bốc lên một tầng giọt mồ hôi nhỏ, hai mắt nhắm chặt cũng dần dần buông lỏng ra!

"Bành! ..."

Lại một tiếng vang trầm thấp truyền đến, Nhiếp Thiên Minh hiểu mình đã đột phá đến Đại Thành kỳ. Đồng thời thân thể mỗi cái bộ phận cũng đã đạt đến to lớn nhất mức độ, xem ra rất khó lại đột phá.

Hơn nữa nguyên khí nang đã kinh biến đến mức càng ngày càng yếu, thậm chí liền lúc trước một phần mười cũng chưa tới.

Muốn lợi dụng điểm ấy nguyên khí lần thứ hai đột phá, Nhiếp Thiên Minh hiểu đây là không thể nào!

Tuy rằng không có đến Âm Dương giới, thế nhưng liên tục đột phá Chuyển Đan kỳ, bước vào đến Đại Thành kỳ, cũng đầy đủ để hắn cảm thấy hưng phấn rồi!

"Đáng tiếc! Nếu là sớm một chút sử dụng Diễm Viêm Đại thuật, e sợ này sẽ đã đạt tới Âm Dương giới, ai! Nguyên khí tới thịnh thời điểm bị lãng phí!" Diệp Tà nhẹ nhàng thở dài một hơi, lầm bầm nói.

"Ha ha..."

"Hò gia, thế gian trên nào có hoàn mỹ như vậy sự tình, ta vừa nhiên đã chiếm được to lớn như vậy tiện nghi, cũng nên biết thế nào là đủ! Dù sao tu luyện là chuyện của chính mình, dựa vào người khác vĩnh viễn không được việc lớn hậu!" Nhiếp Thiên Minh múa múa quả đấm, dùng sức nói rằng.

Hút vào cường giả nguyên khí về sau, Nhiếp Thiên Minh đột nhiên cảm giác được Hỗn Độn cảnh cái loại này ngoài ta còn ai thô bạo, lập tức cũng tự tin vung đầu nắm đấm!

"Được, nói được lắm!" Diệp Tà hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh sẽ nói ra những lời này, không khỏi bị hắn cảm hoá, lớn tiếng tán thưởng!

"Hồng..."

Hắc Huyền đột nhiên nộ bất đầu rống lên, Nhiếp Thiên Minh đến thăm chính mình tu luyện, trong lúc nhất thời dĩ nhiên quên phía sau Hắc Huyền.

"A!"

Nhiếp Thiên Minh quay mặt lại, hét to một tiếng.

Lúc này Diệp Tà hai mắt màu đỏ tươi, trên người tản ra cực cường kiêu ngạo, tựa hồ cũng muốn đột phá rồi!

"Ha ha..."

"Tên tiểu tử này vận may thật tốt, lại bị nó nhặt được một cái đại tiện nghi!" Diệp Tà thử rằng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, lầm bầm nói.

Lông mi mảnh liệt mà run run mấy cái, Nhiếp Thiên Minh kinh hi hỏi: "Hò gia, ngươi là nói, Hắc Huyền lợi dụng cái này nguyên khí nang, cũng tiến hành đột phá!"

"Ha ha..."

"Ngươi cứ nói đi?" Diệp Tà nhú nhú mày, hài lòng nói rằng.

"Đừng!"

Theo một tiếng vang thật lớn truyền đến, Hắc Huyền cả người bộ lông tản ra khí tức khủng bố, dĩ nhiên một bước tấn thăng đến linh thú cảnh giới.

"Hồng hồng hồng..."

Hắc Huyền hướng về chu vi rống giận vài tiếng, mặt đất lập tức run rẩy lên.

"Được rồi, được rồi, biết ngươi đột phá!" Nhiếp Thiên Minh lo lắng Hắc Huyền tiếng gào đem cái khác cực kỳ Âm Dương giới cao thủ đưa tới, lập tức trấn an nói.

Đến Đại Thành kỳ Nhiếp Thiên Minh cũng không sợ bọn họ, chỉ ít hắn có thực lực từ Nhiễm Minh trong tay trốn ra được.

Những này nằm ở sơ dương cảnh giới cùng Thăng Dương cảnh giới cường giả, hắn hiện tại vẫn đứng là không sợ bọn họ.

Hắc Huyền tiến vào linh thú hậu, trí tuệ đã tăng lên rất nhiều, lập tức an tĩnh lại.

Hai mắt kích động mà nhìn Nhiếp Thiên Minh, móng vuốt không ngừng mà trên mặt đất hoa.

"Ha ha..."

Nhẹ nhàng tại nó trên đầu xoa xoa mấy cái, Nhiếp Thiên Minh vừa cẩn thận nhìn một chút nguyên khí nang.

"Ồ?"

"Thậm chí có tự?" Nhiếp Thiên Minh giật mình nói nói, trước đó bọn họ đến thăm vui vẻ, dĩ nhiên nhìn xem nguyên khí nang trên vẫn có chữ viết.

Nhiếp Thiên Minh tròn to hai mắt, tỉ mỉ nhìn chữ nhỏ: "Nguyên khí này nang là ta tỉ mỉ tinh luyện, mục đích có ba cái. Số một, là vì tránh khỏi ta nhiều

nắm tâm huyết không công trôi đi, cho nên cố ý lưu cho người hữu duyên. Thứ hai, liền là hy vọng có thể mang theo chính mình chưa hoàn thành nguyện vọng, có thể đi vào Địa Đạo cảnh. Đệ tam, cái này âm dương trùng là hai vợ chồng chúng ta mộ huyết. Ta tin tưởng, sớm muộn có một ngày, có người có thể đi vào, hi vọng xem ở ta tặng cùng nguyên khí phần trên, không muốn phá hoại chúng ta quan tài!"

Nhiếp Thiên Minh từng chút từng chút nhìn, nhìn đến đây không khỏi đối với mộ chủ nhân sản sinh kính nể tâm ý, sâu sắc địa bái một cái!

Như vậy cường giả, đáng giá hẩn tôn trọng!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Toán sư cấp hai

"Yên tâm, người ba cái nguyện vọng, ta sẽ giúp người hoàn thành. Tuy rằng ta hiện tại chỉ là đến Đại Thành kỳ, đến Hỗn Độn cảnh còn có con đường rất dài cần phải đi! Thế nhưng ta nhất định sẽ nỗ lực địa!" Nhiếp Thiên Minh vỗ vỗ ngực, dùng sức nói rằng.

"Chờ một chút, phía dưới còn có một hàng chữ!" Diệp Tà đột nhiên nhìn thấy tại cực chỗ tầm thường vẫn còn có một hàng chữ, vội vàng chỉ cho Nhiếp Thiên Minh xem.

Ngón tay nhẹ nhàng gảy một thoáng, Nhiếp Thiên Minh quả nhiên nhìn thấy một hàng chữ nhỏ: "Có thể đạt đến Toán sư cấp bốn, có thể cùng người yêu, chôn ở cùng thất, này sinh lại không tiếc nuôi!"

"Ồ?"

"Dĩ nhiên là Toán sư cấp bốn?" Nhiếp Thiên Minh giật mình nói nói, hiện ra nhiên chữ viết này là nữ chủ nhân lưu lại, xem ra đối phương hẳn là một cái Toán sư .

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh nhẹ tay phải khinh đẩy một cái, quan tài lập tức được mở ra.

"Vù..."

Quan tài chu vi tản ra cực cường tinh thần lực, tinh thần khí tức tại quan tài bên trong đi khắp , như một cái khép kín dòng suối nhỏ!

"Nguyên lai là nữ chủ nhân cố ý lưu lại!"

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói, rất hiển nhiên nữ chủ nhân đặc biệt đem tinh thần con số truyền vào này nói nhìn như hướng về dòng suối nhỏ ký tự bên trong, cũng là vì lưu lại một điểm kỷ niệm.

"Xi xi..."

Nhiếp Thiên Minh ngón tay vừa tiếp xúc đến tầng này khí tức, lập tức cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ truyền đến. Khí tức muốn so với mình Tinh Thần Tự Phù tản mát ra cường lớn mấy lần, hẳn trong lòng vui vẻ, nếu là có thể hấp thu này một cỗ tinh thần khí tức, nói không chắc chính mình thậm chí có thể đạt đến Toán sư cấp hai.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Thiên Minh không khỏi run rẩy lên, lần này cỗ mộ hành trình, thật có thể nói là thu hoạch khá dồi dào!

"Đừng đừng đừng..."

Tinh thần lực cấp tốc xé ra nguyên lai phù ấn, nhanh chóng hướng về Nhiếp Thiên Minh thân thể tới gần. Nếu đưa tới cửa đồ vật, hẳn làm sao có khả năng từ chối đây?

"Được, Toán Hạch, toàn bộ cho ta hấp thu!" Nhiếp Thiên Minh hưng phấn kêu.

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng chui vào Toán Hạch bên trong, nhanh chóng hấp thu nữ chủ nhân lưu lại tinh thần khí tức.

"Đừng!"

Một tiếng cực kỳ lạnh lẽo tiếng vang từ Toán Hạch mặt ngoài truyền đến, Nhiếp Thiên Minh tập trung lực chú ý, nhìn thấy trước kia chỉ là một đạo tinh tế tuyến, bắt đầu trở nên cực kỳ sáng cùng lớn.

Trong mơ hồ, lại có lần thứ hai tách ra tâm ý.

Dù sao trước đó, Nhiếp Thiên Minh đã hấp thu nấy cái Toán sư tinh thần khí tức, tuy rằng tinh vi trình độ không có cách nào cùng chính mình Tinh Thần Tự Phù so với, thế nhưng số lượng tuyệt đối không lỗ.

Thêm vào vừa hấp thu này một tiểu cổ hơi thở, đã để trước đó ngổn ngang khí tức một lần nữa sắp xếp rồi!

"Không sai, nỗ lực lên, có hi vọng đột phá!" Diệp Tà hít mắt, lẩm bẩm nói.

Tuy rằng Diệp Tà biểu hiện rất bình tĩnh, thế nhưng trong lòng đã nhiệt huyết sôi trào. Nếu là Nhiếp Thiên Minh đạt đến Toán sư cấp hai, lần này bọn họ biên hoang hành trình, đem an toàn có thêm!

Nhiếp Thiên Minh lúc này đã nghe không thấy Diệp Tà cổ vũ, toàn thân tâm cảm thụ này cổ khí tức mạnh mẽ. Toán Hạch cấp tốc cắn nuốt từ Tinh Thần Tự Phù trên truyền đến khí tức, cuối cùng đã biến thành kinh thôn.

"Vù..."

Bởi thôn phệ tốc độ thật sự là quá nhanh, cảm cố tinh thần khí tức phù ấn cũng run rẩy lên. Liền ngay cả hơn một nghìn cân quan tài cũng theo đung đưa.

Nữ chủ nhân Thi Cốt cũng thuận theo kịch liệt rung động, Nhiếp Thiên Minh lo lắng sẽ phá hủy quan tài cùng nữ chủ nhân Thi Cốt, không khỏi hăm lại tốc độ.

Dù sao mở ra bọn họ quan tài, đã thuộc về vô cùng bất kính. Nếu là làm hỏng rồi bọn họ quan tài, hủy hoại bọn họ Thi Cốt, Nhiếp Thiên Minh lương tâm tuyệt đối không qua được.

"Đừng..."

"Này một cổ thật cường đại..."

Vốn là cho rằng tinh thần khí tức đã toàn bộ bị hấp thu, tuy rằng không có đột phá, thế nhưng hắn cũng cảm thấy thỏa mãn. Ai biết hắn vừa định rút về chính mình Tinh Thần Tự Phù, càng mãnh liệt hơn tinh thần ba nhanh chóng truyền đến.

Trực tiếp nghiền ép chính mình tinh thần mật đạo, chui vào Toán Hạch bên trong...

"Đau quá a!"

Nhiếp Thiên Minh không khỏi kêu một tiếng, vừa nãy này một cổ tinh thần ba cho hắn tinh thần mật đạo mang đến nhất định thương tổn. Khả năng ít nhất phải điều dưỡng vài thiên tài có thể khôi phục, tuy rằng cái giá phải trả có điểm đại, thế nhưng nếu như có thể thành công hấp thu này một cổ, hắn có ít nhất tám phần mười cơ hội đến đạt Toán sư cấp hai.

"Vù..."

Này một cổ tinh thần ba tiến vào Toán Hạch bên trong, lập tức nhắc lên mới sóng triều, Toán Hạch bên trong Tinh Thần Tự Phù như dời sông lấp biển mãnh long, lao nhanh, gầm thét lên.

"A!"

Toán Hạch trong nháy mắt toả ra tinh thần lực mạnh mẽ, đã vượt qua Nhiếp Thiên Minh thân thể chịu đựng cực hạn, hắn không khỏi hét to một tiếng.

Này một cổ hơi thở thật sự là quá bá đạo, trong nháy mắt bạo phát năng lượng thậm chí có thể nhanh chóng phá hủy một cái Dục Đan kỳ cường giả.

Nếu không phải Nhiếp Thiên Minh đã đạt tới Đại Thành kỳ, e sợ thân thể cũng không thể chịu đựng được to lớn như vậy sóng trùng kích!

"Àm!"

Lại một vòng trùng kích tại Toán Hạch bên trong bộc phát, liền ngay cả Toán Hạch cũng theo run rẩy mấy cái, chỉ chốc lát sau, lại nguy nhưng bất động!

"Vù vù..."

"Cuối cùng kết thúc..." Nhiếp Thiên Minh hô một hơi, chậm rãi nói rằng.

Vốn là cho rằng này luân phiên công kích đã kết thúc, thế nhưng khi hắn chuẩn bị thu hồi Tinh Thần Tự Phù thời điểm, cổ tinh thần kia ba cũng phát khởi

mới sóng chấn động rồi!

"Vẫn không để yên không Liều Liều..." Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng oán trách một tiếng, lập tức nhưng không dám khinh thường.

"Vù..."

Tinh Thần Tự Phù cũng bắt đầu hấp thu tầng này tinh thần ba , Nhiếp Thiên Minh trong nháy mắt cảm thấy mình Tinh Thần Tự Phù cường đại mấy lần.

"Khè khè..."

Mơ hồ Toán Hạch trên xuất hiện cái thứ hai vết rạn, từng điểm từng điểm bắt đầu nứt ra!

"Đừng!"

Tinh Thần Tự Phù mãnh liệt chấn động một thoáng, ký tự phát sinh nông hào quang màu xanh lá trong nháy mắt chiếu sáng Toán Hạch, có vẻ cực kỳ chói mắt.

"Mẹ kiếp, năng lượng không đủ rồi!" Nhiếp Thiên Minh vốn là cho rằng này một lần sóng năng lượng đầy đủ hẳn đem cái thứ hai khe nứt hoàn toàn xông ra, ai biết then chốt thời kì, dĩ nhiên không có năng lượng.

Này cùng trước đó không giống, trước đó nguyên khí năng không đủ dùng, Nhiếp Thiên Minh tự tin có thể thông qua chính mình nỗ lực quyết định. Thế nhưng Toán Hạch Tinh Thần Tự Phù năng lượng nhưng là vô cùng quý giá, hấp thu vài cái Toán sư cấp ba tinh thần lực, chỉ có thể tạo được từng chút từng chút tác dụng. Thật vất vả dụng tới một cái Toán sư cấp bốn, đồng thời lễ tạ thần ý cung cấp, chính mình nếu không đột phá thật sự thật có lỗi người ở bên trong.

"Tiểu tử, đừng nóng vội!" Diệp Tà nhìn buồn bực Nhiếp Thiên Minh, an ủi.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh hít sâu một hơi, vừa nãy xác thực có điểm nôn nóng rồi, mắt thấy sắp đột phá, không có sung túc tinh thần khí tức .

"Chờ một chút, ngươi xem này phù ấn, nó thật giống như cũng là nữ chủ nhân lưu lại. Tinh thần lực hẳn là không kém đi!" Diệp Tà dù sao kiến thức rộng rãi, cấp tốc phát hiện biện pháp giải quyết!

"Ha ha..."

"Hồ gia, ngươi quá thông minh..." Nhiếp Thiên Minh kích động hô.

"Quên đi, ta vẫn cũng biết, không muốn tận lực nói ra!" Nhìn Nhiếp Thiên Minh phần này kích động dạng, Diệp Tà chậm rãi khoát tay áo, lẩm bẩm nói.

"Ha ha..."

Cũng mặc kệ Diệp Tà khoe khoang , Nhiếp Thiên Minh đuổi ra Tinh Thần Tự Phù cấp tốc lôi kéo này một cái phù ấn.

"Đừng!"

"Đừng!"

"Àm!"

"Nguy rồi, quan tài hồng rồi..."

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt lập tức thay đổi, tuy rằng hẳn rất muốn đột phá, thế nhưng nếu như biết phá hoại nó quan tài, đánh chết hẳn, hẳn cũng sẽ không làm.

Lúc này phù ấn vẫn chưa hoàn toàn từ quan tài trên lôi kéo đi ra, dừng ở giữa không trung.

"Tiểu tử, đừng ngây ngẩn cả người! Hồng rồi liền hồng rồi, trước tiên đem phù ấn kéo xuống đến!" Diệp Tà dù sao từng va chạm xã hội, lập tức nhanh chóng nói rằng.

"Nhưng là, vạn nhất tổn hại bọn họ di thể, này bây giờ nên làm gì?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng hỏi.

"Ngươi nhiều như vậy phí lời, vốn là đều là một đồng bạc cốt, đặt ở nơi nào không phải thả! Nếu như ngươi không hấp thu, này mới chính thức đối với bọn hắn bất kính!" Diệp Tà nhanh chóng nói.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh sắc mặt lúng túng kể tục hấp thu phù ấn!

"Đừng!"

Phù ấn hoàn toàn bị Nhiếp Thiên Minh lôi kéo hạ xuống , Tinh Thần Tự Phù cấp tốc kéo vào Toán Hạch bên trong, trắng trợn cắn nuốt, hẳn trước tiên

không chế tâm tình của chính mình. Dù sao then chốt thời kì, ngàn vạn không thể ra chỗ sơ suất.

"Đừng..."

Theo phù ấn bị hoàn toàn hấp thu hậu, đạo kia chờ mong đã lâu đường nét rốt cục xuất hiện.

"Mẹ kiếp, rốt cục xuất hiện..." Tuy rằng đột phá đến cấp hai, thế nhưng Nhiếp Thiên Minh không có một chút tâm tình vui sướng, chính mình không chỉ có hấp thu đối phương lưu lại tinh thần khí tức, vẫn đem năng di thể làm rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Sao lại là nàng?

"Tiểu tử, cũng đừng khờ sở rồi! Quan tài hỏng rồi, có thể đem bọn họ hợp táng ở chung một chỗ! Vốn chính là phu thê, cần gì phải ở riêng hai cái quan tài, thật lãng phí!" Diệp Tà thần nhiên nói.

Dù sao nó gặp gỡ quá nhiều cường giả vẫn lạc, tử vong. Cho nên đối với chuyện như vậy tình, đã sớm không cảm thấy kinh ngạc.

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt âm trầm, hiển nhiên không có từ chuyện vừa rồi bên trong khôi phục như cũ.

Trong lòng không ngừng tự trách, sắc mặt cũng càng ngày càng trầm trọng.

"Yên tâm đi! Bọn họ sẽ không trách tội ngươi, chỉ cần ngươi hảo hảo lợi dụng bọn họ lưu lại cho đồ vật của ngươi, coi như là đối với bọn hắn hay nhất báo đáp rồi!" Diệp Tà giải giải đầu, an ủi.

"Ân! Hồ gia nói đúng!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thu thập nữ chủ nhân hài cốt, lẩm bẩm nói.

...

"Quan tài trên còn có một hàng chữ!" Nhiếp Thiên Minh kích động kêu, Diệp Tà cũng đưa ra đầu, tỉ mỉ nhìn.

"Vốn nên là an táng với đồng nhất quan tài bên trong, chỉ là của chúng ta từng người đều không nỡ bỏ chính mình suốt đời tu vi hóa thành hư ảo, cho nên ở riêng hai cái quan tài, hi vọng có một ngày, có thể có thể ở đồng nhất huyệt bên trong!" Nhìn nhỏ chữ viết, Nhiếp Thiên Minh không khỏi lòng sinh cảm động.

"Đừng!"

Một giọt nước mắt, chậm rãi nhỏ đến trên mặt đất...

"Đừng!"

Diệp Tà không biết khi nào cũng nhỏ một giọt, thế nhưng lập tức quay mặt lại, nhẹ nhàng lau, chậm rãi chui vào Thánh Châu bên trong.

"Hồ gia, ngươi đây là vì sao?" Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy Diệp Tà loại vẻ mặt này, không rõ hỏi.

Nhẹ nhàng xếp đặt bãi móng vuốt, Diệp Tà cũng không có nói gì, lẳng lặng mà trầm mặc lên rồi!

Đem trên mặt đất rải rác di cốt thu sạch tập lên, Nhiếp Thiên Minh cực kỳ cung kính đem chúng nó toàn bộ bỏ vào nam chủ nhân quan tài bên trong, nhìn chăm chú vài nhãn, này mới chậm rãi che lên.

Hai cường giả, hai cái để hân tôn kính cường giả...

"Vù..."

Nhẹ nhàng dùng một thoáng khí, bên trong đan điền Nguyên Đan cùng Toán Hạch đồng thời khởi động, hai đạo năng lượng mạnh mẽ lẫn nhau chiếu rọi, nhanh chóng bao quanh quan tài.

"Yên tâm, trên đời hần là không có có thể mở ra này nói giam giữ lại!" Nhiếp Thiên Minh hít vào một hơi thật dài, hần có thể làm cũng chỉ có những này .

Những này Âm Dương giới cường giả, tuyệt đối mở không ra hần dùng tinh thần lực cùng Nguyên lực hoàn mỹ phối hợp phong ấn, những này Hỗn Độn cảnh cường giả, chắc chắn sẽ không đối với đều là Hỗn Độn cảnh cường giả phần mộ cảm thấy hứng thú.

"Vù..."

Hiện tại hần đã là Toán sư cấp hai, thế nhưng uy lực nhưng tăng cao rất nhiều, trước đó Toán sư cấp một, có thể cùng Dục Đan kỳ cường giả tương ngang hàng. Hiện tại hần vền vền dựa vào tinh thần lực đã đạt đến Đại Thành kỳ cảnh giới viên mãn .

Thêm vào Nguyên lực, Nhiếp Thiên Minh thực lực đã chiếm được chất bay vọt .

"Đừng!"

Toán Hạch nhẹ nhàng suy nghĩ một chút, đột nhiên hiện lên mới đồ án.

"Đây là, đây là..."

"Củ trện đại thuật..." Nhiếp Thiên Minh giật mình nhìn, cái này củ trện đại thuật vẫn là ngày đó chính mình từ tàn sát nói trốn ra được thời gian đạt được, tuy rằng bị hần dùng Toán Hạch mạnh mẽ ký ức hạ xuống, thế nhưng sau lần đó vẫn không có ấn tượng .

Không nghĩ tới tại hần đến Toán sư cấp hai thời điểm, cái này đồ án dĩ nhiên tự động hiện lên!

"Củ trện đại thuật..." Diệp Tà cũng bị Toán Hạch âm thanh hấp dẫn tới, lúc đó nó vừa thức tỉnh, cho nên đối với cái này ấn tượng rất sâu sắc!

"Ha ha ha... Không sai, không sai!" Diệp Tà thoả mãn cười.

"Ha ha, bắt quả chúng ta bây giờ còn là nhanh lên một chút đi ra ngoài, vạn nhất bị bọn họ tìm tới nơi này, đến thời điểm lại tránh không khỏi một chút phiền toái rồi!" Nhiếp Thiên Minh nhìn trước mắt ngồn ngộn tràng cảnh, lẩm bẩm nói.

Lần thứ hai cho hai vị kia cường giả sâu sắc bá một cái, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng chạy ra ngoài!

Ra khỏi cái này mật thất, chu vi cơ quan lần thứ hai mở ra, có biến thành cang ngày đáng đáp .

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh không khỏi cười ngây ngô mấy tiếng, không nghĩ tới chính mình dĩ nhiên có thể có cơ duyên như vậy.

Nhẹ nhàng chuyển động Hoang tệt, hần chậm rãi đi tới, đi tới mặt khác một cái đi thông lối ra con đường.

"Vù..."

"Thật cường đại lực sát thương..." Nhiếp Thiên Minh giật mình nói nói, cùng lúc đó Tinh Thần Tự Phù đã đạt đến mức độ lớn nhất, để phòng ngừa bất ngờ phát sinh.

"Ồ!"

Đột nhiên truyền tới một nữ tử nhẹ nhàng tiếng thở, Nhiếp Thiên Minh không khỏi hiếu kỳ nhìn tới.

Trước đó hần đi vào thời gian cũng không nhìn tới có nữ tử tới nơi này, lại nói, có thể tới đây, chỉ ít cũng nên đến âm dương cảnh giới. Đương nhiên trừ hần ra cái này người đặc biệt , cho nên khi hạ khăn trương lên.

"Vèo vèo..."

Một đạo thiên ảnh tránh qua, Nhiếp Thiên Minh lập tức ngây dại, dĩ nhiên là nàng!

Tại sao có thể là nàng?

Thế nào lại là nàng?

Nhiếp Thiên Minh lo lắng nhìn nàng, vai không ngừng mà giữ lại máu tươi, nhanh chóng chạy trốn.

Bắt quả nhìn ra, nàng bị thương rất nặng!

Là người phương nào, dĩ nhiên có thể làm cho nàng thụ thương, chẳng lẽ là trong mật thất những này nhân?

"Bên này..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng đuổi tới, đoạn này con đường hắc môn quen thuộc hơn nhiều, lập tức nhẹ nhàng nâng đôi phương.

"Thả ra... Ta..." Nữ tử kia đầu tiên là khó chịu nói rằng, tiện đà nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh mặt, còn có phía sau Hắc Huyền Hồ, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Là người..." Chỉ chớp lát sau, nữ tử khôi phục bình tĩnh.

"Là ta, Kỳ cô nương..." Nhiếp Thiên Minh nụ cười xán lạn.

Nhẹ nhàng hít một hơi, Kỳ Phi Lan tỉ mỉ nhìn một chút lúc trước cái kia bị người đuổi giết nam tử, giờ khắc này đã biểu hiện ra sự tự tin cường đại.

"Yên tâm, ta có thực lực bảo hộ nó!" Câu nói kia dĩ nhiên tại não hải nhanh chóng tránh qua, này không ngừng xé căn môi, không tiếp thu thua thiếu niên, xác thực cùng hắc có điểm giống!

"Nhiếp Thiên Minh..." Kỳ Phi Lan lẩm bẩm nói.

"A!"

Nhiếp Thiên Minh không nghĩ tới đôi phương còn nhớ rõ chính mình tên, lập tức giật mình nói nói, có nhìn nàng vai vết thương, thì thảo sự phần nộ nói rằng: "Hạ thủ thật sự ác độc a!"

Ngọc xỉ khẽ cắn môi, Kỳ Phi Lan trên mặt loé lên một tia sát ý, thế nhưng cũng không hề nói gì.

Cùng lần trước so với, Kỳ Phi Lan vẫn là như vậy lạnh lẽo, như vậy ngông nghênh, duy nhất có khác nhau chính là, lần này là nàng bị thương, hơn nữa còn rất nặng!

"Không có sao chứ!" Nhiếp Thiên Minh trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, nhu tình hỏi. Hỏi xong hắc cũng cảm giác được không đúng, này như là không có chuyện gì đáng về sao?

"Trước tiên đem vết máu lau khô, không làm cho người phía sau phát hiện chúng ta!" Kỳ Phi Lan sắc mặt trắng bệch, mạnh mẽ nhịn đau đau, tỉnh táo nói rằng.

Tại chịu đến như vậy trọng thương dưới, Kỳ Phi Lan vẫn như cũ vẫn duy trì tỉnh táo. Thế nhưng vết thương nhưng không ngừng mà đưa ra hắc, nàng bị thương.

Khỏe miệng mãnh liệt co rúm một thoáng, Kỳ Phi Lan thống khổ rên rỉ một thoáng, có thể làm cho như vậy cường giả đau đến mức độ như vậy, có thể thấy được chịu đến rất nặng thương.

"Vù..."

Nguyên lực cấp tốc đem vết máu trên mặt đất lau, Nhiếp Thiên Minh lần thứ hai quay mặt lại nhìn Kỳ Phi Lan.

Lúc này nàng đã nhắm hai mắt lại, trên trán bốc lên một tầng giọt mồ hôi nhỏ.

"Yên tâm, nhưng tổn thương kia người người cũng không có cơ hội nữa thương tổn người, không ai lại có thể tổn thương người rồi!" Nhiếp Thiên Minh chăm chú cảm nắm đầm, tâm bên trong lập tức nổi lên một đoàn lửa giận.

"Cho!" Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một bình nhỏ Địa Dương Đan, nhẹ nhàng bỏ vào nàng trong tay.

"Đây là?" Kỳ Phi Lan chậm rãi mở mắt, xem trong lòng bàn tay bình nhỏ, thì thảo hỏi.

Nhẹ nhàng mở ra cái chai, Kỳ Phi Lan lập tức cảm nhận được nguyên khí mạnh mẽ từ đan dược bên trong truyền đến, nàng tự nhiên biết đây là cái gì, còn nó nữa giá trị. Nàng càng rõ ràng hơn, lúc này chai này Địa Dương Đan tác dụng!

"Phản nhân tình này, ta sẽ vẫn!" Kỳ Phi Lan nhẹ nhàng ngậm mấy chục hạt, nhanh chóng nuốt vào.

Vừa nãy trong trận chiến ấy, nàng tiêu hao Nguyên lực nhiều lắm, Nguyên lực suất chút nữa toàn bộ tiêu hao hết. Trên người hết thấy đan dược cũng đã đồ quân dụng hạ, nếu không phải cuối cùng phục dụng mặc kiếp đan, khả năng nàng liền chết ở chỗ kia rồi!

Nếu như vừa nãy có như vậy một bình nhỏ, cho dù là nửa bình nhỏ như vậy đan dược, nàng cũng không trở thành như vậy chán nản.

Đây là nàng lần thứ nhất thu nặng như vậy thương...

"Vù vù..."

"Người trước tiên điều tức một thoáng khí tức!" Nhiếp Thiên Minh lo lắng nói rằng, trong tay chẳng biết lúc nào đã bốc lên một tầng mồ hôi.

"Phí tiêu thiếu gia, vết máu không thấy!" Đột nhiên một thanh âm truyền ra.

"Thu, nhất định phải đem cái kia nữ tìm ra, nàng hiện tại bị thương nặng, khẳng định trốn đi!" Một thanh niên nam tử lạnh lẽo nói rằng.

Nhẹ nhàng run lên lông mi, Nhiếp Thiên Minh khóe miệng hơi hơi động, chuẩn bị đứng dậy.

Đột nhiên một cái ngọc vurun tay ra, lôi kéo hắn, vất vả nói rằng: "Đừng đi ra, ngươi không phải là đối thủ của hắn. Chờ ta khôi phục chốc lát, rồi đi!"

Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là sững sờ, tiện đà mỉm cười nhìn nàng, trầm trầm nói: "Yên tâm, ta không có việc gì, ta cũng sẽ không khiến ngươi có việc!"

Nhẹ tay phải khinh cảm nàng tay lạnh như băng, Nhiếp Thiên Minh cười cười, đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Trảm cường giả

"Hắc Huyền, xem trọng nàng, xảy ra chuyện, ta không tha cho ngươi!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng xoa xoa một thoáng Hắc Huyền, chợt hướng âm thanh phương hướng chạy đi.

...

"Ồ?"

"Ngươi là vừa nãy người kia?" Đối phương tựa hồ nhận ra Nhiếp Thiên Minh, xác thực thế nhưng Nhiếp Thiên Minh xác thực có điểm chói mắt.

"Ha ha..."

"Có vẻ như ngươi là Phí gia Tiểu công tử, phí Tàn!" Nhiếp Thiên Minh cũng cười nói.

"Ân, vị huynh đệ kia, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Phí Tàn lạnh lùng hỏi.

Khẽ nhíu mày, Nhiếp Thiên Minh thần nhiên nói: "Nhàn đến phát chán, phản Chính Đông tây ta có không chiếm được, bốn phía đi dạo mà thôi, liền đi tới nơi này. Làm sao có gì không thích hợp sao?"

"Đây cũng không phải, chỉ là ngươi có thấy hay không một nữ tử, bị thương nặng..." Phí Tàn nhàn nhạt hỏi.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nở nụ cười, tựa hồ xem ra cười đã.

Phí Tàn nhưng không biết làm sao, xác thực không có buồn cười địa phương.

"Ta nhớ được ta gặp lại các ngươi thời gian, cũng không hề một nữ tử, làm sao này một hồi, lại tăng thêm một nữ tử!" Nhiếp Thiên Minh làm bộ việc này không có quan hệ gì với chính mình.

"Hừ, gia hỏa kia, dĩ nhiên nhân lúc chúng ta chưa sẵn sàng, tập kích chúng ta tam đại cường giả. Cướp đi bảo vật, cho nên chúng ta nhất định phải bắt lại nàng..." Phí Tàn hung ác nói rằng.

Lông mi mảnh liệt run nhúc nhích một chút, Nhiếp Thiên Minh giật mình hỏi: "Một mình nàng đã thương các ngươi tam đại cường giả, vẫn làm cho nàng chạy trốn..."

"Là đánh lén, thế nhưng nàng cũng không có đến cái gì tiện nghi, phỏng chừng hiện tại núp ở chỗ nào chữa thương rồi!" Phí Tàn hai mắt chảy ra hung quang, nếu là bị hắn tóm lấy, Kỳ Phi Lan khẳng định tính khó giữ được tính mạng.

Nhiếp Thiên Minh khóe miệng nhẹ nhàng vung lên về mỉm cười, trong tay Hoang tề xoay tròn mấy cái hậu, lại ngừng lại. Hắn hững hờ hỏi: "Nói cách khác, các ngươi hiện tại liền ngươi một người là Âm Dương giới cường giả?"

"Ồ?" Phí Tàn Lập khắc cảnh giác lên, nhưng nhìn đến trước mắt nam tử bất quá mười tám tuổi mà thôi, lập tức cũng không có quá để ý.

"Đúng thì thế nào? Ta không tin, còn có ai có thể lại tổn thương bọn họ?" Phí Tàn cực độ tự tin nói rằng.

Ở cái này mộ huyết bên trong, còn không có mấy người nhân có thể thắng được bọn họ.

"Ha ha, trước đó ngươi nói nữ tử, ta biết, thế nhưng ta không muốn nói cho ngươi biết!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười nói.

Núp ở phía xa Kỳ Phi Lan sắc mặt lập tức thay đổi, này không nổi bật tìm việc sao?

"Ta nhìn ngươi là tìm đường chết!" Vốn là hai người cũng không hề cái gì xung đột, thế nhưng nghe xong Nhiếp Thiên Minh câu nói này hậu, phí Tàn sắc mặt lập tức trầm xuống.

Nếu cỗ mộ bên trong những cường giả kia đã bị Kỳ Phi Lan đã thương, những người khác hẳn cũng là không e ngại, nếu bọn họ đã thương Kỳ Phi Lan, chính mình chắc chắn sẽ không liên tính toán như vậy buông tha bọn họ.

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh bắt đầu nở nụ cười, hiển nhiên hẳn không đem phí Tàn để ở trong lòng, khi biết được đến này mấy cường giả đã bị thương, lập tức cùng phí Tàn xé rách mặt.

"Ta ngược lại muốn xem xem ai muốn chết?" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cười, trong ánh mắt toát ra xem thường mỉm cười.

Hắn đạt được mộ chủ nhân nguyên khí nang, thực lực đã chiếm được mức độ lớn tăng cao, cùng lúc đó hẳn lại hấp thu nữ mộ chủ nhân tinh thần khí tức, thực lực đã không phải là mới vừa vào mộ huyết Nhiếp Thiên Minh rồi!

Chỉ ít hiện tại hẳn đã có thể cùng Cao Dương cảnh giới cường giả tương ngang hàng, đối với cái này sơ dương cảnh giới phí Tàn, hẳn thật sự không để ý!

"Vù..."

"Nếu các ngươi đã thương Kỳ Phi Lan, các ngươi cũng là đừng đánh toán đi ra ngoài!" Nhiếp Thiên Minh trong ánh mắt nhanh chóng tránh qua một tia tinh mang, thân thể Tinh Thần Tự Phù cấp tốc chui vào đến Toán Hạch bên trong.

Đây là lần lần thứ nhất cùng Âm Dương giới cường giả quyết đấu, cho nên cũng không dám khinh thường, đồng thời khởi động Toán Hạch.

Tinh thần lực mạnh mẽ cấp tốc khuếch tán lên, phí Tàn không phản đối trên mặt lập tức phát sinh một tia biến hóa, hơi chút có một chút giật mình, đánh giá cẩn thận Nhiếp Thiên Minh.

"Ta nói dám kiêu ngạo như vậy, dám trêu Phí gia nhân, nguyên lai là Toán sư!" Phí Tàn chỉ chốc lát sau lại khôi phục trước đó thần khí, khinh thường nói.

Coi như là Toán sư, bằng Nhiếp Thiên Minh còn trẻ như vậy, nhưng đối với không phải là đối thủ của hắn.

Hắn cũng không phải lần đầu tiên cùng Toán sư giao thủ, chết dưới tay hắn Toán sư chỉ ít cũng có ba, bốn cái. Cho nên phí Tàn chỉ là khiếp sợ, cũng không hề khủng hoảng!

Ở trong mắt hắn, Nhiếp Thiên Minh nhiều nhất là một cái Toán sư cấp hai, thực lực khẳng định không có đạt đến Âm Dương giới, lập tức cũng không đang hãi sợ.

"Ha ha..."

"Xem ra ngươi vẫn đúng là không phải phế vật, bất quá ta thực lực, há có thể liên điểm này!" Vừa nhưng đã triệt để xé rách mặt, Nhiếp Thiên Minh quyết định lạnh lùng hạ sát thủ!

"Khè khè..."

Bên trong đan điền Nguyên lực cấp tốc bồn trào ra, tại Toán Hạch điều khống hạ, trong nháy mắt đạt đến uy lực lớn nhất.

Chu vi vách tường bắt đầu xuất hiện run rẩy, mặt đất chẳng biết lúc nào cũng xuất hiện vô số cái tinh tế khe hở. Nguyên lực tại Nhiếp Thiên Minh trên người cuồng dã lưu động, cấp tốc bắn ra.

"Mẹ kiếp, chuyện gì xảy ra?" Phí Tàn vốn là cho rằng ôn thao thắng khoán sự, đột nhiên cảm thấy so với vừa nãy cường đại mấy chục lần Nguyên lực cấp tốc nghiền ép lên được.

"A!"

Không đợi hắn phản ứng lại, Nhiếp Thiên Minh Nguyên lực đã thẩm thấu đến hắn trong thân thể, bắt đầu lôi kéo hắn da dẻ.

"Xi xi..."

Từng tia từng tia máu chậm rãi theo lỗ chân lông chảy ra, Phí Tàn Cuồng bạo rống giận: "Tiểu tử, ngày hôm nay sẽ là của ngươi ngày tận thế!"

Vừa dứt lời, một đạo cực kỳ tia sáng chói mắt từ phí Tàn trong tay vẽ ra, trực tiếp chạy về phía Nhiếp Thiên Minh đầu lâu!

"Mẹ kiếp, dĩ nhiên là cao cấp linh khí!" Nhiếp Thiên Minh liếm liếm đầu lưỡi, kinh ngạc kêu.

Đối phương dù sao cũng là sơ dương cảnh giới cường giả, phản ứng lại hậu, lực công kích cũng là vô cùng dọa người!

"Vòng xoáy đâm mang!"

Đột nhiên đối phương cao cấp linh khí từ một đạo lợi quang đảo mắt biến thành một đạo gió xoáy, cấp tốc lướt về phía Nhiếp Thiên Minh.

"Ha ha..."

"Ngươi cho rằng ta Diễm Viêm Đại thuật là luyện không..." Nhiếp Thiên Minh trong lòng âm thầm buồn cười. Từ khi hắn hấp thu mộ chủ nhân lưu lại nguyên khí nang hậu, Diễm Viêm Đại thuật cũng theo càng thêm tinh xảo, Hỏa Viêm thể muốn so với trước đó càng thêm mãnh liệt rồi!

"Đùng đùng đùng..."

Mạnh mẽ gió xoáy quét cũng Nhiếp Thiên Minh trên người, phát sinh từng tia từng tia âm thanh. Chỉ là lưu lại một điểm tinh tế vết thương, cổ độ lửa hỏa diễm nhanh chóng bốc cháy lên, sản sinh to lớn năng lượng, trong nháy mắt cắn nuốt vòng xoáy đâm mang toàn bộ uy lực.

"Đang!"

Này một cái cao cấp linh khí trong nháy mắt ngừng lại, Nhiếp Thiên Minh đưa tay phải ra, nhanh chóng tóm tới.

"A! Ta vòng xoáy đâm mang!" Phí Tàn xem Nhiếp Thiên Minh không có né tránh, trong lòng âm thầm đại hỉ, cho rằng Nhiếp Thiên Minh chắc chắn phải chết. Thế nhưng trong chớp mắt, Nhiếp Thiên Minh không khỏi thành công hóa giải vòng xoáy đâm mang uy lực, vẫn có năng lực tay không tiếp được chính mình cao cấp linh khí.

"Mẹ kiếp, dĩ nhiên ần giấu thực lực!" Phí Tàn lập tức hoảng rồi, vốn là lấy vì làm mình đã là âm dương cảnh giới cường giả, đối phó một cái mười tám, mười chín tuổi thanh niên, còn không là dễ như trở bàn tay.

Hiện tại hắn mới biết được, nguyên lai thực lực của đối phương đã sớm vượt qua chính mình, thậm chí đã đạt đến trong phòng mây cái Cao Dương cảnh giới thực lực.

"Vù vù..."

Phí Tàn Đại. Thở dốc, mồ hôi hột không ngừng mà nhỏ đi...

"Đa tạ, bắt quá ngươi hay là muốn tử." Nhiếp Thiên Minh lật bàn tay một cái, đem đối phương cao cấp linh khí hết mức để vào đến bên người bao bên trong hậu, tay phải ngón trỏ trên trong nháy mắt tụ lại vô cùng Nguyên lực.

Toán Hạch cấp tốc vận chuyển, đem hắn Nguyên lực công kích trong nháy mắt tăng lên tới cực điểm.

Ngón tay tản mát ra Nguyên lực, lực áp bách cực kỳ dọa người, thế cho nên ở phía xa Kỳ Phi Lan cũng có thể cảm giác được. Liên ngay cả Nhiếp Thiên Minh chính mình cũng bắt đầu lo lắng. Nguyên lực nếu là đột nhiên nổ tung, chính mình đầu ngón tay có thể hay không trong nháy mắt cũng đã biến mất.

"Không, không..."

Tại này đoàn kiêu ngạo trước mặt, phí Tàn trong lúc nhất thời dĩ nhiên không biết nên như thế nào phản kháng. Hắn đã cảm giác được hết thảy phản kháng, cũng chỉ là phí công mà thôi.

"Không không không..."

Phí Tàn thống khổ cầu khẩn, hắn thật vất vả mới đạt tới âm dương cảnh giới, vốn là hi vọng lại quá năm năm, chính mình là có thể tiến vào Hỗn Độn cảnh. Có cơ hội dò xét Vô đạo đỉnh điểm phong cảnh, ai từng muốn ngày hôm nay nhưng chết ở chỗ này.

"Ha ha, ta không phải người ngu." Nhiếp Thiên Minh há có thể đồng tình cùng hắn, nếu để cho hắn chạy trốn, sau này lại thêm một người đại địch.

"A!"

Phí Tàn xoay người lại, cấp tốc hướng về vừa mới cái kia gian nhà bỏ chạy, hắn không muốn liền như vậy chết.

"Muốn chạy trốn?" Nhiếp Thiên Minh khóe miệng lạnh lùng run rẩy một thoáng, ngón tay cấp tốc đâm tới.

Trong không khí trong nháy mắt bị đốt thành một mảnh Hồng Vân, trên ngón tay Nguyên lực cấp tốc xẹt qua, tầng tầng trạc tại phí Tàn trên lưng.

"A!"

"Khè khè..."

Hét thắm một tiếng qua đi, phí Tần thân thể bị cấp tốc đốt thành tro bụi, tán rơi xuống mặt đất trên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Tính số

Vọng mặt đất trên bị đốt sạch than chì, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thổi một hơi, nhanh chóng hướng về Kỳ Phi Lan bên người chạy đi.

"Gia hỏa kia đã giải quyết!" Nhiếp Thiên Minh cao hứng nói, nhìn Kỳ Phi Lan sắc mặt cũng khôi phục hồng hào, lập tức cũng không đang lo lắng.

"Đa tạ, vốn là nên ta ra tay, không nghĩ tới đến cho người giành trước rồi!" Kỳ Phi Lan trên mặt hơi treo vẻ mỉm cười.

"Đẹp quá a!" Nhiếp Thiên Minh trong lòng âm thầm kêu một thoáng, vẻn vẹn này vẻ mỉm cười, liền dường như Băng Thiên Tuyết Địa bên trong một tia ngọn lửa, có thể ấm áp bất luận người nào lạnh lẽo trái tim.

"Người làm sao vậy?" Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh bộ dạng này, Kỳ Phi Lan trong nháy mắt lại khôi phục lạnh lẽo, lạnh lùng hỏi.

Hồng rồi, có phải hay không lưu lại sắc lang ấn tượng, Nhiếp Thiên Minh lo lắng nghĩ đến.

"Không... Không... Không cái gì, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy Kỳ cô nương mỉm cười, có điểm không quen!" Nhiếp Thiên Minh lúng túng sờ sờ mũi, mỉm cười nói rằng.

Kỳ Phi Lan đến không có bất luận là biểu tình gì, dù sao nàng đã nằm ở Âm Dương giới cường giả, khe khẽ gật đầu.

"Người tiến bộ rất nhanh!" Kỳ Phi Lan rốt cục mở miệng tán thưởng hán một câu.

Ngón tay lẫn nhau đâm trạc, Nhiếp Thiên Minh cũng không biết nói cái gì, dường như phạm sai lầm học sinh, nhưng đến đến sự phụ kích lệ giống như vậy, không dễ chịu.

"Cái này đều là vận may!" Nhiếp Thiên Minh mạnh mẽ nuốt lập tức nuốt bọt, lảm bảm nói.

Không biết tại sao, Kỳ Phi Lan trong đầu không ngừng hiện ra ngày đó cái kia cả người vết máu, mọi cách tiêu tụy, thất hồn lạc phách Nhiếp Thiên Minh.

Là hán sao?

Là!

Hán ánh mắt không có đổi...

"Người thế nào rồi?" Nhiếp Thiên Minh lo lắng hỏi.

"Không có chuyện gì, chúng ta trước quay về trước đó mộ chủ nhân trong mật thất!" Kỳ Phi Lan thần nhiên nói, trong giọng nói nhiều hơn một phần nhu tình, ít đi một phần lạnh lẽo.

"Ồ?"

Nhẹ nhàng sờ sờ hán mũi, Nhiếp Thiên Minh gật đầu nói rằng: "Àn, nợ máu trả bằng máu!"

Bọn họ đã triệt để đắc tội này mấy cái Âm Dương giới cường giả, cùng với phía sau bọn họ tam đại thành thế lực, nếu là thả bọn hán trở lại. Đây không khác thả hổ về núi, lập tức không bằng nhỏ cỏ tận gốc!

"Hắc Huyền, đi!" Nhiếp Thiên Minh nhìn nằm nhòai Kỷ Phi Lan dưới chân Hắc Huyền, cực độ khó chịu nói rằng.

"Ha ha... Đây con Thiên Hồ, rất có linh khí, người hảo hảo bồi dưỡng!" Kỷ Phi Lan cười sồ sồ Hắc Huyền, mỷ lệ trong tròng mắt toát ra một tia yêu thích.

"Ta..." Nhiếp Thiên Minh ấp úng nói rằng.

Nhìn thấy Hắc Huyền cực độ hưởng thụ vẻ mặt, Nhiếp Thiên Minh lập tức mặt xạm lại.

"Bạch Nhân Lang, nuôi không người lâu như vậy rồi!" Nhiếp Thiên Minh trong lòng mạnh mẽ nằng nó một thoáng, chợt cười nói, "Cái này tự nhiên!"

Lại trừng một chút Hắc Huyền, gia hỏa kia mới lưu luyến rời khỏi Kỷ Phi Lan, lão đảo đi tới Nhiếp Thiên Minh trước người, Hồ Đầu nhẹ nhàng thẳng hần, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Có thể đi vào mộ chủ nhân hạt nhân mộ huyết người cũng không nhiều, nhiều nhất cũng là bảy, tám người, chỉ cần toàn bộ giải quyết mạng, này ba đại gia tộc tạm thời cũng tra không được trên người bọn họ.

Chính là ngày sau tra ra, Nhiếp Thiên Minh bọn họ sớm rồi rồi đi biên hoang, bọn họ muốn báo thù, cũng không có cơ hội này.

Quyết định chủ ý hậu, hai người nhanh chóng hướng về trước đó này mấy cường giả tiến vào mặt thất phương hướng đi đến.

"Tìm được, ta phát hiện nữ tử này rồi!" Đột nhiên một tiếng cực kỳ tục tằng âm thanh truyền đến lại đây.

Nhiếp Thiên Minh quay đầu lại nhìn một chút, là một cái bốn mươi tuổi nam tử trung niên, có điểm quen thuộc.

Ngay sau đó ba, bốn người nhanh chóng xúm lại lại đây, nhìn Nhiếp Thiên Minh cùng Kỷ Phi Lan, chuẩn bị bất cứ lúc nào công kích.

"Gia hỏa này, không phải lúc trước quái nhân kia sao?" Trong đó một người nhận được Nhiếp Thiên Minh, lo lắng nói rằng.

"Chúng ta trước tiên ngăn cản hắn, đợi được phí Tần ta đến, lại giao cho hắn xử lý!" Mấy người cấp tốc thương lượng đi ra đối sách, khẩn trương nhìn Nhiếp Thiên Minh.

Nguyên lai trước đó một nhóm kia, chẳng trách như thế nhìn quen mắt, Nhiếp Thiên Minh thì thảo than thờ.

Những thứ này đều là ba nhà có địa vị nhân vật, lần này tới nơi này, cũng là vì để mấy vị thiếu gia càng tốt hơn hoàn thành nhiệm vụ.

"Người là nói, cái này vòng xoáy âm mang chủ nhân sao?" Nhiếp Thiên Minh lật bàn tay một cái, từ bên người bao bên trong lấy ra trong kia cao cấp linh khí, ở trước mặt bọn hắn quơ quơ.

Một cái trong đó nam tử cực độ khủng hoảng nhìn Nhiếp Thiên Minh, âm thanh run rẩy nói rằng: "Người... Người... Tại sao có thể có phí Tần ta Bảo khí?"

"Ha ha..."

"Hắn nói không cần nữa, đưa cho ta, không được sao?" Nhiếp Thiên Minh lăm bắm nói.

"Người đem ta thế nào? Nếu như phí ta chịu một điểm thương, chúng ta Phí gia muốn người mạng nhỏ!" Trong đó nam tử kia phần nộ hờ.

Lông mày nhẹ nhàng nhú nhú, Kỷ Phi Lan thân nhiên nói: "Chớ nhiều lời với bọn chúng, giải quyết bọn họ lại nói!"

Nhiếp Thiên Minh khe khẽ gật đầu, thân thể hỏa diễm lần thứ hai tản mát ra, khí thế cực độ dọa người.

"Liều mạng với hắn, ta không tin, mấy người chúng ta nhân vẫn..."

"A!"

"A!"

...

Người kia vẫn chưa nói hết, trong lúc đó vài đạo hỏa quang cấp tốc xẹt qua bọn họ, mấy người dĩ nhiên không hề có một chút hoàn thủ cơ hội, trong khoảnh khắc, bị đốt cháy sạch sẽ.

Kỷ Phi Lan dùng tay nhẹ nhàng giơ tro bụi, nhìn phía trước nói rằng: "Ngày hôm nay chính là các người giờ chết rồi!"

Từ Kỷ Phi Lan trong ánh mắt toát ra nồng đậm sát ý, Nhiếp Thiên Minh không khỏi run lên một cái.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh một cước tầng tầng giẫm nhập đi vào, không gian sóng chấn động lập tức truyền đến to lớn tiếng vang.

Mấy giờ trước, Nhiếp Thiên Minh liền mò cũng không dám mò này nói cảm cố, không nghĩ tới hiện tại hắn dĩ nhiên có thể chân chính đi vào.

"Vù..."

Kỷ Phi Lan thân thể run rẩy mấy cái, cũng chậm rãi tiến vào, bất quá nhưng không nhẹ nhàng như vậy.

"Đừng!"

Một đạo cực kỳ mạnh mẽ tinh thần lực nhanh chóng bang Kỷ Phi Lan đẩy ra một bộ phận năng lượng, Kỷ Phi Lan lúc này mới cảm thấy ung dung rất nhiều.

"Đa tạ Nhiếp công tử ra tay!" Kỷ Phi Lan thân nhiên nói, tuy rằng nàng là Âm Dương giới cường giả, thể nhưng tình huống đặc biệt, cũng cũng chưa có từ chối Nhiếp Thiên Minh hảo ý.

Hai người lẫn nhau chống đỡ lấy trọng vói đi xong đoạn này con đường, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi rút ra tinh thần lực, lo lắng nhìn Kỷ Phi Lan.

"Không có chuyện gì, chúng ta đi vào!" Kỷ Phi Lan thân nhiên nói, cơ hồ không có bất luận tâm tình ba động gì.

"Cột kẹt..."

Nhiếp Thiên Minh tập trung lực lượng, tầng tầng đẩy ra mật thất cửa phòng.

"Ài?" Đột nhiên Nhiễm Minh một đạo lớn tiếng truyền bỏ ra, Nhiếp Thiên Minh từ trong thanh âm phán đoán ra Nhiễm Minh thụ thương không nhẹ.

"Ha ha... Qua đường, thuận tiện tiến vào để xem một chút!" Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười, đẩy ra mật thất môn, chậm rãi đi vào.

"Ồ?"

"Tại sao là ngươi?" Nhiễm Minh nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh đi đến, khiếp sợ nói rằng, khi hắn nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh phía sau Kỷ Phi Lan, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Đích đích đích..."

Mồ hôi trên trán, nhỏ đến trên mặt đất, Nhiễm Minh khẩn trương nhìn Kỷ Phi Lan.

"Oa nga..."

Nhiếp Thiên Minh bị bên trong hoàn cảnh sợ hết hồn, hết thấy đồ vật đã toàn bộ bị phá hủy.

Trên mặt đất có mấy khối mảnh ngọc quan tài, cái khác bộ phận, đã triệt để biến thành bụi phấn.

Có thể tưởng tượng lúc đó tình cảnh có bao nhiêu kịch liệt, Nhiếp Thiên Minh nhìn thấy hai người khác con mắt đóng chặt, không ngừng điều tức nguyên khí.

"Ngươi lại vẫn dám trở về?" Nhiễm Minh lạnh lùng cười nói.

"Người vô sỉ, lại dám hợp lực đánh lên cho ta, ngày hôm nay chính là các ngươi ngày tận thế!" Kỷ Phi Lan tinh tế cong mi lập tức bắt đầu run rẩy, nàng phần nộ quát.

"Coi như ngươi vận khí tốt, dĩ nhiên đạt đến minh âm cảnh giới, bằng không sớm đã chết ở nơi này!" Nhiễm Minh lạnh lùng cười nói.

"Muốn không phải là các ngươi mấy cái đánh lên, ngươi cho rằng chỉ bằng các ngươi Cao Dương cảnh giới cùng lạc dương cảnh giới, có thể trên ta sao?" Kỷ Phi Lan trừng mắt lạnh thục, chỉ vào Nhiễm Minh quát lớn nói.

Dĩ nhiên là minh âm cảnh giới? Nhiếp Thiên Minh gạt mình kêu, trước mắt Kỷ Phi Lan cũng chỉ là cùng với nàng bình thường đại, dĩ nhiên nghịch thiên đạt đến minh âm cảnh giới.

Chương 211: Uy hiếp

"Tiểu tử, nàng cùng loại như ngươi đều là, quái thai!" Diệp Tà bắt đầu đi lắc lắc đầu, Kỳ Phi Lan đã đạt đến Minh Âm cảnh, chẳng trách xem ra như thế lạnh lẽo.

"Ta tại sao có thể cùng với nàng so với?" Nhiếp Thiên Minh vừa nghĩ tới mình mới Đại Thành kỳ, trong lúc nhất thời liền nhụt chí.

"Tiểu tử ngươi mới tu luyện Võ đạo mấy năm a? Ngươi nhìn nàng tu luyện mấy năm? Dựa vào ta suy đoán, nàng chỉ ít tu luyện Võ đạo mười ba năm, vậy chính là bốn, năm tuổi liền bắt đầu tu luyện." Diệp Tà lẩm bẩm nói.

Vừa nghĩ tới mình mới tu luyện bắt quá bốn năm mà thôi, chính mình đã đạt đến Đại Thành kỳ, đồng thời chính mình Toán sư đã đạt đến cấp hai, như thế tính ra, mình mới là một cái quái thai!

"Ha ha... Tuy rằng ngươi không cẩn thận, đợi được phí Tàn tới, ta nhìn ngươi có bản lĩnh gì chống đỡ hấn công kích!" Nhiếp Minh dần dần mà thả lỏng lên, dù sao nàng đã bị thương nặng.

Còn bên cạnh tiểu tử, trước đó liền cảm có điều xuyên bất quá, tuy rằng mười tám tuổi đạt đến Thiên Nguyên Thần cảnh giới, thế nhưng là sẽ không đối với hấn tạo thành cái gì quá to lớn uy hiếp.

Tuy rằng hấn có thể đi tới, Nhiếp Minh cũng rất giật mình, thế nhưng để hấn tin tưởng, trong vòng mấy giờ, Nhiếp Thiên Minh thực lực đạt được chất đột biến. Phòng chừng đánh chết hấn, cũng không tin.

Cho nên đem Nhiếp Thiên Minh đi vào nguyên nhân quy kết đến cảm có năng lượng yếu bớt, đây là giải thích hợp lý nhất.

"Ngươi là nói phí Tàn, cái kia phế vật sao?" Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười, lộ ra xem thường mỉm cười.

"Ngươi... Hấn làm sao vậy?" Nhiếp Minh đột nhiên cảm giác được có biến hoá gì, dù sao hấn cũng là lạc dương cảnh giới cường giả, ý thức được thật sự uy hiếp dĩ nhiên đến từ thiếu niên này.

"Ha ha... Ngươi một lúc nửa liền biết rồi, ta sẽ đưa các ngươi đồng thời tới tìm hấn đích!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười.

Trong mật thất bầu không khí một thoáng trở nên càng âm trầm hơn, lúc trước nhắm chặt hai mắt Phí Bằng Hi cùng Thịnh Tông giờ khắc này đã cảm giác được dị thường.

"Là tiểu tử này!"

Lẽ nào tên tiểu tử này cũng là một cái ẩn dấu cường giả, ngày hôm nay thực sự là gặp quỷ. Tam đại cường giả đánh lên một nữ tử chưa thành công, lại bị nàng đá thương ngược lại.

Lẽ nào tên tiểu tử này chiếm được mộ chủ nhân nguyên khí, là nữ tử này đưa cho hấn.

Nhiếp Minh trong lòng cũng thất kinh, nghe được phí Tàn ứng kinh bị Nhiếp Thiên Minh giải quyết đi hậu, lòng bàn tay không khỏi doạ ra mồ hôi lạnh.

"Tiểu tử, ngươi vẫn không biết ba nhà chúng ta tại biên hoang thế lực đi, chờ ngươi biết, ngươi liền hối hận!" Nhiếp Minh lạnh lùng cười nói, hấn xem Nhiếp Thiên Minh chẳng qua là mười tám tuổi thanh niên, hấn là sẽ không xuống tay với bọn họ.

Chỉ cần Nhiếp Thiên Minh không ra tay, phía sau Kỳ Phi Lan, bọn họ cũng cũng không sợ. Tuy rằng bị thương nặng, thế nhưng muốn đứng đứng đồng dạng bị thương nặng Kỳ Phi Lan, ba người bọn họ vẫn có tám phần mười nắm chắc.

"Ha ha ha..."

"Ngươi, Nhiếp Minh, Thiên Cơ thành, nhiếp nhà đại công tử. Ngươi, Thịnh Tông, đồng hoàn thành, Thịnh gia nhị gia. Ngươi, Phí Bằng Hi, Nam Minh thành, Phí gia thiếu gia... Các vị ta nói không sai đi! Bất quá nếu không phải trước tiên gặp lại các ngươi, ta thật sự không biết Bất Hoang bên trong, vẫn còn có loại này không đủ tư cách địa phương!" Nhiếp Thiên Minh khinh thường nói.

Vừa nhưng đã tiến vào, tuyệt đối không thể cho bọn hấn cơ hội chạy trốn.

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh cấp tốc khởi động tinh thần lực, nhanh chóng chặn đường mấy người bọn họ chạy trốn phương hướng.

Này Thôi Nhiễm mình lập tức một cổ áp lực mạnh mẽ, trong lòng không khỏi cả kinh, không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên trong nháy mắt có thể chặt đứt bọn họ đường lui.

"Phi lão đệ, Thịnh lão đệ, hướng về mẹ nhà nó long!" Nhiễm Minh hét lớn một tiếng, cấp tốc điều đến trong thân thể Nguyên lực, phản kháng Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực.

Trong ba người, vậy chính là Nhiễm Minh tu là tối cao, hấn thu thương cũng là thân nhất. Dù sao cũng là lạc dương cảnh giới cường giả, lập tức liền tỉnh táo lại.

"Nhiếp công tử, đừng để bọn hấn lẫn nhau tới gần!" Kỳ Phi Lan cũng nhìn thấu Nhiễm Minh ý đồ, lạnh lùng nói.

"Ân, biết!"

Nói xong, bên trong đan điền Nguyên Đan cấp tốc vận chuyển, một đạo càn bá đạo Nguyên lực nhanh chóng gia nhập tinh thần lực bên trong, ngăn cản ba người bọn họ hội hợp!

"Làm sao có khả năng?"

"Trên thế giới thậm chí có nhân đem Nguyên lực cùng tinh thần lực tu luyện tới cảnh giới như vậy!" Nhiễm Minh sợ hãi nhìn, như thấy một cái Ác Ma.

Lúc này hấn thân thể bị Nhiếp Thiên Minh toả ra kiều ngạo vững vàng đọng lại, liền như một ngọn núi lớn ép ở trên người, không thể động đậy.

Nếu là hấn không có thụ thương thời gian, gặp phải như vậy thế tiến công, cũng chỉ có thể mạnh mẽ tránh thoát, muốn ngay tại chỗ phản kích. Tuyệt đối không thể, huống chi hiện nay hấn bị thương nặng.

Hai người khác cũng cảm thấy vạn bất đắc dĩ, đánh lên Kỳ Phi Lan thời gian, Kỳ Phi Lan sử dụng âm giới Nguyên lực, ứng kinh trọng thương bọn họ. Tuy rằng phục dụng lượng lớn đan dược, muốn tại ngắn như vậy trong thời gian khôi phục như cũ, quả thực là đám rồng hang hổ.

Lúc này, trong ba người, như một đạo thiên nhiên khe, mặc cho bọn họ cố gắng như thế nào, không có nửa điểm biện pháp.

"Vù..."

Đột nhiên Nhiễm Minh thân thể bùng nổ ra cường đại Nguyên lực, như bình tĩnh bầu trời, đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét.

"Không tốt, hấn lại muốn ký ra khỏi chính mình dương giới Nguyên Đan!" Kỳ Phi Lan sắc mặt lập tức thay đổi, nếu để cho hấn thành công đắc thủ, ngày hôm nay cục diện cuối cùng sẽ diễn biến thành lưỡng bại câu thương.

"Tiểu tử, đây cũng không phải là những này Yêu Nhân tộc Nguyên Đan có thể so sánh với. Đây là lạc dương cảnh giới Nguyên Đan, làm không cẩn thận, đại gia toàn bộ chết ở chỗ này!" Diệp Tà cũng xông ra, xoa xoa trên đầu hấn, lo lắng nói rằng.

"Ha ha ha..."

"Ta Nhiễm Minh một đời kiều hùng, cuối cùng lại muốn lợi dụng Nguyên Đan bảo toàn chính mình!" Nhiễm Minh điên cuồng hô, bộ mặt bấp thịt đã hoàn toàn méo mó biến tướng.

"Coi như là bạo Nguyên Đan, người ngày hôm nay cũng phải chết ở chỗ này!" Nhiếp Thiên Minh cười lạnh một thoáng, dùng sức rống giận.

Hấn cũng không phải sợ, dù sao mình tiến vào Đại Thành kỳ hậu, Hỏa Viêm thể đã triệt để thăng cấp. Nhiều nhất bị đánh thành trọng thương, điều dưỡng mấy tháng liền có thể khôi phục, thể nhưng phía sau Kỳ Phi Lan nhưng không giống nhau.

Nàng vừa khôi phục một điểm, nếu là bị Nguyên Đan dư lân công kích đến, cuộc đời này tu vi liền triệt để phế bỏ!

"Ha ha..."

"Thật cuồng ngạo, đã như vậy, cũng đừng trách ta!" Không nghĩ tới, đối phương dĩ nhiên không sợ chính mình bạo Nguyên Đan, trong lòng một trận giật mình. Nguyên Đan bảo hòng, chính mình cuối cùng chỉ có thể đạt được một cái hư Nguyên Đan, vậy chính là trực tiếp từ lạc dương cảnh giới rơi xuống Thiên Nguyên Thần cảnh giới.

Đây còn không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là vĩnh viễn cũng đừng hy vọng chính mình lại có thể bước vào Âm Dương giới.

Tuy rằng có điểm đáng tiếc, thể nhưng cùng bảo tồn tính mạng so với, điểm ấy hi sinh vẫn là đáng giá!

"Chờ chút!" Đột nhiên phía sau Kỳ Phi Lan kêu lên, dù sao bạo Nguyên Đan uy lực thật sự là quá đáng sợ, khó mà nói Nhiếp Thiên Minh thật sự liền chết ở chỗ kia.

"Làm sao? Vẫn có chuyện gì đáng nói sao?" Nhiễm Minh lạnh lùng nhìn, tuy rằng hối hận ra tay đánh lên nữ tử này, thể nhưng ván đã đóng thuyền, lại hối hận cũng không kịp.

"Ta có thể thả các người, nhưng là các người sau đó không thể lại tìm hấn gây phiền toái! Bằng không ta san bằng cái này biên hoang, cũng phải đem các người tiêu diệt." Kỳ Phi Lan lạnh lẽo nói rằng.

Nhiệm Minh không khỏi run lên một cái, trong lòng cả kinh. Trước đó hấn trước tiên đánh lén, dĩ nhiên chưa hề đem nàng đánh chết, ngược lại vẫn bị nàng đã thương. Bởi vậy có thể thấy được, Kỳ Phi Lan tu vi có bao nhiêu dọa người, càng đáng sợ hơn chính là, nàng cũng chẳng qua là mười tám tuổi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Người lại dám?

Một thất bầu không khí có chút hòa hoãn hạ xuống, bất quá bọn hấn vẫn như cũ lo lắng nhìn Nhiếp Thiên Minh cùng Kỳ Phi Lan.

Đối với Kỳ Phi Lan bên người thiếu niên này, bọn họ đồng dạng khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Trước đó thậm chí liên cảm cố ngoại vì sóng chấn động đều không thể chịu đựng được, giờ khắc này dĩ nhiên có thể vững vàng hạn chế bọn họ.

Kỳ thực Nhiệm Minh sử dụng Nguyên Đan Hà không phải là một loại hành động bất đắc dĩ, như cảm chính mình sinh mệnh, đi áp chế người khác, làm lạc dương cảnh giới cường giả, xác thực là một loại bi ai.

"Được, ta đáp ứng, ta Nhiệm Minh tuyệt đối sẽ không lại tìm hấn gây phiền toái!" Nhiệm Minh lạnh lùng nói, kỳ thực cái này cũng là một loại đánh bạc, nếu chắc chắn phải chết, cũng muốn làm cho đối phương đồng thời chôn cùng.

"Ha ha ha..."

"Người không tìm ta gây phiền toái? Ta nói rồi muốn thả người sao?" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng quát lớn nói, tuy rằng Kỳ Phi Lan nói là vì bảo hộ nàng, trong lòng có một tia cảm động. Thế nhưng hấn Nhiếp Thiên Minh khi nào sợ quá, để phía sau nữ nhân bảo hộ, hấn không làm được.

Người đàn ông sinh ra đến, chính là vì bảo hộ nữ nhân, bảo hộ âu yếm nữ nhân.

Nếu là liên cái này đều làm không được, hấn lại có khuôn mặt gì tồn tại Bát Hoang, bước lên đến Bát Hoang cường giả đỉnh cao hàng ngũ!

...

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh tinh thần lực cấp tốc đem Kỳ Phi Lan đẩy đi ra, bàn tay thuận thế một lần sóng, mật thất cửa lớn trong nháy mắt bị đóng lại.

"A!" Kỳ Phi Lan hét to một thân, thế nhưng thân thể đã bị Nhiếp Thiên Minh đẩy đi ra, đó là có thể phản ứng lại, cũng không thể ra sức.

Nhiệm Minh cũng bị đột nhiên xuất hiện biến hóa kinh chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, hấn biết này ý vị như thế nào?

Tử vong...

Chỉ là tử vong, chỉ có tử vong...

Không có loại thứ hai lựa chọn, liên tính hấn bạo Nguyên Đan thành công, bên ngoài còn có một cái Kỳ Phi Lan đợi thêm bọn họ.

"Tiểu tử, người có dũng khí!" Nhiệm Minh mạnh mẽ nói một câu, hai mắt toát ra ăn thịt người sát khí.

"Tiểu tử, người thật khờ rồ!" Diệp Tà sợ hãi nói rằng.

"Hò gia, yên tâm, Thiên Minh có biện pháp. Lại nói Hòa Viêm thể cũng không phải là hấn muốn phá liền có thể phá!" Nhiếp Thiên Minh cực độ tự tin nói rằng.

"Được, đã như vậy, Hò gia cũng là chúc người một chút sức lực rồi!" Diệp Tà thần nhiên nói, nó cuộc đời này cái gì không có ngộ quá, đừng nói nho nhỏ lạc dương cảnh giới bạo Nguyên Đan, coi như là Hỗn Độn cảnh Nguyên Đan, nó đều không có trứ quá lông mày.

"Vù..."

Toán Hạch cấp tốc vận chuyển lại, tinh thần lực cùng Nguyên lực hoàn mỹ phối hợp, đạt đến thiên y vô phòng.

Vội này đồng thời, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được không phải bình thường cảm giác, loại cảm giác này rất đặc biệt. Đây không phải là lần thứ nhất cảm nhận được, tại Hồ Bạt trần trận chiến đầu kia bên trong, Nhiếp Thiên Minh cũng cảm giác được .

"Ồ?"

"Đây là khí tức nào?" Liền ngay cả ở vào Thánh Châu Diệp Tà cũng cảm giác được một tia đặc biệt, nghi ngờ hỏi.

"Dĩ nhiên là đại địa chi hơi thở của "Đạo"..." Diệp Tà sợ hãi kêu.

Năm đó nó một mình tiến vào đại địa chi đạo, tại đại địa chi đạo bắt đầu địa phương, nó liền cảm nhận được loại khí tức này. Chỉ là lúc đó loại khí tức này muốn so với hiện tại nồng nặc trăm lần, ngàn lần.

Cho nên Diệp Tà vừa mới bắt đầu không có phản ứng lại, khi nó ý thức được thời gian, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Liền ngay cả cách không xa Nhiếp Thiên Minh cũng cảm thấy Nhiếp Thiên Minh dị dạng biểu hiện, bỗng dưng nhiều thêm một loại lực lượng đặc biệt, hẳn không biết ở nơi đâu, thế nhưng là có thể dựa vào Âm Dương giới cường giả thân phận cảm giác được.

Từng tia từng tia khí tức chậm rãi truyền đến, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy có thể điều khiển càng nhiều năng lượng, từ khi hắn đạt đến Toán sư cấp hai thời điểm. Hắn liền có thể rõ ràng cảm giác được, trên người mình xảy ra một tia không giống.

Đến hiện tại hắn mới hiểu được, nguyên lai này một tia năng lượng đặc biệt có quan hệ.

Đại địa chi hơi thở của "Đạo", chính mình khả năng nắm giữ?

Nhiếp Thiên Minh giật mình hỏi chính mình, lúc này ứng kinh không đang suy nghĩ sự vật trước mắt . Nhiếp Thiên Minh, Phí Bằng Hi bọn họ giờ khắc này có vẻ cực kỳ nhỏ bé.

"Lẽ nào thật sự cùng Toán Hạch có quan hệ?" Nhiếp Thiên Minh thì thầm tự nhủ.

"Tiểu tử, ngươi đã không buông tha chúng ta, ngày hôm nay ngươi cũng đừng muốn sống đi ra ngoài!" Nhiếp Thiên Minh giờ khắc này cũng không quan tâm được nhiều như vậy, lần thứ hai khởi động Nguyên Đan.

"Bằng..."

Nguyên Đan bùng nổ ra nóng rực năng lượng, không gian lập tức run rẩy lên, Nhiếp Thiên Minh có thể cảm giác được mỗi cái không khí phân tử đều đang kịch liệt chấn động .

Đây chính là lạc dương cảnh giới mạnh nhất Nguyên Đan , trước đó Nhiếp Thiên Minh lấy ra thời gian, cũng không hề khởi động hắn, cho nên lực lượng cũng không có to lớn như vậy.

Chẳng trách Kỳ Phi Lan sẽ trên đường đổi chủ ý, xác thực lạc dương cảnh giới Nguyên Đan phá hỏng quá cường đại.

Hạnh Hào Nhiếp Thiên Minh không phải tại thời kỳ đỉnh cao, nếu là không có thụ thương, hẳn cho dù có Hỏa Viêm thể, phỏng chừng cũng khó có thể chạy đi.

"Tiểu tử, lắng làm gì? Ngươi thật sự chờ hắn bạo Nguyên Đan thành công sao?" Diệp Tà ở một bên thúc giục, nếu là Nhiếp Thiên Minh vừa nãy đột phá đến sơ dương giới Diệp Tà thật sự không lo lắng. Dù sao Nhiếp Thiên Minh đã thân chịu trọng thương , tổn hại sẽ không đại đi nơi nào.

"Đừng!"

Nhiếp Thiên Minh sắc mặt chìm xuống, bàn tay như một con rồng trảo giống như vậy, mang theo Cuồng Bạo kiều ngạo, bạo lực lao đi.

Vừa cảm nhận được này một tia đại địa chi hơi thở của "Đạo" cũng gấp tốc hoà với tinh thần lực bên trong, nhanh chóng bao quanh Nguyên Đan.

"Thu..."

Một trảo này thật sự là quá nhanh, coi như là Nhiếp Thiên Minh lúc bình thường, cũng không dám bảo đảm có thể làm được.

Thế nhưng Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên làm được, không nói tới lực lượng, vẫn là tốc độ trong nháy mắt bạo phát đến mức tận cùng!

Cái này cũng là hấn nhanh nhất một lần, cảm lấy Nguyên Đan hậu, Toán Hạch dĩ nhiên xuất hiện trong thời gian ngắn tạm dừng.

Thế nhưng này một ngắn ngắn tạm dừng, Nhiếp Thiên Minh trong nháy mắt cảm thấy Nguyên lực độ dày giảm xuống mấy lần.

Mất đi Nguyên Đan Nhiễm Minh chính là tại Nguyên lực áp lực yếu bớt thời điểm, vẫn như cũ không chịu nổi!

"Oa!"

Phun ra một ngụm máu tươi, Nhiễm Minh sợ hãi nhìn Nhiếp Thiên Minh, lắp bắp nói: "Ngươi Toán sư cao cấp!"

Từ Nhiễm Minh trong ánh mắt, hai người khác thấy được tuyệt vọng, cao cấp Toán sư, trong nháy mắt có thể sản sinh Hủy Thiên Diệt Địa năng lượng.

"Ta không phải!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nói, này một tia độ cao điều không, là đại địa chỉ hơi thở của "Đạo" gia nhập hậu, mới trong nháy mắt sản sinh.

Nhưng là công kích lực, xác thực dọa người...

Thế nhưng Toán Hạch trong khoảng thời gian ngắn cũng không chịu đựng được nữa, Tinh Thần Tự Phù cũng trở nên âm đạm đi.

"Xem ra bên trong thân thể của ngươi Tinh Thần Tự Phù đã không chịu nổi Toán Hạch cao tốc vận chuyển!" Diệp Tà lo lắng nói rằng.

Đối với này một tia Tinh Thần Tự Phù, nó cũng có tiếp xúc. Biết Nhiếp Thiên Minh trong cơ thể Tinh Thần Tự Phù chỉ là hấp thu Đại Địa phù sao chép bản, như muốn từ trên căn bản giải quyết chuyện này, tất phải đến Đại Địa phù!

"Đại Địa phù, nơi nào có thể dễ dàng như vậy đạt được?" Diệp Tà thì thảo thờ dài một hơi, nó sống nhiều năm như vậy, cũng chỉ là nghe qua có loại đồ vật này, cụ thể là bộ dáng gì, thật sự không biết.

"Ngươi..." Phí Bằng Hi sợ hãi nhìn ngã xuống mặt đất trên Nhiễm Minh, thì thảo kêu.

"Ta biết ngươi muốn nói cái gì, thế nhưng ngươi không có cơ hội..."

"Oanh..."

Một tiếng cực kỳ chấn động âm thanh truyền đến, toàn bộ mặt đất trong nháy mắt run rẩy lên, chỉ bằng mơn toàn bộ âm thanh hưởng độ, đã suýt chút nữa đem mặt đất rung động sụp.

Nhiếp Thiên Minh lời còn chưa dứt, cũng cảm giác được một cỗ cực kỳ mạnh mẽ Nguyên lực ba từ Thịnh Tông trên người truyền đến!

"Ngươi mẹ kiếp, ngươi dĩ nhiên bạo Nguyên Đan rồi!" Nhiếp Thiên Minh hiển nhiên không nghĩ tới Thịnh Tông dĩ nhiên tại hấn không biết dưới tình huống bạo Nguyên Đan.

Nguyên lực ba mang theo tính chất hủy diệt luồng khí xoáy hướng về phía Phí Bằng Hi cùng Nhiếp Thiên Minh chạy tới, hai sắc mặt người lập tức biến đổi.

"Ngươi..." Phí Bằng Hi không cam lòng nhìn Thịnh Tông, vốn là trách cứ hấn không có thông báo hấn, thế nhưng cường đại luồng khí xoáy trong nháy mắt đem Phí Bằng Hi thân thể phân giải.

"Ngươi, muốn chết! !!"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Đây không phải giấc mơ

"Diễm Viêm Đại thuật!"

Liền khi nghe đến có dị dạng thời điểm, Nhiếp Thiên Minh đã hoàn thành đối với mình bảo hộ, Hỏa Viêm thể lập tức tản mát ra.

Nồng đậm Liệt Hỏa từ da dẻ bên trong bốc cháy lên, cỗ độ lửa kiêu ngạo lập tức dữ tợn lên!

Thế nhưng tại bạo Nguyên Đan uy lực hạ, vẫn là có vẻ cực kỳ nhỏ bé!

"Khè khè..."

Từng tia từng tia vết máu cấp tốc từ Nhiếp Thiên Minh da dẻ bên trong chảy ra, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được Nguyên lực ở trong thân thể xông loạn.

Coi như là có thể bảo vệ thân thể, chỉ sợ cũng bị này đoàn năng lượng dẫn vật hoàn toàn thay đổi.

"Đừng!"

Thân thể xương cốt như bị cự thạch nghiền ép giống như vậy, đau đớn xột ruột!

"Vù..."

Nhiếp Thiên Minh âm thầm may mắn, Hạnh Hào hẳn đã sớm đem Toán Hạch khởi động, nếu là như mới vừa rồi không có phòng bị dưới tình huống, thật sự sẽ không chịu nổi!

"Khái khúc..."

"Nhiếp Minh, người tên khốn kiếp này, nếu là người sớm một chút bạo Nguyên Đan, cũng không cần luận đến lão tử ta bạo!" Thịnh Tông cực độ suy yếu lại cực độ phẫn nộ quát.

Ngoài mặt thất Kỳ Phi Lan nghe được này một tiếng vang thật lớn hậu, sắc mặt lập tức trắng, nàng biết này ý vị như thế nào!

Nếu là nàng thời kỳ đỉnh cao, cũng cũng không sợ. Thế nhưng bên trong Nhiếp Thiên Minh, hẳn nhiều nhất cũng là sơ dương cảnh giới mà thôi, tại sao có thể chịu đựng như vậy gánh nặng đây?

"Khái khúc..."

Thịnh Tông hoàn toàn thay đổi ho khan, chậm rãi nắm chặt hư đan, giờ khắc này thân thể đã kinh biến đến mức cực độ hư nhược.

"Phí lão đệ, thật có lỗi..."

Hắn thậm chí có thể cảm giác được một trận tế phong đều có thể đem hắn thổi tới, thế nhưng trên mặt lại lộ ra như ma quỷ đáng sợ nụ cười.

"Khái khúc..."

Nhiếp Thiên Minh cũng nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng, chậm rãi lau trên mặt máu tươi, nhìn Thịnh Tông.

"A!"

"Người..."

"Ta... Ta làm sao vậy?"

Nói xong Nhiếp Thiên Minh đầu ngón tay phải đột nhiên phun ra một đoàn hỏa diễm, cấp tốc lướt tới.

"Xi xi..."

Trong chớp lát, Thịnh Tông đã biến thành một tia khói xanh.

"Cột kẹt..."

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy ra mặt thất cửa phòng, nhìn thấy Kỳ Phi Lan cặp kia lo lắng ánh mắt, nhẹ nhàng cười cười, lẩm bẩm nói: "Đều giải quyết!"

"Bành!"

Nói xong câu đó thời gian, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi di chuyển hai cái cứng rắn chân, thần tình có vẻ cực kỳ thống khổ.

"Mẹ kiếp, không nghĩ tới cái kia Thịnh Tông Nguyên Đan cũng lợi hại như vậy!" Nhiếp Thiên Minh trong lòng mắng một tiếng, trên mặt đất lưu lại đỏ tươi vết chân.

Nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh đây mặt là máu đáng sợ, cùng với cặp kia màu đỏ tươi rồi lại kiên định con mắt, Kỳ Phi Lan phảng phất lại nhìn thấy ngày đó cái kia đặc những thiếu niên khác!

Đồng dạng chặt vật không thể tả , tương tự máu thịt be bết , tương tự...

Không biết tại sao, Kỳ Phi Lan khéo mắt nhảy lên mấy cái, trở nên ướt nhẹp.

"Ngươi có khỏe không!" Kỳ Phi Lan cũng nói ra câu nói này!

"Ha ha, không có chuyện gì, chỉ thì hơi mệt chút mà thôi." Lòng mi kịch liệt run run mấy cái, Nhiếp Thiên Minh cảm giác được thân thể càng ngày càng yếu.

"Đừng!"

Hai chân như bị núi lớn ngăn chặn giống như vậy, cũng nhịn không được nữa , nhẹ nhàng ngã xuống.

"Tiểu tử ngươi, dĩ nhiên có thể chịu đựng được một cái bạo Nguyên Đan công kích ba, xem ra tiềm lực muốn so với ta nghĩ tượng càng lớn hơn một chút!" Diệp Tà thoả mãn nhìn nằm trên mặt đất trên Nhiếp Thiên Minh, cũng không hề lo lắng.

Chỉ là thân thể chịu đựng to lớn công kích, trong lúc nhất thời khó để khôi phục mà thôi, sẽ không lưu lại cái gì phản ứng không tốt.

"Ngươi làm sao vậy?" Kỳ Phi Lan nhìn ngã xuống Nhiếp Thiên Minh, cấp tốc chạy vội quá khứ, vẫn thủ ở bên ngoài Hắc Huyền cũng gầm nhẹ mấy tiếng xông qua.

Nhanh chóng vừa nẩy trong bình ngọc móc ra mười mấy lực Địa Dương Đan, nhẹ nhàng để vào Nhiếp Thiên Minh trong miệng.

"Dĩ nhiên thật sự có thể đứng vững bạo Nguyên Đan công kích!" Kỳ Phi Lan tức giật mình vừa vui mừng thờ dài nói.

"Đến, Thiên Hồ! Trên lưng hân!" Kỳ Phi Lan nhẹ nhàng gọi về một bên Hắc Huyền, đem Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng ôm Hắc Huyền trên mặt đất.

...

...

Kỳ Phi Lan cũng không muốn người khác gặp lại bọn hân, lựa chọn một cái cực kỳ yên lặng lối ra, đi ra ngoài.

Trên đường, Nhiếp Thiên Minh sờ sờ trầm trọng đầu, tăng tăng hô hút vài hơi không khí mới mẻ, này mới chậm rãi nói rằng: "Chúng ta đã đi ra?"

"Ân, đã đi ra!" Kỳ Phi Lan nhìn thấy Nhiếp Thiên Minh đã tỉnh, nổi lòng sóng chấn động mấy cái, lại khôi phục bình tĩnh.

"Trước đó không phải nói, thả bọn họ đi, chúng ta món nợ xóa bỏ sao?" Kỳ Phi Lan nhìn trên lưng hồ Nhiếp Thiên Minh, ân cần hỏi han.

"Ha ha..."

"Ta không muốn như vậy!"

Nhiếp Thiên Minh cũng không hề nói gì quá to lớn đồ vật, chỉ là dùng câu nói này!

Ta không muốn như vậy...

...

...

Thiên dần dần tối xuống, hai người đều trốn ở trong sơn động điều dưỡng.

Hắc Huyền tại Nhiếp Thiên Minh chu vi quay trở ra, có nó ở nơi này, tuyệt đối không dám có người tới quấy rầy!

"Tiểu tử, thử xem đại địa chi hơi thở của "Đạo" điều dưỡng thân thể!" Diệp Tà đột nhiên chui ra, gãi gãi nó đầu, chậm rãi nói rằng.

"Ồ?"

Lẽ nào cái này cũng có thể điều dưỡng thân thể? Nhiếp Thiên Minh giật mình nghĩ đến, thế nhưng nếu Diệp Tà nói rằng, liền nhất định có hân đạo lý.

"Vù..."

Chậm rãi khởi động Toán Hạch, Nhiếp Thiên Minh Tinh Thần Tự Phù lần thứ hai chui vào đi vào, chỉ là lần này hân không dám như lần trước như vậy, trong nháy mắt đem Toán Hạch tăng lên tới to lớn nhất gánh nặng .

Này một tia khí tức chậm rãi do mặt đất truyền đến, như một cái dòng nước nhỏ róc rách, chậm rãi chảy qua toàn thân.

Từng điểm từng điểm gột rửa Nhiếp Thiên Minh da dẻ, xương cốt, kinh mạch...

"Đây là cái gì?" Kỳ Phi Lan cũng cảm thấy này một tia khí tức biến hóa, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

"Ha ha..."

"Đây là đại địa chi hơi thở của "Đạo!" Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng.

"Người dĩ nhiên có thể cảm giác được đại địa chi hơi thở của "Đạo!" Kỳ Phi Lan cả người đều run rẩy lên, như là người khác, khả năng không biết đại địa chi đạo. Nhưng là đối với nàng, không có ai so với nàng càng biết đại địa chi đạo đặc biệt.

Lông mày nhẹ nhàng vừa nhíu, Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi: "Lẽ nào Kỳ cô nương nghe nói qua đại địa chi đạo?"

"Kính chào!" Kỳ Phi Lan gật đầu lia lịa, lẩm bẩm nói.

"Kính chào?" Nhiếp Thiên Minh nghi ngờ hỏi.

"Kính chào." Kỳ Phi Lan lại lặp lại nói một lần, bắt đầu chậm rãi hồi ức.

Đại địa chi đạo, hắn cũng chỉ là nghe Hư Không lão sư cùng Diệp Tà từng nói, như không phải là bọn hắn, chính mình liền nghe qua cơ hội đều không có. Thế nhưng Kỳ Phi Lan dĩ nhiên gặp gỡ, gặp gỡ, đây là cỡ nào chuyện khó mà tin nổi!

"Năm ấy, ta vừa bảy tuổi, Vô đạo tu hành bất quá ba năm mà thôi! Ta theo sư tổ gia trụ ở sau núi trong sơn động! Hắn đã đầy đủ ba tháng không có ăn uống gì, mà ta làm phụ trách chiếu cố sư tổ gia thị nữ, không ngừng mà lo lắng." Hồi ức tới đây, Kỳ Phi Lan nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh mặt, Nhiếp Thiên Minh dĩ nhiên như vậy bình tĩnh.

Đừng nói là Nhiếp Thiên Minh cái tuổi này thanh niên, coi như là những này đến Hỗn Độn cảnh cường giả, đều sẽ cảm thấy rất hứng thú.

Lẽ nào hắn cũng nghe quá cái này sao? Kỳ Phi Lan lại quan sát tỉ mỉ thiếu niên này, không khỏi bội phục hắn trấn định.

"Mãi đến tận có một ngày, cả toà sơn động chấn động động không ngừng, thật giống như là muốn sụp đổ! Ta chăm chú nắm lấy bên cạnh một cái kiên cổ tay vịn, nhìn tổ sư gia hắn lão nhân gia. Lúc này thân thể của hắn chậm rãi trôi nổi, một đạo cực kỳ rực rỡ màu tím đột nhiên từ trên tảng đá lớn tán mất ra!" Kỳ Phi Lan nhẹ nhàng nuốt một cái nuốt bọt, khăn trương hồi ức.

"Ta lúc đó sợ đời mạng, sơn động cơ hồ muốn sụp. Thế nhưng tổ sư gia vẫn cứ không để ý cái này, hào quang màu tím càng kéo càng lớn, cuối cùng sơn động xuất hiện một cái to lớn lỗ hồng! Không phải sơn động, là trong không gian xuất hiện một cái to lớn cửa động, toàn bộ không gian đều vận vẹo rồi!" Kỳ Phi Lan nắm thật chặt nắm đấm, thần tình vô cùng khăn trương, như hồi ức ác mộng.

Nhiếp Thiên Minh chưa từng có nghĩ đến, Kỳ Phi Lan vẫn còn có như vậy hồi ức.

"Đột nhiên ta cảm giác được một cỗ cực đại năng lượng truyền đến, thân thể như trúng độc giống như vậy, không thể hô hấp, không thể động đậy, hai mắt chậm rãi nhắm lại! Thân thể cũng theo này đoàn khí tức phiêu lên, cả người trở nên trời đất quay cuồng!" Kỳ Phi Lan sắc mặt nghiêm túc nói rằng.

"Không biết khi nào, ta tỉnh lại. Nằm ở tổ sư gia biến mất địa phương, chu vi tựa hồ vẫn đều chưa từng thay đổi. Sơn động không có chấn động quá vết tích, không có gì thay đổi. Thế nhưng tổ sư gia nhưng không thấy, triệt để không thấy!" Kỳ Phi Lan bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt súc một chút nước mắt.

Rất oan ức, nhưng rất bất lực, cùng trước đó nàng lạnh lẽo bề ngoài có vẻ như vậy hoàn toàn không hợp!

"Không có chuyện gì, đây chỉ là một tràng mộng!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng bắt được nàng run rẩy tay, thì thảo an ủi.

"Thật sự chỉ là một giấc mộng sao?" Kỳ Phi Lan ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thiên Minh, chuyện này đã chôn dấu rất lâu, đã lâu rồi.

"Khái khục..."

"Cái kia, không phải một giấc mộng!" Diệp Tà lẩm bẩm nói.

"Không phải?" Nhiếp Thiên Minh khiếp sợ hỏi.

Nhẹ nhàng gỡ gỡ đầu, Diệp Tà lắc lắc nó hoả hồng đuôi, lần này chậm rãi nói rằng: "Đó là đại địa chi đạo lối vào, Bát Hoang cận có vài chỗ mà thôi! Năm đó ta cũng từng đi vào, loại tư vị kia, thực sự là...."

Nói đến đây, Diệp Tà cũng ngừng lại.

"Này sau đó đây?" Nhiếp Thiên Minh cực độ hoang mang hỏi.

"Ha ha... Sau đó, ta tiến vào Tân Hoang, lại bị chạy xuống, gặp được người rồi!" Diệp Tà thì thảo nở nụ cười.

Nguyên lai là Tần Hoang lối vào, nói như vậy, Kỳ Phi Lan hết thấy kinh nghiệm cũng không phải là một giấc mộng, mà hết thấy này đều thật sự là.

"Dĩ nhiên đều thật sự là!" Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói.

"Người nói này thật sự là, không phải là mộng!" Kỳ Phi Lan nhìn trước mắt nam tử, lo lắng hỏi.

Lúc nhỏ, nàng cũng đã từng hỏi chính mình sự thật, nhưng là tất cả mọi người nói cho nàng biết, đây là mộng!

Thế nhưng ngày đó cái loại cảm giác này, thật là nàng cả đời không thể nào quên.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Điểm đầu, điểm cuối

"Bất quá sau đó ta tốc độ tu luyện, mau kinh người, người khác cần hai năm mới có thể đột phá cảnh giới. Ta chỉ cần nửa năm, tốc độ tu luyện càng nhanh, ta liền đối với chuyện kia càng thêm hiểu kỳ, kiếp này nhất định phải nhìn lại một chút cái kia hiện tượng, đến cùng phải hay không thật sự!" Kỳ Phi Lan lúc này lại khôi phục trước đó tự tin.

"Khó trách nàng còn trẻ như vậy liền có thể đạt đến Âm Dương giới, nguyên lai là hấp thu Địa Đạo cảnh cường giả lưu lại Tử Vũ bảo tấp rồi!" Diệp Tà lẩm bẩm nói.

"Đó là cái gì?" Nhiếp Thiên Minh sau khi nghe tò mò hỏi.

"Này là cường giả mở ra đại địa chi đạo thời gian, rải rác năng lượng! Thế nhưng rất ít người có thể hấp thu này bộ phận năng lượng, Hồ gia ta suy đoán nàng nhất định là hấp thu chút ít Tử Vũ bảo tấp, mới để cho nàng ở đây sao tiêu nhân: nhỏ bé tuổi là có thể đạt đến cao độ như vậy." Diệp Tà sờ sờ chính mình đầu, lẩm bẩm nói.

Cho tới giờ khắc này, Nhiếp Thiên Minh rốt cục triệt để rõ ràng chuyện gì xảy ra!

"Bất quá rất ít người có thể hấp thu Tử Vũ bảo tấp năng lượng, thế nhưng một khi hấp thu, tu luyện sẽ cực kỳ nhanh chóng!" Diệp Tà chậm rãi nói rằng.

Hai người lập tức không nói gì nữa, bắt đầu điều tức thương thế, dù sao đều bị thương nặng.

"Vù..."

Nguyên lực chậm rãi lưu động, Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong móc ra một hạt thuần Địa Dương Đan để vào trong miệng.

"Đừng!"

Nguyên Đan điên cuồng hấp thu, bổ sung bị tiêu hao nguyên khí. Thân thể da dẻ cũng dần dần khôi phục trước kia ánh sáng long lanh, hỏa diễm màu sắc trước tiên hiện lên mấy hậu, lại chậm rãi biến mất rồi.

...

...

Đầy đủ điều dưỡng sau hai giờ, hai người đều mở mắt. Kỳ Phi Lan sắc mặt lại khôi phục đến trước đó hồng hào rồi lại lạnh lẽo đáng sợ, nhưng là có thể nhìn ra được tâm tình nhưng rất tốt.

"Kỳ cô nương, người thương được rồi?" Nhiếp Thiên Minh quan tâm hỏi.

"Đa tạ quan tâm. Đã triệt để chữa trị, Nhiếp công tử, người thế nào rồi?" Kỳ Phi Lan ngữ khí trở nên nhu hòa rất nhiều, nhu tình nói rằng.

"Ha ha..."

"Con người của ta mệnh ngắn, điểm ấy tiểu thương đối với ta mà nói, việc nhỏ như con thỏ!" Nhiếp Thiên Minh nụ cười xán lạn, lộ ra hàm răng trắng.

noãn.

Hai người chột lại lâm vào một loại lúng túng, vốn là có rất nhiều lời muốn nói, trong lúc nhất thời nhưng không thể nào nói tới.

"Nhiếp công tử lần này tới biên hoang cái gọi là chuyện gì?" Kỳ Phi Lan chậm rãi hỏi.

"Cái này..."

Nhiếp Thiên Minh trong lúc nhất thời trở nên có chút lúng túng, cũng không thể nói là vì tị nạn mà đến đi.

"Là tới tìm đồ vật!" Nhiếp Thiên Minh cuối cùng nói bừa một cái lý do, ngượng ngừng nói.

Phản môi nhẹ nhàng hơi động, Kỳ Phi Lan gật đầu một cái, nói rằng: "Ta biết rồi, xem ra đồ vật này cực kỳ trân quý! Không tiện nói coi như xong, ta không hỏi."

Nhẹ nhàng run lên một thoáng lông mi, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ nói: "Không phải là không nói, là khó nói!"

"Ngươi cùng nàng nói tìm kiếm Đại Địa phù!" Diệp Tà ở một bên đưa ra,

"Kỳ thực ta là tới tìm kiếm Đại Địa phù, đây là ta không biết nên từ đâu tới đây tìm kiếm. Cho nên hi vọng đến biên hoang nơi này, có thể được đến một ít hảo tin tức." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Ha ha..."

"Ta suýt chút nữa quên mất, Nhiếp công tử cũng là một gã Toán sư, có thể ký Nguyên lực tu hành cùng Toán sư với một thân, Nhiếp công tử xem ra tiền đồ vô lượng a!" Kỳ Phi Lan thờ dãi nói, dù sao Nhiếp Thiên Minh cùng hắn không chênh lệch nhiều, dĩ nhiên có thể tu luyện hai loại không giống hệ thống.

"Bất quá Đại Địa phù, ta cũng nghe quá lão sư nói quá, cụ thể là cái gì ta cũng không quá rõ ràng!" Đề đến Đại Địa phù, Kỳ Phi Lan lông mày hơi chút vừa nhú, lâm bẩm nói.

"Ồ?" Nhiếp Thiên Minh biểu hiện ra cực độ hiếu kỳ, trước đó trong chiến đấu, hắn đã cảm giác được chính mình Tinh Thần Tự Phù thực lực có điểm yếu đi, theo không kịp Toán Hạch vận chuyển.

Từ khi hắn đột phá đến Toán sư cấp hai hậu, tìm kiếm Đại Địa phù, cũng đã biến thành hắn ắt không thể thiếu quá trình. Năm giữ Toán Hạch, hắn mới có thể cùng những cường giả kia một trận chiến.

Cho nên nghe được Kỳ Phi Lan biết Đại Địa phù, mới có thể biểu hiện ra cực có hứng thú.

"Lão sư từng từng nói qua, hơn một trăm năm trước. Huyết Tông hoang xảy ra một cái cực đại sự tình, chính là như mặt trời ban trưa Mặc Sĩ gia tộc trong một đêm toàn bộ bị người diệt tộc rồi! Lúc đó Mặc Sĩ gia tộc có mấy vị tộc trưởng tu luyện chính là Đại Địa phù, bất quá theo bọn họ chết đi. Đại Địa phù từ đây biến mất ở Bát Hoang bên trong, cũng không còn tu luyện quá!" Kỳ Phi Lan đơn giản tự thuật.

Mà chuyện này, Nhiếp Thiên Minh tại Phong Vân thành thời điểm, cũng từng nghe qua Phạm đại sư đề cập quá. Chỉ là hắn không có nói tới Đại Địa phù, khả năng liên chính hắn cũng không biết Đại Địa phù.

"Những thứ này đều là lão sư nghe chương môn nói, hắn là có nhất định có thể tin độ." Kỳ Phi Lan nhìn cau mày Nhiếp Thiên Minh cho là hắn không tin, lại giải thích.

"Chuyện này ta cũng đã được nghe nói, bất quá Đại Địa phù có phải thật vậy hay không ở tại bọn hắn nơi nào, ta còn muốn kế tục khảo sát." Nhiếp Thiên Minh thân nhiên nói, thể nhưng trong lòng đã nhắc lên sóng to gió lớn.

Nếu như có thể tiến vào năm đó Mặc Sĩ gia tộc nơi nào, hay là có thể tìm tới, Đại Địa phù.

"Bất quá, ta nghe lão sư nói, Đại Địa phù rất khó tu luyện. Năm đó Mặc Sĩ gia tộc cũng chỉ là những này cường giả đỉnh cao mới có thể tu luyện Đại Địa phù, nếu là tư chất không tốt, ý chí lực không mạnh người, tu luyện Đại Địa phù chẳng những không có trợ giúp, còn có hại." Kỳ Phi Lan lo lắng nói rằng.

"Còn có chỗ hòng?" Nhiếp Thiên Minh sợ hãi nói rằng, từ khi hắn tu luyện Đại Địa phù hậu, cảm giác Tinh Thần Tự Phù như thân thể của hắn một bộ phận. Như dòng máu của hắn, hắn xương, tạo thành cả người hắn.

"Ân, Đại Địa phù vốn là có thôn phệ tác dụng, nếu là không có luyện hóa Đại Địa phù, có thể có xuất hiện xuất hiện tinh thần lực bị nó thôn phệ hậu, phản rời khỏi thân thể hiện tượng." Kỳ Phi Lan tỉ mỉ hồi ức.

Người nàng quen biết bên trong cũng có mấy người Toán sư cao cấp, bọn họ cùng mình lão sư đều là cực bạn tốt, cho nên nàng tình cờ cũng thỉnh dạy bọn hắn một ít liên quan với Toán sư vấn đề.

"Đáng sợ như vậy!" Nhiếp Thiên Minh tay kịch liệt run nhúc nhích một chút, nhớ lại trước đó lần thứ nhất tiếp xúc đến cái cổ này kỳ diệu Tinh Thần Tự Phù thời gian.

Đây là đang Phong Vân ngoại viện tàng được bên trong, vách tường này một cỗ cực cường Tinh Thần Tự Phù nhanh chóng cắn nuốt chính mình tinh thần con số, nếu không phải cuối cùng Toán Hạch ly thể thu hồi bọn họ. E sợ chính mình nhọc nhằn khổ sở thu được tinh thần con số cũng đều bị nó cắn nuốt.

...

...

Nhờ có thân thể của mình bên trong Toán Hạch, bằng không chính mình lần kia có thể có liên triệt để mất đi Toán sư tư bản.

Chậm rãi cảm thụ bên trong thân thể chậm rãi Tinh Thần Tự Phù, Nhiếp Thiên Minh âm thầm hô một hơi.

"Ta hi vọng Nhiếp công tử ngươi vẫn là không muốn đi tìm Đại Địa phù, chỉ bằng ngươi tu vi bây giờ, ta tin tưởng chúng có một ngày có thể đột phá đến Địa Đạo cảnh." Kỳ Phi Lan khuyên giải nói.

"Không, ta nhất định phải tìm tới!" Nhiếp Thiên Minh kiên định nói rằng.

Mỗi một lần Tinh Thần Tự Phù kịch liệt nhảy lên, Nhiếp Thiên Minh cảm thấy một cỗ cực kỳ thân thiết cảm giác, tựa hồ nhiều năm trước hắn liền nắm giữ!

Không biết tại sao, hắn tổng thể cảm giác mình cùng Mặc Sĩ gia tộc có quan hệ, cùng Đại Địa phù có không giải được ngàn vạn tia liên hệ.

"Được rồi, nhân có chí riêng, ta tôn trọng ngươi lựa chọn!" Kỳ Phi Lan chậm rãi nói rằng.

"Không biết Kỳ cô nương ngươi đến biên hoang cái gọi là chuyện gì?" Nhiếp Thiên Minh thuận miệng vừa hỏi.

"Cái này... Lần này đến vậy là vì tìm kiếm một cái vật phẩm!" Kỳ Phi Lan cũng trở nên lúng túng lên, dù sao lão sư ra ngoài trước, căn dặn nàng tuyệt đối đừng đối với hắn nhân đề cập.

Thế nhưng người đối diện, tầm kia chân thành khuôn mặt, Kỳ Phi Lan trong lúc nhất thời rơi vào lưỡng nan cảnh giới.

Không nghĩ tới đơn giản như vậy vấn đề, tức là khó chính mình, cũng làm khó đối phương!

Nhẹ nhàng thở dài, Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói: "Không nói, gấp lại tức là hữu duyên, huống chi chúng ta là lần thứ hai gặp lại đây."

"Kỳ thực ta lần này đi ra ngoài là vì thể lão sư tìm kiếm một cái hi thể trân bảo, Tuyết Dạ linh tri." Kỳ Phi Lan lông mi nhẹ nhàng run lên cuối cùng vẫn sẽ nói ra.

"Tuyết Dạ linh tri? Đây là vật gì vậy?" Nhiếp Thiên Minh vẫn là lần đầu tiên nghe nói qua, tò mò hỏi.

"Tuyết Dạ linh tri, là một loại cực kỳ hiếm thấy linh vật. Nó tụ tập trong thiên địa vô số nguyên khí, hắn có thể trợ giúp hỗn độn tứ cấp đỉnh điểm cảnh giới đại viên mãn cường giả vượt qua to lớn nhất một đạo cản trở, tấn thăng đến Địa Đạo cảnh." Kỳ Phi Lan chậm rãi nói rằng, trong ánh mắt tràn đầy vô tuyến mơ màng.

"Chuyện này... Lợi hại như vậy!" Nhiếp Thiên Minh sợ hãi nói rằng, từ Hỗn Độn cảnh tứ cấp cảnh giới đại viên mãn đến Địa Đạo cảnh xem ra cũng chỉ có một tờ giấy mỏng như thế, nhưng là muốn đột phá qua, nhưng muốn so với lên trời còn khó hơn.

Đột phá đến Địa Đạo cảnh, là có thể cảm nhận được đại địa chi đạo rồi! Đó là đi thông Tân Hoang con đường, cũng là mang ý nghĩa Vô đạo mới phong.

"Tuyết Dạ linh tri, xác thực là một đồ tốt. Hồ gia lúc trước tìm mấy chục năm, đều không có tìm được, cuối cùng vẫn là cơ duyên xảo hợp đạt được nó, này mới hoàn toàn tiến vào Địa Đạo cảnh, cũng mới có Tân Hoang sự tình!" Diệp Tà lẩm bẩm nói.

"Lẽ nào Hồ gia lại Hỗn Độn cảnh tứ cấp cảnh giới đại viên mãn ở lại mười năm?" Nhiếp Thiên Minh sợ hãi hỏi.

"Mười năm tính là gì? Nếu là không có cơ duyên, coi như là một trăm năm, ngươi cũng đừng muốn đột phá qua!" Diệp Tà tức giận phản bác nói.

"Vâng, là, là..." Cái này Nhiếp Thiên Minh tự nhiên cũng biết, cảnh giới càng cao, đột phá càng khó khăn hơn. Có mấy người cả đời chỉ dừng lại ở Hỗn Độn cảnh, từ đầu đến cuối đều không có cảm nhận được Địa Đạo cảnh.

"Ài, đạt được Tuyết Dạ linh tri, là khởi điểm cũng là điểm cuối!" Đột nhiên Diệp Tà cảm khái một thoáng, có vẻ vô tuyến thương cảm.

Chương 215: Bát Hoang tái

"Đây là vì sao? Vừa nhưng đã đột phá đến Địa Đạo cảnh, tại sao là điểm cuối ?" Nghe được Diệp Tà lần này cảm thán, Nhiếp Thiên Minh cảm giác vững choáng tử.

Nhẹ nhàng sờ sờ chính mình đuôi, Diệp Tà chậm rãi nói rằng: "Đại địa chi đạo, mười người tiến vào, một người đi ra."

"A!"

Lần này Nhiếp Thiên Minh thật sự sợ hãi , mười người đi vào, chỉ có một người đi ra. Những điều kia đều là Địa Đạo cảnh cường giả, tại Bát Hoang bên trong, đã không ai bằng .

Thế nhưng một cái đại địa chi đạo, dĩ nhiên có thể làm cho chín phần mười cường giả tới đỉnh chết, đây là kinh khủng đến mức nào!

"Đã như vậy, tại sao vẫn có nhiều người như vậy tranh nhau chen lẫn đi vào đây? Vừa nhiên đã đến Địa Đạo cảnh, có thể tu luyện tới thiên đạo cảnh giới, trực tiếp tấn thăng đến Tân Hoang a!" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi, dù sao hắn cũng từng nghe quá Hư Không lão sư từng nói, chỉ cần đạt đến thiên đạo cảnh giới, là có thể trực tiếp cất phá Tân Hoang khí phách, trực tiếp tiến vào Vô đạo đỉnh điểm cảnh giới.

"Ha ha ha..."

"Địa đạo khó tìm, càng Hà Huống Thiên nói đây? Huống hồ phục dụng Tuyệt Dạ linh tri, nhất định phải tại trong vòng ba năm đạt đến thiên đạo cảnh giới, bằng không, sẽ hóa thành một vũng máu."

"Này Hồ gia ban đầu là như thế đi tới ?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi, nếu Bát Hoang bên trong nhiều như vậy cường giả đều tại đại địa chi đạo bên trong vẫn lạc, nó chỉ là một cái linh thú, làm được bằng cách nào.

"Ha ha ha..."

"Hồ gia há là bọn hắn có thể so sánh, năm đó ta cũng góp nhặt một khối Thuần Dương Địa Dương Thạch. Đại địa chi đạo hấp thu chỉ là Địa Dương Thạch nguyên khí, cũng không phải là Hồ gia nguyên khí, cho nên Hồ gia có thể bình yên tiến vào. Bất quá vẫn là hấp thu Hồ gia không ít nguyên khí, cuối cùng vẫn là cái kia hư không lão đầu hỗ trợ, bằng không ta cũng muốn điều dưỡng không trong thời gian ngắn." Diệp Tà chậm rãi mà nói, nói đến vui vẻ chỗ, không khỏi nháy lên.

Nhẹ nhàng đập một chút Hồ gia, Nhiếp Thiên Minh bất đắc dĩ cười nói: "Người cũng không trở thành như vậy đi, vừa nhìn chính là cười trên sự đau khổ của người khác."

"Cười trên sự đau khổ của người khác, Hồ gia đây là cao chiêm viễn chúc!" Diệp Tà lẩm bẩm nói.

Không khỏi hồi tưởng lại Hư Không lão sư trước đó , chẳng trách lão sư muốn làm cho mình cất dấu nuôi nấng cái viên này Địa Dương Thạch, nguyên lai là có chuyện như vậy.

Nhìn bên cạnh Kỳ Phi Lan rơi vào trong yên lặng, Nhiếp Thiên Minh ngượng ngùng nói: "Ta nghe nói dùng Tuyệt Dạ linh tri người nhất định phải trong vòng ba năm đạt đến thiên đạo cảnh giới, bằng không liền hóa thành một vũng máu ."

"Àn, là." Kỳ Phi Lan cũng cũng không hề cảm thấy giật mình, hiển nhiên nàng cũng biết Tuyệt Dạ linh tri tác dụng phụ.

"Vậy tại sao còn mạnh mẽ hơn dùng?" Nhiếp Thiên Minh không rõ hỏi.

"Chúng ta mới Vũ môn chương môn đã tại Hỗn Độn cảnh tứ cấp Đại viên mãn đây đủ ở lại hai mươi năm, một trực đến hiện tại vẫn không có đột phá. Thế nhưng gần nhất hai năm, hắn rõ ràng cảm giác được đại nạn cứ thế , cho nên hi vọng thông qua Tuyệt Dạ linh tri trong nháy mắt đột phá đến Địa Đạo cảnh, như vậy có thể thử tiến vào đại địa chi đạo." Kỳ Phi Lan chậm rãi nói, tay ngọc chăm chú nắm một thoáng.

Nhẹ nhàng nâng mắt nhìn Nhiếp Thiên Minh một chút, Kỳ Phi Lan song trong mắt lộ ra một tia đặc biệt tình, tiện đà lại khôi phục bình tĩnh.

"Dĩ nhiên là như vậy." Nhiếp Thiên Minh tầng tầng nuốt một cái nuốt bọt, lại một cái hai mươi năm, có một cái thiên tài giống như nhân vật sắp vẫn lạc.

"Chương môn bàn giao, ai có thể tìm đánh Tuyệt Dạ linh tri, liền để hắn tọa kế nhiệm mới Vũ môn chương môn. Lão sư suốt đêm triệu tập chúng ta, cần phải mau chóng tìm tới Tuyệt Dạ linh tri."

Mới Vũ môn một môn trưởng, đây là cỡ nào khí thế!

Phong Vân môn nội viện một trưởng lão là có thể quyết định một thiếu niên sinh tử, càng có thể hướng một môn trưởng!

"Đương nhiên lần này đi ra cũng là vì tham gia Bát Hoang đại tái làm chuẩn bị. Dù sao có thể đi vào Bát Hoang đại tái năm vị trí đầu, là có thể thuận lợi thăng cấp thành phó chương môn, có cơ hội sau khi tiến vào sơn tu luyện." Kỳ Phi Lan trong ánh mắt toát ra thần sắc khát khao.

"Bát Hoang đại tái!" Nhiếp Thiên Minh lại lập lại một mảnh, trước đó hắn đã nghe qua Kỳ Phi Lan đã nói, lần này nghe nàng lần thứ hai nói đến, trong lòng khó tránh khỏi dâng trào lên.

Trước đó hắn đã nói, Bát Hoang đại tái thời điểm, sẽ như Kỳ Phi Lan chứng minh, hắn có năng lực bảo hộ Hắc Huyền, báo đáp nàng. Tuy rằng lần này trong lúc vô tình trợ giúp Kỳ Phi Lan, đã báo đáp nàng ân cứu mạng.

Thế nhưng cùng kết quả mà hắn muốn nhưng không giống nhau, hắn muốn đứng ở Bát Hoang đại tái trên lời đài, quay về Kỳ Phi Lan nói: "Ta có thể!"

...

...

"Nhiếp công tử, ta còn muốn tiếp tục tìm Tuyệt Dạ linh tri, nếu để cho ba sư bá đệ tử trước tiên tìm tới. Chúng ta sẽ rơi vào bị động, cho nên liền như vậy sau khi từ biệt đi!" Kỳ Phi Lan nhẹ nhàng cắn một thoáng phần môi, lông mi run nhúc nhích một chút, lẩm bầm nói.

"Bát Hoang gặp lại!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng nói một tiếng, dù sao hắn cùng Kỳ Phi Lan chênh lệch với nhau vẫn là rất lớn, hắn không dám cam đoan sau một năm trong lúc đó có thể vượt quá nàng.

Hướng chi nàng cũng tại tiến bộ...

Nhìn dần dần đi xa bóng lưng, Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Tiểu tử, không nỡ lòng bỏ đi! Bất quá ta trước đó nhìn ngươi vẫn yêu thích cái kia gọi Nam Cung Huyền nha đầu, làm sao này một lúc vừa vui hoan tên mỹ nữ này? Xem ra tiểu tử ngươi cũng tốt sắc..." Diệp Tà nhìn vô tuyến thương cảm Nhiếp Thiên Minh, trêu tức trêu chọc.

"Hò gia, lại nói, ta xé nát ngươi miệng!" Nhiếp Thiên Minh bị Diệp Tà trạc bên trong chỗ yếu, lập tức tức giận lên.

"Được, được, được, không nói! Bất quá tên mỹ nữ này không phải là Nam Cung Huyền như vậy, liền nhìn ngươi có hay không thực lực bắt nàng rồi!" Diệp Tà cuối cùng lại nói một câu.

Vừa nghĩ tới Nam Cung Huyền Nhiếp Thiên Minh, không khỏi sản sinh một trận áy náy, lẩm bầm nói: "Tại sao?"

"Ai, đừng suy nghĩ nhiều. Nếu như ngươi thật sự thương các nàng, liền hảo hảo tranh thủ. Đừng được cái này mất cái khác, cuối cùng thụ thương là chính mình, lại nói nữa! Tân Hoang những cường giả kia, ai mà không tam thể tứ thiếp, ngươi lo lắng cái gì?" Diệp Tà an ủi.

Nói xong, Diệp Tà đột nhiên cảm thấy một trận mặc danh đau nhức, nhiều năm trước tựa hồ mình cũng như thế an ủi mình.

"Nguy rồi!" Nhiếp Thiên Minh đột nhiên hét to một tiếng.

Hắn nhớ tới lần trước tiến vào thế giới hư không thời điểm, nuôi nấng Địa Dương Thạch thảo dược đã không hơn nhiều. Từ khi Hư Không lão sư ngủ say hậu, đã lâu không có cho nó đưa quá linh dược.

Khỏe miệng hơi nhúc nhích một chút, Nhiếp Thiên Minh cấp tốc chui vào đến thế giới hư không bên trong.

"Còn có một chút điểm." Nhiếp Thiên Minh che một thoáng ngực, nhà giàu may mắn.

Xem ra đầu tiên muốn giải quyết linh dược vấn đề, sau đó sẽ tìm kiếm Đại Địa phù.

Chu vi mấy cái thành trì, hắn vẫn là không muốn đi tuyệt vời, dù sao những này Âm Dương giới người toàn bộ đều là từ ở trong tay của mình.

Mà tiến vào cổ mộ hạt nhân khu vực nhân vật, cũng chỉ có chính mình sống đi ra.

Những người khác toàn bộ đều chết hết, rất khó miễn sẽ không hoài nghi đến chính mình trên đầu.

Quyết định chủ ý hậu, Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng hướng về màn trời thành phương hướng chạy đi!

...

...

Biên hoang, màn trời thành!

Nhiếp Thiên Minh nhìn to lớn cửa thành, cảm thán.

Không nghĩ tới dĩ nhiên tại biên hoang cũng như thế xa hoa thành trì, cùng Địa Hoang thành so với, không chút nào nhược.

"Hồng hồng hồng..."

Nhiếp Thiên Minh mới vừa tiến vào liền nhìn thấy vài con Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú đối với mình rống giận.

"Hồng hồng..."

Hắc Huyền cũng không cam lòng yếu thế, cũng rống giận trở về.

Nhìn thấy này vài con yêu thú phía sau đứng mấy cái cửa thành thị vệ, giờ khắc này chính hướng về phía chính mình đánh giá, tựa hồ không có ý tốt.

Khe khẽ gật đầu, Nhiếp Thiên Minh đối với bọn hắn cười cười, chính mình tâm tình tốt tuyệt đối không thể bị bọn họ phá hoại.

"Ngươi, lại đây!" Trong đó một tên tiểu đội trưởng đáng dấp thị vệ vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh chỉ là người thiếu niên, chỉ vào Nhiếp Thiên Minh, lớn tiếng quát lớn nói.

"Hung cái gì hung..." Nhiếp Thiên Minh tức giận, vốn là chuẩn bị cho bọn hắn một chút giáo huấn. Thế nhưng vừa nghĩ, chuyện của hắn vẫn không có xong xuôi, chờ xử lý xong hậu, tại trùng trị bọn họ cũng không muộn!

"Không biết Đại ca tìm tiểu đệ có chuyện gì?" Nhiếp Thiên Minh khách khí nói.

"Ha ha..."

"Nơi khác đi!" Đội trưởng kia một mặt châm biếm hỏi.

"Đúng vậy! Không được sao?" Nhiếp Thiên Minh một mặt phản cảm nói rằng.

"Nơi khác giống nhau muốn giao một trăm ngàn Hoang tệ thuê thu, mới có thể đi vào. Còn ngươi nữa phía sau yêu thú, gộp lại ít nhất phải 200 ngàn Hoang tệ!" Tiểu đội trưởng lạnh lùng nói rằng.

Chẳng trách nét cười của hắn như thế khiến người ta buồn nôn, nguyên lai là muốn lừa bịp ta, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nhìn bọn họ.

"Ngượng ngùng, ta đến trước đó không có mang tiền lẻ! Bất quá ta dẫn theo một hạt Địa Dương Đan, không biết..." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng, con mắt không ngừng mà nhìn gia hỏa kia.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 216: Tự Bảo cư

Mấy người thị vệ đem Nhiếp Thiên Minh bao quanh vây nhốt, tựa hồ thấy được một bảo bối, dưới cái nhìn của bọn họ Nhiếp Thiên Minh chính là bảo bối, có thể dọa dẫm bảo bối.

"Địa Dương Đan?" Cái kia tiểu đội trưởng vừa nghe thấy là Địa Dương Đan, lập tức trở nên hưng phấn, gần nhất hắn sai người giúp hắn mua Địa Dương Đan, thế nhưng người kia đều là lừa gạt cả. Cho nên hắn vì việc này cùng nên giận, lúc này mới tới đây lừa bịp qua đường người.

"Đây một hạt, ngươi xem như vậy?" Nhiếp Thiên Minh từ bên người bao bên trong nhanh chóng móc ra một hạt, ở trước mặt hắn lắc lư mấy cái.

"Hảo hảo, đây một hạt Địa Dương Đan đầy đủ đền các ngươi vào thành phí dụng!" Tiểu đội trưởng đắc ý nói, hai mắt toát ra vẻ tham lam.

Hừ...

Một cái Thiên Nguyên hậu kỳ mặt hàng cũng dám kiêu ngạo như vậy, nhìn ta làm sao trừng trị ngươi.

"Không biết ngươi còn có không còn, chúng ta cũng muốn!" Tiểu đội trưởng người phía sau lập tức cũng đi ra, Nhiếp Thiên Minh tuy rằng mang theo một cái Thiên Nguyên Thần cảnh giới yêu thú, thế nhưng dù sao rất trẻ tuổi, cho nên người phía sau cũng không khỏi đánh tới hắn chủ ý.

"Ta liền cho ngươi này một hạt, nếu như không cho ta vào thành, ta liền trở về!" Nhiếp Thiên Minh nhìn tiểu đội trưởng, mỉm cười nói rằng, rất hiển nhiên những người khác đều là gia hỏa này thủ hạ.

Những thị vệ khác hiển nhiên mất hứng, xấu miệng, cảm thấy một tia bất mãn, hung thần ác sát nhìn Nhiếp Thiên Minh.

"Các ngươi phải như thế nào : muốn cái gì, các ngươi đủ tư cách ăn Địa Dương Đan sao? Các ngươi là không phải là không muốn theo ta lẫn lộn!" Tiểu đội trưởng một nhìn bọn hắn ánh mắt, lập tức rõ ràng Nhiếp Thiên Minh ý tứ, đồ ập xuống răn dạy hạ xuống, mấy cái chuẩn bị cháy nhà hôi của thị vệ lập tức nom nớp lo sợ không dám nói tiếp nữa.

"Yên tâm, cho ta là tốt rồi, bọn họ những gia hỏa kia..."

Tiểu đội trưởng vẫn chưa nói hết, Nhiếp Thiên Minh đem đan dược hương hán trong miệng ném đi, nhanh chóng nói rằng: "Cho ngươi."

"Ngươi..." Tiểu đội trưởng vẫn không có phản ứng lại, đan dược lập tức thôn tiến vào trong bụng.

"Đừng!"

"Thật mạnh Nguyên lực!"

Tiểu đội trưởng mặt lộ vẻ vui mừng kêu lên, không dám trì hoãn, lập tức khoanh chân mà ngồi, điều tức Nguyên lực.

"Ha ha..."

"Ta làm sao cũng cùng Cửu đại sư lẫn lộn thời gian mấy tháng, luyện chế đan dược bản lĩnh không có, phá hoại đan dược kỹ thuật nhưng không kém!" Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng cười, xoay người đi từ từ tiến vào.

"A!"

"Ta không chế không được chính mình nguyên khí..."

Không tới thập giây, phía sau truyền đến thê thảm tiếng kêu, như quỷ kêu giống như vậy, làm người sờn cả tóc gáy!

"Ha ha..."

Nhẹ nhàng chuyển động đầu ngón tay trái Hoang tề, Nhiếp Thiên Minh vui vẻ hướng về trung tâm thành trì đi đến.

...

...

"Hỏa kế, các ngươi nơi này có bao nhiêu tam phẩm một thoáng linh dược?" Nhiếp Thiên Minh tiến vào một nhà thảo dược điểm, đi thẳng vào vấn đề.

Cái kia hỏa kế buông ra trong tay sổ sách, nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, lại nhìn một chút phía sau hắn Hắc Huyền, lập tức mỉm cười nói rằng: "Khách quan, ngươi muốn bao nhiêu chúng ta có bao nhiêu?"

"Ha ha..."

Nhiếp Thiên Minh bắt đầu đi lắc lắc đầu, nhìn đầy mặt mỉm cười hỏa kế, thản nhiên nói: "Các ngươi có bao nhiêu, ta muốn bao nhiêu!"

"A!"

Hỏa kế tay mảnh liệt run rẩy mấy cái, trong tay sổ sách cũng lướt xuống trên bàn.

"Ngươi chờ, tuyệt đối đừng đi!"

Hỏa kế lập tức phản ứng lại, quay về Nhiếp Thiên Minh vui vẻ kêu.

"Lão bản, được... Đến món làm ăn lớn rồi!" Hỏa kế lão đảo chạy tới hậu viện, la to lên.

"Tiểu văn, ngươi có thể hay không ổn trọng một điểm. Chíp bông tháo tháo, có khả năng mà!" Trong sân lập tức truyền tới một lão già răn dạy âm thanh.

"Lão bản, đến món làm ăn lớn..." Tiểu văn không để ý lão già quát lớn, như trước lớn tiếng kêu gào.

Phía trước Nhiếp Thiên Minh nhàn nhạt cười cười, quét mắt bốn phía.

Tiệm thuốc cũng không tính quá nhỏ, chỉ ít có thể giải quyết một nửa lượng. Dù sao muốn đem toàn bộ linh dược mua tề, cũng là không hiện thực.

"Vị khách quan này, ngươi mua cái gì?" Lão già từ hậu viện vội vã chạy tới, vừa nhìn chỉ là một cái mười tám tuổi tiểu tử, vừa nảy vui sướng tâm tình lập

tức giảm phân nửa .

"Tam phẩm trở xuống linh dược, các ngươi nơi này có bao nhiêu?" Nhiếp Thiên Minh khách khí nói.

"Nhất phẩm linh dược là một Hoang tệ, nhị phẩm linh dược là ba Hoang tệ. Số lượng tuyệt đối nhiều, lượng nhiều giá cả ưu!" Lão giả mỉm cười nói rằng.

"Cái này ta thật sự không biết muốn mua bao nhiêu! Ngươi nơi này có bao nhiêu, ta mua bao nhiêu." Nhiếp Thiên Minh vẫn là một câu nói kia.

"A!"

"Là có bao nhiêu mua bao nhiêu?" Lão giả run rẩy lặp lại một lần, vội vàng phân phó hóa kê thống kê số lượng.

...

"Nhanh lên một chút, thống kê!" Lão giả nhìn động tác có điểm chậm hóa kê, vội vàng thúc giục, sợ sệt tới tay tiền lại bay!

"Lão bản, không vội!" Nhiếp Thiên Minh nhìn vội một đầu mồ hôi tiểu văn, nhẹ nhàng cười.

"Quý khách, ngươi uống trà. Đây đều là tốt nhất trà, hi vọng lấy sau kê tục đến thăm tiểu điểm!" Lão giả đầy mặt mỉm cười nói rằng.

"Cái này tự nhiên, ta nếu như hài lòng lần sau kê tục đến mua!" Nhiếp Thiên Minh cũng mỉm cười nói rằng, chờ hóa kê thống kê cuối cùng con số.

Ào ào rào...

Toàn bộ tiệm thuốc truyền đến đều là tiểu văn liên tục lật sổ sách âm thanh, ngừng đầu nhìn Nhiếp Thiên Minh, lão giả cười cười, lại tiếp tục tính toán số lượng cùng giá tiền.

"Tổng cộng là 500 ngàn Hoang tệ!" Lão giả cuối cùng báo ra tổng số.

"Xi xi..."

Uống đến miệng bên trong trà lại bị Nhiếp Thiên Minh phun ra ngoài, lão giả lo lắng nói rằng: "Nếu là ngại nhiều, có thể thiếu mua điểm!"

Nhẹ nhàng lau lau khoé miệng nước trà, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng: "Không nhiều, không nhiều, ta toàn muốn!"

Lấy như thế động tĩnh, dĩ nhiên mới chỉ có 500 ngàn Hoang tệ lượng.

Nói cách khác, liền một tháng lượng cũng chưa tới, xem ra quá một tháng, lại muốn cho Địa Dương Thạch mua khẩu phần lương thực rồi!

Sau đó hay là muốn đến lớn hơn một chút tiệm thuốc đi mua, Nhiếp Thiên Minh quyết định chủ ý.

"Được, nơi này là 500 ngàn Hoang tệ, những đan dược này ta toàn bộ cầm đi!" Nhiếp Thiên Minh không chút do dự từ trên người lấy ra một tấm đồng tap, giao cho lão giả.

Trải qua mười mấy giây xử lý, Nhiếp Thiên Minh cuối cùng đem những đan dược kia toàn bộ đều đựng vào thế giới hư không bên trong.

"Lão bản, ta hỏi lại ngươi một thoáng, phụ cận có hay không phòng đấu giá?" Nhiếp Thiên Minh khách khí hỏi.

"Ha ha..."

"Quý khách, ngươi đây toán hỏi đúng người, vừa hoang to lớn nhất phòng đấu giá phải kể tới Tụ Bảo cư, Tụ Bảo cư to lớn nhất phòng đấu giá tự nhiên là chúng ta màn trời thành Tụ Bảo cư tổng bộ. Tại màn trời thành, chỉ cần trong tay của ngươi có tiền có hàng, này liền sẽ không tay không mà về." Lão giả chậm rãi mà nói, tựa hồ cái kia Tụ Bảo cư liền là nhà của hắn.

"Thành chủ tiểu tam thiếu thành chủ cũng tham cổ gia nhập cái kia Tụ Bảo cư, nó tại chúng ta biên hoang đó chính là tối ngu." Lão bản lại nói tiếp.

"Đa tạ lão bản, nếu như lại cần, ta trở lại!" Nhiếp Thiên Minh khách khí một thoáng, xem lão bản tựa hồ không dừng lại, đường kính chạy về phía cái kia Tụ Bảo cư.

Trên người hắn có như vậy Đa Đan dược, ít nhất cũng phải bán đi một bộ phận. Đổi một ít Hoang tệ, thuận tiện nhìn lại một chút có thể hay không vớ tới một ít đồ tốt.

Chương 217: Then chốt buổi bán đấu giá

"Tụ Bảo cư "

Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng thì thầm một thoáng, tên ngược lại là rất tục khí, thế nhưng trang sức nhưng phi thường xa hoa.

"Quý khách người xin mời vào! Lão hủ là Tụ Bảo cư phó quản gia."

Mới vừa tiến vào Tụ Bảo cư, đã tới rồi một vị quản gia dáng dấp trang phục lão già, tiến lên cho Nhiếp Thiên Minh dẫn đường.

"Mời hỏi người là đi đấu giá vẫn là..." Quản gia khách khí nói.

"Ha ha..."

"Vừa đi ngang qua bảo địa, cố ý sang đây xem xem!" Nhiếp Thiên Minh nhìn hoàn cảnh chung quanh, hướng về phía cái này quản gia mỉm cười nói rằng.

"Ồ, như vậy. Trong chúng ta chính đang đấu giá một cái trung cấp linh khí, người nếu là có hứng thú có thể đi xem một chút. Hay là nó cùng người hữu duyên, nói không chắc đã bị người đập xuống tới!" Quản gia đầy mặt mỉm cười nói rằng.

Khe khẽ gật đầu, tuy rằng muốn cho hắn dùng tiền đấu giá, nhưng Nhiếp Thiên Minh cảm thấy cực kỳ khoan khoái, không khỏi than thở cái này quản gia khẩu tài kimônô vụ thái độ.

"Được, vậy thì mượn quản gia chúc lành rồi! Hy vọng có thể nhìn thấy một cái vừa lòng Như Ý đồ vật!" Nhiếp Thiên Minh ha ha nở nụ cười, hắn cũng không có cùng quản gia đề cập chính mình muốn bán đấu giá Địa Dương Đan sự tình.

Dù sao hắn vẫn không biết nhà này phòng đấu giá quy củ, không dự định quá sớm tiết lộ chính mình có lượng lớn Địa Dương Đan.

"Tùng tùng tùng..."

Nhiếp Thiên Minh nhanh chóng bò lên lầu hai, lầu hai cực kỳ rộng rãi. Đối diện hắn đó là chủ sàn đấu giá, hắn khấn đi hai bước, tiến vào.

"Oa nga, thật là nhiều người a..."

Nhiếp Thiên Minh vừa đi vào, đã bị trước mắt tình cảnh choáng rồi, hiển nhiên muốn so với Hồ Bạt trấn phòng đấu giá Phạm Giai cần đại khí hơn nhiều.

Sàn đấu giá chia làm trên dưới hai tầng, làm thành một cái hình tròn. Trung gian to lớn cái bàn trên, một người hoa lệ trang phục nam tử trung niên, cảm xúc mạnh mẽ đáng trào nói.

Vào bên bị sắp xếp này một cái cực không thấy được địa phương, khả năng cũng là cân nhắc đến người đấu giá ra ra vào vào sẽ đối với bán đấu giá tạo thành nhất định ảnh hưởng.

Cho nên Nhiếp Thiên Minh tiến vào cũng không hề khiến cho mọi người chú ý, hắn lựa chọn một cái tương đối che dầy góc ngồi xuống.

Nhẹ nhàng phẩm trên bàn chè thơm, chậm rãi hướng về trung tâm sân khấu nhìn lại.

"Năm triệu, có hay không càng cao hơn rồi! Có hay không?"

"Có hay không?"

"Nếu như không có, cái này thuần Nguyên lực cấp thấp linh khí liền quy vị tiên sinh kia hết thấy ." Trên đài người bán đấu giá, cảm xúc mạnh mẽ đáng trào hồi thẩm mấy lần, con mắt không ngừng mà quét mắt, cuối cùng xác định không có càng cao hơn hậu, lúc này mới tăng tăng gõ một cái tiểu chùy.

"Đình!"

Theo một tiếng chùy vang lên hậu không tới thập giây, cái kia người bán đấu giá cũng làm người ta đem vừa mới cái kia vật giao cho lại còn đấu giá được người.

Cái kia người bán đấu giá ngay sau đó lại chậm rãi nói rằng: "Vừa nãy cái này linh khí chỉ là món ăn khai vị, đón lấy sắp sửa bán đấu giá chính là một hạt đan dược! Dương nhiên cũng là hôm nay giữ then chốt đấu giá!"

Ào ào...

Lầu trên lầu dưới lập tức huyền ồn ào lên, một hạt đan dược dĩ nhiên có thể để làm màn trời thành Tụ Bảo cư giữ then chốt bán đầu giá, dù có thể gặp cái này đan dược giá trị.

"Không biết là đan dược gì, phỏng chừng giá trị liên thành a!" Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói.

"Ta đoán ít nhất là 20 triệu đan dược, hẳn là sẽ không so với cái giá tiền này thiếu..."

"Ít nhất là 50 triệu cất bước, có thể làm giữ then chốt, hẳn có thể tiện nghi sao?" Những người bên cạnh phản bác nói.

"Phúc tiên sinh, người cũng sắp điểm nói ra đi, đừng treo đại gia khẩu vị rồi!" Trên lầu có một người rót cực không kiềm chế nổi, quay về trên đài đấu giá phúc tiên sinh hô lớn.

"Ha ha ha..."

"Vị tiên sinh này xem ra là chờ cuồng lên, phúc nào đó liền vạch trần kiện vật phẩm cuối cùng bộ mặt thật rồi!" Phúc tiên sinh, nhẹ tay phải khinh vạch trần cái đang đấu giá vật mặt trên vải đỏ, đan dược chậm rãi lộ ra.

"Ồ?"

"Xem ra này hạt đan dược ít nhất là cấp sáu Luyện Đan sư mới có thể luyện chế mà thành!" Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng cảm khái, hẳn cũng từng theo Hư Không lão sư, Cửu đại sư những này Luyện Đan sư học tập quá. Đối với những đan dược này bao nhiêu cũng có chút nghiên cứu.

Phúc tiên sinh nhẹ nhàng giọng lên nơi nào đan dược, cho bốn phương tám hướng người đấu giá nhìn một chút. Đan dược phát sinh điểm màu đỏ ánh sáng lộng lẫy, cách xa như vậy, Nhiếp Thiên Minh đều có thể phán đoán ra nó tuyệt đối là đại sư tác phẩm.

"Tin tưởng mọi người đã thấy được chưa! Nơi này đan dược chính là Cửu Chuyển Âm Dương Đan! Nó công hiệu đại gia cũng nên nghe qua, ta cũng không cần quá nhiều giới thiệu, này hạt đan dược có thể là phòng đấu giá chúng ta bỏ ra đại lực khí mới đạt được, cho nên kính thỉnh các vị quý trọng lần này đến chỉ không dễ cơ hội!" Phúc tiên sinh mỉm cười nói rằng.

Vền vền mấy câu nói đó, đoàn người lập tức bắt đầu gây rối.

"Vâng... Là Cửu Chuyển Âm Dương Đan!"

"Mẹ ta ơi, Tụ Bảo cư dĩ nhiên có thể lấy được như vậy bảo bối, thực sự là quá cường đại..."

"Chính là, chính là..."

"Tiểu tử, có hứng thú hay không đem nó bắt đến a!" Diệp Tà cũng chui ra, nhìn Nhiếp Thiên Minh, lẩm bẩm nói.

"Nghĩ, quá muốn rồi!" Nhiếp Thiên Minh hưng phấn mà nói rằng, giờ khắc này Nhiếp Thiên Minh đã không kiềm chế nổi.

Cửu Chuyển Âm Dương Đan, có thể làm cho Đại Thành kỳ cường giả trực tiếp bước vào âm dương cảnh giới. Đây liền tương đương với nghịch thiên đan dược, cường giả đến mức nào một đời đều kẹt ở Đại Thành kỳ viên mãn đến âm dương cảnh giới cái nấc này lên.

Cho nên này hạt đan dược liền có vẻ cực độ trân quý, tự nhiên nó giá cả sẽ rất cao.

Nhiếp Thiên Minh xác thực hữu tâm đem nó bắt đến, nhưng là nếu là cao thái quá, hẳn cũng sẽ không tốn nhiều như vậy tiền, mua lại viên đan dược kia.

"Này hạt đan dược là xuất từ một vị cấp bảy đại sư trong tay, cho nên nó giá trị sẽ càng thêm cao. Giá khởi điểm là năm triệu..." Phúc tiên sinh nhìn quanh bốn phía, vui vẻ hô.

"Mẹ ta ơi, năm triệu giá khởi điểm! Vừa này món bảo vật kia mới năm triệu, ..." Những người bên cạnh nhỏ giọng nói thầm một thoáng.

"Giá khởi điểm liền năm triệu, chỉ cần qua lại hai lần liền đến mấy chục triệu, xem ra hôm nay nơi này đan dược cũng bị sao đến thiên giới!" Nhiếp Thiên Minh lẩm bẩm nói.

"Năm triệu!" Ngồi ở lầu hai bên trái nam tử kia trước tiên giọng lên nhấn hiệu.

Ánh mắt của mọi người như nơi nào nhìn tới, phát hiện là một cái xa lạ nam tử, liền không lại nhìn.

Dù sao Tụ Bảo cư là biên hoang to lớn nhất phòng đấu giá, tới nơi này đấu giá nhiều người vài đều là nơi khác người, có chút thậm chí là cái khác hoang Vũ đến, cho nên xuất hiện khuôn mặt mới, cũng không mới mẻ!

"Sáu triệu!"

Người kia vừa dứt lời không lâu, lầu hai một chỗ khác cũng truyền tới một tiếng vang, người đấu giá là một cái Bàn Tử.

"Vị tiên sinh này là sáu triệu, có còn hay không càng cao hơn rồi!" Phúc tiên sinh cũng không vội vã, giống như vậy quý hiếm hàng, còn sợ không ai ra giá cao?

"Tám triệu! Nơi này đan Dược lão tử chắc chắn phải có được!" Đột nhiên tại lầu hai trung gian truyền đến một tiếng cực kỳ tục tằng tiếng kêu, người khác thuận thế đứng lên. Tựa hồ tám triệu hần đã bắt này hạt đan dược tựa như, Nhiếp Thiên Minh cũng duỗi ra đầu nhìn, đến cùng là người phương nào dĩ nhiên như vậy khôì hài.

"Ha ha ha..."

"Được, được, được, ngươi đã muốn bắt, liền muốn ra tốt giá cả! Ta chín triệu!" Đối diện một cái nho sinh dáng dấp nam tử, nở nụ cười, thuận thế giơ lên nhãn hiệu.

"Ngươi cái này tiểu bạch kiểm, tranh với ta cái gì tranh, như vậy cho ngươi thật lãng phí a!" Tên đại hán kia bắt mắt kêu.

"Ngươi nói lại lần nữa xem, ngươi có tin ta hay không vạn gây ngươi đầu chó!" Cái kia nho sinh cũng không cam lòng yếu thế mắng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Bán đấu giá trên trời

"Ha ha..."

"Hai vị bình tĩnh đừng nóng, chúng ta Tụ Bảo cư có một cái nhất định kỷ luật, chính là bất luận người nào cũng không thể lấy bất kỳ lý do ở chỗ này gây sự. Bảng không thủ tiêu đấu giá tư cách, cho nên vậy..." Phúc tiên sinh con mắt ôn hòa hai người kia, mỉm cười nói rằng.

Tuy rằng ngữ khí đình ôn hòa, thế nhưng trong đó bao hàm ý tứ, ai cũng rõ ràng.

"Hừ!"

Hai người trợn mắt nhìn, thế nhưng cũng không ai dám khiêu khích Tụ Bảo cư quyền uy, lần lượt ngồi xuống!

"Ha ha ha..."

"Thú vị, ta liền ra 10 triệu, xem như là cho phúc tiên sinh phủng phủng nhân khí!" Lầu hai góc lại truyền tới đề giá cao âm thanh.

"Đa tạ Ôn tiên sinh, tiểu phúc cảm ơn rồi!" Phúc tiên sinh hướng về phía lầu hai quý khách khu một lão giả gật đầu, cảm tạ nói.

Như vậy cũng được, Nhiếp Thiên Minh vô cùng kinh ngạc nhìn lầu hai lão giả kia, lẩm bẫm nói.

"Làm sao không được rồi, nếu là không ai cao hơn cái giá tiền này, tự nhiên như thế đan dược liền quy hần!" Diệp Tà cũng đưa ra hoá hồng đầu, 10 triệu đối với bọn hần mà nói cũng không coi là nhiều, mỉm cười nói rằng.

"15 triệu!" Quý khách khu rốt cục bắt đầu có động tác, từ khi Ôn tiên sinh nâng quá nhãn hiệu, tựa hồ muốn diễn biến thành quý khách khu tranh đoạt .

"Lập tức liền đề cao năm triệu, xem ra chân chính đấu giá muốn bắt đầu!" Nhiếp Thiên Minh lẩm bẫm nói.

"Ngươi chừng nào thì ra tay?" Diệp Tà nhìn một chút quý khách khu, lại nhìn một chút Nhiếp Thiên Minh, tò mò hỏi.

Nhẹ nhàng run lên một thoáng lông mi, Nhiếp Thiên Minh khoe miệng lộ ra một tia nhàn nhạt mỉm cười, tự giễu nói rằng: "Ngày hôm nay nếu có thể bắt nó, ta ít nhất phải bán đi mấy viên đan dược, vài giọt Hoán Khê thủy!"

"20 triệu! Vu lão đệ, có hứng thú hay không cũng lại còn vớ một cái!" Quý khách khu lại có nhân báo giá , không chỉ có như vậy bắt đầu diễn biến thành tranh đoạt chiến rồi!

"Ha ha... Mạc lão ca, 20 triệu liền chuẩn bị bắt trên quý như vậy đan dược? Vốn là ta nghĩ chờ một chút giá cả cao một chút thời điểm đang đấu giá, nếu Mạc lão ca lên tiếng, ta sao dám trầm mặc!" Cái kia Vu lão đệ nhàn nhạt cười, không cam lòng yếu thế, tiểu nhãn hiệu giơ lên, 30 triệu!

"30 triệu rồi! ! !"

...

"Ngươi..." Vu lão đệ nhẹ nhàng đích thì thầm một tiếng, sắc mặt ngay lập tức sẽ thay đổi.

"50 triệu!" Nhiếp Thiên Minh rốt cục mở miệng tăng giá!

Hắn vừa há miệng chính là 50 triệu!

Vốn là cái này giữ then chốt bán đấu giá vẫn luôn là lầu hai trong lúc đó lẫn nhau tăng giá, kết quả đột nhiên từ lầu một bốc lên một thanh âm, đại gia lập tức hướng bên này xem ra, tìm nửa ngày, mọi người mới ở cái này chỗ tầm thường thấy được Nhiếp Thiên Minh.

"Ai vậy a? Còn trẻ như vậy?" Cả tầng lầu đều hướng bên này xem ra, đều muốn nhìn một chút lầu một này đến cùng là ai, dĩ nhiên trực tiếp đem lầu hai quý khách khu giá cả đề cao 20 triệu.

"Vị tiểu huynh đệ này vừa tới không lâu đi, lầu hai quý khách khu cho mời!" Phúc tiên sinh vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh báo ra 50 triệu, lập tức hài lòng nói rằng.

"Vị quý khách kia, mời tới bên này!"

Phúc tiên sinh vừa dứt lời, bên người thì có một tên làm thuê đi tới, mang theo Nhiếp Thiên Minh trực tiếp hướng về lầu hai chạy đi.

Trong lúc nhất thời trên dưới tầng trệt người đều tụ lại đến Nhiếp Thiên Minh trên người, đến để hắn cảm thấy có chút không dễ chịu.

"Ồ?"

"Còn trẻ như vậy, đây là nhà ai thiếu gia, ra tay như thế xa hoa!" Quý khách khu người cũng bắt đầu đàm luận.

Dù sao một thiếu niên ra tay chính là 50 triệu Hoàng tệ, gia tộc của hắn nên có bao nhiêu không lẽ!

"Ha ha..."

"Chúng ta kể tục đi, đừng đến thăm xem tên tiểu huynh đệ kia, quên mất chúng ta cái bàn trên còn có như thế một hạt trân quý đan dược!" Phúc tiên sinh nói ba xạo lại đem bọn hắn ánh mắt chuyển dời đến chính mình trên người.

Lúc này Nhiếp Thiên Minh cũng bị sắp xếp đến một chỗ ngồi xuống, lần thứ hai đưa ánh mắt vui đầu vào trên đài đấu giá.

"Ha ha..."

"Vậy ta liền ra 60 triệu đi!" Ngồi ở Nhiếp Thiên Minh đối diện một công tử mỉm cười nói rằng.

Nhiếp Thiên Minh giương mắt nhìn tới, từ người kia trong mắt, thấy được một tia đồ kị!

"Ngươi chậm rãi đồ kị đi! Ta mới là không nguyện phản ứng ngươi đây?" Nhiếp Thiên Minh đầu lệch đi, không ở nhìn hắn.

"Trên người của ngươi đến cùng có bao nhiêu Hoàng tệ?" Diệp Tà tò mò hỏi.

"Cũng không tính quá nhiều, gộp lại không vượt quá 150 triệu Hoàng tệ, những thứ này đều là đánh cướp chiếm được!" Nhiếp Thiên Minh thô tính toán một chút, lẩm bẩm nói.

Sờ sờ móng vuốt, Diệp Tà suy tư chút lát, chăm chú nói rằng: "Một trăm triệu nếu là bắt không được đến, cũng đừng mua!"

"Cái này ta biết!"

Diệp Tà ý đồ Nhiếp Thiên Minh rõ ràng, dù sao thông qua hắn nỗ lực, Nhiếp Thiên Minh vẫn có thể đạt đến âm dương cảnh giới, nếu là mặt sau cần đại lượng Hoàng tệ thời gian, này có thể liền không tốt làm.

"70 triệu!" Nhiếp Thiên Minh nhìn nam tử kia vẫn như cũ đang nhìn mình, nhất thời cảm thấy một trận khó chịu!

Liền tính mua không tới, ta cũng cho ngươi nhắc tăng giá, Nhiếp Thiên Minh lạnh lùng nhìn hắn một chút!

"80 triệu!" Đột nhiên phía sau một nhóm người cũng bắt đầu phát lực, Nhiếp Thiên Minh chuyển quá bán cái thân vị, Dư Quang liếc quá khứ.

Đều là đồng thời, xem ra là một cái tập đoàn!

Có vẻ như thực lực đều không kém! Nhiếp Thiên Minh nhẹ nhàng phòng chừng, bên trong thậm chí có hai, ba cái đạt đến lạc dương cảnh giới!

"Chỉ là bọn hần làm sao sẽ đối với cái này đần được cảm thấy hứng thú đây?" Nhiếp Thiên Minh buồn bực hỏi.

"Ha ha..."

"Một trăm triệu!" Nhiếp Thiên Minh suy tư chốc lát, cuối cùng giọng lên tiểu nhân hiệu, thần nhiên nói.

Quá trăm triệu ?

Dĩ nhiên quá trăm triệu ?

Người phía dưới lập tức hét rầm lên, từ Nhiếp Thiên Minh tới đến hiện tại, hần đã đề giá cả rỗng rã vọt lên gấp đôi!

"Vù vù..."

Mặt trên phúc tiên sinh cũng nhẹ nhàng hít một hơi, dù sao vậy cũng là một cái vô cùng bạo tay rồi!

"Vị công tử này đã đề giá cả đến một trăm triệu, có hay không càng cao hơn!" Phúc tiên sinh hưng phấn hô to.

"Một trăm triệu? Ta sẽ không để cho người thực hiện được!" Phía trước nam tử, nhẹ giọng khiêu khích nói rằng.

"120 triệu!" Thiếu niên kia đứng lên, nhìn Nhiếp Thiên Minh lớn tiếng hô.

"Thực sự là một cái ngu ngốc!" Nhiếp Thiên Minh nhìn kỹ hần vài nhãn, rốt cục đến ra khỏi cái này kết luận!

...

...

Đối với loại này ngu ngốc hành vi, Nhiếp Thiên Minh thật sự không phản đối!

Vì cùng mình tranh có lẽ có mặt mũi, dĩ nhiên đem giá cả tăng lên tới 120 triệu!

Mà thiếu niên kia thực lực nhiều nhất cũng bắt quá Tiểu Thành kỳ, cách Đại Thành kỳ ít nhất phải mấy năm!

"Ngượng ngùng, người thắng! Bất quá nơi này đần được đối với ta tác dụng cũng không lớn, cho nên ta cũng không đáng kể!" Nhìn đối phương nụ cười đắc ý, Nhiếp Thiên Minh thần nhiên nói.

"Người..." Thiếu niên hiển nhiên không nghĩ tới Nhiếp Thiên Minh sẽ nói như vậy, cho rằng lại nói mình, nhất thời thẹn quá thành giận.

"Có hay không càng cao hơn, không có liền thành giao rồi!" Phúc tiên sinh vừa nhìn có đề cao 20 triệu, nhất thời vui vẻ ra mặt!

"Chậm đã! 130 triệu!" Người phía sau lại một lần báo ra kinh người giá cả!

"Oa..."

"130 triệu..."

Mỗi lần báo giá, đều sẽ mang đến không nhỏ tiếng thét chói tai, đến hiện tại, gần như sắp đến chết lặng!

Nhiếp Thiên Minh nhìn hần, nhìn hần đón lấy còn có cái gì ngu ngốc động tác

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Tha hương gặp cố nhân

Vừa nhìn Nhiếp Thiên Minh đã thối lui ra khỏi đấu giá, thiếu niên kia mục đích đạt đến.

"Cái này, quên đi! Liền đề cho hần rồi! Ngược lại ta cũng không cần." Đối diện thiếu niên hướng về Nhiếp Thiên Minh khẽ mỉm cười, cũng thối lui ra khỏi bán đấu giá, dù sao 130 triệu không phải số lượng nhỏ!

Mẹ kiếp, xem như nguoi lợi hại, lần sau ta muốn cho nguoi tử thảm hại hơn! Nhiếp Thiên Minh vừa nhìn hần thẳng ngực kia bức dạng, không khỏi cảm thấy một trận lửa giận.

"130 triệu, có hay không càng cao hơn rồi! Có hay không?"

"Có hay không?"

"Một, hai, ba, thành giao!" Phúc tiên sinh rút cục tăng tăng gõ một cái tiểu chùy, thật dài địa thờ phào nhẹ nhõm.

"Ha ha, đa tạ. Giúp ta đem viên đan dược kia đưa cho phía trước Nhiếp công tử đi!" Người phía sau chậm rãi đứng lên, quay về Phúc tiên sinh nói rằng.

"A!"

Cả tầng lầu một mảnh kinh ngạc, chỉ chớp lát sau tiến vào giống như chết trầm mặc!

"130 triệu đồ vật, cứ như vậy tùy tiện đưa ra, đây cũng quá..."

Trầm mặc qua đi, một cái càng mãnh liệt hơn nghị luận triển khai.

"Thanh niên này nam tử là ai?"

"Không biết, nhất định là mấy đại gia tộc con cháu, nguoi nhìn hần ra tay, liền biết rồi!"

"Hảo gia hoả, dĩ nhiên ngoạn này một bộ, ta ta ngã xuống!" Đối diện gia hỏa vốn là một mặt đắc ý dạng, hiện tại một mặt hắc tuyến.

...

"Ồ?"

"Đây là vì sao?"

"Có người nhận thức ta?" Nhiếp Thiên Minh đầu tiên là kinh ngạc, khi người khác nhắc tới chính mình họ Nhiếp thời gian, hần biết đối phương là một cái người quen.

Nhưng là, là ai đây?

Người hần quen biết cũng không có ra tay xa hoa người a!

"Cái này? Nhiếp Thiên Minh ta vô công không bị lộc, vẫn là quên đi..." Nhiếp Thiên Minh hướng về phía bọn họ cảm tạ cười cười, uyển chuyển cự tuyệt.

"Thiên Minh đệ đệ!" Một tiếng cực kỳ tế nhược âm thanh truyền ra.

"Cái thanh âm này rất quen tai?" Nhiếp Thiên Minh lập tức ở trong đầu bắt đầu tìm kiếm.

"Là Tịch tỷ tỷ?" Nhiếp Thiên Minh kinh ngạc nghĩ, bất quá nàng tại sao lại ở chỗ này, nàng không nên chờ tại Hồ Bạt trấn sao?

Hướng chi nàng làm sao sẽ ra hiện tại Thiên Mạc thành, Tự Bảo cư đây?

Ngoại trừ phòng đấu giá Phạm Giai, còn có ai có thể sai tay đại khí như vậy? Thế nhưng Tịch tỷ tỷ chẳng qua là Hồ Bạt trấn một cái nhỏ nhỏ thủ tịch người bán đấu giá, làm sao có khả năng vận dụng như thế một khoản lớn Hoang tệ đây?

Các loại nghi hoặc ghé cuốn tới, Nhiếp Thiên Minh trong lúc nhất thời đoán không được ý đồ của nàng, nếu là Tịch tỷ tỷ đưa cho hần, hần tự nhiên không cần cự tuyệt.

"Vậy ta liền cứng kính không bằng tuân mệnh rồi!" Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

"Vậy là ai a?" Diệp Tà cũng đưa ra đầu đến, nhàn nhạt hỏi.

Nhẹ nhàng run lên lông mi, Nhiếp Thiên Minh chậm rãi nói rằng: "Ta ân nhân!"

Theo cuối cùng một cái bán đấu giá phẩm bán ra, toàn bộ sàn đấu giá nhân dần dần tán đi.

...

...

"Tịch tỷ tỷ, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Nhiếp Thiên Minh rốt cục không nhịn được, tò mò hỏi.

"Bộp bộp bộp..."

"Muốn tỷ tỷ không? Bất quá nơi đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vẫn là chuyển sang nơi khác nói tí mĩ đi!" Tịch Diễm Đình nhẹ giọng nói rằng,

...

...

Thiên Mạc thành, một toà cực kỳ rộng lớn phủ đệ phía trước, mấy người chậm rãi ngừng lại.

"Danh Hiền Cư!"

Phía trước người nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, mấy người lần lượt tiến vào.

Nhanh chóng đi tới trong đại sảnh, Tịch Diễm Đình để gia đình cho bọn hần phao một chút thượng đẳng trà ngon.

"Tịch tỷ tỷ, ngươi tại sao lại ở chỗ này đây?" Nhiếp Thiên Minh tò mò hỏi.

"Bộp bộp bộp, xem đem ngươi cấp!" Tịch Diễm Đình lăm bầm nói.

"Nhiếp công tử, kỳ thực tiểu thư nhà chúng ta không tính ghê, tính mặc!" Bên cạnh một cái Lạc Dương cảnh cường giả khách khí nói.

"A!"

"Không tính ghê?" Nhiếp Thiên Minh so với đối phương biểu tưng này hạt đạn được còn muốn giật mình, nàng không phải cái kia Hồ Bạt trấn thủ tịch người bán đầu giá sao?

Tịch Diễm Đình khẽ hất một thoáng lông mi, như trước lộ ra mê người mỉm cười, nhu tình nói rằng: "Vẫn là gọi ta Tịch tỷ tỷ đi, ta nghe cũng quen thuộc!"

"Chuyện này... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Nhiếp Thiên Minh khiếp sợ hỏi.

"Ha ha..."

Lạc Dương cảnh cường giả, hướng về phía Nhiếp Thiên Minh nở nụ cười, tiếp theo chậm rãi nói rằng: "Tiểu thư nhà chúng ta bởi vì tị nạn mới đến Hồ Bạt trấn, năm đó tiểu thư phụ thân, vậy chính là Mạc gia. Phòng đầu giá Phạm Giai Tam công tử, bởi chịu đến đại công tử xa lánh, không thể không tạm thời tránh mũi nhọn. Thế nhưng đại công tử không chỉ không buông tha tam gia, vẫn làm trầm trọng thêm hãm hại hần."

Lén lút nhìn Tịch Diễm Đình một chút, Nhiếp Thiên Minh rất ít thấy Tịch Diễm Đình lo lắng như vậy quá, lòng này không khỏi khóa chặt.

"Không chỉ có như vậy, đại công tử thậm chí gạt lão gia tử, đem nhị gia trong bóng tối xử tử! Tam gia không thể không chịu nhục, chạy ra. Trước khi rời đi, đem hần cái này con gái cũng lén lút đưa ra. Giao phó cho mình tín nhiệm người, như vậy tiểu thư bắt đầu nàng cuộc sống mới!" Lạc Dương cảnh cường giả lăm bầm nói.

"A!"

"Điều này cũng quá khó có thể tin đi, Tịch tỷ tỷ dĩ nhiên là Bát Hoang bên trong kẻ đến hàng đầu phòng đầu giá Phạm Giai thiên kim, chuyện này..." Vừa nghĩ tới Hồ Bạt trấn Tịch Diễm Đình, Nhiếp Thiên Minh thật sự rất khó đem hai người liên hệ tới.

"Ha ha..." Tịch Diễm Đình nhẹ nhàng sờ sờ hần đầu, nhàn nhạt cười.

"Ngay mấy tháng trước, đại công tử đột nhiên thân hoạn trọng bệnh, Bát Hoang bên trong hết thấy Luyện Đan sư đều mời một lần, lại không nhân biết là nguyên nhân gì. Ngăn ngắn mấy tháng, đại công tử liền từ một cái Hồn Độn cảnh cường giả, rơi xuống Thiên Nguyên Thần cảnh giới. Hơn nữa thoái hóa càng ngày càng lợi hại, thân thể cũng càng ngày càng kém. Mạc lão gia tử rốt cục không nhịn được, bắt đầu tìm kiếm nhiều năm trước rồi nhà trốn đi Tam thiếu gia!" Người kia cường giả chậm rãi tự thuật.

"Mạc lão gia tử muốn tìm một người, coi như là hần tàng ở chân trời, cũng có thể đem hần đào móc ra. Huống chi, là vì để tam gia tiếp nhận đại công tử chủ trì phòng đầu giá Phạm Giai chuyện làm ăn đây?" Tên cường giả kia nở nụ cười.

"Nguyên lai là có chuyện như vậy!" Ngắn ngắn mấy phút đồng hồ, Nhiếp Thiên Minh nhất thời cảm giác được câu tâm đầu giác tình cảnh!

Bất quá đối với loại này câu tâm đầu giác sự tình, hần Nhiếp Thiên Minh thật sự không có hứng thú, nếu không phải Tịch Diễm Đình, hần cũng sẽ không đi quan tâm.

"Nhưng là này cùng các ngươi tới đây có quan hệ gì?" Nhiếp Thiên Minh kể tục không rõ hỏi.

"Ha ha ha..."

"Bởi vì nơi này đó là Mạc Tam gia nhà, cái gọi là đại giá ở thị!" Tên cường giả kia nở nụ cười.

"Hon nữa, nơi này không phải phòng đấu giá Phạm Giai thế lực vị trí, cũng không cần quá lo lắng!" Bên cạnh người kia cũng xen vào nói nói.

"Không nói, xem đêm trời ạ mình đệ đệ đầu đều nghe hồ đồ, quên đi, quên đi, các ngươi đều tản đi, chúng ta đã lâu không gặp mặt rồi!" Tịch Diễm Đình cười phát phát tay, người phía sau lập tức tản ra .

"Chuyện này... Ta không phải đang nằm mơ đi!" Nhiếp Thiên Minh vẫn như cũ không thể tin được này thật sự là, không ngừng mà nói thảm .

Phán trang điểm hơi nhú một thoáng, Tịch Diễm Đình lẩm bẩm nói: "Chuyện này liên ngay cả chính ta đều không thể tin được, ta vẫn không có ký ức thời điểm đã bị đưa ra! Mười sáu tuổi mới tiến vào phòng đấu giá Phạm Giai khi người bán đấu giá, mười tám tuổi thời điểm thăng cấp thành thủ tịch người bán đấu giá. Ai biết mấy tháng trước, thậm chí có nhân tìm được ta, nói cho ta biết. Đây phòng đấu giá Phạm Giai là nhà ngươi, nhiều năm như vậy, nguyên lai ta đều là vì làm gia tộc mình dốc sức làm!"

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tịch Diễm Đình đột nhiên thương cảm lên!

"Tịch tỷ tỷ vui vẻ điểm, hiện tại ngươi đã là Bát Hoang bên trong nhất là chú ý người cho nên hài lòng điểm." Nhiếp Thiên Minh mỉm cười nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Đạp Bát Hoang Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.